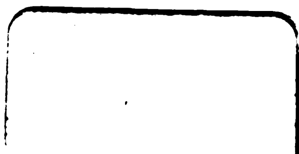



SIGILLVM ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV ANG
CHRISTO ET ECCLESIAE
VE RI TAS



ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

HEPHÆSTIONIS ALEXANDRINI

ENCHIRIDION

ITERUM EDIDIT

THOMAS GAISFORD, S. T. P.

ÆDIS CHRISTI DECANUS

NECNON LINGUÆ GRÆCÆ PROFESSOR REGIUS.

ACCEDUNT

TERENTIANUS MAURUS DE SYLLABIS ET METRIS,

ET

PROCLI CHRESTOMATHIA GRAMMATICA.

TOM. I.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

M.DCCC.LV.

MONITUM.

[INTER SCHEDAS DESIDERATISSIMI EDITORIS REPERTUM. 1855.]

HEPHÆSTIONEM post multorum annorum decursum mihi retractanti haud incommodum visum est ei adjicere TERENTIANUM MAURUM, *Grammaticum* (ut verbis M. A. Mureti utar) *optimum et festivissimum, et qui asperitatem grammaticarum præceptionum inusitata quadam numerorum suavitate condivit.* Duumvirorum istorum libellis si quis addiderit *Scriptores Latinos* Oxonii editos a. 1837, in promptu habebit fere omnia quæ de doctrina metiendorum versuum a grammaticis antiquis disputata ad nos pervenerunt.

Non infitior equidem haud pauca in his repertum iri criticis nostrorum temporum minus probata: non est negandum tamen multa in iisdem contineri egregia quibus non nisi magno literarum detrimento careremus.

Igitur Hephæstionem denuo recognoscere aggressus, quærere non neglexi sicubi nova aliquot subsidia sive ad eum emendandum sive ad illustrandum nanciscerer. Exteras bibliothecas rimanti nulli codices nisi recentissimi obvii facti sunt: unum tantummodo in bibliotheca Parisiensi usurpavi; duos alios suppeditavit

bibliotheca Bodleiana, alterum e bibliotheca Meermanniana alterum e Saibantiana intra paucos annos illuc illatos; quorum e posteriore ad scholia permulta accesserunt additamenta.

Terentiani Mauri nullus codex MS. hodie sive in Anglicanis sive in exteris bibliothecis extare videtur. Nam exemplar ex quo fluxit editio Mediolanensis intercidit. Excerpta ex eo in Codice S. Gallensi n. 249 contineri affirmat Hænelius Catal. p. 681. Idem ibid. p. 974, inter codices Bibliothecæ Matritensis commemorat n. 229, Terentianum Maurum cum notis Joann. Vasquez de Marmol. 1609, chart. 4to. Cujusnam auctoritatis hi libri sint non constat.

Terentiani Mauri editionibus usus sum fere omnibus præter Parisinam a. 1510, cujus sicubi lectiones memoravi, eas a Santenio mutuatus sum. Brissæi, Micylli, et Petrecini annotationes, quibus locupletissimæ alias bibliothecæ tam publicæ tam privatæ pleræque carent, integras imprimendas curavi.

PRÆFATIO

[EDITIONIS PRIMÆ.]

DATUR tibi in manus, Lector benevole, Hephæstionis Alexandrini, eruditi et perelegantis Grammatici, editio nova, scriptorum codicum, quotquot in Anglia reperiri potuerunt, subsidiis instructa, virorum insuper doctorum commentariis subinde illustrata. In contextu auctoris describendo, lectiones eas potissimum adoptavi, quas optimi quique codices repræsentabant: emendationes ex conjectura perpaucas, nullas certe inconsulto lectore, admittendas judicavi. In notulis ad inferiorem cujuslibet paginæ oram subjectis tam Manuscriptorum, quam editionum Florent. et Turneb. lectiones a receptis dissidentes, illas quidem plerumque mendosas, sed memoratu tamen haud indignas, exhibui. In uberioribus, quæ ad calcem apponuntur, annotationibus, duo præcipue spectavi: primum, ut Grammaticorum Latinorum, ex Græcis fontibus sua omnia haurientium, auctoritate Hephæstionis præcepta confirmarentur, et locorum similium inter se facta collatione dilucidiora evaderent. Adde quod haud paucas metrorum formas, quæ ex Nostro, invidam epitomatoris manum passim experto, male exulabant, ex scriptoribus istis postliminio restitui posse arbitratus sum. Verba ad editionis Putschianæ fidem fere semper citavi; nullos

enim aut MSS. aut editiones veteres præsto habebam, si unam excipias Diomedis Mediolanensem. Fiat aliquando, ut ingens illa Grammaticorum veterum collectio, cum collatione MSS. &c. ex Bibliotheca Petri Bondami, viri edito variarum lectionum libello aliisque scriptis celeberrimi, in publicam [a] Academiæ Leidensis illata, communibus eruditorum usibus, typographiæ ope, subjiciatur.

Secundo, operæ pretium facturus mihi videbar, si ex Poetis antiquis, metrorum, quæ maxime frequentata essent, specimina nonnulla excerperem. Itaque Tragicorum, Comicorum, et Lyricorum loca nonnunquam integra in notas transtuli, nonnunquam, versuum tantummodo [b] numeris designatis, ad auctores ipsos lectorem ablegare malui. Pindarum et Æschylum cæteris eapropter parcius laudavi, quod virorum in omni literarum genere, tum præcipue in re metrica, peritissimorum Hermanni Burneiique opera maximo cum fructu tironibus adiri posse censebam.

Excerpta ex Aristidis Quintiliani de Musica libris, D'Orvillii jussu, subjunxi.

Deinde tractatum Procli utilissimum, appendicis loco, annectendum curavi, cum notis Sylburgii, Schotti, et Nunnesii. In quibus etsi multa immutari, multa etiam haud male resecari posse intelligebam, mecum tamen constitui nihil innovare, si nonnulla excipias aperta

[a] Videnda *Jonæ Guilielmi Te Water Narratio de Rebus Academiæ Lugd. Bat.* 1802. 8vo. p. 78.

[b] In citandis Tragicorum versibus, usus sum numeris Æschyli ed. Pauwianæ, Euripidis (prætorquam in 4. prioribus fabulis a Porsono emendatis) Musgravianæ, Sophoclis, Brunckianæ. In Aristophane, Kusterianæ.

operarum vitia hinc inde sublata, et pauca fortasse alia inter imprimendum emendata.

Valeas B. L. et opellæ nostræ in studiosæ Juventutis usus collocatæ faveas, bonique consulas.

Subsidia hujus Editionis, et signorum explicatio.

B. Libri MSS. tres Bibliothecæ Bodleianæ. Barocc. 72. 115. 165. MS. num. 74. Epitomen tantum continet.

C. Codex Collegii Caiio-Gonvilliensis apud Cantabrigienses, cujus usum mihi concessit vir humanissimus Martinus Davy, M. D. collegii istius magister.

H. Codex Harleianus, in Museo Britannico servatus.

N. Codex Norfolciensis, Bibliothecæ Reg. Soc. Londini. Horum duorum codicum collationem mihi suppeditavit ingenuarum artium dum apud nos erat fautor optimus, Cyrillus Jackson, S.T.P., Ædis Christi Decanus.

M. Codex Publicæ Bibliothecæ apud Cantabrigienses, olim Viri admodum Reverendi, Joannis Mori, Episc. Eliensis. Hujus libri lectiones ad fidem collationis Bentleianæ citantur.

D. Editio Turnebiana cum MS. collata, quam in Vanno Critica laudat D'Orvillius. Hujus usum mihi obtulit Vir doctissimus Carolus Burneius LL. D. Grenovicensis.

Bentl. Notulæ quædam ad marginem exemplaris Turnebiani adscriptæ manu Ricardi Bentleii, in Bibliotheca Coll. SS. Trin. Cant. adservatæ. Harum descriptionem industriæ debeo P. P. Dobræi A. M. ejusdem Collegii Soc.

L. Hotchkis. Hephæstionis Enchiridion ex MSS. omnibus Anglicanis emendatum, et commentario illustratum, nondum tamen typis exscriptum, studio Leonardi Hotchkis

A. M. Collegii S. Joannis Bapt. apud Cantab. olim socii, postea Scholæ Regiæ Salopiensis magistri. Quantum ex viri illius eruditi laboribus profecerim, omnium optime potest statuere amicissimus Burneius, qui, pro sua in literas Græcas voluntate, his copiis nostram editionem augere et locupletare dignatus est. Illud interim lectorem monitum velim, me Hotchkisii nomen, quotiescunque verba ipsius integra proferenda, aut emendationes in veterem aliquem auctorem propositæ memorandæ erant, fideliter adscripsisse: multa tamen alia illinc mutuo sumpsisse, quæ singillatim recensere mihi non ubique licuit. Laudem itaque laborum ad Grammaticum nostrum explicandum feliciter susceptorum per me integram *habeat secum, servetque sepulcro.*

Tyrwhitt. Notulæ quædam manu Thomæ Tyrwhitti ad marginem exemplaris ed. Pauw. penes cl. Burneium adscriptæ.

Arnaldus. Georgii D'Arnaud Specimen Animadversionum Criticarum *Harlingæ.* 1728. 8vo.

D'Orvillius. Critica Vannus in inanes I. C. Pavonis Paleas *Amstelædami* 1737. 8vo.

Fl. Theodorus Gaza, G. Lecapenus, Em. Moschopulus, et Hephæstionis Enchiridion, *Florentiæ* per hæredes Philippi Juntæ 1526. 8vo. min.

Turn. H. E. apud Adrianum Turnebum *Parisiis* 1553. 4to.

Pauw. H. E. cum animadversionibus J. C. de Pauw. *Trajecti ad Rhenum* 1726. 4to.

H. R. Ad Proclum emendandum adhibiti sunt duo codd. Musei Britannici, Harl. 5592. p. 261. Reg. 16. C. XIII. Priorem haud dubie usurparat Sylburgius.

Index Manuscriptorum, ex Fabricii Bibl. Gr. T. VI. p. 199. *seq. ed. Harles. quos, uti sperandum est, futurus aliquis editor in consilium advocabit.*

Hispania.

BIBLIOTH. REG. MATRIT. n. XL. fol. 56. Hephæst. enchir. de Metris: incip. εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς. Sed non

consentit cum editis. In eodem cod. sunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animadverti, diversa ab editis Hephæstionis, aut forsan quædam sunt ab aliis ad Hephæstionem scripta scholia: ut fol. 38. averso, et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, brevi, atque communi syllaba: fol. 68. de metris, præcipue de pedibus. fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis est diversus, nec vero cum editis conspirans cod. n. XCV. fol. 192. cum Constantini Lascaris notis, animadversionibus, scholiis, auctariisque. Vide *Iriarte* Cat. Codd. Gr. p. 147. et 380. sqq.

Italia.

ROMÆ, in Bibliotheca Barberina, cod. chartac. sæc. XIV.

MEDIOLANI, in Bibl. Ambros. teste Montfaucon. Diar. Ital. p. 17.

NEAPOLI, in Bibl. Reg. cod. chart. n. XCVIII. et secundum Montfaucon. loc. cit. p. 310. cod. rec. in bibl. S. Joan. de Carbon. Augustinian.

VENETIIS, in bibliotheca D. Marci n. CCLXIII. et CCCCLXXXIII. cum quibusdam scholiis marginalibus, præmissis prolegomenis *Longini* et epitome novem metrorum, sequitur expositio in Hephæst. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris, cum nota præfixa, ἐγράφη ἐκ παλαιοῦ τινος βιβλίου· init. τοὺς μετρικὸν σύστημα. Et alia opuscula grammatica. In Cod. DXXXI. Hephæst. de metris et Epitome novem metrorum ex illius enchiridio. Catal. Codd. Gr. pp. 130. 254. 287. Inter Codd. Nannianos n. CCXCI. sunt fragmenta ex Hephæst. sed in compendium redacta, et auctor catalogi illorum Codd. p. 488. collati cod. cum ed. Pauwii varias enotavit lectiones.

FLORENTIÆ, in Bibl. Medic. Cod. XXI. plut. X. n. 6. Cod. XXXIII. plut. 57. n. 3. Cod. XXXIII. n. 2. plut. 58. (Bandin. Cat. Gr. I. p. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. n. 35. plut. 55. est fragmentum adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephæstionis, sed ejus textus, quia diversus est ab edito, Bandinio loc. cit. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur.

Gallia.

PARISIIS, in bibl. olim regia, Hephæst. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. Nempe 1270. 2008. 2674. 2676. una cum scholiis quæ ab editis discrepant, uti in sequenti cod. 2677. 2711. 2713. 2717. 2755. 2756. 2757. cum scholiis 2847. in nonnullis differt ab editis. 2881. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Joanne Boivin primum edita: anonymi de novem metrorum generibus, quæ ad verbum exstant in scholiis ad Hephæst. ed. Turneb. p. 85. tum n. 5. Anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam Christiano; nam (p. 173.) *S. Sophronium* laudat, eumque ut multo se antiquiorem: (confector Catal. T. II. p. 565. id ineditum opus esse arbitratur: incip. λοιδορεῖν βουλόμενοι) n. 7. Anonymi fragm. de carminis pedibus, cujus auctor initio paginæ *Dionysius* dicitur. n. 8. Anonym. de Iambico, Heroico, et Anacreontico metro: denique in cod. 2972. Hephæst. enchirid. et anon. tract. de metris e veterum scriptis collectus.

MONTPELLIER, in Bibl. Pellicieri teste Montfaucon.

Germania.

MONACHII, in bibl. Elect. Bavar. Cod. 175. Hephæst. cum additamento *Demetrii Triclinii.* Cat. Codd. Gr. p. 69.

BRESLAVIÆ, in bibl. Rhediger. teste Kranz in memorabil. bibl. Elizabet. Wratislav. p. 88.

HEIDELBERGÆ, quondam in bibl. Palat. n. 132. et cum proleg. *Longini* n. 314. it. *Hephæst.* et *Is. Argyrus* de metris n. 386. in Sylburgii catal.

AUGUSTÆ VINDEL. in bibl. publ. v. Reiseri Catal. p. 88.

Batavia.

LEIDÆ, in Bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quædam ex Hephæstione. Catal. p. 343. n. 61. Inter Codd. Is. Vossii n. 32. sive Cat. n. 2704.

Testimonia Veterum de Hephæstione.

Ex Suida.

Ἡφαιστίων Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια (ἐγχειρίδιον ms. Paris.) περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Inter præceptores Imperatoris Veri Hephæstionem recenset Julius Capitolinus c. 2. p. 409. ubi Casaubonus: "Hephæ-" stion hic videtur esse Alexandrinus Grammaticus, cujus ex-" stat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem" certe illum antiquissimum esse nullus dubito."

Prisciani verba p. 1327. et 1329. suis locis dedimus.

Hephæstionis sæpe meminit Scholiastes Aristophanis Tragicorum et Pindari metricus; scholiastes Hermogenis p. 381. ὁ δὲ ῥυθμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἀριστόξενος καὶ Ἡφαιστίων, χρόνων τάξις. Χρόνος δέ ἐστι μόριον ποδὸς, ἢ φωνῆς μέτρον ἐλάχιστον, ἢ μέτρον κινήσεως.

Ibid. 387. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡφαιστίων φυσικὰ μέτρα γενικὰ βούλεται εἶναι ἐννέα, δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα ἀσυνάρτητα, καὶ συγκεχυμένα.

Tzetzes in Crameri Anecd. T. III. p. 316. Ὁ Κελλέρου δὲ υἱὸς ἐν μέτροις Ἡφαιστίων.

N. B. *Paginas edd. Turneb. et Pauw. numeris margini appositis designari curavimus.*

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ.

ΒΡΑΧΕΙ῍Α' ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ [a]βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ [b]τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.

2 Μακρά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν [d]τῶν καλουμένων διφθόγγων, οὕτως

[a] βραχυνόμενον et sect. seq. μηκυνόμενον] Scilicet vocales medias sive ancipites, Α. Ι. Υ. quæ vel breves vel longæ pro re nata effici possint. HOTCHKIS.

[b] τέλους] Sic editum ex C.D. N.P. Alii τέλει. Mox ἑνὸς ἁπλοῦ om. N.

[d] τῶν καλουμένων διφθόγγων] Sic C.E.P. Turn. διφθόγγων καλουμένων N. τὴν καλουμένην δίφθογγον Fl. et MSS. alii.

ΣΧΟΛΙΑ.

2. [1]'Ιστέον ὅτι τὸ βραχυνόμενον εἴρηκεν. ὡς [2]μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ἢ [3]σύμφωνα ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως εἴρηται ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινὴν, τὸ πρὸς οἶκον Πηλῆος.

6. [4]Μακρὰ μὲν σημείωσίς ἐστιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημείωσις συστελλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται ἡ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον, οἷον, λιτότατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγότατος· ἡ δὲ βραχεῖα εἰς

[1] 'Ιστέον ὅτι ex D.E.S. addita. Tum D.E. post κοινὴν habent τὸ προσῆκον (πρὸς οἶκον E.) πλῆθος. N. B. Scholia textui subjecta, quæ primus evulgavit Turnebus, e codicibus nostris habent E.S.

[2] μὴ εἶναι μεταξὺ] διὰ τὸ τὰς καταληκτικὰς κοινὰς γενέσθαι, ὡς τὸ (Il. φ'. 352) "τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα." mox, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, διὰ τὴν λεγομένην κοινὴν τὸ (Il. ι'. 147) "πρὸς οἶκον Πηλῆος." S.

[3] σύμφωνα] σύμφωνον S.

[4] τί ἐστι μακρά; σημ. E. De syllabarum notis ῠ – vide Villoisoni Prolegomena ad Homerum p. vii.

ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικὸν, οἷον, [f] θὴς, θὼς, ναῦς, παῖς·

[f] θῆς θῶς] Fl. B. παῖς καὶ ναῦς παῖς C.P. E. m. pr. θὴς, θὼς καὶ. ι. Turn. E. ex em. καὶ ναῦς omisso ναῦς S.

δίχρονον συνεσταλμένον, οἷον, ἁγιώτατος, ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος. [[5]ἰστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ότερος καὶ ότατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω [6]γράφεται. Βραχέα ὡς ἐπίπαν εἰσὶ πέντε· α. ε. ι. ο. υ. εὑρισκομένων δὲ δύο συμφώνων, ἐκτείνεται τὸ πρὸ [7]τοῦ ωτερος φωνῆεν. οἷον ἁβρότατος καὶ λαμπρότατος. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ μ. καὶ τὸ π καὶ τὸ [8]βρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἑνὸς τῶν διπλῶν εὑρισκομένου ἐκτείνεται, οἷον [9]ἀψότερος καὶ ἀξιότερος, ἀντὶ γὰρ δύο συμφώνων εἰσὶ [10]τὰ διπλᾶ.] [11]τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύο συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, [12]καὶ ποιοῦσι τὰ διὰ τοῦ ότερος μικρὰ, ταῦτά ἐστι κατὰ στοιχεῖον. Ἄκρατος, ἀνιαρὸς, ἀνίατος, ἄνισος, ἀπρόσιτος. Βούλιμος, βόθυνος, βρυχὴ, βριμὼν, βρίθω. Γλίφω. [13]γλίχων, γρυπὸς, γρῖφος, γυρός. Δύσπραγος, δυσπέρατος. Ἐπάρατος, εὐθύνω. Θέα, θυμός. Ἶσος, ἰσχυρος, ἴφθιμος. Κενὸς, [14]κηλὶς, κνιπὸς, κριτὸς, κριθὴ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. [15]Λῖπος, λιρὸς, λιμὸς, [16]λῖτος, λύμη. Μανὸς, μῦθος. Νίκη. Ξεναγὸς, ξένος. Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Πρᾶος, πῖον, περάσω, πρᾶγος, πυγὴ, πυρὰ, πυρός. Ῥάθυμος, ῥάων, ῥινὸς, ῥιγῶ, ῥυσός. [17]Σιμὸς, σιλὼν, σέριφος. Τιμὴ, τρανὸς, τῦφος. Ὕλη. Φανὸς, φθίνω, [18]φιμῶ, φλυαρῶ. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χύλος. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχή. ταῦτα μὲν ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ότερος καὶ ότατος. [[19]Διαλαμβάνει περὶ τούτων ὁ [20]Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων πλατύτερον μετὰ πολλῆς ἄγων τῆς ἀκριβείας, καὶ ὁ βουλόμενος ἐκεῖθεν [21]σαφῶς εἴσεται.]

ib. ἢ καὶ φύσει μακρά. ἢ γὰρ τὸ η λαβοῦσα ἢ τὸ ω κατ' ἀνάγκην ἐκτείνεται, τῆς φύσεως τῶν στοιχείων οὔσης μηκυντικῆς. ἰστέον δὲ ὡς ἔστι μακρὰ τρίχρονος ἢ καὶ πλειόνων χρόνων, οἷον ηὔλουν θράξ. ὁ μὲν μετρικὸς λόγος οὔτε ἥσσονα μονοχρόνου οἶδεν, οὔτε μείζονα διχρόνου. S.

1. ἑξῆς εἶναι σύμφωνον] οὐ νόμος οὗτος, ἀλλὰ διδασκαλίας ἀσφάλεια.

5 Verba uncinis inclusa suppeditant D.E.

6 Lege Porsoni notas breves in Xenophontis Anab. p. xliii. (90. l. 3.) Vide et Eustathium Il. ρ'. p. 1114, 40 = 1154, 5.

7 τῶν Tyrwhittus. του ωτερος E.

8 βρ] λα E.

9 Certe ἀψότερος et ἀξιότερος corruptæ voces. D'Orvill. Sic tamen E.

10 διπλᾶ] τὰ διπλᾶ E.

11 τὰ δὲ σεσημειωμένα] τὰ κατ' ἐπέκτασιν σεσημειωμένα τὰ καὶ διὰ τοῦ οτερος μικρὰ ποιοῦντα. εἰσὶ δὲ θ. D.

12 καὶ—μικρὰ] Hæc accesserunt ex E. ubi mox εἰσι.

13 γλίχων] γλήχων E. Mox γυρὸς addunt D.E.

14 κηλὶς] καινὸς καλίσδω E.

15 λῖπος] λιτὸς E.

16 λιτὸς D. λῖπος E.

17 σιμὸς, σίλω, σ. στγὴ. στρατηγὸς. D. Vox στρατηγὸς nihil hic facit. D'Orvill. σιμὸς ὁ πατζὸς, σ. στέριφος, στρατηγός E.

18 φιμῶ] φιμὸς E.

19 Hæc suppeditavit D. Ad Suidam v. Δράκων provocat D'Orvillius. Conf. eundem v. Πάμφαν. Draco Stratoniceus de Metris Poeticis occurrit inter codd. Colbert. in Bibl. Parisiensi N. 1215. item inter MSS. de M. le Président de Mesme. v. Bibl. Montefalconii p. 1326 C. Hunc Grammaticum e codice Parisino edidit Hermannus Lipsiæ 1812. qui de hoc ipso Scholiastæ Hephæstionis loco agit in præfat. p. x. Eum citant Pierson. ad Mœrin p. 70.

εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἄντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται.

3 [g]Θέσει μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος ἢ βραχυνομένου φωνήεντος σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ [i]αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς φωνήεντος [l]πλείονα ἑνὸς
4 ἁπλοῦ, ἢ ἓν διπλοῦν. [m]Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους καὶ ἀεὶ ῥᾳδίως· ἤτοι γὰρ [n]λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον

[o]Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε—

[p]Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσσι (πολλοῖς) ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

[g] Θέσει δὲ] δὲ deest Fl. C.B.H. P.S.

[i] αὐτοῦ τε καὶ τοῦ] Sic B.H. Fl. αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φ. E.S. Turn. τὰ—φωνήεντα C. et mox omittit ἢ ἓν διπλοῦν, cum P.E.S. Sed ea verba habet E. in marg.

[l] πλείονα ἑνὸς] τὸ πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ διὰ τὰ διπλᾶ ἢ θέσει μακρά. S.

[m] γ. δ. τ. καὶ ἀεὶ ῥαδίως MSS. plerique et Fl. γ. δ. τ. κατὰ πέντε τρόπους Turn. E. Utrumque, D'Orvillio obsecutus, conjunxi.

[n] λήγει] λήξει C.P.E.S.

[o] Τίρυνς, οὐδέ τι] Sic Turn. cum H.N. καὶ οὐδέ τι C.P.E. Τίρυνς καὶ οὐκέτι τεῖχος ἐπήρκει Fl. B. Suprasc. in E. γρ. καὶ οὐκέτι.

ib. De hac urbe Homerus Il. β'. 559. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Hujus mœnia a Cyclopibus condita Pausanias miranda ut pyramidas Bœot. IX. 35. p. 783. et Argivos diruisse tradidit, Corinth. II. 17. p. 148. de quorum demolitione poeta hæc scripsisse videtur. HOTCHKIS.

[p] Καὶ κεῖνος] Sic Fl. H.B. κᾀκεῖνος Turn. C. καὶ 'κεῖνος E. Mox pro ἥμενος Turnebus in calce pro varia lectione κείμενος exhibet. σάλεσι κείμενος γρ. ἥμενος E. Hoc frag-

πολλάκις γὰρ μὴ ὄντος συμφώνου μακρὰ γίνεται, ὡς ἐν τῷ Πῆ ἔβη 'Ανδρομάχη. ἡ μὲν πη ἀντὶ μακρᾶς, ἡ δὲ βη ἀντὶ βραχείας, καίτοι ἀμφότεραι εἰς φωνῆεν λήγουσιν. ἀλλ' ὅμως τὴν μὲν πη μακρὰν διὰ τὴν φύσιν ἐτηρήσαμεν, τὴν δὲ βη ἡ βία τῆς χρείας ἀντὶ βραχείας εἴληφεν. S.

3. Θέσει μακραὶ] θέσει μακραὶ γίνονται ὅταν μεταξὺ δύο φωνηέντων πίπτῃ δύναμις δύο συμφώνων. S.

ib. γίνονται] τὸ γίνονται ἀντὶ τοῦ τίθενται. τίθησι γάρ τις τὸ μὴ οὕτως φύσει ἔχον. S.

5. τῆς ἑξῆς συλλαβῆς] καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ. ἀδύνατον γὰρ μετὰ τὸ πρῶτον φωνῆεν καὶ τὴν πρὸς ἐκεῖνο συμπλοκὴν τῶν συμφώνων μὴ ἐπιφέρεσθαι τῆς ἑξῆς συλλαβῆς ἕτερον φωνῆεν. εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοι, ἀσύστατος καὶ ἀνεκφώνητός ἐστιν ὁ λόγος. S.

Valckenaer. Diatribe Eurip. p. 217. Koën. præf. ad Gregor. p. xxii. Brunck. Fr. Soph. ΚΡΙΣΙΣ, n. 331 Dind. Vid. et Æschyli fr. n. 214 Dind. Quod superest, vix necesse est ut moneam in his scholiis, prout nunc leguntur, multa esse falsissima; sed in emendandis iis aut refutandis oleam atque operam consumere vix tanti existimo.

20 Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων] Κύριος Μανουὴλ ἐν τῷ καλουμένῳ πρώτῳ E. et mox ἄγαν pro ἄγων.

21 σαφῶς] αὐτὰ E.

καὶ [q] Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

Ὡι ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

καὶ Ἐμπεδοκλῆς, (v. 206. Karsten.)

[r] Ἅλς ἐπάγη ῥιπῇσιν, ἕως μένος ἠελίοιο—

ἢ ἐν τῇ ἑξῆς ἐστι [t] ταῦτα συλλαβῇ, οἷον, [u] Ἕ-κτωρ·

mentum Alcmanis esse testatur Apollonius Dyscolus post Maittairii librum de Dialectis a Reitzio primum editus p. 423, deinde integrius a Bekkero in Wolfii et Buttmanni *Museo Antiquitatis studiorum* Berolin. 1808. T. I. Fascic. 2. p. 333 C. Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν· ἑορτὴ ὀρτὴ, τελέως λέως [θέλω, λῶ Bekkerus e conjectura, male, ni fallor: vide Photium in v. Λεωκόρητος], τρόμος τέτρομος, ἐγὼ ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν, ἅμα καρσ' ἐκεῖνος φησὶν (ἀμάκαρς ἐκεῖνος conjicit D'Orvillius, ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ "μάκαρς ἐκεῖνος" dedit Bekkerus, conf. Bast. ad Gregor. p. 575, qui scribit ἆ μάκαρς), et mox, Δωριεῖς τῆνος· "καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῶ χρόνω." Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. Καὶ κεῖνος (κῆνος ms. teste Bastio ad Gregor. p. 575.) ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, Ἀλκμάν. Pro σάλεσι D'Orvillius conjicit τάπησι, et locum ita constituit, Κἀκεῖνος ἐν τάπησι πολλοῖς ἥμενος Ἀμάκαρς ἀνήρ. Pauwius, σάλεσσιν. Ionicus poëta dixisset θαλέεσσι. Vid. Suid. in ea v.

[q] Τιμοκρέων ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν] Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων Turn. C.P.S. E. pr. Mox σέρς ἀπὸ ν. δὴ π. Fl. B.H. χερσὶν σ' ἄπο C. σερσ' ἀποίνους δὴ N. χέρσ' ἄπο ν. P. qui χερσὶν in marg. χε̄ρσ ἄπο E. σὲρς S. χέρσ' ἄπο Turn. Edidi e verissima Toupii conjectura Append. ad Theocit. XVI. 34. Verba Toupii sunt: "ᾧ συμβουλεύειν "χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα. Ita scri-"bendus iste versiculus, qui valde "exercitos habuit viros eruditos. "Dicitur autem χὲρς, ut ἄρς (ἅλς), "μάκαρς, et si quæ alia ejusdem "farinæ vocabula. Quare Timo-"creontis versiculus ita demum "vertendus est: *Qui mentem ad "deliberandum habet, vires ad "pugnandum non habet.* Quod de "*seniore* aliquo intelligendum vi-"detur." Cæterum de Timocreonte consulas Meursium Rhod. II. 13. necnon Jacobsium in Catalogo Poetarum Epigrammaticorum Anthol. vol. III. par. 3. p. 962. adde Meinekii Hist. Crit. Com. Græc. p. 527.

[r] Ἅλς] "*Mare* Boreæ *impetu "fuit concretum, donec vis Solis* "illud solveret." Sic bene interpretatur Dorvillius. ἐπάγει Fl. et MSS. quidam. ἐπάγῃ P. ἕως μενος Fl. ἑωσμένος Turn. E. probantibus Sturzio et Karstenio. ἑωσμενως C.

[t] ταῦτα e MSS. addidimus. ἐστὶ ταύτη
ὦσι ταῦτα E.

[u] Ἕκτωρ] Exemplum restat in voce Ἕ-κτωρ. Itaque rejeci Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν Turnebi. Ε fit longa ante ΚΤ. Pars reliqua versus omissa est in ed. Fl. et MSS. atque ut alia ex Homero plurima supplementa ab aliena manu ad-

5. ἐν τῇ ἑξῆς] τὸ ἑξῆς ἀπὸ τοῦ ἔξω ἐστὶν μέλλοντος, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἐκτὸς, διὸ καὶ δασύνεται. S.

ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρὸν, αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναὶ, ὡς
6 *ἑξῆς εἰρήσεται· ἢ λήγει μὲν εἰς ἓν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς* [z] *ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου, οἷον, ἄλ-λος· ἢ εἰς διπλοῦν λήγει, οἷον, ἕξ· ἢ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην, οἷον,* [a] *ἕ-ξω.*

7 Κοι*νὴ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι*

dita fuisse videntur. HOTCHKIS. Recte statuisse videtur vir eruditus; etsi ed. Fl. et Codices, quos vidi, omnes totidem literis exhibent *Ἕκτωρ δ' ἐν κλισίῃσιν.*

[z] Pro verbis *ἀρχομένην ἀ. ἑ. ὁ. ἄ. ἢ ε. δ. λήγει* C. habet *ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην ἑτέρου.*

[a] Pauwius *ἕξω* genuinum esse dubitat, quia non credit veteres *ἕ-ξω* pronuntiasse, pro *ἕκ-σω*; reponit igitur *ἕζω.* Sed nullus dubitem veteres *ἕξω* pronuntiasse, prout hic notat Hephæstio; constans enim regula esto, priscos in pronuntiando analogiam secutos esse, adeoque cum in præsenti pronuntiarent *ἕ-χω*, in futuro dicebant *ἕ-ξω.* Eadem analogica pronuntiandi ratio servatur in *τέ-χνη, τέ-κνον, ὕ-πνος, κά-πνος, Αἰγύ-πτιος, ἐρε-τμὸν, ἐφε-τμὴ*, et similibus; hinc etiam fit, ut vocales, istas consonantes præcedentes, fuerint ancipites habitæ. Verum si concederemus V. D. veteres non *ἕ-ξω* sed *ἕκ-σω* pronuntiasse; *ἕζω* etiam heic apud Hephæstionem locum non habere probari posset. Nihil enim nos inducit ut credamus veteres magis *ἕ-ζω*, vel soluta duplici *ἕ-δσω*, quam *ἕζ-ω* vel *ἕδ-σω* pronuntiasse. Viro docto imposuit fortasse vulgaris voces istas efferendi ratio, qua *ἕξω* pronuntiamus *ἕκ-σω*, et *ἕζω ἕ-δσω.* ARNALDUS.

1. *ἔνθα καὶ δεῖ*] *τινὲς ἀτόπως φασὶν ἰσοδυναμεῖν τῇ μακρᾷ δύο βραχείας, ἀγνοοῦντες ὅτι οὐχ ἡ μακρὰ ἢ ἡ βραχεῖα τοῦ σώζεσθαι τὰ μέτρα αἴτιαι, ἀλλ' ἡ φύσις τῶν μέτρων. τὸ γὰρ* **πολλὰς δ' ἰφθίμους** *εἰ ποιήσαιμι* **πολλάκι δ' ἰφθίμους** *σώζεται τὸ μέτρον μετ' ἀμφοτέρων, καὶ οἱ πόδες οἰκεῖοι τοῦ μέτρου εἰσίν· ἐπεὶ εἰ τὰς συλλαβὰς οἴονται αἰτίας εἶναι, τὴν πρώτην τοῦ ἔπους κίνησον συλλαβὴν, ἀντὶ μακρᾶς ποίησον δύο βραχείας πολλέας δ' ἰφθίμους, καὶ οὐκ ἔστι τὸ μέτρον καίτοι δύο βραχειῶν οὐσῶν, ἀλλ' ὁ ποῦς ἀλλότριος. τὸ βορέης καὶ ζέφυρος ἐπισκεψόμεθα αὐτοῦ λέγοντος ἐφεξῆς.* S.

2. *δεύτερον ὑγρὸν*] *ἐν γὰρ τῇ συλλήψει αὕτη μὲν κοινὴ γίνεται οὐκ ἐν δια(σ)τάσει ὡς ἑξῆς ἐρεῖ.* S. *πολλάκις καὶ κατὰ σύνταξιν εὑρίσκομεν δύο, ὡς τὸ νὺξ ζοφώδης.* S.

7. **Κοινὴ**] **Τὴν** [22] *κοινὴν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· πῇ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, πῇ δὲ ἀντὶ βραχείας [παρα]λαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἐκθετέον· οὐ γάρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. Ὅταν γὰρ ἡ χρεία καλέσῃ, ἢ μακρὰ ἢ βραχεῖά* [23] *ἐστιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται.*

ib. **Καλῶς** *οὐχ ὡρίσατο αὐτήν· οὐ γάρ ἐστιν ἀλλὰ γίνεται. τῶν δὲ μὴ*

22 *κοινὴν τὴν*] *τὴν κοινὴν* E.S. 23 *ἐστιν*] *ἔσται* S.

ὅταν μακρῷ φωνήεντι, ἢ [c] μηκυνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνῆεν, οἷον (Od. α΄. 1.)

Ἄνδρα [d] μοι ἔννεπε μοῦσα [[e] πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ]
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης [ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.]

(καὶ Il. δ΄. 109.)

τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς [ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.]

8 Ῥᾷον μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη [f] κοινὴ, εἴγε ἡ συλλαβὴ εἰς μέρος λόγου εἴη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται, καὶ μάλιστα [g] ἐν τοῖς

[c] διχρόνῳ μηκυνομένῳ] διχρόνῳ om. C.E.P. Vid. supra s. 2.

[d] Exemplum diphthongi, quæ hic fit communis, est MOI. Vocalis longa est H in πλάγχθη. Vocalis producta est A in κέρα. Κέρα enim a κέραα factum habet A productum, ut et vocales contractæ producuntur omnes, quæ tamen ante alterum fient communes. HOTCHKIS.

[e] Loca uncinis inclusa ignorant codices quidam.

[f] κοινή] Sic Turn. C.P.E. Alii codices cum Fl. addunt συλλαβή. Mox ᾖ pro εἴη C.P.E.S.

[g] Ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις] C. habet ἐν τριμέτροις. Exempla modo allata fuerunt in versibus epicis Homeri. Nunc ait vocales longas vel diphthongos fieri communes, sæpius in aliis versibus quam in epicis. HOTCHKIS. Infra c. 2, 5. ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκεται μέτροις—ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως.

ὄντων, οὐδὲ παρέχειν ὅρους ὡς ὄντων· ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη κοινὴ προσαγορεύεται. τινὲς ὡρίσαντο τὴν κοινὴν συλλαβὴν οὕτως· κοινή ἐστιν συλλαβὴ ἀμφίδοξος συλλαβῆς δύναμις, ἣ πρὸς ἀμφότερα δύναται λαμβάνεσθαι. τῷ δὲ Ἡφαιστίωνι ὅρον οὐκ ἔδοξεν αὐτῇ δοῦναι, οὐδὲ τῆς θέσει μακρᾶς, καλῶς. ἐπειδή φασιν ὅτι ἐξ αὐτῶν εἰσὶν, ἀλλὰ θέσει ἢ βραχεῖαι ἢ μακραὶ γίνονται· περιττὸν δὲ τῆς μὴ οὔσης ὅρον ἀποδοῦναι. οἱ γὰρ ὅροι τῶν ὄντων φύσει δίδονται. S.

6. [24] κέρα] Τὸ ρα μακρόν ἐστιν, ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἐκ κράσεως. ὡς γὰρ κρέας κρέατος καὶ κρέως, καὶ κρέατα, καὶ κρεάα, καὶ κρέα. καί ἐστι τοῦ κρέα τὸ α μακρόν. τὰ γὰρ δύο αα εἰς α μακρὸν κιρνᾶται. οὕτω καὶ τὸ κέρας [25] λέγομεν τοῦ κέρατος καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι καὶ κέραι καὶ κέρᾳ, καὶ ἔστι τὸ ρα μακρὸν ἐκ κράσεως, διὰ τοῦτό ἐστι τὸ ρα μηκυνόμενον.

7. Ῥᾷον μὲν] Ἡ γὰρ ἀνάπαυσις [26] τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα τρόπον τινὰ [27] τὰς μακρὰς εὐφωνοτέρας καθίστησι. Φησὶ δὲ ὁ μετρικὸς, ὅτι ἡ κοινὴ συλλαβὴ ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου καλλίστη ἐστίν. Εὑρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη.

24 Scholion κέρα—μηκυνόμενον ex D. E. additum est.

25 λεγόμενον] λέγομεν E.

26 τοῦ λόγου] τῆς φωνῆς ἤτοι τοῦ λόγου S.

27 αὐτὰς μακρὰς] τὰς μακρὰς εὐφωνοτέρας E. τ. μ. ἀφωνοτέρας S. mox εὑρίσκεται δὲ καὶ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη (περατουμένη S.), καὶ τίθησι σαφῆ τούτου τὰ παραδείγματα. E.S.

ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῷ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, (Fr. 159. Dindorf.)

h Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

h Ἴστρος τοιαύτας παρθένους] Ita C.M.P.S. et fere N. At Fl. Turn. E. et alii codices Οἴστρος τοιαύτης παρθένου. Priscianus I. p. 562. ed. Putsch. *Invenitur tamen hæc diphthongus in media dictione correpta tunc, quando compositæ dictionis antecedentis in fine est sequente vocali, ut* præustis. *Virgil. in VII.* Stipitibus duris agitur, sudibusve præustis. *Hom.* ἀνηπτόποδες χαμαιεῦναι. *sicut etiam longæ vocales solent corripi, ut* dehisco. *Virgilius in V.* Infindunt pariter sulcos, totumque dehiscit convulsum remis, rostris stridentibus, æquor. *Œ quoque idem patitur apud Græcos. Æschylus* Ἴστρος τοιαύτας παρθένου λοχεύεται. *Unde quidam non sine ratione unum tempus et semis singulas eas habere dicunt. Ideoque si consequatur consonans, quæ dimidium tempus habet, omnimodo producuntur.* Jam vero librorum quorundam varietates enotemus. Ac primum editio Juntina anni 1525. (hanc enim temporis notam exemplar, quod ipse possideo, in calce excusam gerit, quum alteram 1554 in fronte præferat, adeo ut quæ huc usque pro diversis editionibus habitæ sunt, unam esse eandemque luculento satis confirmatur testimonio) post *Hom.* addit *in VI. Iliados* σοὶ ναίους ὑποφῆται ἀνιπτίποδες χαμαιεῦναι. In secundo Virgilii loco metrum certe salvum præstitit Putschius *Rostris stridentibus* edendo. Juntina vero exhibet cum nonnullis Virgilii scriptis exemplaribus *rostrisque stridentibus,* ubi molossus dactyli sedem occupat. Sanissime Aldus; *rostrisque tridentibus.* In Æschyli fragmento, ed. Junt. sic: οἴστρος τοιαύτης, παρθένους λοχεύετε. Ed. Ald. οἴστρος τοιαύτας παρθένους μαιεύεται. Aldinæ editionis vestigia sequuntur edd. Ascensiana Paris. M.XXVII. (sic) fol. et Basiliensis 1545. 8°. Plures varietates enotavit Krehlius p. 47 seq. Hermanno vera videtur scriptura, Οἶστρος τοιαύτας παρθένους μνηστεύεται. Illud μνηστεύεται ex Eustath. Od. κ'. p. 1665, 38=407, 20.

3. Ἴστρος τοιαύτας] Κοινή ἐστιν ἐν μέσῳ τὸ ΟΙ. Ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. Τὸ δὲ, τίνα τῶν παλαιῶν, [28]Σωτάδου ἐστὶν, ὃν ἀνεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνοιτο.

28 Σωτάδου] Plutarch. II. p. 11 A. Τοῦ γὰρ Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, Σωτάδης εἰπὼν, "Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον "ὠθεῖς," ἐν δεσμωτηρίῳ πολλοὺς κατέσαπη χρόνους, καὶ τῆς ἀκαίρου λαλιᾶς οὐ μεμπτὴν ἔδωκε δίκην· ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ (nonne παράσχοι?) τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν. Vide Athenæum XIV. p. 620 F. et Eustathium ad Il. π'. p. 1069.=1090, 32. Od. ζ'. p. 1565, 1.=266, 27. De hujus scriptoris Iliade, cujus infra mentio, vide Strabonem VIII. p. 345 C. ed. Paris. et confer Hermogenem p. 247. ed. Crispin. Demetrium Phalereum sect. 189. Eustath. ad Il. α'. p. 12.=10, 10. Vid. infra Notas c. XI.

καὶ [i] Σοφοκλῆς (Aj. 1118.)

οὐδ' ἂν τοιαύτην γλῶσσαν—

καὶ μὴν καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 13.)

εἴπερ ποιήσω—

9 ἐν δὲ ἰωνικῷ [k] τῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Ἀδώνιδος τόδε,

τίνα τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν θέλετ' ἐσακοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος, (Fr. 1, 4. Bergk.)

[l] ἤ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου.

10 ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον, [m] ὥστε τὸ τοῦ Ἀρχελάου [n] ὄνομα [o] Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο

[i] Locos Sophoclis et Aristophanis exhibent soli C.M.P.

[k] τῷ deest Turn. E. τὸ S. Mox τόδε om. E.

[l] ἴκου] Sic E. Turn. οἴκου Fl. B.H.N. ἤκου C.P.S. ἤ κου Bergk.

[m] οὕτως ὡς] ὥστε P. ὥστε E.S. pro ὡς.

[n] ὄνομα deest Fl. B.H.

[o] Σοφοκλῆς] De Sophocle, Aristonis filio, tragici celeberrimi nepote, qui elegias condidit, consulendus Maussacus ad Harpocrationem in v. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Singularia videntur Eustathii verba ad Il. β'. p. 264, 19 = 200, 24. πηνέλεως, πηνέλεως, ἀττικῶς· οὗ τὸ κοινὸν ἄχρηστον ἡρωϊκῷ μέτρῳ, ἤγουν τὸ πηνέλαος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Hæc vox in Sophoclis certe Trachiniis non exstat. Quid si ad locum a Nostro citatum respexerit Eustathius? Mox οὔτ' εἰς ἔπος οὔτ' ἐλεγείαν exhibet Turn. quasi pars esset versus heroici, improbantibus Pauwio et D'Orvillio.

9. ἤ κου νῦν ἐπὶ ληθαίου] ἡ θαι κοινὴ, ἰαμβικὴ γὰρ ἡ κατάκλεις τὸ γλυκώνειον καλούμενον, ὡς ἔκ τινος ἀντιστροφῆς ἐστιν ἰδεῖν, λέγω δὴ τοῦ γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε, ἡ γὰρ λε ἀντὶ μακρᾶς, ὅτι τελευταία ἐστίν. Ὅτι δὲ εἰ εἴπῃς δύνατό τις τὴν συζυγίαν λέγειν τὴν πὶ ληθαίου καθαρὰν ἀντισπαστικὴν, τῆς τελευταίας οὔσης ἀδιαφόρου, ἀλλ' ἐναντιοῦται ἡ ἀντιστροφή. εὑρίσκομεν γὰρ ὅλα τὰ ἀντιστρέφοντα ἰαμβικῇ κατακλειόμενα ξανθᾷ παῖ διὸς ἀγρίων. ἀεὶ δὲ τὸ ἀντισπαστικὸν δίμετρον τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα ἀδιάφορον λαμβάνει. S.

10. ἐν δὲ] Τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. [29] Ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς δύο βραχείας, τὴν τινα, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς [30].

[29] Ὁ γοῦν Σωτάδης] ὁ Σωτάδης δὲ S.

[30] Addit S. δύο συλλαβὰς ἀντὶ μιᾶς τίνα τῶν παλαιῶν. καὶ τὴν λαι συλλαβὴν, καίτοι ἐν μέσῳ οὖσαν, κοινὴν ἔλαβεν. καὶ ἐν τῷ τρίτῳ δὲ ποδὶ ἔλαβε δύο βραχείας. καὶ ἔστιν ὁ ποῦς πεντασύλλαβος τῶν ἱστοριῶν θέλετ' ἐσα. τὸ θελετ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς παρέλαβεν. τὸ θέλε ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς παραλαμβάνεται, τροχαϊκὴ γάρ ἐστιν ἡ τρίτη ἀεὶ συζυγία.

10 ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς [p] ἐλεγείαν. Φησὶ [q] γοῦν,

Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ [r] σύμμετρον ὧδε λέγειν.

Καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα [s] γράφων ἐλεγειακὸν τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα [t] ἐρεῖν ἔμελλεν,

[v] Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδος.

Διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. ξ'. 489.) συστέλλομεν τὴν

[u] Πηνελέοιο ἄνακτος.

11 [x] Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον· ἐν γὰρ Ὀρέστῃ δράματι φησὶν,

p ἐλεγείαν] ἐλεγεῖον (αν) E.

q γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Turn. E.

r τὸ σύμμετρον C.

s γράφων] γράφει Fl. H.B. Parthenius, elegiarum et aliorum carminum scriptor, vixit, teste Suida, usque ad Tiberii tempora. Pleniorem ejus notitiam petas ex Vossio de Poëtis Græcis c. viii. p. 70. et Fabricio Bibl. Gr. III. 27. Fragmenta ejus nuper collegit A. Meinekius Analect. Alexand. Berolin. 1842. p. 255 seqq.

t ἐρεῖν] εὑρεῖν N. Tum ἔμελεν P.

v Ἄμυσχρον] Ad h. l. respicere Hesychium, ubi l. Ἀμυσχρὸν (non Ἀμυχρὸν) καθαρὸν, ἁγνὸν, ὁλόχροον, monuit Pearsonus.

u Sic MSS. Fl. Πηνελάοιο Turn. πηνελάοιο E. Paullo ante συστέλλεται τὴν μὲν N.

ib. Nota συστέλλεσθαι positum pro *corripere*, qua significatione id apud Grammaticos ut plurimum reperias; ut apud Athenæum IX. p. 588 F. Πέρδιξ. τούτων πολλοὶ μὲν μέμνηνται ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν ἔνιοι ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὴν μέσην συλλαβήν· ὡς Ἀρχίλοχος, Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα. Lib. X. p. 446 E. Ἐνιότε δὲ καὶ ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὸ ι (quod est in πίομαι) ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. Καὶ ἐν Σύρφακι, Καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολύ. Scholiast. β. Æschyl. Sept. Theb. 509. Ὤφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΣΥΝΕΣΤΕΙΛΕΝ αὐτὸ, ἐκτὸς γάρ ἐστι ποῦς. Apud Corinthum, seu potius Gregorium Corinthi Metropolitanum De Dialecto Dorica num. 86. Hephæst. Schol. p. 2. aliosque. ARNALD.

x Ῥίνθων] De Rhinthone, scriptore φλυάκων, sive fabularum ubi

7. Ἀμυσχρὸν] Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ γὰρ Ἀρχελαΐδος καὶ τὸ Πηνελάοιο τὸ λα [31] ἐκτεταμένον ἐστί· γίνεται οὖν κοινή.

9. Πηνελάοιο γὰρ ἦν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκτεταμένον ἦν τὸ ᾱ, οὐκ ἠδύνατο δὲ τοῦτο, μετέβαλεν εἰς τὸ ε̄ βᾰ. S.

31 ἐκτεταμένον ἐστι] ἐστι om. E. Plura adjicit S. vix digna tamen quæ describantur.

[y]Ὡς σὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη·
[z]Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει.

Καὶ [a]Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ (1107.)
πάθη ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζώης.

res tragicæ ludicro sermone tractabantur, consulas Fabricium in notitia Tragicorum deperditorum B. G. II. 19. et auctores ibi allegatos. Adde Lorentzium *De rebus sacris et artibus veterum Tarentinorum Elberfeld.* 1836. 4°. p. 26 seqq. necnon Clintonum in Fast. Hellen. T. III. p. 486. Exstat in eum Epigramma Nossidis pervenustum in Antholog. Pal. VII. 414. Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί· Ῥίνθων εἰμ' ὁ Συρακόσιος, Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάκων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. Aliud ejusdem poëtriæ epigramma ibid. n. 718. a Bentleio in Dissert. Phalarid. p. 355. minus feliciter tentatum, sic ex Cod. Vaticani vestigiis restituit Porsonus: Ὦ ξεῖν', εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν, τᾶν Σαπφῶ Χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος, Εἰπεῖν, ὡς Μουσαῖσι ΦΙΛΑ ΘΗΝ, Α ΤΕ Λοκρὶς γᾶ Τίκτεν, ΙΣΑΙΣ Θ' ὅτι μοι τοὔνομα Νόσσις, ἴθι.

[y] Ὡς σὲ] ὅσε P.S. ὅτε Διονύσιος S. in schol. Tum Διώνυσος C. ὅδε διόνυσος αὐτὸς ἐξόλη θείης. Fl. ὁ Διόνυσος Turn. In fine θείης nonnulli MSS. Brinkius in Schneidewini Philologo T. VI. p. 62. hos versus ita legit: A. Ὁ δὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη σ'... B. Ἱππώνακτος τὸ μέτρον. A. οὐδέν μοι μέλει.

[z] Ἱππώνακτος] εἰ δ' ἱππώνακτος Fl. εἴθ' Ἱππ. Turn. ἴθ' Ἱππώνακτος τὸ μ. C. M. P. probante Bentleio. Meliorem lectionem suppeditat Herodianus MS. quem inspexi in Bibliotheca Academiæ Leidensis (ad calcem Etymologi Magni fol. 297 b.) cujus locum ex parte tantum citavit Valckenærius ad Euripid. Phœn. 1508. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὑρίσκομεν τὸ μν ἀποτελοῦντα (Hemsterhusius corrigebat τὰ μν vel ἀποτελοῦν) κοινὴν συλλαβήν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Τὼς μὲν ὁ μνησάρχιος σφάξεν (fr. Bentl. n. 27.) ὁμοίως καὶ τὸ πτ· ὡς παρὰ Ὁμήρῳ· Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται· καὶ τὸ κτ· ὡς παρὰ τυρίνθῳ (τῷ Ῥίνθωνι Hemsterhusius et Valckenærius) Ἱππώνακτος τὸ μ. ο. μ. μ. Eadem habet sed corruptius Hortus Adonidis Aldi f. 194 b. Chœroboscus in Theodos. p. 553, 28. Πολλάκις εὑρίσκονται καὶ ἐν τοῖς μέτροις ἀποτελοῦντα τὴν κοινὴν συλλαβὴν τὸ κτ καὶ πτ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, οἷον, Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα δόμοις ἔνι κτήματα κεῖται, τὸ δὲ κτ ὡς παρὰ τῷ Ῥίνθωνι Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει. —Περὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς κατ' ἀκρίβειαν ἐν τοῖς μέτροις Ἡφαιστίωνος μαθησόμεθα. In fine οὐ μοι μέλλοι Fl. οὔ μοι μέλει Turn. μέλλει plures MSS.

[a] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ] Versum ex Euripidis Hecuba exhibent C. et M. sed ibi ζόης, metri causa, edidit Porsonus, quam formam legibus analogiæ optime convenire docet Eustathius Il. γ'. p. 411. init.=312, 28. Editio Euripidis Basiliensis 1544. in Bibl. Bodl. adservata, cujus margini lectiones e MS. quodam appositæ sunt, locum ita correctum dat, ζωῆς] ϙ ὡς πνέω πνοή, οὕτω καὶ ζέω ζοή τῇ χρείᾳ τοῦ μέτρου.

12 Ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. XI. 18.)[b]

ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.

καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. ν'. 275.)

οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις (Fr. 68 = 95 Bergk.)

οὐδέ τι τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γε μὲν ὡς [c]ἀδοιάστως.

13 Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων (Hom. Il. π'. 235.)

σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι,

[d]καὶ (Od. κ'. 243.)

ἔδμεναι οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν,

[e]ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ [f]ἀπηρτίσθαι τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαὶ, ὡς μία ἡ χαμαὶ ἀκούεται· τῇ μέντοι γε [g]υι διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον (Il. η'. 47.)

Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο—

14 Δεύτερος [h]δέ ἐστι τρόπος, ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνο-

[b] καὶ φησὶ addunt MSS. nonnulli. Mox γὰρ ἄειδε C. Sequens ex Homero exemplum omittit N.

[c] ἀδιάστως Fl. B.

[d] καὶ πάλιν] πάλιν deest MSS. Fl.

[e] ἴσως] ἴσθι C.

[f] ἀπηρτίσθαι] ἀπηρτῆσθαι Fl. B. ἀπαρτίσθαι C. a καὶ πάλιν ad ἐν τῷ χαμαὶ desunt N. τὴν λέξιν ὡς ἐν τῷ χαμαὶ ἀκούεται habet C.

[g] Sic Codd. plures. τῇ μέντοι υι Fl. τῇ μέντοι γε Turn. Ἕκτωρ C.

[h] δὲ deest Turn. E.

17 Δεύτερός ἐστι] Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνον [32]ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπάρχωσιν. Εἰκότως. Τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστὶν ἀσθενὲς, ὡς κακόφωνον· τὸ δὲ δεύτερον εὐόλισθον καὶ τρέχον. Διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀφώνου καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ τὴν μακρὰν, καὶ γίνεται κοινὴ συλλαβή. [δύο δὲ ἄφωνα οὐ τέθεινται, ἅτε τῶν δύο τῶν ὁμοίων, εἰ καὶ ἀσθενέστερα ὑπάρχοιεν, πλέον ἑλκόντων ἤπερ τῶν ἀνομοίων. ἀμέλει τοι ἅμαξαν δύο ὄνοι πλέον ἕλκουσιν ἤπερ ὄνος καὶ βοῦς, ἐπεὶ τὰ ἀνισοδύναμα ἐμποδίζουσιν ἄλληλα. οὐ ποιοῦσιν οὖν E.S.] κοινὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα (ἄφωνα S.), ἐπεὶ [ὡς εἴρηται S.] ἑκάστη [ἕκτη S.] συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπήν· ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινή. [διὰ

32 ᾖ] ἐστὶ E.S. Mox οὖν S. pro γοῦν.

μένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον [i] *ὑγρόν· οἷον, ὅπλον, ἄκρον,* (Il. τ'. 287.)

Πάτροκλέ μοι δειλῇ—

ὅταν δὲ [k] *τὸ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ* [l] *τελέως μακρά.* Προτάσσεται *δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ τοῦ ν, οἷον ἀμνός·* [m] *τὸ δὲ σ τοῦ μ,* [n] *οἷον, ἐσμός· καὶ τὸ σ τοῦ λ κατὰ πάθος, ὡς ἐν τῷ* [o] *μάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ* [p] Πάσνης *καὶ* Μάσνης, *ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν*

[i] ἀμετάβολον Barocc. 72. in scholiis pro πλείω χρόνον Pauwius conjicit μείω χρόνον.

[k] τὸ deest Turn. E.

ib. Literæ M. Σ. hic vocantur semivocales, quales re vera sunt; et quales sunt Λ. N. P. Z. Ξ. Ψ. sed illæ rursus distinguuntur in *liquidas* et *duplices.* Ergo omnes liquidæ sunt semivocales, sed non omnes semivocales liquidæ, et liquidas sine vitio semivocales adpellamus. Ἡμίφωνα ὀκτω, ait Dionysius (De Struct. Or. cap. XIV. p. 96. ed. Upton.) ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Hic autem Hephæstio docet quomodo syllaba produci debeat, quando semivocalis, quæ simul liquida est, præmittitur liquidæ; et verba ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ et verba προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον idem notant, et sibi lucem addunt invicem. Exempla adducit τοῦ MN. τοῦ ΣΜ. et τοῦ ΣΛ. nam Σ inter semivocales, *sed nec liquida, nec duplex,* ut me docuit Vossius, et ΣΝ. Hi sunt unici casus ubi semivocalis potest præcedere liquidæ. Et syllabæ his semivocalibus præmissæ longæ sunt, nisi quod mox excipiat, ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ MN σύνταξις ἐποίησε που καὶ βραχεῖαν, ὕμνος. DORVILL.

[l] τελέως] τελείως E.

[m] τὸ δὲ Σ τοῦ M desunt C. τὸ δὲ—ἐσμὸς om. P.

[n] οἷον] ὡς ἐν τῷ E. Mox τὸ δὲ σ τοῦ λ P.

[o] ἀμάσλης] μάσλης C.P.E. et sic conjecit Pauwius, κατὰ πάθος, id est, *per omissionem literæ θ,* more Dorico, pro μάσθλης. Ἀμάσλης Fl. Turn. Sappho in schol. Aristoph. Pac. 1174. πόδα(ς) δὲ | ποικίλος μάσθλης ἐκάλυπτε Λύδι|ον καλὸν ἔργον. Eundem locum citat Pollux VII. 93. ubi pro μάσθλης Bekkerus dedit μάσλης, nescio an cum MS. Vid. Ahrens de Dial. Æol. p. 74. Similem literæ θ omissionem in voce ἐσλὸς recte animadvertit Pauwius, de cujus formæ ratione consulenda est Hermanni disputatio ad Pindari Olymp. II. 34.

[p] Πάσνης] Sic C. πάνσης P.

οὖν τὴν αὐτὴν αἰτίαν οὔτε ὑπάρχουσι τὰ σύμφωνα, ἐπειδὴ ἕκαστον αὐτῶν ἰδίᾳ λεγόμενον χρόνον τινα διήνυεν, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινή. τοῦ δὲ ἀφώνου οὐκ ἐλέγχεται. S.]

5. Ἡμίφωνον] Οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

16 ἐν τοῖς [q]Λυδιακοῖς. Ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις, (Fr. 3. Meinek.)

[r]Ἀλλοτριογνώμοις, [s]ἐπιλήσμοσι, μνημονικοῖσι—

καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

[t]εὔυμνος καὶ μουσικὰν [u]ἔχουσα πᾶσαν [x]φιλόλυρος

[Ἠχή.]

Πάσνης καὶ Ἄσνης Turn. Μάσνης tantum Fl. H.B. Etymologus M. p. 249, 15. Δάσληρα. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα, ὄνομα δὲ τοῦτο λίμνης· καὶ Βρυσμὸς, ἐστὶ δὲ ὄνομα βασιλέως· καὶ Πάσνης καὶ Μάσνης, ὀνόματα ποταμῶν· καὶ Ὀσροήνη, ὅπερ τίνες Ὀρροΐνη λέγουσιν, ἔστι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Συρίᾳ· τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστι μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. Similia habet MS. Barocc. 50. fol. 329 b. e quo sæpius Etymologus restaurari et augeri potest: Μάσθλης ἐστιν λῶρος ὁ εὐμάλακτος· δάσληρα, ὄνομα λίμνης· πάσνης καὶ μάνης (sic) ὀνόματα ποταμῶν· βύρσνος ὄνομα βασιλέως· ὀσροΐνη ὅπερ τίνες λέγουσιν ὀρροΐνη χώρα ἐστὶν ἐν συρία οὕτω λεγομένη. Vix dubitari potest quin ex Xanthi historia verba ab Etymologo notata derivata sint. Xanthi reliquias collegit *Fridericus Creuzer* inter *Historicorum Græcorum antiquissimorum fragmenta, Heidelbergæ* 1806. 8vo. Nostrum tamen, non nisi ex Fabricii indice cognitum habuit: "Utrum qui ab *Hephæstione in* "*Enchiridio* laudatus *Xanthus* "hic *Lyricus* sit, an ille *rerum* "*scriptor;* cum iste liber ad ma-"nus non sit, decernere nequeo." P. 136.

[q] Λυδιακοῖς] λυδικοῖς C.

[r] Ἀλλοτριογνώμοις] Sic C. E. Turn. et ita citat Aldus in Instit. Grammat. p. 250. ed. R. Steph. 1531. ἀλλοτριογνώμης ἐπιλήσμοσιν Fl. H. B. Legendum conjicit Arnaldus "ἈΛΛοτρίΑΣ γνώμΗΣ "ἐπιλήσμοσι· μνημονικοῖς ΔΕ — "sensu a sequentibus, quæ no-"bis invidit vetustas, pendente." Sed forma ἀλλοτριόγνωμος non temere damnanda est. Vid. Lex. Seg. apud Bekker. Anecd. p. 385, 7. Bachman. p. 77, 6. Δίγνωμος habet Etymol. M. p. 67, ult. sed in eodem p. 209, 48. leg. μεγαλογνώμονα cum MSS. Voss. Dorv.

[s] ἐπιλήσμοσι] ἐπιλήσμονι Schol. Aristoph. Nub. 788. quem emendavi ad Suid. p. 1374 D. Hephæstionem respicit Chœroboscus in Theodosium p. 552 seq.

[t] εὔυμνος] ἄυμνος P. Vid. Toup. ad Suid. T. I. p. 117.

[u] ἔχοισα] ἔχουσα B.C.H. Fl.

[x] φιλόλυρος] φιλόληρος B.H. Fl. φιλόχορος ms. Darmstad. e quo paucas lectiones enotavit Bastius. Ἠχη omittit Ahrensius in Epicharmi Fragmentis Append. Dial. Dor. p. 447, ubi etiam legitur ἔχουσα non ἔχοισα. Statuerat Arnaldus ἤχη esse delendum.

6. εὔυμνος] Τροχαϊκὸν γὰρ τὸ μέτρον· καὶ ἔδει τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. Ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαϊκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρτίαις. Ἦν οὖν τοῦ εὔϋμνος τὸ υ μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν γέγονε κοινή.

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Fragm. Bentl. xxvii.)

[y]τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος —

17 [yy]Ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας [z]ἀρκτικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβὴ ἀλλ' ἄντικρυς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ, (Fr. Ursini p. 105.)

[a]ἔκ με λάσας ἀλγέων,

[b][καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Od. ρ'. 90.]

ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες.

18 Φησὶ δὲ ὁ [c]Ἡλιόδωρος [d]τὸ $\bar{\mu}$ ἐπιφερόμενον [e]ἀφώνῳ

y Hoc Callimachi fragmentum citat Priscianus I. pp. 542. 551. et II. p. 572. Priorem locum exscribam: *Sunt similiter in consonantibus ancipites vel liquidæ, ut* L *et* R, *quæ modo longam modo brevem post mutas positæ in eadem syllaba faciunt syllabam. His quidam addunt non irrationabiliter* M *et* N: *quia ipsæ quoque communes faciunt syllabas post mutas positæ: quod diversorum confirmatur auctoritate tam Græcorum, quam Latinorum. Ovidius in X. Metamorphoseon,* Piscosamque Gnidon, gravidamque Amathunta metallis. *Euripides in Phœnissis:* ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισεν. *In eisdem:* ἀπωλόμεσθα, δύο κακὼ σπεύδεις τέκνον. *Apud Græcos invenitur tamen* M *ante* N *posita, nec producens ante se vocalem more mutarum. Callimachus:* τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

yy κἂν Turn.

z ἀρχικὸν] ἀρκτικὸν C.P.E.S.

a ἔκ με λάσας] Sic distinxit Bentleius post Horatium p. 709. Imitatur nempe Alcæus Homericum ἐκ δέ με πάντων ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, aut aliquid simile. ἔκ μ' ἐλάσας libri plerique, ἔκμελ' ἄσας P. ἔκ μ' ἔλασας Bergk. n. 95 (66).

b καὶ παρ' Ὁμήρῳ om. Fl. Turn. et mss.

c Heliodorus dixerat M parcissime ceterarum liquidarum post mutam corripere syllabam in *Epicis*: ideoque contenderat a Cratino dictum ἐλήλυμεν pro ἐλήθυθμεν, quod pro ἐληλύθαμεν alias ponitur. Eam opinionem refutat Hephæstio ostendens primo exemplis vocum ex ipso Cratino ἄκμων, ἀριθμητοὶ, τεκμαρτὸν, in *hex-*

3. τὸ ἄφωνον] Ὥστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλόνοτι· οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητής φησι.

7. ἔκ με λάσας] 33 Μακρὰ γὰρ ἔμεινεν ἡ ε· καίτοι ἑξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ· ἀλλὰ κατὰ διάστασιν.

10. Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος] Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιοδώρου 34 μὴ οἰομένου ποιεῖν κοινὴν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον τὸ μ ἐστὶν, οἷον ὄγμος, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα.

33 μακρὸν] μακρὰ E. 34 οἰομένου μὴ S. qui mox om. ὄγμος et dat τίθησι pro ἐπιφέρει.

ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι [f]*συλλαβάς. Διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς* [g]*Χείρωσι* (Fr. 9.) *πεποίηκε,*

[h]*σκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας—*

ametris correptarum. Dein et magis eum urguet, cum dicat in voce *ἐλήλυμεν* id non spectasse Cratinum in *Epicis*, quia hac voce utuntur etiam in aliis metris, ut in trimetro hoc, Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν. Quin hanc syncopen et usurpatam in aliis personis, ubi μ locum habere non poterit, ut in hoc trimetro iambo, Τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε, pro ἐληλύθατε. Ad hæc Sch. primo ait, *ἐπιλαμβάνεται reprehendit Heliodorum, qui putat syllabam non esse communem ante μ cum muta.* Mox autem in alia nota ad versum Σκῆψιν. *συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν.* Quasi dicat, *patrocinatus Heliodoro* scilicet *hæc dixit.* Nam re vera prima specie hoc ad Heliodori sententiam firmandam faciebat exemplum, nisi cetera argumenta in contrarium advocasset: quibus nempe patebat eum in aliis usum positione debili ante μ, et in aliis etiam metris, non Epicis solis occurrere ἐλήλυμεν et ἐλήλυτε. * * Heliodoro re vera *συνηγορεῖ* Aristides Quintilianus lib. I. p. 47, ubi vide M. Meibomium. D'ORVILL.

[d] τὸ μ̄] τὸ μὲν P.

[e] ἀφώνῳ] Sic Turn. C.E.P. ἄλλῳ Fl. H.N.B. et mox ὑγρὸν F.B.

[f] συλλαβὰς, μᾶλλον δὲ μακράς C. et P. in marg.

[g] Χείρωσι] Sic Edd. et MSS. præter N. Vide Jungermannum ad Pollucem X. 186. Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 556. Menagium ad Diogenem Laertium, I. 62. Adde Hermannum ad Arist. Nub. Schol. 922. ed. sec. Versus ex eadem fabula apud Luciani Scholiasten, citati etiam a Suida v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, et a Scholiaste Platonis p. 5. ed. Ruhnken. ita videntur digerendi, Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ | Κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων. Prior est iambelegus, alter iambicus trimeter catalecticus. Aliter tamen Theodorus Bergkius Comm. de Rel. Com. p. 232. Sed vid. Meinek. Fr. Comic. T. II. p. 156.

[h] σκῆψιν] Arnaldus putat σκῆψιν sumi pro *monitu*, ut apud Æsch. Ag. 895. Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. Nescio tamen an σκῆψις in h. l. sit nomen civitatis, ut Etymolog. M. Σκῆψίς ἐστι πόλις ἐν Τροίᾳ, de qua civitate Strabo XIII. p. 607. atque hic legamus,

Σκῆψιν μὲν ΧΕΙΡΩΝΟΣ ἐλήλυμεν
ὡς ὑποθήκας.

HOTCHKIS. Edidi secutus Turnebum. Χείρωνας F.H.B. Χείρωνι N. σκῆψιν μὲν ὦ Χείρωνες C.P. ἐλή-

4. *σκῆψιν μὲν] Συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. Ἠδύνατο γὰρ ἐληλύθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε· κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπέφερε τὸ ἄφωνον καὶ ὑγρόν· ψεῦδος δὲ τοῦτο. Ἀττικὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφῃρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν.*

35 συνηγορῶν—φησιν om. S. qui mox ἐπεφέρετο ἄφ. et ἐν τῷ ἐληλύθμεν pro ψεῦδος—ἐλήλυμεν.

ἀντὶ τοῦ [i]ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν· πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν [k]Κλεοβουλίναις, (Fr. 3.)

ἔστιν ἄκμων καὶ [l]σφῦρα νεανίᾳ εὔτριχι πώλῳ.

[m]καὶ ἐν Πανόπταις, (Fr. 2.)

[n]κρανία δισσὰ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθματοί.

[o]καὶ ἐν Ὥραις, (Fr. 3.)

[p]οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

λυθμεν Fl. Per vocem ὑποθήκας alludit fortasse Comicus ad opus, quod olim, Suida teste, sub Chironis nomine circumferebatur, ὑποθήκας, ἃς ποιεῖται πρὸς Ἀχιλλέα, nisi mavis intelligere carmen Χειρῶνος ὑποθήκας inscriptum, quod Hesiodo tribuunt complures, ab Aristophane in Δαιταλεῦσιν derisum auctor est Phrynichus Ecl. Att. p. 32. Vide Meinekii Hist. Com. Gr. p. 75.

[i] ἐληλύθαμεν] ἐλήλυθμεν P. Mox πρὸς γὰρ τὸ P.S.

[k] Κλεοβουλίναις] De hoc dramate multa Viri docti ad Hesychium v. Αἴθης. Adde Photium v. Φέροικος.

[l] σφῦρά (sic) edidit Turn. σφύρα Fl. Causa nulla erat quare dubitaret D'Orvillius an ultima in σφῦρα corriperetur. Aristoph. Pac. 565. Νὴ Δί' ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄν ἐξωπλισμένη. Melius tamen observat locutionem Cratino adhæsisse ex Homer. Od. γ'. 434. ἄκμονά τε σφῦράν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην. Pro πώλῳ Fl. B.H. πώπῳ. C. πόλῳ.

[m] καὶ πάλιν] πάλιν deest Fl. B. D.H.S. Totum exemplum N.

[n] Sic C.E.P.S. Turn. κράνεια δισσάφορα — ἀριθμητοὶ Fl. B. H. Theodorus Bergkius Comm. de Rel. Comm. Att. p. 181. "Nescio an legendum sit, Κράνια "δίσσ' ἀφορᾶν (sive ἐφορᾶν) ὀφθαλ"μοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί. Videtur au"tem Cratinus hos sophistas quasi "Janos quosdam duobus capiti"bus innumerabilibusque oculis "instructos finxisse, quibus et "quæ ante pedes et quæ pone "essent perspicerent."

[o] καὶ πάλιν] πάλιν deest Fl. B. H.P.S.

[p] Sic E. Turn. εἶδος οὐδὲν ἄρ' ἦν οὐδὲν π. τ. C. et puto M. ἄρ' οὖν οὐδέν τι προσιδόντες τ. F.H. et sic, vel τοι B. In Aristoph. Av. 482. pro ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἔστι τεκμήρια τούτων edidit Beckius, ἀλλ' ὄρνις, κἀβασίλευον, πόλλ' ἔστιν τεκμήρια τούτων. "Mu"tavi," inquit, "has lectiones "metri causa." Immo recepta lectio unice vera est : mutata metrum pessumdat.

5. ἔστιν ἄκμων] Ἐν ταύτῃ γὰρ ὀφειλούσῃ βραχείᾳ εἶναι ἐπιφέρεται [36]τὸ μ· ἰδοὺ οὖν ἀφώνου ὄντος [37]κ πρὸ τοῦ μ γίνεται κοινή. Οὐκοῦν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ [38]ἐλήλυθμεν ἡ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου καὶ τοῦ μ.

36 τὸ μ̄] κ̄μ̄ E. κ̄ καὶ μ̄ S. 37 κ] καὶ E.S. 38 ἐλήλυθμεν] ἐλήλυμεν S.

19 Ἄλλως τε καὶ τὸ [q] ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαίῳ ἐν [r] Κύκνῳ,

Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς [s] δόμους ἐλήλυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολούθως πρόσωπον,

τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

20 Τρίτος δέ ἐστι [t] τρόπος, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ [u] λέξεως ᾖ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρᾶς [x] ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλ' ἤτοι ἑνὸς, ἢ μηδενός· ὡς ἐν τῷ (Il. ξ'. 421.)

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον—

[y] ἢ (Il. μ'. 144. ο'. 396.)

αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε—

καὶ (Il. ξ'. 1.)

[z] Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης—

(Od. ι'. 109.)

ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

(Il. ζ'. 194.)

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον—

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἡ κοινὴ ἔληξε, καὶ [a] εἰς τὴν

[q] ἐλήλυμεν] Sic P.E. ἐλήλυθμεν Fl. ἐλήλυθ^μν^ sic C. i. e. ἐλήλυθεν, quod delet, substituens ἐλήλυμεν. Utramque lectionem conjungere videtur Fl. deinde καὶ om. Fl. H. αὐτοῖς λεγόμενον desunt C.

[r] Κύκνῳ] Hoc nomen Athenæo VI. p. 270 E. recte restituit Casaubonus. Et alibi permutantur κύκνος et κύκλος. Sic in Euripid. Ion. 163. Aldus dedit ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει Κύκλος. conf. Suidas v. Πλάτων p. 3000 C. Etymologus M. p. 544, 4. inter alias τοῦ κύκνος origines ponit κύκλος.

[s] πρω^τ^ πρὸς δρόμους ἐλήλυμεν ms. Darmst. qui infra quoque δρόμους. δόμον ἐλήλυθμεν F. et paullo post ἐλήλυθε.

[t] τρόπος κοινῆς συλλαβῆς Turn. E.

[u] λέξις Fl. B.H. Mox θέσεως deest C.P.S. suprasc. in E.

[x] ποιητικῶν deest Fl. B.H.

[y] ἢ deest Turn. E. qui habent etiam θρόος τε in fine versus.

[z] Priscianus I. p. 563. citante D'Orvillio: *Apud Græcos tamen quoque ι sequente producere licet antecedentem* e *brevem ut Hom. in hoc versu,* Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

[a] εἰς τὴν om. C.P.S. suprasc. E.

τοῦ ποδὸς [b] τελευταίαν· αἱ γὰρ ἄλλαι κοιναὶ, ἃς εἶπον, ἀρκτικαὶ [c] ποδῶν ἦσαν· αὕτη δὲ καὶ τοῦ ποδὸς [d] καὶ τῆς λέξεως ληκτικὴ, λέγω δὲ ἡ ΜΕΝ.

ΚΕΦ. Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

Συνεκφώνησίς ἐστιν, ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι.

[b] ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν Turn. ἔληξεν quoque addunt C.E. τελευταία ἔληξεν P.S.

[c] ποδὸς Turn. C.P.E.S.

[d] καὶ τῆς λέξεως om. C.P.S. suprasc. E. λέγω δὲ ἡ μὲν desunt Turn. habet E. in marg. Pro his καὶ μὲν habent C.M.P.S. pro ληκτικὴ N. dat ἀρκτική.

6. [38] Συνεκφώνησις] Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πάνυ μετρικοῖς ἁρμοδιώτατον· πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετρον ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιΐας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

εἰ [39] κοινήν τις λάβοι, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις. Φαμὲν γὰρ κόσμον εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνῆεν λήγει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. Ἐνταῦθα δὲ [40] κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῇ οι συλλαβῇ τὸ δοι ἐπιφερόμενον σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθείη λόγῳ. Συνεκφωνῶ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδεῖος, [41] μὲν θεοί. Αὕτη ἡ συνεκφώνησις καλεῖται καὶ συνίζησις. [42] Τούτων δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτι ἡ φωνὴ ὑποθλίβουσα καὶ ὑποκλέπτουσά τι τῶν φωνηέντων τὰς κακομετρίας ἀφαιρεῖ τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἀλλεπάλληλος φορὰ, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ [43] ἐφιζάνειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ· οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος τὸ θεοὶ, δισύλλαβον ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε, τὸ δὲ οι [44] προενεγκοῦσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισυλλάβου πεποίηκε τοὔνομα, καὶ γέγονε θοι [45] τρόπον τίνα. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις [46] συναλοιφῆς [τούτοις· ἑνὶ μὲν, ὅτι ἡ συναλοιφὴ κατὰ τρόπους ἕπτα γίνεται· ἁπλοῦς μὲν τρεῖς· ἔκθλιψιν, οἷον, μετὰ ἐμοῦ μετ' ἐμοῦ· κρᾶσιν, οἷον, τὰ ἐμὰ τἀμά· συναίρεσιν, οἷον, Νηρηΐδες Νηρῇδες· συνθέτους δὲ τέσ-

38 Συνεκφώνησις] Ex h. l. sumpsit grammaticus ea quæ prostant in Crameri Anecd. T. IV. p. 326.

39 κοινὸν] κοινὴν E.S. Mox ὅταν—λήγῃ S.

40 κατὰ τὸν] κατὰ om. E.S. ubi mox τῆς οἱ συλλαβῆς. Tum τὸν δὲ S. pro τὸ δοί.

41 μὲν θεοὶ] ὑμῖν μὲν θεοὶ E.S. Supra S. συνεκφώνησις pro συνεκφωνῶ.

42 πάντως] τούτων E.S. Infra γένηται S.

43 ὑφιζάνειν] ἐφιζάνειν E.S.

44 προσενεγκοῦσα] προενεγκοῦσα S.

45 τρόπον τίνα] καὶ τὸν τρόπον τοῦτον προσλαμβάνει ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον. ἰστέον δὲ ὅτι πάνυ πολλὴ βοήθεια ἐπενοήθη τῷ μέτρῳ παρὰ τοῖς παλαιοῖς S.

46 συναλιφῆς S. sic et mox.

Τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἵδε·

ἢ γὰρ [e] δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, [f] οἷον (Il. ε'. 349.)

ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις,

[g] καὶ (Od. υ'. 227.)

βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ

3 ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν[h] (Od. α'. 183.)

πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,

[e] δύο deest Fl.

[f] ὡς τὸ Turn. E.

[g] καὶ πάλιν] πάλιν deest MSS. Fl.

[h] Sequentia in omnibus, quæ vidi, exemplaribus corrupte leguntur. Fl. B.H. præbent ἢ γὰρ μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, οἷον, ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ὑπεροπεύεις, καὶ βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ. ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακράν. νέα μέν μοι κατεάξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, ἢ δύο βραχεῖαι ε. μ. β. et sic fere C.N. In C. autem omittitur versus νέα μέν μοι κατέαξε, in N. deest βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ. In P. desunt ἢ δύο βραχεῖαι—ἐνὶ πόντῳ. Diverso modo in T. fere cum E. scribitur: ἢ γὰρ δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. καὶ πάλιν, Βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας· ἢ βραχεῖα καὶ μακρά, εἰς μίαν μακράν. Ἐπειδὴ δ' εἰς [δ' εἰς om. E.] νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ πάλιν, Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. ἢ δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακράν. Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. ἢ δύο β. ε. μ. β. Sensu itaque postu-

σαρας, οἷον, ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, οἷον, ἐγὼ κἀγώ· ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ὡς τὸ, αἰπόλοι ᾡπόλοι· κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, οἷον, ἐμοὶ ὑποδύνει ἔμ' ὑποδύνει· ἔκθλιψιν κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡς παρ' Εὐπολίδι ἐν Χρυσῷ Γένει, καὶ σκεῦος οὐδὲν εὗρον ἐν τῴκήματι. ἡ μὲν οὖν συναλοιφὴ κατὰ τούτους τοὺς τρόπους, ἡ δὲ συνίζησις οὔ. Καὶ μία μὲν αὕτη διαφορά. Sic in plerisque E.S.] κλοπὴ γάρ ἐστι χρόνων αὕτη, 46 γραμμάτων κλοπῆς οὔσης τῆς συναλοιφῆς. 47 ὅτι ἡ μὲν συναλοιφὴ ὡς γράφεται καὶ 48 βαίνεται, οἷον, ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὁλοκλήρως βαίνομεν, οἷον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'· ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς, οἷον,

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, χρυσῶ ἀνὰ σκήπτρῳ.

κοινὸν δὲ 49 ἑκατέρας τὸ παρατηρεῖν, μὴ σύμφωνον ᾖ μεταξύ. 50 Ἡφαιστίων δὲ προλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον.

46 γραμμάτων] γραμμάτων κλοπῆς E.S.

47 ὅτι] ἔτι E.

48 βαίνεται] φαίνεται E.

49 ἑκατέρας] ἑκατέρου E. ἑκατέρα S.

50 Ἰστέον οὖν ὡς ὁ Ἡφαιστίων προσλαμβάνει E. qui addit in fine post λόγον, Ἰστέον δέ, ὡς πάνυ πολλὴ βοήθεια ἐπενοήθη τοῖς μέτροις παρὰ τῶν παλαιῶν. Διαφέρει κρᾶσις συναιρέσεως, ὅτι ἡ μὲν συναίρεσις ἐλαττοῖ τὰ φωνήεντα, ἡ δὲ κρᾶσις οὔ.

4 ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακρὰν (Od. ί. 283.)

νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων [i] ἐνὶ πόντῳ.

5 ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν· ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ [k] ἐν τῇ Ἰλιάδι,

σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως· ὥσπερ [l] Κριτίας ἐν τῇ [m] εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾤετο [n] ἐγχωρεῖν τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα, φησὶ γάρ, [3. Bergk.]

καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν [o] Ἀθηναῖον στεφανώσω,
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις,
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,
νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

6 Ἔστι μέντοι καὶ [p] ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ [q] πέμπτῳ, (p. 46. Ursin. 9. Bergk.)

lante sic locum refingendum curavi, ut in textu exhiberetur synizeseos schema ad sequentem normam accommodatum. 1mo, Duæ longæ in unam longam contrahuntur. 2ndo, Brevis et longa in unam longam. 3tio, Duæ breves in unam longam. 4to, Duæ breves in unam brevem. Quomodo et hic olim scriptum fuisse ex Eustathio ad Il. A. p. 12=10, 1. colligere mihi videor. Eustathium infra exscribam. Quod ad Hom. Od. ί. 283. attinet, Νέα μέν μοι κ. non inutile erit monere Cod. Harl. 5674. in contextu habere Νῆα, et supra νέα μέν μοι οὕτως ἀρίσταρχος. Vocem νέα alibi apud Homerum non reperio. Quid igitur hic statuendum? Si versum a Turnebo editum ex Hom. Il. ψ'. 1. servandum judicabis, legendum plane cum Arnaldo et Bentleio, Ἐπειδὴ δ' εἰς νέας τε. Quem tamen, MSS. pluribus adstipulantibus, rejicere non dubitavi.

[i] ἐνοσίχθων pro ἐνὶ πόντῳ Homeri edd. PAUW.

[k] ἐν τῇ Ἰλιάδι desunt Fl. B.H. Vid. Demetrium Περὶ Ἑρμ. s. 189. p. 84. ed. Walz.

[l] Κριτίας] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis T. I. p. 209 F. Alia hujusmodi exempla in titulis profert Franzius de Epigraph. p. 7. ubi post Ἀρχεστράτην inserendum forte τήν.

[m] εἰς] Sic Turn. et MSS. quidam. πρὸς Fl.

[n] ἐγχωρεῖν τοῦ Ἀλκιβ. τὸ ὄνομα C.P.E. Turn.

[o] Ἀθηναῖον B.P. et sic Bentleius ad Manilium II. 898. Alii, veluti E.S., Ἀθηναίου. Paullo supra post φησὶ γὰρ addit D. ἐν ἐκείνῃ οὕτως.

[p] ἐν deest Fl. Tum ἔπεσιν P.

[q] πέμπτῳ] Schol. in S. τίνες δέ φασιν ἐν βα, κρεῖττον δὲ ἐν πέμπτῃ.

4. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. Ἔστιν οὖν τὸ παράδειγμα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία [51] ἣν Πηλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς λαμβανομένων.

[51] Sic legendum videtur cum Pauwio pro vulg. καὶ Πηλιάδα. Et sic S.

ἢ [r] διανεκῶς εὕδεις, οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

καὶ παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεὺς (Ursin. p. 53.)

[s] Ἀλλὰ τεὸν οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,

[r] διανεκῶς] Sic Fl. Turn. et plerique MSS. quomodo sine mendi suspicione citat Piersonus ad Mœrin p. 130. de voce διανεκῶς agens. Recte tamen, ut videtur, observat Pauwius διανεκῶς Doricum pro διηνεκῶς secundam producere, sed frustra emendat διανέχοισ'. Arnaldi conjecturam διακενᾶς calculo suo comprobat Toupius Em. T. III. p. 288. διαννιεκῶς C. Tum εὔδης P.E. Mox οἶσθα Turn. in calce. Sed ἦσθα tuetur Koënius ad Gregor. p. 273.

ib. Διανεκὲς Hesychius, et ex Platonis Hippia majore, ubi v. Heindorf. p. 175. ut Atticum Mœris afferunt. Corinnæ versum non ausim sollicitare, quum de origine vocis non ita constet, ut certum sit η non ex brevi α ortum esse. Ἠνεκὲς et ἠνεκέως nescio an a novatore Empedocle introducta putem. Si verum est, quod in Porsonianis p. 20. narratur, Porsonum ἢ διὰ νεῖκος ὑδεῖς scribendum censuisse, mirum sit a tali viro conjecturam factam esse, quam res ipsa, ob quam allatus est ab Hephæstione hic versus, falsam esse arguat. Cæterum ἦσθα non mutandum. Omisit enim, ut videtur, grammaticus vocem, quo plena fieret sententia, ut οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα, ὑπναλέα. HERMAN, Elem. Doct. Metr. p. 54. Corinnam scripsisse ζανεκῶς contendit Dindorf. Thes. L. G. II. p. 1106 C. Obiter noto similem synizesin legi in omnibus MSS. Aristoph. Plut. 1170. ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι μοι δοκῇς. Ubi μοι delent viri docti.

[s] ἀλλὰ τεὸν] Similiter Pindarus Pyth. I. 109. θεὸς habet pro correpta syllaba, quem tamen locum hac de causa pro corrupto habent viri docti. Praxillam excusat Ahrensius de Crasi p. 18. "quod "antiquum τεὸς etiam vulgo in "monosyllabum σὸς abiit."

1. ἢ διανεκῶς] ὁ πρῶτος πούς ἐστι [52] τετρασύλλαβος, τῆς δια ἀντὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. Παραλέλοιπε [53] δὲ ἡ διαίρεσις δύο μακρὰς ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐχ εὑρίσκεται· βραχεῖαν δὲ καὶ κοινὴν ἀντὶ μακρᾶς [54] εὑρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληιάδεω [55] Ἀχιλῆος.

[52] τετρασύλλαβος] Sic S. Dorvill. et Tyrwhitt. τὸ τρισύλλαβον E. τε τρισ. Turn.

[53] δὲ ἡ] δὲ om. E.S. Mox ὥσπερ S. pro ὅπερ οὐχ.

[54] εὑρίσκομεν om. E.S.

[55] Post Ἀχιλῆος addit E. καὶ πάλιν ἑτέρωθι, "πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κε-"δρινοῦ (δενδρίου S.) νηλέϊ χαλκῷ (καπνῷ S.)" τοῦτο ἔστι μὲν Ἡσιόδου· λαμβάνεται δέ καὶ δακτυλικὸς καὶ ἴαμβος ὅτε (ὅπως S.) τις ἐθέλει διὰ τὰς κοινάς. Et sic fere S. Schol. Ven. ad Il. ψ'. 644. Ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ hæc habet: ὁ στίχος οὗτος καὶ ἑξάμετρος γίνεται καὶ τρίμετρος παρὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς προφορᾶς. Schol. Vict. hæc: ἐπιτέτευκται ὁ στίχος ταῖς κοιναῖς. ὥστ' ἢν θέλωμεν καὶ ἴαμβος ἔσται, ὡς τὸ, "σμύρνης ἀκράτου καὶ κέδρου "νηλέϊ καπνῷ." Conf. Tzetzes in Crameri Anecd. T. III. p. 318.

7 τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα, (Il. α'. 402.)

ὃχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ'—

καὶ (Il. α'. 350.)

θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς—

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν· ἔστι δ' ὅπου [t]καὶ βραχεῖα καὶ [u]μακρὰ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνονται, ὡς ἐν τῷ (Il. γ'. 152.)

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι,

καὶ (Il. α'. 15.)

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

ΚΕΦ. Γ.

[x]ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Ἐκ τῶν συλλαβῶν εἰσὶν οἱ πόδες· ὧν δισύλλαβοι μὲν τέσσαρες,

t καὶ βραχεῖα] καὶ om. E.
u μακρὰ] κοινὴ Turn. C.P.E.S. Deinde παραλαμβάνονται C.P.S. ubi alii παραλαμβάνεται.

x ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ] Vid. Schol. ad Hermogenem T. V. p. 491. Rhet. Gr. Walz.

12. οἱ πόδες] Πούς ἐστι ποιῶν ἢ ποσῶν σύνθεσις συλλαβῶν πρὸς [56]εὐπρέπειαν. Εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ [57]ῥυθμῶν, ἢ συνθέσεων, ἢ [58]πόλεων χρησαμένων. Τὰ δὲ μέτρα ἀπὸ ποδῶν τινῶν εἰσὶ, τῶν ἐχόντων ἢ ἴσον λόγον, ἢ διπλασίονα, ἢ ἡμιόλιον. Καὶ τοῦ μὲν ἴσου εἴη ἂν δάκτυλος· μία γὰρ μακρὰ καὶ δύο βραχεῖαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. Τοῦ δὲ διπλασίονος τροχαῖος· ἡ μακρὰ γὰρ τῆς βραχείας [59]διπλασίων. Τοῦ δὲ ἡμιολίου βακχεῖος· βραχεῖα γὰρ καὶ μακρὰ πρὸς τὴν μακρὰν λόγον ἔχει τὸν ἡμιόλιον· τρεῖς δὲ παραυξήσεις ἔχουσιν οἱ δισύλλαβοι ἀπὸ διχρονίας μέχρι τετραχρονίας.

56 εὐτρέπειαν] εὐπρέπειαν Pauwius. et sic E.S.

57 ῥυθμοῦ] ῥυθμῶν E.S. Schol. S. ὠνομάσθησαν ἀπὸ ῥυθμῶν ἢ ἐθνῶν ἢ συνθέσεων ἢ ἀριθμῶν.

58 πόλεων χρησαμένων] Ut *Caricus*, *Rhodius*. Sic tamen πόλεων durius est; sed in Scholiis sumus, quorum indolem nosti. PAUW. At ipse Demosthenes, si de metris scripsisset, aptiori voce uti nequisset. Quid? an Ἴωνες non πόλις? An Μολοσσοὶ non πόλις? An Κρῆτες non constituebant πόλιν? Si nescis inspice Casaubonum ad Strabonem, lib. VIII. 546. et Deliaca in Miscell. Obs. Vol. VII. T. I. p. 112. Rhodius autem et Caricus illi pedes Hephæstioni laudantur hac pagina. Pedes Ionici, Cretici, Molossi proletarii nimis. An maluit ἀπὸ τῶν ἐθνῶν? At id eodem redit. D'ORVILL. Aristid. Quint. p. 48. μολοσσὸν ἀπὸ ἔθνους οὕτω προσαγορευόμενον.

59 διπλασίων] διπλάσιος S.

δίχρονος μὲν εἷς, ἐκ δύο βραχειῶν, ὁ πυρρίχιος ⏑⏑
τρίχρονοι δὲ δύο, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ τροχαῖος –⏑
ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἴαμβος. ⏑–
τετράχρονος δὲ εἷς, ἐκ δύο μακρῶν, ὁ σπονδεῖος. ––

2 *Τρισύλλαβοι δὲ οἱ τούτων διπλασίονες, ὄκτω·*
τρίχρονος εἷς, ἐκ τριῶν βραχειῶν, ὁ τριβραχὺς, ὁ καὶ χορεῖος ⏑⏑⏑
τετράχρονοι δὲ τρεῖς, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ δάκτυλος –⏑⏑
ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ ἀμφίβραχυς ⏑–⏑
ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ ἀνάπαιστος. ⏑⏑–
πεντάχρονοι δὲ, οἱ ἴσοι τούτοις, τρεῖς·
ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ βακχεῖος. ⏑––
ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἀμφίμακρος, ἢ κρητικός. –⏑–
ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ παλιμβακχεῖος. ––⏑
ἑξάχρονος δὲ εἷς, ἐκ τριῶν μακρῶν, ὁ μολοττός. –––

3 *Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων διπλασίονες, ἑκκαίδεκα· ὧν*

1. *πυρρίχιος*] [60]*πυρρίχιος καὶ παρίαμβος καλεῖται, διὰ τὸ ἐν τέλει ἰάμβου ἀεὶ* [61]*εὑρίσκεσθαι.*

11. *δάκτυλος*] [62]*Ἐν ἴσῳ λόγῳ τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν μέτρον καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετράσημος· ἀπὸ ῥυθμοῦ δὲ ὁ δάκτυλος.*

60 *πυρρίχιος*] *ἰστέον δὲ ὅτι ὁ π.* E.
61 *εὑρίσκεσθαι*] Addit S. *τὸ ἰαμβικὸν καὶ τροχαϊκὸν μέτρον καλεῖται ἐπιπλοκὴ δυαδικὴ ἑξάσημος. τὸ δακτ. κ. τ. λ.* qui mox om. *ἀπὸ ῥυθ.—δάκτυλος.*
62 *ἐν ἴσῳ*] *ἀνίσῳ* E. Mox *ἀπὸ ῥ. δ. ὁ δ.* om. S.

τετράχρονος εἷς, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, ὁ προκελευσματικός. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑

πεντάχρονοι δὲ τέσσαρες·

ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, ὁ παιὼν πρῶτος — ⏑ ⏑ ⏑

ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ παιὼν δεύτερος. ⏑ — ⏑ ⏑

ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ παιὼν τρίτος. ⏑ ⏑ — ⏑

ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ παιὼν τέταρτος. ⏑ ⏑ ⏑ —

ἑξάχρονοι δὲ ἕξ·

1. προκελευσματικὸς] Τὰ προκελευσματικὰ μετρὰ εἰ [63]εὑρεθείη, δηλονότι καὶ ἀναπαιστικά ἐστι.

4. Παίων] Ὁ πρῶτος παίων καὶ ὁ τέταρτος ποιοῦσι τὸ παιωνικὸν μέτρον· οὐκέτι δὲ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος· ἐμπίπτει δὲ εἰς ἰωνικά. Τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ [64]προειρημένα. [65]Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα δὲ γράφοντες τῷ ποδὶ τούτῳ τῷ παίωνι χρῶνται. Ἰστέον δὲ ὅτι [66]ἐὰν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπ' ἐλασσονος βραχεῖα γένηται, εὑρίσκεται παίων τρίτος· ἐὰν δὲ ὁ ἀπὸ μείζονος τὴν πρώτην βραχεῖαν ἔχῃ, ὁ δεύτερος παίων εὑρίσκεται.

11. ἑξάχρονοι] Ἀπὸ τῶν ἓξ ποδῶν τῶν ἑξαχρόνων τέσσαρα μέτρα [67]γίνεται, τά τε ἰωνικὰ, καὶ τὸ χοριαμβικὸν, καὶ τὸ ἀντισπαστικὸν, ἅπερ καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετραδικὴ ἑξάσημος. Ἓν γὰρ μέτρον τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τῆς κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς λαμβανομένης, γίνεται τὸ λοιπὸν χοριαμβικόν· καὶ τῆς δευτέρας λαμβανομένης γίνεται τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν· καὶ τῆς τρίτης λαμβανομένης, τὸ ἀντισπαστικὸν γίνεται. Καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. Ὁ δὲ ἴαμβος γιγνόμενος μετὰ τῶν χοριαμβικῶν καὶ ἀντισπαστικῶν τὸ ἐπίμικτον ποιεῖ· ὁ δὲ τροχαῖος μετὰ τῶν ἰωνικῶν ποιεῖ τὸ ἐπίμικτον μέτρον. [Ita pergit E. et fere S. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνακλώμενον μέτρον τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ἰωνικὸν εἶναι τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, τὸ δὲ δαμβαβῆ (δαββαββῆ S.) τελευταία τοῦ πρώτου ποδὸς ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν τοῦ δευτέρου ἄρχουσαν βραχεῖαν· ὡς εἶναι τὸ πρῶτον ἀντὶ ἰωνικοῦ παιῶνα γ', τὸ δὲ δεύτερον ἐπί τριτον δεύτερον.] Codex Darmstadensis sic: Ὅτι τὸ ἀνακλώμενον—ἐλάσσονος· λέγεται δὲ οὕτως ὅτι ἡ τελευταία τοῦ πρώτου ποδὸς ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν τοῦ δευτέρου ἄρχουσαν, ὡς εἶναι τὸ πρῶτον ἀντὶ ἰωνικοῦ παίονα τρίτον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπίτριτον δεύτερον· ἐπίτριτος δὲ λέγεται, ὡς

63 εὑρεθείη] εὑρεθῇ E.S. supra εἰ om. S.
64 προειρημένα] προκείμενα S.
65 οἱ εἰς Ἀπόλλωνα] Schol. Hermogen. p. 394. τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες ἐχρῶντο αὐτοῖς οἱ παλαιοί.
66 ἐὰν] ἂν E.
67 γίνεται] γίνονται E.S.

ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, ὁ Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος. ⏑⏑——

ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ ἀντίσπαστος ⏑——⏑

ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ὁ Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος. ——⏑⏑

ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τροχαϊκὴ ταυτοποδία, ἢ διτρόχαιος. —⏑—⏑

ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἰαμβικὴ ταυτοποδία, ἢ διίαμβος. ⏑—⏑—

ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ χορίαμβος. —⏑⏑—

ἑπτάχρονοι δὲ τέσσαρες·

ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ ἐπίτριτος πρῶτος ⏑———

ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ ἐπίτριτος δεύτερος, ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ Καρικός. —⏑——

ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἐπίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ Ῥόδιος. ——⏑—

ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ ἐπίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μονογενής. ———⏑

ἀριθμοῦ τινα ἔχων ἀναλογίαν. τετρασύλλαβος γὰρ ὤν, ἀπὸ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, διαιρεῖται εἰς τέσσαρα καὶ τρία. ἔχουσι γοῦν χρόνους αἱ δύο μακραὶ τέσσαρας, ἡ μακρὰ δὲ καὶ ἡ βραχεῖα χρόνους γ', καὶ ἐντεῦθεν συνάγεται ὁ ἐπίτριτος.

19. Ἐπίτριτος] Ἐπίτριτος ἄριθμος λέγεται, ὁ ἀριθμόν τινα ἔχων ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ τρίτον τούτου· οἷον, ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία· ὅθεν καὶ ἐπίτριτοι 69 πόδες.

69 Addit S. σπονδιακὴ δ' οὐκ ἔστι συζυγία.

ὀκτάχρονος δέ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σπονδειακὴ ταυτοποδία ἢ δισπόνδειος. – – – –

ΚΕΦ. Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἀκατάληκτα καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον ἔχει· [y] *οἷον, ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ,* (Alcman. Fr. 36. Bergk.)

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

y οἷον ὡς καὶ C. ὡς om. N.

5. [70] Ἰστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικὰ ἢ ἀναπαιστικὰ βαίνηται κατὰ συζυγίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ἕξ·

Ἀκατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, ὡς τό,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾷ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ἤγουν ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ.

Ὑπερκατάληκτον εἰς [71] δισυλλαβίαν, ἤγουν πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος [72] δισύλλαβον,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα [73] θύ.

Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβήν, ἤγουν πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε ποδὸς μονοσύλλαβον,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα.

Βραχυκατάληκτον δέ, ὡς τό,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ [74] τε καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐτάρκεις αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταλήκτου εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις, καὶ εἰδικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλάττωσις. Ἀπὸ τούτου οὖν τοῦ εἰδικοῦ ὠνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικόν· τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ' ὅτι ἐὰν ᾖ δισύλλαβος ὁ πούς, ὅπερ καὶ ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· εἰ δὲ τρισύλλαβος [75] ᾖ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.

70 ἰστέον οὖν] οὖν om. E. ἰστέον ὡς S.

71 συλλαβὴν] δισυλλαβίαν E.

72 ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον] δισύλλ' E.

73 θυγα] θυ E. Ex E. statim addidi Ὑπερκατάληκτον—Καλλιόπα.

74 καὶ] τε καὶ E.

75 ᾖ] ὑπάρχῃ E. ὑπάρχει S.

2 Καταληκτικὰ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον [z] ἐπὶ ἰαμβικοῦ, [Sapph. Bergk. 103.]

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ βρος τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ [a] ὅλου ποδὸς ἰαμβικοῦ κεῖται.

3 Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ ποὺς ὁ τὸ μέτρον συνιστὰς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἷον ἐπὶ δακτυλικοῦ, [Archiloch. 102. Bergk.]

Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ δης συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται [[b] δακτυλικοῦ.] Ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ παρὰ δύο συλλαβὰς καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

4 Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται, οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

[c] Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεησίππω.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ σιππω ποὺς ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.

5 Ὑπερκατάληκτα δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

[d] Εἶμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα.

[z] ἐπὶ μὲν ἰαμβικοῦ C. Sapphus fragmentum quod sequitur prout edidi exhibet Bentleius post Horatium p. 709. cum edd. Fl. Turn. et nonnullis MSS. χαίροις ἀνύμφα C. χαίροις ἀνύμφα B. 2. M.E.P. χαίροις ὦ Turnebus in calce contra metrum. χαίροις τυ Arnaldus. Non video quare quid mutetur: sensus pendet ab antecedentibus. Hunc vero poetriæ locum imitatur fortasse Theocritus, Id. XVIII. 49. χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ. Mox γὰρ deest Fl. MSS.

[a] ὅλου] τοῦ ὅλου P.S.

[b] δακτυλικοῦ] Sic B.H.P.E. Fl. δακτύλου Turn. vocem omittit C. fortasse recte. Deinde post δύο συλλαβὰς, καλεῖται habet Turn.

[c] Ἄγ' αὖτ'] Ἄγατ' ἐς C.M. Mox ποὺς deest Turn. Hunc versum Alcmani tribuit Bergk. ad fr. 70. ed. pr.

[d] Ita correxit Bentleius ex vestigiis codicum C. M. εἶμ' ὦ τὰ πύσσα κωλυθεῖσα, citans Hesychii verba, Ὕσσαχος· πάσσαλος. εἶμ' ὦ ταπυσσάκωλυθεῖσα P.S. Verum partim viderat Pauwius, par-

τοῦτο μὲν οὖν πλείονι [e]συλλαβῇ περιττεύει. Δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον [f]ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ,

> ἃδ' Ἄρτεμις, ὦ [g]κόραι,

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ δισύλλαβον ἔσχε τὸν τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαίστου μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. Καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

6 Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν καὶ μακράν· οἷον (Il. β'. 1.)

> Ἄλλοι μὲν ῥά θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
> εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

7 Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν

tim D'Orvillius cum Hemsterhusio in nota ad Hesychium II. p. 1089. In D. exhibetur α πυσ, quod ad veram lectionem proxime accedit. ἀπυσσάλω E. cum ἀπὸ πυσσάλω in marg. Ceteri fere omnes, εἶμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα. Bentleianæ etiam emendationi favet MS. in Catalogo librorum apud Nannios p. 488. εἶμ' ὡς ἀπυσιλάκλω λυθεῖσα. Schol. in S. ἀντὶ τοῦ εἶμι ὥστε ἀπὸ πασσάλου λύουσα. τοῦτο δ' ἴσον τῷ πορεύομαι ὥσπερ ἀπὸ πασσάλου λυθεῖσα. Hunc versum Alcmani tribuit Bergk.

[e] συλλαβῇ πλείονι Turn. C.P.E.S. Mox δύναται δ' Fl. E. ex em. et καὶ om. C.P.S. et E. pr.

[f] ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ, ἃ δ' Ἄρτεμις] Hunc versum infra c. 11. in exemplum metri Ionici a majore attulit Hephæstio: cui propterea h. l. humani aliquid contigisse arbitror.

[g] κόραι] Sic C. κόρα Fl. B.S.

16. Πᾶν μέτρον—ἐπίληπτα] Schol. in S. fol. 44 b. Δεῖ δὲ εἰπεῖν, ἢ ὡς τελείαν, καθάπερ καὶ Ἡλιόδωρος ἔλεγεν ὁ γραμματικὸς, διὰ τὸ ὑψηρεφὲς δῶ καὶ τὰ τοιαῦτα. δῆλον δ' ὅτι καὶ ἀπὸ τελείας ἄρχεσθαι θέλει[ν·] ὅθεν καὶ συνηγοροῦντες τινες εἰς τὸ (Il. θ'. 206.) εὐρύοπα Ζῆν' αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὅτι τὸ ν εἰς τὸ τέλος τοῦ α[ου] στίχου ἐστὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ἀρκτικὸν τοῦ ἑξῆς στίχου, ἐκέχρητο τούτῳ τῷ λόγῳ, ὅτι πᾶν μέτρον ἢ θέλει ἀπαρτίζειν εἰς τέλος λέξεως, καὶ πάλιν ἀπ' ἀρχῆς θέλει ἄρχεσθαι. μᾶλλον δ' ἀκριβέστερον ἐξετάσαντες οἱ περὶ Ἀριστοφάνην τὸν γραμματικὸν καὶ Ἀρίσταρχον, ὡς ἐν τῇ συντάξει τῆς ὀρθογραφίας ἀκριβέστερον ἔγνωμεν, τὸ ν τῷ ἐπιφερομένῳ στίχῳ ἐπετίθεσαν, λέγοντες ὅτι ὁ λόγος ἔρρωται ἐπὶ παθῶν. τοῦτο γὰρ καὶ τὰ

[h] ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι [i] φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

καὶ πάλιν [k] Νικομάχου τοῦ [l] τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος,

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· [m] γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν [n] ὀνομάτων ἀνάγκην· οὐ γὰρ ἐνεχώρει. [o] Ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ὡς Εὔπολις [p] Βάπταις, [Fr. 6. Meinek.]

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ [q] ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

[h] ἐπίληπτα] ἐπίψογα P. in marg. Tzetzes in Crameri Anecd. III. p. 333. ἐπίληπτα δὲ γίνωσκε ταῦτα τυγχάνειν μέτρα | ὅσα μὴ ἀπαρτίζουσιν εἴς τινα μέρη λόγου.

[i] φόως deest in Fl. B.H.C. Habent E.S. Hunc Simonidis locum ob usum vocis φόως citat J. Pricæus ad S. Lucam I. 79. Paullo supra pro ἐπίληπτα Eustathius Nostrum compilans ad Il. Ξ. p. 984, 6.=975, 2. habet ἐπιλήψιμα. Eustathii locum infra dabimus.

[k] De Nicomacho vide Fabricii Bibl. Gr. IV. 22.

[l] Sic C.M.E. τοῦ περὶ ζ. τὴν ἐ. Turn. τὴν om. Fl. H.B.

[m] γινώσκειν Fl.

[n] ὀνομάτων ἀνάγκην] Sic in titulo apud Franzium p. 7. θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο|μήδης καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

[o] ἔνιοι Fl. B.

[p] ἐν Βάπταις] ἐν om. P.S.

[q] οὐ γὰρ ἀλλὰ correxit et illustravit Bentleius ad Callimachi Fr. XCII. οὐ γὰρ ἄλλο Edd. MSS. Aristoph. Eq. 1205. ἄπιθ', οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις. Quo

ὅμοια πάθη εἰσὶν, οἱ δὲ κανόνες τῶν ὑγειῶν οὐ τῶν πεπονθότων εἰσὶ κανονιστικοί. ὅμως δὲ εὑρέθησαν πολλὰ μέτρα εἰς μέρη λέξεως ἀπαρτίζοντα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς λέξεως ἀρχόμενα· καὶ φέρει μὲν ὁ τεχνικὸς τινα παραδείγματα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, οἷον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐπιγράμμασιν, [Anthol. Pal. XII. 73.] Ἥμισύ μοι ψυχῆς ἐπὶ [ἔτι] τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ' εἴτ' Ἔρος εἴθ' Ἀΐδης ἥρπασεν ἐκ μετώπων. (sic: an μελέων? πλὴν ἀφανὲς Anthol.) καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ· λεπτὸν μεθ' ἑτέρας ἱστὸν ὑφαίνει. καὶ ἐξαιρέτως παρὰ Σοφοκλεῖ· (O. T. 332.) ἔγωγ' οὔτ' ἐμ' αὐτὸν οὔτέ σ' ἀλγυνῶ· τι ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις· οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου· ὥστε καλεῖσθαι τὸ εἶδος Σοφόκλειον, καὶ ἐπισυναλοιφὴ, διὰ τὸ ἐπισυνάπτεσθαι τὸ σύμφωνον τῷ ἑξῆς ἰάμβῳ, ἤτοι τῷ στίχῳ. Ἰστέον δ' ὅτι διὰ τὸ ἀδύνατον ὁ Εὐφορίων τὸ Ἀπολλόδωρος διέλυσε φάσκων, καί τις Ἀπολλόδωρος ἐφ' υἱέα λειοφόωντος.]

ΚΕΦ. Ε.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

[r]Τὸ ἰαμβικὸν δέχεται κατὰ μὲν τὰς [s]περιττὰς χώρας, τοῦτ' ἔστι πρώτην τρίτην [t]πέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν,

respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, Ἀπιθ' οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Utrumque locum mihi indicavit Porsonus.

[r] Τὸ ἰ. μετρὸν δέχεται Turn. κατὰ μὲν τὰς πρώτας C.

[s] περιττὰς] περισσὰς P.

[t] καὶ πέμπτην Turn. E. σπονδεῖον δάκτυλον om. C.

1. [75]Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, [76]καίτοι πολλῶν μετρικῶν τὰ πρῶτα τῷ δακτυλικῷ παρεσχηκότων καὶ τιμησάντων τὸ πρῶτον εὑρεθὲν τῆς τέχνης προεδρίᾳ· ἐνταῦθα οὖν ὁ Ἡφαιστίων περὶ ἰαμβικοῦ πρῶτον ποιεῖται τὸν λόγον, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος, ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος· ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· [Addunt hic E.S. πυρρίχιος μέντοι οὐκ ἔχει μέτρον οὐδὲ σπονδεῖος· εἴδη δὲ μέτρων (ἴδιοι δὲ μέτροις S.) τῶν δισυλλάβων ὁ ἴαμβος καὶ ὁ τροχαῖος· εἰ δὲ (μὴ S.) τοῦ τροχαίου ὁ ἴαμβος ἐλάττων ὢν πλὴν κατ' ἀρχὰς τέτακται, ἀλλ' οὖν ἅτε ἀπὸ βραχείας ὁ ἴαμβος ἀρχόμενος δοκεῖ οὕτως εἶναι.] διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, [77]εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος. Ἴαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστι [78]λοίδορος· ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ [79]στωμύλλεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. [Addit S. παρὰ Καλλιμάχῳ δὲ καινὸν εἶναι δοκεῖ· καὶ [ὡς?] **φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα | Τὴν Βουπάλειον.** Fr. Bentl. 90.] Ἰστέον δὲ ὅτι [80]ἐπὶ τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέῃ μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ' αὐτόν ἐστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος πούς [81]ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει. Ἀλλ' εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, [82]γίνεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου ἀμφίβραχυς, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μακρὰ μὲν εἴη αὕτη, [83]ποιήσει τὸν τέταρτον παίωνα· εἰ δὲ βραχεῖα, προκελευσματικόν· τὰ δὲ [84]περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη [85]παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μολοττός· εἰ δὲ βραχεῖα, [86]παλιμβακχεῖος· πάλιν, εἰ ἴαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. [Addit S. οὐ καλῶς γὰρ ἅπαξ τετράχρονον λαμβάνει διατί μὴ καὶ τοὺς ἄλλους. Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ποδῶν

75 Ἀπὸ ἰάμβου] ἀπὸ ἰάμβου δὲ E.

76 καίτοι—λόγον] Hæc ex E.S. accesserunt.

77 εἶτα] ἢ E. καὶ S.

78 λοίδορος] Addunt E.S. ἀλλ' ἔστι καὶ εὐσεβής.

79 στωμυλλεύεται] στωμύλλεται S.

80 τῶν κατ.] ἐπὶ τῶν κατ. E.S. et mox ἐνδεῖ.

81 ἐνδεῖν] ἐν S. ubi mox om. παραλήγει.

82 λέγεται] γίνεται S.

83 ποιήσοι ἂν] ποιήσει E.S.

84 αὐτοῦ περὶ] αὐτοῦ om. E.S. Tum παρ' αὐτοῦ S.

85 παραλήγων om. E.- ἡ παραλήγουσα S.

86 Schol. παλιμβακχεῖος. Sic em. Pauwius. Vulgabatur ἐπίτριτος τέταρτος. Sic etiam E.S.

[u]σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τοῦτ᾽ ἔστι δευτέραν τετάρτην [x]ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· [y]τοῦτον δὲ παρὰ [z]μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς [a]ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπα-
2 νιώτερον. Ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον [b]δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυῤῥίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· [c]ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον [d]παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε [e]γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα ἤτοι ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον.

u σπονδεῖον] ἢ σπονδεῖον P.

x ἕκτην] καὶ ἕκτην E. Tum καὶ τριβραχύν C.P.E.S.

y τοῦτον] Sic B. 1, 3. C.H. τοῦτο B. 2. Fl. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον E. Turn.

z μὲν τοῖς] Alii τοῖς, alii μέν. Utrumque conjunxi. Deinde pro συνεχῶς legit συγχνῶς et hic et infra pp. 17 et 20. T. Hemsterhusius apud Gavellum in Observ. Misc. Nov. IV. p. 236.

a Scriptores intelligit quales erant Archilochus, Solon, et Simonides; vide infra ad Proclum.

b δέχεται] ἐπιδέχεται E. Mox τὸν ante πυρρίχιον om. P.E. pr.

c ὅτε] ὅταν B. 1. H. C. P.S. Fl. ὅταν δὲ ἐστὶ B. 2.

d παραλήγοντα ἔχει σπάνιως D.

e γίνεσθαι] γενέσθαι E.

ἁπλῶν τεσσάρων· ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ποδῶν ἁπλῶν ϛ. ἰαμβικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον ποδῶν ἁπλῶν η. ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ποδῶν ἁπλῶν γ, καὶ συλλ[α] α. et plura hujusmodi.] Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ,

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδι; τις σὰς παρήειρε

87 καταληκτικὸν δὲ οἷον τὸ τοίονδε·

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τόδε τίς σὰς παρήειρε φρέ.

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον 88 τριακοντάσημον εἶναι, ἀλλ᾽ εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἔστη ὁ κανών. Εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικὰ, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην 89 τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον.

9. βακχεῖον] Addit P.: κατακλείς ἐστιν ὁ μετὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν πούς, ὃς καὶ ὀφείλεται εἶναι πρὸς τὸν ποῦν τὸν συνιστῶντα τὸ μέτρον. Darmstad. sic: ὅτι κατακλεὶς λέγεται ὅτι ἀπήρτισται ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς πόδα τέλειον ἡ τέως ἀτελὴς παραλήγουσα, καὶ ἐποίησε τὸ μέτρον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἤγουν ἀτελοῦς ἀκατάληκτον ἤγουν τέλειον. γίνεται δὲ κατακλεὶς, ὅτε παραλήγει ὁ ἴαμβος ἐν τοῖς καταληκτοῖς ἤγουν ἀτελέσι μέτροις. ἐπισφράγισις γάρ ἐστι

87 καταληκτικὸν—φρε accesserunt ex E.S. Locum hunc dedi sicut in E.S. legitur. Vulgo tantum φρένας post παρήειρε.

88 τετράσημον] τριακοντάσημον S. qui mox ἔστη pro ἐστὶν. Pauwius τριακαιτριακοντάσημον, et mox ὀκτασήμους. Vid. infra Schol. c. 6. §. 8.

89 τάξιν] κρᾶσιν S.

3 Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν [f]δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται· οἷον, (Fr. 89. Bergk.)

. ἐρῶ τε [g]δηὖτε κοὐκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

τρίμετρα δέ, ὡς τὸ[h]

ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες.

4 [i]τετράμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀλκαίου (Fr. 56. Bergk.)

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

[k]καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μέν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον, [Fr. 92. Bergk.]

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

f τρίμετρα H.B.D. τρίμεθρα Fl. αὐτοῖς N. Mox οἷον om. C.

g δῆτα] δ' ηὖτε C.P.E.

h ὡς τὸ om. C.S.E. pr. τὸ deest Turn. ἔσται ξένοι εἰλίχοις ἐοικότες Fl. B.H. ἔσται quoque C. P. E. S. Plutarchum adversus Stoicos T. II. p. 1068 B. ex editione Aldina citat Bentleius: διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν, οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες. Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες Στέγης μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης, ἐκεῖνος ὁ λέγων Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα [γὰρ] ῥιγῶ. Ubi miror non vidisse Wyttenbachium lenissima medela duos senarios posse restitui, Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες, Στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Cujusnam vero sint hi senarii, mihi nondum compertum est: vetusti certe sunt poëtæ. Anacreonti tribuit Bergk. n. 84. An ad Dioscurorum historiam spectant? Pausan. III. 16. παρὰ τοῦτον (Φορμίωνα) ἀφίκοντο οἱ Διόσκουροι, ξένοις ἀνδράσιν ἐοικότες, ἥκειν τε ἐκ Κυρήνης φήσαντες καταχθῆναί τε ἠξίουν παρ' αὐτῷ καὶ οἴκημα ᾐτοῦντο κ. τ. λ. Ad Hipponactis verba, quæ paullo plenius laudat Plutarchus, p. 1058 D. Aristophanem in Av. 935. respicere docuit Josephus Scaliger ad Virgilii Catalecta, p. 232. Confer interpretes Hesychii in v. Βαμβαλύζει.

i τετράμετρον δὲ οἷον τὰ (τὸ P.S.) Ἀλκαίου C.P.

k καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον C.P.E.S. Turn. τρίμετρα N. οἷον deest C.P.E. Turn. Huc respicit Scholiastes Aristoph. Plut. 302. ubi recte observat Hemsterhusius alterum Anacreontis versum cum priore non inepte conjungi posse; quomodo sentiebat etiam Bondamus in Variis Lectionibus p. 350. Plotium emendans *De metris* p. 2642. Lemmata ista ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς cum plurimis ejusmodi quæ in ed. Turn. passim conspi-

μέτρου ἢ εἰς ἀμφίβραχυν ἢ εἰς βακχεῖον. γίνεται δὲ οὕτως ἡ τελευταία καὶ περιττεύουσα συλλαβὴ βραχεῖα ἢ μακρά· εἰ μὲν βραχεῖα, συμπλακεῖσα τῷ ἰάμβῳ, ἀμφίβραχυν ποιεῖ· εἰ δὲ μακρά, βακχεῖον.

τρίμετρον δὲ, οἷον τὸ [l] Ἀρχιλόχου, [Fr. Bergk. 115.]

ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.

τετράμετρον δὲ, οἷον τὸ [m] Ἱππώνακτος,

[n] εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

5 Ἔστιν [o] ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ χωλὸν καλούμενον· [p] ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, ἄλλοι δὲ Ἀνανίου εὕρημα φασὶν εἶναι. Διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον ἴαμβον ἔχει, ἢ πυρρίχιον [q] διὰ τὴν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον [r] ἢ τροχαῖον· [s] καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων [t] μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο, [u] ἰάμβου καὶ σπονδείου, δέχεται καὶ τρισυλλάβους τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται [x] τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβρα-

ciuntur, cum MSS. delevi. Ea habet E. rubro liquore exarata. Mox τρίμετρον et τετράμετρον Turn. C.E.P.S. pluraliter Fl. Tum τοῦ post τὸ om. C.E.P.S.

[l] Ἀρχιλόχου] Vid. Schneidewin. Delect. Poët. Gr. p. 193. n. 85.

[m] Ἱππώνακτος] Schol. Aristoph. Plut. 253. τὸ τετράμετρον Ἱππωνάκτειον καλεῖται διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι. Aliud exemplum Hipponactis hoc metro conscriptum in ejus reliquiis non reperi.

[n] ἔμοι C.M.P. Hunc versum omisso auctoris nomine habet Etymologus M. p. 26. antep.

[o] ἐπίσημον] ἐπίσημα P.

[p] ὅπερ τ. μ. Ἰ. τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα. Turn. C. P. E. S. Dedimus ex Fl. B.H.N.D. Ceterum Hipponactem et Ananium aliquando apud veteres confusos fuisse patet ex Schol. Aristoph. Ran. 674. Ἴαμβον Ἱππώνακτος] οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος ἀλλ' Ἀνανίου.

[q] διὰ τὴν ἀδιάφορον om. C.

[r] ἢ τροχαῖον abest B. 2. hiatu tamen relicto.

[s] καὶ ὅτι ἐκεῖνο cum reliquis usque ad καὶ τὸν ἀνάπαιστον absunt a C.P.S.

[t] μετὰ τῶν] τῶν om. E.

[u] Sic N. quomodo emendavit Pauwius. Edd. et MSS. alii ἰάμβους καὶ σπονδείους. E.

[x] τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους] Tzetzes in Crameri Anecd. T. III. p. 309. Ὁ δ' Ἡφαιστίων τὸ χωλὸν μέτρον τὸ τῶν ἰάμβων | λέγει τοὺς παραλήγοντας μὴ φέρειν τρισυλλάβους· | ἀλλ' ἴσθι τοῦτον ψεύδεσθαι τούτου τοῦ λόγου χάριν. | δείξει γὰρ ταῦτά σοι σαφῶς εἰ θέλεις ὁ Ἱππῶναξ· | καὶ τὸν μὲν Ἱππωνάκτειον στίχον χωλὸν καλοῦσι· | τὸν ἕκτον πόδα σκάζει γὰρ σπονδείῳ ἢ τροχαίῳ. | ἰσχιορρῶγα δέ τινες φασὶ τὸν Ἀνανίου· | ἐκ τοῦ ἰσχίου φαίνεται καὶ γὰρ κατερρηγμένος· | πέντε μακρὰς γὰρ συλλαβὰς ἑξῆς ἔχει κειμένας | ἐκ τοῦ τετάρτου τοῦ ποδὸς μεχρὶ τοῦ τελευταίου.

χυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, [y] ὡς τὸ

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω—

ἔσθ' ὅτε [z] δὲ καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ [a] τραχύτερον γίνεται, ὡς τὸ,

εἰς ἄκρον [b] ἕλκων, ὥσπερ ἀλλάντα ψύχων.

6 *Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα [c] μέτρων ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ [d] ὁ*
ἴαμβος ἐδέξατο [e] ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοι-
νωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες [f] ἐκοι-
νώνησαν· δάκτυλος, φημὶ, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χο-
ρεῖος τοῦ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. Εἰ τοίνυν τὸν σπον-
δεῖον [g] ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐ-
7 *τοῦ λύθεντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. Παρὰ μὲν*
οὖν τοῖς [h] ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κω-
μικοῖς, οὐ λίαν ἀντιποιουμένοις συμμετρίας, οὐκέτι·
τὸν δὲ τροχαῖον, ὃς ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, παρῃτήσαντο.
Εὑρίσκεται δὲ παρὰ [i] τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαι-
στος· τὸν γὰρ βίον οὗτοι μιμούμενοι θέλουσι δοκεῖν
διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνά-
παιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ [j] τετρά-

[y] ὡς τὸ om. P. et sic mox.

[z] καὶ] δὲ καὶ P.E.

[a] τραχύτερον] τραχύτερος Turn. E.

[b] ἕλκων] Verterim: *In altum trahens, ac si frigefaceret botulum.* Ψύχειν sæpe de eduliis quæ frigefiunt usurpatur: ut apud Athenæum IX. 383 E. Præterea etiam ἀλλάντες fervidi et in frusta secti edendi apponebantur. Pherecrates ap. Polluc. VI. 58. φύσκαι τε καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι. Cf. Athen. V. 268 F. ARNALD. In Fl. B.N.H. ἥκων. Tum ἀλλάντα C.

[c] μέτρον Fl. μέτρων Turn. E. Totam hanc sectionem omittunt C.M.P. minoribus literis exaratam habet E. tanquam scholion. Sed addidit manus eadem fortasse quæ totum codicem descripsit, κείμενον.

[d] Vel legatur ὁ ἰαμβικὸς, vel saltem ἴαμβος hic versum iambicum, non pedem, denotat. L. HOTCHKIS.

[e] ἐν deest B 1. H. Fl. ἀρχὴν N.

[f] ἐκοινώνησαν καὶ οὗτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ. Turn. E.

[g] ἐν ταῖς ἀρτίαις om. E.

[h] ἰαμβοποιοῖς] Addendum forte καὶ τοῖς τραγῳδιοποιοῖς. Vid. supra s. 1. necnon infra sub finem hujus capitis. τοῖς om. S.

[i] τοῖς om. H.

[j] τετράσημον] Sic recte MSS. Fl. Male Turnebus τρίσημον cum

σημον. Ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ [k]τραγῳδιοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς κέχρηνται.

ΚΕΦ. ϛʹ.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Τὸ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, [m]τρίβραχυν, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρ-

E. pr. Male etiam Arnaldus conjicit τρισύλλαβον. Mox οὐ contra sensum omittunt Fl. et Pauw. recte habent Turn. N.H.S.

[k] τραγῳδιοποιοὶ] τραγῳδοποιοὶ E.

[m] Post τρίβραχυν tam in edd. quam in MSS. quibusdam sequitur ἴαμβον. Hanc vocem delendam esse recte statuit Pauwius, et sic tandem omisi cum N. C. M. P. E. Contra Arnaldus male retinendam duxit, provocans ad Aristoph. Nub. 518. 607. Sed hi versus sunt Eupolidei polyschematisti, de quibus infra Hephæstio, c. 16. 4. Addo nunc Santen. ad Terent. Maurum p. 346.

2. Schol. in S. Μὴ εἰρηκὼς περὶ τῆς τομῆς ἐνταῦθα, ἐν δὲ τῇ κατὰ πλάτος αὐτοῦ πραγματείᾳ καὶ τοῦτο πεποίηκε, σαφῶς δείξας καὶ συμφωνήσας πᾶσιν ὅτι δύο μόναι εἰσὶ τομαὶ τοῦ ἰάμβου, λέγω δὴ πενθημιμερὲς δύο ἥμισυ ποδῶν, καὶ ἑφθημιμερὲς τριῶν ἥμισυ.

5. [90]Ἀκολούθως ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἥκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν· [Addit E: γένεσις γὰρ τροχαϊκῶν ἴαμβος· ἐπεὶ καὶ ἓν ἀμφοῖν γένος· ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς ὁρμᾶται ἐπιπλοκῆς τά τε ἰαμβικὰ καὶ τὰ τροχαϊκά τῆς καλουμένης τριμέτρου ἑξασήμου δυαδικῆς, ὥστε τῷ εἴδει μόνῳ τοῦ ἰαμβικοῦ διαφέρει· καὶ τὸ εἶδος δὲ αὐτοῦ γέγονεν ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ σχήματος· ἐπὶ μὲν γὰρ ἰάμβου πρώτη ἡ βραχεῖα, ἐπὶ δὲ τροχαίου δευτέρα· διαλαβόντας οὖν περὶ τοῦ ἰάμβου, ἀναγκαῖον ἥκειν καὶ ἐπὶ τὸν τροχαῖον· ἀναγκαίως οὖν μετὰ τὸ ἰαμβικὸν εἰς τὸ τροχαϊκὸν ἔρχεται. Et sic fere S.] ἄμφω γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσι, τῆς καλουμένης τρισήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθής ἐστιν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπὴς ἑκατέρα τομή· γένεσίς τε ἐστὶν ἑκατέρῳ ἡ αὐτή· καὶ γὰρ τῷ ἰαμβικῷ εἰ [91]προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχεῖαν, ἰαμβικόν· ἔπειθ' ὁ ἴαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τοὐναντίον. [Addunt E.S.: κοινὸς δὲ ἀμφοῖν ποὺς ὁ σπονδεῖος· ἐπεὶ τῷ μὲν ἰάμβῳ συνήρξατο, τῷ δὲ τροχαίῳ συναναπαύσατο. Διὸ ἐν μὲν ἰάμβῳ ἐν ταῖς πρώταις ἐτίθετο, ἐν δὲ τροχαϊκῷ ἐν ταῖς δευτέραις. κοινὸς δὲ ἀμφοῖν καὶ ὁ δάκτυλος, τῷ τοῦ μὲν εἶναι ἀρχὴν, τοῦ δὲ τέλος. Καλεῖται δὲ ἡ ἐπιπλοκὴ αὐτῶν τρίσημος ἢ ἑξάσημος. Ὅτι εἰ μὲν κατὰ μονοποδίαν βαίνεται ταῦτα τὰ μέτρα, τρεῖς χρόνους ἔχει, εἰ δὲ κατὰ διποδίαν, ἕξ· σημασίαι δὲ οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται· καὶ ἀντιπαθῆ δὲ λέγεται ταῦτα τὰ μέτρα ἀλλήλοις· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, καὶ εἰς μακρὰν λήγει· τὸ δὲ τροχαϊκὸν ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενον εἰς βραχεῖαν λήγει. Ἰστέον ὅτι τὸ τροχαϊκὸν κατὰ συζυγίαν με-

[90] Ἀκολούθως] ἀκόλουθος ἦν S. qui mox ἥκειν. [91] προσθείης] προσθῇς E.

τίους, τούτους τε, καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. [n]Καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα τροχαῖον δέχεται, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τρίβραχυν· [o]ἐὰν δὲ ᾖ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετρά-
2 σημον ἔχειν. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ [p]τὰ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ Ληκύθιον· οἷόν [q]ἐστι, (Phœn. 250.)

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
θούριος μολὼν Ἄρης.

τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, [r]οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου, ὅ τινες ἀκέφαλον [s]ἰαμβικὸν καλοῦσι·

[n] Ὅτε δέ ἐστι καταληκτικὸν τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν] καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα C. et in prioribus Turn. P.E.S.

[o] καὶ ἐὰν ᾖ Turn. E. καὶ ἐὰν δὲ ᾖ C.P. mox αὐτοῖς et ληκύθειον N.

[p] καταληκτικὰ] τὰ καταληκτικὰ P.

[q] ἐστι] τὸ E.

[r] οἷον τὸ Turn. τὸ τοῦ C.

[s] ἰαμβικὸν] Sic P.E. ἰαμβὸν alii cum Fl. v. Porsoni notam ad Eurip. Orest. 141.

τρεῖται· καὶ ἔστιν ἡ συζυγία ἤτοι διτρόχαιος ἑξάχρονος, ἢ ἐπίτριτος δεύτερος ἑπτάχρονος, ἢ πεντασύλλαβος ἐκ χορείου καὶ τροχαίου ἑξάχρονος, ἢ χορείου καὶ σπονδείου ἑξάχρονος (l. ἑπτάχρονος et sic S.) ἢ δακτύλου καὶ τροχαίου ἑπτάχρονος, ἢ ἑξασύλλαβος, ἐκ δακτύλου καὶ χορείου ἑπτάχρονος, ἢ ἐκ δύο χορειῶν, ἑξάχρονος. τὸν δὲ λήγοντα πόδα λαμβάνει τροχαῖον ἢ χορεῖον, τὸ δὲ χωλὸν σπονδεῖον τὸν παραλήγοντα. λαμβάνει δὲ εἰς συζυγίαν καὶ δακτύλου καὶ σπονδείου καὶ δακτύλου καὶ ἀναπαίστου ὀκτάχρονον, ἢ χορείου καὶ ἀναπαίστου ἢ χορείου καὶ δακτύλου ἑπτάχρονον.]

4. τετράσημον] Σημασίαι οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται.

8. νῦν δέ μοι] [92]Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν ἐστι τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθιον, ἁπλῶν ποδῶν τριῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Ληκύθιον δέ φασιν αὐτὸ, ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τὸ, [Ran. 1264.]

Θοαῖσιν ἵπποις. Α. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

[93]ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν· βόμβος γὰρ γίνεται [94]περὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ [95]Καλλίμαχος μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει. [Ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς τραγικοὺς ληκύθους ἐκάλουν· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος φησίν· ἤ τις τραγῳδὸς μοῦσα ληκυθίζουσα· ἄλλοι δὲ κομπολήκυθους. (v. Aristoph. Ach. 589.) S. fol. 46.]

[92] Τροχαϊκὸν] τοῦτο τὸ τρ. δ. κ. ἐστι E. ἔστι τὸ S.

[93] ἢ διὰ τὸν βόμβον] Eadem fere Tzetzes in Crameri Anecd. Par. T. I. p. 79.

[94] περὶ] παρὰ S.

[95] Vide Scholiasten Pindari p. 167. ed. Heynii, 15. Boeck., et Bentleium ad Callimachi Fragm. CCCXIX. Lambinum ad Horat. Ep. I. 3, 14.

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ [t]*ἐδαισάμην.*

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

[u]*Ἐρξίῃ πῆ δηῦτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.*

3 *Τοῦτο δὲ τὸ* [x]*τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ* [y]*παρα-*

[t] *ἐδαισάμην*] Sic D.C.M.P. et Nannianus. Ceteri cum edd. *ἐδασάμην.* Tamen E. *ἐδαισάμην* in schol.

[u] *Ἐρξίῃ* omittunt M.C. et pro *δηῦτ'* habent *δ'ἦυτ'*. P.S. etiam *δ'ἦυτ'*. De nomine *Ἐρξίῃ* nihil habeo quod confidenter affirmem. Etymologum citat D'Orvillius, *Ἐρξίας ὄνομα κύριον*, p. 376, 51. ubi legendum e ms. Voss. in bibliotheca Leidensi, *Ἐρξίας ὄνομα· ἐρξίῃ πῆ δ' αὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. παρὰ τὸ ῥέζω ῥεξίας, καὶ ὑπερθέσει ἐρξίας, ὁ πρακτικός.* Bentleius provocat ad Athenæum XIII. p. 561 F. ubi citatur *Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς.* Herodotus vero VI. 98. *δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος ἐρξείης.* Ubi Wesselingius: "Advertit animum "meum *Ἐρξίης Arch.* cui facile "primas tribuo ob hæc veteris "poetæ apud *Hephæst.* Enchirid. "p. 19. *Ἐρξίῃ πῆ δηῦτ' ἄνολβος* "*ἀθροΐζεται στρατός.* Quæ quidem "*Simonidis* si sint, *Jac. Uptoni* "ea conjectura, pondus addent "explicationi, tangentque Darii "hanc in Græcos expeditionem: "sententia namque, *Dario sane* "*infelices comparantur copiæ.* Hæc "vir doctus ad *Dionysium* de "Struct. Or. sect. iii. p. 23." De expeditione Darii in Scythas cum exercitu numeroso, quando Bosporum ponte junxit, accipit Scaliger De Em. Temp. VI. p. 586. Versum Archilocho attribuit S. infra Schol. III. s. 19. Commodum observat L. Hotchkis simile nomen in Anacreontis fragmento lxxiii. ed. Barnes. ex Athenæo XI. p. 498 C. occurrere: *Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι Τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.* Deinde *ὁ στρατὸς* exhibet Fl. cum parte codicum. MS. Nannianus *ἔρξας ἰῇ· πῆ δ' ἦν κατ' ἄνολβος ἀθροίζεται στρατός.*

[x] *μέτρον* Turn. E.

[y] *παρατελεύτου*] Sic MSS. plerique, cum Fl. *παρατελευταίου* Turn. E. Similis est harum vocum confusio in MSS. Mœridis pp. 191, 192. et Athenæi III. p. 106 C. ubi consule Schweighæuserum. Deinde *οἷόν ἐστι καὶ τὸ* absunt a Turn. E.

1. *Ζεῦ πάτερ*] *Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικὸν, πέντε πόδας* [96]*ἔχον καὶ* [97]*συλλαβήν· ἀκέφαλον δέ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἴαμβον· ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἴαμβος γίνεται.* [98]*Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λβ χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι.*

4. *χωλὸν*] *Εἰ παραλήγει ὁ σπονδεῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον· ἡ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττή ἐστιν·* [99]*ἑβδόμη γάρ.*

96 *ἔχον*] *ἔχει* E.

97 *συλλαβήν*] Addit E. *καὶ ἔστι τροχαϊκὸν καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν*

98 *Ἐπειδὴ δὲ*] *δὲ* om. E. qui mox post *δέχεσθαι* sic pergit: *μακρὰν δὲ οὔ. καὶ ταῦτα μὲν οὑτωσὶ διῃτείσθω· ἐν δὲ τῇ, τοῦτο δὲ τὸ τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν, τοῦτο ἰστέον ὅτι εἰ . . .*

99 *ἑβδόμη γὰρ*] Addit E.: *οὐκ ἐμπίπτει δὲ ἐν τῷ τροχαϊκῷ κατὰ τὰς ἀνίσους ὁ σπονδεῖος· εἰ γὰρ ἐμπεσεῖ, χωλὸν γίνεται τὸ μέτρον.*

τελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τὸ,

[z] *Μητροτίμῳ δηῦτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.*

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, [a] *καίπερ ὄντι* [b] *ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν· οἷόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου* (Fr. Bentl. cxv.)

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

4 Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Ἰθυφαλλικὸν, ᾧ πρῶτος μὲν [c] Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ, οὕτως, (Fr. Bergk. 98.)

[z] *Μὴ προτίμα*] Hic libri discrepant. *Μητροτίμῳ* Turn. C.M.P.E. *μῦτροτίμῳ* Fl. *μὴ προτίμω* H.N.B. Sumo *μὴ προτίμα, ne præjudica*, e calce ed. Turn. et Schol. p. 89. *δ' ηὖτέ με* H.E. *δηῦτέ με* N.C. *δ' ἦν τέ με* Fl. B 2. [pro *δεῦτε, δ' αὖ* D. *δῆτ'* Turn. in calce cum Schol.] puto *δ' οὔτ'* ut versus et sententia sit hujusmodi: *Ante ne damnate, non est judicandum in obscuro.* HOTCHKIS. *δηῦτέ μοι* P. Hujus versus scriptura displicere videtur Adriano Heringæ Observ. c. xxi. p. 178. qui nihil tamen melius in medium profert. Brinkio in Schneidewini Philol. T. VI. p. 45. *Μητρότιμος ὁ σκότος* est *tenebrio a matre honoratus*, qui postea p. 729. "non amplius accipio de "matre Bupali, verum de Magna "Matre—*Μητρότιμος* pro com- "mentitio nomine habendum: "cujusmodi nomina tanquam "convicia frequentabant Archi- "lochus et Hipponax."

[a] *καίπερ*] *καίπερ δὲ* S. Fl.

[b] *ὑπερμέτρῳ*] Inquit versum e duobus et triginta temporibus esse supra metrum, quod non ultra triginta extendere debet. Cap. xiii. p. 44. Bentleius ad Fragmenta Callimachi Fr. CXV. pro *διανήξας* ex Anthologia inedita [Pal. XIII. 9.] restituit *διατμήξας*, quod metrum postulat, atque hunc versum addidit, *Ἀμφορεὺς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἴνανθες ἄγων.* forte *τ' ἄγων.* HOTCHKIS. Pal. *οἰνάνθης*, recte. MS. Nannianus *ἔρχεται πολὺς, αἰγαῖον δὲ νήξας ἀπ' οἰνηρῆς χίου.*

[c] *Ἀρχίλοχος μὲν ἐχρήσατο* Turn. E. et mox *αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ* Turn. C.N.P.E. *αὐτοῦ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ* S. *αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον* Fl.

6. *ἔρχεται*] Τροχαϊκὸν [1] *πεντάμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον* [2] Καλλιμάχειον, *ποδῶν ἁπλῶν θ', καὶ μιᾶς συλλαβῆς. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ,* [3] *ἔχοντι δέκα πόδας. Εὑρίσκονται καὶ τετράχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ χρόνους.*

1 *πεντάμετρον*] *τετράμετρον* E. inserto mox *ἐστι.*

2 Κλεομάχειον] Καλλιμάχειον S.

3 *ἐν γὰρ τῷ πενταμέτρῳ ἔχοντι δέκα πόδας εὑρίσκονται τετράχρονοι* S. Tzetzes in Crameri Anecd. T. III. p. 318. secundum MS. leviter correctus: *τὸ δὲ περιμηκέστερον καὶ πάντων ὑπερέχον | ἄχρι τριῶν καὶ εἴκοσι τῶν συλλαβῶν προβαίνει | τριάκοντα καὶ τέσσαρας τοὺς χρόνους κεκτημένον· | τὸ δ' ὑπὲρ τοῦτο Γάδειρα καὶ πέρα τῶν Γαδείρων.*

οὐκέθ' ὅμως [d]θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· [e]κάρφεται γὰρ ἤδη.

5 οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος, (Fr. cxvii.)

[f]Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς,
ἐμμὶ τῶ φυγαίχμα.

6 Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν· οἷον,

οὐδ' [ff]Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτῶχον ὄντ' ἐφ' [g]ἡμῖν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον [h]ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ [i]τοῦ Ἀνακρέοντος, (Fr. 80 = 76 Bergk.)

κλῦθί μευ γέροντος [j]εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

7 Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότατα ἐν [k]αὐτῷ ταῦτά ἐστι. Τῷ δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτοντι χώρας, ἥκιστα οἱ ἰαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ καὶ οἱ τραγικοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ [l]ἐν

[d] θάλλεις] Sic C. θάλλοις Nan. θάλλης Fl. B.H. θάλεις E.

[e] κάρφεται] Ad illud Homeri referre videtur Od. ν'. 430. κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. HOTCHKIS.

[f] Corrupte Fl. et fere H. αἰνεῖ θεὸς. ἐμμιτῷ * τῷ φυγαίσχημα. αἰνείων C.M.N.P.S.

[ff] Ἀμειψίαν] Ἀμυνίαν Meinekius Hist. Com. p. 200. et ad Cratini Fr. Com. T. II. p. 138. Fragm. Anon. T. IV. p. 649.

[g] ἡμῖν] ὑμῖν C.P.S.

[h] ἐστιν ἔνδοξον· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀ. Turn. Idem in corrigendis paullo supra exhibet πτῶχον ὄντ' ἔν' ἡμῶν.

[i] τοῦ] τὸ P.

[j] εὐέθειρα] εὐέθειρε Bergk.

[k] τούτῳ C.

[l] ἐν om. C.

1. κάρφεται] Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὁ καλεῖται ἰθυφαλλικὸν, 4τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει· λέγεται δὲ ἰθυφαλλικὸν, ἐπειδὴ 5τῷ ῥυθμῷ τούτῳ ἐκέχρηντο ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ.

15. οἱ δὲ κωμικοὶ] Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἰαμβικοῦ κατὰ τὰς ἀρτίους τὸν ἀνάπαιστον ἐλάμβανον 6οἱ κωμικοὶ, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ ἰαμβοποιοὶ σπανίως· οὕτω καὶ ἐνταῦθα 7δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττάς φησι χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμιλητικὸν, καὶ τὸ βούλεσθαι δοκεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον. τῆς γὰρ πρώτης τοῦ σπονδείου μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ἀνάπαιστος γίνεται· ὁμοίως 8δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὁ δάκτυλος.

4 τρεῖς ἔχον] τοῦτο δὲ τρεῖς ἔχει E.S.

5 τούτῳ] τῷ ῥυθμῷ τούτῳ E.S. Post πομπῇ addit S. εἰσὶ γὰρ καὶ δάκτυλοι καὶ τρεῖς τροχαῖοι. ἰαμβικῷ δῆλον ὅτι τριμέτρῳ τὸ ἰθυφαλλικόν. μετὰ τὸν ἴαμβον τέθεικε πάλιν τρεῖς τροχαίους, ὅ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικόν.

6 οἱ κωμικοὶ] οἱ ἰαμβοποιοὶ καὶ οἱ κ. S. omissis infra οἱ ἰαμβοποιοί.

7 δακτύλῳ] τῷ κ. τ. π. δακτύλῳ E.S.

8 δὲ καὶ] δὲ om. E.S.

τῷ ἰαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῆς ἀρτίου ἀναπαίστῳ· ἑκάτερον γὰρ [l]*ἄλογον· οὔτε γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον* [m]*ἐπὶ τῆς ἀρτίου χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ,* [n]*οὗ λύσις ἐπτὶν ὁ ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῷ τροχαϊκῷ, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος*
8 *ἐγχωρεῖ, οὗ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. Ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προειρήκαμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὥς τινες οἴονται.* [o]*Παράδειγμα τόδε,*

τῶν πολιτῶν [p]*ἄνδρες ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.*

τῆς γὰρ κατακλεῖδος οὔσης ἈΠΟΦΑΝΩ͂, *δῆλον ὡς ὁ παρακείμενος πους* ἈΠΟΦΑ *ἐστὶ τρίβραχυς,* [q]*ὡς προείρηται.*

ΚΕΦ. Ζ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους

[l] Pro *ἄλογον* forte *ἀνάλογον*. HOTCHKIS.

[m] *ἐπὶ τῆς*] *τῆς* om. C.P.S.

[n] *οὐ λύσις—ἐγχώρει* desunt F. H.B.

[o] *παράδειγμα* om. pr. E. qui *δὲ* addit m. s.

[p] *ἄνδρας*] *ἄνδρες* Fl. probante Meinekio Frag. Comic. Anon. T. IV. Dobræus Advers. T. I. p. 381. "An leg. *τῶν ποιητῶν, ἄνδρες, ὑμᾶς δ. ἀ.* vel *πολιτῶν ἡμᾶς,* sc. *τοὺς ποιητάς.*" *δημιουργοὺς* om. Fl.

[q] Voces *ὡς προείρηται* om. Fl. H.B.

13. *Τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ὀνομασίαι πέντε· Δακτυλικὸν, ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ* [9]*ἁρμόζοντος* [10]*αὐτῷ· Ἡρῷον, ἀπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν Ἡρώων τούτῳ* [11]*γεγράφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εὔρωστον τοῦτο τὸ μέτρον ὡς καὶ οἱ Ἥρωες. Πυθικὸν, ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθιον τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἔπος,* [12]*κατ' ἐξοχὴν, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις, [ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὴν τοῦ ἔπους ἀρετὴν ἐστιν ἰδεῖν (ἑλεῖν* S.)*· τὰ γὰρ εὔρυθμα τῶν ἐπῶν οὐ συναπαρτιζομένας ἔχει τὰς βάσεις τοῖς μέρεσι τοῦ ὅλου* (om. S.), *ὡς τὸ, Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε. Ἄρυθμον γὰρ τοῦτο. Λέγεται δὲ τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ἑξάριθμον (ἑξάμετρον* S.), *ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σχεδὸν πάντες μετρικοὶ, ὅπερ ἔφημεν, ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ φασὶν ἄρχεσθαι, καὶ τιμὴν ταύτην*

9 *ἁρμόζοντος*] *ἀπαρτίζοντος αὐτὸ* S.

10 *αὐτῷ*] Addunt E.S.: *δάκτυλος δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μέρους εἴρηται, ὥσπερ καὶ πους καὶ βάσις.*

11 *γεγράφθαι*] *γράφεσθαι* S. qui mox *ὅτι σύντομον τοῦτο ἢ εὔρ. τ. τ. μ. ὥσπερ.*

12 *κατ' ἐξοχὴν* om. E.S.

κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δὲ, [r]εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἴη, δάκτυλον ἕξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον [s]κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικὸν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μεμειωμένα, ἤτοι συλλαβῇ ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς [t]συλλαβὴν, τὸ δὲ κατα-
2 *ληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.* [u]*Ἐπισημότατα δὲ ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τό τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἷον,*

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

[r] *εἰ μὲν ἀκατάληκτον*] De h. l. ita Maltbius ad Morelli Prosod. c. VII. p. xxiv. "Mihi contra videtur, cum rei ipsius quodammodo natura, tum e paucis hodie superstitibus exemplis, dactylicum *ἀκατάληκτον*, i. e. in cujus ultima sede esset dactylus, in aliis sedibus spondeos non admisisse: quum autem *καταληκτικὸς εἰς δισύλλαβον* fieret, trochæo (atque etiam spondeo propter *ἀδιαφορίαν*) sedem ultimam occupante, tum vero in ceteris, quinto excepto, locum fuisse spondeis datum."

[s] *ἤγουν ἀμφίμακρον* addunt Fl. H. E. deinde *εἰ δὲ καταληκτικὸν* om. C.

[t] *συλλαβὴν*] *μίαν* præponit P. cui tamen voci lineola subducta est.

[u] *ἐπισημότατον* E. Turn. et credo N. *ἐπισημοτατῶν* (τα superscr.) C. syllaba *των* deleta.

ἀπονέμειν τῷ μέτρῳ καὶ τῷ (*τὸ μέτρον* S.) *εὑρόντι· ὁ δὲ ἀπ' ἐλάσσονος ἀρξάμενος Ἡφαιστίων ἀπὸ τρισήμου τὸν λόγον ποιεῖται δακτυλικῆς* (*δυαδικῆς* S.)· *ἐπελθὼν δὲ ἐπὶ τὴν τετράσημον, τοῦ τετρασήμου πρῶτον τέθεικε δακτυλικόν. Δακτυλικοῦ δὲ εἴδη μὲν πλείονα καὶ τῶν πλειόνων μεγεθῶν ἐπώνυμα· τὸ δὲ ἐνδοξότατον ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τὸ ἑξάμετρον καταληκτικὸν, καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι καὶ ἡρῷον προσαγορεύεται. Δακτυλικὸν μὲν οὖν τὸ γένος* (*γε κῶλον* S.) *ὠνόμασται* [12] *καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· πάντα γὰρ τὸν ἐν ἴσῳ λόγον δάκτυλον καλοῦσιν οἱ ῥυθμικοί· ὥσπερ γὰρ τὰ μέτρα ὠνόμασται τοῦ σώματος, οὕτως καὶ τὰ μέτρα αὐτοῖς ἐδόκει* (*αὐτοὶ ποιοῦσιν* S.) *ἐπώνυμα εἶναι κρουμάτων. Ἐπεὶ οὖν καὶ πούς τις καλεῖται καὶ βάσις καὶ δάκτυλος ὠνόμασται· ἰδίως δὲ τοῦτο* (*ἐν αὐτῷ* S.) *ἡρῷον προσαγορεύεται, ὡς τῶν ἄλλων πρότερον ἢ ἀρχαιότερον, καθὸ καὶ ἥρωας καλοῦμεν τοὺς τῆς γενέσεως προλαβόντας τὴν τύχην· ἔνιοι δέ φασιν ἐπεὶ τὰ ἡρωϊκὰ τῶν διηγηματικῶν* (*διηγήματα* S.) *τούτῳ τῷ μέτρῳ καταμετρεῖται. Δεῖγμα δὲ ἡ τοῦ Ὁμήρου ποίησις καὶ Ἡσιόδου καὶ ὁ Κύκλος πᾶς. Τὸ δὲ μέγεθος* (*μέτρον*) *τὸ καταληκτικὸν καὶ ἰδίως αὐτὸ τοῦτο καλεῖται ἔπος· τὸ γὰρ αὐτὸ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον ὂν, καὶ τὸ κοινὸν πάντων ὄνομα προήρπασεν. Ἔπη οὖν καὶ τὰ ἄλλα καλούμενα* (*καλοῦμεν* S.) *μέτρα· ἰδίως δὲ τοῦτο, καὶ κατ' ἐξοχήν.* E. Et sic fere S.] *καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι.* [13]*Ἐξάριθμον, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.*

12 *καὶ τὸ ἀναπαιστικὸν* om. S. cum lac.

13 *ἐξάριθμον*] *ἑξάμετρον* Santen. ad Terent. Maur. p. 222.

ἐπὶ γὰρ τῆς [x]ἐσχάτης λέξεως τῆς ΛΗΟΣ λείπει ὁ δάκτυ-
3 λος μιᾷ συλλαβῇ· καὶ τὸ [y]πεντάμετρον καταληκτικὸν
εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον· οἷον,

χαῖρε ἄναξ [z]ἔταρε, ζαθέας μάκαρ ἥβας.

4 [a]καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ
πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδοῖς, οἷον,

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

ὕστερον [b]δὲ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ [c]καὶ ὅλα ᾄσματα
συνέθηκεν· (Fr. 66 = 67.)

Ἀδυμελὲς [d]χαρίεσσα χελιδοῖ.

καί,

Μνᾶται [e]δηῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

5 Ταῦτα μὲν οὖν τῶν εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν
παραδείγματα· τῶν δὲ εἰς συλλαβήν, [f]τῷ μὲν πενθημι-

[x] ἐσχάτης] τελευταίας E. Tum λήξεως C.

[y] πεντάμετρον] πεντάμετρον δὲ E. Turn.

[z] ἑτάρα M.B. ἑτάρε E.S. Fl. χαῖρε ἄ. ναξ ἑτά. ραζεθε. ασμάκαρ. C. De Æolico ἔταρε vide Gregorium p. 286 = 609.

[a] καὶ τετράμετρον εἰς δισύλλαβον καταληκτικὸν C.P.E. deinde μὲν dant C.H.P.E. mox οἷον deest Turn. C.P.E.

[b] δὲ καὶ] καὶ om. E.

[c] καὶ ἄλλα ἄσματα συνέθηκεν C.P. συντέθεικεν Fl. H.N. συντέθηκεν B. καὶ ὅλα Turn. E.

[d] χαρίεσσα χελιδοῖ] Sic Sophocles Ajace p. 38. (ed. H. Steph. sc. v. 628. Br.) οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς. Schol. ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ Μιτυληναίους. Unde illud ejusdem Schol. p. 87. (Electr. 149.) Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδὼν fortasse legendum, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. Versus Sapphicus. BENTLEIUS. Bentleii emendationem haud mediocriter confirmat Simonides ap. Schol. Aristoph. Av. 1410. ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἀδυόδμου κυανέα χελιδοῖ.

[e] δεῦτε Turn. δ' ἠύται Fl.

[f] τῷ μὲν πενθημιμερεῖ] Hunc locum vitii suspectum habeo, et quidem in fine, ubi ei aliquid deesse colligere licet ex Scholiaste Aristoph. Nub. 274. cujus verba ad hunc Hephæstionis locum omnino sunt referenda: Ὧν τὰ πρῶτα δύο, δακτυλικὰ πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρήσασθαι ἐν ἐπῳδῷ· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Atqui nullibi apud Hephæst. nunc legitur dactylica penthem. dicta fuisse Archilochica. Hinc conjicio hunc locum olim ita fere constitutum fuisse ab Hephæstione: Τῷ μὲν πενθημιμερεῖ Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῷ, ὃ διὰ τοῦτο Ἀρχιλόχειον καλεῖται· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατουσιάδης. ARNALDUS. De priore recte monuit scholiographus, Ἀέναοι νεφέλαι esse Archilochium.

μερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν [g] συλλαβῶν Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν [h] ἐπῳδῷ, οἷον,

[i] ἐν δὲ Βατουσιάδης.

τῷ δὲ ἑπθημιμερεῖ Ἀλκμὰν (p. 69. Ursin. 40 Bergk.)

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

6 Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον Ἀρχίλοχος ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι [k] αὐτὸ τροχαϊκοῦ τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, οὕτως· (98 Bergk.)

οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

Ἀλκμὰν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε, (p. 65. Ursin. n. 36. Bergk.)

Versus autem secundus extendit in hexametrum: Ἀρθῶμεν φανερὰν δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. et vv. 284, 285. connectendi sunt in Simmieum ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται. Duces adeo fallaces sunt de ea gente Grammatici, etiamsi ab Hephæstione hausisse profiteantur. L. HOTCH.

[g] συλλαβῶν] δισυλλάβων E.

[h] ἐπῳδῷ MSS. plerique. ἐπῳδῇ Fl. Turn. E. ex em. Mox οἷον om. C.P.

[i] Ἐν δὲ Βατουσιάδης] Hunc versiculum in corrupto loco Didymi apud Priscianum De Ponderibus p. 1350. delitescentem mihi olim indicavit Porsonus. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Υ, Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἥμισυ ἥμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα ἕβδομον ἡμιτάλαντον, καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις πέμπτην ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος προθεὶς τὸ ἑνδεκάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον, ἀντὶ τοῦ, δύο ἥμισυ πόδες. Ubi verba καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις, π. ἡ. Herodoti non esse putabat Wesselingius ad I. 50. Sed restituendum πέμπτην σπιθαμὴν ex Herodoti lib. II. 106. perite monuit Elmsleius in *The Classical Journal* n. X. p. 334. Et sic Prisciani MS. apud Lindemannum p. 217. Totus itaque locus sic refingendus est: καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις πέμπτην σπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος. * * * *προθεὶς τὸ Ἐν δὲ Βατουσιάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς. Heliodori autem nomen excidisse, quæ Porsoni fuit suspicio, vix dubitari potest. Vide ejus Opuscula p. 311. Nescio an in principio pro ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Υ rectius legeretur ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας ὑπομνήματι. De locutione δύο ἥμισυ, præter auctores ab Wesselingio allatos, vide Hesychium v. Ἡμισύτριτον, Ulpianum ad Demosthenem c. Androt. p. 386, 30. ed. Paris. p. 678, 6. Dindorf. et Bentleium in Epistola ad Davisium Anglice scripta post Dissert. Phalarid. ed. 1777. p. 444.

[k] αὐτὸ τροχαϊκοῦ] Sic C.N.H. P.E. αὐτὸ τοῦ τρ. Turn. αὐτοῦ τρ. Fl. Mox θάλλης Fl.

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
[l]ὕμνον, καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

7 Τὰ δὲ ΑἸΟΛΙΚᾺ [m]καλούμενα τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα [n]πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυρρίχιον· τοὺς δὲ ἐν μέσῳ δακτύλους πάντας· τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ, ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, καὶ τὰ [o]ἀπὸ τούτου μεμειωμένα εἰς δισύλλαβον καὶ
8 συλλαβήν. Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι·

[p]κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα [q]καλέσσαι,
[r]εἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι.

πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· (Ursin. p. 286. Sappho Bergk. n. 104.)

[s]τέω σ', ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω;
ὄρπακι [t]βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

[l] ὕμνον] ὕμνῳ Fl. Turn. MSS. ὕμνον primus restituit F. Ursinus ad Lyricorum Fragmenta p. 65. ex Scholiaste Hermogenis p. 400. ubi legitur ἐπὶ δ' ἱερὸν ὕμνον. Ad hunc quoque locum provocat Bentleius. Recte conjungit ἐφίμερον ὕμνον Arnaldus, citans Theocrit. I. 61. Theogn. 987. Addo corruptum in Dianam canticum apud Athenæum XIV. p. 636 D. Sensum vocis τίθει explicat Toupius Em. T. II. p. 295. Attamen retinet ἔπι δ' ἵμερον ὕμνῳ Hermannus Elem. Doct. Metr. p. 323. miratus "a quibusbam probari "potuisse monstruosum Arnaldi commentum." Et sic in ed. alt. edidit Bergkius.

[m] καλούμενα μέτρα τὸ μὲν C. μέτρα item E. sed punctis subnotatum.

[n] πάντως deest Fl. H.B. σπανίως S. Infra δάκτυλον δὲ ἢ Fl.

[o] ἀπὸ τούτου] τοῦ δακτυλικοῦ suprasc. P.

[p] κέλομαι] Alcæo tribuit Bergk. n. 46, ubi leg. ver. seq. αἰ χ.

[q] καλέσαι Edd. et credo MSS. Paullo ante κέλλομαι H. Fl.

[r] ἔχρην B 2. ἐχρὴ B 3. ἐπόνασιν H.B. Fl.

[s] Sic citat Scaliger ad Catullum LVII. p. 46. τέω=τίνι He-

18. τέω σ' ὦ] [14]Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλῳ μεμειωμένον. Τὸ δὲ ΒΡΑΔΙΝΩΙ, ἀντὶ τοῦ ῥαδινῷ ἐστι, πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς.

14 Αἰολικὸν] τοῦτο Αἰολικόν ἐστι E.

τὸ δὲ τετράμετρον· (Sappho Bergk. n. 98.)

[u]θυρωρῷ πόδες [x]ἑπτορόγυιοι,
τὰ δὲ [y]σάμβαλα πεντέβοηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

9 Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον [z]ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται, (p. 10. Ursin. n. 33 Bergk.)

sych. D'ORVILL. vide Eustath. Od. λ'. p. 1095, 21. τίω Edd. MSS. Nannianus τί ἧς ὦ. τίῳ Bergk.

[t] "Dictiones omnes, quæ a ρ "litera incipiunt, quia solet aspi- "rari, Æoles loco aspirationis β "præponunt, nam in eam literam "mutari consuevit illorum di- "gamma, hinc βρόδον pro ῥόδον "dicunt, βρυτὴρ pro ῥυτὴρ, βράκος "pro ῥάκος." Salmasius ad Consecr. templi in agro Herculis, p. 45. et v. Priscian. p. 547. HOTCHKIS. Vide Koënium ad Gregorium de Dialectis p. 270 =572. et auctarium ad Hesychii T. I. p. 759, 4.

[u] θυρόποδες Fl.

[x] ἑπτορόγυιοι] Metrum recusat ἑπταθόργυιοι Turnebi [sic etiam E.] nec ἑπτόργυιοι e calce, ut sit spondeus pro dactylo, recipi potest, etsi Scholiastes contra auctorem ait, ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους. Lectio ed. Flor. et MSS. pene omnium est verisimilior, ἑπταρόγυιοι (ἑπταθορρόγυιοι C.M.P.S.) facta ab ἑπτορόγυιοι, quam veram puto. Etymologus M. p. 633, 5. Ὀρόγυια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω· ὁ μέσος παρακείμενος ὤρεγα. ἡ μετοχὴ ὠρεγώς· τὸ θηλυκὸν ὠρεγυῖα· συστολῇ καὶ τροπῇ ὀρόγυια. Similis error deformat iambicum Aristophanis in Avibus v. 1130. Ἑκατοντόργυιον, ubi legendum puto Ἑκατοντορόγυιον· ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους. HOTCHKIS. Vide *Menstruam librorum censuram*, (*Monthly Review*, vol. XXVIII. N. S. p. 430.) ubi criticus eruditissimus citat Photium MS. ὀρογυίας λέγουσιν (i. e. Attici) οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης. Adde Stephanum Byzantinum in v. Ἀγυιά. MS. Nannianus ἑπταόργυιοι.

[y] σάμβαλα πεντεβόεια] σύμβολα πενταβόεια Turn. σύμβαλα πενταβόεια E. πεντεβόηα C.M.P. Hunc locum, monente Ursino, expressit fortasse Dem. Phalereus ἐν τῷ περὶ Ἑρμ. §. 167. scribens: ἄλλως δὲ σκώπτει (Σαπφὼ) τὸν ἄγροικον νύμφιον, καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν γάμοις. σάμβαλα· σάνδαλα Hesych. Πίσυγγοι. Pollux VII. 82. τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας ΠΙΣΥΓΓΟΥΣ ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν ΠΙΣΥΓΓΙΑ. In Athenæo XV. p. 699 C. ingeniose corrigitur ἔγραφε δ' ὡνὴρ Εὖ, παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων, Πισύγγους, ἢ φῶρας ἀναιδέας—. Descriptio est parodi celebris Homericorum carminum grandiloquentiam ad res vilissimas detorquentis.

[z] Σαπφοῦς ὅλον] ὅλον Σαπφοῦς C.H.P.E.S.

2. θυρωρῷ] Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυσὶ δακτύλοις μεμειωμένον· τὸ δὲ ΈΠΤΑΘΟΡΓΥΙΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἑπταοργυῖοι.

15 δυσὶ δακτύλοις] δακτύλῳ μ. δύο S.

ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, [a] Ἄτθι, πάλαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· (p. 10. Ursin. n. 40 Bergk.)

[b] ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ
γλυκύπικρον ἀμάχαιον [c] ὄρπετον.
[d] Ἄτθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

Ἔστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικὰ, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐτῶν [e] ἐπισημό-

[a] Ἀτθίς] B.H.N. Fl. Turn. cum Plotio p. 2636. exhibent ἄτε. Melius C.M. ἀτῖ. Vero proximum ἄτοι dant Nann. P. Edidi ex certa Bentleii et Tyrwhitti emendatione. Sic etiam Santenius ad Terent. Maur. p. 340.

[b] ἔρος δ' αὖτε μ' ὄλλυσῖ μελήσδων εἰ Fl. et sic fere MS. Farnes. apud Ursinum p. 285. ἔρος etiam MSS. apud Koënium ad Gregor. p. 286 = 608. Ἔρως Turn. E. δεῦτε pro δ' αὖτε Dindorf. Athen. XIII. p. 1337. δηὖτε Seidler.

[c] ὄρπετον] Rutgersius Var. Lect. IV. 6. corrigit ἕρπετον. Male. v. Koënium ad Gregor. p. 284 = 605. In schol. secutus sum certam Hotchkisii conjecturam pro vulg. τέσσαρες τετρασύλλαβοι π.

[d] Ἀτθὶ] Sic M.C.P. alii male Ἀτθίς. In versu sequente literas male separatas φροντὶς δ' ἦν sagacissime conjunxit Bentleius. φροντίσδην Æolice pro φροντίζειν. Deinde πότῃ idem ex C.M.P. Ceteri ποτέ. Monuerunt Bentleius et Hotchkisius ad hunc locum respicere Terentianum Maurum p. 2431. *Æolicum ex isto genuit doctissima Sappho, Quod sit quinque pedum velut hos modo perspicis: Nam primum addidit illa disyllabon ut libet; Spondeum nec enim capiti locat omnium: Sed quia mobilis hic locus, et chorion solet Admiscere, dein quater addere dactylon: Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua quum foret, Ille tetrametro datur ante disyllabus.*

[e] ἐπισημότατα] Sic P.E.S. ἐπισημότατον Fl. MSS. alii.

1. ἠράμαν] ὁ πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες [16] τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν ιβ. καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον ιδ συλλαβῶν. Πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ Αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος.

8. Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος, ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὔρυθμος, λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, [17] ὅτε θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα.

16 τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν] τετρασύλλαβοι ποδῶν E. συλλαβῶν ὅλων S.
17 ὅτι] ὅτε S.

τατα, τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον·

καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν [f]οἴκεις.

καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον Πραξίλλειον, (Ursin. p. 53. Bergk. n. 5.)

ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

ΚΕΦ. Η.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

[g]Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπανίως [h]δὲ καὶ προκελευσμα-

[f] οἴκεις] οἴκοις C.M. οἴκεις P.S. οἰκεῖς E. Alcæo tribuit Bergk. n. 69.

[g] Τὸ] τὸ δὲ P.E.

[h] δὲ καὶ] καὶ om. P.S.

10. [18]Ὥσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστικοῦ γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν· ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλῃς τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον εἴη πάντως ἀναπαιστικόν. οἷον τοῦ, [ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. | καὶ πάλιν εἰ προσθείης βραχεῖαν βραχείᾳ (βραχείας δύο S.) ἢ μακρὰν (μίαν add. S.), οἷον, | καὶ τόνδ' ἀπαμειβόμενος, | ἢ | τότε δ' ἀπαμειβόμενος | ὁμοίως ἀναπαιστικὸν ἔσται. Πῶς δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν ἐδέξατο τὸν ἀντίπαλον δάκτυλον, καίτοι τοῦ δακτυλικοῦ μὴ δεξαμένου τὸν ἀνάπαιστον; Φαμὲν οὖν, ὡς τὸ μέν ἐστι καθαρὸν, καὶ μόνον ἀναδεχόμενον σπονδεῖον, ἰσόχρονόν τε καὶ ὁμοίως ἀρχόμενον· τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν εἰσεδέξατο καὶ τὸν προκελευσματικόν. Ἔστιν οὖν αὐτοῦ καὶ ὁ δάκτυλος ἢ σπονδεῖος ὢν διαλελυμένος, ἢ προκελευσματικὸς (Ita S. ὁ σπονδεῖος διαλελυμένος πρ. συνηρτημένος διὰ τὴν μίξιν, τόπον ἔσχε μαθεῖν ὅτι ἐν ἡρώῳ δακτύλῳ ἐπαγόμενος ἀνάπαιστος χαυνότατον ποιεῖ διὰ τὸ ἐπαλ.) συνῃρημένος, ἄλλως τε κατὰ διποδίαν βαινόμενος. Εἰ ἐν ἡρώῳ δὲ δακτύλῳ ἀνάπαιστος ἐπεφαίνετο, χαυνότητα ἐνεποίει διὰ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν βραχειῶν. Ἐν μέντοι ἀναπαιστικῷ ὁ δάκτυλος κεκριμένην τὴν σύνταξιν ποιεῖται τῆς μίξεως. Τίνος δὲ χάριν τὸ μὲν κατὰ πόδα, τὸ δακτυλικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν κατὰ διποδίαν βαίνεται, ἑξῆς ἐροῦμεν.—Ζητήσειε δ' ἄν τις τί δήποτε τὸ μὲν δακτυλικὸν βαίνεται κατὰ πόδα, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν οὔ. Εἴρηται δὲ, ὅτι τὸ δακτυλικὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἰσότητα βαίνεται κατὰ πόδα, τὸ δ' αὐτὸ δ' ἄν τις εὕροι καὶ ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ· καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ πάντας ἄν τις εὕροι τετρασήμους ὄντας. Φαμὲν οὖν, ὅτι οὐδὲν μέτρον ἐστὶν ὑπὲρ τὸ ἑξάμετρον. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ ἀναπαιστικὸν εὕρηται πολλάκις καὶ ἐξ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ἁπλῶν συγκείμενον, ἐδέησεν ἡμᾶς αὐτὸ μὴ (μὴ om. S.) βῆναι κατὰ διποδίαν, ἵνα τὸ ἐξ ὀκτὼ ποδῶν τετράμετρον ἀλλὰ μὴ ὀκτάμετρον προσαγορεύηται. Ὅτι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον· ἐὰν γὰρ ὑπερβῇ τὸ δακτυλικὸν τὸ ἑξάμετρον κἀκεῖνο βαίνεται κατὰ διποδίαν· ἐὰν μέντοι

[18] ὥσπερ] Ὁ αὐτὸς λόγος περὶ τῶν ἀναπαιστικῶν καὶ τῶν τροχαϊκῶν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνο δὴ τροχαϊκὸν ποιεῖ τ. ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ τούτου γένος etc. E.

τικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς,[i] *καὶ δάκτυλον.* Εἰσὶ *δὲ* [k]*αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν* [l]*διαιρουμένου·* [m]*ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ἀκαταληκτός· καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβὴν, βραχυκατάληκτος.*

2 *Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον,* (Nub. 959.)

Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

[n]*κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος* [o]*πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ* [p]*Κρατίνῳ ἐστι·*

χαίρετε δαίμονες οἱ Λεβάδειαν Βοιώτιον οὖθαρ ἀρούρης.

[i] Inepte addunt *καὶ ἴαμβον* Fl. Turn. et pars codicum cum Dracone p. 165, 2. quas voces delevi auctoritate C.M. et Schol. Aristophanis Plut. 487. Eas suprascriptas habet E. et agnoscit Tzetzes in Crameri Anecd. T. III. p. 311. nec reticendum Schol. MS. Rav. *ἴαμβον* pro *δακτύλον* exhibere. Tricha p. 48. *τὸ δὲ αἰολικὸν ἀναπαιστικὸν, ἴαμβον μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ. τὸ δὲ λογαοιδικὸν ἁ. ἐπὶ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν μακράν.* Alia est ratio loci Archilochei, cujus infra mentio p. 51, 16.

[k] *αὐτῷ* Fl. B.E. suprasc.

[l] *διαιρουμένου* N.M.C.P.E.S. *διαιρούμεναι* Fl. Turn. E. suprasc. *αὐτω — διαιρουμένῳ* (ου suprasc.) H.

[m] Fl. cum nonnullis MSS. habet *ὑπερκατάληκτον—ἀκατάληκτον—καταληκτικὸν—βραχυκατάληκτον.*

[n] *κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον*] Theo sophista Progymn. p. 22. *Ἀριστοφάνειόν τι μέτρον καὶ Σαπφικὸν καὶ Ἀλκαϊκὸν καὶ ἄλλο ἀπ' ἄλλου λέγεται, οὐχ ὡς τούτων ποιητῶν μόνων ἢ πρῶτον ἐξευρηκότων τὰ μέτρα, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐχρήσαντο.* Suidas tamen v. *Ἀριστοφάνης* meminit ejus tanquam inventoris tetrametri et octametri. Idem v. *Φρύνιχος* Phrynichum statuit *εὑρέτην τοῦ τετραμέτρου γενέσθαι.*

[o] *πρῶτον* Turn. E. et paullo post *αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ.*

[p] *Κρατίνῳ*] Obiter moneo in anapæstico Cratini apud Schol. Platon. p. 330. Bekk. viros doctos pro *γνωμιδιώτης* injuria reposuisse *γνωμιδιώκτης* vel *γνωμοδιώκτης.* Recte *γνωμιδιώτης* a *γνωμίδιον* formatur, sicut e. g. *ἀσπιδιώτης* ab *ἀσπίδιον.*

ἐντὸς ἢ τῆς ἑξαμέτρου τὴν ἐξουσίαν ἔχει βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν (μονοποδίαν S.) *Δέχεται δὲ πόδας αὐτὸν τὸν ἀνάπαιστον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μέτρον ὠνόμασται, σπονδεῖον, ὅτι συναίρεσις τοῦ ἀναπαίστου, προκελευσματικὸν δὲ, ὅτι λύσις τῆς ἐσχάτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, τὸν δὲ δάκτυλον, ὅτι τετράσημος.* E.S.]

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἀφελομένης τῆς τὸν συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην πολλῷ αὐτῷ κεχρῆσθαι.
3 Καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ [q]Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητής, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν [r]Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ,

οἱ τοὺς ἰάμβους [s]καττὸν ἀρχαῖον τρόπον,
ὃν πρᾶτος εἰσηγήσαθ' Ὡριστόξενος.

4 καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεταί τινα τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα·

τίς [t]ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις.

[q] Σελινούντιος] Σικελὸς P. suprasc.

[r] Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ] Ita hujus fabulæ titulum scribendum esse me monuit Porsonus, probante Dindorfio ad Athen. locis infra citatis. Λόγινα fœmininum est τοῦ Λόγος. Fl. et MSS. nonnulli habent λογίνα. Λογγῖνος E. P. in marg. Turn. et Schol. In Athenæo III. p. 106 E. MS. Ven. λογιναι et VIII. p. 338 D. λόγον εἶναι. MS. Hesychii a Schowio collatus Λόγειαι. Nunc demum cum simplici ν scriptum malim propter Theognostum in Anecd. Crameri T. II. p. 114, 3. De diminutivis hujusmodi quædam dedit Ruhnken. ad Callim. Ἑκάλην fr. XL.

[s] καττὸν ἀρχαῖον] Et hæc lectio Porsoni sagacitati debetur. Libri omnes habent καὶ τὸν ἄριστον. Prima vox ex Doricæ dialectus ignoratione facile corrumpi potuit, ἄριστον ex Ἀριστόξενος paullo post sequente proculdubio irrepsit. κατὰ τὸν ἄριστον legebat L. Hotchkis, καὶ τὸν ἀναπαίστων Bentleius, κατά γε τὸν ἄριστον Hermannus. Voces ἄριστον et ἀρχαῖον permutari in Theopompo Athenæi IV. p. 165 B. docuit Porsonus in Adversariis. In v. seq. πρᾶτος suppeditant pro πρῶτος C.M.P. ὧν πρῶτος Fl. ὡριστόξενος MSS. multi. ὁ ὁριστόξενος P. Locutio ἀρχαῖον τρόπον occurrit in fragmento Eupolidis apud Suidam v. βαστάσας, sic forsan constituendo: Ἄγε δὴ πότερα βούλεσθε τηνδὶ διάθεσιν Ὠδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ; Ἀμφότερ' ἐρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τῶν τρόπων, (vel τοῖν τρόποιν) ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι. Athen. XV. p. 699 A. Ἡγήμων—γέγραφε καὶ κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον.

[t] ἀλαζονίαν] Sic ante Hermannum Morellus Prosod. Gr. Edd. et MSS. ἀλαζονείαν. Quis non statim in memoriam revocat Aristot. Ethic. IV. 7? Οἱ μὲν οὖν δόξης

6. καὶ Λογγῖνος] Τοῦτο τινὲς μὲν ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ οἱ τοὺς ἰαμβους, τινὲς δὲ λέγουσι τίθεσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τῶν Ἀριστοξένου [19]λόγων.

19 λόγων] Addit S. τοῦτο ὡς πρὸς τὸ ἑρμηνευκέναι μόνον τοῦ ἀριστοξένου τὸν ἐπίχαρμον κεῖται οὐχ ἕνεκα τοῦ μέτρου.

[u]*τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα εἰσὶν οἱ* [x]*Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παραδείγματα,*

[y]ἄγετ' ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι ποτὶ τὰν [z]Ἄρεως κίνασιν.

5 *Ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ* [a]*καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·*

[c]τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' αὖραι· νέφος οὐράνιον τόδ' ὁρῶμαι.

ἐποίησε δέ τινα στίχον καὶ σπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον·

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

6 [d]*Περὶ μὲν οὖν τοῦ τετραμέτρου ταῦτα.* [e]*Τῷ δὲ τριμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὅλον ποιημάτιον ἔγραψεν, ὡς τό,*

ἱστία ἁγνὰ ἀπ' εὐξείνων [f]μέσα τοίχων.

χάριν ΑΛΑΖΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ τὰ τοιαῦτα προσποιοῦνται ἐφ' οἷς ἔπαινος ἢ εὐδαιμονισμός· οἱ δὲ κέρδους, ὧν ἀπόλαυσίς ἐστι τοῖς πέλας, καὶ ἃ διαλαθεῖν ἐστὶ μὴ ὄντα, οἷον ἰατρὸν, ἢ ΜΑΝΤΙΝ σόφον.

[u] τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον] Stephanus Byzant. v. Τελμισσός—δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. Λέγεται δὲ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ, Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ᾖ τὶ ποιήσας, ὡς Τελεμισσεῖς. καὶ πάλιν Φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ τί ποιεῖν χρή μ' ὦ Τελεμισσεῖς. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.

[x] Λακωνικὸν] Anapæsticum dimetrum Λακωνικὸν vocat Schol. Eurip. Hec. 59. οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα τούτῳ πρῶτον χρήσασθαι.

[y] ἄγετ'] Hunc versum Alcmanis esse suspicatur Valckenærius apud Santen. Terent. Maur. p. 79. Tyrtæo tribuunt Schneidewin. et Bergk.

[z] Ἄρεος κίνησιν D.E.

[a] καλουμένῳ om. N.

[c] τίνες οὖν Fl.

[d] Περὶ—ταῦτα om. Turn. Habet E. in marg.

[e] Τῷ δὲ τριμέτρῳ] τῷ καταλήκτῳ δὲ τρ. S. τῷ δὲ τριμέτρῳ—ὡς τὸ om. Fl.

[f] μέσα τοίχων] Sic ed. Turn. μέσα τοι ἔχων Fl. B. ἱστία—μέσα τοίχων M.C.P. μεσα τοίχων / γρ. μέσα γρ. ἔχων et in marg. μέσα τοι ἔχων E. locum corruptum putant Micyllus et Hotchkis. Porsonus: "Lege, "Ἱστία ἁγνὰ, τὺ δ' ἀπ' εὐξείνων "μέσα τοίχων. h. e. ἕδρανον κατ-"έχεις."

7 Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν καλεῖται μὲν [g]παροιμιακόν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· [h]οἷον,

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.
[i]καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαί, καὶ οὐ [j]τούτου τοῦ μέτρου μόνου, ὥστε οὐκ εἰκότως [k]αὐτὸ μόνον
8 παροιμιακὸν καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο·

σιγᾶν νυν ἅπας ἔχε σιγᾶν·
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

9 Πρῶτος δ' Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ [l]μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. Τὸ γάρ,

[m]Ἐρασμονίδη [n]Χαρίλαε

[g] παροιμιακὸν] Κόμμα παροιμιακὸν vocat Plutarchus II. p. 862 F. versiculum Comici fortasse cujusdam anonymi, Μένε καρκίνε καὶ σὲ μεθήσω.

[h] οἷον ex D.

[i] καὶ κόρκορος] Vide Schol. Nicandri Ther. 626. Schol. Aristoph. Vesp. 239. Kuster. Suid. v. Κέρκουρος.

[j] ἐκ τούτου μέτρου C. Tum μόνου Fl. MSS. μόνον Turn.

[k] παροιμιακὸν τοῦτο μόνον Turn. E.

De loco Cratini vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 197.

[l] Pro μεγέθει conjecerat Marklandus legendum μέτρῳ. Sed recte se habet textus. Infra in Cap. de Ion. a min. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον κ.τ.λ.

[m] Ἐρασμονίδη] Vid. infra c. 15. Hunc et huic similes versus *anapaestos cyclios* nuncupat Hermannus Elem. Doct. Metr. II. 34.

[n] Χαρίλαε] Χαρίλας lectio ed.

1. παροιμιακὸν] εἰσὶ διάφοροι παροιμίαι φερόμεναι διαφόρων ἐν διαφόροις μέτροις· καὶ γὰρ ἐκ στίχοις καὶ ἐν ἰάμβοις καὶ ἐν ἐλεγείοις καὶ ἀναπαίστοις, οἷον ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, εἰσὶν οὕτω φερόμεναι καὶ ἀδέσποτοι, οἷον ἀνεπίγραφοι.

7. οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν] Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ἡφαιστίων, [Addit S. ὅτι οὐ καλῶς λέγεται παροιμιακόν, ἐπειδὴ καὶ ἐν ἰάμβοις καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκονται παροιμίαι καὶ οὐ μόνον τοῦ μέτρου τούτου. φαμὲν γὰρ ὅτι οὐδὲν πρ.] οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γράψαντες παροιμίας κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, [20]καίτοι καὶ ἰαμβικῶν, καὶ ἐπικῶν

20 καὶ ἰαμβικῶν] καίτοι καὶ ἰαμβικῶν E.S.

ἐφθημιμερές ἐστιν ἀναπαιστικόν. Ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ, [nn] ὡς καὶ ἐκ τοῦ παραδείγματός ἐστι δῆλον, καὶ σπονδείῳ,

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων

ἀναπαίστῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἐπὶ δύο [o] μόνον στίχων κεχρῆσθαι δοκεῖ·

ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων.

καὶ πάλιν,

φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα.

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα.

10 Τῷ [p] δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποστέλλοιτο ἂν καὶ τὸ [q] προ-

Flor. videtur merus typorum error; quam tamen, modo metri lex pateretur, admittendam esse putaret fortasse aliquis propter Athenæum X. p. 415 E. Ἀρχίλοχος δὲ ἐν τετραμέτροις Χαρίλαν εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμῳδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον. Ex Athenæi Epitoma Eustathius ad Od. ί. p. 1630, 8=356, 46. τὶς χαρίλας κατὰ ἀρχίλοχον. Adde Ælianum V. H. I. 27.

[nn] ὡς καὶ ἐκ τ.] Sic C.P. ὡς ἔκ τε π. Fl. B.D.H. ὡς καὶ ἐπὶ τ. π. Turn. E.

[o] μόνον] Sic C. δύο μόνων P.E. Turn. μόνων δύο Fl. mox πάλιν deest Fl. et aliis. De hisce exemplis plenius agetur infra in capite XV. De Asynartetis.

[p] δὲ et mox ἂν desunt Fl. B.H.

[q] ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟ'Ν] Vide Schol. ad Aristoph. Av. 311. 328. Mox τὸ post τοῦτο om. C.

οὐσῶν παροιμιῶν. ὡς γὰρ τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Ἀριστοφάνους μὴ εὑρηκότος, ὅμως τῷ καταχρήσασθαι [21] τοῦτον αὐτῷ, ὠνομάσθαι οὕτως τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην ὁ Ἡφαιστίων ἐμέμψατο.

2. καὶ ἰάμβῳ] καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος [22] ἐπέστησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἴαμβον· καὶ φησὶν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ [23] μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον ἴαμβος εὑρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι (ἀνάπαιστοι·) οἷον, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσ τροχαῖος, καὶ ἔφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, λοιπὸς ἴαμβος καὶ ἀνάπαιστοι.

10. ἴαμβον ἔχει] τοῦτό φησιν, ὅτι καὶ τὸ ἐρέω καὶ τὸ φιλέειν ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ἓν γινομένων, ἐρῶ, φιλεῖν. Καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις, ἐπεὶ [24] διὰ τινὰ αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαίστου ἐν ἀρχῇ;

12. ὑποστέλλοιτο ἂν] ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτοι, καθότι τῆς [25] τοῦ ἀναπαίστου διαλυθείσης μακρᾶς ὁ προκελευσματικὸς γίνεται.

21 τοῦτον αὐτῷ] τοῦ S.
22 ἐποίησε] ἐπέστησε S.
23 μέτρῳ] μέτρῳ στίχος E. στίχῳ S.
24 διά τινα] δι' ἣν E.S. Mox τούτων καθαρῶς om. S. cum lacuna, qui præbet ἐπὶ τούτων post ἀρχῇ.
25 ἀναπαίστου] τοῦ ἀναπαίστου E.

ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚῸΝ *ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον τὸ τετράμε-
τρον τοῦτο τὸ 'Αριστοφάνειον,* (n. 557. Dind.)

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' [r] ἐπέσυτο βροτῶν,

*γίνεται [s] γὰρ, ἑκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀνα-
παίστων [t] λελυμένου εἰς τὸν προκελευσματικὸν, [u] δίμε-
11 τρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ
πόδα διαιροῦντες [x] πυρριχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαρι-
εστέροις δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἑκάστου ἀνα-
παίστου προκελευσματικοῦ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν
ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ
καθαροῦ καὶ μὴ λελυμένου.*

12 *Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι* ΛΟΓΑΟΙΔΙΚῸΝ, *οὕτω
κἀν τοῖς ἀναπαιστικοῖς τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· οὗ
ἐστὶν ἐπισημότατον τὸ μετὰ τέσσαρας πόδας αὐτὸν
[y] ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος
καὶ ἴαμβος. Καλεῖται μὲν οὖν 'Αρχεβούλειον, ἀπὸ 'Αρ-*

[r] *ἐπέσυτο*] Sic E.S. *ἐπέσσυτο* Fl. et MSS. alii.

[s] *δὲ* Fl.

[t] *λελυμένου*] *λελυμένων* P.E.S. Fl.

[u] *δίμετρον*] Sic C.M.P.E. pr. *τετράμετρον* Fl. Turn. E. ex em. et alii. Marius Victorinus p. 2546. *Nam ex dimetro anapæstico trimeter* (lege *tetrameter*) *proceleusmaticus figurabitur versus, longa ejus in breves soluta, et syzygia in in simplices pedes divisa.*

[x] *πυρριχαϊκὸν*] *πυριχιακὸν* S. Mox *εἶναι* om. C.

[y] *ἔχοντα* C.P.

5. *εἰς τὸν προκελευσματικὸν*] *'Εκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστική, καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς προκελευσματικοῦ καὶ τοῦ* [26] *τελευταίου ποδὸς, ὄντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, τοῦτ' ἔστιν ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. Εἰκότως δὲ ἐν* [27] *τοῖς προκελευσματικοῖς λήγοντα ἔταξεν ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεὶς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος.*

15. *ἔχον τὸν βακχεῖον*] *Εὑρήσεται οὖν πρὸς τῷ τέλει ἴαμβος καὶ μία συλλαβὴ, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένῳ· ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.*

26 *τελείου*] *τελευταίου* S. Mox *τὸ* S. pro *αὐτό*.

27 *τοῖς προκελευσματικοῖς*] *τῷ προκελευσματικῷ* S. qui *τὸν λήγοντα*, et infra *ἐστιν* pro *ἂν ἴσως*.

χεβούλου [z] τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ χρησαμένου αὐτῷ κατακόρως· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxlvi.)

Ἀγέτω θεὸς, οὐ γὰρ [a] ἔχω δίχα [b] τῶδ' ἀείδειν.

13 τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν [c] ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον [d] πόδα τρεῖς οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον πάντως ἀναπαίστους ἐφύλαξαν· Ἀλκμὰν δέ που καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ,

z τοῦ Θηβαίου] τοῦ om. Fl. Θηραίου Meineke Anal. Alexand. p. 7. citans Suidam v. Εὐφορίων.

a ἔχω] ἐγὼ C.P.S. Fl.

b τῶδ'] Ita Bentleius ad Callimachum pro librorum lectione τῶνδ'. Mox ἀείδεν mavult Ernestus. Paullo post, hiatus vitandi caussa, φιλώτερ' ἄπαρτι γὰρ οἱ reponendum suadet Ernestus, provocans ad Schol. Aristoph. Plut. 388.

c ὑφ' ἅμαξαν] ὑπ' ἅμαξαν C.P.S. Fl.

d πόδας Fl. H.

13. Τὸ χοριαμβικὸν δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτε δὲ καταληκτικόν ἐστι, τότε τὸν τελευταῖον βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον. Γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας [28] πεντασύλλαβος [ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. Μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον [29] τροχιαμβικὸν καλεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρωτὴ μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. Ὁ γὰρ χορίαμβος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου σύγκειται, [30] ἤγουν ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς.]

14. ἐπίμικτον] Ἐπίμικτα [31] καλεῖται τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ καθὸ καθ' ἑαυτὸν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἁπλῶν ὄντες. Εἰ οὖν καθ' αὑτὸν μικτὸς, [32] ἄλλο προσλαβὼν ἐπίμικτος ἔσται.

28 πεντασύλλαβος] Sic E.S. quomodo emendavit Tyrwhittus, qui et seqq. uncinis inclusit. πενταδάκτυλος edd.

29 τροχαϊκὸν] τροχιαμβικὸν S. qui om. ἐπεὶ δὲ—κέκληται.

30 ἤγουν] ἐκ S.

31 καλεῖ] καλεῖται S.

32 ἀλλὸ] ἀλλ' ὁ E. ἄλλο S.

[e] ὅτε καταληκτικόν ἐστιν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιοῦται, τοῦτ' ἔστιν, εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ
2 τὴν ἀδιάφορον. Περαιοῦται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, οἷον, δίμετρον μὲν, [f] τὸ,

ἱστοπόνοι [g] μείρακες.

τρίμετρον δὲ, [h] οἷον,

οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.

τετράμετρον δὲ,

αἱ [i] Κυθερῆας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

[e] καὶ addunt Fl. B.H.

[f] τὸ] οἷον C.P.

[g] Μείρακες] Hoc exemplum subjungas Piersoni notæ ad Mœrin. p. 262, qui in verbis Cratini citandis metrum jugulavit. Repone quemadmodum apud Suidam legitur; Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτοῖν. Suidæ locum tangit Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 260. ubi αὐτοῖς omnino retinendum esse cuivis statim patebit inspicienti Nostrum paullo supra p. 17, 2. Adde ipsum Hemsterhusium ad Lucian. Nigrin. init.

[h] οἷον om. Fl. C.H.P. mox P. C. habent τρίμετρα et τετράμετρα. Hoc Fl.

[i] Κυθερείας] Κυθερῆας C.P. et mox, οἷον δίμετρα. Hoc item E.S. Vulgo om. οἷον.

3. [36] ἀδιάφορον] Ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρά ἐστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖά ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλεῖδα. [Δάκτυλον] Ὁ γὰρ δάκτυλος [37] διὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν χορίαμβός ἐστιν· οἷόν ἐστι κἀνταῦθα τὸ μείρακες.

5. ἱστοπόνοι] Τὸ ἱστοπόνοι μείρακες, χοριαμβικὸν δίμετρόν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλαδὴ τὸ χοριαμβικόν. Μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ [33] μονοποδίαν. Ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἁπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος· διπλοῦς γάρ ἐστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου· οὐ δύνανται κατὰ μονοποδίαν μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· [34] καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίημεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικὸν, τὸ ἱστοπόνοι μείρακες, δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ αὖθις τροχαίου καὶ βραχείας συλλαβῆς περιττῆς. Οὕτω μὲν οὖν ὅταν ὡς ἁπλοῦς αὐτοὺς θεωρῶμεν, ἐπεὶ ἔν γε τῇ συνθέσει, ἄλλως ἕξει τὰ κατ' αὐτούς. Αὐτίκα γὰρ [35] τὸ ἱστοπόνοι μείρακες, ἔστι χορίαμβος ὁ πρῶτος πούς, ὁ δὲ τελευταῖος περαιοῦται εἰς δάκτυλον.

7. οὐδὲ λεόντων] [38] Τὸ οὐδὲ λεόντων σθένος οὐδὲ τροφαί, ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι.

9. λευκωλένου] Ὁμοίως καὶ τὸ ωλένου [39] ἀμφίμακρος ἀντὶ δακτύλου. Εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἡ κατακλεὶς, τῶν πρώτων χοριάμβων ὄντων.

[33] μονοποδίαν] Addit E. καὶ ἡ αἰτία προείρηται.

[34] καὶ τούτου] καὶ om. E.

[35] τοῦ mavult Pauwius.

[36] Voces uncinis inclusæ Pauwii monitu insertæ sunt.

[37] περὶ] διὰ S. παρὰ em. Pauwius. Pro χορίαμβος l. κρητικός.

[38] Τὸ] τὸ δὲ E.

[39] ἀμφίμακρον] ἀμφίμακρος E.

ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι.

3 Τὰ *δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, οἷον δίμετρα μὲν, τὰ ἐξ* [j]*Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους*, (n. 116.)

> *οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,*
> *πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς*
> *φλῶσιν ἑκάστοτ᾽ ἄνδρες·*
> *δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι*
> *λαμβανόμεσθ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν.*

4 *τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος*, (Fr. 28 = 30.)

> *δακρυόεσσάν τ᾽* [k]*ἐφίλησεν αἰχμάν.*

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, [l]*οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς*, (p. 7 Ursin. 60 Bergk.)

> [m]*δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.*

5 *Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι᾽ ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς*, (Fr. 22 = 23.)

> [n]*ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.*

j *Αἰολοσίκωνος*] De titulo hujus fabulæ vide Casaubonum ad Athenæum III. 15. IX. 6. Schol. in S. *Αἰολοσίκων δρᾶμα γέγονε πρῶτον καὶ δεύτερον Ἀριστοφάνους, ὡς καὶ ὁ Πλοῦτος πρῶτον καὶ δεύτερον ἐν ᾧ κέχρηται τῷ χοριαμβικῷ μέτρῳ* etc. Æolosiconis secundi meminit Athenæus VIII. p. 372 A.

k *ἐφίλησαν* N.

l *οἷον* Fl. H. supra *ἃ* om. C.

m *δεῦτε νῦν* C.E. Fl. *δεῦτέ νυν* alii. Si legeris, inquit Bentleius, *δεῦτε νῦν ἁ* | similis erit Horatiano, *Te Deos oro, Sybarin cur properes amando.* Mox *μοῦσαι* Fl.

n Hoc fragmentum uno versiculo auctius legitur apud Scholiasten Aristoph. Av. 1372. *διὰ τὸν ἔρωτ᾽ οὐ γὰρ ἐμοὶ τέλει συνηβᾶν.*

4. *γυναῖκες*] *Ὁ πρῶτος,* [40]*χορίαμβος, ὁ δεύτερος ἴαμβος, καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τοῦτ᾽ ἔστιν οὕτως ὡς ἔχει, ἀμφίβραχυς.*

9. *τρίμετρα δὲ*] *Τὰ τρίμετρα δύο ἔχουσι χοριάμβους, καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τρίμετρον χοριαμβικὸν,*

> Δακρυόεσσάν τ᾽ ἐφίλησεν αἰχμάν·

τετράμετρον,

> Δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

17. *ἀναπέτομαι*] *Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, λύσις*

40 *χορίαμβος*] Addidi *ὁ δεύτερος ἴαμβος* ex E.S. Conjecerat Pauwius *διΐαμβος* pro seq. *ἴαμβος*.

Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι, (Fr. 21 = 22.)

ἐκ ποταμοῦ [o]'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν [p]Ἀμφιάρεῳ, [n. 96.]

οἶδα μὲν [q]ἀρχαῖόν τι δρῶν, κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν [r]Βράγχον συνέθηκε, (Fr. xxxvi.)

δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι.

[s]Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς [t]Πλειάδος,

Ubi corrigendum esse οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν me docuit Porsonus.

[o] παρέρχομαι C.M.P. quæ non varia est lectio, sed merus scribæ festinantis error, et ρ pro μ exarantis. Sic mox C. pro γενάρχαι habet γεράρχαι.

[p] Ἀμφιάρεῳ] Sic Fl. B.H. Ἀμφιάρῳ C.P.S. Ἀμφιαράῳ Turn. E. De hac Aristophanis fabula vide Hemsterhusium ad Plut. p. 233.

[q] ἀρχαῖόν τι δρῶν] Sic Fl. cum MSS. ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν Turnebus, et sic E. cum τι δρῶν pro v. l.

[r] Βράγχον] Sic Fl. et MSS. Βάκχον Turn. E. pro v. l. Lege Bentleium ad Callimachi fragmenta. Strabo IX. p. 421 C. ed. Paris. Τοῦ δὲ Μαχαίρεως ἀπόγονόν φασι ΒΡΑΓΧΟΝ τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν ΔΙΔΥΜΟΙΣ ἱέρου. Vide etiam XIV. p. 634 C.D.

[s] Φίλικος] Φιλῖκος P. Φίλισκος D. φίλυκος C. Φίληκος E. et sic in versu et schol. Salmasius ad Alas p. 244: "Perperam apud "Atilium Fortunatianum in Arte "p. 2678. *Phalæcium metrum* pro "*Philicium* scriptum est. Sed et "*Phalæcus* apud eundem male "pro *Philicus* legitur, ubi dicit "Phalæcum conscripsisse hymnos "Cereri et Liberæ tali genere "metri. Philicus enim, non Phalæcus, hoc metro carmen in "honorem Cereris et Liberæ "composuerat, cujus initium Τῇ "χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρι &c. quem "versum sic ibidem Latine reddidit, aut imitatus est Fortunatianus: *Frugiferæ sacra Deæ* "*quæ colitis mystica, junctæque* "*Jovi nefasto. Frugifera Dea* est "Δημήτηρ. *Jupiter nefastus*, ὁ κλύμενος, hoc est, Pluto. *Juncta* "*Jovi nefasto*, Proserpina." De hac Plutonis appellatione vid. Pausan. II. 35.

[t] De Tragicorum Pleiade vide

ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας καὶ χοριαμβικῆς· ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένου εἰς δύο βραχείας· [41]χοριαμβικῆς δὲ τῆς πρώτης μακρᾶς διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἑξῆς οὔσης βραχείας. Γίνεται οὖν τῆς ἀναπέτομαι λέξεως τὸ τομαι τρίβραχυς, τῆς μαι συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ διαλυομένης εἰς δύο βραχείας. Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ δὴ πρὸς ὀλυμ τοῦ χοριάμβου διαλύεται ἡ δη μακρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τρίβραχυς, καὶ μένει τὸ ὀλυμ ἰαμβικόν.

10. εἷς ὢν τῆς Πλειάδος] Ἑπτὰ [42]γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ

41 χοριαμβικῆς] χοριάμβου S. qui mox post βραχείας addit ἔπειτα τοῦ ἰαμβικοῦ.

42 γὰρ λέγονται] δὲ ἐλέγοντο S.

[u] ἐξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα·

τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρί τε καὶ [x] Φερσεφόνῃ καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα.

τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φίλικος λέγων,

[z] καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

ψεύδεται δέ· [a] πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἔν τε τῷ Πελέκει,

Ἀνδροθέᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς [b] μηδοσύνας ἦρα [c] τίνων Ἀθάνᾳ.

κἀν ταῖς Πτέρυξι,

[d] λεύσσετε τὸν γᾶς τε [e] βαθυστέρνου ἄνακτ' [f] ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα.

πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ

Fabricium Bibl. Gr. II. xix. p. 688. Adde Clintoni Fast. Hellen. B.C. 259. Append. p. 502 = 518. Nækii Opusc. T. I. p. 2 seqq. Pro Κερκυραῖος N. habet κορυφαῖος.

[u] ἑξάμετρον Fl. et alii.

[x] Περσεφόνῃ] Φερσεφόνῃ Turn. C.P.E.S. Supra μυστικῇ C. κεκλημένῳ N. pro καὶ Κλυμένῳ.

[z] καινογραφοῦς] καινογραφοῖς Fl. Forte leg. καινογραφῆς cum Turnebo. Similiter in Etymol. M. p. 711, 48. restitutum ex MSS. παντοδαπῆς pro παντοδαποῦς. Blomfieldus mavult καινογράφου. Vulgata lectio non offendit Dindorfium in Thesauro L. G. T. IV. p. 811 C. Mox ἡμᾶς Turnebus.

[a] πρὸ γὰρ] καὶ γὰρ πρὸ E.

[b] κηδοσύνας N.

[c] τίων præfert Salmasius. τινῶν E.

[d] λεῦσσέ με Salmasius.

[e] βαθυστέρνου] βαθύστερνον M. C.D.P.E.

[f] ἀκμονίδαν ἄλλυδις δράσαντα P. M.C. ἀκμωνίδαν ἀλλύδος ἑδράσαντα Fl. et sic fere alii. ἑδράσασα Turn. Sensus est interprete Salmasio: *Vide me qui lætæ terræ rex sum, quique Cælum in alia sede constitui.* Hesychius: Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ οὐρανός. Ἄκμονος γὰρ παῖς. Eustathius Il. σ'. p. 1154, 23 = 1209, 49. Ἄκμων δὲ ὅτι καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐρρέθη λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ Ἄτλας εἴληπται, καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς, ὁ Ἀλκμὰν, φασὶν, ἱστορεῖ. Etymolog. M. p. 49, 46. Ἄκμων σημαίνει τόν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος· Τῷ περιδινήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν. Non opus est plura congerere.

Πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστιν οὗτος ὁ Φίλικος. Ἐπὶ Πτολεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης.

6. ἔν τε τῷ Πελέκει] Σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς. Ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθειται· μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον.

43 Αἰαντιάδης om. E.S.

44 συντέθειται· μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν] συντέθεικε μακρὰν ἑκατέρωθεν θεὶς καὶ ἐν τῷ μέσῳ S.

μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

ΚΕΦ. Ι'.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς [g] *τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δὲ ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ἐὰν* [h] *δὲ ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς,*

[g] τὰ deest Turn. Dracon. et suprascriptum habet E. Mox τετρασυλλάβου C. cum δισυλλάβου in marg. τῶν δισυλλάβων Draco.

[h] δέ που] ποῦ deest Fl. H.B. P.E. et forte aliis.

5. Τὸ ἀντισπαστικὸν] Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, ἢ παίωνα [45]τρίτον, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς καὶ ἰαμβικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα εἰς [46]τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

ib. Ἰστέον δ' ὅτι παρέλειψέ τινα τοῦ ἀντισπαστικοῦ μέτρου ὁ τεχνικός· ἀλλὰ δεῖ λέγειν ὡς πολλοὶ τῶν ἄλλων μετρικῶν φασὶν ὅτι δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, τουτέστιν ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας· ἢ παίωνα δεύτερον, τουτέστιν ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν· ἢ διτρόχαιον ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τὰς δὲ μέσας ἀντισπαστικὰς καὶ ἰαμβικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον ἰαμβικὴν, ὅτε δὲ καταληκτικὸν καὶ ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπόμενον συζυγίαις. τρέπεται δὲ ὁ πρῶτος ποὺς ἔστιν ὅτε ὥς φησιν εἰς τὰ δ' σχήματα τοῦ δισυλλάβου, οἱονεὶ πυρρίχιον καὶ σπονδεῖον καὶ ἴαμβον καὶ τροχαῖον. καθόλου γὰρ ὁ πρῶτος ποὺς ἄλλο ἐστὶ καὶ ἄτακτος, ἔστι δ' ὅτε αὐτὸς ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος ὢν δυνάμει λύεται εἰς δάκτυλον τῆς δευτέρας συλλαβῆς τοῦ σπονδείου διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς ἀνάπαιστον τῆς πρώτης συλλαβῆς πάλιν διαλυομένης· ὁ δὲ τροχαῖος καὶ ὁ ἴαμβος εἰς τρίβραχυν, τῆς μακρᾶς πάλιν εἰς δύο βραχείας διαλυομένης. ὁ γὰρ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν συγκείμενος οὐκ εἶχεν εἰς τί διαλύεσθαι· "ἐὰν δὲ ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς τὰ "ἀναπαιστικὰ (ἀντισπαστικὰ S.), οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπο-"μένην κατὰ τὸν πόδα τὸν δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην" ὃ θέλει εἰπεῖν τοιοῦτόν ἐστι· ὅτι συμβαίνει τὰ ἀντισπαστικὰ οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν παρανομεῖν, ἀλλ' ἐὰν ἐπιμίσγηται αὐτοῖς βάσις ἰαμβικὴ ἑπομένη τῇ ἰαμβικῇ παρανομηθήσεται παρὰ τὴν ἄρχουσαν· ὅτε δ' οὐκ ἀναμίσγονται αὐτῷ τὰ ἰαμβικὰ, καθαρεύει περὶ τὰς ἑξῆς ὁ ἀντίσπαστος. S.

9. ἐὰν δέ που] Τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον

45 τρίτον] δεύτερον E. & S. 46 τέσσαρα] τὰ τέσσαρα S.

οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν [i]πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος ποὺς εἰς
2 τρίβραχυν. Καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον [k]ΔΟΧΜΙΑΚῸΝ, οἷον,

[i] πρότερον] δευτερον (πρό) E.

[k] δοχμαϊκὸν edd. et MSS. nonnulli cum Tricha de Metris p. 30. Sed δοχμιακὸν præbent C.P.E. Marius Victorinus, p. 2534. Plotius, p. 2657. aliique: et sic dudum emendavit Meibomius ad Aristid. Quint. p. 266. ex Etymologo M. p. 285, 25. cujus hæc sunt verba: Δοχμιακὸς, εἶδος μέτρου ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον·

Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ—

ἔστι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. (357.) Πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα· ἀτὰρ δὴ καὶ ταῦτα, ἴαμβος, ἰαμβικός· δάκτυλος, δακτυλικός· παίων, ἐπίτριτος. οὗτοι μὲν οὖν ὀρθοί εἰσι

πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν, τίθεται ὁ ἀντίσπαστος· καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα. [47]τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ ἐστι· κῶλα δὲ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς.

5. ΔΟΧΜΙΑΚΌΝ] Ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ δοχμιακὸν σύγκειται ἐξ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς, ὡς πρὸς τὸν μετρικὸν χαρακτῆρα. οἱ μέντοι μετρικοὶ τὸ πᾶν μέτρον ὡς μίαν συζυγίαν λαμβάνοντες δοχμιακὸν ὀνομάζουσι διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν· Οἱ προειρημένοι, ῥυθμοὶ, ἴαμβος, παιὼν, ἐπίτριτος, ὀρθοὶ καλοῦνται, ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· καθὸ ἕκαστος τῶν ἀριθμῶν μονάδι πλεονεκτεῖται· ἡ γὰρ μονάς ἐστι πρὸς δυάδα, ἡ δυὰς πρὸς τριάδα, ἡ τριὰς πρὸς τετράδα· τουτέστι μακρὸς χρόνος πρὸς βραχείας, ὡς ἐν τῷ δακτύλῳ τυχὸν, μονὰς πρὸς δυάδα· ἐν δὲ τῷ δοχμίῳ ἐπίτριτός ἐστι καὶ συλλαβή· εὑρίσκεται οὖν ἡ διαίρεσις τριὰς πρὸς πεντάδα οὐκέτι ὀρθή. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο ὄρθιος καλεῖσθαι, ἐπεὶ μονάδι πλεονεκτεῖται. ἐκλήθη οὖν δόχμιος, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον ἢ κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. ἐνταῦθα οὖν δόχμιον ῥυθμὸν φησὶν, ἴαμβον καὶ παιῶνα πρῶτον, τουτέστιν ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν· τινὲς γὰρ οὕτω μετροῦσι. καὶ ἔστιν ἡ ται συλλαβὴ εἰς β' βραχέα λογιζομένη τοῦ παιῶνος, ἵνα τὸ μαίεται πρῶτος παίων ᾖ. τὸ δὲ τέλος τῆς δευτέρας χρήσεως ἀντὶ μακρᾶς ἔχει τὸ τέλος λυόμενον εἰς δύο βραχείας. καὶ πάλιν ποιεῖ τὸ παιωνικὸν, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, Κωμικὸς δὲ ἦν ὁ Γλύκων, οὗ καὶ δρᾶμα φέρεται κωμικὸν, οἱ [48]Φράτορες. S.

47 τοῦτο—καὶ συλλαβῆς om. S.

48 Fabulæ, cui titulus Φράτορες, non *Glycon* sed *Leucon* auctor fuit. Vid. Meinekii Fr. Com. T. II. p. 749. Schol. Æschyli S. Theb. 103. ὁ μέντοι ὀκτάσημος ῥυθμὸς οὗτος πολύς ἐστιν ἐν θρηνῳδίᾳ, καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνους καὶ στεναγμούς. ἔστι δὲ δοχμιακά. ὅμοιον τὸ πόλεμος αἴρεται πρὸς ἐμὲ καὶ θεοὺς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν (1189) ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδη Ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις. Idem ad v. 128. καὶ ταῦτα δόχμικά (sic) ἐστιν καὶ ἴσα, ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασήμως βαίνῃ. κυρίως δὲ εἶπον βαίνῃ· ῥυθμοὶ γάρ εἰσι· βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα, οὐχὶ βαίνεται.

[l]κλύειν μαίεται

[m]τὸν ἐγχώριον.

3 ἐφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον [n]Φερεκράτειον, [Fr. Com. Meinek. T. II. p. 283.]

ῥυθμοὶ, ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· ἡ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἡ δυὰς (Santen. ad Terent. Maur. p. 129. "excidit, puto, πρὸς δυάδα· ἡ δυὰς") πρὸς τριάδα, ἡ τριὰς πρὸς τριάδα (lego τετράδα Santen.)· ἡ τριὰς πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δοχμιακῷ τριάς ἐστι πρὸς πεντάδα, καὶ δυὰς ἡ πλεονεκτοῦσα. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθός· ἐκλήθη τοίνυν δοχμιακὸς, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον ("f. οὐ excidit" Santen.) κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δοχμιακὸν, ὡς ἐμπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτὼ χρόνων. Santenius: "Verba Etymologi, quamvis corrupta et "mutila credam, hoc tamen velle "videntur, ut omnes rhythmi "rationis æquæ sive dactylicæ, "vel duplex sive iambicæ, vel "sescuplæ sive pæonicæ, vel "sesquitertiæ sive epitritæ, recti "sive ὀρθοὶ dicantur; hic vero, "quia nulla earum rationum in "eum cadit, dochmius sive obli"quus. Verus enim dochmius "trium est et quinque temporum, "quem numerum a proportione "rhythmica excludit Aristides "Mus. I. p. 41, 20. μερίζων τὴν "ὀκτάδα πάλιν εἰς τριάδα καὶ πεν"τάδα, οὐδ' οὕτως ἔσται ῥυθμικὸς "λόγος." Seidlerus De versibus Dochmiacis p. 402. "Legendum "videtur, ἡ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, "ἡ δυὰς πρὸς τριάδα, ἡ τριὰς πρὸς "τετράδα πλεονεκτεῖται μονάδος. "Causa corruptelæ fuit aberratio "oculorum ad antecedentia. Di"cit, opinor, hoc: Numeri recti "vocantur, quorum partes æqua"litatem quandam inter se ha"bent. Plane æquales sunt eæ "partes, quæ moris inter se non "differunt, veluti dactyli, cujus "utraque pars binas moras com"plectitur, δυάς ἐστι πρὸς δυάδα "⏖|⏑⏑. Hoc quoniam aper"tum est neque explicatione "eget, dactyli rationem Etymo"logus silentio transmisit. Ve"rum æquales eæ quoque partes "putantur, quarum differentia "unius tantum moræ est, ut "quæ integrum pedem nondum "expleat, veluti iambi, pæonis, "epitriti: in quibus ⏑|⏖ ἡ μο"νὰς πρὸς δυάδα, ⏖|⏑⏑⏑ ἡ δυὰς "πρὸς τριάδα, ⏑ ⏖|⏖ ⏖ ἡ τριὰς "πρὸς τετράδα, πλεονεκτεῖται μονά"δος. Jam vero in dochmiaco "numero altera pars tres, altera "quinque moras continet, τριάς ἐστι "πρὸς πεντάδας, ⏑ ⏖|⏖ ⏑ ⏖; "posterior igitur pars priorem "duabus moris ideoque integro "pede pyrrhichio superat, δυάς "ἐστιν ἡ πλεονεκτοῦσα. Quæ par"tium differentia quum nimis "ab æqualitate distare existima"retur, non potuit dochmiacus "numerus rectis adnumerari, sed "vocatus est *obliquus*, δοχμιακός. "Compara, Hermanno monente, "Aristid. Quintil. p. 35." Vide Boeckium De Metris Pindari p. 45.

[l] μαίετε] μαίεται e cod. Heidelb. prætulit Hermannus El. D. M. p. 240. et sic S. in Schol.

[m] τὸν ἐγχώριον] Sic Fl. τὸ ἐγχ. E. Turn.

[n] Φερεκράτειον] Tricha p. 30. Φερεκράτειον λέγεται ὡς κατακόρως τούτῳ χρησαμένου τοῦ Φερεκράτους· πολλῷ δὲ αὐτῷ κέχρηται καὶ ἡ ποιήτρια Κορίννη.

[o]*ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν*
ἐξευρήματι καινῷ,
συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

4 δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, [p]αὐτοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό· [Bergk. p. 1057. n. 78.]

κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσε.

5 δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον· οἷον,

καὶ [q]*κνίσῃ τινὰ* [r]*θυμήσας.*

6 τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν πρώτην [s]ἀντισπαστικὴν ἔχον τὰς δὲ ἑξῆς ἄλλας ἰαμβικὰς, [t]Φαλαίκειον καλεῖται· οἷον, [Cratini fr. inc. 22. Meinek.]

[u]*χαῖρ' ὦ χρυσόκερως, βαβάκτα, κήλων*
Πὰν, Πελασγικὸν Ἄργος [x]*ἐμβατεύων.*

[o] Pherecratis versus, (vide infra XV. 15.) e nostro, ut videtur, citat Scholiastes Aristoph. Nub. 563. *προσέχετε* C.S. Codd. nonnulli *συμπήκτοις.* sic sane E. in marg. qui et *συμμίκτοις* habet. Fl. P. *συμπύκτοις.* C.P. in marg. *συμπίκτοις.*

[p] *αὐτοῦ τοῦ*] *τοῦ* deest Turn. C.P.E.

[q] *κνίσσῃ*] *κνίσῃ* C.P.

[r] *θωμήσας* Turn. *θυμήσας* E. *θυμιάσας* (η superscr.) P. Ad h. l. gl. Hesychii Θωμεῦσαι refert Sopingius. Male.

[s] *ἀναπαιστικὴν* B. *ἀνασπαστικὴν* H.

[t] *Φαλαίκειον*] *Φαλάκειον* E. et in schol.

[u] *χαῖρε*] Etymolog. M. p. 183, 42. Βαβάκτης, ὀρχήστης, λάλος, μα-

1. *ἄνδρες*] Ἐκ Κοριαννοῦς· ὡς κατὰ ἁπλοῦν δὲ πόδα βαῖνον, ἐφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος ποὺς τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος· εἶτα ἴαμβος καὶ συλλαβή.

2. *ἐξευρήματι*] Ἰστέον οὖν ὅτι τινὲς εὕρημα φασὶν, ὅπερ οὐ δεῖ· εὕρηται μὲν γὰρ καὶ εὕρησις καὶ εὕρεσις· καὶ Ἀττικοί τινες ἑκατέρως φασίν· ἔστι γὰρ σύγγραμμα παρὰ Θεοφράστῳ περὶ εὑρέσεως· ἀλλὰ διὰ τοῦ ε ἐν ἰάμβῳ, οὐχ εὕρεσις τοῦτ' ἔστιν, ἀλλ' ἀφαίρεσις. ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι καὶ εὕρημα διὰ τοῦ η· εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε. οὐ μὴν διὰ τοῦ ε εὕρεμα. S. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 445.

11. *καὶ κνίσσῃ*] Μετὰ διποδίαν συλλαβὴ ἐπὶ τῶν ὑπερκαταλήκτων εὑρίσκεται· εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι καὶ συλλαβή.

14. Φαλλαίκειον φησὶ μέτρον, οἱονεὶ Φιλήκειον ἀπὸ Φιλήκου τοῦ προειρημένου. τὸ δὲ χαίρ' ὦ χρυσόκερως βαβάκτα κήλων Κρατίνου ἐστι. S.

16. *χαῖρ' ὦ*] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται Φαλαί-

7 τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται [y] Ἀσκληπιάδειον, οἷον [z] τὸ Ἀλκαίου, (p. 105. Ursin. 33 Bergk.)

> ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαστίναν
> λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

8 τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην [a] κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλ-

νιώδης, βακχεύτης, λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρατῖνος, Χαῖρε χρυσόκερω βαβάκτα κήλων Πάν. βαβάκτρα κῆλ. F.H.D. βαβάκτρα (E. marg.) κήλων N. βαβάκτα κήλων C.S. βαβάκτα γάλλων Turn. γάλλων item E. cum κήλων pro v. l. contra P. κήλων in textu, γάλλων in marg. De voce κήλων consulas Eustathium ad Il. β'. p. 258. pen.= 196, 15. Od. θ'. 1597, 28.= 310, 2. Etymolog. M. p. 510, 50. Lectioni γάλλων aliqua saltem ex parte patrocinabitur Eustath. Od. δ'. p. 1494, 61.=166, 18. τὰ μέντοι ἐναντία τοῦ ἀβακεῖν, βάβαξ, ἤτοι λάλος, μαινόμενος, ἄσωτος, γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι (472.) ὁ δ' αὐτὸς καὶ βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν. Sed omnes MSS. edd. habent χαῖρ' ὦ χρυσόκερως. D'ORVILL.

[x] ἐμβατεύων illustrat Arnaldus citans Soph. Œd. Col. 679. (710.) Euripid. Rhes. 225. Æschyl. Pers. 447. In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II. p. 59=Συνθεσ. p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πὰν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos proculdubio habuit Castorio Athenæi X. p. 455 A.

[y] Ἀσκληπιάδειον] Isidorus Etymol. I. 39. (*Metra vocantur*) *a frequentatoribus, ut Asclepiadea. Non enim ea Asclepius invenit, sed proinde ita vocata sunt, quod eis idem frequentissime et elegantissime usus est.*

[z] τὸ Ἀλκαίου desunt Fl. H. B. mox ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B. Tum ἐλεφαντίνων Fl.

[a] κατὰ τὸν ἕτερον Edd. MSS. Immo contra omnes libros posui πρότερον. Pes prior secundæ dipodiæ potest esse quivis disyllabus. Versus enim constat ex iambica dipodia, ante Glyconium, et in initio Glyconii pes prior antispasticæ est e quovis disyllabo. HOTCHKIS. ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα Schol. et κατὰ τὸν πρῶτον supra in prin-

κειον. Δέχεται δὲ ἕνα ἀντίσπαστον, ἤτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβήν.

4. ἦλθες] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον· ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνον ἔχον ἰαμβικὴν, [49] τὴν λεφαντίναν. Πρὸς τὸ ἄνω δὲ [50] τὸ, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ Ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπάστου, καὶ δύο ἰάμβων τελείων· ἀκατάληκτον γάρ ἐστι· καὶ τὸ ἑξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ [51] ἐκ δύο ἰάμβων.

49 τὴν λεφαντίναν] τὸ ἦλθες ἐκ E. 50 τὸ] τῷ E. 51 ἐκ δύο] ἐκ om. E.

λάβου[b] σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, [c]Ἀλκαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον, [Alcæi Fr. 62 Bergk.]

[d]κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἁγναὶ Χάριτες Κρόνῳ.

9 τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι [e]τὸ τοιοῦτον, [Sappho n. 62. Bergk.]

[f]κατθνάσκει Κυθέρη' ἁβρὸς Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν.
καττύπτεσθε κόραι, καὶ [g]κατερείκεσθε χιτῶνας.

10 τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον καλεῖται Πριάπειον· οἷον, [Anacreon n. 17. Bergk.]

cipio capitis p. 59. Veterem lectionem restituendam esse pronuntiat Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 990. qui provocat ad c. XV. 8. p. 93. ed. 1810.

[b] δισυλλάβου] τετρασυλλάβου P. S. et E. pr. m. Pro σχήματα D. habet τμήματα.

[c] Ἀλκμαϊκὸν] ἀλκαϊκὸν N.P.E. ἀλχαϊκὸν C.

[d] κόλπος ἐδέξαθ' Fl.

[e] τὸ τοιοῦτον] τὸ om. E.

[f] Posui κατθνάσκει pro καταθνάσκει ut poëtæ frequenter, et ut versus hic postulat. Ita breviter scribi solet κθνάσκει. HOTCHKIS. Sic citat Bentleius ad Horat. p. 710. Κυθέρη' habet C. Ceteri καταθνάσκει κυθέρει'.

[g] κατερείκεσθε] Sic optime Pauwius, probantibus Wesselingio et Valckenærio ad Herodotum p. 230. Hic igitur Pauwium immerito castigat D'Orvillius, etsi in plerisque satis culpabilem. Pejor est Bentleii emendatio καταρήγνυσθε, et a librorum lectione, κατερύκεσθε (κατερύσκεσθαι C. κατερύκκεσθε E.) exhibentium, remotior.

4. κόλπῳ σ'] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον [52]ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται [53]Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης μόνης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς. [54]τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ κόλπῳ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστικὴ καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα· [55]σπονδεῖος γάρ.

7. κατθνάσκει] Τὸ τετράμετρον καταληκτικόν ἐστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπάστων καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς.

8. καττύπτεσθε] Τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν [56]ἐστὶ τοῦ οἴνου, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή.

9. [Πριάπειον] Πριάπειον δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ Εὐφορίων ὁ γραμματικὸς ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἐν Ἀλεξάνδρα (sic) ἔγραψεν εἰς Πρίαπον τοῦτο τὸ μέτρον· καὶ ὥσπερ τὸ ἰθυφαλλικὸν ἐκλήθη ἐπιτήδειον ὂν εἰς τὸν Διόνυσον, οὕτω καὶ τὸ Πριάπειον. Ἰστέον δὲ ὅτι τούτου τοῦ Εὐφορίωνος γέγονεν ἀκροατὴς Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικὸς, οὐ μόνον Ἀριστοφάνης τοῦ τοῦ Βυζαντίου. S.]

52 ἀκατάληκτον] καταληκτικὸν E.
53 Ἀλκμαϊκὸν] Ἀλκαϊκὸν E.
54 τὸ σπονδεῖον] ἀπὸ σπονδείου E.
55 σπονδεῖον] σπονδεῖος E.
56 ἐστι] ἐπὶ E.

ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν [h]*ἀποκλάς·*
οἴνου δ' ἐξέπιον [i]*κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν*
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ, κωμάζων [k]*παῖδ' ἁβρῇ.*

11 *πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν· ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Ἔστι δὲ πυκνὸν καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ,* [l]*ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου,* (Ursin. p. 9. Bergk. 90.)

[m]*γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τοι δύναμαι κρέκην τὸν* [n]*ἱστὸν,*
[o]*πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς,* [p]*βραδίναν δι' Ἀφροδίταν.*

12 *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν* [q]*ἑξκαιδεκασύλ-*

[h] *ἀποκλὰς*] *ἀπόκλασμ'* citat Santenius ad Terent. Maurum p. 369. *ἀπόκλασμα* dederunt E. et Turn. infra in Schol. ad c. 16.

[i] *κάδον*] Sic N.H.C. cum Athenæo XI. p. 472 F. alii male *κάδδον*. HOTCHKIS.

[k] *ποδὶ ἰ' ἀβρῇ* Fl. H.B. 1. potius *ποδὶν* (sic, voluit forte *ποσὶν*) *ἁβρῶς.* sed *παιδὶ ἁβρῇ* Turn. et MSS. alii, (sic C.P.E.S.) unde fuisse suspicor *παῖδ' ἁβρῇ* vel *κόρῃ ἁβρῇ.* HOTCHKIS. *ποδὶ ἁβρῷ* citant Scaliger ad Catullum p. 16. Vossius ad Catullum p. 344. necnon Santenius ad Terent. Maur. p. 369. *κωμάζων παρὰ παιδὶ* Bœck. De Metris Pindari p. 288. Hoc fragmentum inter Anacreontea retulit Barnesius n. LXXX. ex Athenæo XI. p. 472 F. XIV. 646 C. Polluce X. 70.

[l] *ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου*] Sic Turn. *ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου* C. *ἐπὶ τῆς ζ'* P. E.S. *ἐπί τε τοῦ ἑβδόμου* Fl. H.B. Hæ voces omnino desunt D.

ib. *ἐπὶ τῆς* subaudiendum est *ᾠδῆς*. *In Oda libri septimi.* Ut vides, numerus Odæ omittitur: et hunc adscripsit forte Hephæstio, sed male neglexerunt Hephæstionis scribæ: commode profecto legi posset hic, *ἐπὶ τῆς ς τοῦ ἑβδόμου, in sexta Oda libri septimi.* Ita peccatum millies: nihil tamen affirmo. PAUW.

[m] *γλυκεῖα—κρέκειν*] *γλυκῆα—κρέκην* P. *γλυκυα—κρέκην* C. Priorem versum sine auctoris nomine citat Etymologus M. p. 505 ult.

ib. Vide Wolfium in Sapphicis p. 230. Vossium ad Catullum p. 345. Yvonem Villiomarum in Locos controversos R. Titii L. V. p. 101. ed. Commelin. Victor. IX. Var. Lect. XVIII. D'ORVILL.

[n] *ἱστὸν*] *ἱαστὸν* S. Fl.

[o] *πόθῳ*] *πύθω* Fl.

[p] *βραδινὰν* idem quod *ῥαδινάν.* *Per agilem Venerem*, Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 72. v. cap. VII. HOTCHKIS. *βραδίναν* Fl.

[q] *ἑκκαιδεκασύλλαβον*] *ἑξκαιδεκασύλλαβον* C.

9. *γλυκεῖα*] *δύο ἴαμβοι, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἴαμβοι, συλλαβὴ, καὶ τὸ ἑξῆς τοιοῦτον.*

λαβον· ᾧ τὸ τρίτον [r]ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται· πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα, (Ursin. p. 105. Bergk. 85.)

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ [s]τετυγμέναις.

13 [t]Σιμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται,

τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἱ πατροφόνων ἔριθοι.

ὅπερ [u]καὶ καλεῖται Σιμμιακόν· ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο, (Ursin. p. 105. Bergk. 48.)

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἶαν, τὸν ἄριστον [v]πέδ' Ἀχιλλέα.

ΚΕΦ. ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ [x]ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον·

[r] ὅλον Σαπφοῦς] Σαπφᾶς ὅλον Fl.

[s] τετικμέναις Fl. B. τετυσμέναις H. τετιημ E. marg. Supra αἰγιόχου Fl.

[t] Σιμμίας μὲν N.

[u] καὶ ex C.P. additum.

[v] πέδ' Ἀχιλλέα] Ita dudum correxere Casaubon. ad Athen. XV. 15. Portus ad Lyricos p. 182. Bentleius ad Horatium, et fortasse alii. MSS. παῖδ' Ἀχιλλέα. Turn. πόδ' Ἀχιλλέα. Vide sis Valckenærium ad Euripidis Phœn. 1034.

[x] Τὸ δὲ Turn. C.P.E. Mox καὶ om. C.

3. Νύμφαις] Ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης· τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι, ἀκατάληκτον γάρ.

5. τὸν στυγνὸν] Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σιμμίειον, ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ καὶ συλλαβῆς μιᾶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπερκαταλήκτων τίθεται συλβαβὴ μία. Εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι καὶ μία συλλαβή.

9. Ἀχιλλέα] Ἐξ ὁλοκλήρου, τὸ Ἀχιλλέα, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον· ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίζησιν τὸ Ἀχιλλέα ἵνα γένηται καταληκτικόν. Εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβὴ, εἰ καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἴαμβοι.

12. Ζητεῖται διὰ τί μετὰ τὸ ἀντισπαστικὸν εὐθὺς (οὐ) τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μείζονος· καὶ φαμὲν, ὅτι πρῶτον τῆς τετραδικῆς συγγενείας παρέλαβες, τὸ χοριαμβικόν· οὗ συλλαβῆς ἀφαιρουμένης ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος γίνεται, ἐξ οὗ ὁ ἀντίσπαστος, ἐξ οὗ ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· ἅπαξ δὲ μέτα τὸ χοριαμβικὸν τὸ ἀντιπαθὲς αὐτοῦ ἀντισπαστικὸν παραλαβὼν, πιθανῶς τοῦ ἀντισπαστικοῦ γενομένου, κατὰ ἀφαίρεσιν ἤρξατο. Ἰστέον δ' ὅτι

ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι, καθόλου σπανίως εἰς [y] τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ

2 τέλους οὖσαν. Ἔστι τοίνυν [z] ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἐφθημιμερῆ μέν, τὰ τοιαῦτα οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο, (Ursin. p. 49. Bergk. n. 1.)

Ἁδ' [a] Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

3 καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον, ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἀρτίων χωρῶν ἐμπίπτουσι

[y] *τὸν ἰωνικὸν* Fl. H. Interpunxi Arnaldo auctore, qui interpretatur *καθόλου σπανίως, in universum raro.*

[z] *ἐν τῷ ἰωνικῷ ἐπίσημα* Fl.

[a] *Ἄρτεμις*] Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Marin. III. init. p. 294.

ἰωνικὰ εἴωθε δέχεσθαι καὶ τροχαϊκὰς ὅτε ἐστὶ κατὰ συμπάθειαν, ὡς τὰ χοριαμβικὰ καὶ ἀντισπαστικὰ τὰ ἰαμβικά. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ ὅλων τροχαϊκῶν σύγκειται, ὡς ἐπὶ τοῦδε, σαρκικὸν γὰρ εἶχε χρῶτα, καὶ τὸ δέρμ' ὅμοιον. *Διαιρεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ τροχαϊκοῦ τῷ τε ῥύθμῳ καὶ τῇ φωνῇ· τὸ γὰρ τροχαϊκὸν εἰς πενθημιμερῆ καὶ ἐφθημιμερῆ τέμνεται, τὸ δὲ ἰωνικὸν κατὰ ἁπλῶν ποδῶν. ὅταν δὴ τὸ χοριαμβικὸν λάβῃ τὰς τροχαϊκὰς ἢ τὸ ἰωνικὸν τὰς ἰαμβικὰς καλοῦνται κατ' ἀντιπάθειαν· καὶ ὅταν μὲν τὸ χοριαμβικὸν κατ' ἀρχὴν λάβῃ τὸ τροχαϊκόν, ἐπιχοριαμβικὸν καλεῖται, ὅταν δὲ τὸ ἰωνικὸν κατ' ἀρχὴν δέξηται τὸν ἴαμβον, ἐπιωνικόν ἐστιν· ἐπεὶ ἀντισπαστικὸν (ἐπιαντισπαστικὸν) δ' οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ τὸ ἀντισπαστικὸν φύσιν εἶχεν ἐνίοτε καὶ ἀπὸ διτροχαίου ἄρχεσθαι, διὰ τὸ τρέπεσθαι τὴν ἀρχὴν εἰς τὰ δ' σχήματα τῶν δισυλλάβων. Ἐζητεῖτο δὲ διὰ τί τὰ ἰωνικὰ ἐδέξαντο τοὺς διτροχαίους· ἐπιλυόμεθα δὲ οὕτως· τοῖς ἰωνικοῖς ἐνδέουσι μετρικοὶ πόδες· εἰσὶ γὰρ ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου τὰ ἰωνικά· μετρικοὶ δὲ πόδες εἰσὶ τροχαῖος ἴαμβος δάκτυλος ἀνάπαιστος, οἵτινες τῇ ποικιλίᾳ τῶν χρόνων κοσμούμενοι μέτρα ἴδια ποιοῦσιν· οὗτοι δὲ καλοῦνται μετρικοὶ καὶ ἀριθμικοὶ* (sic) *πόδες· τὰ δὲ ἰωνικὰ μέτρα μὴ ἔχοντα τὴν σύστασιν τούτων ἐδεήθησαν, ἐπεὶ χαῦνα εἰσὶ τὰ ἰωνικά, τὰ δὲ τροχαϊκὰ σύντονα· ὅπως οὖν κρᾶσίς τις γένηται συνῆλθον τοῖς ἰωνικοῖς τὰ τροχαϊκά. ἅπαξ δὲ τῶν διτροχαίων ἐμπεσόντων εἰς τὰ ἰωνικά, τοῖς ἀντιπαθέσι τῶν ἰωνικῶν συνῆλθον αἱ ἰαμβικαὶ διποδίαι, φημὶ δὴ τῷ ἀντισπαστικῷ καὶ χοριαμβικῷ.* S.

4. *ἐφθημιμερῆ μὲν*] Τὸ *ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος· ἡ δὲ κατακλεὶς, τροχαϊκή.*

8. Κλεομάχειον] Ὁ Κλεόμαχος *δ' οὗτος πύκτης ἦν, ἐρασθεὶς δέ ποτε νέου μετῆλθεν εἰς ποιητικήν.* S. Et sic fere Tricha p. 34. Strabo XIV. p. 959=928. Κλεόμαχος *ὁ πύκτης, ὃς εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν κιναίδου τινὸς καὶ παιδίσκης ὑπὸ κιναίδῳ τρεφομένης, ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ κιναίδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιίας.*

9. *οἱ μολοσσοὶ*] Εἰκότως *δὲ ἐπὶ τῶν ἀρτίων οἱ μολοσσοί.* Τοῦ *γὰρ μολοσσοῦ τιθεμένου κατ' ἀρχάς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτόν, εὑρίσκοντο πέντε*

καὶ οἱ χορίαμβοι, [b] *οἷον,*

Τίς τὴν ὑδρίην [c] ὑμῶν
ἐψόφησ'; ἐγὼ πίνων.

4 *καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια· ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς·* (Ursin. p. 15. Bergk. n. 53.)

Πλήρης μὲν [d] ἐφαίνεθ' ἁ σελάνα·
αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

5 *Τὰ δὲ* [e] *τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν* [f] *βάσεως, οἷον,* [Sappho Bergk. n. 54.]

Κρῆσσαι νύ ποθ' [g] ὧδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
[h] ὠρχεῦνθ' ἁπαλοῖς ἀμφ' ἐρόεντα βωμόν.

6 *ἔνια* [i] *δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν· οἷον,* [Sappho Bergk. n. 88.]

[k] Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα.

[b] οἷον om. Turn.
[c] ὑμῶν] ἡμῶν P.E.S. Fl. Tum ἐψόφοισ' Fl.
[d] ἐφαίνεθ'] ἐφαίνετ' E.S.
[e] δίμετρα Fl.
[f] βάσεως om. C.P. suprasc. habet E.
[g] ὧδ'] οὐδ' P.
[h] Vide Spanhemium ad Callim. H. Del. 306. ἀρχεῦντ' ἁπαλοῖς Fl. ὠρχεῦντ' H.S. ἀρχεῦθ' C.
[i] δὲ καὶ] καὶ om. E.S.
[k] τριβώλετες Fl. H.B. et sic citat Herman. E.D.M. p. 452. τριβώλετερ C.P.S. Chœroboscus in Theodos. p. 431, 29. τριβολέτηρ ὦ τριβόλετερ (ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης) Qui, ut videtur, ad hoc fragmentum respicit.

μακραὶ ἐφεξῆς, καὶ 57 ἀρρυθμία πολλὴ ἐγένετο· τοῦ δὲ μέτρου, ὃ ἐπιφέρει, ὁ πρῶτος, ἰωνικὸς, καὶ μολοσσὸς, εἶτα διτρόχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός· τὸ γὰρ ην ημων καὶ τὸ γω πινων, μολοττοὶ ἀντὶ ὁλοκλήρων ἰωνικῶν εἰσίν. Ἡ γὰρ τελευταία μακρὰ διαιρουμένη εἰς δύο βραχείας ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν συναιρεθεισῶν ὁ μολοττὸς γίνεται. Ἔστιν οὖν τὸ μέτρον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον· τὸ δὲ εψοφησε διτρόχαιος· εἶπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς 58 τροχαϊκὰς αὐτό. Τὸ πλῆρες, ἐψόφησεν· εἶτα ἀμοιβαῖον, ἐγὼ πίνων, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν.

8. Πλήρης] *Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Πραξίλλειον· βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸν τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν.*

57 ἀρρυθμία] ἀριθμία E. 58 τροχαϊκας. τὸ αὐτὸ] τροχαϊκὰς αὐτό. τὸ E.

6 Τῶν δὲ τετραμέτρων ἐπισημότατόν ἐστι [l]τὸ βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον [m]Σωτάδειον· τοῦτο δὲ [n]κατὰ τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαϊκὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαίστου καὶ πυρριχίου, ἢ τὴν ἐκ τριβράχεος καὶ [o]τροχαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ἢ τὴν [p]ἐκ βραχειῶν ἓξ, οἷον,

Ἥρην ποτὲ φασὶν Δία τὸν τερπικέραυνον.

7 [q]καὶ [r]τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἷον, (Ursin. p. 13. Bergk. n. 76.)

εὐμορφοτέρα [s]Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννως.
ἀσαροτέρας οὐδαμὰ πω "ρανα σέθεν τυχοῖσα.

[l] τὸ deest C.P.

[m] Σωτάδειον] v. Spalding. ad Quintilian. I. 8. 6. IX. 4. 6. 90.

[n] κατὰ τρεῖς] κατὰ τὰς τρεῖς C.P. E.S. Turn.

[o] τροχαίου] τροχαικοῦ P.E.S.

[p] ἐκ βραχειῶν ἓξ] ἐξ ἓξ βραχειῶν P.E.S.

[q] καὶ om. P.

[r] τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον δ. συνετέθησαν Fl. B.H. συντέθησαν D. Deinde ἢ γὰρ C.P.

[s] Μνασιδίκα abest a Fl. et multis codicibus. Γυρίννω H. Longini Prol. s. 4. Etymolog. M. p. 243, 51. Γυριννὼ, ὄνομα κύριον

4. ἀναπαίστου] Διότι λυομένων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται [59]ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν· τοῦ δὲ τροχαίου λελυμένου γίνεται ὁ τρίβραχυς. Συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. Τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενουσῶν, ἓξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἓξ βραχεῖαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ [60]τροχαίου γεγόνασιν.

7. Ἥρην] Ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σωτάδειον, ἐκ τριῶν ἰωνικῶν καὶ ἑνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον.

13. ἀσαροτέρας] Τὸ ασαροτε δεύτερος παίων. Συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ,

[61]μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι.

Ib. ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας· ἀντὶ τοῦ αὐτὴ οὐδαμῶς μοῦ

59 ἀνάπαιστος] ὁ ἀνάπαιστος ἢ ὁ πυρρίχιος· ἐὰν γὰρ λύσω τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ γίνεται ἀνάπαιστος E.

60 τροχαίου] τροχαϊκοῦ E.

61 Ultima corruptissime edidit Turnebus cum E. Μή με ἄσαις, ἀμηδοκίαισιν. Sapphus verba quædam ex eadem oda haud minus corrupte leguntur apud Etymologum M. p. 485, 21. Καλήζω, κατὰ διάλεκτον. Οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω. Ὠψά τ' ἀδικήη. Sic Edd. Aliquanto melius codex D'Orvillianus, ὄψαφ' ἀδικήη. Proculdubio

8 Παρατηρεῖν δὲ χρὴ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις,

πόας τέρεν ἄνθος μαλακὸν [t] μάτεισαι.

9 Ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων

Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, κλεὼ καὶ Κλειώ. Γυρήνω Turn. γυρίνω Fl. γηρίνως C. ἀργυρίννω N. γυρίννως P. γηρύννω E· γυρίννω S. Γυριννῶς correxit Toupius. Sequentem versum cum Arnaldo corruptum puto. ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπώραναν σέθεν τυχοῦσα Fl. B. H. nisi quod in hoc τυχοῖσα legitur. ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὤρανε σέθεν τυχοῖσα N. ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα σέθεν τυχοῖσαν C. ἀσαροτέρασ ουδαμ' ἀπ' ὤρανα σέθεν τυχοῖσαν P. ἀσσαροτέρας οὐδ' ἄμα πῶρανα σέθεν τυχοῖσαν E. ἀσαροτέρασ ουδάμἄπωρανα σέθεν τυχοῖσα S. Γυριννῶς Ἀσαροτέρας, οὐδάμ' ἔπ', ὦ Ἔραννα, σέθεν τυχοῖσα. Hermannus, Epit. D. M. s. 414.

[t] μάτοισαι sic D. H. μάτοισαν Fl. B. E. marg. μάτεισαι Turn. C.P.E.S. Scaliger ad Varron. p. 30. citat ματεῦσαι, ubi versum Ennii sic emendatum, *Ibant malacam viere Veneriam corollam*, ex Sapphone translatum existimat. Verba μαλακὸν μάτοισαι Santenius ad Terent. Maur. v. 1500. interpretatur *molliter calcantes*, qui h. v. cum fragmento, quod paulo ante legitur, κρῆσσαι νύ ποθ' etc. conjungendum esse suspicatur. Eum secutus est Bergkius n. 54. qui dedit cum plerisque libris μάτεισαι. Vid. Ahrens de Dial. Æol. 6, 6. p. 45.

ποτὲ εἰρήνης σέθεν ἐπιτυχοῦσα. Ὁ πρῶτος πούς ἐστι παίων δεύτερος, ασαροτε· συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α τοῦ ἄσαισιν ὡς ἐν τῷ μή με ἄσαισι μὴ δ' ἠνίασιν (sic). ὥσπερ δὲ ἀφροδίτη ἀφρόδιτα φασὶ συστέλλοντες τὸ α, οὕτω καὶ τὸ εἰρήνη εἴρηνα. S.

4. πόας] Ἰωνικῷ γὰρ ὄντι ἡ πρώτη βραχεῖα ἀπελείφθη, ἡ πο. Ἔχει δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαϊκήν.

5. παραλαμβάνουσι] Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἁπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡκ ἔθος τῷ τροχαίῳ.

7. παραλαμβάνοντες] Ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστὶ παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑπτασήμου, ἤτοι ἐπιτρίτου β', ὡς τὸ πρῶτον.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα.

ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν καὶ τροχαϊκῶν. Τὸ οὖν ἁ σελάνα

innuitur Lesbiæ poëtriæ versiculus ex celeberrima oda quam nobis conservavit Dionysius Halicarn. περὶ Συνθεσ. Ὀνομ. Sect. 23. Τίς σ' ὦ Σαπφοῖ, ἀδικῆ; Proxime ad MS. D'Orv. lectionem accedit Aldus Rhet. p. 537. τις σω ψαπφαδίκη. Legendum videtur τίς σ', ὦ Ψάπφ', ἀδικήη.

τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκὰς, οἷον, (Ursin. p. 10. Bergk. n. 52.)

δέδυκε μὲν ἁ σελάνα
καὶ πληΐαδες· μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ [u]ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς [v]διποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον.
2 Ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. Ἐμπίπτουσι δὲ [x]καὶ οἱ μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς, ὥσπερ [y]ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.

3 Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὡς [z]παρ' Ἀλκμᾶνι, (Ursin. p. 67. Bergk. n. 81.)

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱόν.
τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

[u] Τὸ δὲ Turn. E.
[v] συζυγίας N.
[x] καὶ om. C.
[y] ἐπὶ τοῖς Fl. H.B.
[z] ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι C. ὥσπερ Ἀλκμᾶνι P.E.S. Fl. et alii.

ἑπτάσημός ἐστι τροχαϊκή. Τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος, μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον α. Ἔστιν οὖν τὸ ἁ σελάνα ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

13. ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ] Τουτέστι [62]τρίτος παίων. Γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων γίνεται ὁ μολοττός.

62 τρίτος παίων] τρίτον παίωνα E.

[a]*καὶ παρὰ Σαπφοῖ,* (Ursin. p. 13. Bergk. n. 87.)

τί με Πανδιονὶς [b]*ὠράνα χελιδών.*

Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε, (Ursin. p. 104. Bergk. n. 59.)

Ἔμε δειλὰν, ἔμε πασᾶν [c]*κακοτάτων πεδέχοισαν.*

4 *Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷόν ἐστι* [d]*τὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ* [e]*τόδε,*

Τό γε μὴν ξείνια [f]*δούσαις, λόγος ὥσπερ λέγεται,*
ὀλέσαι, [g]*κἀποτεμεῖν ὀξέϊ χαλκῷ κεφαλάν.*

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ· [Fr. inc. 14. Meinek.]

[h]*Ἁ δ' ἀνάγκα 'σθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράσομεν.*

4 *Τοῦτο μέντοι καὶ* ΓΑΛΛΙΑΜΒΙΚῸΝ, *καὶ* ΜΗΤΡΩΙΑΚῸΝ, [i]*καὶ*

[a] *καὶ παρὰ Σαπφοῖ* D. *Σαπφοῖ δὲ* P.E.S. Fl. et alii.

[b] *ὠράνα*] *ὠραίνα* E. i. e. *ὠραία* ex em. Pauwius probat *ὠραῖα* e calce Turnebi. Arnaldus et D'-Orvillius *ὦ 'ραννὰ,* quomodo et Vossius apud Koënium ad Gregor. de Dialectis p. 279. Sed *ὠράνα* retinet Bentleius ad Horatium Carm. III. 12. Hesychius: *Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφὴ,* ubi Vossius, " apud Sappho ponitur *ὠρά-* " *να* pro *ὦ ἐραννά.* Vide tamen " num *ὠράνα* sit *verna* ab *ὥρα* " *ver:* unde eadem *ἠρινὰ* Aristo- " phani." Locus Aristophanis est Pac. 800. *ὅταν ἠρινὰ μὲν Φωνῇ χελιδὼν Ἑζομένη κελαδῇ.* ubi Scholiastes: *καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως· ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.* Hesychii glossam emendare conatus est Toupius Em. T. III. p. 528. IV. p. 116. Perpendi merentur quæ de ea notavit Santenius ad Terent. Maur. p. 336. *χελιδὸν* in fine correxit Vossius. Debebat saltem *χελιδοῖ.*

[c] *κακοτάταν* S. *κακοτάτων πεδ' ἔχοισαν* C. *κ. πόδ' ἔ.* Turn. *κακότητα παῖδ' ἔ.* Fl. B.H. *κ. παῖε δ' ἔχοισαν* P. Versum post Casaubonum emendavere Stanleius ad Æschyl. Choëph. 587. et Bentleius ad Horatii Carm. III. 12.

[d] *τὸ τοῦ*] *τοῦ* om. P.E. Fl.

[e] *τουτὶ*] *τόδε* P.

[f] *δούσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται*] *δούσας, λόγος ὥσπερ λέγεται* Hermannus.

[g] *κἀποτεμεῖν* emendatio est D'Orvillii *καὶ ποτέ μιν* edd. et credo MSS. Sic certe P.E.S.

[h] Sic Tyrwhittus et fere J. C. Scaliger Poët. II. 21. *ἁ δ' ἀναγκαῖ'* Pauwius. *ἅδ' ἀνάγκας θ'* edd.

[i] Nescio an deleri debeant *καὶ ἀνακλώμενον.* Marius Victori-

9. *Τό γε μὴν*] *Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβῇ, διὰ τὸ καταληκτικόν. Τοιοῦτον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ* [63]*Ἁ Δ'* [ΑΝΑΓΚΑ] *οὐδέτερόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἅ τινα.*

[63] Α Δ' ΑΝΑΓΚΑ] *ἄνδρες* E.

ἈΝΑΚΛΏΜΕΝΟΝ καλεῖται· ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη· διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράψαι [k]τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα [l]καὶ τὸν παλιμβάκχειον καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρὰ, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα [m]δηλοῖ,

[n]Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

nus p. 2602: *Quod quidam* Metroiacum, *eo quod deum matris cantibus aptum sit, meritoque etiam* Galliambum *a Gallis ministris deæ appellarunt.* Mox τούτῳ τῷ μέτρῳ desunt Fl. et MSS. quibusdam. Tricha p. 38. καὶ ταῦτα μέντοι, ὅτε εἰσὶν ἐπίμικτα, ἀνακλώμενα ὀνομάζονται καὶ γαλλιαμβικὰ καὶ μητρωακά. Καὶ γαλλιαμβικὰ μὲν διὰ τὸ πολλοὺς, οἵτινες ἱερεῖς ἦσαν τῆς Δήμητρος, τῷ τοιούτῳ μέτρῳ πρὸς ὕμνον τῆς τῶν θεῶν μητρὸς χρῆσθαι· διὰ ταῦτα γὰρ καὶ μητρωακά· ἢ παρ' ὅσον ἀνείμενον καὶ ἔκλυτον τὸ ἐπίμικτόν ἐστιν Ἰωνικόν. καὶ οἱ Γαλλοὶ δὲ, οἵ εἰσιν ἔθνος τι, τοιοῦτοι μαλακοὶ, καὶ θήλειαν νόσον ἔχειν διαβαλλόμενοι. ἀνακλώμενοι δὲ διὰ τὴν αἰτίαν, ἣν ἔφαμεν ἀνωτέρω, παρ' ὅσον ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις ῥυθμὸς ἀνακλᾶται πρὸς τὸ χαῦνον καὶ μαλακόν.

[k] τούτῳ τῷ μέτρῳ om. Fl. Arnaldus putat hunc locum sic esse constituendum e Schol. Aristoph. Ran. 326. Ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ ΕΠΙΤΡΙΤΟΥΣ καὶ τρίτους παίωνας ἔχοντα.

[l] καὶ τὸν] τὸν om. P.E.S. Pro καθαρὰ, καθὰ Fl. μακρὰ C.

[m] δηλοῖ] Sic C. in marg. quomodo emendavit Pauwius. δῆλον C. in textu, et P. Ceteri δῆλα.

[n] Γαλλαὶ] Alexandrino poetæ

1. ἈΝΑΚΛΩΜΕΝΟΝ] Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν. Οὔτε γὰρ ἡ ἐσχάτη τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὖσα γέγονε βραχεῖα, οὔτε [64]δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρά εἰσιν. Ἴσως δὲ περὶ τῶν ἑξῆς ὁ λόγος. [65]Γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς [66]θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα [67]φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσὶ Δήμητρος. [Ἰστέον ὅτι τοῦτο τὸ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικὸν λέγεται ἀνακλώμενον καὶ μητρωακὸν καὶ γαλλιαμβικὸν ἀπὸ τοῦ τοὺς Γάλλους, ὅ ἐστι τοὺς κιναίδους, ἰαμβίζειν, καὶ ὑμνεῖν τὴν Ῥέαν κατὰ τὴν ἀγράν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μητρῷον. Ἴσως δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἀνακλώμενον διὰ τὴν κλάσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ἁπαλότητα, ὃ καὶ Καλλίμαχος κέχρηται. Ἔστι δ' ἀταξία πολλὴ ἐν τῇ χρήσει ὧν περιφέρει χρήσεων καὶ μάλιστα ἐν τοῖς πρώτοις ποσί. S.]

8. Γαλλαὶ] ὁ πρῶτος μολοττός ἐστιν. Εἶπε γὰρ, ὅτι δέχεται μολοττὸν ἐν

64 δὲ] δὴ E.

65 Γαλλιαμβικὸν] Γαλλιακὸν E.

66 θήλειαν νόσον] Vide Wesselingium et Larcherum ad Herodot. I. 105. et VV. DD. notas ad Longinum c. xxviii. Adde *Jortin's Remarks on Eccles. Hist.* T. II. p. 261. ed. 1805.

67 Lampridium in Alexandro Severo c. 24. citat D'Orvillius. Mox pro Δήμητρος Scaliger ad Eusebium p. 122. corrigit Ἰδαίας μητρός.

6 Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ᾄσματα [o]συνέθηκε· (Fr. 48. Bergk.)

[p]μεγάλῳ δ' ἠῦτε μ' ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

7 Τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον, (Ursin. p. 16. Bergk. n. 86.)

[q]ζαελεξάμαν ὄναρ [r]Κυπρογενήᾳ

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ [s]τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται, (Fr. 51.)

ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' [t]οὐδαμὰ τῶνδε.

alicui tribuit Bergk. p. 1069. n. 124.

[o] συντέθεικε Fl. N.H.B.

[p] μεγάλῳ] μεγάλων C. μεγάλου P.

[q] ζαελεξάμαν] Sic C.P. probante Bentleio. προσελεξάμην Fl. προσελεξάμαν E.S. προσεδεξάμαν H. a p. m. προσελαβάμαν N. ζαελεξάμαν est pro διελεξάμην, more Æolico. Etymologus M. p. 407, 7. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ, ζα φασί· καὶ τὸν διάπλουτον, ζάπλουτον. Iidem, teste eodem in sequentibus, pro διαφλεγὴς dicebant ζαφλεγὴς, pro καρδία, κάρζα, pro διαμενὴς, ζαμενὴς, pro διάκορος, ζάκορος. Vide interpretes Hesychii in v. ζαβάλλειν, et præcipue ibi citatum G. J. Vossium in Etymolog. v. *Zeta*.

[r] Κυπρογενήᾳ] Sic Bentleius. κυπρογενείᾳ Turn. et MSS. plerique. κυπρογέννᾳ C.P.

[s] τῷ Ἀνακρέοντι] τῷ om. P.S. Fl.

[t] οὐδαμὰ] Vide Toupium ad Suid. T. II. p. 113.

ταῖς περιτταῖς. Αἱ δὲ ἑξῆς ἰωνικαί· δηλονότι ἐπιμιγνύουσι τὰ προειρημένα τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν πρῶτον μολοττόν· περιττὴ γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἑξῆς ἰωνικὰς καθαράς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοττὸν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν μετὰ τὰς δύο μακρὰς εἰς μίαν λαμβανομένων· αἷς ἔντεα, αἷς ἔντη· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ χάλκεα, χάλκη. Ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, διὰ τὴν ποιὰν τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι.

3. μεγάλῳ] Ταῦτα [68]μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα. Ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν ἀντὶ μακρᾶς. Εἴρηται δὲ κατ' ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς ἔσται πεντάσημος, ὅ ἐστι παιωνικὴ, ὡς ἡ κοψεν ὥστε τροχαϊκὴ συζυγία οὖσα, ἔχει τὴν πρὸ αὐτῆς τὴν τε μ' ερως ε παιωνικήν· τὸ δὲ ἑξῆς τὸ προσελεξάμαν δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. Ἔστι γὰρ ἡ μὲν πρώτη συζυγία, προσελεξα, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα, μαν ὄναρ κυ μακρᾶς γενο-

68 μὲν om. E.

τὸ δὲ καταληκτικὸν, (Fr. 56.)

[u]Διονύσου [x]σαῦλαι [y]βασσαρίδες.

[u] Διονύσου σαῦλαι] Διονύσσου σαῦλε E.

[x] Vocem σαῦλαι trisyllabum faciunt σάϋλαι Micyllus p. 98. et Pauwius, improbantibus Arnaldo et D'Orvillio. Attamen sic tanquam de suo Bergkius.

[y] Βασσαρίδες erant Bacchæ. Etymologus M. p. 191, 2. Βασσαρίδες, αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὅ ἐστιν ὀρεινοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα [MS. Reg. Paris. π. τ. ὑ. τὸ λεγόμενον βασσάρις]· ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι. λέγονται βασσάραι αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. χιτῶνας οὖν ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου· ἀπὸ τῶν βησσῶν. Hæc sincera esse nemo affirmaverit, neque ea satis feliciter expedivit Sylburgius. Hesychius: Βασσάραι, χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Scholiastes Persii Sat. I. 101. *Bassarides, Bacchæ, quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces* Bassarin. *Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchæ succingebantur. Vulpes Thraces* Bassares *dicunt.* Hinc fortasse Etymologus paullo verisimilius corrigi potest: Λέγονται βασσάραι χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, ἀπὸ τοῦ Βασσάρου (βασσαρέως Lex. Seg. p. 222.) Διονύσου, ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Huic emendationi favet aliquatenus MS. D'Orvillianus, qui postrema sic exhibet ἀπὸ τοῦ β^α^ διο^ν^. ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Ita et alius MS. quem obiter inspexi in Bibl. Reg. Paris. a p. m. qui ex emend. præbet ἀπὸ τοῦ βασιλέως Διον. Voces βασσάρου Διονύσου reperiuntur conjunctæ apud Clementis Alexand. Cohort. p. 19, 12. ὄργιον Διονύσου βασσάρου. Sed neque locutio βάκχου Διονύσου, licet ab h. l. aliena, temere damnanda est. Eustathius, Od. ζ'. p. 1551, 55=247, 29. βακχείῳ—ἔχοντι τὴν κλῆσιν, ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου. Hesychius v. Βάκχου Διώνης. οἱ μὲν βακχευτηρίας Σεμέλης· οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης. Athenæus p. 78 C. et ex eo Eustathius Od. ω'. p. 1964, 16 =839, 8. Βακχέως Διονύσου. vide et Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. 5. Paullo aliter Sophocl. Œd. Col. 678. βακχειώτας Διόνυσος. Eudocia in Anecdotis Græcis Villoisoni, T. I. p. 87. Βασσάραι αἱ τοῦ Βάκχου τροφοί· διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιεῖσθαι τὸ μανιῶδες. Eustathius ad Il. ξ'. p. 989=982. qui ex eodem fonte, ex quo Eudocia, hausit, habet διὰ τὸ μανιῶδες, διὰ vero omittit Phavorinus, p. 356, 22. ed. Basil. Cornutus, c. 30. p. 219. ed. Gale. sic forsan distinguendus est: καὶ τὴν κίτταν, ὡς

μένης διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ προ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς [69]ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας. Βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίει τὸ ἰωνικόν· κοινῆς δὲ συλλαβῆς γενομένης τῆς κυ διὰ τὸ ἄφωνον εἶναι καὶ ἀμετάβολον, τὰ ἑξῆς ἔσται ἡ προειρημένη ἐπιμιξία.

2. Διονύσου] Ὁ δεύτερος στίχος μολοττός ἐστιν ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν· ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός.

69 ἀνακλωμένης] ἀντανακλωμένης E.

8 Τὸ δὲ [z] ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι, (Fr. 62.)

Παρὰ δ' ἦὗτε [a] Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

τῷ δὲ [b] καθάρῳ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε,

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

λάλον ὄρνεον, ἀφιεροῦσιν αὐτῷ. Καὶ Βασσαρέα καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ βάζειν κ. τ. λ. Bacchus scilicet vocatur Bassareus, non pica, ut minus recte interpres. Sed ut ad Βασσαρίδας revertar, hoc nomine inscriptam fabulam composuit Æschylus, cujus meminerunt et alii, et Eratosthenes in Catasterismis, p. 9. ed. Fell. unde nonnulla exscribam argumentum istius tragœdiæ exponentia. Orpheus τὸν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς ἀνατολὰς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. Ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς, αἵ τινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέρριψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις. Valckenærius in Callimacheis p. 186. e MS. corrigit ἐπεγειρόμενος ἐπὶ τὴν ἕω, et paullo post e conjectura ἐπέπεμψε.

[z] ἀκατάληκτον] ἀκαταληκτικὸν C. Quid est illud ἀκατάληκτον? num τρίμετρον? At hoc jam posuerat. Qualis denique versus sequitur? Nonne aperte hic sunt duo ionici anaclomeni? Scribendum igitur, τὸ δὲ δίμετρον τὸ ἀκατάληκτον etc. MEHLHORN. Proleg. Anacr. p. 14. quem secutus δίμετρον supplet Bergkius ante ἀκατάληκτον, et sic Schneidewin. n. 38. τετράμετρον invenisse in suo exemplari videtur Tricha p. 38. cujus hæc sunt verba: ἔνδοξά εἰσι καὶ ἀκατάληκτα τετράμετρα, ἃ μιᾷ συλλαβῇ τῶν προκειμένων ἐπῶν περιττεύουσι. Σαπφώ τε γὰρ κέχρηται τούτοις καὶ Ἀλκμὰν καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. καὶ πέρα μὲν τούτων οὐχ εὕρηταί τις τῶν ἡμῖν γνωρίμων χρώμενος τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικοῖς· εἰ δ' εἰσιν, ὥς τινες φασὶ, καὶ πεντάμετρα, ἐκ τῶν ῥηθέντων ἂν κἀκεῖνα οὐκ ἀγνοήσαιμεν. Iterum p. 51. τοῖς ἀκαταλήκτοις τετραμέτροις Σαπφὼ καὶ Ἀλκμὰν καὶ Ἀλκαῖος ἐχρήσατο.

[a] Πυθόμανδρον sic Fl. et MSS. quidam, E. pro v. l. probante Bentleio ad Horat. Carm. I. 23, 5. Πυθόμενδρον C.P. in marg. πυθόμαν δὲ Turn. E.P. textu.

[b] καθαρῶς Turn. E. qui sequentia sic exhibent, Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ· deinde ut versum Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα. Hæc vero prava verborum distinctio ad finem libri recte emendatur. Quod quidem fugisse videtur Meursium Rhod. II. 13, ubi ex hoc nostri loco Timocreontem *Siculum* vocat. Ceterum ad hosce ipsos versus respicere videtur Plato in Gorgia p. 493 A. καὶ τοῦτο ἄρα τὶς μυθολογῶν, κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. Inter Anacreontea n. cvi. male inseruit Barnesius, secutus fortasse Scaligerum Poet. II. 21.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ [c] παιωνικὸν εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό τε ΚΡΗΤΙΚΟΝ, καὶ τὸ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, καὶ τὸ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιΐαν· τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτήδειον. Δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους

c παιωνικὸν] παιονικὸν Fl. et similiter in seqq. παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἃ καλεῖται κρητικὰ δίρρυθμα Schol. Aristoph. Eq. 322. qui ad 381. et τρίρρυθμα et δίρρυθμα citat. Similiter ad Acharn. 203. Pac. 345. ubi etiam στίχος— παιωνικῶν τετράρρυθμος ἀκατάληκτος.

3. παιωνικὸν—ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΑΚΟ'Ν] Οὔκουν ἀπεδοκίμασαν οἱ μετρικοὶ τὸ παιωνικὸν μέτρον, ἐπεὶ οὐδὲ οἱ ῥυθμικοί. παιωνικὰ γάρ φασιν τὰ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. ἡμιόλιον δέ ἐστιν, ὡς ἐν τοῖς κατὰ πλάτος εἰρημένοις αὐτοῦ ἕνδεκα βιβλίοις φησὶ, τὸ ἐξ ἑνὸς ἡμίσεως ποδὸς συγκείμενον· ὡς οἱ τρισύλλαβοι πόδες ἐκ τῶν δισυλλάβων αὐτοί τε οἱ μετρικοὶ τοῦ παιωνικοῦ τρία εἴδη φασί· τὸ ἐν κρητικῷ, τὸ ἐν βακχείῳ, τὸ ἐν παλιμβακχείῳ· πάντα δέ ἐστι πεντάσημα. Εἰ δέ τις ἔροιτο πῶς μέτρον τὸ παιωνικὸν μόνον παίωνα πρῶτον δέχεται καὶ τέταρτον, οὐδὲ δεύτερον καὶ τρίτον, ἴστω, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν παιώνων ποδῶν ὠνόμασται τὸ μέτρον, ἀλλ' ὅτι ἐν ἡμιολίῳ ἐστίν. κυρίως δὲ ἐν αὐτῷ πους ὁ κρητικὸς, ὃς λύων μὲν τὸν πρῶτον ποιεῖ παίωνα τέταρτον· ὁ γὰρ ἀμφίμακρος λύει τὴν πρώτην συλλαβὴν, καὶ ποιεῖ τῶν ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς παίωνα τέταρτον· λύων δὲ τὴν ἐσχάτην αὐτὸς ὁ ἀμφίμακρος ποιεῖ παιῶνα πρῶτον, λύων δὲ ἄμφω ποιεῖ τὸν πεντάβραχυν. Ἡλιόδωρος δέ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομὴν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἑξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας· οἷον, οὐδὲ τῷ κνακάλῳ οὐδὲ τῷ νυρσύλα. τούτου δὲ πάλιν ὑφαιρουμένη μὲν ἡ πρώτη ἐᾷ τὸ ἐκ βραχείου (sic), ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἐκ παλιμβακχείου· ὁμοίως δ' ἐν τοῖς νεούργοις [Γεωργοῖς] Ἀριστοφάνης etc. S.

ib. τό τε ΚΡΗΤΙΚΟ'Ν] Ὁ πρῶτος παίων τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακρὰν ποιεῖ τὸν κρητικὸν, τοῦτ' ἔστι τὸν ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελὼν ποιεῖ τὸν βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν, τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελὼν, ποιεῖ τὸν παλιμβάκχειον.

5. μελοποιΐαν] Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς καὶ 70 δύο βραχειῶν πάλιν, 71 ἀρρυθμία πολλὴ γίνεται· 72 ἐν τετραπλασίονι γὰρ λόγῳ 73 εὑρήσεται. Ἐπὶ μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου 74 διπλασίων ὁ λόγος γίνεται.

6. λύσεις] Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες λύονται εἰς τοὺς παίωνας· ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν 75 τέταρτον παιῶνα· ἡ δὲ ἐσχάτη, τὸν πρῶτον.

70 δύο βραχειῶν] μιᾶς βραχείας conjicit Pauwius, probante Boeckio.

71 ἀρρυθμία] ἀριθμία E.

72 καὶ ἐν τετραπλασίονι] ἐν τετραπλασίονι γὰρ E.

73 εὑρήσεται] εὑρίσκεται Boeck. de Metr. Pind. p. 146.

74 Legendum videtur ἡμιόλιος, vide supra Schol. ad cap. 3. Marium Victorinum p. 2485.

75 τέταρτον—πρῶτον] πρῶτον—τέταρτον E.

2 παίωνας. Καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν [d]κρητικὸν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ,

ἔγειρε [e]δὴ νῦν, μοῦσα, κρητικὸν μέλος.

εἶτα ἐπιφέρει,

χαῖρε δὴ, μοῦσα· χρονία μὲν ἥκεις, ὅμως δ'
ἦλθες [f]οὐ πρίν γε δεῖν, ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως.

3 Ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν [g]τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. Οὕτω γοῦν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντιθέασιν, οὗ [h]παράδειγμα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν· (Fr. n. 162. Dind.)

[i]ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

4 Κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἐν Σφηξίν· (1266.)

ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν.

καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι,

[d] κρητικὸν] Sic Aristophanes Eccl. 1157. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε Καὶ σὺ κίνει.

[e] δὴ νῦν cum Turnebo omittit Plotius p. 2661. Sed Græca supplevisse ibi videtur Putschius ex Hephæstione, nam MS. ea non habet. Paullo ante καὶ τὸ παλιμβακχειακὸν om. Fl.

[f] οὐ πρὶν ἐλθεῖν] Sic edd. MSS. Totum locum sic emendavit et supplevit Porsonus: Χαῖρε δὴ, μοῦσα, χρονία μὲν ἥκεις, ὅμως δ' Ἦλθες οὐ πρίν γε δεῖν, ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως (Εὔτονον τοῖς θεαταῖσιν αἴσει μέλος.)

[g] τὸν] τὸ E.

[h] παράδειγμα C. παραδείγματα P.E. et alii.

[i] ὦ πόλι] Vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 261. Totus hic locus valde turbatur in E. Turn. οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός. Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν· τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις ἐν Κόραξι (Κόλαξι E.) φησὶ γοῦν οὕτως. Dedimus ex Fl. et MSS. aliis.

13. Ὦ πόλι φίλη] Ὅλοι παίωνες πρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς κε ἐν τῷ λη κέκροπος τῆς τελευταίας μόνης τὸν κρητικὸν ἐχούσης. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον παιωνικὸν τετράμετρον.

φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ,
καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.

5 ὅμως δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα, (Fr. n. 162.)

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

ἐν δὲ ταῖς [k] δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε, (Fr. n. 314. Dind.)

μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,
μήτε Χάριτας βοᾶν εἰς χορὸν Ὀλυμπίας,
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

[k] δευτέρας] Omnes libri προτέραις. Mox κρητικὸν Fl.

ib. Hemsterhusius ad Jul. Polluc. X. 152. jure merito pro προτέραις hic reponendum esse censet δευτέραις. At si sententia Cl. Pauw vera foret, hæc emendatio supervacanea esset; sed qui Thesmophoriazusæ, quæ ad nos pervenerunt, fuerint secundæ, cum omnia loca et voces, quæ a veteribus ex iis citantur, in nostris non inveniantur? Ita apud Athen. I. 29 A. et Harpocrat. v. Πύλη, ut jam notavit vir eruditus Lud. Kusterus, duo loca ex secundis citantur Thesmophoriazusis, quorum neutrum in nostris reperias. Iste, qui ab Harpocratione citatur, plenius extat apud Schol. Aristoph. Nub. 623. sed ibi simpliciter est ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Addi possunt duo Suidæ loca notata a viro apprime docto J. A. Fabricio Bibl. Gr. II. 21. p. 677. Quorum locorum alter est in v. Λακωνίζω, alter in Λύκος ἔχανεν. Eam vocem idque proverbium, quo etiam usus est Euphron in Adelphis ap. Athen. IX. p. 380 B. Suidas extare ait in Thesmophoriazusis secundis: utriusque tamen nec vola nec vestigium in nostris est Thesmophoriazusis. Statuendum itaque omnino, eas, quas habemus Thesmophoriazusas, primas esse; eoque magis quod A. Gellius N. A. XV. 30. locum citet ex primis Thesmophoriazusis, ut scribit, depromptum: qui etiam in nostris reperitur. Inde certo liquet pro προτέραις, hic legendum esse δευτέραις: versiculi enim, quos Hephæstio citat, in nostris Thesmophoriazusis non inveniuntur. ARNALD. V. Casaub. ad Athen. I. 23. Kuster. ad Thesmoph. init. D'Orvill. Crit. Van. p. 533.

6. ἐν ἀγορᾷ] Τὸ γάρ ἐν ἀγορᾷ τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο· τοὺς δὲ [76] τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας.

11. Εἰς χορὸν] Πάλιν τὸ τας βοᾶν κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέσῳ, καὶ τὸ, εἰσίν ὥς κρητικόν. Ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί.

76 Lege τρεῖς.

6 Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἔν [l]τισι ποιήμασι τοὺς πλείστους κρητικοὺς παραλαμβάνειν,

μᾶτερ ὦ πότνια, κλῦθι, νυμφᾶν ἁβρᾶν,
Δῶρι, κυμοκτύπων [m]ἥραν' ἁλίων μυχῶν.

καὶ πάλιν,

σοὶ μὲν εὔιππος, [n]εὔπωλος, ἐγχέσπαλος
[o]δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὔσκοπον ἔχειν.

7 Ἓν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε [p]ἀμφοτέρας τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς [q]λύσας τὸν [r]ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν πλὴν τῆς τελευταίας, ἐφ' ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς [s]παρατελεύτου κέχρηται,

σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα νεαρὲ κόρε νεβροχίτων.

[l] τισι] τοῖς E. pr.

[m] Ἥρα Turn. ἥραν Fl. MSS. ἥραν' lectio est Salmasii ad Simmiæ Rhodii Securim p. 207. Porsonus malebat, Δῶρι, κυμοκτύπων Ἡρακλείων μύχων, i. e. δέσποτις.

[n] εὔπωλος] Sic omnes Edd. et MSS. defenditque Arnaldus ex Sophoclis Œd. Col. 711. εὔκωλος Pauwius. εὔμωλος Toupius Em. T. III. p. 551. et sic ad Sophoclem Musgravius. In versu sequente Turnebus habet εὔσκοπόν γ', quod metrum pessumdat, Ἐνυάλιος enim secundam producit. Dionysius quidem Halicarn. περὶ Συνθέσεως ὀν. c. xvii. p. 128. ed. Upton. allegat pro exemplo pedis chorei, Βρόμιε, δορατόφορ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε, quem tamen locum hoc nomine vitii suspectum habeo. Porsonus corrigebat, Δῶκεν αἰχμὰν ἔχεν Ἐνυάλιος εὔσκοπον.

[o] δῶκεν] ἔδωκεν P.E.S.

[p] ἀμφοτέρας deest Fl. B.H.

[q] λύσας] λύσεις E.

[r] ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν παίωνα C. ἐ. π. β. παραλαμβάνει πλὴν τῆς τελευταίας. ἐφ' ἧς τὸν δ. παίονα Fl.

[s] παρατελευταίου Turn. E. in textu, cum alt. pro v. l.

3. μᾶτερ] Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια 77 τῆς α ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὸ κατέμιξε, λαμβανομένης· ἔτι δέ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφώνων ἐπιφοράν.

ib. ποτνία] Ἰστέον ὅτι ὁ Ὠρός φησιν ὡς ἀντὶ μακρᾶς ἐνταῦθα τὸ α τὸ πότνια κοινῆς ὂν συλλαβῆς, ὅτι ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. ὡς τὸ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ μὴ κατὰ τοῦτο λέγειν αὐτὸ μακρόν, ἀλλ' ὅτι ἔχει δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα τὸ κλ τὸ κλῦθι. S.

13. σέ ποτε] Ἰδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις ἐκ τοῦ πενταβράχεος· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τῆς νε πάλιν, ἐν τῷ νεβροχίτων ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης.

77 Sic Pauwius pro τὸ α.

8 *Συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικὸν,*

[t] *θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.*

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ [u]*τοῦ τετραμέτρου, ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπά-*
9 *γειν κρητικόν.* Τούτῳ *καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου* Θεό*πομπος ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν* Παισὶν, *ἀφ' οὗ καὶ* Θεο*πόμπειον καλεῖται,*

πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

10 *Δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου* [x]*προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον* [y]*τοῦ* Ἀλκμᾶ-

[t] *θεμελιακὰν* C.
[u] *τοῦ τετραμέτρου] τῶν τετραμέτρων* Fl. B.H.E. pro v. l.
[x] *προκόπτειν—ἑξάμετρον* om. C.
[y] *τοῦ] τὸ τοῦ* C.P.E.

4. *θυμελικὰν ἴθι μάκαρ καὶ τὰ ἑξῆς] Ἐκ τῶν καλουμένων δελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χρῆσις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ.* S. De h. l. vid. Meinek. Fragm. Com. Anon. T. IV. p. 649.

5. *Ὧι δὴ] Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅπου ἔφη, ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν* [78]*τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον.*

11. *Δύναται] Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπίπτοντες, ὅ τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχεῖος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον τριάκοντα χρόνων· πέντακις γὰρ ἕξ, τριάκοντα. Ἕως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ* [79]*καθ' ἕτερον καὶ ἕως λβ΄. Ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν ὡς ἔχοντα ἓξ χρόνους οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον ὑπερπίπτοντα τὸν λ΄. Πλὴν σημείωσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν διαφέρει πρὸς τὰ ἄλλα μέτρα. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατ' ἀφαίρεσιν τὰ ἀντιπαθοῦντα αὐτοῖς μέτρα τίκτει· ὥσπερ τὸ ἰαμβικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ βραχείας τίκτει τὸ τροχαϊκόν·* [80]*τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς τίκτει τὸ ἰαμβικόν· ταὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. Τὸ μέντοι κρητικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ* [81] *μονοειδὲς αὐτό. Αὔξεται δὲ τοῦτο καὶ μέχρι ἑξαμέτρου.*

78 Recte *πενταμέτρων* Pauwius.
79 *καθ' ἕτερον]* Tzetzes p. 95, 28. *ἕως δὲ τῶν τριάκοντα σημείων Ἡφαιστίων | ὁ ῥυθμογράφος ἀξιοῖ ἀνάγεσθαι, τὸ σύμπαν· | κατὰ δ' ἑτέρους τίθενται τριάκοντα καὶ δύο.*
80 *τροχαϊκὸν δὲ] καὶ τὸ τροχαϊκὸν* E.
81 *ὁμοιοειδὲς* conjicit Pauwius, deinde *αὐτῷ* Tyrwhitt. *ὁμοιοειδὲς αὐτῷ* Bentleius.

νος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων, (Ursin. p. 65. Bergk. n. 29.)

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἶα [z]παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' [a]ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς τῷ [b]κυπαιρίσκῳ.

11 Δεδηλώσθω δὲ ὅτι καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ [c]συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, (Ursin. p. 202. Bergk. n. 31.)

ὦ Περίκλειτε [d]δ' ἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

12 Τὸ δὲ [e]ΒΑΚΧΕΙΑΚῸΝ σπάνιόν ἐστιν· ὥστε, εἰ καί που ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεσθαι, οἷον,

[f]ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν [g]κυρίξειν τιν' ἀρχὰν,
φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.

Τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν καὶ [h]ὁμοιοειδῶν μέτρων.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΝ.

Τῆς δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα.

[z] παῖς παίσδει] Sic Bentleius et Toupius Em. T. III. p. 385. οἶα παίσδα Fl. B.N.H. παίσδει C.E. et Turn. conj. in calce. παίσδει P. παῖς δὴ Turn. In seq. αἰπάνθης C. ἐπάνθης P.

[a] ἄνθη καβαίνων] ἀνθησκαβαίνων E. et ἀνθηκαβαίνων pro v. l.

[b] κυπαιρίσκῳ] Sic recte Turn. C.P.E.S. Eustathii loca Il. ξ'. p. 969=954, 20. φ'. 1239=1328, 47. Od. κ'. 1648, 7=382, 31. citavit D'Orvillius. Vide Koënium ad Gregor. p. 115. Alii κυπαρίσκῳ. Welcker. τῷ κυπαιρίσκῳ.

[c] συντίθεται] συντίθενται E.

[d] δ' ἄλλ'] τ' ἄλλ' Turnebus in calce. Περίκλειτε τἄλλ' Bergk. post Hermannum.

[e] ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ] Grammaticum Eugenium scripsisse Περὶ τοῦ τί τὸ παιωνικὸν παλιμβάκχειον auctor est Suidas.

[f] ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν] Βασσάρων Αἰσχύλου ἡ χρῆσις. S.

[g] κορύξειν Fl. B. κορίξειν H. κορύψειν D. κυρίζειν E. Turn. in calce. κηρύξειν C.P. κορύξειν E. pro v. l.

[h] ὁμοιοειδῶν] ὁμοειδῶν Fl. E. corr. Tum μέτρων om. P.S.

12. μονοειδῶν] Μονοειδῶν ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων. Ἐκεῖνα γὰρ ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν.

ib. ὁμοιοειδῶν] Ὁμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα· οἷον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ Φερεκράτειον, τὸ Γλυκώνειον, ὁμοίως κἀπὶ τῶν ἄλλων.

16. Τῆς δὲ κατ' ἀντ.] Ἐνταῦθα περὶ τῶν τοῖς ἀρχαίοις εὑρημένων μεμιγμέ-

2 Ἐπιχοριαμβικὸν μὲν οὖν, τὸ σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον, οἷον,

[i]Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.

[j]τοῦτο δὲ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν [k]ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα ἐξ ἰάμβου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, ὥστε εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα περὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν, πῆ μὲν βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. Θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τὸ

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα

πρόκειται· θάτερον δὲ,

ἀλλὰ [l]τυίδ' ἔλθ' αἴ ποτα κἀτέρωτα.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα βααβ αββ
βαββ βααβ αβα

ἔστι δὲ καὶ παρ' [m]Ἀλκαίῳ, καὶ [n]ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν

[i] Ποικιλόθρον'] Ποικιλόφρων S.

[j] τοῦτο δὲ] δὲ om. E.

[k] ἑξάμετρον Fl. B. Mox ἢ ἑπτάσημον suprasc. in E.

[l] τυίδ' ἐλθ' αἴ ποτε κατ' ἔρωτα Fl. P.E.S. αἴ ποτα C. τοί δ' ἔλθ' αἴποτε κ. ἔ. Turn. κατερῶτα Vossius ad Catullum p. 116. Alii κατέρυτα. Vide Koënium ad Gregor. Dial. Æol. s. ix. In canonibus metricis edendis editionum et manuscriptorum nulla habenda erat ratio. Ubique ad Hephæstionis mentem, non monito lectore, reformavi. Hoc tantum notent tirones, syllabam brevem littera α, unum tempus, longam littera β, duo tempora significante, indigitari. Vid. Marius Victorinus p. 2492=64. Ceterum hunc locum egregie illustrabunt observata peritissimi rerum musicarum interpretis Caroli Burneii, *History of Music*, T. I. p. 74.

[m] Ἀλκαίῳ] Sic calx Turnebi cum Fabricio Bibl. Gr. VII. p. 19. Ἀλκαίωνι edd. et MStorum pars. In E.P. νι delevit manus secunda. ἀκαίωνι S. Ἀλμάνι C. pr. m.

[n] ἄδηλον] δῆλον P.

νων τινῶν κατ' ἀντιπάθειαν ἀλλήλων ὄντων μέτρων βούλεται διαλαβεῖν ὁ τεχνικὸς, καὶ λέγει, ὅτι τὰ πυκνότατα τουτέστι τὰ συνήθη ἐν τῇ χρήσει περιφέρω. S.

13. ὥστε εἶναι τ. κ. τ.] Φησὶ τὸ β λάμβανε μακράν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ β' ὅτι β' χρόνοι εἰσὶν, οἵ τινες καὶ ἀπεργάζονται τὴν μακράν· τὸ δὲ α' τὴν βραχεῖαν ἐξ ἑνὸς χρόνου οὖσαν S.

εὕρημα, [o]*εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον,* (Ursin. 104. Bergk. 5.)

χαῖρε Κυλλάνας [p]*ὁ μέδεις,* [q]*σὲ γάρ μοι.*

3 *Τοιούτοις χρῶνται* [r]*τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφήν· εἶτ'* [s]*ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον, χοριαμβικὸν πενθημιμερὲς, συνεπίπτον δακτυλικῷ τῷ εἰς δεύτερον τροχαῖον·* [t]*οἷόν ἐστι τὸ,*

πότνια θυμόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστὶν ἐπιχοριαμβικόν.

4 *Ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον* ΠΙΝΔΑΡΙΚῸΝ [u]ἘΝΔΕΚΑΣΎΛΛΑΒΟΝ, *ὃ τὴν μὲν πρώτην* [x]*ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ χοριαμβικὴν καὶ ἰαμβικὴν κατακλεῖδα· οἷον,* (Schneider. lxv.)

Ὁ [y]*Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι,*
[z]*ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.*

5 ἘΠΙΩΝΙΚῸΝ *δὲ* [a]ἈΠῸ ΜΕΊΖΟΝΟΣ *τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον* [b]ἈΛΚΑΙΚῸΝ ἘΝΔΕΚΑΣΎΛΛΑΒΟΝ· *ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα, ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, οἷον,* (Ursin. p. 104. Bergk. nn. 1. 21.)

[o] *εἰ καὶ*] *καὶ εἰ* P.E.S.

[p] *μέδεις* sic MSS. *δς μεδέεις* Fl. *μέδων* S. Turn. et Ursin.

[q] *σὲ γάρ μοι*] Addit S. *καὶ θυμὸς ὑμνεῖν τὸν κορυφᾶσιν αὐγαῖς· καὶ μαία γέννα τῶ κρονίδη μαιεία.*

[r] *τρισὶν*] *τισιν* P.

[s] *ἐπιφέρουσι τὸ διχοριαμβικὸν* Fl. B.H.

[t] *οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον* Turn. E.

[u] *ἑνδεκασύλλαβον* om. C.

[x] *ἀναπαιστικὴν* F.H.B.

[y] *Μουσαγέτας* est Epitheton Apollinis qui ita vocatur a Platone Legg. II. init. Strabo, X. p. 468 A. Aristides Quintilianus p. 4. invocat *τὸν πρόσω θεὸν Μουσαγέτην* qui ibi est *Ἀπόλλων Μουσῶν ἐπιστάτης*. HOTCHKIS. Vide Bentleium ad Hor. Carm. IV. 6, 25. Pindar. Nem. V. 45. Aristoph. Av. 217. Eustath. Il. *α'*. p. 10.=8, 45.

[z] *ἄγοις*] *ἄγεις* E.

[a] *ἀπὸ μείζονος* om. E.

[b] *Ἀλκαικὸν* om. P.

[c] ὦ 'ναξ "Απολλον, παῖ μεγάλω Διός.
[d] Μέλαγχος [e] αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

ὥστε εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα, κανόνα δὲ τοιόνδε,

αβαβ ββαα βαα
ββαβ ββαα βαα
αβαβ αβαα βαα
ββαβ αβαα βαα

6 Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεύον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ἈΛΚΑΙΚῸΝ ΔΩΔΕΚΑΣΎΛΛΑΒΟΝ, οἷον, (Ursin. p. 102. Bergk. n. 55.)

[f] ἰόπλοχ', ἀγνὰ, [g] μελλιχόμειδε Σάπφοι.

[h] οὗ κανὼν οὗτος,

αβαβ ββαα βαβα
ββαβ αβαα βαββ

[c] ἄναξ—μέγαλοιο Fl. H.B.

[d] Melanchrus Mitylenæ tyrannus a Pittaco interficitur. Diog. Laert. I. 74. Suidas in v. Πίττακος. Alcæus Pittaco inimicus hæc in laudem Melanchri scripsisse videtur. Vide D'Orvillii Van. Cr. p. 459. et Bentleium Dissert. Phalarid. p. 33. ed. 1699. HOTCHKIS. Bentleius in notulis MSS. nescio qua de causa, scripserat, "Μελάγχρως καὶ μελαγχρής· ἀμφό-" "τερα 'Αττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ" "η. Κρατῖνος. Photii Lex. MS. Conferatur tamen Eustathius ad Hom. Od. π'. p. 1799, 16. = 601, 1. 'Αττικὸς δὲ ἀνὴρ συγκόψας τὸ μελαγχροιής, μελαγχρὴς λέγει· ὅθεν καὶ Μένανδρος μελαγχρές φασιν εἶπε μειράκιον. Vide fr. inc. ap. Meinekium n. 340. Antiphanes Athenæi IV. p. 161 A. Eustath. Od. τ'. p. 1863, 55. = 694, 8. μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει. Vide Pierson. ad Mœrin p. 263.

[e] αἰδὼς Fl. Turn. Arnaldus αἰδοῦς legendum suadet, quod est verisimile, vel pro illo αἰδῶς. HOTCHKIS. αἰδῶς Vossius ad Catullum p. 118. probante D'Orvillio, sed αἴδως recte se habet: nam Æoles sunt βαρυντικοί.

[f] ἰόπλοκ' ἀγνὰ P.E. ἰόπλοκ' ἀγνὰ S.

[g] μειλιχόμειδε] μελιχόμειδε P. et fere S. μελλιχόμειδε E. μελιχόμειδε Fl. μελιχόμειδες C. Hanc vocem ad corruptam Hesychii glossam bene admovit Toupius Em. III. p. 426. etsi in verbis lexicographi constituendis, MSti ope destitutus, a vero aliquantum aberravit. Codex Venetus apud Schowium pro Musurianis Μειλιχόμητις, ἡδὺς, exhibet tantum μειλιχομετίδης. Una τ litterula deleta omnia plana evadent: μειλιχομείδης, πραΰγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραΰνοος. Non tamen negarim vocem ultimam τῷ μειλιχόμητις aptius convenire. Conferendus H. Steph. Thesaur. II. p. 1612 A.

[h] καί ἐστιν ὁ κανὼν οὗτος Fl. B. D.H.

7 Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ [i] τῆς ἀδιαφόρου κατακλεῖδα· οἷον, [p. 1053. n. 51 Bergk.]

τοιοῦτος εἰς Θήβας παῖς [k] ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος.
[l] Μάλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ββαα βαβα βαα
ββαβ αβαα βαββ βαβ.

8 Ἀπ' ἐλάσσονος δὲ ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαρὰς, οἷον, (Ursin. p. 66. Bergk. nn. 79. 80.)

περισσόν. αἲ γὰρ Ἀπόλλων ὁ [m] Λύκηος.
[n] Ἰνὼ σαλασσομέδοισ' ἂν ἀπὸ μάσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ααββ ααββ
ββαβ ααββ ααβα.

9 Καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμένου

[i] τῆς om. C.P.

[k] ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος] Sic Bentleius, E. em. ὀχούμενος Arnaldus. ἁρμάτεσσι χήμενος P. E. pr. Turn. Fl. χείμενος C.

[l] μᾶλις C. μάλις P. quod nomen mulieris esse putat Dindorfius T. L. G. in v. Μόγις p. 1129 A. Tum Ἔννα Toupius ad Suid. T. I. p. 168. Sed ἔννη *nebat* recte interpretatur Blomfieldus. Vid. Etymol. M. p. 344, 1. Canon deest in ed. Turn. ἀκατάληκτον deest Turn.

[m] Λύκειος] Λύκηος C.P. Λύκιος E. Turn. Fl.

[n] ἰνὼ σάλας ὁ μίδοισαν ἀπομάσδων Fl. ἰνωσαλασσομέδοισαν ἀπὸ μάσδων C. σαλασσομέδοισὰν P. Ἰνὼ σάλας ὁμέδοισαν ἀπομάσδων E. S. Turn. σάλασσα pro θάλασσα Doriensibus tribuit Etymologus MS. Paris. apud Koën. ad Gregor. p. 137. Porsonus: Ἰνὼ σαλασσομέδοισ', ἂν ἀπὸ μασθῶν [ῥίπτεν φάτις γαλασηνὸν Μελικέρταν.]

21. ἀνακλωμένου] Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τινὶ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος [82] λειπούσης χρόνῳ· παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον

82 λειπούσης] ἐλαττομένης S. qui statim, παίων γάρ ἐστι τρίτος ἀντὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος.

δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος [o] ἡ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 10. Bergk. nn. 58. 59.)

ἔχει μὲν [p] Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
[q] Ψάπφοι τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν.

κανὼν δὲ αὐτοῦ [r] οὗτος,

αβαβ αaβα βαββ
ββαβ ααβα βαβα.

ΚΕΦ. ΙΕ.

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

Γίνεται δὲ [s] καὶ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν ἀντὶ ἑνὸς [t] μόνου [u] παραλαμβάνηται στίχου. Πρῶτος

[o] ἡ ἑπτάσημος om. Fl. ἤτοι ante ἑξάσημος habent Turn. E.
[p] Ἀνδρομέδαν καλὰ ἀμοιβὰν C.P. καλὰ item E.S.
[q] Σαπφοῖ] ψάφοι Fl. ψαπφοῖ B. H.C.P.S. Vid. Ahrens de Dial. Æol. §. 7. p. 49.
[r] οὗτος. ὅδε Turn. E.
[s] καὶ deest Turn. E.
[t] μόνου suprascriptum in E.
[u] παραλαμβάνωνται Turn. παραλαμβάνονται E. παραλαμβάνεται C.

πεντάσημον, ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ ἀφροδίταν, [83] ἑπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκήν· ἔχει δὲ οὕτως ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ Τεχνικοῦ. Ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας ὀφείλουσα εἶναι μακρὰ, βραχεῖά ἐστιν· ἡ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρά ἐστιν, ἥ τις ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν, καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν [84] νοεῖται.

12. μηδὲ ἕνωσιν] Ὡς τὰ ἐλεγεῖα. Τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἥνωται ἐν τῷ μέτρῳ, [85] οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα ξδ΄. Τὰ γὰρ ὀκτὼ μέτρα τοῖς ὀκτὼ μέτροις, τοῦτ᾽ ἔστιν ἑαυτοῖς, ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ΄ [86] ταῦτα γίνεται. Ἀπὸ τῶν ἑξασήμων μὲν, λς΄· ἑξάκις γὰρ τὰ ς΄, λς΄. Τῶν δὲ τετρασήμων [87] εἰσὶν κδ΄, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Ἔτι καὶ θάτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μέν ἐστιν ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ ὀκτὼ, οἷον, ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα χοριαμβικοῖς ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ κδ΄, ἀντιπαθῆ κδ΄, ὧν [88] τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένης, τὸ ὅλον ἓν ποιεῖ. ἀχρειόγελως.] Ἐν γὰρ τῷ λως ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἐφθημιμερές ἐστιν ἐν τῷ Ὁ, καὶ ἔτεμε τὸ ὅμιλε.

83 ἑπτάσημον] μακρὸν γάρ ἐστι τὸ ταν nec plura S.
84 νοεῖται] νοεῖ τι E.
85 οἷον μὴ] διὸ ἀσυνάρτητα καὶ τὰ ἐλεγεῖα λέγει S. omissis reliquis.
86 ταῦτα] τούτων E.
87 Ita emendavit Pauwius. Turnebus edidit τῶν δὲ τετρασήμων τέσσαρα τὰ λ. ε. . . εἰσὶ κδ. et sic E.
88 τὸ] τὰ E.

δὲ καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται· πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν ἔκ τε ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ,

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

2 Τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' [x]ὅλου κέχρηται τοῦ ἑφθημιμέρους, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ [y]κώλῳ, οἷον,

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν [z]ἦσαν· οἱ δὲ πολλοί.

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ [a]Κρατῖνος, [fr. inc. 51.]

χαῖρ', ὦ μέγ' [b]ἀχρειόγελως [c]ὅμιλε, ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτὴς ἄριστε πάντων,
εὐδαίμον' [d]ἔτικτέ σε μήτηρ ἰκρίων ψόφησις.

[x] ὅλου] ὅλου (ου supra) P. Mox τοῦ om. E.

[y] κώλῳ] Sic S. Turn. κύκλῳ F. N.H.B. κόλῳ C. tum δύο Turn. quod deest Fl. et ni fallor MSS. certe P.S.N. κύκλῳ absque δύο E. pro v. l.

[z] ἦσαν] ᾖσαν Meineke.

[a] Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις E. Turn. unde ἐν τοῖς Πλούτοις effecit Meinekius.

[b] χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελως] Χαῖρ' ὦ μέγα Χρειογέλως ὁμιλετὴς ἐπίβδαις Turn. ἀχρειόγελος ὁ μῖταῖς Fl. ὁμιλετεῖν C. ὁμῖλεταῖς P. Suidas ad hunc locum fortasse respiciens, Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος· ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. Loquendi ratio defluxit ex Od. σ'. 162. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν. De ἐπίβδαις vide Ruhnkenium ad Timæum p. 119, 120.

[c] ὅμιλε] ὅμιλος usitata notione accipiendum. *Salve multum ridicule cœtus.* *Cœtus* hic omnes spectatores notat. ὁ ὅμιλος est ὁ δῆμος. ὁ ὅμιλος δημότης alicubi vocatur in Aristophane (Pac. 919). Hæc Canterus tribuebat juniori Cratino. D'ORVILL.

[d] ἔκτισε τε—ψόφησιν Fl. μετ' αὐτὸν Ἀρχίλοχον Turn.

3. [89]ἡμιολίου] Ἡμιόλιον εἶπε τοὺς τρεῖς ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου.

6. ἑφθημιμεροῦς] Ἑφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπαρτίζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἁπλοῦς πόδας καὶ συλλαβήν.

10. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν] Ὅ ἐστιν οὐκ εἰς τὸ ἑφθημιμερὲς τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετά· οἷον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου ἐγίνετο ἑφθημιμερές.

14. εὐδαίμον'] Εὐδαίμον' ἔτικτε, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος· ἡ κτε συλλαβὴ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος.

89 ἡμιολίου] Hinc usque ad ἐγίνετο ἑφθημιμερὲς om. E.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως [e]τὸ τρίτον [f]τέτμηται τοῖς Ἀρχιλο-
3 χείοις, τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. Καὶ μέντοι καὶ τοὺς σπονδείους παρῃτήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ οἱ μετὰ τὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ [g]ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟ͂Ν, τὸ ἐξ ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς, τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. Δύναται δὲ καὶ εἰς [h]τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι εἰ ἀπὸ [i]σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς, (Ursin. p. 7. Bergk. n. 81.)

αὐτὰ δέ συ Καλλιόπα.

Τοῦ προσοδιακοῦ [k]ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον.

[e] τὸ τρίτον] Sic Fl. et MSS. τρίμετρον Turn. τρίτον μέτρον conjicit Tyrwhittus.

[f] τέτμηται] τετίμηται E. pr.

[g] ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟ͂Ν] προσῳδιακὸν Fl. E. ex em. Schol. Aristoph. Ran. 210. ὃ καλεῖται προσῳδιακὸν, διὰ τὸ τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. Vid. Schol. Aristoph. Nub. 651. et notam Hermanni.

[h] τρίμετρον ἀνάπαιστον T. E. pr. τρίτον ἀνάπαιστον Fl. N.H.B.P.S. E. em.

ib. Nullus dubito quin scriptum fuerit εἰς Γ. ἀναπαίστους atque ex γ litera numerali τρίμετρον et τρίτον orta esse. Auctor vult, Prosodiacum ex Ionico a majore et Choriambica dipodia posse dividi in anapæsticum e spondeo et duobus anapæstis,

αὐτὰ-δὲ σὺ Καλ-λιόπα.

HOTCHKIS. Hotchkisii conjectura non opus esse censet Hermannus.

[i] σπονδείου Turn.

[k] ἓν καὶ] ὂν καὶ Hermannus.

1. ἐνταῦθα] Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἐφθημιμερεῖ, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ [90]τῇ πρὸ αὐτοῦ [91]πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἡ τομὴ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε.

5. τὸ δὲ προσοδιακὸν μέτρον ἐλέγετο ἐν ταῖς πανηγύρεσι καὶ εὐχαῖς· συνέστηκε δὲ ἐξ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ. E.

6. Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον] Οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαίστους· καὶ ὁ πρῶτος σπονδεῖος δυνάμει ἀνάπαιστός ἐστι, καὶ ὁ [92]ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ, αὐτὰ δὲ σὺ Καλλίοπα· [93]δύναται δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, αὐτὰ δὲ σὺ, καὶ ἑξῆς χορίαμβος, ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν.

9. αὐτὰ] Δύο συλλαβαί. τὸ αὐτὰ δὲ σὺ καλλιόπα δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος.

10. τοῦ προσοδιακοῦ] Ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ τὰς ἰαμβικὰς [94]ἐπιμιγνύουσι ταῖς

90 τοῖς Pauwius.

91 πρὸ συλλαβῆς] π̅ρ̅ο̅ συλλαβῆ E.

92 ἑξῆς vel οἱ ἑξῆς Pauwius.

93 Sic Pauwius. δύναται δὲ τὸ κα Turn. δύναται δὲ τοῦ κᾶ ἰωνικοῦ E.

94 ἐπιμιγνύουσι] ἐπιμίγνυσι E.

4 Τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω [l]διαιροῖτο, εὑρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφαρμόζον. Ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχῃ [m]τὸν πρῶτον τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους, τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας [n]προσθεὶς τῷ σπονδείῳ [o]ποιήσεις ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, [p]οἷς ἑξῆς χορίαμβος.

5 Δύναται δὲ [q]κἂν ἀπὸ ἀναπαίστου κἂν ἀπὸ δακτύλου

[l] διαιροῖτο] Sic Turn. E.S. et C. ex emend. διαιρεῖ Fl. B.N.H.C. a p. m. διαιρεῖτο P.

[m] τὸν πρῶτον] τὸ πρῶτον P.

[n] προτιθεὶς] Sic Fl. προσθεὶς C. Turn. P.E. pr. S.

[o] ποιήσει] ποιήσεις C. Turn. P.E. pr.

[p] οἷς ἑξῆς χορίαμβος] Sic C. οἷς ἑξῆς χορίαμβον Fl. H.P.S.E. em. οἷον ἑξῆς χοριαμβικὸν Turn. E. pr. Aliquando conjeci ὄντος ἑξῆς χοριάμβου: sic infra s. 5. τοῦ ἑξῆς χοριάμβου γενομένου, et s. 6. ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων. Dobræus καὶ τὸν ἑξῆς χορίαμβον.

[q] κἂν] καὶ C.P.S.

κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν· [Fr. 23.]

Ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον [95]ἅ'ν λέγω σοι.

ἐφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμικται, καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν, καὶ χορίαμβον, ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδὸς ποιεῖ ἀναπαιστικὸν τὸ ἑξῆς. **τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους** *βούλεται δεῖξαι τὸν ἀνάπαιστον ᾠκειωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ. Ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι ἐὰν ᾖ ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος οἱ δὲ ἑξῆς ἀνάπαιστοι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, καὶ λοιπὸν ὁ ἑξῆς εὑρίσκεται χορίαμβος, ἔκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου.*

7. *κἂν ἀπὸ δακτύλου]* **Καὶ** *πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδείου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἑξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷόν ἐστιν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν. Γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικὸς, [96]τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου, καὶ γίνεται πρῶτος παίων· λοιπὸν ὁ ἑξῆς εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου. Πάλιν, ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ᾖ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικὸς, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ*

[95] ἅ'ν λέγω] Sic proculdubio corrigendum est, quod et me monuit Dobræus. ἃ λέγω Turn. E. Particula ἂν alias nonnunquam a librariis omittitur. Sic in versu Euripidis Suppl. 736. ubi edd. recte habent 'ἂν σὺ τυγχάνῃς, Plutarchus II. 1056 C. quomodo fere Diogenes Laërt. IX. 71. et Suidas v. Πυρρώνειοι, citat ἃ σὺ τυγχάνεις. Vide Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 553.

[96] δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης] τὴν δευτέραν συλλαβὴν λελυμένην ἐκ δύο μακρῶν καὶ E.

ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παραλαμβάνεσθαι, [r]τοῦ ἑξῆς χοριάμβου γενομένου· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ,

[s]Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεοικὸς τῷ
6 προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν. Παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γένηται τὸ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ [t]ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος καὶ ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν

[u]τὸν πρῶτον σπονδεῖον [x]καὶ τὴν (πρώτην) τοῦ δευτέρου

[r] τοῦ δὲ ἑξῆς χοριάμβου γινομένου] Sic Fl. N.H.B. in N. tamen δὲ deest. τῶν ἑξῆς χοριάμβων (γινομένων P.S.) γενομένων C.P.S. sed τῶν om. Turn. E.

[s] Ἑρμονίδη Fl. B.H.

[t] ἰωνικοῦ Fl. et MSS. ἰαμβικοῦ Turn. E.

[u] τὸν—ποιήσας] Ita Fl. B.H. D.E. em. et sic fere Turn. ad calcem. τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας Turn. C.P.E. pr. S. et mox αὐτῶν. S. in marg. ἤγουν τὸν ᾱ σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ βτέρου συλλαβήν.

ib. τὸν πρῶτον] Ita Fl. nempe Ἀστῶν δ' οἱ essent molossus, atque μὲν κατόπισ Choriambus. Sed Ionicus eam contractionem in molossum minime recipiet. Turnebus hæc pejus τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας. HOTCHKIS.

[x] καὶ τὴν τοῦ] καὶ τὴν πρώτην τοῦ Hermannus.

γίνεται δεύτερος παίων, καὶ ὁ ἑξῆς χορίαμβος ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς καὶ τοῦ ἀναπαίστου. Διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτε· ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἴαμβος τῷ ἀναπαίστῳ. Ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἐφθημιμερῆ εἰς μέρος λόγου λήγουσαν, τὸ μετ' αὐτὸ ἰαμβικὸν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

καὶ τόν δ' ἀπαμειβόμενος προσ-
έφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

λοιπὸν τὸ ἔφη, ἴαμβος· τὸ δὲ **πόδας** ὠ ἀνάπαιστος· καὶ **κυς ἀχιλλεύς** ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται.

11. δύναται δέ τις] Δύναται, φησὶ, τὶς βιάσασθαι καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων, **Ἀστῶν οἱ μὲν κατόπισθεν**, ἄχρι δύο σπον-

συλλαβὴν μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἑξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, [y] μὴ [z] ἐμπίπτοι.

7 Ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι, [80—83 Bergk.]

Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.
φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι· φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχρημένος, δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς
8 ἴαμβον περιΐστασθαι. Ἡ δὲ [a] τοῦ ἀναπαίστου φαντασία γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον. Κρατῖνος δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς [b] Ἀρχιλόχοις, [Fr. 9.]

[y] μὴ] εἰ μὴ P.
[z] ἐμπίπτοι] ἐμπίπτῃ (οι) E.
[a] τοῦ ἀναπαίστου φαντασία] φαντασία τοῦ ἀναπαίστου E. φ. τ. ἀνάπαιστον P.S. ἀναπαιστικοῦ C. mox γεγονέναι Fl. N.H. quod ortum ex γεγοναι (νε). Sic P. Infra λέγοι Fl.
[b] Ἀρχιλόχοις] De titulo hujus fabulæ vide Casaubonum ad Athenæum III. 9. Menagium ad Laërt. I. 12. Hanc vocem Hesychio v. εὕδοντι admodum probabiliter restituit Sopingius. De fragmento seqnente adi Sopingium ad Hesych. v. ἐράσμιον. De voce ἀωρολείων, præter Suidam,

δείων, ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἐφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἑξῆς χορίαμβος. Χορίαμβός ἐστι, τὸ μὲν κατόπισθ. Ἀλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος.

5. τρίτην διαφορὰν εἶναι] Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ 97 εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιοῦντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιοῦντες.

15. πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν] Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀρχιλοχείῳ. Δοκῶν οὖν τοῦτο μιμεῖσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος. τῶν ἀωρύλλειων. Ἀωρύλλειοι· οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

97 εἰ] ἢ E.

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι [c] οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν [d] Ἐρασμονίδη.

9 [a] Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων. [b] Ἄλλο δὲ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰθυφαλλικοῦ, [[e] οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον, Fr. 98. Bergk.]

Οὐκ ἔθ' ὁμᾶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον καὶ κρητικὸς, [οἷόν ἐστιν οὗτος,] [Archil. fr. 105.]

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἷος ἦν [f] ἐπ' ἥβης.

10 Τοῦτο [g] παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxci.)

[h] τόν με [i] παλαιστρίταν ὁμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς [k] Σεριφίοις οὐκέτι ἀκατάληκτόν

conf. Casaubonum ad Sueton. I. 47. et Toupium Add. Theocr. V. 90. Ad calcem Turnebi alia commemoratur lectio ἀωρυλλείων, quam habet quoque Scholiastes.

[c] οὐκ ἄντικρυς] Hoc est, ut Hermanni verbis utar, "pro dactylico ordine logaœdicum adhibuit," vel ad nostri rationes magis accommodate, iambum pro anapæsto in sedem tertiam introduxit.

[d] Ἐρασμονίδη] Ἐρασμονίδην P.E. C. Fl.

[e] οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον desunt Fl. et MSS. plerisque et mox οἷόν ἐστιν οὗτος.

[f] ἐφ' ἥβης] ἐπ' ἥβης Fl. E. fr. οἷον—ἐπήβης C.P.S.

[g] παρὰ μὲν τ. E. Turn καὶ deest Turn.

[h] De hoc Callimachi loco agit Valckenærius in Dissertatione de Aristobulo p. 125.

[i] παλαιστρίταν] παλαιστρήταν E. Fl.

[k] Σεριφίοις] Edd. et ni fallor MSS. Σερίφοις habent. περίφοις (σ supra) P. Sed alteram lectionem prætulere Viri doctissimi ad Pollucem VII. 69. X. 156. cum Photio et Etymologo M. p. 751, 5. In versu Cratini πολυβώτου ποντίας Σερίφου emendat Hemsterhusius ad posteriorem Pollucis locum, sine necessitate, ut vidit Pauwius. Mox pro ποντίαν Fl. male habet παντοίαν. In C. πάντα θεοὶ οἱ πολύβρωτον ποντίαν.

5. τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας] Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων.

8. ὁ τελευταῖος] Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος ὥσπερ ἐν τέλει [98] στίχου· στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴ γε δύο [99] συνηρημέναι εἰσί· καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται.

98 Sic Pauwius: erat στίχος· στίχον.

99 συνειρημέναι] συνηρημέναι E.

ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, [Fr. 6.]

χαίρετε [l]*πάντες ὅσοι πολύβωτον ποντίαν Σέριφον—*

11 *Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου,* [Fr. 85.]

ἀλλά μ' ὁ [m]*λυσιμελὴς, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.*

12 *Ἔνδοξόν ἐστι* [n]*καὶ ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ* ἐγκωμιολογικὸν *καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν* [o]*καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ,* (Ursin. p. 104. Bergk. 94.)

Ἦ ῥ' ἔτι [p]*Δινομένῃ τῷ Τυρρακήῳ*
τἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

[l] *πάντες θεοὶ*] Vere proculdubio Dobræus ad Aristoph. Eq. 32. p. (126. 127.) *πάντες ὅσοι.* Similiter Bekkerus in Addend. ad Dinarchi Or. II. p. 216, §. 21. pro *θείαν* reposuit *ὁσίαν.* In Porphyrio Stobæi Ecl. Phys. p. 716. Heerenius scite correxit *ὅσα* pro *θέα.* Plura hujusmodi collegit Cobetus in Diario Batavo cui titulus *Mnemosyne* T. II. p. 396 sq.

[m] *λυσιτελὴς* MSS. *πάθος* Turn.

[n] *καὶ* om. Turn. et mox *ἐστὶν* Fl. H.B.

[o] *καὶ* om. Turn. et mox *ᾄσμασιν* dat Fl.

[p] *διννομένη τῷ τυρράκκω* Fl. H.B. *διννομένη τῶ τυρρακήω* C. P. E. S. *μυρσίνῳ* Fl. C.B. *μυρσήννω* P. *μυρσίννω* D. E. S. Bentleius in Epistola ad medicum celeberrimum Ricardum Mead. p. 588. ed. Wordsworth. "*ι in ηιον may* "*be either pronounced and make* "*a syllable, or be adjunctum,* "(*that is, ἰῶτα subscriptum,*) *in* "*the Æolian manner; as I re*"*member these two verses of Sap*"*pho* (sic) *in Hephæstion.*" Deinde citat nostri verba prout in textu leguntur. In notulis MSS. idem indicavit corruptum Athenæi locum XI. p. 460 D. *Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης διννομένη παρίσδων.* MS. habet *παρίσδωνι.* Hemsterhusius: "An *τῷ Τυρρα*"*κήω, filio Tyrracæi?*"

4. *ἀσυνάρτητον*] [1]*Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων.*

8. *Ἔνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον*] *Ἐπισύνθετον δὲ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον ἀσυμφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων.*

[1] Corrigit Pauwius *τρίτον εἶδος ἁ. ἑ. δ. δ. κ. σ. καὶ δ.* h. e. *τεσσάρων ἰάμβων.*

[q] *κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν,* [Fr. 70.]

> [r] *Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν.*

13 Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ ἰαμβέλεγος καλεῖται· [s] *τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ·*

> *πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν.*
> [t] *κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἄναξ.*

14 Γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον Πλατωνικὸν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο [u] δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις,

> *χαῖρε παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν [x] ξύλλογε παντοσόφων.*

[q] *κέχρηται—ᾄσμασιν* om. D.

[r] *Ὀρσόλοπος*] Sic C.P. et codex Etymologi D'Orvillianus p. 634, 11. quemadmodum recte edidit Barnesius. *ὀρσόλεπος* Fl. H. S. *ὀρσόλεπτος* B. *ὅρσ' ὁ λέπος* E. *ὀρσ' ὀλέπος* Turn. *φιλέειν* Fl. H.B.S. *μὲν αἰχμὰν* Edd. MSS. *μεναιχμήν* vult Pauwius, alterum D'Orvillius.

[s] *τοῦτο* Turn. S.

[t] *κείνων*] Recte, ut videtur, inter Pindaricorum carminum fragmenta n. LXVII. edidit Schneiderus. Fr. 10. Boeck. Priorem versum Pindaro diserte tribuit Clemens Alexand. Strom. VI. p. 731. (Fr. C.) Fr. 6. Boeck. Tum *λυθέντες* C.

[u] Pro *δακτυλικὰ* C.P. habent *πλατωνικά*. Fabulæ Platonicæ epigraphen eodem plane, quo hic exhibetur, modo scriptam allegat, auctoris licet nomine omisso, Etymologus M. p. 595, 40. *τῶνδε βούλευτις πόνων· ἐν ταῖς Ξαντρίαις*. In p. 755, 43. MS. D'Orvillianus præstat *Πλάτων ξτ* (i. e. *ξάνταις*) *ἣν δὴ θόρμος τευταζόντων*. Suidas etiam *ξάνταις* vv. *Πλάτων*. *τευτάζειν*. Adde Eudociam Villoisoni v. *Πλάτων*. Vid. Meineke Fr. Com. T. II. p. 646. Hermannus locum ab Etymol. p. 595, 40. citatum Æschylo tribuit Fr. n. 179.

[x] *ξύλλογον* N. *πανσόφων* C.P.

4. *ἀντεστραμμένον*] Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος ἐκ τοῦ ποιοῦ· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ. Τὸ πρῶτον γάρ ἐστιν ἐκ δύο ἰάμβων καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ δεύτερον ἐκ δύο δακτύλων καὶ [2] συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι καὶ [3] συλλαβή, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι καὶ δύο συλλαβαὶ καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ [4] δύο συλλαβαί. Τὸ μὲν β διπλάσιον. Εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν· τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

2 *συλλαβῆς μιᾶς*] *συλλαβὴ μιὰ* E. Ibid. mox *δὲ* om.

3 *συλλαβή*] Addit E. *καὶ πάλιν δύο δάκτυλοι καὶ συλλαβή*.

4 *δύο συλλαβαὶ*] *γρ. καὶ συλλαβὴ* E. suprasc. Mox E. *τοὺς δισυλλάβους*.

15 Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον, (Fr. 78. Schneid. 9 Boeck.)

ὃς καὶ [y] τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.
[z] σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

16 Τοῦ δὲ [a] δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγεῖον· ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς, τὸ δὲ πρότερον κινουμένους ἔχει τοὺς [b] δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι ἢ σπονδείους, ἢ τὸν μὲν [c] πρῶτον δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον σπονδεῖον, τὸν δὲ δεύτερον δάκτυλον. Παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον [d] τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· [e] τὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο [f] δακτύλων συνεστήκῃ· οἷον,

[g] Νηΐδες οἳ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείαν, τὸ δὲ πρότερον οὔ. Ὥστε αὐτὸ ποτὲ μὲν [h] τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ [i] τρισκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

[y] τί πῶς Fl. B. τυπῶς H.

[z] σοφοὶ] Hunc versum inter Pindarica n. xxix. Plutarchi auctoritate II. p. 116 D. recepit Schneiderus, n. 235 Boeck.

[a] Pro δακτυλικοῦ C. habet καταληκτικοῦ. Pro δὶς Fl. exhibet δύο.

[b] δύο om. C. mox αὐτοὺς om. Turn. Tum γενέσθαι Fl.

[c] πρῶτον] Hic et infra P.S. πρότερον.

[d] τὴν ἐλεγείαν] τὸ ἐλεγεῖον malit Santenius ad Terent. Maur. v. 1726. et p. 306.

[e] τὸ δὲ] δὲ om. S.

[f] δακτυλικῶν Fl. B.E. pro v. l. Tum συνεστήκοι Turn. E. συνεστήκει C.P.S.

[g] Νηΐδες] Hunc versum ex Elegis Callimachi depromtum esse sibi persuasum habuit Hemsterhusius ad istius poëtæ Fr. cxi. qui constructionem sic ordinat: φίλοι, οἳ οὐκ ἐγένοντο νηΐδες Μούσης. Callimacho diserte tribuit Chœroboscus in Theodos. p. 193, 12. Eum imitantur Auctores Epigrammatum apud Anthol. Pal. IX. 583. Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας Νῆϊς Μουσάων, ῥίψον ἃ μὴ νοέεις. IX. 191. Εἴ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

[h] τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον] γίνεσθαι addit P. Mox εἶναι om. P.

[i] Ita legendum erat postulante sensu. MSS. plerique et Fl. tan-

17 Καὶ [k]τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου ἓν σχῆμα·

[l]παῖς ἄτε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν·

[m]τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

Τοῦ δὲ τρισκαιδεκασυλλάβου δύο σχήματα· ποτὲ μὲν πρῶτος ὁ δάκτυλος·

Νηΐδες αἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

ποτὲ δὲ δεύτερος·

ῥέζειν, καὶ στεφέων εὗαδε τῷ Παρίῳ.

18 Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως [n]καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον, οἷον τὸ Καλλιμάχου, (Fr. cxcii.)

ἱερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

tum habent δωδεκασύλλαβον. Turn. tantum τρεισκαιδεκασύλλαβον. τρισκαιδεκασ. P. ιγ σύλλαβον E. qui mox εἰς ιβ σύλλαβον.

[k] τοῦ μὲν] μὲν om. E.

[l] παίσατε] Hunc versum, e poëta vetusto, forsan Callimacho, desumtum, mutuatus est Agathias Anthol. Pal. V. 282. Steph. p. 463. 'Η ῥαδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῷ Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν· 'Αλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον Οὐ λάθε· ΤΩΝ Δ' ΕΤΕΩΝ 'Η ΔΕΚΑΣ ΟΥΚ ΟΛΙΓΗ. Ad. vv. Οὐ λάθε Porsonus in Miscellaneis p. 259. "Si "hoc epigramma citat Hephæ"stion, pro οὐ λάθε legendum est "παῖς ἄτε, aut forsan ita fuerat in "epigrammate, quod compilavit "Agathias." Non dubitavi litteras sejungere quæ male coaluerant.

[m] Plutarchus, *Quomodo Adulator ab Amico internoscatur*, T. II. p. 54 D. εὐφυὴς εἰμι ποιητὴς καὶ στίχον οὐ φαυλότατον γράφων· ΒΡΟΝΤΑΝ Δ' ΟΥΚ ΕΜΟΝ, ΑΛΛΑ ΔΙΟΣ.

[n] καθ' ἕτερον] N. habet καθ' ἕκαστον. Hotchkis conjicit κατὰ πρότερον. Sed vide supra X. 8.

10. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον] 'Αντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, οὐκ ἐγένοντο φίλοι, διπλασιάσῃ τὶς, ποιεῖ ἐλεγεῖον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάσῃ τὶς, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγεῖον. 'Εὰν γὰρ ἔχῃ τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον· ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾖ, δυνατόν· διὸ [5]εἶπεν οὐ πάντως. Δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισημήνασθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ [6]βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγεῖον· εὑρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν τῷ διπλασιάζεσθαι τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τὶς εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας.

13. Διοσκουρίδεω] 'Η γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς οὐκ [7]ἀπήρτισεν

[5] εἶπον Pauwius.

[6] βραχεῖα] Vid. Santen. ad Terent. Maur. p. 291.

[7] ἀπήρτησεν] ἀπήρτισεν E.

19 Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου· [p] οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον [q] Ἰοβάκχοις,

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

20 Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν, τὸ καλούμενον [r] Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ, (Fr. inc. 136.)

Ἑῷος ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxvi.)

[s] ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ᾐσθόμην· ἔστι κ' Ἀφροδίτη.

21 Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμ-

[p] οἷον] οἷόν ἐστι E.S.

[q] Ἰοβάκχοις] Vide Bentleium ad Horat. Serm. I. 3, 7.

[r] Εὐριπίδειον] Vide Schol. Aristoph. Equit. 753. Mox in ed. Fl. male ἔλαμψεν.

[s] In C. locus sic exhibetur mutilus, ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ τῆς λύρης ᾐσθόμην· ἔστι χ'ἀπόλλων ἀφροδίτη. Verba ἀκούω καὶ τῶν ἐρώτων in eo codice manu sua supplevit Bentleius. χἀπόλλων ἀφροδίτη P.

εἰς μέρος λόγου. Λήγει γὰρ εἰς τὸ Διός· τὸ δὲ ὅλον μέρος εἰς τὸ Διοσκουρίδεω.

1. κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν] Πρώτη ἀντιπάθεια, ἡ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις πρὸς τοὺς δισυλλάβους ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἁπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνωνται· οἷον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου ὁ ἀπὸ [8] μακρᾶς τροχαῖος παραληφθείη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχῆς δακτύλου καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχεῖος καὶ ἑξῆς ἔχων δύο μακρὰς παραληφθείη. Ἔστι δὲ [9] ἀντιπάθεια ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις, [10] οἷόν ἐστι τὸ ἀναπαίστοις.

ib. Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὴν ἐν τοῖς ἁπλοῖς ποσί, τουτέστι τοῖς δισυλλάβοις καὶ τρισυλλάβοις, ἐναντιότητα· δευτέροις (δευτέραν) δὲ ἀντιπάθειαν τὴν ἐν τοῖς συνθέτοις· λέγω δὴ τὴν ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις. S.

6. ἔλαττον] ὡς εἶναι [11] τριῶν μόνων τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικόν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων.

9. Ἑῷος] Ἐνδεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἐφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἑξῆς ὅμοιον, καὶ τὸ γ'.

13. ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην] Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α' τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἵ εἰσιν ἐναντίοι.

[8] μακρᾶς] μακροῦ E. qui mox παραλειφθείη. Similiter infra.

[9] ἡ β. ἀντιπάθεια Pauwius.

[10] Legendum videtur οἷόν ἐστιν ὁ ἀντίπαστος.

[11] μὲν τριῶν μερῶν] τριῶν μόνων E.

βικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ, ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταλητικόν·

[t]ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν, Κλεῒς ἀγαπατὰ,
ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἐραννάν.

22 τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον [u]δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς ὅτι οὕτως σύγκειται, [x]ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν,

[t] Hi versus omnes constant e trochaico dimetro et iambico hephthemimeri. Sed solus eorum secundus juxta eam formam cæsuram recipit. ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν est igitur trochaicus dimetrus acatalectus, cujus pars reliqua debet esse hephthemimeres iambicum. Sed κλεῒς ἀγαπητὰ vel κλεῒς κἀγαπητὰ non est tale. Conjectura igitur suppleatur κλεῒς ΤΕ κἀγαπητά. HOTCHKIS. Hunc versum etsi mendosum, prout in MSS. legitur, reliqui. Bentleius sic: lege Κλεῒς 'ἀγαπατὰ, et totum fortasse sic, ἐστί μοι καλὰ παῖς | χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν Ἐμφερῆ ἔχοισα μορ|φὰν, Κλεῒς 'ἀγαπητὰ Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐ θέλω | Λυδίαν πᾶσαν οὐδ' ἐραννάν. Tyrwhittus voluit, ἐμφερῆ μάλιστ' ἔχοισα | μορφὰν Κλεῒς ἀγαπατά. An legendum, ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν ἁ Κλῆϊς (vel Κλαῒς) ἀγαπατὰ? Vid. Valcken. Ep. ad Rover. p. lxii. Et sic nunc video Bergkium correxisse, qui præterea edidit ἐμφέρην pro ἐμφερῆ. Mox πᾶσαν deest Turn. et E pr. Ceterum Sapphoni recte, ut videtur, tribuit Ursinus, p. 287. Bergk. n. 84. ἀνθέσμοισιν—ἔχουσα—κλεὶς—οὐ λυδίαν Fl.

[u] δῆλον—ὅτι οὕτως] Libri omnes agnoscunt οὕτως. Turnebus vero quia Κλεῒς κἀγαπητὰ non fuit hephthemimeres iambicum, ut debuit, ου posuit, et ad calcem libri abjecit οὕτως. Pauwius, ut in erroribus solet, hunc sequitur. Miror vero D'Orvillium, cui Hephæstio tantum debet, hoc probasse. HOTCHKIS. Turnebus cum E. ita locum exhibet: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν, Κλεῒς ἀγαπητὰ δῆλόν ἐστιν ἀ. τ. τ. ὅτι οὐ (οὕτως E. ex em.) σύγκειται. D, quem male cepit D'Orvillius, hoc modo: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερὲς, τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφήν. Hermannus: "Apparet "hanc interpretis adnotationem "esse, in qua librarius quum per "errorem scripsisset ἐφθημιμερὲς, "adjecit statim veram lectionem "ἐμφερῆ, sed aut delere oblitus "est alterum vocabulum, aut "puncta supposita ab iis, qui hæc "descripsere, neglecta sunt."

[x] Pro ὡς προείρηται C. habet ὥσπερ εἴρηται.

2. γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικὸν] Ὅλον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, [12]προκαταληκτικὸν, διὰ τὸ, [13]κατὰ τὸν δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἑξῆς ὑπόκειται.

12 Hermannus: προκαταληκτικὸν δὲ, διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸν δέοντα etc.

13 κατὰ τὸν] κατὰ om. E.

ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς,

ἔστι μοι καλὰ πάϊς,

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

ἀντὶ τὰς ἐγὼ [x] οὐδὲ Λυδίαν.

καὶ βραχυκαταλήκτου,

πᾶσαν οὐδ' ἐραννάν.

23 Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῷ ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικὸν, (Fr. 30 Bergk.)

τὸν [y] λυροποιὸν ἠρόμην [z] Στράττιν εἰ κομήσει.

24 Τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ τὸ καλούμενον [a] Κρατίνειον. Ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς·

Εὔιε κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ', [b] ἔφασκ' Ἐκφαντίδης,

[x] οὐ λυδίας Fl.

[y] λυροποιὸν] μυροποιὸν Bergk.

[z] Στράτιν et κομίσει E. Turn. Στρατῖνον εἰ κομίσει Scaliger Poet. II. 23. non ut notat Barnesius ad Anacreont. p. 305.

[a] Κρατίνειον] Vid. Meinek. Fr. inc. LII. Mox τοῦ post ἐπιμίκτου om. Fl.

[b] ἔφασκε Φαντίδης E. Turn. Male. Maussacus in Dissert. Critic. p. 402. Harpocrat. ed. Blancard.

4. χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν] Ἐὰν εἰς τὸ χρυ γένηται ἡ τομὴ, εὑρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἴαμβοι, καὶ συλλαβὴ, καὶ ἡ τομὴ οὐ λήγει εἰς [14] λέξιν. [15] Ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γένηται εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὑρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. [16] Τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰάμβων. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφὴν διὰ τὸ [17] τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης ἐν τῷ παῖς. Ἔδει γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τετμῆσθαι.

5. ἐξ ὑπερκαταλήκτου] Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ [18] τελειότητος περιττεῦον συλλαβῇ, εἰ δισύλλαβοι εἶεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι καὶ δύο.

7. καὶ [19] βραχυκαταλήκτου] Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὑρίσκεται τὸ ἐφθημιμερὲς, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον.

12. τὸν λυροποιὸν] Ἔστι γὰρ χορίαμβος, καὶ δύο ἴαμβοι, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικὸν, ἕως τοῦ [20] κομήσει.

14 λέξιν] λῆξιν E.

15 Hermannus: ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γένηται πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς etc.

16 Τὰ δύο] τὰ δὲ δύο Herman. qui mox τὸ μὲν μετὰ τοῦτο.

17 τρισύλλαβον—ΠΑΙΣ] περιττοσύλλαβον ...... ἔδει etc. Herman.

18 τελειότητος] διποδίαν et mox συλλαβὴν E.

19 βραχυκαταλήκτου] βραχυκατάληκτα E.

20 κομήσει] κομίσει E.

πάντα φορητὰ, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ,

citante D'Orvillio: "Ecphantis "vel Ecphantides poeta comicus "fuit ignobilis, et parum ob ve-"tustatem et inscitiam notus: e "cujus Σατύροις hoc fragmentum "habemus apud Athenæum III. "p. 96 C. πόδας τε εἰ δέοι πριάμενον "καταφαγεῖν ἑφθοὺς ὑός." (Hermannus corrigit πόδας ἔτ' εἰ ut versus sit trochaicus tetrameter, πόδας ἐπεὶ Meinek. T. II. p. 12.) "Scholiastes Comici Vesp. 1182. "Φραντίδην hunc vocat; sed ut "animadverterunt docti viri, illic "legendum est Τηλεκλείδης καὶ "Ἐκφαντίδης, ut optime habet "Pollux II. 127." Plura habet ibidem Maussacus sed longiora quam ut hic commode exscribantur. Viri præstantissimi quos reprehendit sunt Josephus Scaliger ad Virgilii Copam p. 261. et Florens Christianus ad Aristoph. Vesp. 151. Vide etiam Casaubonum ad Athenæi l. cit. Hesychius v. Ἐκκεχοιριλωμένη· τοῦ Χοιρίλου οὖσα. Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοίριλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο κωμῳδίας. et Χορίλον Ἐκφάντιδος. Κρατῖνος τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον. Emendant Χοίριλον. Ubi eadem fere de causa Ecphantidem deridet Cratinus, qua Euripidem Aristophanes Ran. 975. Εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς. Schol. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη. Ecphantidæ quoque meminit Aristoteles in Polit. VIII. p. 227, 15. ed. Sylburg. Sed omnino lectu digna sunt Aspasii verba in comment. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 53 b. καὶ κωμῳδῶν χορηγῶν, σύνηθες ἐν κωμῳδίᾳ παραπετάσματα [1]δέρρεις ποιεῖν οὐ [2]πορφυρίδας μυρτίλος ἐν τιτανόπαισι τὸ, [3]δεινῆς ἀκούεις ἡράκλεις. τουτέστι σοὶ τὸ σκῶμμα ἀσελγὲς καὶ μεγαρικὸν, καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾷς, ὁρᾷς τὰ παιδία. διασύρονται γὰρ οἱ μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς, ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὑρεθείσης, εἴ γε καὶ σουσαρίων ὁ κατάρξας κωμῳδίας μεγαρεύς. ὡς φορτικοὶ τοίνυν καὶ ψυχροὶ διαβάλλονται, καὶ πορφυρίδι χρώμενοι ἐν τῇ παρόδῳ· καὶ γοῦν ἀριστοφάνης ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει που, μὴ δ' αὖ γέλωτα μεγαρόθεν κεκλημένον. ἀλλὰ καὶ ἐκφαντίδης παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητής φησι, μεγαρικῆς κωμῳδίας ᾆσμα [4]δίειμαι αἰσχύνομαι τὸ δρᾶμα μεγαρικὸν ποιεῖν. δείκνυται γὰρ ἐκ πάντων τούτων ὅτι μεγαρεῖς τῆς κωμῳδίας εὑρεταί. Codex MS. C.C.C. obiter a me inspectus nihil discrepat a vulgatis, nisi quod 1, δέρρεις in textu omittit, suprascripto tamen δέρῖς. 2, habet πορφύρας. 3, δεινῆς a p. m. sed δεινῶς ex em. et 4, διείμ' ἠσχυνόμην. Diversum exemplar videtur secutus Jo. Bernard. Felicianus in versione Latina *Venetiis* edita, 1589. fol. "*Splendorem "autem et munificentiam absone "affectat, qui sicut inquit, vel* ἐρανισταῖς, *id est, contributariis so-"dalibus convivium apparatu nup-"tiali factum exhibet, vel comœdos, "hoc est histriones comicos, pur-"pureis stragulis in scenam indu-"cit, cum tamen in comœdia non "e purpura, sed e ciliciis stragula "fieri consueverint. Carpuntur "autem Megarenses in comœdia "quod purpureis vestibus in ea "uti soleant, quodque importuni, "insulsi, ineptique in ea habean-"tur, cujus inventionem sibi ven-"dicant. Susarion enim, qui co-"mœdiam auspicatus est, fuisse "Megarensis perhibetur. Quos*

πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ [c]*Σχοινίωνος, ὦ* [d]*Χάρον.*

Τὸ *μὲν οὖν καθαρὸν* Κρατίνειον *τοιοῦτόν ἐστι.*

[e]Πολυσχημάτιστον *δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ κωμικοί.*

"*quidem taxans Myrtilus in ea* "*fabula quam Titanum filios in-* "*scripsit, ita inquit;* Graviter "audis Hercules: Hoc est tibi "dicterium petulans ac Megari- "cum. *Item Aristophanes in* "*Vespis:* Et frigide admodum "irrides: puerulos aspicis, De- "betis expectare nunc nil maxu- "mum A me: nec ut de Mega- "rico huc risum afferam Raptum "solo ad vos. *Ecphantides quo-* "*que, antiquissimus veterum co-* "*mœdiarum scriptor,* Prætereo, "*inquit,* carmen Megaricæ comœ- "diæ, Nam me pudet facere "Megaricam fabulam. *Quibus* "*omnibus insulsa Megarensium* "*importunitas videtur notari.*" Aspasius fortasse ex melioribus MSS. aliquando redintegrabitur; interim consulas Aristoph. Vesp. 57. et in schol. corrige cum Grotio Exc. p. 503. Εὔπολις Προσπαλτίοις. Plura de Ecphantide Nækius in Choerili frag. p. 51. seqq. Nunc profero locum Aspasii prout eum scriptum inveni multis abhinc annis in codice Bibl. Reg. Paris. 1926. f. 102 b. *καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. παροιμία ἐπὶ τῶν δεόντως τι ποιεῖν εἰωθότων. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν εἴωθεν ἐν κωμῳδίᾳ καλύμματα εἴτουν στέγας ἐκ δέρματος ποιεῖσθαι οὐ προφύρα μύρτιλος ἐν τιτανο. . . τοῦτό φησι σκληρῶς ἀκούεις ἡρακλεῖς τουτέστι σοι λοιδόρημα ἀσελγὲς καὶ μεγαρικὸν καὶ πανὺ ψυχρὸν γελᾷς ὁρᾶς τοὺς παῖδας. διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ ὅτι φυλάττουσι καὶ σφετερίζονται ταύτην ὡς παρ' αὐτῶν πρῶτον εὑρημένην· εἴγε καὶ ὁ σουσαρίων ὃς ἤρξατο κωμῳδίας μεγαρεύς. ὡς φορτικοὶ οὖν καὶ ψυχροὶ διασύρονται καὶ πορφύρᾳ χρώμενοι ἐν τῇ μεταβάσει. καὶ ἀριστοφάνης σκώπτων αὐτούς φησιν ἔν τινι χωρίῳ οὐδ' αὖθις τὸν γέλωτα ἐκ μεγάρων ἀναληθέντα* (sic) *ἀλλὰ καὶ ἐκφαντίδης ἀρχαιότατος τῶν παλαιῶν ποιητής φησι μεγαρικῆς κωμῳδίας ᾠδὴν παρέρχομαι ὤκυς ποίημα μεγαρικὸν ποιῆσαι· δείκνυται γὰρ ἐξ ἁπάντων τούτων ὅτι οἱ Μεγαρεῖς κωμῳδίας εὑρεταί.* De Ecphantidæ versibus vid. Meinek. Hist. Com. p. 22. quos in Com. Fragm. p. 7. ed. min. cum Hermanno ita corrigit:

Μεγαρικῆς κωμῳδίας
ᾆσμ' ᾖδον εἰ μὴ ᾐσχυνόμην
τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

Prius fragmentum Eupolidi non Myrtilo tribuendum esse docet Meinekius ad Eupolidis fr. Προσπαλτ. 2. T. II. p. 521.

[c] Σχοινίωνος] *χοινίωνος* Fl. Apud Plutarch. de Mus. p. 1132 D. inter *νόμους* tibiarum recensetur Σχοινίων. Et Σχοινίων apud Hesych. quoque scribendum. Cratinus ap. Hephæst. p. 56. Πλὴν ξ. κ. τ. λ. et de hoc accipiendum est. Non recte igitur Is. Casaubon. ad Athen. XIV. p. 894. dictum putat quod fracta et effeminata sit saltu suo. SOPINGIUS ad Hesych. v. Σχοίνων. Vide et Pollucem IV. 65, 79. Suid. in Καλλίας.

[d] Χάρον] *χάρων* E.

[e] Πολυσχημάτιστον] Nescio an huc referenda sit Etymologi Magni glossa, Τολύνιον: *τὸ καλούμενον Κρατίνειον πολυσύνθετον, ἀπὸ τοῦ Μεγαρέως Τολύνου. ἔστι δὲ προγενέστερος Κάδμου.*

Τοὺς γὰρ σπονδείους τοὺς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς παρὰ τάξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς [f] Ἀστρατεύτοις καὶ [g] ἀτακτοτάτως

[f] Ἀστρατεύτοις] In aliis codicibus est Εὐστρατεύτοις (Turneb. in calc. B.C.P.E.S. pro v. l.) Sed hoc spurium est; satis enim frequenter hujus fabulæ verum nomen, quod est Ἀστράτευτοι, occurrit; ut apud Schol. Aristoph. Av. 808. Hephæst. p. 61. Athenæum p. 397 C. Diogenem Laërtium et Suidam. Videtur Eupolis hoc dramate perstrinxisse homines molles, militiæque ob nimium otii studium et meticulosum ingenium ineptos. Id non leviter firmat alter hujus dramatis titulus; duplici enim nomine vocabatur Ἀστράτευτοι et Ἀνδρογύνοι, teste Suida in v. Εὔπολις. Idem etiam, quod de dramatis hujus argumento dixi, ferme colligi potest ex fragmentis, quæ hinc et inde superant. Apud Schol. Aristoph. Av. 1555. exstat ex hoc dramate locus, in quo perstringit Pisandrum, hominem meticulosissimum, quem alii etiam comici sale comico perfricuerunt, et Atheniensibus in scena deridendum propinarunt. Eupolidis verba hæc sunt: Πείσανδρος εἰς Πάκτωλον ἐστρατεύετο· Κἀνταῦθα τῆς σῆς στρατείας κάκιστος ἦν Ἀνήρ. Versum secundum, sensu et metro flagitante, ita legas velim: κἀνταῦθα τῆς ὅλης στρατιᾶς κάκιστος ἦν. Alius ex eisdem Astrateutis locus est apud Athenæum IX. p. 397 C. Hæc verba ita ad legem metricam sunt reducenda: μή πότε θρέψω Παρὰ Φερσεφόνῃ τοιόνδε ταῶν Ὃς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Versus sunt anapæstici, quorum primus est posterius bisegmen dimetri anapæstici: secundus, integer dimeter anapæsticus: tertius, dimeter catalecticus; quales non raro claudunt sententiam; apud Æschylum fere semper. Tertius denique ex Astrateutis locus nobis servatus est a Diogene Laërt. III. 7. in quo philosophos tangit: Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ. ARNALD. Eupolidis fragmentum ita scribendum est, deleto σῆς, quod ex articulo τῆς in vicinia natum est, κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ. PORSONUS in Append. ad Toupii Em. T. IV. p. 467. probante Meinekio T. II. p. 436. Secundum ejusdem poetæ fragmentum sic libentius constituerim, ut parœmiacum proxime antecedat basis anapæstica: Μή ποτε θρέψω παρὰ Περσεφόνῃ | Τοιόνδε ταῶν | Ὃς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.

[g] ἀτακτότατα E. Turn. ἀτακτοτάτοις C.

1. Τοὺς γὰρ σπονδείους] Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδεῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτοι δ' ἐν ταῖς περιτταῖς τιθέασι· καὶ τὸ [21] ἰαμβικὸν ἐν ταῖς περιτταῖς, οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν.

2. ἐν ταῖς μέσαις] Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἔν τε τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ.

21 ἐν ταῖς περιτταῖς hic supplet Pauwius.

συνέθηκε τὸ εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

ἄνδρες ἑταῖροι [h]δεῦρο δὴ τὴν γνώμην [i]προσίσχετε,
εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει.

πῆ δὲ τοιαῦτα,

[k]καὶ ξυνεγινόμην ἀεὶ τοῖς [l]ἀγαθοῖς φάγροισιν.

[h] δεῦρ' ἤδη] δεῦρο δὴ Hermannus, probante Meinekio Com. Fr. T. II. p. 438.

[i] προσίσχετε recte Hermannus. Libri habent προΐσχετε—μή τοι et τυγχάνῃ Fl.

[k] ξυνεγεινόμην citat Valckenærius ad Phœn. 360. quod calami errore factum censet Schæferus ad Schol. Apoll. Rhod. II. p. 265. ξυνεγινόμην MSS. Fl. ξυνεγεννόμην E pr. ξυνεγιννόμην em. ξυνεγιγνόμην Hermannus Elem. D. M. p. 583. Καὶ ξυνεγεννόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς, φάγροισιν. Turn. ἂν pro ἀεὶ Fl.

[l] ἀγαθοῖς, φάγροισιν] Tolle distinctionem quæ est post ἀγαθοῖς, et hoc junge cum φάγροις, per quos, non homines, ut vult Cl. Pauw, sed pisces intelligas velim. Συγγίνεσθαι vel συγγίνεσθαι per metaphoram ponitur pro *comedere*, ut a Teleclide apud Athen. II. p. 56. Vide de hac significatione τὸν πάνυ (Casaubonum) Animadv. II. 15. III. 34. Φάγροι vero a veteribus in deliciis habebantur, hinc Metagenes apud eundem Athen. VI. p. 269 F. scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει Τευθίσιν ὄπταις καὶ φάγροις καὶ καράβοις. Priorem versum metro postulante et sensu lege ita: Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐντεῦθεν ῥέει, ejectis μὲν ἐν, quæ orta sunt ex priore vocis ἐντεῦθεν syllaba. Idem, quod de phagris dixi, liquet ex Mnesimachi Hippotropho apud Athen. IX. p. 403 B. cujus illi versus omnes in anapæsticos dimetros sunt dispescendi. Carne vescebantur *phagri* teste Platone in Cleophonte apud Athen. VII. p. 315 C. Σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισε σαπρὰν 'Ορφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν. Locus hic paullo aliter legendus est, et sic quidem: .... σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισεν σαπρὰν 'Ορφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν. Nota hunc posteriorem versum citari ab Athenæo VII. p. 327. solum, hoc pacto 'Ορφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις ἴση βορά. Sed illud ἴσῃ a glossatore profectum est, ni ad sensum supplendum sit ipsius Athenæi: quicquid ejus sit, ex integro fragmento liquet, non ipsius id esse poëtæ; sive sit ille Plato, vel Ameipsias: id enim etiam incertum; nam priore in loco, ubi hunc versiculum citat Dipnosophista, eum Platoni tribuit, in posteriore vero Ameipsiæ. Optimi *phagri* reperiebantur in Eretria, indeque 'Ερε-

2. ἄνδρες ἑταῖροι] 'Εν τῷ ἰαμβικῷ σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἧδε δεῦρ' ἤδη. Καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ [22]τὴν πρώτην, ἥ ἐστι τὴν γνώμην.

5. καὶ ξυνεγινόμην] Τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς Ἀνακρεόντειον ἔχουσι τὸν μὲν α χορίαμβον, εἶτα δύο ἰαμβούς· καὶ πάλιν χορίαμβον καὶ [23]τροχαῖον καὶ συλλαβήν.

[22] Sic Pauwius pro τὴν μήν.

[23] ἴαμβον Pauwius.

ὥσθ' ὅλον [m]αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον Ἀνακρεοντείῳ τῷδε, [Bergk. 22.]

[n]Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

[o]πῇ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι.

26 Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ [p]καταληκτικῶν [q]διμέτρων [r]δικατάληκτον, ὃ [s]Φερεκράτης ἐνώσας,

τρίκοι dicuntur Antiphani ἐν Προβατεῖ apud Athen. VII. p. 295 D. De *phagris* multa adhuc habet quæ diximus firmantia Athenæus, p. 327. Ubi inter alia citat Strattidis locum ex Philoctete, qui ita ad anapæsticos dimetros acatalecticos est redigendus: Κᾆτ' εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἁδροὺς Ὀψωνοῦσιν μεγάλους τε φάγρους, Καὶ Κωπαΐδων ἁπαλῶν τεμάχη Στρογγυλιπλεύρων. ARNALDUS. Parasitus hic loquitur et helluo — qui se jactat semper ἀγαθοῖς φάγροις συγγενέσθαι, nempe τοῖς Ἐρετριακοῖς. Eos enim in deliciis fuisse patet ex Athenæo VII. 295 D, τὰ ἀγαθὰ sæpe de exquisitis ferculis dici notum, uti apud Latinos *bonæ res*. D'ORVILLIUS.

[m] αὐτὸν Turn. C.

[n] Σίμαλον] Sic Turn. C. et forte H.N. Σίμαλλον B. Σίμετρον Fl. Mox πυκτίδ' C.S.

[o] πῇ δὲ καὶ ἄλλοις] Sic C. quomodo emendavit Hermannus. Ceteri (etiam P.E.S.) καὶ ἐν ἄλλοις, quæ lectio, subintellecto δράμασι, retineri poterat. Tum ἐχρήσαντο C.S.

[p] καταληκτικὸν δίμετρον Fl. B.N.

[q] διμέτρων] διμέτρῶν E.

[r] δικαταλήκτων C.

[s] Φερεκράτης ἐνώσας] Apparet ex his fuisse, qui binos Pherecrateos uno versu comprehenderent. Vereor autem ne non recte interpretatus sit Pherecratem Hephæstio, si vera sunt, quod valde probabile est, quæ scholiastes metricus Pindari ad Ol. IV. stroph. 7. scribit: οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς σωτῆρα Χριστὸν τὸν ὡραιοπυλαιώτην ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἔξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐζωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος. Videtur enim Pherecrates non de hisce versibus, qui ab ipso nomen habent, sed de anapæstis spondiacis loqui, quos, ut puto, statim prolaturus erat. HERMANN. Elem. Doct. Metr. p. 603.

5. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπάστων] Ἀντίσπαστος δέ ἐστιν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. Εἴρηται δὲ ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ [24]πρώτη μακρὰ ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὥσπερ ἐνταῦθα. Τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο [25]ἀντισπάστων παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά.

6. δικατάληκτον ὁ Φερεκράτης] Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν δικατάληκτον εἶπε.

24 μακρὰ addit Pauwius. 25 ἀναπαίστων περὶ] ἀντισπάστων παρὰ Pauwius. Vid. Schol. ad v. Ἄνδρες in p. seq.

[t] *σύμπτυκτον ἀνάπαιστον* καλεῖ, ἐν τῇ [u] Κοριαννοῖ, [fr. 5.]

> ἄνδρες [x] πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ
> [y] συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

27 Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον Καλλίμαχος, (Epigr. xli.)

> [z] Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον δὐκ Πελασγῶν,

ὅπερ προέταξεν ἐπισυνθέτου, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας [zz] καὶ ἰθυφαλλικοῦ, τοῦδε,

> Ἀκρίσιος τὸν νηὸν [a] ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης.

28 Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ [b] πεποίηκε, (Ursin. p. 7. Bergk. 83.)

[t] *σύμπτυκτον*] *σύμπηκτον* P. *σύμμικτον* E. *σύμπυκτον* S. Fl. *σύμπικτον* C.

[u] Κοριαννοῖ] Athenæus XIII. 3. *πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Φερεκρατοῦς Κοριαννώ.* quem locum advocat Sylburgius ad Etym. M. in Ὑοσκύαμος. ubi habetur etiam in Cod. meo, ἐν Κοριαννοῖς. At apud Athenæum semper ἐν Κοριαννοῖ. Vide dubitantem Jungermannum ad Polluc. X. 179. ubi Cod. Κοριαννοί. Photius vitiose. *ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Κοριάνις Φερεκράτις. πάντων γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του.* V. doctiss. Alberti indicem, et Meursii Bibl. Attic. necnon ad Nicomachum p. 175. et Fabric. Bibl. Gr. Miror tamen toties Κοριαννοῖς occurrere. An pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut in *Menæchmis* Plauti, et *Archilochis* Cratini? D'ORVILLIUS.

[x] *προσέχετε* C. *ἐξευρήματι καινῷ* desunt Fl.

[y] *συμπτύκτοις*] *συμπύκτοις* C. *συμπήκτοις* P. *συμμίκτοις* E.

[z] Δήμητρον P. Integrum Callimachi Epigramma est: *Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον δὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος Εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.* Mox ὁ ἐκ Π. Fl. οὐκ ἐκ Π. C.

[zz] *καὶ*] ἢ Fl.

[a] *ἐδείματο*] *ἐδήματο* P.

[b] *πεποίηται* C.

1. [25] *σύμπτυκτον ἀνάπαιστον*] *Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ' ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φερεκράτης μετὰ τὸ κομμάτιον ἐν τῷ* [26] *καλουμένῳ ἀναπαίστῳ καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον.*

3. *ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν*] *Ἡ γὰρ τελευταία* [27] *τε τὸν νοῦν κατακλεὶς ἀντισπαστική ἐστιν, ὅ ἐστιν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχεῖαν, ἥτις λείπει.*

25 *σύμμικτον* E.

26 *καλουμένῳ ἀναπαίστῳ*] *παράβασις* appellatur *ἀνάπαιστος ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται.* Schol. Aristoph. Nub. 518. Schol. ad Pac. 734. *παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις*] *πᾶσαν παράβασιν ἀναπαίστους λέγει.*

27 *τε τὸν*] τὸ E.

δεῦρο [c]δηῦτε Μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι.

29 Καὶ [d]τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ἡ αὐτὴ ποιήτρια, (Ursin. p. 11. Bergk. 99.)

ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, [e]ὡς ἄραο.
ἐκτετέλεστ', [f]ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν, (Ursin. p. 13. Bergk. 100.)

[g]μελλίχροος δ' ἐπ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ.

Τοσαῦτα [h]περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

ΚΕΦ. Ις.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται ὅσα κατ' [i]ἐπιλογισμὸν

[c] δεῦτε] δηῦτε Fl. MSS.

[d] τὸ] τὰ E.

[e] ὡς ἀραῖ C. ὡς ὀρ̊ P. Mox ἀνάρας Fl. B. ἂν ἀρᾶθ C. ἀναρὰθ P. ἀνάραο E.

ib. Nescio an ἀραῖ utroque in versu reponendum sit. Mirum certe foret, ni Æolenses, qui in activo verbo βοᾶις βοᾶι dicebant, de qua re vid. Gregor. Cor. et ejus interpretes p. 590. idem etiam in secunda persona passivi fecissent. HERMANN. qui dedit ἀρᾶσαι in Epit. n. 522. ἄρασο Ahrensius.

[f] ἔχεις] ἔχῃς C.P.S.

[g] μελίχρος δ' ἐπιμερτῷ Fl. μελλίχροος δ' ἐπ' ἱμερτῶ P. et fere E. S. μελίχρονος C. μελίχρως—κέχρηται N. Æolicam formam μελλίχιος reponendum suspicatur Hermannus.

[h] περὶ] καὶ περὶ C.E.S.

[i] ἐπιλογισμὸν, ἤτοι κατὰ λόγον τινὰ, καὶ κοινωνίαν, καὶ ποδῶν συγγένειαν N. μὲν om. C. et mox habet δέχεται.

1. δεῦρο [28]δηῦτε] Χορίαμβος, καὶ ἴαμβος καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερὲς, πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται. Δοκεῖ δὲ τὸ Σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκά εἰσι. Φαμὲν οὖν ὅτι [29]ἐὰν συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκὰ, εὑρίσκεται ἐν τῇ τριτῇ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ὅπερ ἄτοπον εἰς μέτρον τροχαϊκόν. (sic S.)

7. καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν] Οὐκ ἔτεμε γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου εἰς τὴν κατακλεῖδα τὴν ἰαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ἱμερτῷ.

10. Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται, ὅταν παρὰ τοὺς ὡρισμένους τόπους τίθενται οἱ πόδες. οἷον αἱ [30]ἄρτιαι τοῦ ἰάμβου δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον· ὅταν οὖν τις τῶν κωμικῶν θείη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ

28 δεῦτε] δηῦτε E. Χορίαμβος—ἑφθημιμερὲς non ad h. l. sed ad s. 29. videntur pertinere.

29 ἐὰν] ἐὰν ἅμα E.S.

30 ἄρτιαι] ἄρτιοι E. qui mox δέχωνται.

μὲν οὐδένα πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν [k] *χρησαμένων ποιητῶν· τούτων δ᾽ ἐπισημότατά* [l] *ἐστι τάδε.*

2 Τὸ πριάπειον, *οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ᾽ ὅτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περαιοῦσιν, ἐάν τε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, ἐάν τε ἀπὸ τροχαίου, κατὰ τὸ* [m] *δεδομένον, ἐάν τε ἀπὸ σπονδείου· οἷον παρ᾽* [n] *Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ·*

[k] *χρησιμωτάτων* Fl. B.D.E. pro v. l. *χρησίμων* N. *χρησαμένων* C. P.E. pr. S. Turn. Mox *τῇ ἰαμβικῇ δ.* Fl.

[l] *ἐστι* om. Fl. B.

[m] *δεδογμένον* C.

[n] *Εὐφορίωνι τῷ χερρονησιώτῃ*] *Χερρονησίτῃ* D. Vide Meinek. Anal. Alexand. p. 341 seqq. De vv. *Χερρονησιώτῃ* et *Χερρονησίτῃ*

ἰαμβικοῦ, εἴτ᾽ οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυσχημάτιστον. Ἔδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν, καὶ ἑξῆς περὶ [31] *ἀπεμφαινόντων·* [32] *συγκεχυμένον δέ ἐστιν, ὅταν συζυγίᾳ τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἐν τινὶ μέτρῳ κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κεῖται πούς, οἷον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὑρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βάσει σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ* [33] *ἐν περιττῇ· τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος.*

ib. *κατ᾽ ἐπιλογισμὸν*] *Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν καὶ τῶν ποδῶν συγγένειαν.*

1. *πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων*] *Οἷον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων* [34] *διαφόρων ποδῶν σχέσιν. σχήματα γὰρ ἔλεγον τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν καὶ τῶν χρόνων σύνθεσιν.*

4. Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ] Τὸ *καθαρὸν πριάπειον ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον* [35] *κατάληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷον,*

Ἠριστήσαμεν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν [36] ἀπόκλας.

ib. *ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ*] *Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διΐαμβος, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ* [37] *συλλαβῇ μακρὰν, ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν.*

6. *τοῦ παντὸς μέτρου*] *Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἡ τελευταία, καὶ* [38] *σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα, τὸ* [39] *ἀσυνάρτητον ποιεῖ.*

31 *ἀπεμφαινόντων*] *ἀποφαινόντων* E. Vid. infra Aristid. Quintil. s. 57.

32 *συγκεχυμένον*] Vid. infra Aristid. Quintil. s. 55.

33 *ἐν περιττῇ*] *περιττὴ* E.

34 *διαφόρον* Pauwius.

35 *κατάληκτον*] *ἀκατάληκτον* E. Turn.

36 *ἀπόκλας*] *ἀπόκλασμα* E. Turn.

37 *συλλαβῇ*] *συλλαβὴν* Santenius ad Terent. Maur. p. 371.

38 *σπονδείῳ*] *σπουδῇ* E.

39 *πολυσχημάτιστον* Pauwius, probante Hermanno El. D. M. p. 581.

[o]οὐ βέβηλος, ὦ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,
κἀγὼ δ' [p]ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω,
ὁδεύων Πηλουσιακὸν [q]κνεφαῖος παρὰ [r]τέλμα.

leg. Wesseling. ad Herodot. IX. 118. ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφορίων Straboni VIII. p. 568. restituit Santenius ad Terent. Maur. p. 371. sed eam emend. præceperat Fabricius Bibl. Gr. III. p. 14.

[o] οὐ βέβηλος] Hunc et sequentem versum citat Dionysius Hal. περὶ Συνθ. p. 4, 19. ed. Sylburg. p. 30. ed. Upton. ubi ὡς λέγεται præbent edd. præter Aldinam, quæ cum Nostro τελεταὶ exhibet. τελεσταὶ Fl. In seq. εὐεργεσίης habet Aldus, ceteri ἐργασίης. Scholiastes Hermogenis p. 393. [ed. Ald. T. V. p. 491 Walz.] monente Bentleio, φησὶ τετράμετρα ταῦτα εἶναι προσῳδικὰ, καὶ ὅμοια τοῖς Πριαπείοις, ὑπό τινων δὲ Ἰθυφαλλικοῖς καλουμένοις τοῖσδε· Συμβέβηλος ὡς λέγεται τοῦ νέου Διονύσου Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκῳ.

[p] ἐξ εὐεργεσίης] ἐξ εὐηγεσίης Homer. Od. τ'. 114. ubi Scholiasten omnino lege. Hesych. in εὐηγεσίη. HEMSTERHUS. Similiter Ungerus in Schneidewini Philol. IV. p. 725.

[q] κνεφαῖος deest Fl.

[r] τέλμα] Fl. λαῖτμα. hoc est natum e gl. λαῖτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλμα. Nempe Euphorion respicit opinionem qua Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Hesych. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἕλαφος [ab ἕλος] πλὲξ, ἰλός. Τελμῖνος πολύσματος πηλώδους. Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Τελμάτων, πηλῶν. et quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium XVII. p. 1154. Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ λίμναι, καὶ ἕλη μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη, ἅτινες βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem ingenium erat non alienum ab his lusibus. Helladius loco modo laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις, hanc tamen locutíonem inter has non retulerim. Boni poëtæ etiam in his sibi indulserunt. Porro ait Strabo illa loca τέλματα et βάραθρα vocari, at in aliis Codd. Strabonis habetur βάθρα. βάραθρα reponit magnus Casaubonus ad L. XVI et XVII. p. 1076 et 1154. ex tribus locis Diodori, et ex altero Polybii, ubi βάραθρα διὰ τῆς ἀνυδροῦ vocari dicuntur. Si βάραθρα vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidæ restituenda, ubi τέλματα explicantur βάθρα. Eodem modo apud Photium. Et id vero simile: quia et τέλμα φρέαρ et βάραθρον χάσμα φρεατῶδες explicatur Suidæ. Aristoph. Av. 1592. Ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. Κυρίως δὲ τὸ πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. Sed hujus rei

1. οὐ βέβηλος] Εἰς τὸ οὐ βέβηλος. Ἔστιν ὁ [40]πρῶτος πούς ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· ὁ δεύτερος, χορίαμβος· ὁ τρίτος, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα [41] ὁ τέταρτος, ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, ονυσου· τὸ δὲ καγω σπονδεῖός ἐστι.

40 πρῶτον] ὁ πρῶτος πούς S. Mox δεύτερον et τρίτον E. vulg.

41 τέταρτον] τέταρτος E. ὁ δὲ τέταρτος S.

3 Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ΓΛΥΚΩΝΕΙΩΝ [s]τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης, (Ursin. p. 46. Bergk. p. 947.)

[t]καλὰ γέροια εἰσομένα.
Ταναγρίδεσσι [u]λευκοπέπλοις.
[x]μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις.
[y]λιγουροκωτίλης [z]ἐνοπῆς.

arbitrium esto penes Wesselingium: qui Diodoro salutares admovit manus, et si quid in codd. ejus varietur nos monere non gravabitur. Rursus certe apud eundem L. I. p. 26. [18.] de his locis verba, *πέδια τελματώδη, τὰ προσαγορευόμενα βάραθρα*, firmant lectionem Euphorionis, et emendationem in Suida et Photio. Quin tamen Etym. M. *βάθρα*, in Codice meo quoque, agnoscitur, et præterea definitur *τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων*, ubi negans particula inserenda, ut ne Polybio et Schol. Aristophanis adversetur. *βάθρα* possent respondere *vadis*, quæ circa Pelusiacum litus sunt: sed de illis cogitari nolim. D'ORVILLIUS.

[s] *τὰ τοιαῦτα* Turn. Mox *κορίννοις* C.

[t] *καλὰ* deest Fl. mox *γέρεια* Turn.

[u] *λευκοπέπλους* Fl.

[x] *μεγάδ' ἐμὴ μέγαδε* Fl. *μεγά δ' ἐ   δε πόλις* sic C. spatio relicto. *γέγαθε   σε πόλις* P.

[y] *λιγουροκοτίλης* Fl. et MSS.

ib. *λιγουροκωτίλης*] Vide Metrici (Pauwii scil.) ignorantiam cum edat cum Turnebo
˘ ¯ ˘ ¯ ˘ ¯ ˘ ˘ ¯
λιγουροκωτίλης ἐνοπῆς, et secun-

1. *καὶ ἐπὶ τῶν* ΓΛΥΚΩΝΕΙΩΝ] Τὸ *καθαρὸν γλυκώνειον ἀντισπαστικόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἷον,*

Καπρὸς ἠνίχ' ὁ μαινόλης.

4. *καλὰ γέρεια εἰσομένα*] Ὁ *πρῶτος λέλυται εἰς τρίβραχυν. καὶ ἔστιν ἡ συζυγία* καλὰ γέρεια· *εἶτα,* εἰσομένα, [42]*ὕπερθεν τῆς ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρᾶς εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον· καὶ τὰ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως.*

Καλὰ γέρεια εἰσομένα,

ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος· ὁμοίως,

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις·

καὶ τὸ τρίτον ἐστὶ,

μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε·

καὶ τὸ τέταρτον,

λιγουροκωτίλης.

καὶ τὸ πέμπτον,

καὶ [43]πεντήκονθ' οὐψιβίας.

[44]*Παραβεβίασται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ* κοντ'· *τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει.*

7. *Λιγουροκωτίλης*] *Βοιωτιακὴ ἡ τοῦ* ο *προσθήκη, καὶ βραχεῖα μὲν ἡ* ου.

42 *ὑπερθὲν τὴν—μακρὰν* Pauwius.
43 *πεντηκόντουψιβίας* E.
44 *παραβεβᾶσθαι* E.

ὧδε καὶ τόδε,

καὶ [a]πεντηκόνθ' ὀύψιβίας.

4 Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν,

[b]δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω.

[c]κατὰ μὲν βριμούμενοι.

[d]πόλιν δ' ἐπράθομεν.

dam in prima voce producat, ignarus Bœotorum dialecto dici θουγάτηρ, et tamen corripi syllabam. Vide de hac re et de hoc versu Salmasium ad Inscript. p. 176. Sic mox pro γλυκοῦ scribendum γλουκοῦ, ut recte in Fl. Hinc forte varietas illa in ὑψιβίας, ubi forte an οὐψιβίας scriptum ab ipsa Corinna. Hinc suo jure Græci *Postumus* potuerunt vertere Πόστουμος, nec tamen producere syllabam. Sed tamen p. 159. e Schol. hoc didicit, quem nondum antea perceperat. Nam hoc ad ipsum textum monitum oportebat; quod etiam ibi de Ταναγρίδεσσι factum oportuerat. Porro criticum rogatum velim quid de hoc versiculo sentiat; sitne Corinnæ an alius. Ursinus et Wolfius in Corinnæ fragmentis non adgnoverunt. Ego Corinnæ putarim, quia sequitur, ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν. Schol. una quoque explicat. D'ORVILLIUS. Citat quidem Salmasius λιγουροκωτίλης ἐνιπῆς typorum forsan vitio. De Bœoticæ dialecti usu, ου pro υ adoptantis, consulas velim Villoisonum in Prolegom. ad Homerum p. xlix. Koënium ad Gregor. de Dialectis p. 179. quibus nunc addo Ahrensium De Dial. Æol. p. 180.

[z] ἐνωπῇ C.

[a] πεντήκοντ' οὐψιβίας P. πεντήκοντα ὑψιβίας E. Supra ἔτι καὶ π. C.

[b] Vidit J. C. Wolfius in Poëtriis p. 45. agi de ἵππῳ δουρατέῳ, equo Trojano quo inclusi Danai, hic dicunt, ut legendum est, ut puto, Δουρατέω τ' ἐφ' ἵππω· κατὰ μὲν βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν. D'ORVILLIUS. Plura de h. l. disputavit Hermannus El. D. M. p. 521 sq.

[c] καὶ τὰ C. κατὰ (καὶ) P. βριμόμενοι C.

[d] πόλιν δ'] πόλιν εὖ E. pro v. l.

πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τρίβραχυν ἀνελύθησαν· διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσὶν, ἀσυνήθως τῷ ἀντισπαστικῷ ἡ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσχημάτιστον ἐποίησε.

6. πόλιν δ' ἐπράθομεν] Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ,

πόλιν δ' ἐπράθομεν,

ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν· τὸ δὲ,

προφανὴς 45γλούκου δέ τις ᾄδων,

ἀντίσπαστος, καὶ χορίαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ,

πελέκεσσι δονεῖται,

ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος.

45 γλούκου δ. τ. ᾄ. om. E.

[e] προφανὴς [f] Γλούκου δέ τις ᾄδων.
[g] πελέκεσσι δονεῖται.

5 Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικὸν, τὸ καλούμενον [h] ἐπιωνικὸν, πολυσχημάτιστον συνέθεσαν. Μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ ἀταξία πολλὴ, ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' [i] Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ Γένει,

ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὅσας Κλέων ἐφορᾷ,
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν δὲ μᾶλλον [j] ἔσει.

6 Καὶ τὸ Εὐπολίδειον [k] τὸ καλούμενον ἐπιχοριαμβικὸν πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς τροχαϊκὰς [l] παρὰ τάξιν ποιοῦσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν· οἷον,

εὐφράνας [m] ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.
[n] ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην.

7 Καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβι-

[e] προφανὴς] προφανεὶς P.

[f] Γλυκοῦ E. Turn. receptam tuentur alii MSS. ἀείδων C. ἀιδων (ει/ supra) P. ἀηδῶν E. marg. αἰδὼν Fl. Mox πελέκεσιν Arnaldus.

[g] πελέκεσσι] πελέκεσι E.

[h] ἐπιωνικὸν] ἐπιωνικὸν E.

[i] Εὐπόλιδι] Priscianus, qui hunc locum respicit in fine libri de Metris Comicis, p. 1329. exemplum Hephæstionis apud se habuisse videtur longe melius integriusque eo, quod in nostras manus devenit. Ejus verba manuscripti codicis et criticorum ope nunc tandem emendate leguntur: *Hephæstion quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus locis habentem iambicarum* συζυγιῶν, *id est, conjugationum, ut est apud Eupolin in fabula quæ dicitur* Χρυσοῦν Γένος, Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας Κλέων ἐφορᾷ, Ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα νῦν τε μᾶλλον ἔσει. *Idem:* Ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν. Πῶς οὖν οὐκ ἂν τις ὁμιλῶν χαίροι τοιᾷδε πόλει, Ἵν' ἔξεστιν πάνυ λεπτῷ κακῷ τε τὴν ἰδίαν. *Hi omnes locis paribus spondeos habent.* De fabula Eupolidis vide Casaubonum ad Athenæum IX. 17. et Hemsterhusium ad Pollucem IX. 26. X. 63.

[j] ἔσσῃ C. alii ἔσῃ.

[k] τὸ] τοῦτο τὸ E.

[l] παρατάξεις N.

[m] ἡμᾶς] ὑμᾶς Meinek. Fr. Com. Anon. T. IV. p. 650. Tum ἀπέπεμπ' C.

[n] ὁ σώφρων] Ex Aristoph. Nub. 529.

16. Καὶ τὸ Κρατίνειον] Τὸ καθαρὸν Κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι κατα-

κοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχημάτιστόν ἐστιν. Ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν παραδείγματα παρατιθέμενοι.

Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος ἑξῆς ῥητέον.

ληκτικὸν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικήν· τὴν δευτέραν, ἰαμβικήν· [46]τὴν τρίτην τροχαϊκήν· τὴν κατακλεῖδα, τροχαϊκήν· καὶ ἐν ταῖς ἰαμβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδείους πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιοῦσιν, οἷα ἐστὶν ἡ παράβασις ἥδε,

Ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ᾽ ἤδη τὴν γνώμην προσίσχετε.

ἡ πρώτη, χοριαμβικὴ, ἄνδρες ἑται· ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ οὖσα, ἐν [47]τῇ ἀρτίῳ ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ροι δευρ ηδη· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα, ἐν τῇ περιττῇ, ἔσχε τὸν σπονδεῖον, τὴν γνώμην προ· καὶ λοιπὸν ἡ κατακλεὶς τροχαϊκὴ, ἴσχετε.

Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει.

ὁ πρῶτος χορίαμβος, εἰ δύνατον· ὁ δεύτερος, ἐν ἰαμβικῇ γνησίῳ, καὶ μή τι μει· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ζον πράττουσα· ἡ κατακλεὶς πάλιν τροχαϊκὴ, τυγχάνει· ἑξῆς ὁμοίως ταῖς ἰαμβικαῖς καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεὶς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ ἀσυναρτήτῳ.

46 τὴν om. E. 47 τῇ om. E.

ΚΕΦ. Α.

[a] ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

[ΤΩΝ [b] *ποιημάτων τὰ μέν ἐστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.*

2 *Κατὰ στίχον μὲν ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου καὶ* [c] *τὰ τῶν ἐποποιῶν ἔπη·* [d] *καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου ἢ κόμματος, ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον,*

> *ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,*
> *τὴν οἱ φασὶ τεκόντες.*

καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου.

3 *Συστηματικὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν σῶμα* [e] *παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦται.*

---

[a] In edit. Turneb. et fere P.E. inscriptio est, Ἡφαιστίωνος περὶ (περὶ om. P.E.) μετρικῆς εἰσαγώγης, ἢ (ἢ om. P.E.) περὶ ποιήματος. In S. τοῦ αὐτοῦ μετρικῆς εἰσαγωγὴ π. π. Sed totum hoc caput cum duobus sequentibus a mala epitomatoris sive interpolatoris manu profectum arbitror. Nihil enim continent quod non longe melius atque dilucidius in cap. iv. et reliquis exponatur. Quare, si vel unius probæ notæ codicis auctoritas accessisset, hæc capita e textu prorsus eliminassem. Nunc consultius putavi hanc meam suspicionem doctiorum judicio permittere; ideoque uncinos tantum adhibui.

[b] ποιημάτων] Tzetzes in Crameri Anecd. Par. T. I. p. 60. ὡς γενικόν τι ὄνομα τὸ ποίημα τυγχάνει | καὶ διαιρεῖται τετραχῶς ὡς ὅλον καὶ τὰ μέρη. | Τῶν ποιημάτων γάρ εἰσι τὰ μέντοι κατὰ στίχον, | συστηματικὰ καὶ μικτὰ πρὸς τούτοις δὲ τὰ κοινά | Καὶ κατὰ στίχον μέν εἰσιν ὅσα μετρεῖται μέτρῳ | αὐτῷ τῷ οἱωδήτινι, ὡς τὰ Ὁμήρου ἔπη, | εἰ βούλει, καὶ Λυκόφρονος, καὶ τὰ τοῦ Θεοκρίτου, | Ὀππιανοῦ τε σὺν αὐτοῖς καὶ τοῦ Διονυσίου, | ὅσα τῷ μέτρῳ τῷ αὐτῷ διόλου ἐκμετρεῖται. | Ἐν καταχρήσει ἴσθι δὲ καὶ ταῦτα κατὰ στίχον | καλοῦνται, οἷς ἐμέλησε τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τοῦ μέτρου, | κἂν ὑπὸ κόμματος αὐτοῦ ἢ κώλου ἐκμετρῶνται.

[c] τὰ τῶν] τὰ om. C.E.S. τῶν om. Fl.

[d] καταχρηστικῶς δὲ om. Fl. et alii.

[e] παραληφθέντων] Sic C. παραληφθέντα Fl. Turn. παραλειφθέντ[α][χ] E. i. e. pr. παραλειφθέντων deinde corr. παραλειφθέντα. Mox μέντοι ἔχῃ ὑπὸ στίχον Fl.

4 Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον, μέρος δὲ συστηματικόν.

5 Κοινὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖται, αὐτὸ δὲ τὸ [f]σύστημα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφοῦς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ [g]διστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστί.

ΚΕΦ. Β.

[h]Τὰ μὲν [i]κατὰ σχέσιν, [j]τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.

2 Κατὰ σχέσιν μέν ἐστι, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος. Καλεῖται δὲ οὕτως διὰ τὸ [k]ἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι.

3 Ἐξ ὁμοίων δὲ, ὅσα [l]ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, [m]ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχικῆς, οὔτε ὑπὸ στίχου οὔτε ὑπὸ συστήματος καταμετρούμενα.

4 Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα [n]ἐκ μέτρων μὲν [o]ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλησιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε [p]κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν

[f] συστηματικόν ἐστι Fl. et alii.

[g] διστοιχίας et διστοιχία C.E.S.

[h] Sic C. Τὰ μὲν desunt Fl. S. E. Turn. et al. et mox habent ἃ δὲ ἀπολελυμένα τὰ μὲν ἐξ ὁμ.

[i] κατὰ σχέσιν] Schol. Aristoph. Vesp. 1441. τὰ τοιοῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν.

[j] τὰ] ἃ E. qui mox τὰ δὲ μικτὰ τὰ δὲ κ. habet in marg.

[k] ἔχειν] ἐν τῷ ἔχειν S. qui mox om. σχέσιν et ἐν τῷ post συστήματα.

[l] ἐκ om. C.

[m] ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας om. Fl. N. mox ἀρχῆς Turn. E.

[n] ἐκ] καὶ E pr. Tzetzes p. 64. Ἅπερ δὲ μέτρα γέγραπται τινὶ οὐ τεταγμένῳ | οὐκ ἀνακύκλησιν τινὰ οὐμενοῦν κεκτημένα | οὐχ ὁμοιότητα τινὰ πρὸς ἄλληλά τε σχόντα | καὶ μετρικὰ καὶ ἄτακτα καλοῦνται παρὰ πᾶσιν· | ὡς ἔταξεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ αὐτοῦ Μαργείτῃ, | ἐν ᾧ τοῖς ἔπεσί τινα ἰαμβικὰ τελοῦσιν, | ἀλλ' οὐ κατ' ἴσον σύστημα, οὐ μετὰ τόσους στίχους· | ἀλλ' ἔστιν οὗ μετὰ δέκα, ἔστιν οὗ μετὰ πέντε | καὶ μετὰ ἕξ, καὶ μεθ' ἑπτὰ, ἐπῶν μετ' ὀγδοάδα.

[o] Sic Turn. C. ὁμολογούμενα (E supr.) συνέστη Fl. B.

[p] Pro κατὰ συστήματα C. D. N.E.S. habent συστηματικά. Porro οὐδὲ S. pro οὔτε.

[q]ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν ἰαμβικὰ, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

Ἴσθμια δὶς, [r]Νεμέᾳ δὶς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

5 Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει κατὰ σχέσιν, μέρος δέ τι ἀπολελυμένον ἢ ἐξ ὁμοίων.

6 Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν [s]ἰδέαν γέγραπται τοῦ [t]συστήματος, δύναται δὲ [u]καὶ καθ' [x]ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι. Τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

ΚΕΦ. Γ.

Πάλιν δὲ [y]ἕκαστον τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον. Τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ [z]περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, [a]τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν.

2 Τὰ μὲν οὖν [b]μονοστροφικά εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται.

3 Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται * * ἐὰν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ, [c]προῳδικὰ, ἐὰν δὲ ἐν [d]μέσῃ, μεσῳδικά. Ταῦτα μὲν οὖν

q ὁ om. C.
r Νέμεα, Ὀλύμπια, et v. ult. Ἀριστοδάμας θρασὺς ἄλιος πάλαι C. E. et fere S. Fl.
s ἰδέαν] ἰδίαν E.S.
t σώματος Fl. B.D.
u καὶ deest Fl. B.
x ἑτέραν] ἕτερον C.E.S.
y ἕκαστα Turn. C.E.S.
z περικοπήν] Sic C.E. Fl. παρακοπὴν Fl. et alii. Præpositiones περὶ et παρὰ in MSS. sæpissime confunduntur; ideoque in hujus generis varietatibus enotandis in posterum operæ meæ parcam.
a τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl. B.D. et forte alii.
b μονόστροφα εἰσὶν ὅσα Fl. B.D. μονόστροφα S.
c περιωδικὰ E.
d ἐν μέσῳ ᾠδικὰ Fl. B.E.S.

καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δὲ [e]*ὑπερεξαγάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο.* Ἤτοι *γὰρ περιῳδικά ἐστιν,* [f]*ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν,* [g]*ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι·* [h]*ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσιν,* [i]*καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι.*

4 [k]Τὰ *δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει, τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς περιόδους ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει· τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα* [l]*τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.*

5 Ἀντιθετικὰ *δὲ, ὅσα κατὰ* [m]*σχέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὴν αὐτὴν* [n]*τάξιν* [o]*παραβάλλεται* [p]*ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα·* [q]*ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους τῷ δευτέρῳ* [r]*τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοίπων οὕτω.* Ταύτης *δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ* Ὠὸν [s]τὸ Σιμμίου *καὶ ἄλλα παίγνια.*

6 Μικτὰ *δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστὶν,*

[e] *ὑπερεξαγάγη* sic C. *ὑπὲρ ἐξ ἀπάγη* Fl. S. *ὑπὲρ ἐξ ἐπάγη* Turn. E.

[f] *ὅτε εἰ* Fl. *δότει* E. et in marg. *γρ. ἤτοι γὰρ παρεπῳδικά ἐστιν, ὅτε εἰ μὲν ἑκατέρωθεν.* Sic fere Fl. *δ' ὅτ' εἶμεν* S.

[g] *ἀλλήλαις*] *καὶ αἱ ἐν μέσῳ* ante h. v. addit Raperus.

[h] Ἡ *παλινῳδικὰ—ὦσιν* om. C.

[i] *καὶ αἱ—ἀνόμοιαι* om. Fl. B. Mox *ταῖς μὲν* E.

[k] Τὰ *δὲ*] *ταῖς δὲ* E.

[l] *τρεῖς*] *τρία* E.S. Fl. et mox *τέσσαρα.*

[m] *σχέσιν*] Emendatio est Meibomii ad Aristidem Quintil. p. 282. edd. et MSS. habent *θέσιν.*

[n] *πρᾶξιν* C. *τάξιν* suprasc. E.

[o] *παραβάλλονται* Fl. D.

[p] *ἀλλήλοις*] *ἀλλήλαις* E.

[q] *ἀλλὰ* om. C.E. et mox *ἀπὸ τοῦ τέλους,* et *τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.* Sed vulg. habet E. in marg. ubi *παραβάλλεσθαι.* Hoc item C. Fl.

[r] *τῷ* om. E.S.

[s] *τοῦ Σιμμίου*] *τὸ Σιμμίου* S.

ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδέαν, ἔκ τε ἐπῳδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν, ἢ κατὰ περικοπήν.

7 Κοινὰ δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν [t]ἰδέαν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' [u]ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον, εἰ μονοστροφικῶς γραφὲν δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.]

ΚΕΦ. Δ.

[x]ΠΕΡΙ ΣΤΙΧΟΥ, ΚΩΛΟΥ, ΚΟΜΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

[y]Στίχος ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, [z]οὔτε μεῖζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὂν [a]τριῶν συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχῃ τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται [b]κῶλον, ἐὰν [c]δέ τι ἐλλείπῃ, κόμμα.

[t] ἰδεῶν Turn. E. pr.

[u] ἑτέραν] ἑτέρων E. pr.

[x] Inscriptio in E. Turn. Τοῦ αὐτοῦ Ἡφαιστίωνος σαφεστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. Et hæc sane inscriptio mihi saltem superiorum capitum interpolationem indicare videtur. τοῦ αὐτοῦ περὶ ποιημάτων S. Ceterum novam capitum et sectionum divisionem, Hotchkisii monitu, adoptavi.

[y] Στίχος] Draco p. 133, 25. Στίχος ἐστὶ πόσον μέγεθος μέτρου, ἢ τάξεως δεκτικῆς ἔμμετρον μέγεθος· σύγκειται δὲ ἐκ μέτρου, κώλου, τάξεως, ῥυθμοῦ, βάσεως, τόνου, χρόνου, ἄρσεως, θέσεως, πάθους, μερισμοῦ. τῷ γένει μονοειδὴς, τῷ εἴδει δακτυλικὸς, ἁπλοῦς καὶ οὐχ ὁμοιόπους, τῷ μεγέθει ἑξάμετρος, τῇ ἀποθέσει καταληκτικὸς, εἰς τετρασυλλαβίαν διῃρημένος, εἰ[s] μὲν κατὰ κῶλα, εἰς τρία, εἰ[s] δὲ κατὰ πόδας εἰς ἕξ. Tzetzes p. 61. στίχος τὸ ὑπὲρ δίμετρον τρισὶν ἐν συζυγίαις, | πολλάκις δὲ καὶ τέτρασιν ὡς τὰ τοῦ ἀναπαίστου. | εὕρηται γὰρ ἐν κωμικοῖς μᾶλλον Ἀριστοφάνει | ἀνάπαιστοι ὀκταδικοὶ ἐνί τινι ἐν στίχῳ, | ὡς γίνεσθαι ὁλόκληρον συζυγιῶν τεσσάρων.

[z] οὔτε μεῖζον τεσσάρων desunt Fl. B.

[a] δύο Turn. C.E.S.

[b] ΚΩΛΟΝ] Tzetzes ibid. τὸ κῶλον καὶ τὸ κόμμα γὰρ κατά τι κοι-

12. ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ] Ἰστέον ὅτι τὸ μέν ἐστι μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. Μετρεῖται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτὸς τὰ μέτρα· τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα· Διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρουμένου, νῦν περὶ μόνου μετρουμένου διδάσκει, ὅ ἐστι περὶ ποιήματος.

2 [d] Σύστημα δέ ἐστι [e] μέτρων συναγωγὴ, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· (ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον [f] κοινωνία·) καὶ οἱ ἐπῳδοί· τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν.

ΚΕΦ. Ε'.

[g] Ὄντων δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν

νωνοῦσι | κατά τι διαφέρουσιν, ὅτι καὶ κοινωνοῦσιν. | ἡ κοινωνία τούτοις γὰρ ὅτι ἐντὸς διμέτρου | ἐντὸς δυοῖν συζυγιῶν, ἐντὸς ποδῶν τεσσάρων | πλὴν τοῦ δακτύλου καὶ αὐτῶν πάντων τετρασυλλάβων. | ἀλλ' ὅταν ὦσιν ἐντελεῖς αὗται αἱ συζυγίαι | κῶλον καλεῖται παραυτά· ἂν δ' ἀτελεῖς τι κόμμα | μιᾶς λειπούσης συλλαβῆς, πολλάκις δὲ καὶ δύο | ἃς καταλήξεις λέγουσι καὶ βραχυκαταλήξεις | ὡς καὶ αὐτὰς σοι λέξομεν πλὴν ἐν οἰκείοις τόποις. | τὸ δὲ τοῦ κώλου ὄνομα καὶ τὸ τοῦ κόμματός γε | ἐκ τῶν σωμάτων εἴληφεν ὁ ὀνοματόγραφος | καὶ σῶμα νόει ἐντελὲς τὸν στίχον· τὸ δὲ κῶλον | ὀστοῦν, ἀλλ' ἄθραυστον εἰπὲ ἐξ ἁρμονίας ὅλον· | τὸ δέ γε κόμμα νόησον ὀστοῦ τί μέρος πέλον, | παρόσον οὐδ' ὁλόκληρον τὰς συζυγίας φέρει. Ad Aristoph. Nub. 1. ἰοὺ ἰοὺ Scholiastes metricus κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον et v. 235. τί φῂς κῶλον μονόμετρον βραχυκατάληκτον vocat.

[c] δέ τι] τι om. E.

[d] ΣΥΣΤΗΜΑ] Tzetzes p. 62. συστηματικά τε μάνθανε τὰ ἡρωελεγεῖα | πρὸς γὰρ ἑξάμετρόν φημι ἡρωϊκὸν τὸν στιχὸν | τὸ ἐλεγεῖον πάρεστιν ἐν πενταμέτρῳ στίχῳ.—Ἔστι δὲ καὶ τὸ σύστημα συναγωγή τις μέτρων | ὥσπερ ὡδὶ ἡρωϊκοῦ τοῦ ἑξαμέτρου στίχου | καὶ πενταμέτρου σὺν αὐτῷ τῶν ἐλεγείων θέσις· | οἷα τὰ τοῦ Θεόγνιδος ποιήματα τυγχάνει. Schol. Aristoph. Nub. init. ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου e versibus 259 constantis. σύστημα ἐπιφθεγματικὸν Schol. Euripid. Orest. 338.

[e] μέτρων συν.] Citat h. l. Schol. Eurip. Hec. 59.

[f] κοινωνικὰ C. καὶ οἱ ἐπῳδοὶ ibidem desunt.

[g] Ὄντων δὲ [sic Fl.] τούτων] Tzetzes p. 62. ἐκ τούτων τοίνυν τοῖν δυοῖν συστήματος καὶ στίχου | τά γε μικτὰ καὶ τὰ κοινὰ συνίστανται ἐν λόγοις. | τὰς τραγῳδίας μάνθανε μικτὸν ἐχούσας μέτρον | ἔκ τε τῶν στίχων φανερῶς τῶν συστηματικῶν τε | λέγοντος γὰρ τοῦ ποιητοῦ πολλοὺς τοὺς ἰαμβείους | καὶ μεχρὶ πλείστου ἐν ταὐτῷ τῷ μέτρῳ στιχουργοῦντος | εὕρηνται καὶ συστήματα μυριαχοῦ τοῦ λόγου | ἅπερ μετροῦνται καθ' αὑτὰ ἐν μέτροις τοῖς ἰδίοις· | αὐτά φημι τὰ βράχιστα, τὰ κόμματα, τὰ κῶλα, οἷς οἱ χοροὶ στυγνάζουσιν ὡς ἐπιπλεῖστον πάρει.

3. ἑξαμέτρου πρὸς πέντ.] Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγεῖον ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφοράν.

4. τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων] Ἀνόμοιοι δέ εἰσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀντισπαστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐξ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικοὺς ἔχει στίχους, ἃ δὲ χορικὰ, τὰ ἐκ κώλων συγκείμενα.

τούτων μίξιν ὑφίσταται τά τε ΜΙΚΤᾺ ΓΕΝΙΚᾺ *προσαγο-*
ρευόμενα, καὶ τὰ ΚΟΙΝᾺ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΆ.
2 Καὶ *μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγῳδίαι, καὶ αἱ πα-*
λαιαὶ κωμῳδίαι· μέρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ
3 *στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα.* [h] Κοινὰ *δὲ συστημα-*
τικὰ, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων ὑγιῶς
ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ
τρίτον Σαπφοῦς. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς
ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένον [i] *ἕκαστον*
ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιτ-
τοῦ, κατὰ [k] *συστήματα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι·*
πάλιν δὲ, τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ [l] *δυάδι*
στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ

[h] Κοινὰ *δὲ συστηματικὰ*] Tzetzes: *κοινὰ δὲ συστηματικὰ ταῦτα καλοῦνται πάλιν | ὅποσα εἴποιμεν σαφῶς καὶ κατὰ στίχον πέλειν | πρὸς τούτοις συστηματικὰ αὐτὰ τυγχάνειν πάλιν· | οἷον τὸ δεύτερον φασὶ καὶ τρίτον οἱ τεχνῖται | τῆς ποιητρίας τῆς Σαπφοῦς τῆς ἀσματογραφούσης. |* Καὶ *πῶς δὲ ταῦτα γίνεται τοῦτ᾽ ἐρῶν ἐπισπεύδω. | Στίχοι τινὲς συντίθενται τῇ ποιητρίᾳ τόσοι | ἔχοντες μέτρον τὸ αὐτὸ ποσόν τε καὶ ποιόν τε | εἰσὶ δὲ μήκιστοί τινες καὶ ὑπὲρ μέτρον στίχου | ὡς διῃρῆσθαι καὶ πολλοῖς τοῖς παλαιτάτοις δίχα | τοῖς πᾶσιν ἴσην τὴν τομὴν τοῖς στίχοις γεγονέναι. | τούτους τοὺς στίχους εἴ τις δὴ ἐντελὴς (εἶς) ἐκλαμβάνει | κατὰ τὸν στίχον εἴπῃ ἂν τὸ ποίημα γεγράφθαι· | εἰ δέ τις κατὰ τὴν τομὴν μετρῆσαι θέλει τοῦτο | συμβαίνει τὸ μὲν πρότερον ἄλλως μετρεῖσθαι μέρος | ἄλλως τὸ δεύτερον αὐτὸ ὡς ἡρωελεγεῖα, | καὶ κατὰ σύστημα δοκεῖν τὸ ποίημα γεγράφθαι.*

[i] *ἕκαστον*] *ἕκαστος* S.

[k] *συστήματα*] *σύστημα* E.

[l] *δυάδι διστίχων* Fl. B.

5. Κοινὰ *δὲ συστηματικὰ*] *Συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένα, ὥσπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματα· προσέτι καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ* [1] *ἐν ταύτῃ, ὡσπερεὶ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα ἀλλήλοις εὑρήσεται.*

10. *καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν*] Οὔτε *γὰρ* [2] *ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ δυάδα δὲ διῄρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.*

13. *καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν*] Τοῦτο *πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι* [3] *ἀριθμοῦ περιττοῦ, φασὶ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον.*

[1] *ἐν τούτῳ* vel *ἐν τούτοις* Pauwius.

[2] *ποιότητι—ποσότητι*] *ποιότητα—ποσότητα* E.

[3] *ἀριθμοῦ περιττοῦ—αὐτὸ*] *ἀριθμὸν περιττὸν—αὐτὸν* E.

ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τὶς ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.

4 Δεδειγμένου δ' ἡμῖν τί τε ἐστι στίχος, καὶ τὶ κόμμα, καὶ τὶ κῶλον, καὶ τὶ σύστημα, ὅμως παρέντες ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα, καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμὲν,

ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἱ φασὶ τεκόντες
[m] εὐναίους ὀαρισμοὺς
[n] ἔχθειν ἴσον ὀλέθρῳ.

ΚΕΦ. ϛ'.

Τῶν δὲ κατὰ στίχον τὰ μέν ἐστι μικτὰ, τὰ δὲ οὔ. Καὶ μικτὰ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμῳδίαι· πῇ μὲν γὰρ τετράμετρα ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι, πῇ δὲ τρίμετρα [o] εὑρίσκεται· τὰ δὲ ἄμικτα, ὡς αἱ Ὁμήρου ῥαψῳδίαι.

ΚΕΦ. Ζ.

Τῶν δὲ κατὰ [p] συστήματα γεγραμμένων, τὰ μέν ἐστι κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικὰ, τὰ δὲ κοινὰ συστηματικά· περὶ ὧν ἐροῦμεν.

[m] εὐναίους] ἐνναίους E. marg. pro v. l. εὐνεύους ἀριθμοὺς Fl. B.

[n] ἔχειν] Sic Edd. et ni fallor MSS. Sed ἔχθειν post Scaligerum ad Catullum p. 73. edidit Bentleius inter Fragm. Callimachi cxviii. Scaliger porro, ἁ παῖς ἁ—τὰν οἱ φασί.

[o] εὑρίσκεται] ποιεῖται E. pr.

[p] ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ] σύστημα E.

6. κατὰ στίχον γεγράφθαι] Ἐπείπερ στίχου, μόνου δὲ, κόμματα λέγει ἑξῆς, καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα καταχρώμενοι φασὶ κατὰ στίχον γεγράφθαι.

7. ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος] Δίμετρα γάρ εἰσι καταληκτικὰ ταῦτα τὰ κομμάτια.

17. Τῶν δὲ ΚΑΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ] Τὸ σύστημα ἐκ στίχου καὶ κομμάτων καὶ κώλων γίνεται.

19. τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ] Τοῦτο ἓν εἶδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ· ὥστε κατὰ μίξιν, τήν τε κατὰ στίχον, καὶ συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν.

2 [q]Κατὰ σχέσιν μὲν οὖν ἐστὶ, ἃ [r]δουλεύοντα ἀνταποδόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιητὴς γράφει.

3 [s]Ἀπολελυμένα δὲ, ἃ εἰκῇ γέγραπται, καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου.

4 Μετρικὰ δὲ [t]ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν· οἷόν ἐστι [u]τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, [188 Bergk.]

Ἴσθμια δὶς, [x]Νεμέᾳ δὶς, Ὀλυμπίᾳ [y]ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
[z]Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

q ΚΑΤΑ' ΣΧΕ'ΣΙΝ] Tzetzes p. 64. εἰς ἃ τοίνυν ὁ ποιητὴς ἀνταποδόσει χρῆται | ἀνακυκλοῖ καὶ γράφει τε πάλιν ταῦτα τοῖς μέτροις | τὰ κατὰ σχέσιν ταῦτ' εἰσι καὶ λέγονται τοῖς πᾶσιν.

r δουλεύοντ' ἀποδώσει Fl. B. δουλεύων ἀνταποδόσει Turn. E. δουλεύων ἀνταποδώσει C.S.

s 'ΑΠΟΛΕΛΥΜΕ'ΝΑ] Tzetzes Crameri p. 64. ἅπερ δὲ γέγραπται εἰκῇ καὶ μέτροις ἀορίστοις | οὐκ ἔχοντος τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρου τινά περ ὅρον, | ὡς νόμους κιθαρῳδικοὺς φασὶν τοῦ Τιμοθέου, | ταῦτα φασὶν ἀπόλυτα, ταῦτ' ἀπολελυμένα. Vid. Schol. Euripid. Orest. 970. ἃ m Fl. qui mox οἷοι.

t 'ΑΤΑΚΤΑ] Vid. Schol. Euripid. Hec. 1032. Orest. 970. 1355. Tzetzes: ἅπερ δὲ μέτρα γέγραπταί τινι οὐ τεταγμένῳ | οὐκ ἀνακύκλησίν τινα οὔμενουν κεκτημένα | οὐχ ὁμοιότητά τινα πρὸς ἄλληλά τε σχόντα | καὶ μετρικὰ καὶ ἄτακτα καλοῦνται παρὰ πᾶσιν· | ὡς ἔταξεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ αὐτοῦ Μαργείτῃ | ἐν ᾧ τοῖς ἔπεσί τινα ἰαμβικὰ τελοῦσιν | ἀλλ' οὐ κατ' ἴσον σύστημα, οὐ μετὰ τόσους στίχους· | ἀλλ' ἔστιν οὗ μετὰ δέκα, ἔστιν οὗ μετὰ πέντε | καὶ μετὰ ἓξ καὶ μεθ' ἑπτὰ ἐπῶν μετ' ὀγδοάδα.

u τὸ τοῦ] τοῦ om. E. Fl.

x Νεμέᾳ] Νέμεα Turn. νεμέα Fl. casum tertium postulat metrum. Et sic Santenius ad Terent. Maur. v. 1595. qui præterea tentat, Ὀλύμπια δὶς στεφανώθην, et in v. ult. θαρσύς.

y ἐστεφανώθην] ἐστεφανώθη E.

z Edd. et fere MSS. Ἀριστόδημος θρασὺς ἀλεῖος (ἄλιος E.) πάλᾳ. Quod edidi ex conjectura est Scaligeri ad Eusebium, p. 266. ed. pr. p. 428. ed. sec. cui adstipulantur Bentleius et D'Orvillius. D'Orvillio citante Pausanias VI. 3. p. 457. ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος.

3. ἃ εἰκῇ γέγραπται] Ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρου ὅρον οὐκ ἔχοντος, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυναμένου ἁρμόσαι δίχα ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχήρη γενέσθαι· οὔτε ἀνακύκλησιν, ὥστε κατὰ σχέσιν γενέσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια δὶς, Νεμέα δίς.

Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ [a]Μαργίτης Ὁμήρου· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται.

5 [b]Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ [c]ποδὸς ἢ συζυγίας ἢ [d]περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾖ, οὐκ ἔστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή,

ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Ἄπειρος μὲν γάρ [e]τις ὢν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δέ, [f]ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας [g]καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι

[a] Μαργίτης] μαργαρίτης E. qui mox habet τεταγμένον ἀριθμόν.

[b] ΕΞ ὉΜΟΙΏΝ] Tzetzes: ἅπερ ὑπὸ ποδός τινος ἢ τινος συζυγίας | ἢ περιόδου μετρηθῇ ταῦτα τὰ ἐξ ὁμοίων.

[c] ποδὸς] ποδῶν Fl. B. Sed ποδὸς Tzetzes Crameri p. 64.

[d] περιόδου] Tzetzes: Περίοδον δὲ γίνωσκε τριῶν ποδῶν τι κόμμα | ἐκ γὰρ τριῶν περίοδος ὡς δυοῖν συζυγία. | ἢ διαφόρων σύνθεσις ποδῶν κατὰ τοὺς ἄλλους, | οὐ τῶν αὐτῶν τροχαίου τε δακτύλου καὶ σπονδείου. | Ὅτε τοίνυν μεμέτρηται ἔκ τινος τῶν τοιούτων | οὐχ ὡρισμένῳ ἀριθμῷ ἀλλ' ὅλως ἀορίστως | τότε τὰ ἐξ ὁμοίων σοι ὑποτυποῖ ὁ λόγος. | Εἰ γάρ ἐστιν ὁ ἀριθμὸς ἐν τούτοις ὡρισμένως | τῶν περιόδων, τῶν ποδῶν, τῶν κώλων, τῶν κομμάτων | οὐκ ἐξ ὁμοίων τότ' εἰσὶν, ἀλλὰ τὰ κατὰ σχέσιν· | ἔχεις καὶ τὴν διαίρεσιν αὐτῶν τῶν συστημάτων. Infra οὐκ ἕξειν ἔξ Fl.

[e] τις ὢν] ὤν τις E. omisso mox ἄν. Particulam om. item S. Fl.

[f] ἐπεὶ Turn. C.E.S.

[g] γεγραμμένον Turn. E. qui alt. in marg.

Δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἴαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα.

1. οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν] Ἀλλ' ἀτάκτως ὅποι ποτὲ τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ· μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἴαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ.

3. ΕΞ ὉΜΟΙΏΝ δέ ἐστι] Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημήνατο· τῶν γὰρ μέτρων τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ καὶ τὰ ὅμοια, τὰ δὲ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται· περίοδος δέ ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰάμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολούθων μέντοι ὄντων καὶ τῶν ἑξῆς· οἷον καὶ τὸ [4]προσοδιακόν ἐστιν.

ib. ἢ συζυγίας, ἢ [5]περιόδου] Περίοδός ἐστι ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταρίθμησις· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἁπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ περιόδου, τουτέστι τριῶν

[4] προσῳδιακὸν E. [5] περιόδου] περὶ ποδὸς E.

φαμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ᾄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. Ἔστι *δέ τινα τὰ ἐξ ὁμοίων* [h]*οὕτω πεποιημένα, οἷον τὰ* Ἑρμείου, *παιωνικὰ ὄντα,*

[i]*Ἑπτά μοι δὶς τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.*

καὶ τὰ ἑξῆς.

6 *Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν περί τε τῶν* [j]*μικτῶν συστηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συστηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν ὅτι* ΜΙΚΤᾺ *μέν ἐστι* ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚᾺ, *ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ* Ἀλκαίου *καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας.*

7 ΚΟΙΝᾺ *δέ ἐστι* ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚᾺ *τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ* [k]*τοῦ,*

ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

[h] *οὕτω* om. B. Fl.
[i] *ἑπτάμυδις* E. Turn.
[j] *καταμίκτων* E. Turn. *μικτῶν* E. marg. Tum *συστημάτων* Fl. E. marg.
[k] *τῶν* Fl. ubi mox *κακωτάτην* sine *πεδέχοισαν*.

ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίᾳ καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστρόφου· ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἑνὸς τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἑξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὔσης τῆς αὐτοῦ ποσότητος· περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περικοπὴ, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι· ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική.

5. *Ἑπτά μοι δὶς τριάκοντα*] *Τοῦτο παιωνικόν ἐστι, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνηρημένην,* **ἑπτά μοι δὶς τριά·** *ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος ποὺς, τὰς τελευταίας συνελὼν, καὶ κρητικὸν ποιήσας, ἐκ – ᴗ –, καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν* [5]*μακρὰν μίαν· ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παίωνα,* **κοντα βασιλευς σχεδον.**

7. *Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν*] *Μικτὰ μὲν οὖν ἐστὶν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ τρία ᾄσματα· τὰ* [6]*δὲ ἐν σχέσει.*

9. *ὡς εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν*] *Ἑκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν· ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ [πα]ιωνικοῦ σύγκειται, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ· εἴ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς ᾠδὰς, οὔσας συστηματικὰς, εἴποι ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκεῖσθαι· καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχὴ,*

Ὦ ναξ Ἄπολλον παῖ μεγάλω Διὸς,

ἐπιωνική· τῆς δὲ δευτέρας,

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ [7]**μέδων. σὲ γάρ μοι,**

[8]*ἐπιχοριαμβική.*

12. ΚΟΙΝΑ' *δέ ἐστι* ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ'] *Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο*

5 *μακρὰν μίαν*] *μακρᾶς μιᾶς* E.
6 δ' E.
7 *μέδων*] *μέδεις* E.
8 *ἐπιχοριαμβικὴ*] *ἡ ἐπιχοριαμβική* E.

ἄπειρος μὲν γάρ [l]τις ὢν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν εἶναι τὸ ᾆσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος κατὰ σχέσιν, [m]ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεδείξαμεν.

ΚΕΦ. Η.

Τῶν δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, [n]τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν.

2 [o]Μονοστροφικὰ μὲν οὖν εἰσὶν, [p]ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.

3 [q]Ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. Τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους τὰ μέν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, [r]τὰ δὲ προῳδικὰ, τὰ δὲ μεσῳδικὰ, τὰ δὲ περιῳδικὰ, τὰ δὲ παλινῳδικά.

4 Ἐπῳδικὰ [s]μὲν οὖν ἐστιν ἐν οἷς [t]ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι

[l] τις ὢν] ὤν τις E.
[m] ὡς καὶ] καὶ om. E.
[n] τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl.B.
[o] ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ'] Vid. Schol. Eurip. Orest. 1355. στροφὴ μονόστροφος ibid. 1366. 1380. 1408. 1434. 1460.
[p] ὁπόσα C.E.S. Turn.
[q] ἐπῳδικὰ—καλούμενα ἐπωδικὰ E. marg.
[r] τὰ δὲ προῳδικὰ—παλινῳδικά. Ex C. adjecta. Ceteri omittunt.
[s] μὲν οὖν] δὲ E.
[t] συστήμασιν ὁμοίοις] συστήμασιν abest a Fl. et MSS. præter E. Ante ἐπ' ἔλαττον MSS. et edd. habent δηλονότι.
ib. Unicuique hæc fugiente tantum oculo inspicienti liquido constabit ea turbata esse. In

εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσὶν ὑποπεπτωκότα τῷ τε ἐξ ὁμοίων καὶ τῷ κατὰ σχέσιν. ἐξ ὁμοίων ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ᾆσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι, τῇ δὲ [9]ποιότητι ἐναλλάττειν· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ γὰρ ὅμοιον, τῶν πρός τι· τινὶ γὰρ ὅμοιον. προτίθεμεν γὰρ καὶ τὸ ἀνόμοιον. καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἔκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα, ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι· οὐ γὰρ δυνατὸν [10]ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά.

[9] ποσότητι Pauw. Tum ἐναλλάττει E.
[10] ἐν τριάδι] ἐν om. E. qui infra γίνονται.

ἐπιφέρεται. Ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον, ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται γὰρ, ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ [u] πλεῖον, ὡς τά γε πλεῖστα [x] Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται.

5 Προωιδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων.

6 Μεσωιδικὰ δὲ, ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται.

7 Παλινωιδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά [y] ἐστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι.

8 Περιωιδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις

hoc loco sanando, et quæ spuria sunt ex eo eradendo, non levem opem nobis commodabit Scholiastes Euripidis Hecubæ 629. Hic primo omittit *συστήμασι*, in quo eum sequitur Triclinius, in metris Sophocl. Aj. p. xi. Tamen, etsi fretus duplici illa auctoritate, minime asseveraverim eam vocem esse delendam. Totum locum ita exhibet modo laudatus Scholiastes: *Ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται· ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, ἤτοι στροφῆς ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ, οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται δὲ ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον.* Unde patet apud Hephæstionem ista, *τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ—δηλόνοτι*, quæ sensum turbant, expungenda esse; cetera sic satis dilucida sunt. Neque enim certum est hæc, *ἤτοι στροφῆς, ἀντιστροφῆς, καὶ ἐπῳδοῦ*, quæ apud Euripidis Scholiasten leguntur, Hephæstionis textui esse inserenda; facile enim ab ipso grammatico, majoris lucis causa, addi potuerunt. ARNALDUS.

[u] *πλεῖον*] *πλέον* E. *πλεῖστον* C. Supra *γίνεται δὲ* Fl.

[x] *Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου*] Pindarus et Simonides triade usi sunt. Tetras foret, quæ tres pares, unam autem dissimilem stropham haberet: quod genus neque apud Pindarum, neque apud Tragicos invenitur. Denique maxima varietas est in iis partibus tragœdiarum, in quibus vel diversæ chori personæ, vel actores aliqui, vel chorus et actores simul inter se canunt. In quibus carminibus etiam ordo stropharum mirifice variat. HERMANN. El. D. M. p. 716.

[y] *ἐστιν*] *εἰσιν* E.

14. ΠΕΡΙΩΙΔΙΚΑ' δὲ] *Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ (προῳδικὰ) εἶναι, καὶ ἐπῳδικὰ, ἑκάτερον ἓν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται.*

ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις.

9 [z] Κατὰ περικοπὴν *δέ ἐστιν* ἀνομοιομερῆ, *ὁπόταν ἐκθέμενος ὁ ποιητὴς ὁπόσα δήποτε συστήματα* [a] *διάφορα ἐπαγάγῃ ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περικοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις, τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας ἢ πάσας.*

10 [b] Ἀντιθετικὰ *δέ ἐστιν, ὁπόταν ὁ ποιητὴς γράφῃ ὁπόσα δήποτε κῶλα ὡς ἀνόμοια, καὶ ὡς βούλεται, εἶτα*

[z] ΚΑΤΑ᾽ ΠΕΡΙΚΟΠΗ᾽Ν] Tzetzes, (in quo tamen *κατὰ παρακοπὴν* perperam legitur): *Περικοπὴν τῶν κωμικῶν ἐν παρεκβάσει μάθε | ὅταν τιθῶσι σύστημα ἐκ τόσων ἀνομοίων | καὶ συνεστώσας ἐξ αὐτῶν περικοπὰς ποιῶσιν | ὡς εἶναι τὰς περικοπὰς τούτων ἀλλήλαις ἴσας. | Τὰ δὲ συστήματα αὐτὰ ἀνόμοια ἀλλήλοις | αὐγὰς προσβάλλων τῷ Ὠῷ Ῥοδίου τοῦ Σιμμίου | καὶ τῷ Πελέκει τῷ αὐτοῦ, ὃν Ἐπειὸς δωρεῖται | τριτογενεῖ τῇ Ἀθηνᾷ χάριν δουρείου ἵππου, | ἐπίστω τ᾽ ἀντιθετικά, ἐν οἷς διέλθῃς ξένως | ὕστατον κῶλον δεύτερον ἀνταποδοὺς τῷ πρώτῳ· | τὸ ἀπὸ τέλους δεύτερον τῇ τάξει τῷ δευτέρῳ | τὸ ἀπὸ τέλους τρίτον δὲ τῇ τάξει τε τῷ τρίτῳ. | καὶ οὕτως ἐφεξῆς ποιῶν μέχρις αὐτοῦ τοῦ μέτρου | ὡς εἶναι μέσον τὸ αὐτὸ καὶ παραδόξως τέλος.* Vid. Schol. Aristoph. Nub. 291. Ran. 537. 1331. Pac. 360. 499. *κατὰ π. ὁμοιομερὲς* Schol. Eurip. Hec. 151. 174.

[a] *διάφορα* om. Fl. B.D.

[b] ἈΝΤΙΘΕΤΙΚΑ᾽] *ἀναθετικὰ* (*ἀντι* supra) E.

3. ΚΑΤΑ᾽ ΠΕΡΙΚΟΠΗ᾽Ν δὲ] *Ὥστε, εἰ τύχοι, γενέσθαι περικοπὴν κώλων καὶ στίχων λϛ´ διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεταί τις, καὶ ἐπάγεσθαι ὅμοια μὲν λϛ´, τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν συστήμασι τρισὶν, ἢ ὅσοις βούλεται ὁ* [11] *ποιῶν, κωλικοῖς, ἢ στιχηροῖς· οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἑξῆς* [12] *ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις· πάλιν, ἀλλήλοις μὲν ἀνόμοιά ἐστιν, ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον εἰ τύχοι, δύο περικοπαὶ, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές· τοιαῦτα δέ ἐστιν ἐν δυάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσεσιν· οἷον τὸ* [13] *μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα ἑξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἐστὶν ἀνόμοια· ἀλλ᾽ ἐπαγομένου αὐτοῖς τοῦ τε ἀντιστρέφοντος τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρεφουσῶν ἀλλήλαις, τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων* [14] *ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα,* [15] *ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατά ἐστιν.*

11 *ποιῶν*] *ποῖον* E.
12 *ἐπάγει*] *ἐπαγάγῃ* E.
13 *μέρος* E.
14 *ἀμφοτέρων ἀλλήλοις*] *ἀμφοτέρας ἀλλήλαις* E.
15 *ἢ*] *ἤγουν* ni fallor E. qui mox *σπανιώτατον*.

[b]τούτων ἀνταποδῷ τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς σπανιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα ἐν τῷ [c]ἐπιγραφομένῳ Ὠῷ.

11 Μικτὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν ποίημα, ἐν ᾧ ἐστι μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν [d]εἴδους, οἷον, λόγου χάριν, τό τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ [e]μεσῳδικόν.

12 Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα, (Od. 1. Bergk.)

γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.

[f]καὶ τὰ ἑξῆς.

13 Κατὰ μὲν γὰρ [ff]τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἴς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἢ

[b] τοῦτον Fl.
[c] ἐπιγεγραμμένῳ E. Turn.
[d] εἴδη Fl. B.C.
[e] μεσῳδικὸν] μεσωδιακὸν E.
[f] καὶ τὰ ἑξῆς desunt Fl.
[ff] τὴν ἔνδοσιν Fl.

6. ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ] Οἷον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἴδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ περιῳδικὸν, καὶ ἐπῳδικὸν, καὶ τἄλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ ταυτὸν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθήσεται μικτὸν κατὰ σχέσιν.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
[15]ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνῃσι [16]θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν [17]ἐσκατόρᾳς πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

15 ἴκου] ἥ κου Bergk. Vide supra de Metr. c. I. 3.

16 θρεοκαρδίων] θρασυκαρδίων calx Turnebi. θρασκαρδίων vel θρεσκαρδίων E. bis enim fragmentum hoc in eo MS. legitur. θρασυκαρδίων Jo. Siceliota ap. Walz. Rhet. VI. p. 128.

17 ἐγκαθόρα] ἐσκατόρες E. vel ἐσκατόραις. ἐσκατορᾷς Bergk. ex Apollonio de Synt. I. 25. p. 55. ed. Bek.

στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν [f] κώλων ἢ τῶν πέντε.

ΚΕΦ. Θ'.

Δεδειγμένου δὲ ἡμῖν τινά ἐστι τὰ ἀπολελυμένα, φαμὲν εἴδη τούτων εἶναι τά τε ἌΣΤΡΟΦΑ, *καὶ τὰ* [g] ἈΝΟΜΟΙΌΣΤΡΟΦΑ, *καὶ* ἌΤΜΗΤΑ.

2 Ἄστροφα *μὲν οὖν ἐστι, τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι αὐτὰ ὑπονοητικά.*

[f] *κώλων*] *κώλου* C.

[g] ἈΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ] Hæc apud Schol. Aristoph. Ran. 1295. maxima ex parte conspiciuntur. Legit autem pro *ἀνομοιόστροφα*, *ἀλλοιόστροφα*. Sed male: *ἀλλοιόστροφα* enim sunt genus tantum *ἀνομοιοστρόφων*. Fortasse hæc Hephæstionis verba accommodavit ad Aristophanis, quem illustrabat, locum: in eo enim sunt tria, *ᾠδή*, *σύστημα*, et *ᾠδή*, quæ tria inæqualia simul sumpta sunt *ἀλλοιόστροφα*. Hephæstionis, quæ præ manibus sunt, verba etiam adducit Triclinius de metr. Soph. Aj. p. 13. et pro *ἢ κατὰ ἄλλὸ ἐπιφώνημα*, habet *ἢ κατ' ἄλλὸ ἀναφώνημα*. Sed Hephæstionis *ἐπιφώνημα* malim quam ejus *ἀναφώνημα*. *Ἀλλοιοστρόφων* inter alia exemplum est ap. Eurip. in Hecub. v. 687. ad quod Schol. hæc metrici verba; sed ex parte tantummodo nim. usque ad illa: *ἢ κατὰ ἐφύμνιον*, &c. citat. ARNALDUS.

1. *τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος*] Ὅ ἐστιν [18] ἀντισπαστικὸν ἑφθημιμερὲς, οἷον τὸ τρίτον, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον.

8. *ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι*] Ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων, ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφὰς διαιρεῖσθαι. [19] καίτοι εἰκῆ [20] γεγραμμένα. * ἀλλ' οὐδ' ἐν τὸ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος. ἀμοιβαῖον, ὥσπερ Ἠλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμνιον, [21] τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ· ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ, Φεῦ φεῦ, Ἰοὺ ἰού· ἔστι τοιοῦτον ἑτερόστροφον προειρημένου τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν, [22] ἄλλος. ὥστε δύνασθαι διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ ἐναντίον τῇ ἀντιστρόφῳ. τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονοητικά. βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου [23] ἐπιφοράν. τοῦτο γὰρ ὡσπερεὶ

18 *ἀντισπαστικὸν*] *ἀναπαιστικὸν* vulg.

19 *καίτοι εἰκῆ*] Sequentia valde sunt confusa, omissis Hephæstionis verbis quæ explicanda sumpserat Scholiastes.

20 *γεγραμμένα. ἀλλ' οὐδὲν* E.

21 *τὸ ἐπᾳδ.*] *τὸ θεὸν ἐπαδ.* E.

22 *ἄλλος*] *ἄλλος* E.

23 *ἐπιφορᾷ*] *ἐπιφοράν* E.

3 [h]Ἀνομοιόστροφα δέ ἐστιν, ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ [i]ἐπῳδὸν, ἢ κατ' ἄλλό τι [k]ἀναφώνημα. Διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω. Ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται [l]ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείω, [m]ἀλλοιόστροφον.

4 Ἄτμητα δέ ἐστι, τὰ τηλικαῦτα ὥστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τεκμήριόν τι ὑπάρχειν τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ [n]τετμηκέναι, μήτε [o]βραχυκατάληξιν, [p]μήτε τι ἕτερον τῶν [q]διοριζόντων τὰ ποιήματα, οἷον ἐφύμνιον, ἢ [r]ἀναφώνημα.

h ἈΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ] Schol. Euripid. Orest. 1275. τὰ ἑξῆς ταῦτα εἴδη καλεῖται κυρίως ἀνομοιόστροφα, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατὰ σχέσιν. ibid. 1355. ἀνομοιόστροφα, οὐ γὰρ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἑξῆς. ibid. 1530. Phœn. 103.

i ἐπωδὴν E.

k ἐπιφώνημα] Sic Turn. ἀναφώνημα Fl. B.C.S. Suidas: Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες: Τοῦτο ἐπέλεγον οἱ ῥαψῳδοί· ὡς οἱ κιθαρῳδοὶ Ἀλλ' ἄναξ χαῖρε· εἰσὶ γὰρ ἐπιφωνήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς. Hesychius, Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες: Τοῦτό φασιν ἐξόδιον εἶναι τραγῳδῶν. Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἔστησαν. ubi ἔστε reponit Valesius, commode citans Eustath. Il. β'. [239, 18.] quem integrum apponam. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξοδίου κιθαρῳδικοῦ τὸ, ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος. ὥσπερ φησὶ κωμικοῦ μὲν ἥδε, καλλιστέφανος, ῥαψῳδοῦ δὲ αὕτη, Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοί ἔστε· τραγικοῦ δὲ, πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Vid. et Zenob. Prov. V. 99. Mox πλείονα Turn. E.

l ἑτερόστροφον] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 263. Pac. 382.

m ἀλλοιόστροφον] Vid. Schol. Aristoph. Ran. 1295. p. 137, 7. Pac. 942. Euripid. Orest. 140. 1240.

n τετμηκέναι deest Fl.

o βραχυκαταληξίαν Edd. MSS.

p μήτε τι] τι om. E.

q ὁριζόντων C.

r ἀναφώνημα] Legitur et προαναφώνημα in Schol. Aristoph. Pac. 1.657. προαναφώνησις ibid. 1191. in MS. Ven.

τεκμήριόν ἐστι μακροῖς ἐπενεχθέν. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς [23]Λευκαδίας Μενάνδρου. οἷον, βραχέος κώλου [24]ἐπιφοράν. οἷον, οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δὲ μονόμετρα καταληκτικά· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιροῦντα, καὶ δι' ἴσων γένοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν.

23 Λευκαδίας Μενάνδρου] Vide fragmentum Menandri ex Strabone p. 452. apud Clericum p. 110 et Emend. Bentl. p. 45. ed. Cant. Meinek. Com. fragm. p. 926. ed. min. Adde Scaligerum ad Virgilii Catalecta p. 69. ed. Lugd. Bat. 1595.

24 ἐπιφορᾷ] ἐπιφορὰν E.

ΚΕΦ. Ι.

Τῶν δὲ ἐκ ὁμοίων, τὰ μέν ἐστιν ἀπεριόριστα, τὰ δὲ κατὰ [s]περιορισμοὺς ἀνίσους.

2 Ἀπεριόριστα μὲν, ὁπόσα [t]ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα ἢ περιόδου περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὅμοιά ἐστι.

3 Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους ἐστὶν, ὁπόσα ἐξ ὁμοίων συνεστῶτα ἔχει κατάληξιν ἢ [tt]βραχυκατάληξιν μεταξὺ, οὐ [u]μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεὶ, [v]οἷα μάλιστα φιλεῖ γενέσθαι ἐν ταῖς [w]παρόδοις τῶν

[s] περιορισμοὺς—ἀνίσους] Vid. Schol. Euripid. Hec. 59. Orest. 970.

[t] ὑπὸ] ἀπὸ E.

[tt] βραχυκατάληξιν D.E. ceteri βραχυκαταληξίαν.

[u] μέντοι] μὴν suprasc. E.

[v] οἷα] οἷον E.

[w] παρῳδοῖς Turn.

ib. παρόδοις] Schol. Aristoph. Vesp. 270. τῶν χορικῶν μελῶν τὰ μέν ἐστι παροδικὰ, ὡς τὸ, ἀέναοι νεφέλαι, ἀρθῶμεν φανεραὶ [Aristoph. Nub. 275.] καὶ τὸ προειρημένον ἐνταῦθα (Vesp. 230.) χώρει πρόβαιν' ἐρρωμένως. τὰ δὲ στάσιμα, ὡς τὸ παρόν (Vesp. 270.) καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (Prom. 397.) στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας Προμηθεῦ. τὰ δὲ προῳδικὰ, τὰ δὲ μεσῳδικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ—τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται, ὡς ἐν τῷ Πλούτῳ δράματι (1208.) Addo ex Cod. Reg. Bibl. Paris. 1773. p. 104. secundum Bastii apographum. Τῆς τραγικῆς ποιήσεως εἴδη εἰσὶ δέκα, πρόλογος, ἄγγελος, ἐξάγγελος, πάροδος, ἐπιπάροδος, στάσιμος, ὑπορχητικὸς, ἀμοιβαῖος, σκηνικός. Καὶ πρόλογος μὲν οὖν ἐστιν εἱρμὸς (εἰρημένος conj. Bast.) τὰ γεγονότα ἢ τὰ ἐσόμενα δηλῶν· ἄγγελος δὲ ἐστὶν ὁ τὰ ἔξω τῆς πόλεως πεπραγμένα τοῖς ἐκτὸς τῆς οἰκίας δηλῶν· πάροδος δέ ἐστὶν ᾠδὴ χοροῦ γινομένη ἅμα τῇ εἰσόδῳ, ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ, σῖγα σῖγα λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης, καὶ ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου, φίλε, φίλε, πρόβατε, μόλε, τὶς ὅδε, ποδαπὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολεν ἀγχίαλος· ἐπιπάροδος δέ ἐστιν ὅταν ἕτερος χορὸς ἀφικνῆται τοῦ προτέρου παρελθόντος· στάσιμος δὲ ὅταν χρὴ λέγειν στάσιμον, ὡς ἐν τῷ Ἱππολύτῳ Εὐριπίδης, Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ πέτρα λέγεται· ὑπόρχημα δ' ἂν εἴη, ἐπὰν ὁ χορὸς ᾠδαρχεῖν λέγεται· τὸ δ' ἂν εἴη μᾶλλον τῶν Σατύρων, ἐκεῖνοι γὰρ ᾄδοντες ἅμα καὶ ὀρχοῦνται· ἀμοιβαῖος δέ ἐστι τὸ πρόλογον ἐξ ἀμοιβῆς λεγόμενον· σκηνικὸς δέ ἐστιν ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἷς εἰς ᾠδὴν φέρηται. Schol. Æschyli in Arg. ad Persas, τῶν δὲ χορῶν τὰ μέν ἐστι παροδικὰ, ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεστιν, ὡς τὸ

11. ἐν ταῖς παρόδοις] Οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος.

χορῶν. Ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα ἀναπαιστικὰ, [v] *λόγου χάριν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν εὐθὺς ὅμοια μὲν καὶ ἀναπαιστικὰ, οὐ* [w] *μέντοι τῶν ἴσων συζυγιῶν.*

ΚΕΦ. ΙΑ′.

Ἔστι δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα [x] ἐφύμνια, *ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν,* [y] *ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιόν τι εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιηταὶ ταῖς στροφαῖς, οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα,*

Ἰήϊε παιάν.

καὶ,

Ὦ διθύραμβε.

Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται [z] *περιλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ,* μεσύμνιον *καλεῖται τὸ ποίημα, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ,* (Ursin. p. 11. Bergk. n. 91.)

[a] *ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον,*
Ὑμήναον,
ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες·
Ὑμήναον,
γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρηϊ.

Τύριον οἶδμα λιποῦσα. *τὰ δὲ στάσιμα ὅτε ἵσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ κομματικὰ ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται.* Quæ conferas cum Aristot. Poët. c. 12.

[v] *λόγου χάριν—ἀναπαιστικὰ* om. Fl. *εὐθὺς ὅμοια μέντοι τῶν ἴ. σ.* C.

[w] *μέντοι*] *μὴν* Fl.

[x] ʼΕΦΥΜΝΙΑ] Vide Athenæum XV. p. 696 F. 700 C. Suidam vv. Βρεκεκὲξ. Ἰῆ. Schol. Aristoph. Ran. 211. 1307. Pac. 452. Spanhemium ad Callimach. H. Apoll. 98. Santen. ad Terent. Maur. p. 148. Ad Æschyl. S. Theb. 975. Ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα Scholiastes adscribit Ἐφύμνιον. Iterum ad v. 986. et ad Eumen. 341. In Scholiis infra pro *μεγάλῳ στίχῳ* forte legendum *ἄλλῳ στίχῳ* ex Hephæst.

[y] *ἐπειδὴ καὶ*] *καὶ* om. S. Tum *τι* om. C.

[z] *παραλαμβ.*] *περιλαμβ.* C.

[a] *ὕψοι δὲ* Fl. *ἴσως ἄρει* Fl.

3. *τῶν ἴσων συζυγιῶν*] *Οἷον τῶν ἰσοκώλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ σχέσιν· μέχρι δὲ τῶν ἐνταῦθα διαίρεσις.*

5. *τὰ καλούμενα ἐφύμνια*] *Ταῦτα καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι.*

12. *μὴ μετὰ στροφὴν*] *Οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσῳδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ.*

ΚΕΦ. ΙΒ.

Εἰσὶ δὲ [b] ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ [οἱ] ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται, οἷον, [Archiloch. 92. Bergk.]

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς [bb] παρήειρε φρένας;

καὶ ἔτι, [Archiloch. 102. Bergk.]

[c] Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης.

2 Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι, (Fr. 19 Bergk.)

ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης, ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

3 Ὥσπερ δὲ ταῦτα εὑρίσκεται, οὕτω γένοιντ' ἂν [d] τινες καὶ μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μέν τι [e] μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ᾖ τεταγμένον.

Fulvius Ursinus ὕψι δὴ et ἄρηι. ὕψι. μετέωρον. ἄνω. ὑψηλοῦ. apud Hesych. Suid. et sic apud poetas sæpius. Portus quoque ὑψιδή. Sic recte edidit Wolfius. Sic extat apud Demetrium Phalereum de Eloc. §. cxlviii. quem ignoravit Pavus, qui pro auctoritate, ὑψοῖ idem quod ὑψοῦ. Porro Demetrius quoque recte habet ἄρηι, et præterea εἰσέρχεται. D'ORVILL. ὑψοῖ E. ὕψοι C.P.S. ἀείρατε E. Fl. Turn. ἀείρετε C. ἀείρηται P. Hunc versum, voce Ὑμέναιον ejecta, in exemplum hexametri Æolici adducit Bentleius post Horatium p. 710. Ὕψι | δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε, τέκτονες ἄνδρες. Tum Edd. MSS. habent ὑμήναον. Deinde Ἄρεϊ E. Leg. Ἄρευι. Ceterum totum Sapphonis locum sic refictum a Bergkio legas inter Walzii Rhetor. T. IX. p. 68. Ὕψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες· Γαμβρὸς ἐσέρχεται ἴσος Ἄρῃ, μεγάλω πολὺ μείζον, Πέρροχος, ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

[b] ἐν τοῖς] οἱ ἐν τοῖς E.

[bb] παρήειρε] περίηρε Fl. B. παρέπειρε C.

[c] Εὖτε] Sic citat Bentleius ad Horatii Ep. I. xix. 29. Edd. et MSS. quidam εὖ τοι. C.E.P.S. habent εὖ τι.

[d] τίνες C.E. Turn. abest a ceteris.

[e] μεῖζον] μείζω C.P.S. μέντοι μεῖζον Fl. et infra τὸ τεταγμένον.

10. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν] Οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται.

ib. ΠΡΟΩΙΔΟ'Σ] Προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός· ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον.

15. ὅταν περιέχῃ μέντοι] Ὡς τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια· διαφόρως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι πρὸς τὰς στροφὰς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὔ.

ΚΕΦ. ΙΓ.

Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, [f]τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ [g]ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται· οἷον τὸ [h]Βακχυλίδου, (Ursin. p. 203. Bergk. n. 25.)

ἦ καλὸς Θεόκριτος, οὐ [i]μόνος ἀνθρώπων [k]ἐρᾷς,

καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,

σὺ δ' ἐν χιτῶνι [l]μούνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

2 Ὅταν μὲν οὖν βραχέα ᾖ τὰ ἐπιφθεγματικά, τοῦτο πρόσεστιν αὐτοῖς [m]μόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιητοῦ στροφήν, ἐπιζεῦχθαι [n]δὲ τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων, εἶτα πάλιν τὰ ἴσα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, [o]ἔσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν [p]ἀνομοιομερές.

ΚΕΦ. ΙΔ.

Ἔστι δέ τις ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ ἡ καλουμένη [q]ΠΑΡΆΒΑΣΙΣ, ἥ τις ἐὰν τελεία γράφηται, ἐστὶν αὐτῆς

f τὰ δὲ] τίνα δὲ P.E.S.

g καὶ ἐκ] καὶ deest Fl. B.C.P.S.

h Βακχυλίδου] Βακχυλλίδου E. et sic infra.

i μόνος] μόνον C. Dederam in priore ed. μοῦνος, nescio unde hodie.

k ἐρᾷς] Sic Fulvius Ursinus, et Bentleius. ὁρᾷς edd. MSS.

l μούνῳ] μόνῳ E.

m μόνον] Hermannus conjicit ὄνομα. Pro τηλικαῦτα Fl. mox exhibet τοιαῦτα.

n δὲ τὴν] τὴν om. E. Mox ἴσα sine τὰ C.

o ἔσται] γὰρ addit Fl. et E. inter lineas.

p ἀνομοιομερές (ῆς) E. ἀνομοιομερῆ Fl.

q Grammatico nostro lucem haud exiguam hic loci affundet Pollux IV. 111. deinceps exscribendus: Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν, ὁ χορὸς παρελθὼν λέγῃ ταῦτα. Ἐπιεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. Ἐν μέν γε τῇ Δανάῃ, τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρᾴδειν, ἐκλαθόμενος, ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. Τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς κωμικῆς ἑπτὰ ἂν

[r]μέρη ἑπτά. Καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὴ εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον καὶ [s] ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις στάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες ἔλεγόν τινα.

2 Τὰ δὲ [t]μέρη τῆς παραβάσεώς [u]ἐστι ταῦτα· [v]ΚΟΜΜΆΤΙΟΝ, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς [w]οὕτως [x]ὠνομάσθη· φησὶ γὰρ [y]Εὔπολις,

[z]Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο·

δεύτερον [a]δέ, ἡ ὁμωνύμως τῷ [b]γένει καλουμένη ΠΑΡΆΒΑΣΙΣ· καὶ τρίτον, τὸ [c]ΜΑΚΡῸΝ προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φαμὲν εἶναι [d]ἐπιμηκέστερον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι ἐδόκει εἶναι μακρότερον.

εἴη μέρη, κομμάτιον, παράβασις, μακρὸν, στροφὴ, ἐπίρρημα, ἀντίστροφος, ἀντεπίρρημα. [r]Ὧν τὸ μὲν κομμάτιον καταβολή τις ἐστὶ βραχέος μέλους· ἡ δὲ παράβασις, ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ, εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα τὴν ἐπίκλην ἔχει. Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον μακρὸν ἐπὶ τῇ παραβάσει βραχὺ μελύδριόν ἐστιν, ἀπνευστὶ ᾀδόμενον. Τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προσᾳσθείσῃ τὸ ἐπίρρημα ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. Καὶ τῆς ἀντιστρόφου τῇ στροφῇ ἀντᾳσθείσης, τὸ ἀντεπίρρημα, τελευταῖον ὃν τῆς παραβάσεως, ἐστὶ τετράμετρα, οὐκ ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπιρρήματος. "Quum suo nomine populum al-"loqui poeta vult, per Chorum "id facit, et Παράβασις dicitur, "cujus generis plures exstant in "Aristophane. Nunquam autem "tum iambicis utebatur chorus, "sed semper anapæstis, vel te-"trametris." Bentleius Dissert. Phalar. p. 111. ed. Lennep. p. 204. ed. 1699. Vide Schol. ad Aristoph. Nub. 510. 518. Ran. 686. 698. Eq. 496. 501. 505. Pac. 733. Prolegom. de Comœdia ap. Dindorf. p. 20.

[r] μέρη Fl. B.E. suprasc. Vid. infra xv, 7. εἴδη C. Turn. ἀντι ον

[s] ἀντιπρόσωποι] αὐτοπρόσωποι E.

[t] μέρη Fl. B. εἴδη C. Turn.

[u] ἐστι] εἰσι E.

[v] ΚΟΜΜΆΤΙΟΝ] Schol. Aristoph. Nub. 510. διὰ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος ὀνομάζεται κομμάτιον. Vid. Schol. ad Eq. 496. 501. Av. 677. Pac. 728. Vesp. 1003. Τοῦτο κομμάτιον καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως.

[w] οὕτως om. C.E.S. Turn.

[x] ὠνομάζετο] ὠνομάσθη Turn. C. E.S.

[y] Εὔπολις] ὁ Εὔπολις E.S. n. 332. Meinek.

[z] Εἰωθὼς C.

[a] δὲ εἶδός ἐστιν Turn.

[b] γένει] Sic Turn. C. ὅλῳ Fl. et alii.

[c] ΜΑΚΡΌΝ] Alio nomine πνῖγος Schol. Aristoph. Nub. 518 Exempla pete ex Aristoph. Eq. 507 seqq. Vide Schol. ad v. 501. Pac. 734 seqq. Coll. Schol. ad v. 728. Av. 724.

[d] ἐπιεικέστερον Fl. B.C.E. pro v. l.

3 Ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν ἀπολελυμένα. Ἕτερα δέ ἐστι τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα, τό τε [e] ΜΈΛΟΣ, καὶ τὸ [f] ἘΠΊΡΡΗΜΑ, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑκκαίδεκα ἦν στίχων, καὶ [g] τὸ τῷ μέλει ἈΝΤΊΣΤΡΟΦΟΝ· καὶ τὸ καλούμενον ἈΝΤΕΠΊΡΡΗΜΑ, ὅπερ ἦν τῶν [h] ἴσων κώλων τῷ ἐπιρρήματι.

ΚΕΦ. ΙΕ.

[i] ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

Τὰ [k] σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται· λέγω δὲ, ὁποῖά ἐστιν ἥ τε ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ —,

[e] ΜΈΛΟΣ] Idem fortasse quod *στροφὴν* vocat Schol. Aristoph. Eq. 501. Idem ad Nub. 946. *εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδική, στροφῆς λόγον ἔχουσα.* Vid. et ad Pac. 345.

[f] Etymologus M. p. 363, 46. *Ἐπιρρήματα. Ἐν τοῖς χορικοῖς, ὅτε συστροφὴν ᾄσειαν μέλος, ἐπελέγετο ποιημάτιον ιϛ' στίχων· εἶτα τὴν ἀντίστροφον ἀποδόντες, ἐπελέγετο πᾶν τετράμετρον ποιημάτων τῶν ἴσων στίχων. Ἐκαλοῦντο δὲ ταῦτα ἐπιρρήματα.* Ubi cum Sylburgio legendum, *ὅτε τὴν στροφὴν ᾄσειαν,* et *ἐπελέγετο πάλιν τετράμετρον ποιημάτιον τ. ἴ. σ.* quemadmodum fere extat apud Argumentum Aristoph. Nub. Vide etiam Pollucis locum paullo ante citatum. Schol. Aristoph. Nub. 576. *τοῦτο ἐπίρρημα καλεῖται διὰ τὸ ἐπιρρέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς, ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς.* et ad Ran. 357. *ἔθος ἐν τῷ ἐπιρρήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους.* item ad Vesp. 1066. *τὸ δὲ ἐπίρρημα ὡς ἐπίπαν ὀκτωκαίδεκα στίχων ἢ ιβ' ἢ ιϛ'· ἐνθάδε δὲ εἴκοσι.*

[g] τὸ τῷ] τὸ om. E.

[h] ἴσων κώλων] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 607. Vesp. 1097.

[i] Vid. Schol. ad Aristoph. Plut. 253. De his signis eruditissime agit Villoisonus in Prolegomenis ad Homerum, p. xiii. seqq. qui et hoc caput edidit e Codice Veneto p. lix. Vide præcipue, quorum non oblitus est Villoisonus, Viros doctos ad Ciceronis Ep. ad Atticum VIII. 2. p. 751. ed. Grævii. Casaubonum et Menagium ad Diogen. Laërt. III. 65. Lectu etiam dignissima Noltenius, in re non multum dissimili, habet in *Lexico Antibarbaro* parte Orthograph. v. *Signa distinctionis.* Multa de hisce signis dedit Osannus in *Anecdoto Romano de notis veterum criticis. Gissæ,* 1851. 8vo.

[k] Τὰ σημεῖα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλοις ἄλλως κ. Fl.

8. Τὰ σημεῖα] Sequentia descripsi ex S. fol. 32 b. *Ταῦτα εὕρηται ἔν τινι παλαιῷ βιβλίῳ.—Τοῖς παρ' Ὁμήρῳ στίχοις σημεῖα παρακεῖται τάδε. Διπλῆ καθαρὰ* >. *διπλῆ περιεστιγμένη* >̇ . *ὄβελος* — *ὄβελος σὺν ἀστερίσκῳ* — ⋇. *ἀντίσιγμα* Ͻ. *κέρεα* ā̂ *τοῦ* ā ./. *ὦ πλάγιον. ἡ μὲν οὖν διπλῆ καθαρὰ παρά-*

καὶ ἡ ΚΟΡΩΝῚΣ ¬, *καὶ ἡ* ἜΣΩ ΝΕΝΕΥΚΥῖΑ ΔΙΠΛΗ͂ <, *καὶ ἡ* ἜΣΩ >, *καὶ ὁ* ἈΣΤΕΡΊΣΚΟΣ ※, *καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.*

2 Παρὰ [l]*μὲν οὖν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ παράγραφος, εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος ἡ κορωνίς. Ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν καὶ* [m]*ἀντιστροφὴν καὶ ἐπῳδὸν, ἡ παράγραφος μὲν* [n]*ἐπὶ τῷ τέλει* [o]*τῆς στροφῆς καὶ* [p]*ἀντιστρόφου κεῖται, ἐπὶ δὲ τῇ* [q]*ἐπωδῷ ἡ κορωνίς· καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἣ διορίζει τά τε ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια.*

3 Ἐπὶ *μέντοι τῷ τέλει τίθεται ὁ ἀστερίσκος, γνώρισμα τοῦ* [r]*τετελέσθαι τὸ ᾆσμα, ἐπεὶ ἡ κορωνὶς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπῳδῶν.* Καὶ *μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος*

[l] *μὲν οὖν*] *οὖν* om. C.E.
[m] *ἀντιστροφὴν*] *ἀντίστροφον* E.S.
[n] *ἐπὶ τὶ τέλους* Fl.
[o] *τῆς*] *τῆς τε* E.S.
[p] *ἀντιστροφῆς* Fl.
[q] *ἐπωδῷ*] *ἐπωδῇ* E. *τῷ ἐ.* C.
[r] *τετελέσθαι* C. *τετέλεστου* Fl. *τετελειῶσθαι* E. Turn.

κειται πρὸς τὴν ἅπαξ εἰρημένην λέξιν, πρὸς τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν, πρὸς τοὺς λέγοντας μὴ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν, πρὸς τὰς τῶν παλαιῶν ἱστορίας, πρὸς τὰς τῶν νέων ἐκδοχὰς, πρὸς τὴν Ἀττικὴν σύνταξιν, πρὸς τὴν πολύσημον λέξιν. Πρὸς μὲν οὖν τὴν ἅπαξ εἰρημένην λέξιν, μάντι κακῶν, οὔπω ποτέ 'μοι τὸ κρήγυον ἔειπες· ἅπαξ γὰρ εἴρηται. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν σημείων ὡσαύτως ἃ δεῖ τιθέναι.—Ἐν ἄλλῳ οὕτως.—Τὰ παρατιθέμενα τοῖς Ὁμηρικοῖς στίχοις σημεῖον (sic), *ἀναγκαῖον γνῶναι τοὺς ἐντυγχάνοντας· εἰσὶ δὲ ταῦτα· διπλῆ ἀπερίστικτος* >. *διπλῆ περιεστιγμένη* ⸖ *ὄβελος* — *ὄβελος μετ' ἀστερίσκου*— ※— *ἀστερίσκος καθ' ἑαυτὸν* ※ *ἀντίσιγμα ἄστικτον* Ↄ. *ἀντίσιγμα περιεστιγμένον* ⸿· *Ἡ μὲν οὖν ἀπερίστικτος διπλῆ τίθεται πρὸς ἱστορίας καὶ σχηματισμοὺς καὶ ἑτέρας ποικίλας χρείας, καὶ πρὸς τὰς ἅπαξ εἰρημένας λέξεις, καὶ πρὸς τὰ ἐναντία καὶ μαχόμενα τῶν ὀνομάτων. Ἡ δὲ περιεστιγμένη διπλῆ, πρὸς τὰς Ζηνοδότου καὶ Κράτητος γραφὰς καὶ αὐτοῦ Ἀριστάρχου. Ὁ δὲ ὄβελος πρὸς τὰ νόθα καὶ ἀθετούμενα. Ὁ δὲ μετὰ ὀβέλου ἀστερίσκος, ἔνθα εἰσὶ μὲν τὰ ἔπη τοῦ ποιητοῦ, οὐκ ἄλλως* (sic) *δὲ κεῖνται καὶ ἐν ἄλλῳ. Ὁ δὲ καθ' ἑαυτὸν ἀστερίσκος, ἔνθα καλῶς εἴρηνται τὰ ἔπη ἐν αὐτῷ τῷ τρόπῳ* (sic) *ἔνθα κεῖνται. Τὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ ἀντίσιγμα, ὅταν ταυτολογῇ, καὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν δεύτερον λέγῃ:—*

Ἰστέον, ὅτι αἱ ῥαψῳδίαι Ὁμήρου παρὰ τῶν παλαιῶν κατὰ συνάφειαν ᾔδῶντο κορωνίδι μόνῃ διαστελλομένη (sic), *ἄλλῳ δὲ οὐδενί. τῆς δὲ κορωνίδος τοῦτό ἐστι τὸ σημεῖον* ⸎. *λέγεται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς πλοίοις ἀνακεκαμμένης κορωνίδος.* Adde Tzetzem in Crameri An. Paris. I. p. 72. His signis suam Sophoclis editionem ornavit Turnebus.

τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου· ἐπὶ δὲ [s]τῶν Ἀλκαίου ἰδίως, κατὰ μὲν τὴν [t]Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν, [u]ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν [x]νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων [y]μεταβολῆς.

4 [z]*Καὶ ἡ μὲν διπλῆ, ἡ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς Κωμικοῖς καὶ [a]τοῖς Τραγικοῖς ἐστὶ πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· [b]παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται. [c]Ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἑπτάστροφον· τὸ δὲ ἥμισυ, ἑτέρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς [d]ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι.*

5 *Τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισὶ περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. Τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων [e]καταλείπηται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς. Τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς*

[s] *τῶν* sic C. *τοῦ* alii. De h. l. vide Nauckium ad Fragm. Aristoph. Byzant. p. 17.

[t] De Aristophane Byzantino, Critico perillustri, erudite agit F. A. Wolfius in Prolegomenis ad Homerum §. xliv. p. ccxvi. et seqq. De Aristarcho vide eundem capite sequente. De iisdem nonnulla dedit F. Stoeckerus in Diss. de Sophoclis et Aristophanis interpretibus Græcis p. 6.

[u] *ἀστερίσκος*] *ὁ ἀστερίσκος* E. Mox *μόνος* Fl.

[x] *νῦν τὴν* suprasc. E.

[y] *μεταβολῆς*] *μεταβολῇ* E.

[z] *ἡ δὲ διπλῆ* Turn. C.E.

[a] *τοῖς τραγικοῖς ἐστι*] *τοῖς* et *ἐστι* om. E.

[b] *παρὰ*] *καὶ παρὰ* E.

[c] *γράψας* C.E. in textu.

[d] *ταῖς ἑτέραις τίθεται ἡ διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μ.* Turn. E. in textu. *σημαίνουσᾳ* C.

[e] *καταλείπεται* Turn. *καταλίπηται* C.

τε στροφῆς καὶ τῆς [f]ἀντιστρόφου. Ἐὰν μέντοι ἡ [g]στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ [h]πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ [i]στροφὴ ἡ [k]παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ [l]στροφῶν ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται.

6 Εἰπόντων δὲ ἡμῶν ὅτι [m]ἐστὶ τινὰ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους ἀναπαιστικὰ γεγραμμένα, ἃ [n]δὴ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἑκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἡ παράγραφος.

7 Τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων [o]ἑπτὰ, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος, τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ· οὐδὲν ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν [p]ἀνταποδιδῶται. [q]Ἐὰν δὲ ἐνῇ [r]τὰ ἀνακυκλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἡ ἔξω νενευκυῖα.

8 Εἰώθασι τοίνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ μεταξὺ ἰαμβείων τινῶν γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ [rr]ὁποσασοῦν στροφάς· εἶτα πάλιν περάναντες δι' ἰαμβείων τὸ προκείμενον, [s]κατὰ διέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. Ἐφ'

[f] ἀντιστροφῆς Fl. B. τῆς om. E.
[g] στροφὴ] γρ. ἀναστροφὴ E. suprasc.
[h] προσδηλῶσαι C.
[i] γραφὴ C.
[k] παράγραφος] παράγραπτος E.
[l] στροφῆς Turn. E. textu. Supra μόνων C.
[m] ἔστι] ἔσται E. textu.
[n] δὴ] δὴ καὶ E.
[o] ἑπτὰ] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 518. Mox τῶν τριῶν Fl.
[p] ἀνταποδιδῶται C.E. ἀναποδιδῶνται Fl. αὐτῷ ἀποδιδῶται Turn.
[q] εἰ δὲ εἴη Fl. ἐὰν δὲ ἔνι C.
[r] τὰ ἀνακλώμενα Turn. τὰ ἀνακαλούμενα E.
[rr] ὅπως οὖν Fl.
[s] κατὰ διέχειαν] κατὰ om. Fl. Schol. metr. ad Aristoph. Pac.

ἑκαστῆς [u] οὖν στροφῆς τίθεται παράγραφος· ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου δύο τίθενται διπλαῖ· ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς ἔξω βλέπουσα, ἡ δὲ [x] κατὰ τὸ τέλος ἔσω νενευκυῖα· δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλεπούσης ὅτι ἀνταποδίδοται τινὰ αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδομένοις, [y] παλιν ἐφ' ἑκαστῆς στροφῆς, παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι· διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅτι ἀνταποδίδοται.

938. ἕπεται μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ. Vid. v. 1027. συνέχειαν Turn. E. pro διέχειαν.

[u] οὖν] μὲν οὖν E.
[x] κατὰ] μετὰ E.
[y] πάλιν] πάλιν μὲν C.E.

[a]ΕΚ ΤΩΝ

ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

1 ᾿Αλλ' [b]εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης [c]εὕρημα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἕξει καλῶς. ᾿Αρχαία μὲν γὰρ οὖσα, ἐκ τῆς

[a] Hæc integrius exhibentur ex Longini ed. Hudsoniana. Mutila sunt in edd. et MSS. Hephæstionis.

[b] Præcesserat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate. BOIVIN.

[c] εὕρημα] Sic MS. Vat. εὕρεμα vulg.

1. ῾Ιστέον, ὅτι σκόπον ἔχει ὁ μετρικὸς περὶ μέτρων διαλαβεῖν. τοῦ δὲ μέτρου εὑρετὴς μὲν ὁ ᾿Απόλλων, ἤγουν ἡ Πυθία, ἢ ὥς τινες φασὶ, Φημονόη ἱέρεια τῆς Πυθίας. εὑρέθησαν οὖν πρῶτον τὰ μέτρα ἐν τῇ Πυθίᾳ, ὅτι αἱ μαντίαι καὶ οἱ χρησμοὶ ἐμμέτρως ἐδίδοντο, εἶτα λοιπὸν ἐκ τῆς Πυθίας ἔγνωσαν οἱ ποιηταί. πατὴρ δὲ καὶ γένεσις τῶν μέτρων ἐστὶν ὁ ῥυθμός· διήκει γὰρ καθολικώτερος ὢν οὐ μόνον ἐν τοῖς μέτροις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις τισίν· ἔστι γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἐκτελούμενος καὶ ἀπὸ τῶν ἐν χαλκείοις σφυρῶν, καὶ ἀπὸ ἵππου ποδῶν καὶ κρότου χειρῶν καὶ λύρας καὶ ἑτέρων τινῶν· καὶ κριτικὴ (κρητικὴ MS.) μέτρων ἐστὶν ἡ ἀκοή· ὅθεν καί τινες ὁριζόμενοι τί ἐστι μέτρον, φασὶ τὸ ἐκ ποδῶν ἢ βάσεων συγκείμενον, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς κρινόμενον. ποδῶν δὲ καὶ βάσεων ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ νοητέον. εἰ οὖν ἡ ἀκοὴ διακριτική ἐστι μέτρων, ἴδιον δ' αἰσθητὸν τῆς ἀκοῆς ἐστιν ἡ φωνὴ, δηλονότι ἡ φωνὴ ἐπικοσμεῖ τὰ μέτρα. ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα ἡ φωνὴ τὰς συλλαβὰς χρωματίζει καὶ ἐπικοσμεῖ, οὕτως ἡ ἀκοὴ ἐπιδεξαμένη κρίνει αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν μέτρων. ὅθεν πολλάκις ἐν πεζῇ φράσει εὑρίσκονται μέτρα· καὶ διὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς πεζῆς φράσεως λανθάνουσι· καὶ ἔμπαλιν ἐν μέτροις εὑρίσκεται πεζὴ φράσις, καὶ οὐ νοεῖται εὐχερῶς, εἰ μὴ ἄρα

παλαιότητος ἕξει τὴν σεμνότητα· νέα δὲ οὖσα, ποθεινοτέρα καθ' [d]Ὅμηρον,

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν [e]πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥ τις [f]ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ [g]θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ [h]ἔσχον τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

2 Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρων ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν, ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι. Πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

3 Τεκμήριον μέτρου ἀκοή. Ἔνιοι γοῦν οὕτως ὡρίσαντο· ΜΕΤΡΟΝ

[d] Ὅμηρον] Odyss. α'. 351. BOIVIN.

[e] πάντες] In vulgatis, non πάντες, sed μᾶλλον. BOIVIN.

[f] ἀκουόντεσσι] αἰόντεσσι Codex Vaticanus: item Codex Ambrosianus. BOIVIN.

[g] Θεός] Videntur hæc pertinuisse ad fragmentum *de Metri origine divina*, quod infra exhibebimus. BOIVIN. Hæc corrupta sunt, atque ita emendanda: Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ΕΣΧΕ τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas Ἐλεγείνειν· τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου τινὲς κληθῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ μανείς. Ita scribendus iste locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiast. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ Λογγῖνος. Immo, μέτρου πατέρα. Eodem respicit Schol. Aristoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός. καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ῬΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi subindicavit amicissimus Ruhnkenius. TOUPIUS. Hesychius, ab eruditissimo Præsule Asaphensi refictus, Ῥυθμὸς, μέτρου κανών. Vide quæ congessit Santenius ad Terent. Maurum p. 51. 162. seqq.

[h] ἔσχον] Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔσχε. Mox in Codice Vaticano legitur ἴσχον. BOIVIN.

ἡ ἀκοὴ καλῶς ἐπικρίνουσα εὔδηλον καὶ φανερὸν ποιήσει. ὅθεν καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐστὶν εὑρεῖν μέτρα, ἰάμβους μὲν συνεχῶς, οἷον δῆλον γάρ ἐστι τοῖς Ὀλυνθίοις ὅτι ἀλλὰ καὶ ἡρωϊκὸν στίχον, οἷον, τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν, ἀλλὰ καὶ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος παρὰ τῷ αὐτῷ, πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γενομένου παρ' ἡμῶν, ὅμοιον δὲ τῷ ἀσσαρόμετρα (sic) μνασιδίκα τὰς ἀπαλὰς γυρίννω. Διαφέρει οὖν ὁ ῥυθμὸς τοῦ μέτρου, ὅτι μὲν ῥυθμὸς ἐν πολλοῖς ἐστὶν καὶ ἐν λέξεσι, τὸ δὲ μέτρον ἐν μόνοις τοῖς χρόνοις. τοῦτο δὲ δηλοῖ καὶ Ἀριστοφάνης, εἰ καὶ δοκεῖ παίζειν εἰσάγων τὸν Σωκράτην, ὅτι διαφέρει· λέγει γὰρ οὕτως· πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν· ὥστε δῆλον ὅτι ἄλλο μέτρον καὶ ἄλλο ῥυθμός :— S.

ἘΣΤῚ ΠΟΔΩ͂Ν Ἢ ΒΆΣΕΩΝ ΣΎΝΤΑΞΙΣ, ΑἸΣΘΉΣΕΙ ΤΗ͂Ι ΔΙ' ἈΚΟΗ͂Σ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΜΈΝΗ. Εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοὴ, τὸ κοσμοῦν ἐστὶ φωνή. Ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή.

4 Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. φησὶ γοῦν·

> [i]Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
> ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἡρῷος· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικὸν, ὅταν λέγῃ,

> Πολλῶν δὲ λόγων [j]καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς [k]Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

> Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

[i] Demosthenes in Orat. de Corona, p. 333. edit. Basil. BOIVIN. p. 275, Reisk. Vid. Santen. ad Terent. Maurum p. 277.

[j] Γρ. καὶ θορύβων γιγνομένων. BOIVIN.

[k] Id est, a *spondeo* incipiens. *Ionicum* autem *a minori* illud est quod a *pyrrhichio* incipit; ut, *Miserarum est neque amori dare laudum &c.* BOIVIN. Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæst. p. 69. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chœrobosci Grammatici Γυριννῶς sive Γυριννῶς. Etymol. Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. Εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρῖνος γυριννὼ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ· καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ. Chœroboscus περὶ τῶν εἰς ω. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον, ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητὼ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη στοργᾶς· (lege Στοργῶς·) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τᾶς ἀπαλᾶς Πυριννῶς. Lege Γυριννῶς ex Etymologo. Vides Γυριννὼ facere Γυριννῶς, ut Σαπφὼ Σαπφῶς. et notanda varia lectio apud Chœroboscum Εὐμορφοτέρα Μναΐδος. [Sic Fulvius Ursinus.] Sed vulgatam, ut metrum taceam, satis firmat Longinus. Recte autem emendavimus Στοργῶς. *Storgo* est nomen mulieris, ut Sappho, et Gyrino, nisi præstat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Dissert. XXIV. 9. Καὶ ὅ τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quæ hic

5 Διαφέρει δὲ μέτρον [l]ῥυθμοῦ. Ὕλη [m]μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. Ὁ [n]δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν [o]ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ [p]μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ [q]πτερίσματα. Μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾗ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μετὰ [r]τοῦτον τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς· ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους·

Γυριννὼ sive Γυριννὼ dicitur, Γυρίνναν vocat Maximus. Ὅ τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ ΓΥΡΙΝΝΑ καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία. TOUP.

[l] Vide Quinctilianum in Instit. Orat. lib. IX. c. 4. et huc refer ea quæ ab illo de *Rhythmi* et *Metri* differentia dicuntur. BOIVIN. Syrianus Comment. MS. ad Hermogenem Morellio citatus in Bibl. Manuscript. p. 303. Ῥυθμὸς δέ ἐστι χρόνος διῃρημένος ὑπὸ λέξεως, ἢ μέλους, ἢ κινήσεως, κατὰ τινὰ τάξιν ὡρισμένην λόγῳ· ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Ἡφαιστίων φασὶ, χρόνων τάξις. Aristides Quintil. p. 31. Ῥυθμὸς τοίνυν καλεῖται τριχῶς. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων σωμάτων, ὡς φαμὲν εὔρυθμον ἀνδρίαντα· κἀπὶ πάντων τῶν κινουμένων, οὕτω γὰρ φαμὲν εὐρύθμως τινὰ βαδίζειν· καὶ ἰδίως ἐπὶ φωνῆς, περὶ οὗ νῦν πρόκειται λέγειν. Ῥυθμὸς τοίνυν ἐστὶ σύστημα ἐκ χρόνων κατά τινα τάξιν συγκειμένων· καὶ τὰ τούτων πάθη καλοῦμεν ἄρσιν καὶ θέσιν· ψόφον καὶ ἠρεμίαν. Καθόλου γὰρ τῶν φθόγγων διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κινήσεως ἀνέμφατον τὴν τοῦ μέλους ποιουμένων πλοκὴν καὶ εἰς πλάνην ἀγόντων τὴν διάνοιαν, τὰ τοῦ ῥυθμοῦ μέρη τὴν δύναμιν τῆς μελῳδίας ἐναργῆ καθίστησι, παρὰ μέρος μὲν, τεταγμένως δὲ κινοῦντα τὴν διάνοιαν. Ἄρσις μὲν οὖν ἐστὶ φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω, θέσις δὲ ἐπὶ τὸ κάτω ταυτοῦ μέρους.

[m] μὲν abundat, et abest a Codice Vaticano. BOIVIN.

[n] Pro γὰρ legendum δέ. BOIVIN. Sic Fl.

[o] Ita in Cod. Vat. ἀκούσομεν in aliis Codd. BOIVIN.

[p] καὶ μ. καὶ] Legendum καὶ μελῶν ut in edit. Oxon. BOIVIN.

[q] D'Orvillius Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat. TOUP. Item Dindorfio in Thesauro L. G. T. VI. p. 2173 D.

[r] τοῦτον] An τούτοιν? Santenius ad Terent. Maur. p. 157. μετὰ τούτους vel μετὰ τούτων vel μεταξὺ τούτων Morus. μέσον τούτων Weiskius.

πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Οτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταὶ, λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ. [s]Ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης·

πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν;

ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. Εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ [t]οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

6 [u]Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. Καὶ γὰρ τὴν [x]εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ ἌΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν [y]ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἁρμοδιώτατον,

[s] Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης· πότερον, &c. BOIVIN. Posteriora hæc glossema sapiunt. Quare lego, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur. Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; TOUP.

[t] Voces οἱ παλαιοὶ absunt a Codice Vaticano. BOIVIN.

[u] Τὸ δὲ μέτρον] Hæc ita leguntur in S. Λέγεται δὲ τὸ μέτρον πολλαχῶς. Ἔστι γὰρ μέτρον τὸ μετροῦν καὶ μετρούμενον, καθάπερ καὶ μέδιμνον καὶ λέξις καὶ πῆχυς. λέγεται μέτρον καὶ ἡ συμμετρία, ὡς δηλοῖ τὸ λεγόμενον πᾶν μέτρον ἄριστον. λέγεται δὲ μέτρον καὶ ὁ ποῦς ὁ ἁπλοῦς· ὅθεν καὶ τὸν στίχον ἑξάμετρον οἱονεὶ ἓξ πόδας ἔχοντα. λέγεται μέτρον καὶ ἡ διποδία, ὅθεν καὶ τοὺς ἰάμβους τριμέτρους εἰώθαμεν καλεῖν κατὰ διποδίαν αὐτοὺς ἀριθμοῦντες. λέγεται μέτρον καὶ τὸ σύστημα τῶν ποδῶν, οἷον, στίχος ἴαμβος, ὅθεν λέγομεν τήνδε τὴν ῥαψῳδίαν πεντακόσια τυχὸν ἔχειν μέτρα, οἱονεὶ στίχους πεντακοσίους. λέγεται πάλιν μέτρον καθολικῶς πᾶσα ἔμμετρος φράσις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς πεζῆς λέξεως, οἱονεὶ τὸ ποίημα. λέγεται καὶ ἰδικῶς ἕκαστον μέτρον, τὸ δακτυλικὸν, ἢ ἰωνικὸν, ἤ τι τῶν τοιούτων. λέγεται μέτρον καὶ ὁ χρόνος· ὅθεν δάκτυλος τετράμετρός ἐστιν, οἱονεὶ τετράχρονος, καὶ ὁ ἡρωϊκὸς στίχος λέγεται κδʹ ἔχειν μέτρα, οἱονεὶ χρόνους, ὡς δηλοῖ ὁ Ὀρφεὺς ἢ ἡ Πυθία λέγουσα περὶ τοῦ ἔπους οὕτως, Ὄρθιον ἑξαμετρὲς (sic) τεττάρων καὶ εἴκοσι μέτρων.

[x] συμμετρίαν Sch. Hephæst. et Draco p. 124, 10.

[y] Ita locutus est Julian. Or. 2. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης, ἹΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἡ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῇ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, ΕΙΤΕ δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, ΕΙΤΕ ΤΙΝΙ ΘΕΙΑι ΔΟΣΕΙ, διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ plane gemella sunt. Confer

ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ [z]εἴποιμεν χόα τὸ σκεῦος ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα, καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν. [[a]καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

7 Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. Μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου, μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον ἰαμβικὸν, [b]καὶ μέτρον τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ· τοῦτο δὲ [c]Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. [d]Εἰ τοίνυν μέτρον

Porphyr. apud Joannem Stobæum Serm. XXI. p. 185. Quod sequitur, Λέγεται—μέδιμνος, deprompptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον, τὸ πολλάκις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην, καὶ χοίνικα, καὶ ἀμφορέα, καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ. TOUP. Plutarch. T. I. p. 444 C. καλεῖται δὲ ὁμωνύμως τῷ ξύλῳ σκυτάλη τὸ βιβλίον, ὡς τῷ μετροῦντι τὸ μετρούμενον. Similiter Eustathius ad Il. β'. p. 196, 29, = 149, 1. Ἰστέον γὰρ ὅτι ὥσπερ μέδιμνος τό τε σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, ἔτι δὲ καὶ χοῖνιξ ὁμοίως, λέγομεν γὰρ μέτρον τι χοίνικα, καὶ πῆχυς δὲ αὐτός τε ὁ μετρῶν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, οὕτω καὶ τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. Quæ partim repetit ad Od. ο'. 1782, 57. = 577, 4.

[z] εἴποι] Εἴποιμι uterque Cod. Vat. et Ambros. BOIVIN.

[a] Uncis inclusa aberant a Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide Hephæstionis Enchiridion, p. 76. edit. Turnebi, ubi hæc eadem rectius. BOIVIN. Sic ibi leguntur: λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν· καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν.

[b] καὶ abest a Codice Vaticano. BOIVIN.

[c] De *Ulysse metrico* equidem nihil quidquam habeo compertum. Joannes Fabricius, vir doctissimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὁμηρικός. Quod miror. Ceterum hæc verba non leguntur in scholiis ad Hephæstionem. Quare ex margine huc invecta videntur. Quod et cl. Moro visum. TOUP. Habent h. l. Longini MSS. τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς &c. Legendum puto, ἡ πρωτὴ Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει ΥΜΔ, τοῦτο δὲ Ὀδυσσείας ἐσημειώσατο. Scilicet in libro primo Odysseas esse me-

καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν διποδίαν, [e] ὅταν τὸ ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον· ὃν τινες τῶν [f] ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὅ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἡ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

tra, i. e. versus, 444. Ex his scriba minime peritus facile mutavit Υ in X, atque ex ΜΔ ὁ μετρικὸς abbreviari somniavit, tum ab Ὀδυσσείας quam Cod. servavit, Ὀδυσσεὺς ille novus metricus formatur. HOTCHKIS.

[d] Pro εἰ τοίνυν, legendum videtur, ἔτι νῦν. BOIVIN.

[e] ὡς ὅταν in edit. Oxon. BOIVIN.

[f] μετρικῶν Cod. Vat. BOIVIN.

7. Hic addit S. Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τοὺς χρόνους οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί. Οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεος χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ως οἱ γραμματικοὶ λέγουσι δύο χρόνων εἶναι, οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεος· δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ, ἡμίχρονον δὲ, τὸ σ· πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἡμιχρόνιον. σκοπὸν οὖν ἔχων ἐστὶν, ὡς προείπομεν, ὁ τεχνικὸς περὶ μέτρων διαλαβεῖν· χρήσιμον δέ ἐστι τὸ παρὸν σύγγραμμα οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἔμμετρα ποιήσασι βιβλία, οὐ γὰρ ῥήτορσιν, ἢ ἁπλῶς πεζῇ φράσει κεχρημένοις.

Γνήσιον δέ ἐστι τὸ παρὸν σύγγραμμα Ἡφαιστίωνος, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς κοινῆς μαρτυρίας τῶν ὑπομνήματα ποιησάντων εἰς αὐτὸν, εἶτα δὲ καὶ ἐκ τοῦ μεμνῆσθαι αὐτὸν τούτου καὶ ἐν τοῖς ἑτέροις αὐτοῦ ποιήμασι· ποιεῖ γὰρ βιβλίον περὶ ποιήματος, ὅπερ καὶ ἀεὶ συνευρίσκεται τούτῳ τῷ περὶ μέτρων βιβλίῳ. Ἐπιγέγραπται δὲ τὸ παρὸν σύγγραμμα ἐγχειρίδιον, ἢ ὅτι ὥσπερ τὸ ἐγχειρίδιον ξίφος ὀξὺ καὶ τμητικόν ἐστιν, οὕτως καὶ τοῦτο ἐστιν ὀξύνον καὶ τέμνον τὴν διδασκαλίαν· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, παρὰ τὸ μικρὸν εἶναι πάνυ, ἐπιτομὴν γὰρ ποιεῖται τῶν ἐν πλάτει αὐτῷ εἰρημένων· καὶ ὡς φησὶν ἡ συνήθεια, παρὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ Ἡλιόδωρος, ποιήσας καὶ αὐτὸς ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, φησὶν ἀρχόμενος "τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστατα τῆς μετρίκης θεωρίας" καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὗτος ὁ Ἡλιόδωρος πρῶτον ἐποίησε περὶ μέτρων μη βιβλία· εἶθ' ὕστερον ἐπέτεμεν αὐτὰ εἰς ἕνδεκα· εἶτα πάλιν εἰς τρία, εἶτα πλέον (sic) εἰς ἓν τοῦτο τὸ ἐγχειρίδιον. Παρὰ τὸ μικρὸν οὖν αὐτὸ εἶναι καὶ ἐν ταῖς χερσὶν εὐχερῶς φέρεσθαι ἐπιγέγραπται ἐγχειρίδιον.

Διαιρεῖται δὲ εἰς δύο· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ διαλαμβάνει περὶ συλλαβῶν, ὅτι πᾶσα συλλαβὴ ἢ βραχεῖά ἐστιν, ἢ μακρὰ, ἢ κοινή· καὶ περὶ συνεκφωνήσεως, ἥτις λέγεται καὶ συνίζησις· εἶτα περὶ ποδῶν καὶ περὶ διαφόρων μέτρων, ὅ ἐστιν ἰαμβικὸν τροχαϊκὸν δακτυλικὸν ἰωνικὸν καί τινα τοιαῦτα. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἀντιπαθούντων, ὅτι οὗτος ὁ ποὺς τῷδε ἀντιπαθεῖ· οἷον ὁ τροχαῖος τῷ ἰάμβῳ ἀντίκειται καὶ ὁ σπονδεῖος τῷ πυρριχίῳ, ὁ δάκτυλος

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα. Μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν [g]*προειρημένων αὐτὸ* [h]*τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται,* [i][*καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, ποὺς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.*]

8 Γέγονε δὲ *ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,*

[k]*Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.*

[g] Post *προειρημένων*, virgula, non punctum. BOIVIN.

[h] Recte cl. Pearcius, *αὐτὸ μετρούμενον*. Schol. ad Hephæst. p. 71. ed. Pauw. *τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα.* TOUP.

[i] Uncis inclusa absunt a codice Vaticano. BOIVIN.

[k] Post *Ἶσον*, et post *ἥμισυ*, subauditur *μέτρον*. Itaque perinde est ac si Homerus dixisset, *Ἶσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἥμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς.* Iliad. ι΄. 612. BOIVIN.

τῷ ἀναπαίστῳ καί τινα τοιαῦτα. εἶτα καὶ περὶ ἀσυναρτήτων, ὅτι ἀσύστατον καὶ ἀσυνάρτητόν ἐστι τόδε παρὰ τὸ εἰρημένον, καὶ δῆλον ὅτι περιφέρει ἑκάστου τὰ παραδείγματα ἐξετάζων, εἶτα ζητεῖ καὶ περὶ πολυσχημάτων καὶ οὕτω πληροῖ.

Ὤφειλε δὲ προτάττεσθαι τὸ παρὸν σύγγραμμα, ὡς τινὲς φασὶ, πρὸ παντὸς ἐμμέτρου συγγράμματος καὶ πρὸς τῆς Ἰλιάδος. πρῶτον μὲν γὰρ δεῖ ἡμᾶς γνῶναι τί ἐστι μέτρον, καὶ ποῖον, καὶ πόθεν λαμβάνεται, καὶ οὕτως αὐτὰ τὰ μέτρα γνῶναι εἰ καλῶς ἢ κακῶς ἔχουσιν. ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ὕλη τοῦ παρόντος συγγράμματος εἰσι τὰ τῶν ποιητῶν ἔμμετρα ποιήματα. αὐτὰ γὰρ κανονίζει ὁ Ἡφαιστίων, καὶ αὐτῶν τὰς χρήσεις περιφέρει λέγων ὅτι τοιῷδε μέτρῳ ἐχρήσατο ὅδε ὁ ποιητής. πῶς δὲ τὴν ὕλην αὐτὴν ἀγνοοῦντες εἴχομεν τὴν μέθοδον γνῶναι· οἷον, πῶς ξύλων μὴ ὄντων ἠδύνατο τις τέκτων μαθεῖν. εὐλόγως οὖν λέγομεν πρῶτον τὰς λέξεις, ἤγουν τὰ ποιήματα τὰ ἐπιδεχόμενα μέτρον, καὶ τὴν κίνησιν αὐτῶν τὴν διὰ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, τὴν σύνταξιν αὐτῶν καὶ τὴν στιγμήν· καὶ ὕστερον τοῦτο τὸ παρὸν σύγγραμμα περὶ τοῦ μέτρου αὐτῶν διαλαμβάνον.

Ἀνάγεται δὲ πάλιν καὶ τοῦτο, ὡς καὶ πᾶσα τεχνικὴ ζήτησις, ὑπὸ τεχνικὸν ὄργανον τῆς γραμματικῆς· οὐ γὰρ ὥς τινες ἠθέλησαν λέγειν ὑπὸ τὸ μετρικὸν, ἐπεὶ περὶ μέτρων διαλαμβάνει. οὐ γάρ ἐστιν ἔμμετρον αὐτὸ τὸ ποίημα, ἵνα εἴπωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὸ μετρικὸν, ὡς τὸ φερόμενον δι' ἰάμβων Φιλήμονος τοῖς Ἀττικισταῖς περὶ Ἀττικῆς ἀντιλογίας τῆς ἐν ταῖς λέξεσιν.

Ἰστέον ὅτι μέτρον εἴρηται παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ὡς παρὰ τὸ σείω σεῖστρον, καὶ δέρω δέρτρον τὸ δέρμα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις, δέρτρον εἴσω δύνοντες. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστι τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ λος συλλαβὴ ἡ ἐν τῷ καλὸς μείζων ἐστι τῆς ἐν τῷ φίλος· γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου· ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται διὰ τῆς ὀξείας. ἡ δὲ περισπωμένη μέση ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βρα-

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Ὄνομα γοῦν ἐστὶ, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

9 Περὶ δὲ ὅρων μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. Αὐτὸς γὰρ ὁ [l]Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς [m]ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιίας [n]γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

10 Ἐπιγέγραπται δὲ ἐγχειρίδιον, οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν διὰ τὸ ξίφος, [o]ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν [p]μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν [q]παραγγελμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα [r]οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει· "τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν "τὰ [s]κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον "τοῦτο."

11 Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή· καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. Τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ [t]ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους. Διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῷον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον,

[l] Ἡφαιστίων αἰτιᾶται] Notandum est, nihil his simile in Hephæstionis Enchiridio reperiri: non tamen credo Longinum alium quem Hephæstionis librum respexisse, sed conjicio ipsum Hephæstionem in prooemio aliquo de proposito suo exposuisse, illud autem procemium intercidisse: in eo autem commode Heliodori institutum potuit reprehendere. BERGK. Mus. Rhen. Nov. T. I. p. 377.

[m] ὑπαρχομένοις Cod. Vat. BOIVIN.

[n] Γρ. γευσαμένοις. BOIVIN.

[o] Pro ἀλλὰ lego καὶ, et mox pro καὶ lego ἀλλά. Trajectio manifesta. BOIVIN.

[p] Forte μὴ εἰδότων. HOTCHKIS.

[q] παραγγελμάτων] παραδειγμάτων MS. Harl. inter lineas.

[r] οὕτως] Ita in cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως. BOIVIN.

[s] κεφαλαιωδέστατα conj. Bergk. Sic S. supra p. 147.

[t] ἤρξαντο] ἤρξατο Cod. Vat. BOIVIN.

χυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. πάλιν ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῇ συλλαβῇ τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης, μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ. οἷον Ζεῦς τε καί τε χαλιφρονέοντα.

καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβή· εἴδη δὲ αὐτῆς, βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη. Οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· (τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται·) οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας. Καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς [u]*ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὅρος.*

12 [x]*Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . . .*

13 [y]*Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν* [z]*ἔξεστιν ὑφ' ἕνα φθόγγον παραλαβεῖν,* [a]*ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.*

14 *Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση. Καθόλου γὰρ αἱ μέν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ πυρρίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι* [b]*καταμετροῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.*

II.

[c]*Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ βραχείας. οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται·* ΒΡΑΧΕΙ͂Ά ἘΣΤΙ ΣΥΛΛΑΒῊ Ἡ ἜΧΟΥΣΑ [d]ΒΡΑΧῪ ΦΩΝΗ͂ΕΝ,

[u] *ἔλεγχον ἔσχεν. ὁ ὅρος.* Sic interpungo, ut post *ἔσχεν* subaudiatur *Ἡφαιστίων*, et ut *ὁ ὅρος* initium sit vel argumentum sectionis duodecimæ, quæ deficit. BOIVIN.

[x] Definitio syllabæ omissa a librario, quem duarum sectionum similia initia in errorem induxerunt. BOIVIN.

[y] Ita legitur in Cod. Vat. in aliis *ἔστι ἡ συλλαβή.* Hinc patet definitionem præcessisse. BOIVIN.

[z] *ἔξεστιν*] In MS. *οὐκ ἔξεστιν.* perperam. BOIVIN.

[a] Ita lego. In MS. *εἴποι τις,* sine *ἂν μή.* BOIVIN.

[b] *καταριθμοῦντες*] *καταμετροῦντες* in Cod. Vat. BOIVIN.

[c] In codice Regio, unde hoc fragmentum habuimus, proxime subsequuntur scholia in definitionem syllabæ brevis. Sunt autem ea quoque Longini; ut et caput *περὶ ἐπιπλοκῆς,* et *ἐπιτομὴ τῶν ἐννέα μέτρων,* quod utrumque in codice Regio exstat. Verum ultima hæc duo in lucem edidit Turnebus cum Enchiridio Hephæstionis. At illa de quibus loquimur scholia nondum, quod sciam, vulgata sunt. Addantur itaque supra allatis, tametsi sunt mendosa, et, ut puto, interpolata. BOIVIN.

[d] ΒΡΑΧῪ ΦΩΝΗ͂ΕΝ Ἢ ΒΡΑΧΥΝΌΜΕΝΟΝ] Id est, vel brevem, ut *ι* et *ο*; vel correptam, ut *α, ι, υ,* quæ modo breves, modo

Η ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ, ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ, ΟΥΤΩΣ ΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗΙ ΕΞΗΣ ΣΥΛΛΑΒΗΙ ΦΩΝΗΕΝΤΟΣ ΜΗ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΠΛΕΙΟΝΑ ΕΝΟΣ ΑΠΛΟΥ, ΑΛΛ' ΗΤΟΙ ΕΝ, Η ΜΗΔΕ ΕΝ.

2 Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος [e] καὶ τοῖς φιλοσόφοις [f] εἶναι, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων κατα-

longæ sunt. Quin et vocales longæ η et ω, et ipsæ etiam diphthongi, aliquando corripiuntur, ut in οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, et in δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, &c. Sed hæ quidem in fine tantum dictionis, ubi dictio sequens a vocali incipit: nec tamen brevem per se syllabam faciunt. Unde opinor Hephæstion addit, *non in fine dictionis*. BOIVIN.

[e] καὶ] Legendum γάρ. BOIVIN.

[f] εἶναι] Εἶναι Græco-barbare, pro ἐστί. BOIVIN.

3. Ad hæc verba sic S. Ἰστέον ὅτι ὡς προείρηται ἐγχειρίδιον γράφων καὶ ὡς ἐν εἰσαγωγῆς τρόπῳ, οὐκ ἤρξατο πρῶτον ἀπὸ στίχου, ὥς τινες φασὶν, ἢ λέγειν τοῦ μέτρου ὅρον, ἢ ἀπὸ τοῦ γένους τῆς συλλαβῆς, τῆς καθόλου συλλαβῆς, καθόλου γὰρ συλλαβή ἐστιν, ὡς Διονύσιος φησὶν ἐν τῇ τέχνῃ, κυρίως, σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνηέντων, οἷον κὰρ, βοῦς· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐν εἴδει συλλαβῆς οἱονεὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας καὶ κοινῆς. ὕλη γὰρ τῶν μέτρων ἐστὶν ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη μέτρον. καὶ αὐτὸς μὲν λέγει ὡς καὶ πάντες συμφωνοῦσι τῆς συλλαβῆς εἶναι τρία εἴδη τῆς καθόλου, λέγω δὴ μακρὰν καὶ βραχεῖαν καὶ τὴν λεγομένην κοινήν. ἀλλὰ ταύτης ἤγουν μιᾶς ἑκάστης λέγει τινὰς διαφορὰς, καὶ πῶς καὶ πότε καὶ κατὰ πόσους τρόπους γίνεται βραχεῖα συλλαβὴ, ἢ μακρὰ, ἢ κοινή. Ὁ δ' Ὦρος ἄμεινον εἰς ε πᾶσαν συλλαβὴν παραλαμβάνων, φησὶ πέντε εἴδη μόνα εἶναι συλλαβῶν· δύο μὲν τῆς βραχείας, δύο δὲ τῆς μακρᾶς, καὶ ἓν τῆς κοινῆς. Ἡ γὰρ βραχεῖα συλλαβὴ, φησὶν, ἢ φύσει ἐστὶ βραχεῖα, ἢ θέσει· φύσει μὲν, ὅταν ἔχῃ ἓν τῶν φύσει βραχέων, θέσει δὲ, ὅταν ἔχῃ ἓν τῶν διχρόνων· καὶ ἡ μακρὰ ὡσαύτως· φύσει μὲν, ὡς ὅταν ἔχῃ ἓν τῶν φύσει μακρῶν φωνηέντων φημὶ καὶ διφθόγγων, θέσει δὲ ὅταν ἔχῃ δίχρονον ἢ βραχὺ φωνῆεν διὰ συμφώνων ἢ ἑνὸς διπλοῦ ἐκτεινόμενον. ἕν τε εἶδος τῆς κοινῆς εἶναι τὸ ἔχειν καὶ δύνασθαι βραχεῖαν οὖσαν εἰς μακρὰν παραλαμβάνεσθαι, ἢ ἔμπαλιν τὸ δύνασθαι μακρὰν οὖσαν εἰς βραχεῖαν. διαλαμβάνει οὖν ὁ μὲν τεχνικὸς πρῶτον περὶ βραχείας συλλαβῆς, καὶ ὁρισμὸν αὐτῆς ἀποδίδωσιν εὖ ἔχοντα καὶ ἀντιστρέφοντα πρὸς τὸ ὁριστὸν, ὅπερ ὑγεία ἐστὶν ὅρου, ὅς τις σχεδὸν σαφής ἐστιν, καὶ ἐξηγήσεως οὐ δεῖται. καλῶς δ' εἶπε βραχεῖά ἐστι, καὶ οὐ γίνεται, ὡς ἐν τῇ κοινῇ συλλαβῇ εἴπωμεν ἐντελέστερον. καλῶς δὲ προσέθηκε τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως διὰ τὴν λεγομένην κοινήν. ἐὰν γὰρ εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίζῃ, τῷ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ἡ τὰ συλλαβὴ βραχεῖά ἐστι, καὶ ὅμως ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἔνθα φησὶ τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα· ὁμοίως καὶ ἡ πρὸς, ἐν τῷ, πρὸς οἶκον Πηλῆος· σπονδεῖον γὰρ λέγομεν τὸν πόδα πρὸς οἶ· καλῶς δὲ πάλιν προσέθηκε μὴ ὑπάρχειν πλείονα σύμφωνα ἑνὸς ἁπλοῦ διὰ τὴν θέσει μακρὰν, εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπενεχθῆναι δύο σύμφωνα, εἴτε κατὰ σύλληψιν εἴτε κατὰ διάστασιν, ἢ ἓν διπλοῦν, θέσει μακρὰ γίνεται, καὶ πρόδηλον τὸ λεγόμενον.

λιπὼν, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τουτέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχωσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπός ἐστι ζῷον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Εἴ τι οὖν ἐστι ζῷον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν, φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος. Εἴ τι οὖν [g] ἐστὶν ἀὴρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ
3 *προκειμένου ὅρου εἴδωμεν τὸ ἀντιστρέφον. Εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, [h] μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμφωνα ἑνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Προείρηται δὲ τὸ* ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ *κείμενον, διὰ τὴν κοινὴν λεγομένην. [i] [ἐάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγου, τῷ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον, ὅταν συλλαβὴ βραχεῖά ἐστιν ἐπὶ τέλους λέξεως κειμένη, ἐνομίσθη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ [k] παρὰ τῷ ποιητῇ, "[l] τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα." καὶ αὖ πάλιν ἡ "πρὸς" συλλαβὴ βραχεῖά ἐστιν, ἀλλ' ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ, "[m] πρὸς οἶκον Πηλῆος·" σπονδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα.] Εἰ δέ φησι μὴ ἔχει [n] σύμφωνον μεταξὺ ἓν, διὰ τὴν μακράν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, οἷον [o] ἡ μὲν συλλαβή ἐστι βραχεῖα· ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τῷ "Ἕκτωρ," μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἓν ἁπλοῦν, ἢ μηδὲ ἕν. Καὶ γὰρ ἐὰν διπλοῦν προσενεχθῇ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ, "ἄξω ἑλών."*

[g] *ἔστιν ἀὴρ*] Plutarchus de Musica T. II. p. 1131 D. *ἐπεὶ δ' ὁρίζονται τὴν φωνὴν οἱ ἄριστοι γραμματικοὶ ἀέρα πεπληγμένον αἰσθητὸν ἀκοῇ.* v. Mar. Victorin. p. 2451. Suid. v. *φωνήν.*

[h] *μετὰ τῆς ἄλλης*] Legendum puto, *μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἄλλης συλλ.* BOIVIN.

[i] Uncis inclusa non bene cohærent, sed scholium scholio additum sapiunt, ac videntur e margine in mediam paginam irrepsisse. BOIVIN.

[k] *περὶ* in MS.

[l] Ἰλ. φ'. 352.

[m] Ἰλ. ι'. 147. BOIVIN.

[n] Legendum *σύμφωνα μεταξὺ ἑνὸς πλείονα, διὰ τὴν θέσει μακράν.* BOIVIN.

[o] *ἡ μὲν σ.*] Legendum *ἡ μὲν* E *συλλαβή.* BOIVIN. Vid. c. 1, fin.

III.

[p]Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τά τε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἢ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινὶ καὶ τάξει διεκεκόσμητο; Καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἁπάντων ὤν. Ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἁρμονία τίς· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὔ· μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς [q]οἰκείους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς. Καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἁρμονία· ἡ δ' ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν οὐδεὶς ἀγνοεῖ. Ὥστε καὶ τὸ μέτρον, ἓν τῶν ἀρίστων ὑπὸ τὴν μουσικὴν ὄν, ἧς τὸ κλέος, ὡς Ὅμηρος ἔφη, οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

[p] Addo [ex Cod. Reg. 2765. 2.] tertium fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipsorum quæ damus Longini in Hephæstionis Enchiridion προλεγομένων. Nam ea initio carere perspicuum est: et hoc iis exordium ita convenit, ut nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex codice Regio, ubi inter alia multa, quæ et ipsa suspicor esse Longini, hoc de metri origine divina legitur. BOIVIN.

[q] οἰκεῖοι λόγοι sunt *sermones familiares*. Quare vertendum: *Idcirco antiqui stricta potius quam soluta oratione in sermone familiari utebantur*. Philosophus in Poëticis, c. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὗρε, μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τούτου· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem in Rhetor. III. 8. ὁ δὲ ἴαμβος αὐτή ἐστιν λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demetr. Phal. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἴαμβος εὐτελὴς καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. Πολλοὶ γοῦν μέτρα ἰαμβικὰ λαλοῦσιν οὐκ εἰδότες. Cicero in Orat. ad M. Brutum §. 189. *Senarios vero et Hipponacteos effugere vix possumus: magnam enim partem ex iambis constat oratio.* TOUP. Sic potius statuendum: οἱ παλαιοὶ sunt antiquissimi scriptores Græcorum, sapientiæ fama nobilitati, Musæus, Orpheus, Hesiodus, Phocylides, Theognis, Simonides, et alii: οἰκεῖοι vero λόγοι sunt *suæ sententiæ, sua cujusque placita.* Nam ut plus auctoritatis haberent decreta sua, versibus ea pronuntiabant antiqui illi Græcorum philosophi. WEISK.

ΣΧΟΛΙΑ.

ΚΕΦ. Α'.

[a] Ὁ μὲν τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος, οἵ δέ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες. Καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων, οὗτος· (Il. γ'. 164.)

οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσί.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνή-
2 εντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βρα-

[a] Desunt in Fl. ad *ἐμήκυνε τὴν να συλλαβήν.*

p. 2, 4. Ἡ μακρὰ συλλαβὴ—ἀλλὰ κοιναί] Πρῶτον μὲν περὶ τῆς φύσει μακρᾶς διαλαμβάνει, ὕστερον δὲ περὶ τῆς θέσει. Φησὶ τοίνυν μακρὰν φύσει τὴν ἔχουσαν τὸ η ἢ τὸ ω ἢ ἓν τῶν διχρόνων, καὶ ταῦτα γὰρ λέγει ποιεῖν φύσει μακράν· ἀλλὰ καὶ τὰς διφθόγγους, καὶ εὐλόγως. ἡ σύνθεσις γὰρ τῶν δύο φωνηέντων μακρὰν φύσει ποιεῖ μίαν, εἴτε μακρὸν εἴτε καὶ βραχὺ, εἴτε τὰ βράχεα. τὸ δὲ ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον τῆς μακρᾶς, ἢ τελικὸν αὐτῆς ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικὸν, καλῶς προσέθηκεν ἵνα διαστείλῃ τὴν κοινήν. εἰ γὰρ λήγει εἰς φωνῆεν καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, κοινὴ γίνεται, ὡς τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ πλάγχθη ἐπεὶ Τροίας, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς. ἡ γὰρ ρα συλλαβὴ φύσει ἐστὶ μακρὰ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο αα οὖσα ἀπὸ τοῦ κέραα. θέσει δὲ καλοῦσι μακρὰς οἱ γραμματικοὶ τὰς γινομένας ἐκ τῆς τῶν συμφώνων ἐπιπλοκῆς· καὶ λέγει αὐτῆς τρόπους καὶ διαφορὰς ε'· ἃς καὶ ὁ Διονύσιός φησι. δεῖ δὲ σημειοῦσθαι ὅτι περιφέρει εἰς παράδειγμα συλλαβὴν ἔχουσαν βραχὺ φωνῆεν ἐπιφερομένην (ων) αὐτῇ δύο συμφώνων τῆς ἑτέρας συλλαβῆς, τὸ ἕκτωρ, πάνυ ἁρμοδίως. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔχω ἔξω γέγονεν, ὁ ἐχόμενος καὶ ἀντιλαμβανόμενος τῆς οἰκείας πόλεως. οὐ γάρ ἐστι ἐκ τῆς ἐκ προθέσεως· ἵνα τις ὑπολάβῃ τὸ κ εἶναι μετὰ τοῦ ε καὶ τὴν τωρ συλλαβὴν κατ' ἰδίαν. S.

p. 5. Κοινὴ συλλαβὴ] Καλῶς οὐχ ὡρίσατο τὴν κοινὴν συλλαβήν· οὐ γάρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. τῶν δὲ μὴ ὄντων οὐ δεῖ παρέχειν ὅρους ὡς ὄντων· ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη κοινὴ προσαγορεύεται.—Ἰστέον δὲ ὅτι ὁρίζονται τινὲς αὐτὴν οὕτως. Κοινή ἐστι συλλαβὴ ἀμφίδοξος συλλαβῆς δύναμις, ἢ πρὸς ἀμ-

χεῖαν καταφερόντων ἐστὶν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, ἓν τῶν ἀφώνων· οἷον,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ.

3 Τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἷον,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

καὶ πάλιν,

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν.

4 Τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν, φύσει, φαίνεται ἐν τῷ,

Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί·

ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ.

ὁ δὲ βραχὺς, ἐν τῷ,

Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον.

5 Σημείωσαι δὲ ὅτι κἂν τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, λήγῃ δὲ ἡ πρώτη εἰς φωνῆεν, κοινὴν ποιεῖ συλλαβήν· οἷον,

ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

φότερα δύναται λαμβάνεσθαι· τῷ δὲ Ἡφαιστίωνι ὅρον οὐκ ἔδοξεν αὐτῆς θεῖναι, οὐδὲ τῆς θέσει μακρᾶς. καὶ εἰκότως· ἐπειδὴ φασὶν ὅτι οὐκ ἐξ αὐτῶν εἰσὶν, ἀλλὰ θέσει ἢ μακραὶ ἢ βραχεῖαι γίνονται. περιτταὶ (ὂν) δὲ τῆς μὴ οὔσης ὅρον ἀποδοῦναι· οἱ γὰρ ὅροι τῶν ὄντων φύσει. Εἷς τρόπος δέ ἐστι τῆς κοινῆς συλλαβῆς, εἰ καὶ αὐτὸς δοκεῖ ἁπλῶς τρεῖς λέγειν τρόπους· ὡς καὶ ὁ Διονύσιος. ὅταν γὰρ εἰς μακρὰν λήγῃ καὶ ἀπαρτίζῃ εἰς μέρος λόγου καθαρὸν, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, κοινὴ γίνεται. καὶ τοῦτο πάνυ πρόδηλον ἐκ τῶν παραδειγμάτων. κεχρήμεθα δὲ αὐτῇ καὶ ἡμεῖς ἡνίχ' ἂν ποιῶμεν τὸν ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον πόδα.—Ἰστέον δὲ ὅτι καλῶς φησὶν ὅτι ῥᾷον γίνεται ἡνίκα ἀπαρτίζῃ εἰς μέρος λόγου καθαρὸν ἡ μακρά· γίνεται γὰρ καὶ ἐν μέτρῳ (μέσῳ) λέξεως καὶ ἐν ἀρχῇ λέξεως κοινή. ἀλλ' οὐχ οὕτως ῥᾷον καὶ εὐχερές. καὶ φέρει ἐν διαφόροις μέτροις τὰ παραδείγματα, etc. S. Multa hic omisi, quæ non magni sunt momenti.

Infra p. 9, 4. ad Παρθένιος—Ἀρχελαΐδος ita pergit S.: Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Φιλόπονος εἰς ἐπίγραμμα Καισαρείας ὡσαύτως ἐποίησε. τὸ δὲ ἀμυσχρὸν τινὲς ἐν αὐτῇ τῇ χρήσει, ἀμυσχρόν φασιν, ὃ σημαίνει τὸ ἀδύνατον.

Ad p. 11, 11. Plura exempla hujus correptæ diphthongi affert S. Ἔτι δ' ἐστὶν εὑρεῖν καὶ ἄλλοις· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ, ἔνθα φησὶ, (1136) μόνοις οἴονται συνταλαιπωρεῖν τάδε. ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ποδὶ τὴν οι συνέστειλεν. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν (477) ὡσαύτως, ἔνθα φησὶ καὶ τὰ Βοιωτῶν ταῦτα συντηρούμενα. καὶ πάλιν ὁ αὐτός· πῶς

6 ([b]Ἄλλως.) Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὖσα κατεπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ,

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν.

καὶ,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

7 Δεύτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξείας. Αὕτη οὖν ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχέων ἢ βραχυνομένων διχρόνων μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. μ'. 208.)

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ἰδοὺ ὁ τελευταῖος πούς πυρρίχιος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ ο, ἀντὶ τροπῆς παρείληπται τῆς ὀξείας μηκυνούσης τὸ ο, καὶ οὐκ ἀκαίρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διατυπώσει τοῦ χαρακτῆρος ἑαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν.

8 Ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπι-

[b] Ἄλλως addidi monente Pauwio.

οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὀνήσιμος (sic). τὴν βοι συνέστειλεν ἐν τετάρτῳ ποδί. ἀλλὰ καὶ Μένανδρος ἐὰν (ἐν) Ἐπιτρέπωσιν, (ουσιν) οἱ τηλικοῦτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει. τὴν τοι ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς αι διφθόγγου, ὡς Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶν, Ἀθηναίων εἰ βούλεται τις ἐγγράφειν, ἐν δευτέρῳ ποδὶ τὴν αι συνέστειλε. παρὰ δ' Ἱππώνακτι ἐπὶ τῆς αι καὶ οι διφθόγγου πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις. οὐ δεῖ δὲ ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους χρῆσθαι· εἰ δέ τις χρήσαιτο ἔχει ἀπολογίαν· οὔτε γὰρ εἰσὶ μακραὶ φησὶν ἡ αι καὶ ἡ οι δίφθογγοι, ἀλλ', ὡς ἐν τῷ περὶ τόνων δείκνυται, αὗται πρὸς ἕνα ἥμισυ χρόνον ἔχουσι χρόνον, τῆς φύσει μακρᾶς δύο ἐχούσης, ὅθεν καὶ ἐπὶ τέλους οὖσαι ἔχουσι πολλάκις τὸν προπαροξύτονον τόνον. εἶτα φέρει ὁ τεχνικὸς παραδείγματα ἐπὶ τῆς οι διφθόγγου· ἥτις πάλιν ἔχει ἀπολογίαν ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν, ὡς ἐκ δύο ὑποτακτικῶν τῆς υ καὶ ι συνεστηκυῖα· ὅθεν οὐδέποτε ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται, ἀλλ' ἐν μέσῳ τὴν κοινὴν ἐποίησεν. Ἔστι δ' εὑρεῖν τὴν ου δίφθογγον ποιοῦσαν κοινήν· οἷον παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 836.) ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούειν μου τὸ βιβλίον. (sic) τὴν γὰρ λου συλλαβὴν ἐν τετάρτῳ ποδὶ ἰάμβῳ συνέστειλεν· ὁμοίως καὶ τὴν ευ εὑρίσκομεν ποιοῦσαν κοινήν· οἷον ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ Ἱππώνακτος, ἔνθα φησὶ, Μακάριος ὅστις θηρεύει, τὴν ρευ ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν δευτέρῳ ποδὶ τὴν ευ· καίτοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω.—Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ ποιητοῦ χρῆσις ἡ ἔχουσα τὴν οι τὴν ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένην, ἀλλ' ἐν ἀμφιμάκρῳ, ὡς ἐν τῷ ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὁ δ' Ἡλιόδωρος ἔλεγεν αὐτὸ κατὰ συνίζησιν. εὑρίσκεται δ' ἁπλῶς ἐν μέσῳ λέξεως κοινή, καὶ

κειμένη ἐπάνω βραχείας μηκύνειν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη καὶ μετακειμένη δύνασθαι τῇ βραχείᾳ χρόνον χαριεῖσθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. δ'. 76.)

ἢ ναύτῃσι τέρας

ἡ ΡΑΣ συλλαβὴ, βραχεῖα οὖσα, διὰ τῆς προκειμένης ὀξείας ἐμη-
9 κύνθη· μετακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, (Il.. ζ'. 62.)

Αἴσιμα παρειπών· ὁ δὲ ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρί

τὴν [c]ΠΟ βραχεῖαν οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ῾ΕΘΕΝ ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν τὸ λεγόμενον λαγαρὸν, ἀπαθὴς, ὡς οἷόν τε, γέγονε διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδὸς, μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος τὸ λαγαρόν. [d]Τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ῾ΕΘΕΝ, ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη.

c ΠΟ βραχεῖαν] Sic recte Pauwius. Erat ἀπὸ βραχείας.

d Scribe: τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν ἀναφερόντων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ῾ΕΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὃ ἐμηκύνθη. PAUW.

ἐν παλιμβακχείῳ, ὡς καὶ παρὰ Τυρταίῳ ἥρωες· οὕτω γὰρ ἔλαβε τὸν δεύτερον πόδα τοῦ στίχου. S.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῆς κοινῆς συλλαβῆς ὁ Ἡφαιστίων οὐδαμῶς· (sic) οὐ γάρ ἐστι κοινή· διὸ καλῶς φησι, γίνεται δὲ κοινὴ, καὶ οὐκ ἔστιν· ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ μία κοινὴ συλλαβὴ δῆλον· εἰ γάρ τις ἡμᾶς ἐρωτήσει ποῖα ἐστὶ συλλαβὴ μακρὰ, ἀποφαντικῶς ἐροῦμεν ἡ μη καὶ βω, ὁμοίως καὶ βραχεῖα ἡ με καὶ ἡ βο· καὶ πάλιν μακρὰ ἡ χη καὶ μοι· καὶ ὅμως ὁ ποιητὴς ἑκατέρα τούτων ἐν τῷ πλάγχθη ἐπὶ Τροίης, καὶ ἐν τῷ ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα ὡς βραχεῖα κέχρηται. καὶ ὅμως οὐκ εἰσὶ βραχεῖαι, ἀλλὰ κοιναὶ γίνονται. τοῦτο καὶ ἐπὶ πάσης κοινῆς. S.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν τεχνικῶν καὶ μετρικῶν λεγόντων περὶ τῆς φύσει μακρᾶς μὴ θέλειν αὐτὴν τὴν μακρὰν εἰς φωνῆεν καταλήγειν, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχειν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, ἀλλὰ πάντως ἔχειν μεταξὺ σύμφωνον· τότε γὰρ οὐ γενήσεται μακρὰ ἵνα ἐστὶ καθαρὰ, ἀλλὰ κοινή. λέγει ὁ Ἡλιόδωρος βοηθῆσαι τῷ τοιούτῳ τρόπῳ καὶ μεῖναι αὐτὴν μακρὰν καὶ μὴ γίνεσθαι κοινὴν κατὰ η τρόπους. πρῶτον μὲν ὅτε στιγμὴ ἐπιφέρεται αὐτῇ τῇ μακρᾷ· οἷον, [Od. ε'. 80.] ἀθανάτοι· οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. Δεύτερον δὲ, ἐὰν αὐτὴ ἡ μακρὰ περισπᾶται, οἷον, [1]τῷ Ἀσκληπιάδη, [2]ἐλθὼν δ' οὐδ' ἔτι πω εἶπας οὐδ' ἐτέλεσας. τὸ γὰρ εἶπας. Τέταρτον, ἐὰν ἀπὸ (αὐτῇ) ὀξεῖα ἐπιφέρηται· οἷον, (Il. ζ'. 377.)

1 τῷ Ἀσκ.] ex Il. λ'. 613.

2 ἐλθὼν] Ante h. v. exciderunt τρίτον δὲ et plura. Tum l. ex Il. α'. 108. ἐσθλὸν δ' οὔ τί πω εἶπας ἔπος οὔτ' ἐτέλεσσας.

Καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἑνὶ μόνῳ ἔξεστι κεχρῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης. Αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ τίθεται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης ἐκ δύο τότε (τόνων?) συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. Οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τονικὴν δύναμιν. Αὕτη τοίνυν περισπωμένη τῇ πρὸ αὐτῆς ἢ τῇ μετ' αὐτὴν δύναμιν χαρίζεταί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. ζ'. 81.)

πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν,

τοῦ γὰρ ΠΡΙΝ τὸ Ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. ζ'. 366.)

οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην——

πάλιν γὰρ τὸ ΑΣ συστελλόμενον διὰ τῆς προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος; Πέμπτον, ἐὰν δασυνομένη λέξις ἐπιφέρηται, οἷον, (Il. α'. 98.) **δῶμεν (δόμεναι) ἑλικώπιδα κούρην, τὸ γὰρ ἑλικώπιδα** ἐπιφέρει δασυνόμενον. Ἕκτον, ὅτε συγκρουσμὸς καὶ συνέχειά ἐστι συναλοιφῆς γινομένης, (Il. η'. 284.) **Ἰδαῖ' ἕκτορι κελεύει ταῦτα μυθήσασθαι. Ἰδαῖε** γάρ ἐστι τὸ ἐντελές. Ἕβδομον, ὅτε ὁ η διαζευτικὸς ἐπιφέρεται· (Il. α'. 145.) **ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομένευς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς.** Περὶ δὲ τῆς ας συλλαβῆς, τοῦτο φησὶ δεῖ παρατηρῆσαι, ὅτι πρὸ τοῦ η κεῖται σύμφωνον ἐν τῷ ας, καὶ ὅμως ὥσπερ ἀμφιβαλλομένης καὶ οὐχ ὁμολογουμένης μακρᾶς φησὶν ὁ Ἡλιόδωρος. Ὄγδοον, ὅτε τὸ ι ἐπιφέρεται, οἷον, (Il. ω'. 80.) **ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη εἰς βυθὸν ὄρουσεν.** S.

p. 11, 17. *Δεύτερος δέ ἐστι τρόπος—ὅπλον, ἄκρον*] Καλῶς πρόκειται ἐν συλλήψει· ἐὰν γάρ εἰσιν ἐν διαστάσει οὐ ποιοῦσι κοινὴν, ἅτε δὴ τοῦ διαστήματος ἐν τῷ διαχωρίζειν τὰ σύμφωνα μείζονος γινόμενον (sic), καὶ μὴ οὔσης ὀλισθηρᾶς ἐν συντόμου (sic) φωνῆς ὥστε δύνασθαι λαθεῖν. Ζητοῦσι δέ τινες διά τι μὴ τὰ δύο ὅμοια ποιοῦσι κοινήν· λέγω δὴ δύο ἡμίφωνα ἢ δύο ἄφωνα ἢ ἀμετάβολα. καὶ λέγομεν περὶ τῶν ἡμιφώνων ὡς ὅλως ἡμίφωνον οὐ προηγεῖται ἡμφώνου κατὰ σύλληψιν, εἰ μὴ σπανίως καὶ εἰς τινὰ κατὰ πάθος. τὸ σ τοῖς ἀμεταβόλοις ὑποτάσσεται, τῷ λ μ ν ρ, ὥσπερ αὐτός φησι, τὸ μάσλης, καὶ πάσνης. εἶτα καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς φησὶν ἐν τῇ καθόλου· τὸ δὲ δάσληρα· ἔστι δὲ λίμνη Κυρήνης τῆς πενταπόλεως, ὅθεν ἦν ὁ Καλλίμαχος· τὰ γὰρ κατὰ τὸ τέλος ἔμπαλιν ἔχοντα τὸ λ τοῦ σ προηγούμενον πάλιν δι' ἀνάγκην· δι' ἀνάγκην γὰρ τὸ ἅλς καὶ τίρυνς καὶ μάκαρς. κατὰ πάθος δὲ, ὡς τὸ μάσλης ἀπὸ τοῦ μάσθλης, καὶ ἐσλὸς ἀπὸ τοῦ ἐσθλός. περὶ δὲ τῶν ἀφώνων εἰπεῖν, ὅτι ἀσθε-

11 Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. Αὕτη τοίνυν ἡ δασεῖα, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη, τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. α'. 193.)

e ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν Ε ἐν ἀρχῇ οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ ῾ΩΣ ο, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ ο μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινομένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος· προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ

e Eustathius Il. α'. p. 80=60, 50. Τὸ δὲ ῾ΕΩΣ ῾Ο ΤΑΥΘ' ΩΡΜΑΙΝΕ πάθος ἔχει περὶ τὴν τοῦ στίχου καταρχὴν, προκεφάλου εἴτουν μακροκεφάλου ὄντος. Τὸν γὰρ πρῶτον τόπον ποὺς ἐπέχει ἀμφίβραχυς ῾ΕΩΣ ῾Ο. ῾Ο δὲ ἀμφίβραχυς ἀνοίκειος μέτρῳ δακτυλικῷ εἰ μὴ θεραπεύοιτο, καθάπερ καὶ ἐνταῦθα θεραπεία τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ ῾ΕΩΣ κατὰ λόγον συνιζήσεως εἰς μίαν καταλογίζεται μακρὰν συλλαβήν· τὸ δὲ Ο κατὰ τέσσαρας τρόπους κοινῆς συλλαβῆς ἐκ τοῦ ταπεινώματος τῆς βραχείας ἀνίσταται μηκυνόμενον. Καὶ γὰρ καὶ δασύνεται, καὶ τόνον ἔχει ὀξὺν, κἂν ἡ συνέπεια βαρύνῃ αὐτό· καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταπεραιοῖ, καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίζεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ τ ἐπαγόμενον.

νέστερα εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ εὑρέθησαν σπανίως ποιοῦντα κοινὴν ἐν αὐτοῖς. τὸ π τὸ τ καὶ τὸ κτ· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ· (Od. δ. 229.) αἰγυπτίη τῇ φέρη πλεῖστα ζείδωρος ἄρουρα. εἶτα καὶ ὅτι τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς οἱονεὶ βραχείας τὸ πτ διπλαζιάζεται, τὸ κέκτηκα καὶ πέπτωκα, εἰ μὴ ἄρα κατὰ συγκοπὴν εἴπωσιν ἐδείχθει (ἐδείχθη) σὺν θεῷ ἐν τῷ περὶ 3 ῥημάτων. S.

Ad p. 16, 1. Τοῦτο δὲ ψεῦδος· εἰσὶ γὰρ πολλαὶ πάνυ χρήσεις, εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ μάλιστα αὐτοῦ τοῦ θμ· οἷον παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· (759.) ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβλήμασιν· καὶ ἐν Νεφέλαις, (628.) πότερον περὶ μέτρων ἢ ῥυθμῶν· πάλιν, (637.) ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν· καὶ, τί δ' ἄν μ' ὠφελήσειαν οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τ' ἄφιλτα (sic)· καὶ (640.) ἐπαΐειν ὁποιός ἐστι τῶν ῥυθμῶν. καὶ ἐν Βατράχοις (1361.) ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι. παρὰ (περὶ) δὲ Κρατίνου λέγομεν ὅτι διὰ τοῦτο εἶπεν ἐλήλυμεν, ἔστι γὰρ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ, οἷον αὐτὸς παρατίθεται ὁ μετρικὸς, ἤδη (ἦδε) χρῆσις ἐν Κύκνῳ, τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυμεν. οὐ κεῖται δ' οὕτως ἡ χρῆσις, ἀλλὰ Κύκνου δὲ πρῶτοι πρὸς δόμους ἐλήλυμεν· καὶ οὕτως δεῖ γράφειν, ὅστις κατ' ἀναλογίαν ἐχρήσατο καὶ τῷ β' προσώπῳ ἐλήλυτε. οὐκ ἄρα οὖν διὰ τὸ κοινὴν μὴ ποιεῖν τὸ θμ ὁ Κρατῖνος ἀπεβάλετο θ τοῦ ἐλήλυθμεν, εἰπὼν ἐλήλυμεν. S.

p. 17, 7. Τρίτος δέ ἐστι τρόπος] Γίνεται δὲ κοινὴ κατὰ τρίτον, ὅταν βρα-

3 ῥημάτων] Vid. Chœrobosc. in Theodos. p. 553, 29.

παρόντος τουτουῒ στίχου, (Il. η΄. 353.)

ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

τοῦ γὰρ ʽΙΝΑ τὴν ΝΑ συλλαβὴν βραχεῖαν οὖσαν, ἡ ἐπὶ τοῦ ι δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν. Ἀλλ᾽ εἴποι τὶς ὅτι τὸ ΜΗ ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν ΝΑ συλλαβήν.

12 [f] Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ΩΣ, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ Ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ Σ. Πᾶν γὰρ
13 σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυν χρόνον. Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστι τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ ΛΟΣ συλλαβὴ ἡ ἐν τῷ ΚΑΛΟ͂Σ, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ

[f] Hæc, usque ad finem capitis, in Ed. Fl. leguntur post vocem παραλαμβάνει. p. 92. ed. Turn. Sc. sub finem capitis x. περὶ τοῦ ἀναπαιστικοῦ.

χεῖά ἐστιν ἀπαρτίζουσα εἰς μέρος λόγου, καὶ οὐκ ἔχῃ δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα, ἀλλ᾽ ἢ ἓν ἁπλοῦν ἢ μηδὲ ἕν. ἐπεὶ εὑρεθήσεται θέσει μακρὰ γινομένη. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἐχρησάμεθα ἡμεῖς ταύτῃ τῇ κοινῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ποιηταί· οἷον, τὸ Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, καὶ Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε· Καὶ Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες· καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον· καὶ μὲν σπονδεῖον ἐν ἀρχῇ στίχου. ἔσχε δέ τι ἐξαίρετον αὕτη παρὰ τὰς ἄλλας χρήσεις ὅτι εἰς τέλος ἐστὶ ποδὸς, καὶ οὐκ εἰς ἀρχὴν ὡς αἱ προειρημέναι.—Περὶ δὲ ταύτης τῆς βραχείας τῆς ἀντὶ κοινῆς λαμβανομένης λέγει ὁ Ἡλιόδωρος δέκα τρόπους ποτὲ δὴ καὶ πῶς εὑρίσκεται, φησὶ γὰρ οὕτως· "ἡ βραχεῖα ἡ τοιαύτη εἰς τόπον μακρὸν κοινὴ εὑρίσκεται, "ὅτε τὸ ϊ ἐπιφέρεται, ὡς ἐν τῷ οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες." Δεύτερος δὲ τρόπος, ὅταν ἡ ὀξεῖα ἐπίκειται αὐτῇ τῇ βραχείᾳ συλλαβῇ, οἷον, Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Διήρηται γὰρ ὁ τρόπος τῆς ὀξείας διαφόρως, ἢ προηγουμένης ἢ ἐπικειμένης, ὡς δέδεικται, ἢ ἐπιφερομένης· προηγουμένης μὲν, ὡς τὸ, ἠὲ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στράτῳ εὐρέϊ λαῶν· ἐπιφερομένης δὲ, ὅσον ἤδη τά τ᾽ ἐόντα τά τ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ὄντα.—Τρίτος τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς περισπωμένης ἐὰν ἐπιφέρηται, οἷον, ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· τὸ ε καὶ τὸ ως εἰς μίαν μακρὰν κατὰ συνίζησιν ποδίζεται, ὡς εὐθέως προϊόντες γνωσόμεθα. ὁμοίως καὶ τὸ, πάντοι ἐποιχόμενοι πρὶν αὖτε χερσὶ γυναικῶν. καὶ εἰ προηγεῖται ἡ περισπωμένη, οἷον, οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν. Τέταρτος δὲ τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς δασείας ἢ ἐπικειμένης, αἴας δ᾽ ὁ μέγας

ΨΙΛΟΣ· γίνεται γὰρ βραδύτης τὶς τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. Πάλιν ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ, ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῇ συλλαβῇ τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον, (Il. ί. 457.)

Ζεύς τε,

(Od. ψ'. 13.)

καί τε χαλιφρονέοντα.

Ὑγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

14 Ἰστέον ὅτι ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαριεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῇ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ [g]δασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὕρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς ἡ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὕρηται φωνῆεν.

[g] *δασύνεται*] Videsis Fischerum in Animadv. ad Welleri Grammat. Gr. T. I. p. 244, 245. et auctores ibi laudatos, viz. Anonymum *περὶ πνευμάτων* post Ammonium Valckenærii p. 114. Schol. Venet. ad Homer. Il. α'. 56. Porphyrium in Villoisoni Anecdotis p. 114. Villoisonum in Prolegom. ad Homer. p. 4. Anecdot. Gr. p. 121.

αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι, ἢ ἐπιφερομένης, Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, ἢ προηγουμένης, ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε.—Πέμπτος τρόπος διὰ στιγμῆς, καὶ πόσιος, ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεται ἀνώγει—ὁμοίως καὶ τὸ, οὐ δὴ μάλ' ἴφθιμος, ἐπεὶ καὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν. Ἕκτος δὲ τρόπος, ὁ διὰ τῶν ἀμεταβόλων λ μ ν ρ, ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδηλα—θυμὸν ἀπὸ μελέων—ἀλλ' ὕδατι νίζοντες—ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν. Οἱ δ' ἄλλοι τέσσαρες τρόποι, τουτέστιν ζ η θ ι εἰσι διὰ τῶν δ' στοιχείων, ἢ διὰ τοῦ δ ἢ π· ἢ γ ἢ τ. οἵτινες διπλασιάζεσθαι πεφύκασιν—οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν—ὦ υἱὲ Πετεῶνος—Ἀρτέμιδί σε ἐΐσκω—βέλος ἐχέπευκες ἐπιφερομένου τοῦ σ, ἀλλὰ καὶ λήγοντα ἐν τῇ λος συλλαβῇ. τοῦ δὲ τ ἐπιφερομένου, μήτε σύ τόν γ' ἄρα δείδιθι—Διπλασιάζεται δὲ οὕτως, ἔδδεισ' ὁ δὲ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ. εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. ὁππότε τις μετὰ πανσώλην ὁππότερος δὲ νικήσῃ κρείσσων γε γένηται. εὐλόγως δὲ ἡμεῖς τῇ μακρᾷ ἀντὶ βραχείας κεχρήμεθα ὡς περιεκτικῇ δύο βραχειῶν, οὐ μὴν δὲ τῇ βραχείᾳ ἀντὶ μακρᾶς ὡς οἱ ποιηταὶ &c. S.

ΚΕΦ. Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

Συνίζησίς ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας
2 *εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν. Δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,*

ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

Ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ η καὶ τὸ ου, ἀμφότερα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν
3 συλλαβὴν μακρὰν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, (Il. γ′. 237.)

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

τῆς κε καὶ α συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένων. Τοῦτο δέ τινες οὔ φασιν εἶναι συνί-
4 ζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

Ἐνταῦθα γὰρ ἡ τε καὶ ον συλλαβὴ εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ον καὶ ου εἰς μίαν μακρὰν συλλαμ-
5 βάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἔχει τε ἡ ἄνω χρῆσις, καὶ ἐν τῷ, (Il. η′. 159.)

Ὑμέων οἵπερ ἔασι

τῆς με καὶ ων εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένης· καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, (Il. γ.′ 152.)

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι·

6 τῆς ε καὶ ω εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, (Il. ω′. 769.)

Δαέρων ἢ γαλόων.

τῆς δα καὶ ε εἰς μίαν μακράν. Ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ, (Il. γ′. 180.)

Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ——

καὶ (Il. ξ΄. 156.)

αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα.

Ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι,

δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίζησις τοῦ Ω καὶ Ε εἰς μίαν
βραχεῖαν. Ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ Ω κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦσι
7 πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Δια-
φέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως. Ἡ μὲν
γὰρ συναλοιφὴ ὡς γράφεται οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις
οὐχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται, ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν τὰς δύο συλλα-
βὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας [g] συνεκφωνεῖ· διὸ καὶ
συνίζησις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἐκ τινὸς μείζονος
εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς
καθεζομένους συμβαίνοντος, ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλ-
λουσι τὸ μέγεθος αὐτῶν.

ΚΕΦ. Γ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Πούς ἐστι ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς
σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βρα-
χείας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς δὲ
σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθε-
2 σθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχείας. Τινὲς
δὲ οὕτως ὡρίσαντο· πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν
περιέχουσα. Οἱ δὲ οὕτως· πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ
δύο ἕως τεσσάρων ἢ πέντε, ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε
3 καὶ μέγεθος. Ὕλη δὲ ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητί τε καὶ ποιό-
τητι εὐπρεπῶς κινούμεναι· αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ, βραχεῖά τε καὶ
μακρὰ, ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτε-
λοῦσι. Πᾶν γὰρ διφυὲς ἑτέρῳ [h] διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα

[g] συνεκφωνεῖται] συνεκφωνεῖ B. 1. 2.

[h] διφυεῖ] Sic Turn. et Draco p. 133, 21. συμφυεῖ MSS.

14. Ὁ δ' Ἡλιόδωρος φησὶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ὅτι καὶ τρεῖς εἰς μίαν συνεκφωνοῦνται συλλαβαί· ὡς τὸ διπενθημιμερὲς τοῦτο, οἱονεὶ τὸ δοκοῦν εἶναι ἐλεγεῖον, Ἀστερὶς οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω, οὔτ' Ἀπελλῆς. οὐ γάρ ἐστιν ἐλεγεῖον,

σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἴπομεν· καὶ ἡ ἀριθ-
μητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ' ποιεῖ.
4 Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἁπλοῖ πόδες τέσσαρες ἐκ τῆς τῶν δύο συλλα-
βῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι· μετ'
αὐτοὺς δέ εἰσιν οἱ τρισύλλαβοι, ἁπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτὼ δὲ
τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. Καὶ ἁπλοῖ μέν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συν-
θέσεως τῶν δισυλλαβῶν γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων
5 αὐτοῖς. Ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαὶ, μακρὰ καὶ βραχεῖα,
προστιθέμεναι τοῖς δ' δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ποι-
οῦσι· δὶς γὰρ τὰ δ', ὀκτώ. Ἐκκειμένων γὰρ τῶν [i]τεσσάρων
δισυλλάβων, τοῦ τε πυρριχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ
σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ τῆς
6 βραχείας, ἑκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. Καὶ γοῦν ἡ μὲν
βραχεῖα τῷ πυρριχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον,
ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν
ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· [k]τῷ δὲ τροχαίῳ ἡ μὲν
βραχεῖα τὸν ἀμφίβραχυν, ἡ δὲ μακρὰ τὸν παλιμβάκχειον· τῷ δὲ
σπονδείῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βακχεῖον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν.
7 Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείων τῶν τεσσάρων δισυλ-
λάβων γίνονται, διὸ καὶ ἑκκαίδεκα εἰσί· τετράκις γὰρ τὰ δ',
δεκαέξ. Καὶ γὰρ ὁ πυρρίχιος ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος τὸν προ-
κελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἴαμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα·

[i] γὰρ τῶν δ συλλαβῶν Fl. τῶν τεσσαρῶν MSS. τῶν δισυλλαβῶν Turn.

[k] Mancus erat locus in edd. emendavimus e MSS.

ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος ἐστὶ δακτυλικὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἰαμβικόν· δύο γὰρ ἰάμβους ἔχει καὶ συλλαβήν. τὸ οὖν φιλέω οὐ, ἀπὸ δύο βραχέων καὶ μιᾶς μακρᾶς. S.

p. 22, 12. Ἐκ τῶν συλλαβῶν] Ἐνταῦθα περὶ τῶν ποδῶν βούλεται διαλαμβάνειν ποῖοι καὶ πόσοι εἰσί· καὶ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμᾶς πρότερον τοῦτο αὐτὸ γνῶναι, τί ἐστι πούς. Πους τοίνυν ἐστὶ σύνθεσις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα. Καὶ ἄλλως· πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν θέσις ἀπὸ δύο ἕως ἕξ, ἐξ ὧν γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. Βάσις δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν συνεστηκὸς, τοῦ μὲν ἄρσει τοῦ δὲ θέσει παραλαμβανομένου· ἢ οὕτως· βάσις ἐστὶν ἡ ἐκ ποδὸς καὶ καταλήξεως τουτέστι μιᾶς συλλαβῆς ποδὶ ἰσουμένης· γνωρίζεται δὲ ὁ μὲν πους ταῖς συλλαβαῖς, τὰ δὲ μέτρα τοῖς ποσὶν ἢ ταῖς βάσεσι. μέτρον δέ ἐστι ποδῶν ὡρισμένων ποιὰ σύνθεσις κατὰ τὴν φυσικὴν συμμετρίαν πῶς ὑπὸ τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἀφωρισμένη. S.

ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος. Ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διίαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον.

8 Ὁ δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον. Ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον·

9 ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον. Ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλαβῶν, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδίαν, ἢ καὶ συζυγίαν. Ποσοῦνται τοίνυν [l]οὗτοι, οἵ τε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτὼ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ἑκκαίδεκα, εἰς εἴκοσι ὀκτώ. Καὶ μεχρὶ μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἱστῶσι τοὺς πόδας· καὶ εἴ που δὲ εὑρεθῇ πεντασύλλαβος πούς, λυομένης, φασὶ, τῆς ἔν τινι [m]τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεσθαι τοῦτον.

10 [n]Ἄλλοι δέ φασι, τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν [o]τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀπογεννᾶν τριάκοντα δύο, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. Ὥσπερ γάρ, [p]φασὶν, οἱ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ἑκκαίδεκα τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας [q]ἑκατέρας προσλαμβάνοντες τοὺς λβ' πεντασυλλάβους ποιοῦσιν· οἷς ὀνόματα μὲν [r]οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, [s]τρισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ δισυλ-

[l] οὕτως Turn.

[m] τετρασυλλάβου ποδίας Fl. B 1. Draco p. 131, 19. τετρασυλλάβου διποδίας B 2.

[n] Ἄλλοι δέ φασιν] Draco p. 131, 20. ἡγοῦμαι δὲ μᾶλλον.

[o] τῶν συλλαβῶν] Sic etiam Draco. τῶν δύο συλλαβῶν bene Pauwius. Vid. inf. s. 12.

[p] φασὶν om. Draco.

[q] ἑκατέραν Fl. MSS. Draco.

[r] καὶ οἱ παλαιοὶ οὐκ ἔθεντο Draco.

[s] Sic emendavimus Pauwium fere secuti. Fl. et MSS. δισυλλ. φ. ε. μ. τρισ. ἢ τρισ. μ. τρισ. Draco δισυλλ. φ. ε. μετὰ τρισ. ἢ τρισ. μ. τετρασυλλάβων.

λάβων, ἢ δισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. Αὐτίκα γὰρ, (Eurip. Phœn. 2.)

ἥλιε θοαῖς ἵπποισι

δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς καὶ τροχαϊκῶς. Ἰαμβικῶς μὲν, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες [t]τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον· τὸν δὲ δεύτερον, ἀναπαῖστον, ἰσο-
11 δυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. [u]Πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβʹ πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν ([x]προστιθέντες) ἑξασυλλάβους ποιοῦσι ξδʹ. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δʹ, ηʹ, ιςʹ, λβʹ, ξδʹ, συγκροτούμενοι εἰς ρκδʹ. Ἄλλοι δὲ τοὺς ιβʹ ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφʼ ἑαυτοὺς [y]πολυπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες,
12 ρμδʹ ποιοῦσι. Καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν [z]προτερὰν μέθοδον, καθʼ ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν τοὺς πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβʹ εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδʹ γίνονται. Πολυπλασια-

[t] Sic cum Pauw. Vulg. δισ.

[u] Πάλιν] Draco p. 132, 4. Πάλιν οἱ τριάκοντα δύο πεντασύλλαβοι τοὺς τέσσαρας πρὸς τοῖς ἑξήκοντα ποιοῦσι, καὶ οἱ πάντες ὁμοῦ εἰσι, πρῶτον τέσσαρες, εἶτα ὀκτὼ, ἔπειτα ἑκκαίδεκα, μετὰ ταῦτα τριάκοντα καὶ δύο, πρὸς τοῖς ἑξήκοντα καὶ τέσσαρες, ἅμα συγκροτούμενοι εἰκοσιτέσσαρες πρὸς τοῖς ἑκατόν. Ἄλλοι δὲ ἄλλως ἀπογεννῶσι· πολλαπλασιάζοντες γὰρ τοὺς δώδεκα ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφʼ ἑαυτοὺς ποιοῦσιν ρμδʹ, δωδεκάκις γὰρ δώδεκα ρμδʹ. Καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν πρώτην μέθοδον, καθʼ ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν πεντασυλλάβους ποιοῦσι λβʹ, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων συντεθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδʹ γίνονται. Πολλαπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους λβʹ. Καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι τοὺς τέσσαρας ἄλλους λβʹ, καὶ ὁμοῦ ξδʹ. ιςʹ οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδʹ πεντασύλλαβοι ρμδʹ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν δῆλον, τουτέστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. Εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ἔσονται οἱ πάντες· εὑρήσεις δὲ τῶν εἰκοσιτεσσάρων καὶ ἑκατὸν τὰ ὀνόματα, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν ἐπιμελῶς γεγραμμένα ἐν τοῖς διαγράμμασι τοῦ Φιλοξένου.

[x] Vocem supplevit Pauwius.

[y] πολλαπλασιάζοντες Turn.

[z] πρώτην] προτέραν B. 1. 2. αʹ Fl.

ζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβʹ, καὶ
πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλ-
λους λβʹ, καὶ ὁμοῦ ξδʹ. ιςʹ οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδʹ πεντασύλ-
λαβοι ([*]καὶ ξδʹ ἑξασύλλαβοι) ρμδʹ ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν
13 ἁπλῶν. Δῆλον τοῦτ᾽ ἔστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων καὶ τῶν
ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς· εἰ γὰρ συναριθμη-
14 θεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνςʹ ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα
τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι μεταφορικῶς εἴληπται
ἀπὸ τῶν [a]ἐν τοῖς ζῴοις ποδῶν, δι᾽ ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. Ὥσ-
περ γὰρ οἱ τῶν ζῴων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν
ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιταττόμενοι
τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὔρυθμόν
15 τε καὶ ἐναρμόνιον [b]ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ ποδὸς ὄνομα
καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ
πηδαλίου νηός, καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον (?) μέρος τὸ πρὸς τῇ νηῒ
πούς κέκληται. Ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύ-
χηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ [c]ἐθνῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλ-
λήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ᾽ ἑκάστῳ δηλώσομεν.
16 Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ [d]ΠΥΡΡΊΧΙΟΣ ἐκ [e]δύο βραχειῶν συγκεί-
μενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατός ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖ-

[*] Supplevimus secuti Pauwium.

[a] ἐν τοῖς ζῴοις ποδῶν] Draco p. 133, 4. Λέγονται δὲ πόδες ἐκ τῶν τοῦ λογικοῦ ζῴου ποδῶν, τοῦ ἀνθρώπου δηλαδή, τοῦ ὀνόματος τούτου τυχόντες. Ὥσπερ καὶ δι᾽ ἐκείνων τὸ ὅλον σῶμα ἐπιστηρίζεται, οὕτω καὶ διὰ τούτων ἡ τοιάδε συνθήκη τοῦ ὅλου ἢ λόγου ἢ στίχου συνίσταται. Τῶν τοῦ ἀνθρώπου δὲ ποδῶν ἔφημεν, καὶ οὐκ ἄλλου του τῶν ζῴων, ἐπεὶ ἔδει τοὺς λογικοὺς πόδας λογικοῦ ζῴου ἐξομοιωθῆναι ποσίν. Ἄρχονται δὲ ἀπὸ δισυλλαβίας οἱ πόδες, ἢ ὅτι οὐδενὶ ποδὶ δέδωκεν ἡ φύσις χρῆσθαι. Ἀλλὰ τῷ τῶν ἄλλων κρείττονι, τῷ ἀνθρώπῳ φημί, τοὺς δύο ἀπένειμεν, ἢ καὶ διὰ τὸ ποιητικὴν ἑτερότητος εἶναι τὴν δυάδα, καθά φασιν ἀριθμητικοί, μᾶλλον δ᾽ ἑτερότητι προσήκει ἁρμονίᾳ καὶ μέτρῳ προσήκει μιγνῦσι τὰ διαφέροντα προσφυῶς, ἢ ταυτότης τῇ μονάδι περιγραφομένη.

[b] Vocem e MSS. restituimus.

[c] ἐθνῶν conj. Pauw, pro ἐθῶν ex altero schol. ἀπὸ ῥ. ἢ σ. ἢ πόλεων χρησαμένων. Vid. p. 22. Idem mox ἢ ἀριθμῶν delet.

[d] Πυρρίχιος γοῦν ἐστὶν ὃν τινες καὶ προκελευσματικὸν καλοῦσιν, ὃ καὶ παρίαμβος καὶ ἡγεμών. Λέγεται δὲ πυρρίχιος ὅτι βραχύτατος ὢν καὶ ὀξύτατος ἐφήρμοσε μάλιστα τῇ συντόμῳ κινήσει τῆς ὀρχήσεως, ἣν πυρρίχην ὠνόμαζον· ἢ διὰ τὸ ἀπὸ Πύρρου τοῦ υἱοῦ Ἀχιλλέως εὑρεθῆναι τόν τε τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ μέλους τῆς ὀρχήσεως ῥυθμόν, ἢ διὰ τὸ ὑπὸ Ἀχιλλέως παρὰ τῆς τοῦ Πατρόκλου πυρρᾶ [ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ Schol. Pind.

ται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυρρίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύρρου παρωνομάσθαι φασί· πρώτῳ γὰρ [f]τούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ [g]παρίαμβος, ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται· ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν [h]διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος
17 ἐπὶ παντὸς μέτρου. Ἄλλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ [i]κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ ἢ [k]πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

> ἴθι μόλε ταχύποδος [l]ἐπίδεσμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὸν καθημένα,

ὁ προκελευσματικός.

18 Δεύτερος ἼΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς,

Pyth. II. 127]. ἢ διὰ τὴν σφόδραν κίνησιν καὶ πυρώδη. Παρίαμβος δὲ αὐτὸς καλεῖται, διὰ τὸ παρ' ἕνα χρόνον ἴσος εἶναι τῷ ἰάμβῳ· ὁ μὲν γὰρ δίχρονός ἐστιν, ὁ δ' ἴαμβος τρίχρονος. Προκελευσματικὸς δὲ ἐκλήθη καὶ ἡγεμὼν, διὰ τὸ βραχύτατος εἶναι πλέον παντὸς ποδὸς, καὶ πρὸ πάντων εὑρῆσθαι. ἀκολουθεῖ δ' αὐτὸ(ῷ) πάντα τὰ τῶν ποδῶν σχήματα καὶ μεγέθη. S. Draco p. 127, 16. δοκεῖ οὖν οὗτος ἀπὸ τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως παρωνομάσθαι. ταύτην δὲ τὴν ὄρχησιν Πύρριχός τις Λάκων ἐξεῦρεν ἐν Λακεδαίμονι.

[e] δύο abest Fl. MSS. De saltatione Pyrrhica vide Athenæum XIV. p. 629, 630. Eustath. ad Il. ν'. 957, 46=938, 8. Etymol. M. p. 634, antep. *Mémoires de Littérature* T. I. p. 119. *Histoire de l'Académie des Inscriptions* T. XXXV. p. 262. Mox βραχύτατον vulg.

[f] πρ. γ. τῷ Πύρρῳ B 2.

[g] παρίαμβος] *Pariambus ideo* (dictus) *quod minus habeat unum tempus ab iambo: παρὰ enim Græci minus dicunt*. Marius Victorinus p. 2486.

[h] διαλλάσσονες Fl. Turn. διαλλάσσοντες B. 1. 2.

[i] κατάπυκτον — συγκεῖσθαι Fl. MSS.

[k] πυρριακὰ Fl. MSS. Exemplum quod sequitur satis probabiliter expedire nequeo. Pauwius, cui adstipulatur Toupius Em. III. 426. corrigit ἐπὶ δέσμα, sed in ceteris nihil juvat. Santenius ad Terent. Maur. p. 113. ἴθι, μόλε, ταχύποδος ἐπὶ δέμνι' ἐλάφου, | πτεροφόρον ἐπὶ χέρα καθέμενε. Bergk. p. 1068. n. 116. dedit ἐπὶ δέμας ἐλάφου post Keilium Anal. 4.

[l] ἐπὶ δεσμὰ ἐλάφου πτερόφορον χερσὸν καθομ' S.

καὶ πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ [m] Μετανείρῃ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς ἔφαμεν, παρεμύθησατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ᾄσματα ἐν τοιούτῳ ῥυθμῷ προενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος Ἰάμβης καλουμένης, ᾗ πλυνούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππώναξ, καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

ἄνθρωπ' ἄπελθε, τὴν σκάφην [n] ἀνατρέπεις.

ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ [o] ἰὸν βάζειν, τοῦτ' ἔστι λόγους μεστοὺς πικρίας λέγειν· ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

19 Τρίτος ὁ [p] ΤΡΟΧΑΪΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγό-

[m] Edd. et MSS. male τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νήρι. Edidimus secuti Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. qui Meursium compilavit Athen. Att. III. 1. docente Ruhnkenio ad Homeridæ H. in Cer. 161. Scholiastes Nicandri a Ruhnkenio laudatus sic se habet: Ἰστέον ὅτι τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Περσεφόνης ἁρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Δηὼ περιήρχετο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν. Ὑπεδέχθη δὲ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας· ἥ τις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. Ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτὴν οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτων δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη, ἔπιεν. Ἰάμβη δέ τις δούλη τῆς Μετανείρας, ῥαθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους καὶ σκώμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. Ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἰαμβικῷ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν. Ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον ἴαμβοι λέγεσθαι. Adde Eustathium ad Od. λ'. p. 1684=435. quem infra dabimus ad p. 182.

[n] ἀνατρέπεις] ἀνατρέψεις Tricha p. 9.

[o] ἰὸν βάζειν] Sic emendavit Tyrwhittus pro vulg. ἰβάζειν. Etymologus M. p. 463, 23. Ἰάμβη. Τινὲς ὅτι Ἰάμβη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ (sic Schol. Nicandri loc. supra cit.) τὴν Δημήτραν δὲ λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ἐποίησε γελάσαι· καὶ ἰαμβεῖον εἴρηται, ἀπὸ τοῦ ἰαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν, ἀπὸ τοῦ ἰὸν βάζειν, ἢ ὡς βέλη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ ἀπὸ τῆς εὑρούσης γυναικὸς βάκχης τινὸς, Ἰάμβης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴαν βάζειν· ἡ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἴα καλεῖται. Etiam S. ἰὸν βάζειν, qui addit, καὶ γὰρ Καλλίμαχος, περὶ Ἀρχιλόχου λέγων, ἐν τῷ γραφείῳ φησὶν, εἵλκυσε δὲ δρίμεντε χόλον [εὔρινόν τε χόλον ?] κυνὸς, ὀξύ τε κέντ[ρ]ον σφηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων ἰὸν ἔχει στομάτων. λοιδορητικὸν γὰρ τὸ μέτρον. καὶ ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν. Tricha p. 5. inter alia παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν.

[p] Ὁ δὲ τροχαῖος ὅτι χαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν. καί γε οὖν Ἀρχίλοχος

μενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵ τινες ἐν τῷ προϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

20 Τέταρτος ὁ [q] ΣΠΟΝΔΕΙ͂ΟΣ, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. [r] Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, [s] πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

21 Τῶν δὲ τρισυλλάβων πρῶτος μὲν ὁ [t] ΧΟΡΕΙ͂ΟΣ, ὁ καὶ ΤΡΙΒΡΑΧΥ͂Σ, ἐκ τριῶν βραχειῶν. Ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος.

22 Δεύτερος ὁ ΜΟΛΟΤΤῸΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος [u] ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· ὁ [v] καὶ τρίμακρος· [x] ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων μολοσσὸς κέκληται·
23 [y] τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν. Τρίτος

ἐπὶ τῶν θεσμῶν ὑποθέσεων αὐτῷ κέχρηται, ὡς ἐν τῷ **ἔρξῃ πῇ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.** καὶ Εὐριπίδης, [Or. 729.] **Θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεος.** S.

q Ὁ σπονδεῖος δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπαυλουμένου σπονδαῖς ῥυθμοῦ, οἷον, **σπένδομεν** (σπένδωμεν) **ταῖς μνάμαις ποσὶ** (Μνάμας παισὶν ?) **μούσαις καὶ τῷ μουσάρχῳ λητοῦς υἱεῖ.** ἢ ὅτι μακρότατός ἐστι τῶν ὁμογενῶν, εἰς μακροὺς δὲ χρόνους εὐχόμεθα σώζεσθαι θύοντες. S.

r Λέγεται δ' οὕτως διὰ τὸ μάλιστα παραλαμβάνεσθαι εἰς τὰς ἱερουργίας καὶ σπονδοποιίας τῶν θεῶν, ἀφ' οὗ καὶ σπονδεῖον ἔτι νῦν μέλος προσαυλεῖς (sic) λέγουσι τοῖς ἱεροῖς. S. Draco p. 127. παρωνόμασται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν ταῖς σπονδαῖς τοιούτοις μέτροις κεχρῆσθαι τοὺς παλαιοὺς, μακροχρονίους ἔσεσθαι σημαίνοντας ταύτας.

s πολυχρονίαν B 2.

t Χόρειος ὅτι πρὸς τὰ χοριακὰ μέλη πολλάκις λαμβάνεται. τρίβραχυς δὲ, διὰ τὸ ἐκ τριῶν βραχέων συγκεῖσθαι ἐν τρισυλλάβοις, βραχυσύλλαβος δὲ ὡς βραχείας ἔχων τὰς πάσας συλλαβάς. τροχαῖος δὲ, ἐπειδὴ ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Θαμύριδι φησὶ **πρόποδα μέλεα τὰ δ' ὅσα κλύομεν τρόχιμα βάσιμα χέρεσι πόδεσι.** S.

u ὡς ἐν τῷ l. Δ. B 1. 2.

v Sic B 2. τριμακρὸς δὲ Fl. Turn.

x καλεῖται δὲ μολοσσὸς διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων τῶν ἁπλῶν ποδῶν καὶ μήκιστος. τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσοὺς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκλῆς· **μολοσσῆσι χερσὶν ἐκτείνων πέλας,** ἀντὶ τοῦ μεγάλαις. οἱ δὲ διὰ τὸ ὑπὸ Μολοσσῶν εὑρῆσθαι πρῶτον τὸ εἶδος τῆς ῥυθμοποιίας ταύτης. καλεῖται δὲ ἵππειος πάλιν, διὰ τὸ τελεῖον εἶναι τὸ ζῶον. S. Draco p. 128, 14. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μολοσσοῖς μαντείῳ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντι τοιαῦτα μέλη ᾄδεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ μολεῖν ἐν αὐτῷ τὴν ὄσσαν, τουτέστι ἰσχυροτέραν γίνεσθαι τὴν φωνήν· καὶ γὰρ ἐν τοῖς μακροῖς πλέον ἐξέτεινον τὴν φωνήν.

y ὅτι τὸ παλαιὸν τοὺς μ. ἐ. B 2. τὸ παλαιὸν B 1.

ὁ [z] ΔΑΚΤΥΛΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ
μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων· ἀπὸ γὰρ μεί-
ζονος ἁρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους προΐασιν· ἢ ἀπὸ τῶν δακτύλων
οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρῆτας ἐκά-
λεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα εἰλεῖσθαι· οἳ δέκα ὄντες,
καὶ τούτῳ τῷ μέλει ᾄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, [a] τὸν Κρόνον ἠπάτων.
Καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἡρῷον, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἡρώων καὶ
24 πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος [b] ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικεί-
μενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκλη-
ται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος [c] δακτύλῳ, ὁ
25 καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ΑΜΦΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ βραχείας καὶ
μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς
[d] μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικὸς, ὅτι ὑπερτιθε-
26 μένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἕκτος ὁ ΑΜΦΙΜΑΚΡΟΣ, τούτῳ ἀντι-
κείμενος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν
τῆς βραχείας ἔχειν τὰς μακρὰς, ὁ καὶ ΚΡΗΤΙΚΟΣ καὶ [e] παιωνικός·
τὸ μὲν ὅτι ὑπὸ Κρήτων εὑρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ παιω-
27 νικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται. Ἕβδομος ὁ [f] ΒΑΚΧΕΙΟΣ, ἐκ

[z] Δάκτυλος ὁ ἀπὸ Ἰδαίων Δακτύλων, οἳ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἦσαν δέκα, παραστάται δὲ τυγχάνοντες τῆς Ῥέας καὶ μουσικώτατοι ὑπάρχοντες διὰ τῆς τῶν ὀργάνων χρήσεως ὕμνουν τὸν Διά. καὶ ἄλλως· δάκτυλος ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς χορείαις γινομένης δακτύλων κινήσεως etc. S.

[a] τὸν Κρόνον ἠπάτων] ἐψεύδοντο Κρόνον. ἢ ὅτι οἱ μουσικοὶ τὸν μὲν ἐν διπλασίονι λόγον ἴαμβον καλοῦσιν, ὅταν ἡ ἄρσις τῆς θέσεως διπλασίων ᾖ, δάκτυλον δὲ τὸν ἐν ἴσῳ λόγῳ. διὸ καὶ οἱ μετρικοὶ τὸν πόδα τοῦτον οὕτως ἐκάλεσαν· ἡ γὰρ μακρὰ ταῖς δύο βραχείαις ἰσόρροπος· ὥστε καὶ τὸν ἀνάπαιστον ὡς πρός γε τὸ γένος καλῶν δάκτυλον οὐκ ἂν ἁμάρτοις, τὸν δὲ ἀμφίβραχυν οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἴση αὐτοῦ ἡ ἄρσις τῇ θέσει. καὶ οὐ δύναται αὐτοῦ ἡ σύνθεσις εἰς ἴσα μερισθῆναι· ἢ γὰρ μονάς ἐστι πρὸς τριάδα, ἢ τοὐναντίον· διὸ οὐδὲ μέτρον ποιεῖ καθ' ἑαυτόν. παίωνα δὲ τὸν ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ· ὅς ἐστιν ἔχων αὐτὸν καὶ αὐτοῦ τὸ ἥμισυ· ὡς ἡ δυὰς πρὸς τριάδα· τοιοῦτοι δέ εἰσιν οἱ πεντάσημοι. ἐπίτριτον δὲ τῷ ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ, ὅταν μετὰ τὴν ἰσότητα τὸν τρίτον καταλείπηται. οἷον ἔχει λόγον ἡ τριὰς πρὸς τὴν τετράδα· ἐπεὶ οὖν οἱ ἀπὸ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας ἑπτάσημοί εἰσιν, ἔχοντες ἐν αὐτοῖς τριάδα καὶ τετράδα εἰκότως ἐπίτριτοι καλοῦνται. S.

[b] ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΣ] Draco p. 129, 1. διὰ τὸ ἀναπαίειν ἤτοι ἐναντιοῦσθαι τῷ δακτύλῳ.

[c] δακτύλῳ] δάκτυλος Fl. B 1. 2.

[d] μακρᾶς] βραχείας Fl.

[e] παιωνικὸς—παιωνικὰ] Sic dudum emendavit Micyllus de Re Metrica p. 6 b. ἰωνικὸς—ἰωνικὰ MSS. Edd.

[f] ΒΑΚΧΕΙΟΣ] Draco p. 128, 20. κέκληται δὲ οὕτως παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν Βακχῶν, αἳ καὶ τοῦ Διονύσου ἦσαν ἱέρειαι, τοιούτους ᾄδεσθαι πόδας.

βραχείας καὶ δύο μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυ-
ραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου
28 τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβάκχειος. Ὄγδοος ὁ ΠΑΛΙΜΒΆΚΧΕΙΟΣ,
τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος
διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ
αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς,
καὶ πομπευτικὸς, διὰ τὸ ἐν [g] προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις
29 καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς [h] ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τε-
τρασυλλάβων μνείαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο
οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. Τέως εἰσὶν οὗτοι,
πρῶτος ὁ ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚῸΣ οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός
ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυρ-
30 ριχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, ΔΙΣΠΌΝΔΕΙΟΣ, ἐκ τεσ-
31 σάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος, ὁ ΔΙΊΑΜΒΟΣ,
ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν

[g] *προσοδίοις*] *ποδίης* Fl. *ποδίοις* B 1. 2. vid. Procli Chrestom. s. 9. 10. et ibi notata.

[h] *ἐπιτήδειον* Fl. B 1. Mox *φιλοκρινοῦμεν accuratius tractabimus*, interprete Toupio Emend. III. p. 428. Nescio quomodo accidit ut hoc verbum Thucydideo usu satis probatum, et a Budæo in commentarios fideliter relatum, ex H. Stephani Thesauro prorsus exulet. Vide Wassii indicem in v. et Abreschii Dilucid. p. 581. Auctar. p. 373. *Φιλοκρινεῖν* vel *φυλοκρινεῖν* sæpe usurpat Eustathius, cujus loca, in eorum præcipue gratiam qui lexicis condendis operam daturi sunt, quotquot scilicet ad manum enotata habeo, jam deinceps transcribam. Il. *β'*. p. 339, 35=257, 10. *Τὴν γὰρ Ἀχιλλέως πανοπλίαν τί χρὴ καὶ λέγειν, τὸ τῆς Ἰλιάδος δαιδάλεον ἔργον; οὕτω καὶ τοὺς κρείττους τῶν ἵππων, οἷά τι καὶ αὐτοὺς ὅπλον φιλοκρινεῖ.* *ι'*. 773=681, 25. *Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὕτω πολὺς περὶ τοῦ Καλυδωνίου τούτου συὸς λόγος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ γένος αὐτοῦ φυλοκρινεῖν.* et paullo post, *Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀγρίους αἱ ἱστορίαι σύας μεγάλους φυλοκρινοῦσιν.* *λ'*. 865, 12 =810, 35. *οἱ δὲ ταῦτα φυλοκρινοῦντες.* *σ'*. 1154, 17=1209, 42. *τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πιθανῶς Πλούταρχος.* *υ'*. 1212, 52 =1291, 27. *φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατηγικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν.* *χ'*. 1262, 50=1361, 14. *οἱ τὰ περὶ ζῴων φυλοκρινήσαντες.* Od. *θ'*. 1591, 46=301, 46. *καί κεν ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων. ἤγουν διερευνώμενος ἀφῇ, φιλοκρινῶν, περιβλεπόμενος.* *ι'*. 1619, 26=341, 19. *οὕτω καὶ τοὺς εἰς γεωργίαν δεξιοὺς τόπους τεχνηέντως ὁ ποιητὴς φιλοκρινεῖ.* *χ'*. 1918, 57=773, 32. *οἷα συγκεχυμένου τοῦ Εὐρυμάχου καὶ μὴ φιλοκρινοῦντος λόγου ἀκρίβειαν.* *ω'*. 1957, 17=829, 8. *οἱ ταῦτα φυλοκρινοῦντες.* Phrynichus in Anecdot. Bekkeri p. 71, 8. *Φυλοκρίνειν: κυρίως μὲν τὸ τὰς φυλὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν.*

ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλληλος ἴαμβος, ἡ ἰαμβικὴ ταυτοποδία.
32 *Τετάρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ,* [i] ΔΙΤΡΟΧΑΙΟΣ, *ἐκ μακρᾶς καὶ*
βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχό-
33 *ρειος, ἡ τροχαϊκὴ ταυτοποδία.* Πέμπτος, *ὁ* ἈΠ' ἘΛΆΣΣΟΝΟΣ
ἸΩΝΙΚΟΣ, *ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυρρι-*
34 *χίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος.* Ἕκτος, *ὁ* ἈΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ
ἸΩΝΙΚΟΣ, *ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν,*
ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ Περσικός· *ἰωνικὸς*
μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες *αὐτῷ ἐκέχρηντο·* Περσικὸς *δὲ, διὰ τὸ τὰς ἱστο-*
35 *ρίας τὰς* Περσικὰς [k] *τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι.* Ἕβδομος *ὁ*
[l] ἈΝΤΊΣΠΑΣΤΟΣ, *ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ*
ἰάμβου καὶ τροχαίου, συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βακχεῖος
36 *κατὰ ἴαμβον.* Ὄγδοος *ὁ* ΧΟΡΊΑΜΒΟΣ, *ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ*
μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν
συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἡ ὑποβάκχειος, ἡ καὶ βακχεῖος κατὰ
37 *τροχαῖον.* Ἐφεξῆς *δὲ τούτων οἱ τέσσαρές εἰσι* [m] ΠΑΊΩΝΕΣ, *κοινῷ*
μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ [n] *μόνην συλλαβὴν ἔχοντες*
ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. Περιερχομένης
[o] *δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτου χώρας, διαστέλλονται ἕκα-*
στος τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος.
Ἔστι *τοίνυν πρῶτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγ-*
κείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιῶσιν ὕμνοις [p] *παρα-*
λαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ δύο βρα-
χειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν
αἰτίαν· τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ
διδυμαῖος, ἡ κουρητικὸς, ἡ δελφικὸς, ἡ [q] *δρόμιος· τέταρτος ὁ ἐκ*

[i] *Διτρόχαιος ἡ ἀντιπαράλληλος ὁ καὶ κρητικὸς κατ' Ἀριστόξενον ἡ διχ.* S.

[k] *τούτῳ τῷ μέτρῳ*] Addit S. *ὡς παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλοις τισιν.*

[l] ἈΝΤΙ'ΣΠΑΣΤΟΣ] Draco p. 129, 25. *οἱονεὶ ἐναντίος ὢν τῷ χοριάμβῳ, καὶ διὰ τοῦτο οὕτω κεκλημένος.*

[m] ΠΑΙ'ΩΝΕΣ] Draco p. 130, 6. *παρὰ τὸ εἰς τὸν Παίωνα, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, τοιαῦτα μέτρα ᾄδεσθαι.*

[n] *μονοσύλλαβον ἕ. ἕκαστον* Fl. MSS.

[o] *δὲ* deest Fl. MSS. mox *διαστέλλεται* Turn.

[p] *παραλαμβάνεσθαι*] Addit S. (Aristoph. Plut. 636) *Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.*

[q] *δρόμιος*] *καὶ ἀριθμὸς* addit S. *δρόμοιος* et mox *ὑποχρηματικὸς* Fl. Marius Victorinus p. 2539. *Dehinc quia aptum saltantibus videtur, ὑπερχρωματικὸν a Græcis dicitur.* Lege *ὑπορχηματικόν.*

τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικός.

38 Ὁμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι [r] ἐπίτριτοι, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ τε πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς, ἢ δόχμιος· δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν· τρίτος ὁ ἐκ δύο μακρῶν βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ [s] περιοδικός· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής.

39 Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα [t] μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα· ὁ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικὸν, ἤγουν τὸ ἡρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν· ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. Οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

ΚΕΦ. Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

[v] Κατάληξις καὶ ἀπόθεσις ταυτόν ἐστι. Κατακλεῖδά φησι τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλ-

[r] ἘΠΙΤΡΙΤΟΙ] Draco p. 130, 20. Ἐπίτριτοι—κεκλημένοι οὕτως ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐν ἀριθμοῖς ἐπιτρίτου ἀναλογίας. Ἔστι γὰρ ἐπίτριτος ἀναλογία, ὅταν δύο ἀριθμῶν ὄντων ἀνίσων, ὁ μείζων ἔχῃ μὲν ὅλον ἐν ἑαυτῷ τὸν ἐλάττοναι ἔχει δὲ καὶ τὸ τρίτον αὐτοῦ, ὡς ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία. ἔχει γὰρ ὁ τέσσαρα ὅλον τὸν τρίτον, καὶ τὸ τρίτον τοῦ τρίτου, ἤγουν μονάδα, καὶ ἕκαστος δὲ τῶν ἐπιτρίτων ποδῶν τετρασύλλαβος μὲν ὢν, μίαν δὲ συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων. καὶ διὰ τοῦτο γινόμενος ἑπτάχρονος, εἰ κατὰ δισυλλαβίαν διαιρεθῇ, συμβαίνει τὰς μὲν δύο συλλαβὰς τεσσάρων ποιεῖν χρόνων, τὰς δὲ δύο, τρεῖς. τέσσαρες δὲ πρὸς τρεῖς τὴν ἐπίτριτον ἀναλογίαν ποιοῦσιν ὡς εἴρηται.

[s] παροδικὸς MSS.

[t] μόνοι B 1. 2.

[v] Κατάληξις] Bacchius senior Introd. Art. Mus. p. 22, 25. Κατάληξις δέ τι ἔστι; Ἡ παντὸς ἐλλείποντος μέτρου τελευταία συλλαβή. Hoc et plura apposuit Santenius ad Terent. Maur. p. 289.

λαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ
καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστὶ μιᾶς·
πενθημιμερὲς δὲ καλεῖται, ὅτι τὰ δύο ἥμισυ ἀναλυόμενα πέντε
2 μέρη ποιοῦσιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον κατα-
ληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν
ἥμισυ, φανερὸν ὅτι [u]ἕπτα μέρη ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς
δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν δύο συλλαβαὶ κατα-
λήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία
καταλήξῃ. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν
3 κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα
συλλαβαὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ συλλαβὴν πεπληρῶσθαι
τὴν συζυγίαν· καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἕνα
πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν·
βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρος κατάληξις
γένηται.

ΚΕΦ. Ε.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ.

[x]Ἐπιπλοκή ἐστι τοῦ μέτρου τὸ ἀνώτατον γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα
γίνεται. Εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλοκαὶ κατὰ μέν τινας καὶ ἄλλαι, πλὴν
αἱ νῦν ἀναγκαιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν καλεῖται τρίσημος δυαδική·
ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἑξάσημος τετραδική· καὶ δυαδι-
κῆς μὲν τρισήμου εἴδη δύο, τό τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς
δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαι-
στικόν· τῆς δὲ ἑξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό τε ἰωνικὸν τὸ ἀπὸ
μείζονος, τὸ χοριαμβικὸν, τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν, καὶ τὸ ἀντι-
2 σπαστικόν. Ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπι-
πλοκῆς εἴδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει.
Ἐροῦμεν δὲ καὶ ἑκάστης τὸ ἴδιον· ἡ μὲν γὰρ πρώτη τρίσημος
καλεῖται δυαδική· τρίσημος μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων·
δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἴδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικὸν, καὶ τὸ
τροχαϊκόν· καὶ ἡ τετράσημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες
τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἴδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό τε δακτυ-

[u] ἕπτα μερῶν ἥμισυ Turn. ἕπτα μέρη ἥμισυ Fl.

[x] Ἐπιπλοκὴ] Draco p. 125, 7. ἐπιπλοκὴν λέγομεν τὴν εἰς ἄλληλα συγγένειαν τῶν μέτρων, ἢ τῶν μετρικῶν εἰδῶν.

3 λικὸν καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. Καὶ ἡ ἑξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται· ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἁπλοῦν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική· ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἑξάσημος τετραδική. Μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη τόνδε τὸν τρόπον· ἐκτίθημι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε,

Ἰὼ [y]Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκὸν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου [z]τρίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν· καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τρο-
4 χαϊκόν. Οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται. φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθείην κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν·

Νῦν ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις ἢ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις
5 ἐπιπλέκεσθαι. Ταῦτα περὶ τρισήμου δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἴδη γεννᾷ, δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. Κληθείη δ' ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ
6 ἀναπαιστικά. Ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικὸς, (Od. ι΄. 39.)

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

τούτου τοίνυν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἐὰν τὰς ἑξῆς ἀφέλῃς βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικὸν τὸ εἶδος γίνεται,

Ὅτε Ἰλιόθεν.

[y] Æschylus apud Strabonem XIII. p. 916.=884. ed. Oxon. Macrobium Saturn. V. 20.

[z] δίμετρον] τρίμετρον Fl. B. Pauwius legendum conjicit, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ἀκαταλήκτου τρίμετρον καταληκτικόν.

7 Τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. Δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακρὰν εὑρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοὶ τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. Ἐὰν μέντοι ὁ ἡρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συγκαταμεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει· ἐν γὰρ ταῖς ἁρμοζούσαις προσθέσεσί τε καὶ ἀφαιρέσεσι τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε, (Il. η'. 1.)

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεὶς βραχείας δύο,

Ὁ δὲ ὣς εἰπὼν πυλέων.

8 Διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ τούτοις ἔσθ' ὅτε κατὰ δύο; Μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἁπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως διεσήμαινε τὸ καταληκτικὸν καὶ ὑπερκαταληκτικόν· καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλλαβίαν, ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀνταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κατὰ δύο.
9 Ἔτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν ἢ
10 προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν ἴσῳ ὁ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ καλεῖται μὲν τετραδικὴ, ἐπειδὴ τέσσαρα εἴδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, καὶ ἰωνικὰ δύο· ἑξάσημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἑξάχρονός ἐστιν. Ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον· τίθημι μέτρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα.

τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν,

στεῖ δ' ἐπὶ γῆς.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ᾿ ἐλάσσονος,

ἐπὶ γῆς δέν.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενον ἐστιν ἀντισπαστικὸν,

πὶ γῆς δένδρε.

εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος,

γῆς δένδρεα.

11 Οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί· τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ᾿ ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ᾿ ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

12 Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο· ὅλων
γὰρ ὄντων δακτύλων ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν·
δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε΄, σπονδεῖος δ᾿ αὖ μετὰ δακτύλων,
ε΄, δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι΄, καὶ δύο δάκτυλοι
μετὰ τριῶν σπονδείων, ι΄. Καὶ ἐστὶν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη
τῶν ε΄ χωρῶν δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον.
Καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β΄. β΄. β΄. β΄. β΄. καὶ
πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β΄, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ
τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β΄. γεγονότα, ἤγουν τὰ
τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ᾿ ἔστι τὰ δύο δὶς τέσσαρα λέγων,
καὶ ποιῶ η΄, καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ΄, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται
13 ιϛ΄. δὶς γὰρ τὰ ὀκτὼ, ιϛ΄. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε΄, καὶ γίνονται λβ΄.
δὶς γὰρ ιϛ΄, τριάκοντα δύο. Ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸν ἰαμβικόν· ἡ
πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε΄, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκ-
τυλον, σπονδεῖον. ἡ δευτέρα τρεῖς, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον·
ἡ τρίτη πέντε, ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ
δευτέρᾳ· ἡ πέμπτη, πέντε· καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε΄, γ΄, ε΄, γ΄, ε΄.
Τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ· πολλαπλασιάζω τὴν α΄ ἐπὶ τὴν

β'. πεντάκις τὰ γ', ιε'. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ'. πεντάκις ιε', γίνονται οε'. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ'. τρὶς οε', σκε'. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε'. πεντάκις τὰ σκε', ͵αρκε'. ὥστε εἶναι τὰ τριμέτρου ἰαμβικοῦ σχήματα, ͵αρκε'. Διὰ τί οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; Ὅτι πάντως ἐστὶν ἴαμβος· κἂν γὰρ πυρρίχιος ᾖ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἴαμβός ἐστιν. Ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ· καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

ΚΕΦ. ϛ'.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον κατὰ μὲν τὸ περιφανέστατον αὐτοῦ μεχρὶ τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὑρισκόμενα, καὶ μεχρὶ τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. Δέχεται δὲ κατὰ μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἴαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἴαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον·
2 κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἴαμβον μόνον, ἢ πυρρίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, [a] τὸ ἓξ ἔχον πόδας ἢ χώρας, καθὸ κατὰ διποδίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. Ὑφίστανται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρου κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ
3 δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. Ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἵπερ καὶ πάντων· καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστιν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικὰ, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

4 Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο,

φεῦ φεῦ.

λείπει γὰρ ὅλος ποὺς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ἀκατάληκτον δέ τοῦτο,

φεῦ φεῦ. ἰώ.

καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

ἄραρεν·

[a] τὸ ἓξ ἔχον πόδας] Hinc aliquoties, ut apud Latinos *senarius*, sic Græce ἑξάμετρον dicitur. Ita Clemens Alex. VI. p. 749. citat iambos Euripidis ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει.

εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Ὑπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα.

5 ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ. Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

ἥλιε θοαῖς ἵπποις.

λείπει γὰρ ὅλος ποὺς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ἀκατάληκτον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐρῶ τε δεῦτε κοὐκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο,

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

6 μιᾷ γὰρ συλλαβῇ λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι. Ὑπερκατάληκτον δὲ ὡς τόδε,

ἔσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δή.

μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω,

λείπει γὰρ ὅλῳ ποδί. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

[b]ἥκω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας.

καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.

ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς.

7 Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν ὡς τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σάς.

λείπει γὰρ ὅλῳ ποδὶ πρὸς τετράμετρον. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δ' διποδίας. Κακαληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε,

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα,

[b] Etymologus MS. Parisiensis Bastio citatus Epist. Crit. Append. p. 53. habet ἥκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καθέδραν : sed alius codex præbet καρδ i. e. καρδίας. Vide notata ad Etymol. M. p. 424, 22.

λείπει γὰρ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον. Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

[c]οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτταν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

8 πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε.

ἀκατάληκτον δὲ,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε φρένας.

καταληκτικὸν δὲ τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς φρένας σ' ἀφεῖλεν.

Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅπου καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν ἴαμβον ἐπὶ [d]πλέον τῶν λβ′ χρόνων ἀνέρχεσθαι.

9 Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικὸν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυρριχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ ἀδιαφορεῖ κατὰ τὸν παραλήγοντα πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἴαμβον συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλεῖδα, ἤτοι τὴν βάσιν, σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, ἢ σπονδεῖον· ἴαμβον μὲν ὡς τόδε,

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

σπονδεῖον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐπ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τοσαῦτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

10 Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο.

[c] "Laborat versus: nam in "quarto loco spondeus subsistere "non potest. An legendum *τὴν* "*φάτναν πεφυρμένην*." Sic Pauwius, quo sensu ipse viderit. *Φάτταν* haud dubie corrupta est vox, quam equidem in præsentia corrigere nequeo.

[d] *πλέον τῶν λβ′ χρόνων*] Augustinus de Musica III. ix. 20. *Intelligo ampliorem quam triginta duum temporum versum esse non posse.*

Τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν
παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο· (δέχεται δὲ τοῦτο ἐν μὲν τῇ
πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε', δάκτυλον, σπον-
δεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ
δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἔστιν
ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυρρί-
χιον· δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον, καὶ τὴν μὲν πρὸ
11 τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον·) τὸ δὲ ἕτερον
τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ
ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ
βάσει ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐν τῇ
πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ
12 ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον. Ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον
παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς
βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ· [d] ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ
παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ καὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα
λέγειν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς
ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες
ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι. Καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι
τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας

[d] Vide Aristotelem in Poet. sect. 7. et ibi Tyrwhittum, quem etiam adi ad sect. 37. Eustathius ad Od. λ'. p. 1684=435, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλῶν προσώπων ἀψαμένων βρόχους ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ οἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέροντες (lege αἱ Λυκαμβίδες—φέρουσαι) τὴν ἐπιφορὰν τῶν κείνου σκωμμάτων· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ δεινὸς ὑβρίζειν. Ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυῶν, τὸ, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἴπῃ, σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν. Καὶ κόρη δέ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα κατέλυσε τὸν βιὸν ἀγχόνῃ, διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἴαμβος ἐκ βραχείας ὢν καὶ μακρᾶς, αἰνίττεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὸ καὶ τὴν ὕβριν, ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπό τινος βραχέος αἰτίου ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλῳ τῆς Ὁμηρικῆς ἔριδος, ἣ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορυσσομένη, τέλος ὑψοῦται ὅπου φησὶν ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἴαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἱππῶναξ, χωλιαμβοποιῶν ἀκράχολα. Ὅτι δὲ καὶ ἱλαροί τινες ᾖδοντο ἴαμβοι δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἡρπαγμένῃ τῇ κόρῃ, παρεξενώθη Κελέῳ καὶ τῇ γυναικὶ Μετανείρῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ· θεράπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη παρεμυθεῖτο αὐτὴν ὀρχουμένη τοιούτῳ μέτρῳ. Vide et Strabonem IX. p. 422 A.=611, 20. ed. Oxon.

ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κάκον. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος, (Il. δ'. 442.)

ἥτ' ὀλίγη μὲν, (λέγων,) πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

13 Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου ἕξ· ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρίχιος. Μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται· εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον.

14 Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι τέσσαρες, τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πῶς ἰδίως λεγόμενος ἰαμβικός. Καὶ ἐστὶ τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἕνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον, (Euripid. Bacch. 1.)

ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίαν χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει πόθ' ἡ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον, (Aristoph. Ran. 101.)

καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν.

ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους[e] μὴ κατακόρως, οἷον,

[f] ἤδ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον.

ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἷον,

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.

[e] τρισυλλάβους] Plures intellige in uno versu, quod ægre in tragico iambico licitum in una sede. CASAUBON. de Sat. Poës. I. 3. p. 98. ed. Rambach. Sic in Cycl. 203. ἄνεχε πάρεχε τί τάδε; τίς ἡ ῥαθυμία iterum 210. τί φατέ; τί λέγετε; τάχα τις ὑμῶν τῷ ξύλῳ.

[f] Est versus Euripidis Bacch. 1051. ubi nunc quidem legitur, ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον. Hoc me olim docuit Porsonus.

ib. ὄρεσι περίδρομον in Euripide prætulit Porsonus fretus præcipue verbis Æschyli Theb. 495. Apollon. Rhod. III. 1085. Euripid. Strabon. VIII. p. 366. (Cresphont. fr. XII.) P. P. DOBRÆUS.

ΚΕΦ. Ζ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ [g] ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

Τὸ μὲν Ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ἴαμβον ἢ πυρρίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς.

2 Οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἴς τε κῶλα ἕξ, καὶ εἰς [h] δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλά φασιν [i] οἴκους, τὰ δὲ δύο κουκούλιον· καὶ ἐπιδέχονται οἱ μὲν οἶκοι ἀνάπαιστον καὶ δύο ἰάμβους καὶ περιττὴν συλλαβήν· οἷον,

ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ [k] ῥεῖθρον.

καί,

[kk] ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.

3 Τὸ δὲ τούτων κουκούλιον σύγκειται ἔκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυρριχίου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἤτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις τὸν μείζονα· οἷον,

[g] ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ] Carmina quæ hodie Anacreontis nomine circumferuntur, quorum paucissima videntur Anacreontis esse, pleraque multo recentiorum, quædam etiam plane imperitorum hominum sunt. HERMANNUS. Epit. D. M. s. 432. Qui multus est in istorum carminum ratione enucleanda.

[h] *εἰς δύο*] Sequentibus similia legas in Bachmanni Anecd. T. II. p. 192. apud Isaaci monachi lib. de Metris poëticis.

[i] *οἶκος*] Hymni genus, in Dei vel Sancti alicujus laudem, ita constructum, ut quasi *compagem*, *ædificium*, *fabricamque* virtutum ejus et gloriæ videatur componere: et ideo *κοντακίῳ* opponitur, ut eo amplius et diffusius. Italorum quoque poëmata habent *stanze*, id est *domus* sive *habitacula*. Ita Goarus apud Du Cangium in Glossario ubi plura. (Vide etiam Glossarium J. Meursii.) Idem etiam in v. *κουκούλιον* nostro utitur, et comparat Anonymum MStum *περὶ μέτρων*, vix tamen dignum qui a nobis iterum describatur. Vide Tzetzem Crameri Anecd. T. III. p. 318. 327. necnon Amadei Peyroni Comm. in Theodosium de Prosodia post Orionem Thebanum Sturzii p. 240.

[k] *τὸ ῥεῖθρον*] Elias de Metris p. 80. addit *λέγονται δὲ διὰ μέλους ἀνατέσσαροι τέσσαρες, οἷον, Φίλε μὴ λάθοις ἐμεῖο, Ἀρετῆς τρόποισι λάμπων, Ἀγάπης ὅρους φυλάττων, Μοναχῶν ἄριστε Μάρκε.*

[kk] *ἀπὸ τῆς*] Sophronii apud Maii Spicel. IV. p. 66.

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἁγίων περσιδάμου [l] κόσμου ἀΐων,

καί,

Ζαχαρίου [m] μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.

4 Τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἑφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἥβη.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος, εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ [mm] Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

5 Καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει ἐκ δισυλλάβων ἕξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἰάμβου, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυρριχίου, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου, ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυρριχίου, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΚΕΦ. Η.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομὰς, καὶ ἔτι τὰς [n] ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως [o] ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. Ἐπισημότατα δ' [p] αὐτοῦ,

[l] κόσμον ἀεὶ ὢν B. κόσμον ἀειὼν S.

[m] Ζαχαρίου] Sophronii in Danielis Thesaur. hymnolog. T. III. p. 30. v. 17. Maii Spicileg. T. IV. p. 67.

[mm] Σωφρονίῳ] Vide Andreæ Cretensis Magnum Canonem Opp. p. 286. ed. Paris. 1644. Triodium citatum in Comment. ad Codinum c. 12. p. 320. ed. Bonn. Gretser. apud Pontan. in notis ad I. Cantacuzen. T. III. p. 395.

[n] ἀποθέσεις· καὶ μὴν καὶ κατὰ τὸ σεσιγῶσθαι τὰς βάσεις οὐ φαύλῳ τινι τοῦ ἰαμβικοῦ διαφέρον· βαίνεται δὲ S.

[o] ἐκείνοις] ἐκείνῳ S. qui addit post διποδίαν, δέχεται δὲ τὸ τρίμετρον αὐτοῦ πόδας, ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς, τροχαῖον, ἴαμβον, τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον, δάκτυλον, ἐν δὲ ταῖς

τό τε δίμετρον καταληκτικὸν, καὶ ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικὸν, ὅ τινες καὶ ἀκέφαλον ἴαμβον καλοῦσιν, ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπει κατ' ἀρχὰς ἰαμβικὸν τρίμετρον εἶναι· καὶ ἔτι τὸ [q]τετράμετρον.

2 Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο,

Ζεῦς με.

[r]ἀκατάληκτον,

κάρφεται γάρ.

καταληκτικὸν,

Ζεῦ πάτερ.

ὑπερκατάληκτον,

ἔρχεται πολύς.

3 Δίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

κάρφεται γὰρ ἤδη,

[s]ὃ καὶ ἰθυφαλλικόν· ἀκατάληκτον δὲ,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε.

καταληκτικὸν δὲ,

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων.

ὃ καὶ Εὐριπίδειον· ὑπερκατάληκτον δὲ,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε νῦν.

4 Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχόν.

ἀκατάληκτον δὲ,

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θούριος Ἄρης.

καταληκτικὸν δὲ, ὃ καὶ ἴαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι,

Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ [t]ἐδαισάμην.

ὑπερκατάληκτον δὲ,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον [u]διατμήξας.

ἀρτίαις, τροχαῖον, τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον.

[p] αὐτοῦ] Addit S. καὶ παρὰ πολλοῖς φερόμενα, ubi mox om. ὅτι μιᾷ—εἶναι.

[q] τετράμετρον] Addit S. περὶ ὧν ἤδη εἰρήσεται. ἀλλ' ἀναλάβωμεν ἄνωθεν τὸν λόγον.

[r] ἀκαταληκτὸν] Addit S. δὲ ὡς τόδε. Hujusmodi additamenta in posterum omittam.

[s] ὃ καὶ] τοῦτο δὲ καὶ ἰ. καλεῖται S. Mox om. ὃ καὶ Εὐριπίδειον.

[t] ἐδαισάμην] ἐδησάμην S.

[u] διανήξας Fl. B. S. διανύσας Turn.

5 Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχὸν ὄνθ' ἐν' ἡμῶν.

ἀκατάληκτον δὲ,

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

καταληκτικὸν δὲ,

Ἐρξίη πῇ [x] δηῦτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

ὑπερκατάληκτον δὲ,

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε νῦν κούρα.

6 Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς [y] δέ.

[z] ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τῷ τέλει τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συνδέσμου,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.

ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

7 Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, [a] ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

[aa] Μητροτίμῳ δῆτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι,

Χωλὸν δὲ [b] λέγεται, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκά· ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα ἢ χορεῖον ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη πῇ [c] δηῦτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

χορεῖον,

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

[d] Τοσαῦτα καὶ περὶ τροχαϊκοῦ· ἑξῆς δὲ περὶ δακτυλικοῦ λεκτέον.

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

[e] Τὸ δακτυλικὸν βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. Ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ

[x] δῆτ'] δηῦτ' S.
[y] δέ] Χίου S.
[z] ἀκατάληκτον—τῷ ἰαμβικῷ lin. 15, om. S.
[a] ὃ τὸν—σπονδεῖον ἔχει om. S.
[aa] μὴ προτίμα] μητροτίμῳ Fl. μητροτίμῳ B. 1. 2.
[b] λέγει] λέγεται S.
[c] δῆτ'] δηῦτ' S.
[d] Seqq. addit S.
[e] Τὸ] τὸ τοίνυν S.

ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ Αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ [e] πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα [f] δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρός τε τὰ [g] τροχαϊκὰ καὶ ἰαμ-
2 βικά. [h] Ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν εἴς τε συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. Καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Ὑμῖν μὲν θεοί.

3 Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται καὶ Ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ, (Il. α΄. 2.)

οὐλομένην ἣ μυρί',

ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι.

4 Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἐφθημιμερὲς, ᾧ Ἀλκμὰν κέχρηται,

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ Ἀρχιλόχειον,

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι,

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ Ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

5 Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, (Il. β΄. 441.)

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον,

χαῖρε ἄναξ ἑτάρε ζαθέας μάκαρ ἥβας.

ἀκατάληκτον δὲ, (Il. β΄. 2.)

εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος.

6 Ἑξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν

[e] πᾶσαν χώραν] πάσας τὰς χώρας S.

[f] δὲ] γὰρ S.

[g] ἰαμβικὰ καὶ τροχαϊκὰ S.

[h] ἀποθέσεις δὲ τῶν δακτυλικῶν S. ubi desunt reliqua.

οὐκ ἔχομεν· εἴ που δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ συλλαβῇ περιττεῦον τοῦ πενταμέτρου ἀκαταλήκτου. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη. Ἀκατάληκτον δὲ σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ, (Od. ι΄. 347.)

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

7 Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους, ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς [i]ἀποθέσεις· τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. Ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ [j]ἀκατάληκτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

8 Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται. Κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον, καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον· καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους. Καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ (Od. α΄. 2.)

πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπήρτισται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. Ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ (Il. γ΄. 164.)

οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι.

καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἔν τε τῇ ΜΟΙ συλλαβῇ δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίη· ἀπηρτισμένοι γάρ εἰσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ

[i] Sic MSS. προθέσεις Edd.

[j] ἀκατάληκτα] Ea quæ sequuntur in edd. omisimus: sunt enim ipsius Hephæstionis verba inutiliter repetita.

9 τελευταία συλλαβή. Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ. Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα ᾖ αὕτη ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος· οἷον,

πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον,

οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νυ μοί αἴτιοί εἰσιν.

Ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξαμέτρου στίχοι.

[j]ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΗΡΩΙΚΟΥ.

10 Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτά· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ [k]πολιτικόν. [l]Κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον, (Il. α'. 357.)

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

11 [m]Περιοδικὸν δέ ἐστι, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον, καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

12 Βουκολικὸν δὲ τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον, (Il. κ'. 475.)

[n]ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο.

13 [o]Σαπφικὸν δέ ἐστι τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς

j Similia his leguntur in Plutarchi ed. Wyttenb. T. V. p. 865 = 1283.

k πολιτικόν] Addit Draco p. 139, 10. κλιμακωτὸν, ἐμπερίβολον.

l Κατενόπλιον] Vid. Herman. ad Schol. Aristoph. Nub. 651. Schol. Taurin. Aristoph. apud Dindorf. T. III. p. 406. Ritchell. Mus. Rhen. a. 1842. T. I. p. 290. Schol. Platon. p. 155.

m Περιοδικὸν] Draco p. 139, 17. Περιοδικὸν δέ ἐστιν ὅπερ ἐστὶ δάκτυλος καὶ σπονδεῖος, καὶ πάλιν δάκτυλος καὶ σπονδεῖος ἐφεξῆς μέχρι τέλους.

n ἐξ ἐπιδιφρ.] Exemplum huic loco non convenit. Draco dedit, ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τόδε καὶ τετελέσθαι ὀΐω.

o Σαπφικὸν] Draco, p. 139, 22. Σαπφικὸν τὸ ἔχον ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ τῷ τέλει σπονδείους, τοὺς δὲ μέσους δακτύλους.

σπονδεῖον, (Il. β΄. 1.)

ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

14 Ὑπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ᾽ ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον, (Il. α΄. 214.)

[p] ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ᾽ ἴσχεο, πείθεο δ᾽ ἡμῖν.

15 Τέλειον δέ ἐστι τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον, (Il. χ΄. 59.)

πρὸς δ᾽ ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ᾽ ἐλέαιρε.

16 Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ [q] πάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἷον, (Il. λ΄. 679.)

ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ [r] πεντήκοντα.

ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ λογοειδεῖ [s].

[p] Eustathius ad Il. ι΄. p. 740, init.=635, 32. Ἑπτ᾽ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ᾽ ἵππους. Τούτων δὲ τῶν στίχων ἑκατέρου ἡ εἰς ἀνὰ δύο ἐννοίας τομή, οὐ πανὺ μετρικῶς ἔχειν δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἵ φασιν ὅτι τὸ μέτρον χαίρει μὲν συνδεσμεῖσθαι τοὺς πόδας ἀλλήλοις, ὡς κατὰ μηδὲν εἰς μέρος ἀπαρτίζειν λόγου, οἷον, Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Παραιτεῖται δὲ ὥσπερ τὸ κατὰ πόδα τέμνεσθαι, οἷον, Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ᾽ ἴσχεο, πείθεο δ᾽ ἡμῖν. Ἔνθα καθ᾽ ἕνα ἕκαστον πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπαρτίζεται. Οὕτω καὶ τὴν δίχα τομήν, ἤγουν τὴν εἰς δύο ἐννοίας, ὡς τό, Ἔνθ᾽ οὔτ᾽ Ἰδομένευς τλῆ μίμνειν, οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων. Οὕτω δὲ καὶ τὴν τριχῆ καὶ ἐπὶ πλεῖον διαίρεσιν. Ῥυθμικὰ γάρ φασι ταῦτα, ἡ μετρικά. Οὐκοῦν καὶ τὰ ῥηθέντα δύο ἔπη ῥυθμικώτερον διάκειται. Vide Santen. ad Terent. Maur. p. 266.

[q] πάθους] Draco p. 140, 13. πάθους λέξεως.

[r] πεντήκοντα] H. l. subjicit Draco p. 140. Κλιμακωτὸν δέ ἐστιν ἐν ᾧ προϊὼν ὁ στίχος ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους αὔξει τὰς συλλαβάς, οἷον, ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον. Ἐμπεριβολόν ἐστι τὸ ἔχον τινὰ τῶν δέκα καταγοριῶν καὶ τῶν δέκα περιστατικῶν, οἷον, πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν· ἔχει γὰρ οὗτος ὁ στίχος ποσόν, ποιόν, τόπον, καὶ χρόνον.

[s] De differentiis et affectionibus versuum heroicorum plura vide infra p. 193. seqq. Interim non inopportunum opinor sequentia ex Eustathio ad Od. φ΄. p. 1899=746, 9. excerpere. Τὸ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν. ὃς δὴ στίχος καὶ ἐπαινεῖται ὡς ὁλοσπόνδειος, καὶ τῷ στασίμῳ τοῦ μέτρου ἐξομοιούμενος τῇ στάσει τῶν συναντώντων ἀλλήλοις κατὰ φιλίαν. Ὥσπερ αὖ πάλιν ἐπαινετοὶ ἑτέρωθι κατ᾽ ἄλλον τρόπον οἱ ὁλοδάκτυλοι. Ὁποῖον καὶ τό, Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.—Ὅτι δὲ τὸν ἐκ πέντε δακτύλων συγκείμενον στίχον καὶ ἕκτου σπονδείου ἢ τροχαίου πηδητικὸν μάλιστα οἴδασιν οἱ παλαιοί, ὁ τεχνικὸς παραδίδωσιν. Ἔνθα σημειωτέον τὸ μάλιστα

ΚΕΦ. Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλ-
2 λαβον. Δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν.

3 τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Σιμμίειον, τὸ,

Ἱστία ἁγνὰ ἀπ' εὐξείνων μέσα τοίχων.

4 Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἔστι τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ,

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν.

5 Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ, ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. Ἔστι δὲ ἐπισημότατον αὐτοῦ, τὸ καλου-

δοκοῦν πρὸς διαστολὴν ἑτέρου εἰρῆσθαι πηδητικοῦ ἔπους. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον, ὁ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδισμένος στίχος, οὗ μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. (Aristoph. Nub. 651.) Ὁποῖος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν· οἷον, Ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. Λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας· ἐπὶ πλέον δὲ, τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι, καὶ κοῦφα πυρριχίζουσι. Cf. etiam Il. β'. p. 282. med. = 213, 48. λ'. p. 836, 15 = 770, 32. Od. χ'. p. 1923, 48. = 780, 32.

μενον Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαίστους· οἷον,

Ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν·
Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.
[t]Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμὰν καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

ΚΕΦ. ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

Γίνονται τὰ ἔπη [u]χωλὰ, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἔνδειαν. Ἑκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατά τε τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον,

[t] Hermannus ad Orphica p. 788. "In Callimachi fragmento, "quod Hephæst. p. 38. servavit, "scribi debet, ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα. "Οἱ enim ex ἡ natum est, quod "scholiastes Hephæst. hoc versu "habet p. 92." Immo οἱ ex α male exarata derivatur. Vide Porsonum ad Eurip. Med. 44.

[u] Versus ἀκεφάλους, λαγαροὺς, μειούρους memorat Athen. XIV. p. 632 D. Sæpius Eustathius: viz. Il. α΄. p. 114=86, 26. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου (ὀλοῇσι φρεσὶ θύει) θεραπεύουσιν οἱ μετρικοὶ ὡς οἴδασιν ἐκεῖνοι, λαγαροῦ ὄντος, καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν ΛΟ συλλαβὴν διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης. Τίνες μέντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοιῇσι φρεσὶν, ἵνα οὕτως ἀπαθὴς εἴη ὁ στίχος. Il. γ΄. p. 399=302, 51. Διπαθὴς δὲ λαγαροειδῶς ὁ ῥηθεὶς στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φίλε ἑκυρὲ, δυσὶ γὰρ ποσὶ σκάζει. Ὧν ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος, ὁ δὲ, σπονδεῖος βίαιος. Ἡ γὰρ ΛΕ συλλαβὴ ὡς μακρὰ λαμβανομένη διά τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν καὶ τὸ καταπεραιοῦν στιγμικῶς, καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασεῖαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν. Ἡ δὲ ἐφεξῆς ΡΕ συλλαβὴ ὁμοίως ἐκτεινομένη τριχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξέως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προκεῖσθαι τοῦ Δ δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀποτελεῖ· καὶ οὕτως ἡ τοῦ μέτρου ποδικὴ ἐκθεραπεύεται χώλανσις. Il. ζ΄. 641=500, ult. Τὸ δὲ μένος ἐκτείνει μετρικῶς ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἀρέσκουσαν Ἀριστάρχῳ τελείαν στιγμὴν, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ οὕτω χρονίζον καὶ στάσιμον τῆς φωνῆς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. Ἄλλως δέ γε δύο παθῶν ὥσπερ κεφαλικῶν τῶν ἐν τῇ ε΄ ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντων, οὕτω καὶ κοιλιακῶν ὡς ἄν τις ἐρεῖ ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ὄντων. Ἑνὸς μὲν, κατὰ μέγεθος εἴτουν πλεονασμὸν, ὃ δὴ προκοίλιον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοιούτων λέγεται ζῴων· ἑτέρου δὲ κατ' ἔνδειαν, ἤτοι ἔλλειψιν, ὃ σφηκῶδές τε καὶ σφηκοειδὲς λέγεται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν, ἔτι δὲ καὶ λαγαρὸν τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχείας. Εἴη ἂν ὁ παρὼν στίχος τοῦ τοιούτου εἴδους, ὡς τρίχρονος τὸ μέσον, ἤγουν τὸν τέταρτον πόδα, ἰαμβικῶς, καὶ μὴ τετράχρονος σπονδειακῶς, ἢ δακτυλικῶς ὡς ἐχρῆν ἐν μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Τοιοῦτον καὶ τὸ,

καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ· ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ προκέφαλος καὶ ἀκέφαλος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός·

Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Ἡ γὰρ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μετ' αὐτὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ ἴαμβον, ἀλλ' οὖν κατὰ τροχαῖον σφηκικὴ καὶ ἀπαχὴς ἐστι λαγαρουμένη. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Προκοιλίου δὲ παράδειγμα τὸ, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ. Ὁ γὰρ τρίτος ποὺς τετρασύλλαβος ὢν, ὄγκωται οἷον τὴν κοιλίαν, καὶ δέεται συστολῆς μετρικῆς. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσφι. Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ ἀσυμμετρίαν ἔχον, ἐθέλει σφίγγεσθαι τῇ συνιζήσει. Ὅμοιον καὶ τὸ πρῶτον ἔπος τῆς Ἰλιάδος. Καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν, Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον, καὶ τὸ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητα. Καὶ οὕτω μὲν καὶ τάδε. Οἱ δὲ τὸ προκοίλιον λαγαρὸν καλέσαντες διὰ τὸ ἀκούειν ἴσως λαγαρὸν εἶναι οὗ τὸ πάχος ἐκκεκένωται εἰς πλάτος, οὐκ ἂν ἀρέσκοιεν τοῖς παλαιοῖς. Il. μ'. p. 900 =858, 20. Ἐν δὲ τῷ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, στιχηρόν ἐστι πάθος ὃ λέγεται καὶ μυουρία διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ μειουρία διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυρριχισθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολὴν παθόντος κατὰ μυὸς οὐρὰν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἤτοι τέλους ἄκρου, ὥσπερ ἔμπαλιν ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὁ περὶ τὴν ἀρχὴν καὶ οἱονεὶ κεφαλὴν συσταλεὶς, ὁποῖον καὶ τὸ, Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. Ἕτεροι δὲ τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἐκτατικὴν εἰδότες, ἀπ' αὐτῆς φασι προστεθῆναί τι χρόνου τῇ τοῦ ο φυσικῇ βραχύτητι, ὡς εἰς τροχαίου ἀπάρτισιν. Ἄλλοι δὲ ὄπφιν μετέγραψαν, οἷα ὀκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ, διὰ τὸ οὐχ Ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην οὐ διπλάζει τὰ δασέα, ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ οὐ γλωσσῆς Ἑλλήνων ἐστί. Διὸ καὶ τὸ κὰπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προείρηται. Monet deinde καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον, ὅμως Ὅμηρος τὸν Ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον, καὶ τὴν συστολὴν, καὶ τὴν εἰς τὸ τάχυ φεύγειν ῥοπὴν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου, καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. Il. ο'. p. 1012, 33=1013, pen. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὗ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ, Οὓς τέκετο Ῥέα, εἰ καὶ εἰς τρίβραχυν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ' οὖν εἰς δάκτυλον λογίζεται, οἷα τοῦ ῥῶ ἐκτείνοντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. Καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελὴς, κατὰ τὸ, Καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Εἰ δὲ γράφεται, οὓς τέκε Ῥέα, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, μυουρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τὸ, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν. Vide etiam ad Il. ρ'. 1114, 42=1154, 8. Il. χ'. 1274, 50=1378, 2. Od. γ'. 1464, 61 =123, 39. Od. κ'. 1647, 23= 381, 36. Od. λ'. 1676, 15=422, ult. Od. ο'. 1775, 35=566, 20. Demetrius Phalereus, §. 255. Ἔστι δ' ὅπη κακοφωνία δεινότητα ποιεῖ, καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα δέῃ τοιαύτης. ὥσπερ τὸ Ὁμηρικὸν, τὸ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν· ἦν μὲν γὰρ καὶ εὐφωνοτέρως εἴποντα σῶσαι τὸ μέτρον· Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· ἀλλ' οὔτ' ἂν ὁ λέγων δεινὸς οὕτως ἔδοξεν, οὔτε ὄφις αὐτός. "Ὄφιν "pronunciandum ὄπφιν. Neque "est μείουρος στίχος quod omnibus "vetustissimis criticis persuasum "fuit." Scaliger ad Eusebium p. 111=119. Adi sis Marium Victorinum p. 2511. Inter recentiores hoc genere metri utitur Lucianus Tragodop. 311—323.

ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασὶ, καὶ ὁ μείουρος· οὓς καὶ [x] πάθη τῶν στίχων φασί.

2 Προκέφαλος οὖν ἐστὶν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. δ'. 682.)

Ἦ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο.

καὶ ἐν τῷ,

Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

3 Ἀκέφαλος δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπῃ χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

[x] πάθη τῶν στίχων] Πάθη τοῦ δακτυλικοῦ ἕξ· τρία μὲν κατὰ μέγεθος, τρία δὲ κατ' ἔλλειψιν. Κατὰ μέγεθος μὲν, τὸ λεγόμενον μακροκέφαλον, καὶ τὸ προκοίλιον καὶ τὸ μακροσκελές. Καὶ μακροκέφαλον μὲν ὅτε πλεονάζει συλλαβῇ κατ' ἀρχήν, καὶ συναίρεσις γίνεται συλλαβῶν εἰς μίαν, οἷον, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Προκοίλιον δὲ, ὅταν τὸ αὐτὸ τοῦτο κατὰ τὸ μέσον πάθῃ, ὡς ἐν τῷ, Ἀχιλλεῦ Πηλέως υἱέ· ὁ τρίτος γὰρ πούς ἐστι λέως υἱέ. Μακροσκελὲς δὲ, ὅταν συλλαβῇ κατὰ τὸ τέλος πλεονάσῃ, ὡς ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱερὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηναίων, ἀνάγκη γάρ ἐστι τὸν τελευταῖον πόδα ἀντὶ τρισυλλάβου δισύλλαβον εἶναι. τὸ δὲ κατ' ἔλλειψιν· ἔστι γὰρ ἀκέφαλον τὸ ἐλλεῖπον χρόνῳ κατ' ἄρχην, ὡς ἐν τούτῳ, ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἥκοντο. Λαγαρὸν δὲ τὸ ἐλλεῖπον χρόνῳ κατὰ τὸ μέσον, ὡς τὸ, βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· ὅτε γὰρ δεύτερος πούς αιο ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ τροχαῖος, ὅτε δὲ τὸ ō συλλαβὴν οὐ δύναται μακρὰν ποιεῖν, δῆλον ὅτι μὴ ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. Τὸ δὲ ἐλλεῖπον χρόνῳ κατὰ τὸ τέλος μείουρον λέγεται, ὡς ἐν τῷ Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Χαίρει δὲ μάλιστα τὸ αὐτὸ μέτρον τῷ συνδέσμῳ τῶν ποδῶν, ὅταν κατὰ μηδὲν εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίζῃ, ἀλλὰ συνδεδεμένοι πως εἰσὶν ἀλλήλοις, ὡς τὸ, Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε· παραιτεῖται δὲ τὴν κατὰ πόδα τομὴν, ὡς ἐν τῷ, Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν. καθ' ἕκαστον γὰρ πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπήρτισται· παραιτεῖται δὲ καὶ τὴν δίχα τομὴν, ὡς ἐν τῷ, ἔνθ' αὖτ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλεῖ μίμνειν οὔτ' Ἀγαμέμνων. ἀπήρτισται γὰρ ἀληθῶς εἰς μέρος λόγου κατὰ τὸν τρίτον πόδα. καὶ τὴν ἐν τριχῇ διαίρεσιν ὡς ἐν τῷ Ἥρως μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεαι κούρην. ῥυθμικὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα ἢ μετρικά. τὴν δὲ κατὰ τὸν τέταρτον πόδα τομὴν οὐκ ἀποστρέφεται, ὅτι πλείω μέρη τοῦ λόγου τῷ στίχῳ συνδέδεται. Τούτῳ τῷ μέτρῳ συμπίπτει καὶ τὰ βουκολικὰ καλούμενα, ἐὰν εἰς τὸν τέταρτον πόδα δάκτυλον ἀπαρτίζηται. παραιτεῖται δὲ καὶ πέμπτον εἶναι σπονδεῖον.—Ὅτι πᾶν μέτρον παραλήγεσθαι βούλεται τῷ οἰκείῳ ποδὶ, οὗ καὶ ἐπώνυμον ἐστὶ μάλιστα, ὅταν ἀπαρτίζηται μέρος λόγου ἐν αὐτῷ· ὥστε ἐκείνῳ (Od. ξ'. 239.) ἦ ἐνανήσασθαι χαλεπὴ δὲ δήμου φῆμις. καὶ γὰρ τῇ ἀκοῇ αὐτόθεν προσπίπτει τὸ κεχηνὸς τοῦ ἔπους εἰ καὶ σπονδεῖος ἔστι ἀλλ' ἧττον ἐλλείπω ὅταν τὸ ἑξῆς συνῆπται ποδί.—Μεσόκλαστοι δέ εἰσιν ὅσοι κατὰ τὸ μέσον πάθος τι ἔχουσι, ὡς τὸ βῆ δ' εἰς Αἰόλου— S. Confer cum his Draconem p. 137, sq.

καὶ ἐν τῷ, (Il. α΄. 70.)

ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα,

λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

4 Προκοίλιος δὲ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ, ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Il. β΄. 544.)

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.

πλεονάζει γὰρ ἐν ΔΗΪΩΝ ἡ ι. χρόνῳ δὲ, ὡς ἐν τῷ, (Il. α΄. 17.)

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·

πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ ΚΑΙ χρόνος.

5 Λαγαρὸς δὲ, ὅν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. κ΄. 60.)

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα,

ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ ο χρόνος ἢ συλλαβή.

6 [y]Δολιχόουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, οἷον, (Od. ε΄. 231.)

λεπτὸν καὶ χάριεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ.

πλεονάζει γὰρ τῇ ι συλλαβῇ.

7 [z]Μείουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

τούτων μὲν οὖν τῶν ἓξ τρόπων ὅσοι δύνανται ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη.

8 Ζητήσειε δ' ἄν τις περί τε τοῦ, (Il. ι΄. 5.)

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον.

καὶ τοῦ, (Od. σ΄. 246.)

Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή· προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσίν. οὔτε γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. Φαμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλλείπουσι χρόνῳ ἢ συλλαβῇ· κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. Ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας

[y] ΔΟΛΙΧΟΟΥΡΟΣ] Draco p. 141, 15. Δολιχόουρος—ὁ δολιχὴν, ἤγουν μακρὰν, τὴν οὐρὰν, τουτέστι τὴν ἕκτην χώραν ἔχων, οἷον, Νέστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

[z] ΜΕΙΟΥΡΟΣ] Μύουρος scribendum statuit Meinekius Sp. 2. in Athenæum p. 35. Vid. Eustath. supra p. 194.

χώρας ἐκπέσῃ, καὶ ἀντ' αὐτῆς βραχεῖα τεθῇ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης
9 τὸ ἔπος γίνεται. Καὶ τούτων τῶν προτεθέντων στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονές κε μνηστῆρες,

δύναται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε καὶ ο συλλαβῆς εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ, (Od. η'. 119.)

Ζεφυρείην πνείουσα.

10 Φασὶ δέ τινες καὶ περὶ τούτων, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον·

ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ᾔσθετο τῆς τοῦ δασέος Φ ἐκφωνήσεως, πλέον τὶ ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ
11 Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τὶ νέμειν. Τὸ αὐτό φασι καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείην. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν κἂν τούτῳ τὴν ΖΕ συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος Φ ἐπαγωγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ΟΦΙΝ. ἀλλ' ἡ ΡΕΙ συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον προβῆναι. οὐ γὰρ δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μή που τὴν ΡΕΙ συλλαβὴν διὰ τοῦ Ι φήσειε γράφεσθαι. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ ΒΟΡΕΗΣ τὴν [a] ΒΟ καὶ ΡΕ συλλαβὴν ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν ΒΟ συλλαβὴν τοῦ Ρ ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται, (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως,)
12 οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. Ἀκέφαλος οὖν πάντῃ ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, (Il. α'. 193.)

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

καὶ ἐν τῷ, (Od. δ'. 90.)

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα.

οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως οὔτε διὰ κοινῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. Τούτοις ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, (Od. μ'. 423.)

ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

[a] Lege τὴν ΡΕ καὶ ΗΣ συλλαβήν. PAUW.

Εἰσὶ δὲ καὶ εἴδη στίχων ἕξ· [b] ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχὺς, μαλακοειδὴς, κακόφωνος, καὶ λογοειδής. Ἰσόχρονος μὲν οὖν ἐστὶν, ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ, (Od. φ΄. 15.)

Τὼ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν.

14 Ἀπηρτισμένος, [c] ὁ διάνοιαν αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ· οἷον,

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

15 Τραχὺς δέ ἐστιν, ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἷον, (Il. γ΄. 363.)

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

16 Μαλακοειδὴς δέ ἐστιν, [d] ὁ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς· οἷον, (Il. ρ΄. 51.)

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

17 Κακόφωνος δέ ἐστιν, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν· οἷον, (Od. λ΄. 127.)

Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

18 [e] Λογοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον,

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

[b] ἰσόχρονος] Eustath. Il. λ΄. p. 836, 15 = 770, 32. Σημείωσαι δ᾽ ἐνταῦθα καὶ ὅτι στίχου ὁλοσπονδείου κειμένου, τοῦ, Ἀτρείδης τὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἐκ δίφρου γουναζέσθην, τὰ τοιαῦτα ἔπη εὐτελῆ φασὶν εἶναι οἱ παλαιοὶ τῇ τῆς στιχοποιίας κατασκευῇ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον· δωδεκασύλλαβοι γὰρ ἐξ ἀνάγκης εἰσί· τούς γε μὴν ὁλοδακτύλους ἢ πολυδακτύλους μεγαλοπρεπεστέρους κρίνουσιν. Δῆλον δ᾽ ὅτι σπάνιοι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰσὶν οἱ ὁλοσπόνδειοι, ὁποῖος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐκεῖνος, τὼ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξ. ἀ. Vid. et Schol. Ven. ad Il. λ΄. 130.

[c] ὁ διάνοιαν] Draco p. 141, 11. ὁ τὴν σύνταξιν πᾶσαν καὶ τὴν διάνοιαν ἔχων ἐν ἑαυτῷ.

[d] ὁ λείως] Ex Plutarcho T. ult. ed. Reisk. p. 810. fragm. Μαλακοειδής ἐστιν, ὁ ὁμαλῶς καὶ οὐ βιαίως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς. SANTENIUS ad Terent. Maur. p. 246. ὁ καλῶς καὶ οὐ βιαίως ἀλλὰ λείως ἐ. Draco p. 141, 19.

[e] ΛΟΓΟΕΙΔΗ΄Σ] Forma pedestris illa, cujus hoc proprium est, ut neque cæsuram sibi propriam habeat, neque alia lege teneatur, quam hac, ut tolerabilis quædam species relinquatur versus heroici. Hic enim versus ab antiquis eodem modo, ut apud nostros liberiores iambi, ad illud poeseos genus adhiberi solebat, quod proximum est prosæ orationi, ab eaque pene solo metro distat. Is usus, repetendus fortasse a poëtis didacticis, etsi multi horum vere poëtarum nomine digni sunt, permanavit deinde ad leviorum argumentorum tractationem, parœmias, sillos, alia. Ejusmodi poëma fuit Archestrati, sæpissime laudatum ab Athenæo. Eoque referendi sunt etiam versus hexame-

p. 49, 6. Ἐπίχαρμος μνημονεύει] Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.

19 p. 57, 10. Εἷς ὢν τῆς Πλειάδος] Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς Πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς [f]Ὁμηροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος[g].

20 p. 93, 1. Τῶν ἀωρολείων] Ἀωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, τοῦτ' ἔστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ Ἐλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι, συντιθέντες τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου, [h]τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ

tri in comœdia Græcorum, quorum exempla vide apud Aristoph. in fine Ranarum, in Eq. 197 sq. 1015 sq. 1030 sq. 1037 sq. 1051 sq. 1067 sq. 1080 sq. Pac. 118 sq. 1063—1113. Lys. 770 sq. et admixtis iambis Pac. 1270 sq. Av. 967 sq. Eodemque pertinent Horatii Epistolæ et magis etiam Sermones. HERMANN. El. D. M. p. 353. Post h. l. addit Draco p. 142, 9. Περὶ σφηκίου. Σφηκίας δέ ἐστιν ὁ εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τομὰς τεμνόμενος, τῆς τομῆς εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζούσης, ὡς ἐν τῷδε· ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. εἴρηται δὲ σφηκίας ἀπὸ τῆς σφηκὸς ζωϋφίου κατὰ τὸ μέσον λεπτοτάτου ὄντος.

[f] Lege Μυροῦς. PAUW. ὁ Μυροῦς υἱὸς Potter. post Præf. ad Lycophr. Suid. v. Σωσίθεος et v. Ὅμηρος Ἀνδρομ. v. Schweigh. ad Athen. p. 490 E. T. VI. p. 238.

[g] Addit S. Τινὲς ἀντὶ τοῦ Αἰαντιάδου καὶ Σωσιφάνους Διονυσιάδην καὶ Εὐφρόνιον τῇ Πλειάδι συντάττουσιν. Οὗτος δὲ ὁ Φιλίσκος οὐκ ἐφεῦρε πρῶτος τὸ τοιοῦτον μέτρον, ἀλλ' ὥς φησιν ὁ μετρικὸς πρῶτος ὅλα οἱονεὶ εἰς ὁλόκληρα ποιήματα ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἐποίησεν. Αὕτη δὲ ἡ χρῆσις ἣν περιφέρει αὐτοῦ οὐκ ἔστι στίχος ἀλλὰ περίοδος· ὑπερβαίνει γὰρ τὸ δυοτριακοντάσημον· ἡ δὲ Καλλιμάχου πεντάμετρος οὖσα οὐχ ὑπερβαίνει. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐδέποτε τριακονταδύο χρόνους ὑπερβαίνει μέτρον, ἐπεὶ εἰς περίοδον ἐμπίπτει.

[h] τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου

2 *χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. Βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διῄρηται πενθημιμερῆ εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομὴν, πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς· ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεραπευομένους, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου, οἷον,*

Νηΐδες οἱ μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

τούτου γὰρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ μούσης. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστὶν ὅτε καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

3 *Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. Τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, [1]ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν.*

add. N. et sic em. Hermannus de Metris p. 233. Santen. Terent. Maur. p. 290.

[1] *ἐπῳδὸν*] Schol. Euripid. Hec. 640. *καλεῖται ἐπῳδὸς διὰ τὸ ἐπᾴδεσθαι τῇ τε στροφῇ καὶ τῇ ἀντιστροφῇ, ἤγουν μετὰ τὴν στροφὴν ᾄδεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν μὲν στροφὴν κινούμενοι πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ χορευταὶ ᾖδον, τὴν δὲ ἀντιστροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ, τὴν δὲ ἐπῳδὸν ἱστάμενοι ᾖδον, ἐδήλου δὲ, ὥς φασιν, ἡ μὲν στροφὴ τὴν οὐρανοῦ ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν· ἡ δὲ ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανητῶν, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἕω γινομένην· ἡ δὲ ἐπῳδὸς τὴν τῆς γῆς στάσιν, ἱσταμένων τῶν χορευτῶν ᾀδομένων.* Conferas cum his Schol. Pindari T. II. p. 163. Heyn.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΟΙΝΤΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

ΑΡΧΗ μὲν οὖν ἡ τῆς μετρικῆς ὁ περὶ στοιχείων λόγος· εἶθ' ὁ περὶ συλλαβῶν· εἶθ' ὁ περὶ ποδῶν· εἶθ' οὕτως ὁ περὶ τῶν μέτρων· τελευταῖος δὲ ὁ περὶ ποιήματος, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ σκοποῦ τῆς μετρικῆς παρατιθέμενος.

2 Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστὶ φωνῆς ἐνάρθρου μέρος ἐλάχιστον. Τῶν δὲ στοιχείων τὰ μὲν τορὸν καὶ ἐξάκουστον προϊέντα τὸν ἦχον, φωνήεντα λέγεται· τὰ δὲ ἀμυδρῶς τῆς ἀκοῆς καθικνούμενα, ἡμίφωνα· τὰ δὲ μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἠχοῦντα παντάπασιν ἄφωνα, [a]οἷον ὀλιγόφωνα,
3 προσαγορεύεται. Τῶν μὲν οὖν φωνηέντων τὰ μὲν ἐλα- p. 44 ed. Meib.
χίστῳ χρόνῳ προενεχθῆναι δυνάμενα, βραχέα λέγεται· τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης μείζονι, μακρά· τὰ δ' ἐπαμφοτερίζοντα τῷ χρόνῳ, καλεῖται δίχρονα. Τῶν δ' ἡμιφώνων τὰ μὲν δύο συμφώνοις ἐν τοῖς μέτροις ἰσοδυναμοῦντα λέγεται διπλᾶ· τὰ δὲ ἔλαττον ἑνὸς συμφώνου δυνάμενα κατὰ συμπλοκάς, ὑγρὰ καλεῖται· τὰ δὲ μηδετέρας τούτων

[a] Verba *οἷον ὀλιγόφωνα* desunt MS. Magd. Meibomius citat Martianum Capellam lib. iii. *Mutæ ideo hoc nomine nuncupantur quoniam nisi illis vocales associatæ succurrerint, intra oris sonitum ante auspicia moriuntur.*

*κοινωνοῦντα διαφορᾶς, ἰδιαζόντων μέντοι γε ἀφώνων, τὰ
μὲν ἐπιπολῆς κινοῦντα τὸ πνεῦμα, ψιλά· τὰ δὲ ἔνδοθεν
μετὰ σφοδρότητος ἐξάγοντα, δασέα· τὰ δὲ μεταξὺ ποι-
οῦντα, μέσα προσαγορεύεται.*
4 *Τούτων συντιθεμένων γίνονται συλλαβαὶ, ταῖς τῶν
φωνηέντων διαφοραῖς, ὧν ἐπέχουσιν, ὁμώνυμοι. Καὶ
αἱ μὲν ἐξ ἑνὸς ἔχουσι τὰς δυνάμεις· αἱ δὲ ἐκ πλειόνων.
Καὶ τούτων αἱ μὲν ἐκ φωνηέντων, ὡς αἱ δίφθογγοι, ἃς
ἤτοι κατὰ κρᾶσιν, ἢ κατὰ συμπλοκὴν,*[b] *κατ' ἐπικράτειαν
γίνεσθαι φαμέν· αἱ δὲ καὶ διὰ συμφώνων, ὡς αἱ θέσεις*
5 *σχηματιζόμεναι. Αἱ μὲν οὖν μακρὸν ἔχουσαι* [c]*στοι-
χεῖον, ἢ δίχρονον ἐκτεινόμενον, ἢ* [d]*βραχὺ στοιχεῖον δι-
χρόνῳ συμπλακὲν, ἢ δίχρονα δύο ἀλλήλοις συμπλακέντα,
καλοῦνται μακραί· αἱ δὲ βραχὺ φωνῆεν, ἢ δίχρονον
συστελλόμενον, ἤτοι καθ' αὑτὸ, ἢ μετὰ ἁπλοῦ συμφώ-*
6 *νου, βραχεῖαι λέγονται. Καὶ αὗται μὲν φυσικαὶ τῶν* p. 45
*συλλαβῶν διαφοραί. Γίνονται δέ τινες καὶ κατὰ πρόσ-
θεσιν τῶν συμφώνων μακραὶ συλλαβαί· ἤτοι διὰ τὴν
ἰδίαν θέσιν προσλαβοῦσαι μῆκος, ὡς ἡ εἰς δύο σύμφωνα
λήγουσα ἢ εἰς ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπὸ τῶν ἑξῆς, ὡς ἡ
ἔχουσα δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα, ἢ ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπ'
ἀμφοτέρων, ὡς ἡ λήγουσά τε εἰς ἁπλοῦν, ἔχουσά τε*
7 *ἐπιφερόμενον ἁπλοῦν. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων δέ-
δεικται τὰ μεγέθη τῶν στοιχείων τοῖς διαστήμασιν ἰσά-
ριθμα τοῦ τόνου. Τὸ μὲν γὰρ ἐλάχιστον αὐτῶν τοῦ
μεγίστου τεταρτημόριόν ἐστιν, ὡς ἡ δίεσις τοῦ τόνου·
τὸ δὲ μέσον, ἥμισυ μὲν τοῦ μείζονος, διπλάσιον δὲ τοῦ*

[b] *ἢ κατ' ἐπικρ.* legendum censeo. MEIBOM.

[c] Pro *στοιχεῖον* hic et infr. mallem *φωνῆεν*. MEIBOM.

[d] Ut syllaba *ει* in *εἶδος*, syllaba *οι* in *οἶκος*, sic *εὖρος*, *οὖρος*. Sequentis versus exempla sunt, *αι*, *αυ*, *υι*, in nominibus *αἷμα*, *αὖλαξ*, *ἅρπυια*. Hos duos versus uno vocabulo comprehendere potuisset, scribendo, *ἢ δίφθογγον*. MEIBOM.

ἐλάσσονος. Τῆς μὲν γὰρ μακρᾶς ἡμίσεια ἡ βραχεῖα·
8 τῆς δὲ βραχείας, ἁπλοῦν σύμφωνον. Δῆλον δὲ ἐκ τοῦ
τὴν βραχεῖαν ἢ διπλοῦ συμφώνου παρατεθέντος, ἢ ἑνὸς
φωνήεντος, γενέσθαι μακράν. Ἔτι τῶν συλλαβῶν αἱ
μὲν οἷαι καθ' ἑαυτὰς θεωροῦνται, τοιαῦται κἀν ταῖς
παραθέσεσι τῶν ἑπομένων φαίνονται· αἱ δὲ μεταβάλ-
λουσαι, ὡς ἔκ τε τῶν θέσει μακρῶν, κἀκ τῶν κοινῶν
9 ἐστὶ συνιδεῖν. Ἐκ γοῦν τῶν εἰρημένων διαφορῶν ἐν
ταῖς συλλαβαῖς διαφοραὶ συνίστανται τῶν λεγομένων
κοινῶν ἢ μέσων ἐν τοῖς ποσί. Μέσαι μὲν οὖν εἴρηνται
καὶ κοιναὶ, διὰ τὸ ποτὲ μὲν βραχείας, ποτὲ δὲ μακρὰς
ἐκπληροῦν χρείας. Τούτων δὲ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν φύσει
μακρῶν λαμβάνονται, ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγῃ
10 συλλαβὴ, τῆς ἑξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης· τῷ γὰρ p. 46
οὐκ ἔχειν μεταξὺ σύμφωνον τὸ συνάπτον αὐτὰς, κεχη-
νότας ἀπεργαζόμεναι τοὺς ἤχους, τὴν τῆς φωνῆς δια-
λύουσιν εὐτονίαν, ἥ τε ἡμετέρα σπουδὴ τοῦ τὴν δευτέραν
ἐπιλαβεῖν διὰ τὴν τῆς φωνῆς συνέχειαν, πρὶν ἐντελῆ
[e] προενέγκασθαι τὴν προτέραν, τῆς τοῦ καθηγουμένου
11 τόνου μακρότητος ἀποτέμνεται· αἱ δ' ἀπὸ τῶν φύσει
βραχειῶν, ὅταν εἰς μέρος λόγου συλλαβὴ λήγῃ· ἡ γὰρ
μεταξὺ διάστασις τῆς τοῦ προτέρου τελευτῆς καὶ τῆς
ἀρχῆς τοῦ δευτέρου μῆκος [f] τῇ συλλαβῇ παρέχεται·
12 αἱ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε δυοῖν ἐπιφερομένοιν
συμφώνοιν, τὸ μὲν ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ, ὑγρόν· ὑπὸ γὰρ
τοῦ καθηγουμένου τῆς συμπλοκῆς στοιχείου, παχυφωνο-
τέρου τυγχάνοντος, [g] ὁ τοῦ δευτέρου λεπτότερος ὢν ἐκ-
13 θλίβεταί τε καὶ πιέζεται. Πάλιν τούτων τινὲς ἀπὸ μὲν

[e] προσενέγκασθαι] Melius puto προενέγκασθαι. MEIBOM.

[f] τῆς συλλαβῆς] τῇ συλλαβῇ MSS. Ox. Melius. MEIBOM.

[g] Videtur subaudiendum esse ἦχος, licet non præcesserit. Alias bene foret, τὸ τοῦ δευτέρου λεπτότερον ὄν. MEIBOM.

τῶν φύσει μακρῶν ἧττον κοιναὶ γίνονται, ὅταν ἡ φωνη-
έντων πάσχουσα συλλαβὴ σύγκρουσιν εἰς μέρος λόγου
τε λήγῃ, καὶ διὰ [h] φθόγγων γίνηται τῶν κατὰ συμπλο-
κὴν, λέγω δὲ τῶν δι' αὐτῶν συντιθεμένων· [i] εὐτονωτέρους
γὰρ [k] αὗται ποιοῦνται τοὺς ἤχους, ἀμφότερα φανερῶς
14 ἐκβοῶσαι τὰ φωνήεντα. [l] Ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν, ὅταν
μὲν εἰς μέρος λόγου λήγουσα συλλαβὴ φωνηέντων
πάσχῃ σύγκρουσιν λίαν ἀσθενής· μῆκος δὲ προσλαμ-
βάνουσα πλέον ἢ κατὰ κοινὴν, τὸ ἀρκτικὸν τῆς μετ'
15 αὐτὴν συλλαβῆς στοιχεῖον συμβαίη δασύνεσθαι. Αἱ
δ' ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε [m] καθηγησαμένου κατ' p. 47
ἐπιφορὰν ἀφώνου [n] τὸ μ̄ τῶν ἀμεταβόλων συμπλέκεται.
Τῶν γὰρ λοιπῶν ὑγρῶν κατὰ πρόεσιν πνεύματος ἐκ-
φωνουμένων, τοῦτο μόνον ἐμφράττοντες [o] ἡμῶν τοὺς
16 πόρους ἐκφωνεῖν βιαζόμεθα. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν
καιρὸν ἐναντιοπαθοῦν τὸ φωνητικὸν ὄργανον οὐκ ἀπει-
κότως [p] κολούει τὴν τῆς φωνῆς ὁμαλότητα. Τοιγαροῦν
κἂν [q] ἀμετάβολον αὐτῷ συμπλέξωμεν, ἀμφότερά τε τρα-
νῶς ἐθέλοιμεν ἐκφωνεῖν, οὐκέτι κοινὴν, θέσει δὲ μακρὰν
17 τὴν συλλαβὴν ποιησόμεθα. Ἀμέλει καὶ τῶν ἀρχαίων
τινὲς, βουληθέντες τὴν προκειμένην τούτῳ βραχεῖαν πολ-
λαχοῦ ποιεῖν, τὸν μὲν τοῦ μ̄ παρατρέχουσι φθόγγον,
18 τὸν δὲ τοῦ ν̄ μόνον ἐξάκουστον ἀποστέλλουσι. Χρὴ δὲ

[h] φθόγγων] Scribendum censeo φωνηέντων. Certe per sonos intelligere debemus vocales. Sunt autem φωνήεντα κατὰ συμπλοκὴν vocales per connexionem, ex quibus diphthongus fieri potest, ut αι, αυ, ει, ου. MEIBOM.

[i] Pro εὐτονωτέρους leg. εὐφωνοτέρους. MEIBOM.

[k] οὕτως] Leg. e MSS. αὗται sc. συλλαβαί. MEIBOM.

[l] ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν] Mallem ut supra φύσει βραχειῶν ἧττον κοιναὶ γίνονται. MEIBOM.

[m] Forsan melius καθη. ἀφώνου κατ' ἐπιφ. τὸ μ̄. MEIBOM.

[n] τὸ μ̄] Idem sensit Heliodorus apud Hephæstionem p. 7 = 14. Immerito illum reprehendit Hephæstio. MEIBOM.

[o] Quid si χειλῶν τοὺς πόρους, labiorum vias? MEIBOM.

[p] κολούει] κωλύει MSS.

[q] Per ἀμετάβολον intelligitur ἡμίφωνον. Idem docet Hephæstio p. 5. MEIBOM.

*κἀκεῖνο θεωρεῖν, ὡς εἰ μὲν μόνην τὴν συλλαβὴν ἐθέλοι-
μεν [r]κινεῖν, ἐκ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων τὸ μέγεθος αὐτῆς
ἡμῖν ἐπιγνωστέον· εἰ δὲ ἐν ποδικῷ σχήματι, καὶ τὴν
ἑξῆς προσληπτέον πρὸς ἐντελῆ γνῶσιν τῆς τοῦ ποδὸς
19 ἐπισκέψεως. Αὐτίκα παντὸς μέτρου τὴν τελευταίαν
ἀδιάφορον ἀποφαινόμεθα, μηδεμιᾶς αὐτῇ συλλαβῆς ἐπι-
φερομένης, δι' ἧς ἀφωρισμένως ἑνὸς μεγέθους αὐτὴν ἂν
εἰπεῖν [s]προσήκοι.*

20 *Τούτων δὴ συντιθεμένων ἀλλήλαις γίνονται πόδες·
παρὸ καὶ συστήματα συλλαβῶν [t]εἴρηνται. Δύο μὲν
οὖν συντεθεῖσαι γίνονται τέσσαρες· ἢ γὰρ ἄμφω βρα-
χείας ἔχων γίνεται πυρρίχιος, ὁ καὶ παρίαμβος· ἢ μακρὰς,* p. 48
*σπονδεῖος· ἢ βραχεῖαν καθηγουμένην, ἑπομένην δὲ μα-
21 κρὰν, ἴαμβος· ἢ ἐναντίως, τροχαῖος. Τριῶν δὲ συγκει-
μένων, ὀκτώ· ἢ γὰρ τὰς τρεῖς βραχείας [u]ἔχει, καὶ ποιεῖ
χορεῖον· ἢ τὰς τρεῖς μακρὰς, καὶ ποιεῖ μολοσσὸν, ἀπὸ
ἔθνους οὕτω προσαγορευόμενον· ἢ μίαν μακρὰν, τὰς δὲ
λοιπὰς βραχείας κατὰ τὰς τρεῖς χώρας, καὶ ποιεῖ δάκτυ-
λον, ἀμφίβραχυν, ἀνάπαιστον· ἢ μίαν βραχεῖαν καὶ δύο
μακρὰς ἀμοιβαδὶς, καὶ γίνεται βακχεῖος, ἀμφίμακρος,
22 παλιμβακχεῖος. Τεσσάρων δὲ συλλαβῶν ἐκτεθεισῶν
γίνονται πόδες δέκα ἓξ, οὓς δυνατὸν διὰ τῶν ὁμοίων
θεωρεῖν μεθόδων· ἢ γὰρ τέσσαρας ἔχων βραχείας κα-
λεῖται προκελευσματικὸς, ἢ τέσσαρας μακρὰς, δισπον-
δεῖος· ἢ δύο βραχείας ἡγουμένας ἔχων, δύο δὲ μακρὰς
ἑπομένας, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος· ἢ ἐναντίως ἐσχημα-
τισμένος, ἀπὸ μείζονος· ἢ περιεχούσας ἔχων τὰς μα-*

[r] *κινεῖν*] Puto legendum *ἰδεῖν* vel *κατιδεῖν*. MEIBOM.

[s] *προσήκοι*] *προσήκει* ed. Meib.

[t] *εἴρηται*] Mallem *εἴρηνται*, sc. *οἱ πόδες*. Ibidem O. *συντεθεῖσαι*. pro quo omnino leg. *συντεθεισῶν*, ut p. 48. MEIBOM.

[u] *ἔχει*] Aliquid deesse videtur: vel oratio est *ἀνακόλουθος*. Quo enim respicit verbum *ἔχει*? Restituerim non *ὁ πούς*, sed *ἡ λέξις*. MEIBOM.

κρὰς, ἐν μέσῳ δὲ τὰς βραχείας, χορίαμβος· ἢ ἐναντίως ἔχων, ἀντίσπαστος· ἢ τὰς μὲν μακρὰς ἐν περιτταῖς ἔχων χώραις, τὰς δὲ βραχείας ἐν ταῖς ἀρτίοις, διτρόχαιος· ἢ ἐναντίως ἔχων, διΐαμβος· ἢ μίαν μὲν μακρὰν ἔχων, τὰς δὲ λοιπὰς βραχείας, παίωνας ποιεῖ τέσσαρας, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς μακρᾶς τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας· τὸν μὲν [x] οὖν πρώτην ἔχοντα, πρῶτον· τὸν δὲ
23 *δευτέραν, δεύτερον, καὶ τὰς ἑξῆς ἀνάλογον. Εἰ δὲ μίαν μὲν ἔχει βραχεῖαν, τὰς δὲ λοιπὰς μακρὰς, τοὺς ἐπιτρί-* p. 49
τους ἀποτελεῖ, ἀπὸ τῆς χώρας, ἐν ᾗ τίθεμεν τὴν βραχεῖαν, κατὰ ταυτὰ τοῖς παίωσι τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἐχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. Ὁ μὲν γὰρ τῶν δισυλλάβων ἐν
24 *αὐτῷ τρίσημος· ὁ δὲ τετράσημος. Τούτων πάλιν συντιθεμένων γίνονται πόδες, δισυλλάβων μὲν καὶ τρισυλλάβων πεντασύλλαβοι [y] λβ· τῶν δὲ τρισυλλάβων ἀλλήλοις παρατιθεμένων, ἑξασύλλαβοι ἑξηκοντατέσσαρες, οὓς καὶ μετρικὰς προσαγορεύουσι συζυγίας. Μέχρι γὰρ ἑξάδος ηὐξήθη συλλαβή τε καὶ πους καὶ μέτρον, διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ τελειότητα, καὶ τῷ περιέχεσθαι πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς τῆς [z] συμφωνίας λόγους.*

25 *Ἐκ δὴ τῶν ποδῶν συνίσταται τὰ μέτρα. Μέτρον μὲν οὖν ἐστὶ σύστημα ποδῶν ἐξ ἀνομοίων συλλαβῶν*

[x] *οὖν* MSS. deinde *καὶ τοὺς ἑξῆς* sc. *παίωνας*. MEIBOM.

[y] *λβ*. Quum enim quatuor sint pedes disyllabi et octo trisyllabi, iis inter se multiplicatis 32 pedes quinum syllabarum consurgunt. Atque hoc liquebit, si singulis disyllaborum octo trisyllabi addantur. Eodem modo singulis trisyllaborum ad octo trisyllabos additis, habebuntur hexasyllabi pedes 64. MEIBOM.

[z] *συμφωνίας λόγους*] Hoc de numero consonantium intelligendum, quarum sex cum Aristoxeno plerique omnes Harmonici statuebant, recepta in illarum numerum, contra Pythagoricorum sententiam, dia pason et dia tessaron consonantia. MEIBOM.

συγκείμενον, ἐπὶ μῆκος σύμμετρον. Διαφέρειν δὲ τοῦ
ῥυθμοῦ φασὶν, οἱ μὲν, ὡς μέρος ὅλου· τομὴν γὰρ ῥυθ-
μοῦ φασὶν αὐτὸ, παρὸ καὶ μέτρον εἰρῆσθαι διὰ τὸ
26 μείρειν, ὃ σημαίνει μερίζειν· οἱ δὲ κατὰ τὴν ὕλην. Τῶν
γὰρ γινομένων ἐκ δυοῖν ἀνομοίων τοὐλάχιστον [a]γεννώ-
μενον, τὸν μὲν ῥυθμὸν ἐν ἄρσει καὶ θέσει τὴν οὐσίαν
ἔχειν, τὸ δὲ μέτρον ἐν συλλαβαῖς καὶ τῇ τούτων ἀνο-
μοιότητι. Ταύτῃ τοι ῥυθμὸν μὲν συνίστασθαι καὶ διὰ p. 50
τῶν ὁμοίων συλλαβῶν καὶ διὰ τῶν ἀντιθέτων ποδῶν·
μέτρον δὲ διὰ μὲν τῶν πάσας ὁμοίας [b]ἐχόντων μηδεπώ-
27 ποτε, διὰ δὲ τῶν ἀντιθέτων ὀλιγάκις. Τῶν δὴ μέτρων
πρωτότυπα μέν ἐστι καὶ ἁπλᾶ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα· δακ-
τυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, χοριαμβι-
κὸν, ἀντισπαστικὸν, ἰωνικὰ δύο, παιωνικόν. Τούτων
τὰ μὲν ἄλλα μέχρι τεσσάρων ποδῶν εὐπρεπῶς ηὔξηται·
τὸ δὲ δακτυλικὸν, ὅτε καταληκτικὸν γίνεται, μέχρι ϛʹ.
28 [c]Τὸ μὲν γὰρ καθ' ἕνα βαίνεται πόδα, καὶ προχωρεῖ
σύνεγγυς κδʹ χρόνων, ἰσαρίθμων ταῖς ἐν τῷ διὰ πα-
σῶν διέσεσι· τὰ δὲ, κατὰ [d]διποδίαν ἢ συζυγίαν καὶ
προχω(ρεῖ μέχρι . . .) ων χρόνων, ἢ ὀλίγῳ πλει-
όνων, ὅθεν τινὲς τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρημένον
τῶν χρόνων πλῆθος διαιροῦντες εἰς δύο σύνθετα προσ-
29 ηγόρευσαν. Τῶν δὲ μέτρων τὰ μὲν ἀκατάληκτα κα-
λεῖται, ὅσα ταῖς ἐνούσαις συλλαβαῖς συναπαρτίζει
τοὺς πόδας· ἃ δὲ καταληκτικὰ, ὅσα συλλαβὴν ἀφαιρεῖ
τοῦ τελευταίου ποδὸς, σεμνότητος ἕνεκεν τῆς μακροτέ-

[a] γεννώμενον] Cod. Scal. γεννωμένων. Oxon. γενωμένων. Melius scriberetur γενόμενον. MEIBOM.

[b] Bene Cod. Magd. ἐχόντων ποδῶν μηδὲ πώποτε. Sed ultimum melius conjunctim. MEIBOM.

[c] Τὸ μὲν] Scribo τὰ μέν. MEIBOM.

[d] διποδίαν ἢ βαίνοντα] Codd. Ox. διποδίαν ἢ συζυγίαν καὶ προχώρων χρόνων, ἢ ὀλίγῳ πλειόνων. ὅθεν τινὲς τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρημένον. Doctiss. Langbainius hic in marg. προχωρεῖ μέχρι . . . . ων χρόνων. Aliquid enim deesse nemo non videt. Scribo μέχρι τῶν αὐτῶν χρόνων, ἤ. MEIBOM.

*ρας καταλήξεως· τὰ δὲ βραχυκατάληκτα, οἷς ποὺς
δισύλλαβος ἐλλείπει· τὰ δ' ὑπερκατάληκτα, ἐν οἷς μία
συλλαβὴ περισσεύει. Εἰ γὰρ ποὺς πλεονάζει, ταυτὸν
γίνεται τῷ βραχυκαταλήκτῳ. Καὶ μὴν ἃ μὲν αὐτῶν
30 ἐστὶ δίμετρα, ἃ δὲ τρίμετρα, ἃ δὲ τετράμετρα, ἕως ἕξ.
Ἔτι τὰ μὲν διὰ μόνων τῶν ἰσοχρόνων γίνεται ποδῶν·
τὰ δὲ, διὰ πλεοναζόντων τοῖς χρόνοις. Καὶ τὰ μὲν
δέχεται τοὺς ἰσοχρονοῦντας, εἰ δύναιτο τὴν αὐτῶν δια-
τηρεῖν φύσιν· τὰ δ' οὐχὶ, ὅσα διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἰς
ἑτέρου μέτρου φαντασίαν περιΐσταται. Πάλιν τὰ μὲν
31 αὐτῶν ἐξ ὁλοκλήρων ἄρχεται τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυ- p. 51
μίας ἔχει· τὰ δὲ ἐξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά. Καὶ
τὰ μὲν ποιεῖται συνεκφωνήσεις συλλαβῶν, χρείας ἕνεκεν
32 μέτρου· τὰ δὲ οὐχί. [e] Συνεκφώνησις δέ ἐστιν, ὅτε διὰ
τὴν τοῦ ποδὸς συμμετρίαν, δύο συλλαβὰς σύμφωνον
οὐκ ἐχούσας μεταξὺ, ἤτοι δύο βραχείας, ἀντὶ μιᾶς βρα-
χείας, ἢ βραχεῖαν καὶ κοινὴν ἀντὶ κοινῆς, ὅπερ γίνεται
σπανίως, πάλιν δύο βραχείας, ἢ βραχεῖαν καὶ μακρὰν, ἢ
κοινὴν καὶ μακρὰν ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβάνομεν.*

*Εἴπωμεν δὴ βραχέα περὶ ἑκάστου, ποιησάμενοι τὴν
33 ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ· σεμνότερον γὰρ ἁπάντων,
διὰ τὸ τὴν μακρὰν ἀεί ποτε καθηγουμένην ἔχειν. Τὸ
δὴ* ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΝ *ἐπιδέχεται δάκτυλον, [f] καὶ σπονδεῖον, ὡς
ἰσόχρονον· προκελευσματικὸν δὲ οὐδαμῶς· ἀπρεπὴς γὰρ
διὰ τὸ τῶν βραχειῶν πλῆθος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέ-
34 τρου, καὶ πρόεισιν ἕως ἑξαμέτρου, ὁτὲ μὲν ἀκατάληκτον,
ὁτὲ δὲ καταληκτικὸν, ἡνίκα καὶ τοῦ τροχαίου κατὰ τέλος*

[e] De hac figura videri quoque potest Hephæstio. Primum autem illius modum, qui est cum duæ longæ pro una longa adsumuntur, non habet Aristides: potest tamen, secundum Hephæstionis exempla, ad illum referri, quo brevem et longam pro longa adsumimus. MEIBOM.

[f] *σπονδεῖον*] *καὶ σπ.* Hermannus El. D. M. p. 318. qui mox *ἀπρεπὴς* pro *ἀπρεπὲς*, et *βραχειῶν* pro *βραχέων*.

*δεκτικὸν γινόμενον, ἡρῷον καλεῖται. Μόνον δὲ τὸ ἑξά-
μετρον ταύτης τυγχάνει τῆς προσηγορίας, σεμνότερον
γὰρ γίνεται διά τε τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ συλλαβὴν
μὲν κατάρχειν αὐτοῦ μακρὰν, λήγειν δὲ εἰς κατάληξιν*
35 *εὐμεγέθους διαστήματος. Τομαὶ δὲ εὐπρεπεῖς αὐτοῦ,
πρώτη μὲν ἡ μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἣ καὶ
διπλασιαζομένη ποιεῖ τὸ ἐλέγειον· οὗ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ* p. 52
*τὴν μὲν τῆς προτέρας συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν ἐξ
ἀνάγκης μακρὰν ἔχειν, τὴν δὲ δευτέραν συζυγίαν ἀναμ-
φιβόλως ἐξ ἀμφοῖν συγκεῖσθαι δακτύλων· δευτέρα, ἡ
μετὰ* [g] *δύο πόδας· τρίτη δὲ, ἡ μετὰ τρεῖς εἰς συλλα-
βήν· τετάρτη κατ' ἐνίους,* [h] *τέσσαρες δάκτυλοι· ἢ, ὅπερ
ἄμεινον,* [i] *τέταρτος τροχαῖος· ἡ γὰρ εἰς ὅμοια μέρη*
36 *διαίρεσις μᾶλλον ἢ τομὴ καλεῖται.* [k] *Τομὴ δέ ἐστι
μόριον μέτρου* [l] *τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον ἀπαρτίζον,
ὑπὲρ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιροῦν τὸ μέτρον.*
37 *Τοῦ δὲ γενικοῦ δακτυλικοῦ πεποιήκασιν οἱ* [m] *μετὰ ταῦτα
εἴδη, δίμετρον, τρίμετρον, τετράμετρον, πεντάμετρον·
παραβαίνουσι δέ τινες αὐτὸ, καὶ κατὰ συζυγίαν ποιοῦν-
τες τετράμετρα καταληκτικά. Τινὲς δὲ κἂν ταῖς πρώ-
ταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς
ἀνισοχρόνους* [n] *αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται, ποιοῦσι τὰ
καλούμενα λογαοιδικά.*

[g] *δύο πόδας*] Plane addendum *εἰς δισύλλαβον*. MEIBOM.

[h] *τέσσαρες δάκτυλοι*] *τέταρτος δάκτυλος* Santen. Terent. Maur. p. 255.

[i] *τέταρτος τροχαῖος*] Hoc est, dactylicum tetrametrum, in disyllabum desinens, quo primus usus est in Epodis Archilochus, ut scribit Hephæstio. MEIBOM.

[k] *Τομὴ*] Draco p. 126. *τομὴ δὲ μέτρου ἐστὶν εὐπρεπὴς ἀπαρτισμὸς λέξεων ἐν μέσῳ στίχων ἀνανεούμενος, καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ. Τομαὶ δέ εἰσι στίχων πέντε· πενθημιμερὴς, ἑφθημιμερὴς, τρίτη τροχαϊκὴ, τετάρτη τροχαικὴ, καὶ βουκολική.*

[l] *τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον*] *τὸ μόριον ἐν αὐτῷ λόγου* Santen. Terent. Maur. p. 257.

[m] *μετὰ*] *μὲν* Santenius.

[n] *αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται*] *αὐ-*

38 Τὸ δ' ἀντίστροφον τούτῳ τὸ ἀναπαιστικὸν δέχεται
πόδας, δάκτυλον, (σεμνότερον γὰρ ὑπ' αὐτοῦ γίνεται,)
καὶ τὸν ἰσόχρονον σπονδεῖον, καὶ τὸν προκελευσματικόν.
Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου καὶ προχωρεῖ μέχρι
τετραμέτρου. Καὶ ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν καθ' ἕνα πόδα
γίνεται· ὅτε δὲ σύνθετον, δι' ἣν προείπομεν αἰτίαν, κατὰ
39 συζυγίαν ἢ διποδίαν. Διποδία δ' ἐστὶ ποὺς τετρασύλ-
λαβος· τί δ' ἡ συζυγία προειρήκαμεν. Καὶ τὰ εἴδη δὲ p. 53
τῶν καταλήξεων ἐπιδέχεται πασῶν, καὶ τὴν τῶν λογα-
οιδικῶν μέθοδόν τε καὶ χρῆσιν· οὐ κατὰ τὰς πρώτας
χώρας μόνον πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους πα-
ραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τὸν βακ-
χεῖον.

40 Τὸ δὲ ἰαμβικὸν δέχεται δάκτυλον, τρίβραχυν, ἀνά-
παιστον· τροχαῖον δὲ οὐδ' ὅλως· εἰς ἕτερον γὰρ τρα-
πήσεται μέτρον. Σπονδεῖον δὲ δέχεται μὲν ἐν ταῖς
περιτταῖς, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις οὐδαμῶς· ὁ γὰρ χωρί-
σας αὐτὸ τῆς πρὸς τὸ δακτυλικὸν ὁμοιότητος, ὁ κατὰ
τὴν ἄρτιον χώραν ἴαμβός ἐστι· διὸ καὶ τοὺς ἰσοχρό-
νους τῷ σπονδείῳ λίαν σπανίως καὶ κατὰ τὰς [n]περιττὰς
41 παραλαμβάνει. Δέχεται δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἐν τοῖς ἀκατα-
λήκτοις καὶ πυρρίχιον· σπονδεῖον δὲ, ὅτε τὸ καλούμενον
[o]χῶλον γίνεται· ἐν δὲ τοῖς καταληκτικοῖς, ἀμφίβραχυν,
ἢ βακχεῖον διὰ [p]τὴν ἀδιάφορον. Ἀρξάμενον δὲ ἀπὸ
42 διμέτρου προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ βαίνεται
κατὰ διποδίαν. Ἐπιδέχεται δὲ [q]καὶ τὰ τῶν καταλήξεων
εἴδη πάντα καὶ τομὰς εὐπρεπεῖς· τήν τε μετὰ δύο πόδας

τῷ τῶν δισυλλάβων τιθέντες Hermannus Elem. D. M. p. 361.

n Vox e MSS. addita.

o Sic emendavit Meibomius. O. κῶλον.

p τὴν ἀδιάφορον] Sic recte Meibomius. O. τινὰ διάφορον.

q καὶ τὰ τῶν] Sic MSS. In ed. κατὰ τῶν.

εἰς συλλαβὴν, ἣ πενθημιμερὴς καλεῖται, καὶ τὴν μετὰ
τρεῖς, ἥτις ἑφθημιμερὴς ὠνόμασται.
43 Τὸ δὲ ἀντικείμενον τούτῳ ΤΡΟΧΑΙΚῸΝ δέχεται τρί-
βραχυν, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· σπονδεῖον δὲ ἐν ταῖς
ἀρτίοις μόναις, διά τε τὰς ἐπὶ τοῦ [s]ἰάμβου προρρηθείσας
ἡμῖν αἰτίας, καὶ ὅτι ἐφεξῆς πολλῶν κειμένων μακρῶν ἡ p. 54
τῆς φωνῆς συνέχεια τοῖς ἐπαλλήλοις μεγέθεσι τῶν συλ-
λαβῶν διακόπτεται· εἰ δὲ εἴη καταληκτικὸν, καὶ ἀμφί-
44 μακρον ἢ δάκτυλον. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου,
πρόεισι δὲ ἄχρι τετραμέτρου. Γίνεται δὲ καὶ χωλὸν
ὅτάν τις ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν περιττῶν χώρᾳ σπονδεῖος
ἐμπέσῃ. Χαριεστέρα δ' αὐτοῦ τομὴ εἰς [r]τρεῖς τροχαίους·
ἐπιδέχεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας.
45 Τὰ δὲ ἐκ τούτων συγκείμενα χοριαμβικόν τέ ἐστι καὶ
ἀντισπαστικόν. Τὸ μὲν οὖν ΧΟΡΙΑΜΒΙΚῸΝ ἐπιδέχεται
διποδίαν ἰαμβικὴν καθαρὰν, καὶ τὴν ἑπτάσημον σπανίως
[t]συζυγίαν, καὶ τὴν ἰσόχρονον αὐτῷ. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ
διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως τετραμέτρου, ὅτε ἐστιν
ἁπλοῦν· ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τὰς διαφορὰς ἐπι-
46 δέχεται. Τὸ δὲ ἈΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚῸΝ μετρεῖται μὲν τῷ ὁμω-
νύμῳ ποδί· πολλάκις δὲ τὸν πρότερον δισύλλαβον καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους δισυλλάβους μεταβάλλει· εὐπρεπέστερον
μὲν ἦν καὶ εἰς σπονδεῖον, σπανίως δὲ εἰς τοὺς λοιπούς·
καὶ ἀρξάμενον ἀπὸ διμέτρου πρόεισιν ἄχρι τετραμέτρου,
τὰς εἰρημένας χρήσεις τοῦ κατ' ἀρχὴν ποδὸς ἐν πάσῃ
χώρᾳ παραλαμβάνον, τὴν κατάληξιν εὐπρεπείας ἕνεκεν
47 εἰς ἰαμβικὴν καθαρὰν ποιεῖται. Ὅτε δὲ καταληκτικὰ
γίνεται, δέχεται καὶ τὸν ἀμφίβραχυν, ἢ τὸν βακχεῖον.
Καὶ ὁτὲ μὲν ταῖς περιτταῖς προκειμένης ἀντισπαστικῆς
ἐπιφέρει τὴν ἰαμβικὴν, ὁτὲ δὲ τοὐναντίον ποιεῖ. Ὁμοίως p. 55

[r] τρεῖς τροχ.] τέτταρας τροχαίους Herman. Elem. Doct. Metr. p. 82.

[s] ἰαμβικοῦ Meibom.

[t] καὶ auctore Meibomio delevi.

καὶ τῆς ἰαμβικῆς τὸν πρότερον πόδα τρέπον εἰς τοὺς λοιποὺς δισυλλάβους· ἐνίοτε δὲ εἰς τρίβραχυν, ἢ ἀνάπαιστον, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἴαμβον συγγένειαν.

48 Τῶν δὲ ἰωνικῶν τὸ μὲν ἀπὸ μείζονος σύγκειται διὰ σπονδείου καὶ πυρριχίου· τρέπει δὲ πολλάκις ἐν τῇ πρώτῃ διποδίᾳ τὸν σπονδεῖον εἰς ἴαμβον κατὰ πᾶν μέγεθος μέτρου. Πρόεισι δ' ἀπὸ διμέτρου μέχρι τετραμέτρου, καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἴδη δέχεται. Τροχαϊκὴν δὲ δέχεται διποδίαν, κατὰ μὲν τὴν περιττὴν χώραν, καθαράν· κατὰ δὲ τὴν ἄρτιον, καὶ ἑπτάσημον. Πολλάκις δὲ καὶ τὸν μολοσσὸν παραλαμβάνει, συνάγον τὰς βραχείας εἰς μακράν, ἢ συζυγίαν ἰαμβικήν, πεντασύλλαβόν τε καὶ
49 ἑξασύλλαβον, λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας. Τὸ δ' ἀπ' ἐλάσσονος μετρεῖ μὲν ὁ ποὺς ὁ ὁμώνυμος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος· ὃν ὅταν παραλαμβάνωμεν, τὴν προκειμένην διποδίαν τρίτον παίωνα ποιοῦμεν, ἵνα μὴ τριῶν ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γίνηται τὸ ποίημα. Δέχεται δὲ καὶ τὰ τῆς καταλήξεως εἴδη, καὶ ποικίλλεται τάς τε βραχείας εἰς μακρὰς συνάγον, καὶ λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας.

50 Τὸ δὲ παιωνικὸν καλεῖται μὲν καὶ κρητικόν, διὰ τὸ ποτὲ μὲν τοῖς παίωσι καθαροῖς, ποτὲ δὲ τοῖς κρητικοῖς μετρεῖσθαι. Αὔξεται δὲ μέχρι τετραμέτρου· τινὲς δὲ καὶ
51 πεντάμετρα πεποιήκασι. Γίνεται δὲ ταῦτα καὶ διὰ τοῦ τετάρτου παίωνος καθαροῦ, οὗ πολλάκις ἤτοι τὰς δύο p. 56
μέσας βραχείας συνάγοντες εἰς μακρὰν διὰ βακχείου καθαροῦ ποιοῦσι βακχειακόν, ἢ τὴν τελευταίαν μακρὰν εἰς δύο βραχείας λύοντες, δι' ὅλων βραχειῶν [u]ταυτὸ ποιοῦσι, τὴν κατακλεῖδα μόνην τέταρτον παίωνα τηροῦντες, διὰ τὸ τῆς μακρᾶς εἰς ἀνάπαυσιν εὐπρεπές. Τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ μέτρα καὶ πρωτότυπα ταῦτά ἐστι.

[u] ταυτὸ] τοῦτο Hermannus El. D. M. p. 193.

52 Γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων
μέτρων σύνθετα· τῶν δὲ ἀνομοίων ἈΣΥΝΆΡΤΗΤΑ. Τούτων
δὲ τὰ μὲν ἐκ δυοῖν μέτρων ἓν ἀποτελεῖ κῶλον· τὰ δὲ ἐκ
μέτρου καὶ τομῆς, ἢ μέτρου καὶ τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν
τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ [x] μέτρου καὶ μέτρων. ὧν
ποικίλη μὲν ἥ τε χρῆσις, καὶ ἡ ἐπ' ἀκριβὲς τεχνολογία·
53 εὐχερὴς δὲ τοῖς ἐπιστήμοσιν εἰς κατανόησιν. Γίνεται δὲ
καὶ ΚΑΤ' ἈΝΤΙΠΆΘΕΙΑΝ μέτρα δύο, ὧν τὸ μὲν ἘΠΙΩΝΙΚῸΝ
καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν
ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς τροχαϊκὸν,
ὡς ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα, δεόντως ἂν ἀντιπάσχειν τῇ
ἰαμβικῇ λέγοιτο· τὸ δὲ, ἘΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚῸΝ, ὅτι τροχαϊκῆς
προκειμένης διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικὴ, οἰκειότητα
πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ [y] τροχαϊκοῦ τὴν ἰαμβικὴν, ὡς
54 προειρήκαμεν, ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολλάκις
καὶ ἰωνικὴ, ἣ συμπέπονθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ p. 57
καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένῃ, λέγω δὲ, τῇ ἀντισπα-
στικῇ. Αὔξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων· καὶ
τὰ μὲν αὐτῶν ἀκατάληκτα, τὰ δὲ καταληκτικὰ γίνεται.
55 ΜΈΣΑ δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἷς
μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσ-
διάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· οἷον, ἐκκειμένου μὲν ἑνὸς
δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικοῦ, κατὰ μέσον πέσῃ
σπονδεῖος, ἄδηλον πότερα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα, τὸ
μὲν δακτυλικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, ἄμφω δίμετρα, ἢ
τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ
56 μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. ΣΥΓΚΕΧΥΜΈΝΑ δ' ἐστὶ τὰ διὰ
τῶν συνθέτων γινόμενα ποδῶν, ὅταν τῶν μὲν μακρῶν
λυομένων, τῶν δὲ βραχειῶν συναγομένων ἐν αὐτῇ δι-

[x] *μέτρου καὶ μέτρων*] Puto legendum *μέτρου, ἢ τομῶν καὶ μέτρου*. Namque colon duo membra non excedit. MEIBOM.

[y] *τροχαίου*] Recte Oxon. *τροχαϊκοῦ*, nisi malimus *τῆς τροχαϊκῆς*. MEIBOM.

ποδίᾳ, δυσχερὲς ἦ ποτέραν ἀποφαντέον. Οἷον εἴ τις
διαλύσειε μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰω-
νικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχείας, ἄδηλον πότερον ὁ
57 μείζων πέφυκεν ἰωνικὸς, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοι-
αῦτα τῶν μέτρων, ἤτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς
παρατίθεται, καταλαμβάνεται, ἢ ἐκ τῶν ἑπομένων κώλων,
58 ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδιδομένων. Καλεῖται δέ
τινα καὶ Ἀπεμφαίνοντα, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις [1]ποσὶν,
ὅπου χρεία βραχείας, μακρὰ παραληφθῇ. Ὧι τινες
καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηνται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων
ἀνάγκην.

59 Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται p. 58
ποίημα. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ
Ὁμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγεια· τὰ δὲ, ἐκ
τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῇ τις ἰαμβεῖον ἢ ἄλλό
τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν ἀπολελυ-
60 μένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ
τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ
ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἃ μὲν διμερῆ, ἃ δὲ
61 τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπῳδὸν προσλαμβάνοντα. Καὶ
τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει· ὁμοίως
μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστρόφου τῷ τῆς στρο-
φῆς ἀποδοθῇ πρώτῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ
τὰ ἑξῆς ὁμοίως, ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ
τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ [a]παρατελευταίῳ. Καὶ τὰ
λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ
μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικὸς τῆς
μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

[1] Pro ποσὶν ferme legerim ὀνόμασιν, ut illud ex Simonid. epigram. quod p. 14. habet Hephæstio, genuinum hic sit exemplum. ἢ μέγ. Ἀθ. κ. τ. λ. MEIBOM. Vid. Schol. ad Hephæst. 16, 1.

[a] Sic MSS. παρατελάτῳ ed. παρατελεύτῳ em. Meibomius.

TERENTIANVS DE LITTERIS SYL LABIS ET METRIS HORA TII.

LVDOVICVS Maria Sfortia Anglus dux Mediolani, etc., Papiæ Angleriæque Comes: ac Ianuæ et Cremonæ dominus. In omni genere negotiorum eo magis ingenia acui et operi homines alacrius incumbere certum est: quo fructuosiorem suam sibi quisque operam et industriam sentit. Hæc causa nos movet: ut cum superiori anno auctore doctissimo quondam Viro domino Georgio Merula Alexandrino Georgius Galbiatus ejus Amanuensis invenerit atque ex squalore et situ eruerit sex annotatos infra grammaticos, atque eos in presenti in communem studiosorum utilitatem tradere Impressuræ statuerit ex litteris longobardis in usitatos caracteres sua manu et vigiliis transcriptos: Ad officium nostrum pertinere censuimus: Cavere ne nova alterius impressura et emulatione meritissimo lucello fraudetur. Itaque per has nostras publicas litteras decernimus: declaramus statuimus: et edicimus: ne quis in dominio nostro ejusmodi volumina separata aut cum aliis operibus commista imprimat: vel alibi Impressa in dominio nostro vendat: aut venales inducat: aut sub quocunque alio titulo importet: Sub pena viginti quinque aureorum Cameræ nostræ applicandorum pro singulis voluminibus: quæ sic contra hanc nostram declarationem impressa importatave invenientur. Præsentibus annos quinque proxime futuros valituris. Datæ Vigleuani sub fide sigilli nostri: Die quinto Septembris Anno MCCCCLXXXX sexto.

Terentianum de Metris et Syllabis Horatii
Fortunatianum de carminibus Horatii
Velium Longum de orthographia
Adamantium de orthographia.
Catholica probi
Cornelii Frontonis elegantias.

B. CALCHUS.

GEORGIVS GALBIATVS PONTREMVLENSIS IACOBO ANDREAE FERRARIENSI, S. D.

CVM Bobii in coenobio divi Columbani, iussu eruditissimi Merulae, chronica et Caesarum diplomata evolverem, ut uberiorem gentis Vicecomitum historiam conscriberet, multa nobilium scriptorum volumina (reliquiae erant Longobardorum) ex carcere perpetuo et tenebris in lucem eduxi et ad vitam revocavi atque ex contemptu et fastidio in dignitatem et expectatam cognitionem non sine difficili labore restitui. Sed dum mecum miseram horum calamitatem conspicis, et multorum auctorum perniciosam cladem defles, et subinde subdubitas ne iterum hi libri emoriantur, qui aliquando intermortui fuere, Terentianum ex omni numero emittere impressionique tradere constitui. Excultum sane opus. Miraberis statim in praefatione ingenium doctrinam et facilitatem in carmine. De litteris, syllabis, genere metrorum et permutatione, non prosa oratione, sed numeris tantum, praecepta tradit et exempla. Hujus Terentiani versiculum Augustinus in Civitate dei in laudem Varronis profert, quem eruditum appellat. Nihil in hoc genere aut eruditius aut exquisitius Latinis litteris proditum. Pereleganter quidem et non illepide docet quemadmodum Catullus in senariolo syllabas permutaverit; quamvis alii aliter interpretati sint. Caeterum ne studiosi lectores in hoc vario carmine ambigui reddantur, longis litteris ea insignire curavi quae hic auctor fulgidula milto notavit: et paucula quaedam, quasi rerum indices, ex libro apposui. Culpam vero errorum, si qui erunt, non mihi, non denique impressoribus, sed ipsis Longobardis omnem ascribes: hi nanque perverse litteras et dictiones collocabant, et quod aegrius erat, verba aliquando intercipiebant. Ita cum ex charactere Longobardo in nostrum hos libros traducerem, saepius divinare oportuit. Nunquam tamen ausus sum litteram immutare aut dictionem ex ingenio supponere. Malui potius cum Longobardo codice errare quam

temerarii nomen subire. Doleo tamen, quanquam adhuc in nostra lingua multa desideramus, sive negligentia et inscitia hominum sive invidia temporis hoc effecerit, particulam nobis in fine operis ereptam. Ita imperfectum et mancum opus consumatissimi undecunque Terentiani habuimus. Quod vero nobis superfuit, diligentia et acri iudicio Merulae et nunc nuper Ioannis Placentini peremendatum accipies. Vale.

RAPHAEL VOLATERRANVS COMMENTARIORVM VRBANORVM LIBRO QVARTO.

Folio LVI primae editionis Romanae a. MDVI.

DEINDE Fidentiola adextra vetus oppidum : ab leva novo nomine Oppidum: Bobium ad Appennini iuga situm ubi nobile Coenobium a Theodolinda regina Longobardorum extructum. Hic Anno. M. ccclxxxiii. huiuscemodi libri reperti sunt. Rutilius Naumatianus. Heroicum Sulpici carmen. lxx. epigrammata Terentianus Maurus de litteris syllabis et metris omnis generis: Cesius: Bassus: Veluis longus de orthographia: Adamantius: Martyrius de. B. littera et muta. v. vocali: Probi. Catholica Corneli Frontonis elegantiae Latinae: Sergius grammaticus de littera: Liber persimilis: Iulio polluci de vocabulis rerum: set hoc amplius: Latina Graecis vocabulis respondent: Casuus sacerdos de octo partibus orationis. Paraphrasis super sex Virgilii libris. Trium aeglogarum Virgilii enarrationes Dracontii varium Opus Prudenti hymni Computus sic est inscriptus Grecorum et Latinorum: Alter liber Computus digitorum inscribitur. Agenius Vrbecus de Controversiis agrorum. Higinus de Limitibus agrorum et metatione castrorum. Balbus de nominibus mensurarum: Vitruvius de Exagouis heptagonis et id genus Frontinus de qualitate agrorum Caesarum leges: Agrariae et Coloniarum iura: quorum bona pars his annis proximis a meo Municipe Thoma Phaedro bonarum artium professore est advecta in urbem.

TERENTIANI PRAEFATIO.

Avdivi veterem virum 2383 P.
Vulgo dicere fabulam,
Quendam, qui ter Olympia
Vicisset Iove praeside,
Postquam accedere [a] lividum
[b] Virtuti senium videt,
Dum victor cluet omnium,
Maturasse resolvere
Legem pulveris et cibi.
Sed ne [c] corpoream repens
Labem accerseret otium,
Tale exercitii genus
Commentum sibi dixerat,
Quod [d] solus gereret domi.
Nervis mollibus invicem
Iunctis in teretem struem,
Ceu Parthus solet aut [e] Scythes
Arcus cornibus extimis
Levem nectere lineam,
[f] Talem assidue ligat,
Dum sit funiculi modus
Aptus qui puteo foret.
Haustos hinc igitur cados
Imis ab tenebris aquae
[g] Tam filo tenui trahens,
Quod stringi nequeat vola,
[h] Nissus undique corporis
Summos in digitos agit:

[a] *lividum*] *languidum* H.
[b] *Virtutis*] *Virtuti* Barthius Adv. XV. 2. et sic ed. Lachman.
[c] *corpoream*] *corpore tam* Barthius ib.
[d] *solus*] *secum* H.
[e] *Scythes*] *Scythea* V. Vid. Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII. viii. 37. T. II. p. 467.
[f] *Talem*] *Talemque* Pet. Mic. in marg. *Tales* Lachman. *Talis* H. De m non elisa consulantur Broukhusius et Burman. ad Propert. II. xii. 1. necnon N. Heins. alicubi ad Virgilium, et Santen. ad Nostrum infra v. 551.
[g] *Tam filo*] *Tantillo* M. V. Pet. Mic. Correxit Phoen.
[h] *Nisus*] *Nissus* M. V. Pet. Mic.

Angustoque tenaculo,
Donec lubrica sarcina 2384P.
[i]Tanti per spatium cavi
In lucem superam exeat,
Alterna vice pollicum
Certat vincere ponderis
In praeceps facilem fugam.
Nil magnum gerere hunc putes,
Et tantum in digitis opus:
Cunctis visceribus tamen
Occultus trepidat labor;
[k]Totum cernere nec palam,
[l]Quo totum geritur, queas:
Caecis flatibus intimi
[m]Tenduntur laterum sinus,
Et poples tremit et genu,
Nec plantae stabiles manent:
Nil immune relinquitur,
Et parva est via viribus;
Mos certaminis et modus,
Sudor dum solitus [n]cadat
[o]Nulla mole palaestrica.
[p]Sic nostrum senium quoque
[q]Quia iam dicere grandia
[r]Maturum ingenium negat,
Nec spirant animas fibrae,
Angustam studii viam
Et callem tenuem terit,
Tantum ne male desidi
Suescant ora silentio,
Quid sit littera, quid duae 2385 P.
Iunctae, quid sibi syllabae,
Dumos inter et aspera

[i] *Tanti per*] Sic Br. *Tantisper* M.V. Mic. *Tantis per* Pet.
[k] *Totum*] *Motum* H.
[l] *Quo*] *quod* Lachman.
[m] *Tenduntur*] *Tunduntur* H.
[n] *cadit*] *cadat* M. V. Pet. Mic. mutavit Brissaeus.
[o] *Nulla*] *Vultu* H.
[p] *Sic*] *Sit* Pet.
[q] *Quia iam*] *Quod qui* H.
[r] *Maturum*] *Maurum* cod. apud Briss. *Marcens* H.

Scruposis sequimur vadis.
[s]Fronte exile negotium,
Et dignum pueris putes:
[t]Adgressis labor arduus,
Nec tractabile pondus est.
At mens tenditur acrius,
Ne contenta sit obviis,
Rimantemve recondita
Subtiles fugiant notae,
Neu discretio falsa sit
Rerum tam gracili modo.
Instat callida cautio,
Ne sermo ambiguum sonet,
Ne priscum nimis aut leve,
Vocum ne series hiet,
Neu compago fragosa sit,
Vel sit quod male luceat,
Dum certo gradimur pede,
Ipsi [u]neu trepident pedes,
Par examinis [x]aestus est,
Ceu sublimia disseras:
Par est iudicii mora:
Pompae gloria vilis est.

[s] *Fronte*] *Forte* H.

[t] *Aggressis*] Sic Br. *Adgressis* M.V. Mic. *agressis* Pet. *Aggressus* Comm.

[u] *neu*] *ne* Lachman.

[x] *aestus*] *usus* H.

DE LITTERIS.

Elementa rudes [a]quae pueros docent magistri,
Vocalia quaedam memorant, consona quaedam:
Hæc reddere vocem quoniam valent seorsa,
Nullumque sine illis potis est coire verbum.
At consona quæ sunt, nisi vocalibus aptes,
Pars dimidium vocis opus proferet ex se,
Pars muta soni comprimet ora molientum:
Illis sonus obscurior impeditiorque:
Vtcunque tamen promitur ore semicluso,
Vocalibus atque est minor, auctiorque mutis:
His caeca soni vis penitus subest latetque,
Vt non labiis hiscere, non sonare lingua,
Vllumve meatum queat explicare [b]nissus,
Vocalia rictum nisi iuncta disserarint.
Res cum tenuis, difficile est probare verbis:
Exempla solent sensibus admovere lucem.
B cum volo vel C tibi vel dicere D G,
E, quae sonitum commodat hisce, si negetur, 2386 P.
Et labra prementur simul et revincta lingua:
Haec vim, tacitam sponte sua nimisque mutam,
Coniuncta potentem sonitus facit latentis,
Geminumque refert auribus ex utraque sensum,
Si proprietas tradita, si regula nota est.
Nunc singula quam possideant in ore sedem,
Ictusque suos concipiant, et unde rumpant,
Vt quivero versu blaterabo Sotadeo.
A prima locum littera sic ab ore sumit:
[c]Immunia rictu patulo tenere labra,
Linguamque necesse est ita pendulam reduci,
Vt nissus in illam valeat subire vocis,
Nec partibus ullis aliquos ferire dentes.
E, quae sequitur vocula, dissona est priori,
[d]Quia deprimit altum modico tenore rictum,
Et lingua remotos premit hinc et hinc molares.
I porrigit ictum genuinos prope ad ipsos,
Minimumque renidet supero tenus labello.

[a] *qui* H.
[b] *nisus*] *nissus* M. hic et inf. 114.
[c] *Immunia*] *immania* H.
[d] *Quia*] *quod* H.

[e] O Graiugenum longior altera est figura,
Alter sonus est et nota temporum [f] minori:
Compendia nostri meliora crediderunt,
Vocalibus ut non nisi quinque fungeremur,
Productio longis daret ut tempora bina,
Correptio plus tempore non valeret uno.
Hinc *ἦτα* minus scribimus, hinc et ω supremum;
Vna quoniam [g] sat habitum est notare forma,
Pro temporibus quae geminum ministret usum.
Igitur sonitum reddere cum voles minori,
Retrorsus adactam modice teneto linguam,
Rictu neque magno sat erit patere labra:
At longior alto tragicum sub oris antro
Molita rotundis acuit sonum labellis.
Y, quam memorant, vocibus avia est Latinis:
Vocalibus autem quoniam iugata Graecis
In nostra etiam verba dabat frequenter usum,
Subiecimus [h] illam cui nomen V dederunt,
[i] Vocale sonantes sibi quae iugaret omnes,
Et sola sonum redderet ex sua figura,
Quam scribere Graius, nisi iungat [k] ΟΥ, nequibit.
Hanc edere vocem quotiens paramus ore,
Nitamur ut [l] V dicere, sic citetur [m] ortus:
Productius autem coeuntibus labellis
Natura soni [n] pressior altius meabit.
  Hanc et modo quam diximus I simul iugatas
Verum est spatium sumere vimque consonantum,
Vt quaeque tamen [o] constiterint loco priore:
Nec tunc modo cum iungimus hoc valebit ipsas,

[e] *O Graiugenum longior, altera est figura: Alter sonus est, et nota temporum, minori.* Pet. *Alter sonus, atque temporum nota variata.* Br.

[f] *minori*] Sic Mic. marg. Pet. *minor* M.V.

[g] *sat*] *satis* H. et Santen. *fas* Lachman.

[h] *illam*] *illud* H.

[i] *Vocale*] *Vocalem* M. *Vocale* Micylli margo, Lachman. Commelinus: "vel liquescit vimque "suam omittit *s* in *sonantes*, vel "legendum, *Vocale sonantes sibi* "*quod.*" Santenius edidit, *Voculam.* Vid. infra 502.

[k] Υ] Legerem *ου* nisi apud Victorinum eandem lectionem teneri viderem. MICYLL. *ου* Lipsius, et Lachman. Et sic apud Victorinum ed. Putsch. p. 2454.

[l] *V*] *O* H. et sic Lipsius.

[m] *ortus*] *orsus* H.

[n] *quam prius* H.

[o] *constiterint* M.V.P. Mic. *constiterit* Pet. Br. Mic. in Corrig. Comm.

Sed si qua erit his altera vocalis adhaerens, 2387 P.
Vis [p]haec manet illis quasi cum simul iugantur.
Nam si *IVga* [q]quis nominet, I consona fiet,
V qualis erat permanet in loco sequenti:
Et cum *IAculum* aut dico *IEcur, IOvem, IVvencum,*
Nil ordo secundis tribuit, prior iuvatur.
Versa vice si sit prior V, sequatur illa,
Cum dico *VIde*, contulit I sonum priori,
Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante.
Vocalibus hoc et reliquis [r]praedita servat:
Vt *VAde, VEni, VOta* refer, teneto *VVltum,*
Crevisse sonum perspicis et coisse crassum,
Unde [s]Aeoliis littera fingitur digammos,
Quae de numero sit magis una consonantum,
Vocalis in istum [t]mage quam versa sit usum.
Sed ut, altera quo [u]referat, alteram sciamus,
I, cum medio nomine sic erit locata,
Vocalis ut illam [x]ex latere utroque coartet,
BAIAna velut, *pEIOr*, item *TrOIA*, vel *hVIVs*,
Ipsa, ut docui, consona fiet a sequenti:
Et si brevis est, quae posita est loco priore,
Longam faciet non minus hanc consona sola,
Ceu longa fit [y]olim quotiens duae sequuntur:
Aut si nimium est hoc dare, vocalis ut una
Fiat similis tempore consonis duabus,
Atque I geminum scribere nos iubent magistri,
I consona fiet, simul et sequens priorem,
[z]Et cum prior est, auxilio posterioris.
Hoc V, simili si fuerit loco, nequibit:
Cum dico *lAVOr*, dico *nIVEs*, [a]*plVVIa*, *nOVAles*,
Sola consonans ipsa fit, ut prius notasti:
Perstat brevitas, quae fuit, ante collocatis.

[p] *haec*] Sic Br. Pet. Mic. *hac* M.
[q] *quis*] Sic Br. Mic. *qui* M.V. Pet.
[r] *praedita*] Ita Br. e conjectura. *praelata* M.V. et al.
[s] *Aeolis* M.
[t] *mage*] *modo* H.
[u] *refferat* H.
[x] *latere ex*] *ex latere* Lachman.
[y] *olim*] *illam* H.
[z] *Et cum prior*] *quae tum prior* Mic. marg. quidam apud Commelin. *Et quae prior* malit Santen. *et cui prior* Lachman. *quae tum p.—posteriori* H.
[a] *pluvia*] *pluviam* M. Mic. Pet. Mutavit Brissaeus, quomodo ed. Lachman. *pluviam* disyllabon esse autumat Santenius. Supra *lavo* Mic. Pet.

Iam caetera non ordine quo solent loquemur,
Verum ut cuique est proximitas loci [b]sonive:
Ne dicta prius me subigat referre rursum
Vicinia vocum modico dirempta puncto.
B littera vel P quasi syllabae videntur,
Iunguntque sonos de gemina sede profectos:
Nam muta iubet portio comprimi labella,
Vocalis at intus locus exitum ministrat.
Compressio porro est in utraque dissonora:
Nam prima per oras etiam labella figit,
Velut intus agatur sonus: ast altera contra
Pellit sonitum de mediis foras labellis.
Vtrunque latus dentibus applicare [c]linguam
C pressius [d]urget, dein hinc et hinc remittit,
Quo vocis adhaerens sonus explicetur ore.
G porro retrorsum coit, et sonum prioris 2388 P.
Obtusius ipsi prope sufficit palato.
At portio dentes quotiens suprema linguae
Pulsaverit imos modiceque curva summos,
Tunc D sonitum perficit explicatque vocem.
T, qua superis dentibus intima est origo,
Summa satis est ad sonitum ferire lingua.
K perspicuum est littera quod vacare possit:
Et Q similis, nanque eadem vis in utraque est,
Quia [e]qui locus est primitus unde exoritur C,
Quascunque deinceps libeat iugare voces,
Mutare necesse est sonitum quidem supremum,
Refert [f]nihilum K prior, an Q siet, an C,
Aut G quoque, vel C, simili parique lege
Addi, quasi desit, numero potest priorum.
Nulli dubium est faucibus emicet quod ipsis
H littera, sive est nota, quae spiret anhelum:

[b] *sonive*] *sonique* Priscian. XIII. p. 961, ubi *locis oriri* quidam mss.

[c] *linguam*] *linguæ* Pet. Santen.

[d] *urget dehinc et dehinc remittit* M.V. Pet. Mic. *dein et dein* Mic. marg. *sed et hinc hincque* Br. vel *sed hinc illincque remittit.* Santenius *dein hinc et hinc,* quem sequitur Lachman.

206. Videndum an aliquid exciderit. Marius Victorinus p. 2455. *nam muta et otiosa parte qua c incipit pro qualitate coniunctæ sibi vocis supremum exprimit sonum.* LACHMAN.

[e] *qui*] *queis* H.

[f] *nihilum*] Ita omnes ante Brissæum, qui dedit *nihili*.

Quin hanc etiam grammatici volunt [g] vacare,
Quia non [h] adicit litterulis novum sonorem,
Sed Graecula quaedam scholicae nitela vocis
Vocalibus apte [i] sedet anteposta cunctis,
HAstas, *HEderas*, cum loquor, *HIster*, *HOspes*, *HVius*.
[k] Solas patitur quattuor ante consonantes,
Graecis quotiens nominibus Latina forma est,
Si quando *CHoros*, *PHyllida*, [l] *RHamnes*, *THyma*, dico.
Septem reliquas hinc tibi voce semiplenas
Vix lege solutus [m] pote nominare sermo:
[n] Has versibus apte quoniam loqui negatur,
Instar tituli fulgidula notabo milto:
Ut quamque loquemur, datus indicabit ordo.

F. L. M. N. R. S. X.

Imum superis dentibus adprimens labellum
Spiramine leni, [o] velut hirta Graia vites,
F Hanc ore sonabis, modo quae locata prima est.
Adversa palati supera premendo parte
[p] Obstansque sono quem ciet ipsa lingua nitens,
Validum penitus nescio quid [q] tinire cogit,
L Quo littera ad aures veniat secunda nostras,
Ex ordine [r] fulgens cui dat locum sinopis.
M At tertia clauso quasi mugit intus ore.
N Quartae sonitus [s] figitur usque sub palato,
Quo spiritus anceps coeat naris et oris.
R Vibrat tremulis ictibus aridum sonorem
S. X Has quae sequitur littera: mox duae supremae
Vicina quidem sibila dentibus repressis

[g] *vacare*] Sic Br. Mic. Pet. *vocare* M.

[h] *adicit*] Sic Br. Mic. *adiicit* M. Pet. *addicit* V.

[i] *sed et*] *sedet* Pet.

[k] *Solum*] Sic Br. *Sola* M.V. Pet. Mic. *Solas* mavult Santen. et sic ed. Lachman.

[l] *Rhamnes*] *rhamnos* Mic., probantibus Santenio et Lachman. coll. infra v. 788. *rhombus* Marius Victor. p. 2455 = 41.

[m] *poterit ponere*] Sic Br. *potest nominare* M.V. Mic. *potes nominare* Pet. unde Santenius, *pote nominare sermo est*. Lachman. *pote* sine *est*.

[n] *Has*] *His* Bapt. Pius Ann. Post. c. 105.

[o] *velut*] *vel ut* Dawesius M. C. p. 139.

[p] *Obstansque*] *Obstantque* Pet.

[q] *cogit inire*] Sic Br. *inire cogit* M.V. Mic. Pet. *tinire cogit* Lachm.

[r] *pulvis* M.V. Pet. Mic. *fulgens* ex Prisciano XIII. p. 961. dedit Brissaeus.

[s] *fingitur*] Sic Br. *figitur* M.V. Mic. Pet.

Miscere videntur: tamen ictus ut [t]priori
S [u]promptus in ore est, agiturque pone dentes,
Sic [x]levis, et unum ciet auribus susurrum.
Mixtura secundae geminum parat sonorem,
Quia C simul et quae prior est, iugando nissum, 2389 P.
Retrorsus adactam solidant premuntque vocem.
  Nihil Ausoniis esse opus Y sonare dixi,
[y]Et ζῆτα supremum, nisi Graia verba cogent.
  Sed quorsum, ais, hoc discere vel docere refert?
Tradunt homines secta quibus Pythagorea est,
Arcana secuti physicis remota causis,
Summas numeri non ita litteris valere,
Graecus pueros ut docet [z]insonans magister:
Cum tollere cunctos iubet altius sinistras,
Vnum sit ut ἄλφα et duo βῆτα et tria γάμμα.
Diversa [a]valent, alia docent, ordine nullo
Referre putant quae cui sit sub ore sedes,
Vt nos modo [b]temptabimus expedire raptim.
Aiunt aliquas faucibus exilire ab imis,
[c]Γάμμ' ut penitus κάππα sonat, ξῖ simul et χῖ:
Ictam gravius vocis opus fingere linguam,
Si ζῆτα loquor, [d]λάβδα ve, νῦ, vel hispidum ῥῶ
Et σῖγμα, quod istis parili sede vibratur:
Dentes sonitum fingere δέλτα, θῆτα, tum ταῦ,
Itidem parili sede sequi φῖ quoque, [e]tum ψῖ.
Hinc et numeri non similes habere summas,
Et nomina tradunt, ita litteris peracta,
Haec ut numeris pluribus, illa sint minutis,
Quandoque subibunt dubiae pericla pugnae,

[t] *priori*] *prioris* H.

[u] *Promptus*] *S promptus* Br. Pet. Mic. Com. Sant. *et promptus* Lachman. *praeruptus* H. Mox *poene* M.

[x] *levis*] *lenis* J. Lipsius Opp. t. I. p. 465.

[y] *Et*] *Nec* H.

[z] *insonans*] *intonans* H.

[a] *valent*] *valere* Mic. marg. *volunt* Lachman.

[b] *temptavimus*] *temptabimus* Lachman.

[c] *Γάμμα penitus*] *ταυ ut penitus* M.V. Mic. *γάμμ' ut penitus* Mic. marg. Com. in variantt. probante Santenio.

[d] *βῆτα ve*] Sic Br. *αλφα ve* M. V. Mic. *λαμβδα ve* Mic. marg. *λάβδα ve* Lachman. Tum *μῦ* Mic.

265. Ante hunc periit versus, in quo ceteræ labiales *β π μ*. LACHMAN.

[e] *tum πῖ*] Sic Br. *tum ψῖ* M. Pet. Mic. *tum χῖ* V.

Maior numerus qua steterit, favere palmam,
Praesagia [f]leti minima patere summa:
[g]Sic et Patroclen Hectorea manu perisse,
Sic Hectora tradunt cecidisse mox Achilli.
Haec sunt quoniam viribus altiora nostris,
Si tam tenues res tibi sic dissero versu,
Vitem ut tenebras, quas solet et soluta versu
Oratio parvis minus explicare rebus,
Sat duco meas hactenus occupasse nugas.

DE SYLLABIS.

Syllabas quae rite metro congruunt heroico,
Captus ut meus ferebat, [h]disputatas attuli
Versibus, sane modorum quo sonora levitas 2390 P.
Addita styli [i]levaret siccioris taedium.
[k]Haec prius, Bassine fili, et tu gener Novate mi,
Perpolite, [l]qua potestis, crebriore limula,
Non pater tanquam socerque, sed velut sim [m]extrarius,
Intueri vos oportet, an satis sit litteris
Singulis discreta recte [n]quae cui est nativitas,
Syllabarum, quas duabus iungimus vocalibus,
Num minus sit scrupulose vis reperta et prodita:
Consonans si praelocatur una, quantum differat,
Vna vocalis duabus praedita est si consonis:
Ne parum vel diligenter lucideve expresserim,
Quanta sit quae comparatur pedibus hinc diversitas.
Sermo si planus pedestri se tenet modestia,
Disputandi quem tenorem doctiores imperant:
Verba si non appetita nec remota plurimis,
Sed fere communis usus et tamen non obvia,

[f] *leti*] *laeti* M. aliique.

[g] *Sic Patroclon Hectorea* M.V. *Sic et Patroclon Hectorea* Pet. *Sic Patroclon olim Hectorea* Br. Lachm. *Sic et Patroclen Hectorea* Mic. Comm. in Var. Lect. quod recepit Santen. *Sic Patroclon olim Hectoris a manu perisse* H.

[h] *disputatas*] *hic locatas* H.

[i] *levaret*] M. ceterique ante Brissaeum, qui contra metrum *sublevaret*.

[k] *Haec prius, Bassine fili*] Priscianus VII. p. 741. *Hic prius tu, Basine fili. Haec prius tu Basse fili* a P. Crinito lectum esse suspicatur Santenius.

[l] *quam*] *qua* Lachman.

[m] *extrarius*] *extraneus* H.

[n] *quae cuique est*] *quae cui est* Ald. Gramm., Inst. *est cuique quae* H.

Carminis servant honorem, non iacentis cantici,
Quo [o]supersidens trapeto signa gyris temperat.
Sufficit vitare labes et carere sordibus,
Pro statu rerum [p]domare lineam fandi parem,
Liberam scholae nitore, vatis exutam stola,
Quae tropos omnes relinquat et superba schemata,
Negligens ut [q]semet ipsa laudem ab incultu ferat:
Dum tamen rebus minutis, [r]quas pedum liber quoque
Vix queat proferre sermo noster offensa sine,
Labili versu ministret [s]inretusos exitus,
Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis
Nominis verbive fine comma primum terminet:
Hac enim [t]tome probatur metron hoc trochaeicum.
Hunc modum si competenti pertulit ductu stilus,
Sive [u]proviso tenore cessit [x]effectus labor,
Acrius vos pendite ista, quam malignis moris est:
Hoc domi clausum manebit, nec sinam nosci prius,
Scrupulum quam vestra demat hunc mihi sententia,
Opera nobis haec inanis [y]anne in usum impensa sit.
Sed labor vobis ferendus in legendo est maximus:
Non enim cursim aut remisse tam minuta acumina
Adsequi quicunque poterit, sed morosa intentio
Tam [z]legentis debet esse, quam fuit nobis quoque,
Qui laborem provocando, perdomando taedium,
Forsitan [a]nec lecta multis e latebris scalpsimus,
Ardui laudem expetentes, non favorem ex obviis.
Corrigenda si qua sane visa vobis hinc erunt,
Non ero stulte repugnans, aut amans prave mea,
Quin statim culpanda delens praebeam rectis locum.
Litteris autem Latinis, Graeca quibus est formula,

[o] *super sedens*] Sic Br. *supersidens* M.V. Mic. Pet. *super insidens* Servius ad Virgil. Georg. II. 529.

[p] *domare*] *donare* Pet. *tenere* Lachman.

[q] *semet ipsa*] *semet ipsam* Pet. *semet ipso* malit Santen.

[r] *quas*] Sic Brissaeus. $\overset{m}{q}$ M. *quam* Pet. Mic.

[s] *in retusos*] *irretusos*, i. e. faciles et sponte fluentes tomarum terminationes, Santenius. *inretusos* Lachman.

[t] *tome*] *toma* H.

[u] *proviso*] *provisio* V.

[x] *affectus*] *effectus* M. et alii. *affectus* Br. e conj.

[y] *an*] Sic omnes praeter Brissaeum, qui dedit *aut*. Santenius legerit *anne*, quomodo ed. Lachman.

[z] *legentis*] *legenti* Dawes. H.

[a] *nec lecta*] *neglecta* H.

Quo statim discriminentur, ne sit haesitatio,
Indices supra locavi nominum primas notas. 2391 P.
Quando Graece [z] *γάμμα*, supra sua Latinis littera est:
[aa] E vel O Graecum putetur ne Latinum E vel O,
Neu vicissim quae Latina proferas Graeco sono:
Haec erunt utrinque bina, quae parent caliginem,
Quia pari forma notantur et soni sunt simplicis.
[b] [Caeterum] *ἦτα* et Υ et Ω, Latinis a figuris discrepant:
A [c] Latine saepe ut *ἄλφα*, saepe [d] *λάβδα* scribitur,
I similiter *ἰῶτα*, [dd] credi et C potest quod *σῖγμα* sit.
Versibus sed cum loquamur, quando Graeca ponimus
ἄλφα, *ἰῶτα*, *λάβδα*, *σῖγμα*, [e] lege metri cogimur
Syllabis [f] perscriptitare, non figuris singulis:
Ne quis hoc culpet, Latina si notata non erunt.
   Artium parens et altrix Graeca diligentia est:
Litterarum porro curam nulla gens attentius
Repperit, polivit usque finem ad unguis extimum:
Quod Latinus aemulando, nec satis fidens [g] sui,
(Exitus nam nostra lingua non capit tam plurimos)
Attamen fandi paravit non secundam copiam.
Congruens idcirco duxi in hoc opus de syllabis
Quod recepi nunc loquendum litterarum origines
Inde deductas locare, quo probarem planius
Et simul quam multa Graecis nostra non respondeant,
Quaeque respondent ab ipsis esse nobis tradita:
Artis inde origo manat, lingua non tantum patet.
   Ergo Graecis esse septem scimus e vocalibus
H et Ω, quae bina pedibus subministrant tempora,
E et O breves vocari singularis temporis:
Caeteras tres quae supersunt *διχρόνους* cognominant,

[z] *γάμμα*] *κάππα* Bentleius, qui v. seq. *ne Latinum K vel O.*

[aa] *C vel O graecum putetur ne latinum E vel O* M.V. *E vel O graecum putetur ne l. E vel O* Mic. *Latinorum* Lachman. *e vel o Graecum putetur vel Latinum. at e vel o.* Auctor vult, E. O literae Latinae respondent Graecis quae habent eandem formam E. O. et illis quae diversum H. Ω. H.

[b] *Caeterum* delendum videtur Santenio. *Caeterum ἦτα et ω Latinis* Lachm. Ψ pro Υ Mic.

[c] *Latine*] *Latinae* Pet.

[d] *λάμβδα*] *λαβδα* M. hic et infra.

[dd] *scribi et S* H.

[e] *legem*] *lege* M. Pet. Mic. *legē* V. *cogimur legem metri* Dawes.

[f] *perscriptitare* M.V. Pet. Br. *praescriptitare* Mic.Comm.Dawes.

[g] *sui*] *suis* Lachman.

Corripi quod saepe, eaedem saepe produci valent:
῎Αλφα primum est, inde *ἰῶτα*, tertium quod Υ vocant:
Porro cunctas nostra lingua quinque vocales suas
Corripit quod nunc easdem, nunc easdem protrahit,
Vtitur longis, et eisdem brevibus aeque fungitur,
Nec brevem semper requirit, semper aut quae longa sit,
Omnibus sed quinque semper utitur ceu dichronis.
Inde multa syllabarum nascitur diversitas,
Quia nec illae *δίχρονοι* tres, Graeca quas vox nuncupat,
Litteris nostris eosdem semper exhibent sonos.
῎Αλφα nos A nominamus, *ἰῶτα* sic I dicimus:
Tertiam Romana lingua, quam vocant Υ, non habet:
Huius in locum videtur V Latina subdita,
Quae vicem nobis rependit interim vacantis Υ,
Quando communem Latino reddit et Graeco sonum.
Interim [h] vocalem et ipsum, sumpta propter quod fuit,
Non tuendo, syllabarum saepe mutat regulam:
Scilicet non consonantem quando vocalis ligat
Syllabam, sed cum duabus edimus vocalibus:
Si prior locetur, ipsa consonans tunc redditur. 2392 P.
Porro vocalem secuta vim tenet vocalium,
Et sonos utrosque iungit, unde dipthongos eas
Graeciae dicunt magistri, quod duae iunctae simul
Syllabam sonant in unam, vique gemina praeditae
Semper effectum duorum temporum custodiunt,
Sive producto efferantur sive correpto sono.
Fronte quod prima videri forsitan mirum potest,
Esse correptam duorum temporum quod dixerim:
Sed pedum exequendo formam res erit probabilis.
Non minus nanque et Latinas saepe correpto sono
Promimus, quanquam duabus editas vocalibus,
Quae pedibus aeque ministrant bina et ipsae tempora.
Planius quo fiat istud, ante diphthongos loquar,
Graeca lingua quas frequenter quasque raro interserat:
Ita patebit nostra Graecis cum sonis diversitas.
῎Αλφα et E et O priores *ἰῶτα* diphthongos creat,
AI et EI et OI parentur ut duabus litteris:

h *vocalem*] *vocale* Lachman. In fine versus *fuit* supplevit Pet. probantibus Santenio et Lachmanno. *tamen* Briss.

Sic et Υ sequens easdem reddit ΑΥ et ΕΥ et ΟΥ:
'Ιῶτα tantum et Υ videmus subditas vocalibus:
His enim solis duabus quinque praeponi solent,
[i]Quando et ἄλφα, quod videtur dichronon, praeponitur.
Neutra porro de duabus ante tres istas data,
"Αλφα et E et O, valebit esse diphthongi soni,
Syllabam nec edet unam, sed duae voces erunt.
Esse diphthongos et alias rariores diximus,
Υ sibi tantum iugantes, ἰῶτα quis non subditur:
'ΩΥτὸς ut tradunt magistri, sic et ΗΥδα copulant:
Esse sed longas utrasque litteras primas palam est,
Nec fuit longis iuganda vel [k]brevis vocalium
Syllaba, ut diphthongos ulla temporum fieret trium:
Non ita est, nec prima longis Υ dedit nativitas
Vtriusque, verum origo iure diphthongos fuit:
Tempore instanti quod ΑΥδᾷ, ΗΥδα [l]perfecto facit:
Sic ὁ αὐτὸς separatim, ΩΥτὸς immistum sonat.
Ergo [m]diphthongo creata Υ sibi [n]adnexam tenent,
Det licet longam priorem flexa declinatio,
Vel duas partes in unam contrahat confusio.
Quin et Υ loco priore ἰῶτα si subiunxeris,
Effici diphthongon unam posse nec plures reor:
ΥΙες ut dicunt [o]Achaei, γΥΙα, μΥΙα, et talia,
  Porro diphthongos Latini quattuor fixas habent.
Quattuor [p]ideo separavi, quinta quod sit rarior.
Ex quibus statim videbis non ut in Græcis sonis
'Ιῶτα subiungi necesse est, alteram vel [q]Υ dari,
[r]Semper I vel V Latinas posse subdi caeteris.
"Αλφα semper atque ἰῶτα quem parant Graecis sonum

[i] Hunc v. delevit Brissæus.

[k] *brevis*] *brevi* Lachman. qui ad *vel* apponit *immo* et ex.

[l] *perfecto*] *infecto* Lachman.

[m] *diphthongo creata*] *diphthongis creatis* H.

[n] *adnexam*] *adnexum* Pet. vs. 414 deest Mic.

[o] *Achaei γυῖα*] Sic Taylorus Lect. Lys. p. 333. ed. Reisk. *αηλογγυια* M. *ἄκυλα γυῖα* Petrec. *ἀειλογία* Brissaeus. *ἄοιδοι γυῖα* Schott. Obs. IV. 1. *ἄγυιά γυῖα* Mic. in Corrig. *ἄγυια* Comm. *ἀγυῖαι γυῖα* Bentleius. *'Αχαιῶν, γυῖα* Lachman. Infra 458. *Sic et Αἰνείαν Achaeus*. 482. *auspices cum dico et aurum sive Graecus αὔριον* 658. *quamque ἴτυν dicunt Achaei, hanc vitym gens Aeoli.*

[p] *ideo*] *eo* Lachman.

[q] *V dari*] Υ *dari* M.V. Pet. Mic. probante Santenio.

[r] *Semper E*] Sic Br. *Semper I* M.V. Pet. Mic.

A et E nobis ministrant : sic enim nos scribimus.
[s]Οι similiter O E : et E fit, ἰῶτα quod Graecum fuit.
AV et EV cum copulamas, V secundam iungimus 2393 P.
[t]In vicem Graecae, quod Υ subdita [est] vocalis V.
[u]Graeca diphthongos sed O Υ litteris nostris vacat,
[x]Sola vocalis quod [y]V [z]complet hunc satis sonum.
E, deinde [a]ἰῶτα, Graeca quod diphthongos EI sonat,
Non erit semper necesse copulatas scribere,
Seu [b]Latina seu iugetur Graeca longa syllaba:
'Ιῶτα solum quod videmus saepe produci vel I:
Ἴλιον nam [c]sic iubemur scribere et producere:
DIco sive *FIdo*, longae sunt priores syllabae,
Nec tamen nos E necesse est [d]post I subnectere:
Nec potest diphthongus aliter e duabus litteris
Ista componi, nisi ante principali in corpore
E subesse ratio monstret, atque origo nominis:
[e]ΔΕΙμος inde sic notamus, quia [f]δΕμος reprenditur:
Inde ΜήδΕΙαν [g]oportet scribere isdem litteris,
Quia δέος non minus et istic, ut videre propalam est,
Ipsa demonstrat subesse compositio nominis.

[s] O *similiter* Ου*: et* E *fit*, 'Ιῶτα *quod Graecum fuit*. Nempe Ου literae Graecae O nomen accipi volumus, quemadmodum apud veteres obtinebat. DAWES. OI *similiter* OE Santen.

[t] *In vicem Graecae quod* Υ *sic subdita est vocalis* V. Dawes. *quod* ῦ *haec sub.* Lachman. *Invicem Graecae quod* Υ *sic subditur vocalis V.* Eldikius. *est* om. M.V.P.

[u] Alibi legitur "Graeca diphthongus sed ου litteris nostris vacat [sic cod. MS. ap. Dawes.] Sed lex carminis reclamat. Ultima *diphthongus* producitur jure caesurae." BRISS. Male viro docto cessit conjectura, adversatur enim normae a Terentiano propositae supra v. 308. Dawesius ita locum restituit: *Graeca diphthongus sed autem* OY *literis nostris vacat*. H. autem sic: *Graeca sed diphthongos ου ex literis nostris vacat* Lachman. ο ῦ, διαιρετικῶς.

[x] *Sola vocalis quod V data complet hunc satis sonum.* DAWES. Hodie vero legerim, *quod ista complet*—h. e. vocalis u modo memorata. IDEM in Addend. p. 497. ed. Burg. Santenius proposuit, *Sola vocalis quod V compleret hunc s. s.* Eldikius, *quod V jam complet*, Wassenberg. et Burgess. *Sola vocalis quod hunc V compleat satis sonum.*

[y] *V*] *u* ου Lachman.

[z] *complet*] *complebit* H.

[a] *Et ἰῶτα G q. sonat d.* ει H.

[b] *Latine* H.

[c] *sic*] *si* H.

[d] *post et I connectere* H. Santenius *ιωτα post subnectere*. Trappenius *post id I subnectere*. Wassenbergius, *Nec tamen post I necesse est nos et E subnectere.* Lachman. *posta et i.*

[e] *δειμος repraehenditur* M. *δέος deprenditur* Lachman.

[f] *δείμος*] δεῖλος H.

[g] *oportet*] *te oportet* Lachman. Mox *iisdem* M.

Scribimus si quando *ν*I*κος*, *ἰῶτα* solum sufficit,
Nulla praecedens origo quia subesse monstrat E.
Porro diphthongon notamus, quando *ν*EI*κεῖν* scribimus,
'H*τα* quod compago ficti comprehendit nominis:
N*ῆ* et EI*κειν* nanque iunctis conditum est vocabulum,
Quippe non cedendo semper quaeritur victoria.
Litteram nanque E videmus esse ad *ἦτα* proximam,
Sicut O et Ω videntur esse vicinae sibi:
Temporum momenta distant, non soni nativitas.
Inde vertunt hanc in *ἦτα* saepe diphthongon [h]Graii,
Quando quos *ἱππ*EI*ς* solebant aut 'A*χαρν*EI*ς* dicere,
Levigant, *ἱππ*H*ς* que potius aut 'A*χαρν*H*ς* nominant,
Nosque MedEam Latine sic in usum vertimus,
Nomen et regina gessit quod furens Amazonum:
Sic et A*ἰν*EI*αν* Achaeus, noster *AenEan* vocat.
Sic erit nobis et ista rarior diphthongos EI,
E videmus quando fixam principali in nomine,
EItur in sylvam, necesse est E et I connectere,
Principali nanque verbo nascitur, quod est EO.
Sic *ovEIs* plures et *omnEIs*, scribimus pluraliter.
Non enim nunc addis E, sed permanet sicut fuit:
Lector [i]et non singularem nominativum sciet,
Vel sequentem, qui prioris saepe similis editur.
AV et EV quas sic habemus cum Graiis communiter,
Corripi plerunque possunt temporum salvo modo,
Sive Graecis seu Latinis inserantur versibus:
A Vt age inquit ille vates, saepe dixit *A Vt ubi:*
Dixit *A Vrunci,* quod aeque barbarum est producere:
Pes ubique lege constat, prima cum correpta sit,
Consonans et una plenum non queat tempus dare.
Et *lupi cEV* dixit idem, finis est versus quidem, 2394 P.
[k] Pes tamen non est trochaeus, quia diphthongos extima est:
Dactylus nam pes et ille est, *nube nati cEV duo:*
AY *ἔρυσαν* inquit poëta, sic et AY*τὰρ* corripit:
EY*πολιν*, *π*EY*κην* et EY*νουν*, aut poëtam EY*ριπίδην*,
Syllabas primas necesse est ore raptim promere:

[h] *Graii*] *Grai* Lachman. quomodo legendum monuit Santenius.
[i] *et—sciet*] *ut—sciat* Wakefield ad Lucret. I. 3.
[k] *Pes—trochaeus quod diphthongus* H.

Tempus at duplum [l]manebit, nihil obest correptio.
AV tamen capere videtur saepe productum sonum,
A Vspices cum dico, et *A Vrum*, sive Graecus AΥριον.
Mira nec putanda nobis talis alternatio est,
[m]Dichronon quod ἄλφα notum est, sicut A nostratibus:
Inde communem ministrat sola diphthongus sonum.
EV manet correpta, semper est quod E Graecum breve:
[n]Litteris et E Latinis saepe cum sit dichronos,
Facta diphthongos nequibit esse producti soni:
Nec pedes idcirco fraudat temporum iusto modo:
Hanc enim si protrahamus, A sonabit, E, et V,
Syllabam nec invenimus ex tribus vocalibus.
Sic *AristAEVm* notamus quattuor per syllabas,
Quod sibi diphthongos AE iam tertiam non iungit V.
His ita exceptis duabus AV et EV quas rettuli,
I et O duae supersunt quinque de vocalibus.
Ante vocales locari littera O tres non potest,
A vel I vel V, cohaerens duplicem ut reddat sonum.
Caeterum quod E, secundo copulata cum loco est,
Reddat OE diphthongon, esse traditum supra tenes.
Diximus rarum esse Graecis ἰῶτα post Υ subdere:
Verum enim nec praelocari sic apud Graios potest,
Edat ut diphthongon unam de duabus [p]voculis.
Litterae nam nomen ipsum, ἰῶτα quod Graius vocat,
Si quis in metro locabit, syllabae ut fiant duae,
Non potest diphthongos esse IΩ duabus litteris,
Consonans prior locata quia fit et Graios apud.
Quod tibi exemplo probare versus herous potest.
Οὗτος ἰῶτα γράφει, versus si principium sit,
Pes erit primus trochaeus, sed facit [q]spondeon hunc
Prima vocalis, notari ἰῶτα qua Graium incipit,
Syllabas licet videri potius has Graeci velint
Esse communes, easque dictitent κοινὰς magis.

[l] *manebit*] *manere* H.

[m] *Quando et ἄλφα quod videtur dichronon praeponitur*. H.

[n] *Litteris E Latinis*] Nescio quis apud Santenium, *Litteris sed E Latinis*. Santenius et Lachman. *Litteris et E Latinis*. Wassenbergius *Litteris E in Latinis*. H. *Litteris et in E*.

[p] *vocalibus*] *voculis* Dawesius, *vocibus* Micyllus in marg. et sic ed. Lachman.

[q] *spondeon*] Sic Santen. *spondion* edd.

Quaeque vocalis sequetur quando supremam brevem,
I magis Romana lingua non potest praemittere,
Edat ut diphthongon [r]ulli nexilis vocalium,
Consonans quod semper haec fit ante vocales data.
Quippe *IAoula* quando dico, vel *IEcur*, *IOvem* [s]aut *IVbam*,
Consonans effecta ubique est quae fuit vocalis I:
Quae [t]secuntur vim tenebunt, quam prius, vocalium.
Quin et ipsae cum iugantur I et V, quo differant,
Vt prior quaeque est locata, proderit distinguere.
I prior si [u]collocetur, V sequens correpta sit 2395 P.
An soni prolixioris, nulla differentia est,
Consonans quia semper ista iuncta sit vocalibus:
IVno cum dico, aut *IVvencus*, nulla differentia est.
Quippe IV diphthongos esse Graeca nequaquam potest,
Quod soni tres implicentur [x]e tribus vocalibus.
Quando sic Graece [y]notatur ut sit O et Υ simul:
'Ιῶτα [z]quis si praelocetur, tres videmus voculas,
E quibus constare supra syllabam negavimus.
Sic *ἰοὺ ἰοὺ* tragoedus Graius et ceryx sonat,
Sic [a]*IO matres Latinae*, sic *IVlum* dicimus,
Quia duas edat [b]necesse est syllabas, cum praedita est,
Quas videmus separatas esse vocales duas,
Vim vel amittat priorem, cum fit una syllaba:
Consonans nanque invenitur, quando dico *IVlius*,
Sive *IVno*, sive *IVstus*: porro cum [c]praecedet V
Consonantis vim [d]ministrat omnibus vocalibus.
Nexa semper haec necesse est, syllabam nec dividat,
Et sonum mutet priorem, *VAde* quando dicimus,
Vel *VEnito*, vel *VIdeto tot VOlatus VVlturum*.
Ante consonam V reperta sola sive in syllaba,
Vnus, aut *Vbi*, vel *VNde*, et *VMbo* quando dicimus,

[r] *nulli*] *ulli* H. et sic Santen. et Lachman.

[s] *aut*] *an* M. Pet. Mic. *aut* Briss. Mic. in marg.

[t] *secuntur* M. Pet. Mic. *sequuntur* Briss.

[u] *conlocetur*] *collocetur* M. Pet. Mic.

[x] *et tribus*] *e tribus* conj. Santenius, ed. Lachman.

[y] *notatur ου*] *ου* delevit Lachman. cum Burgessio.

[z] *queis*] *quis* M. Pet. Mic.

[a] *io m. L.*] Virg. Aen. VII. 400.

[b] *necesse est*] *est* om. Briss.

[c] *praecedet*] Sic Briss. *procedet* M.V. Pet. Mic.

[d] *ministret*] *ministrat* M.V. Pet. Mic.

Obtinet vocalis usum, sicut I cum praedita est.
Quanta vero sit potestas singulis iunctis sibi,
Vt prior quaecunque curret, hoc pedes discriminant,
Scandimus si quando versum quolibet metro datum.
Nanque si momenta quae sint litterarum examines
[e]Consonantum aut quas necesse est consonantes effici,
Tempus unum iam tenemus esse correptis datum,
Bina productas habere nec minus [f]compertum est:
Tempus autem consonantes dividunt unum duae,
Inde quae duplex habetur, tempus integrum dabit.
Ergo [g]correptae iugatur una quando consonans,
Sive vocalis, referrì quae potest in consonam,
Sescuplum tempus necesse est edere [h]istam syllabam,
Quae duplex habere posset ab duabus consonis.
Ac per hoc producta per se, quae duorum temporum est,
Consonae cum subiugatur vel relatae in consonam,
Temporis parte atque duplo sit, necesse est, praedita.
Hoc sub exemplis videbis esse planum nominum,
Syllabas ex his duabus quae parant vocalibus,
IVno, VIta, quando longas, vel *IVba* aut *VIgor,* [i]breves.
Consonas fieri necesse est hic priores litteras,
Quae sequuntur, ut fuerunt, esse vocalis soni.
Temporis momenta longae possident partem et duo:
Sescuplum breves habere [k]parte et uno convenit:
Pars enim ista non sequenti prorogat tempus suum,
Sed priori, pleniore si indigebit tempore. 2396 P.
Syllabam nam iam peractam cum sequetur I vel V,
Illa porro brevis [l]quae in unam consonantem desinet,
I sequens partem rependet, quam ministrant consonae:
Hoc et V praestare poterit, cum tenebit hunc locum.
Rursus exemplis agendum est. Ergo, quo sit planius,
Syllabam brevem ante ponam desinentem in consonam:

[e] *Consonantem*] *Consonantum* Pet. Dawes.

[f] *compertum est*] *compertum erit* Lachman. *comperta sunt* H.

[g] *correptae*] Sic Briss. *correpta* M. Pet. Mic.

[h] *istam syllabam*] *isti syllabae* H.

[i] *vetus*] Ita explevit Brissaeus lacunam antiquarum editionum. *breves* H. et sic Santen. Manus ignota in margine exemplaris Ruhnkeniani apud Santenium, *vel,* breves, *iuba, aut vigor.*

[k] *parte et uno* M.V.P. Mic. Pet. *partem et unum* Br. Supra *sescuplam* H.

[l] *quae in*] *quae* del. Lachman.

AT IVbam pes ut paretur, sit vel alter *AT VIgor*,
Sic enim partem videbis huc redire temporis.
A brevis dum consonanti T propinquae iungitur,
Tempori suo [m]ab eadem [n]consona partem trahet.
Sescuplum quod dico sic fit: plena quo sint tempora,
I dabit partem residuam, quam ministrant consonae:
Hoc et V, pedem locare si velimus *AT VIgor*;
Longa fit [nn]sic prima positu tunc duorum temporum,
Et breves ambae manebunt insequentes syllabae,
Quattuor pedem peractum cernis esse temporum.
IVno porro, sive *VIta*, cum pedem primum occupat,
Consonans effecta cum sit quae prior locatur I,
Et sequens, producta quippe, bina praestet tempora,
Parte censeri videmus atque duplo syllabam.
Hinc pedem si coeperimus edere iterum dactylum,
Quia brevis vocalis extat in sequenti syllaba,
Tertiam addamus necesse est [o]utique correpti soni:
Pes quidem [p]reddetur ipse, non tamen pars temporis
Consonae factae prioris, cernimus quo cesserit.
Ergo ut effectus probetur, consonans cum fiet I,
Non erit locanda prima, quando versus nascitur,
Syllaba sed in [q]secunda, quae brevis cum consona
[r]Esse poterit, priores qua pedes adiuvimus,
Sescuplum quae sola praestat, temporis parte indiget,
Vt sit [s]*AT IV* pes, et inde versus ortum sumpserit.
Ergo *IV* quia nunc secundo conlocatur in loco,
I sua, quam consonantem non negamus redditam,
AT facit longam, tenebat sescuplum quae temporis:
Nec secus partem retrorsus [t]V dabit, cum consona est.
[u]Fiet *AT IV* pes solutus, fiet *AT VI* par ei,
Syllabas longas habebunt hi pedes binas ita,

[m] *ab eadem*] *de eadem* Lachman.
[n] *consona*] Sic Br. *consonae* M. V.P. Pet. Mic.
[nn] *sic*] *si* Lachman.
[o] *utique*] *aeque* H.
[p] *reddetur*] Sic Briss. Mic. *redditur* M.V. Pet.
[q] *secunda*] Post h. v. excidit versus: nam quae sequuntur ad primam syllabam pertinent. LACHMAN.
[r] *Esse potuerit*] Sic Br. *Esse poterit* M.V. Pet. Mic. *poterit hac* Mic. in Corrig. *esse poterit t* Lachman. Infra legendum proponit Santenius: *quae brevem cum consona Et sequi poterit.*
[s] *at iu*] Sic Br. Mic. *AT VI* M. V.P.
[t] *T dabit*] *V dabit* Santen. cum Micyllo in marg.
[u] *Sic at vi pes absolutus*] *fiet at*

Dum situ prior iuvatur, et sequens producitur.
Porro cum producta prima est, si sequatur consonans,
Efficit duplum atque partem; non, ut illic diximus,
Ante partem et inde duplum, prima non quod non sit brevis.
Sol tibi velut poëta *signa* cum dicit *dabit*,
Sufficit [x]producta prima temporis duplum dare,
Pars residua consonantis unius vel proximae
Ita vacabit, ut vacabunt, quando plures consonae
Sponte productam sequentur non [y]egentem subsidi;
TRANs mare atque *insignis AVSTer* si in pedem convenerint.
Est adhuc quo separatae I vel V dissentiant. 2397 P.
I media cum [z]conlocatur hinc et hinc vocalium,
TrOIA sive *MAIA* dicas, *pEIOr*, aut *iEIVnium*,
Nominum primas videmus esse vocales breves,
I tamen sola sequente duplum habere temporis.
Ergo vel loco duarum consonantum fungitur,
Vel gemella si locanda est, ut videtur pluribus,
Bis tibi vocalis eadem praebet usum consonae,
Ante, vocalem sequendo, cum priore syllaba,
Praedita et mox insequenti, iure quo fit consonans.
Hoc in his tantum invenimus nominum vocalibus,
I secundo conlocata consonae ut valeat loco,
Ante vocales quod alias cum locatur exhibet.
V similiter si [a]locetur, ut *fAVOr* cum scribimus,
Nil iuvabit A priorem media facta consonans,
Temporis quia parte tantum fungitur, cum [b]praedita est.
Vel licet ponas gemellas, sicut [c]est verbum *IVVO*,
Ante quae locatur I [d]fit ab [V] sequenti consonans:
Ipsa vocalis manebit V brevis sicut fuit,
V secundam in consonantem [e]transferet vocalis O.
Sic prior vocalis V, quae tempore uno praedita est,

vi pes absolutus M.V. *Fiet at iu pes absolutus. fiet at vi par ei* Pet. Mic. *solutus* H. Lachman. Coniicit Sanenius primo, *Pes ut absolutus AT IV, fiet AT VI par ei,* tum in Addendis, *Pes et absolutus* etc.

[x] *productam primam*] Sic Br. *producta prima* M.V. Pet. Mic.

[y] *egent subsidii*] *egentem subsidi* Dawesius. *egent quia subsidi* Mic. marg.

[z] *locatur*] *conlocatur* Dawesius.

[a] *conlocetur*] *locetur* Dawesius.

[b] *praedita est*] *ut praedita est* Briss.

[c] *in verbo iuvo*] Sic Briss. *est verbum vivo* M. *sicut est verbum iuvo* Pet. Mic.

[d] *fiet*] *fiat* M.V.P. *fiet* Br. *Fiat ante quae locatur a sequenti consonans* Mic. *fit ab V sequenti* Santenius. *fit ab sequenti* Lachman.

[e] *transfert*] Sic Br. *transferet* M.P. Pet. Mic.

Temporis parte adiuvatur a [f] sequenti consona.
Sescuplum tempus videmus, longa cum poscat duo:
Proderit nil ergo gemina, sicut I bis profuit,
Cum facit longam priorem [g] *TrOIA, MAIA*, et talia.
Perdere V quia sic videtur usque vocalem sonum,
Alteri cum praelocatur, nam facit *VIta* et *VAlens*,
Sordidum [h] quiddam [i] videmus absonumque excludere.
[k] Aeolica gens tunc digammon denique illam scriptitat,
Mutet ut situm figurae, quando mutabit sonum.
Nominum multa inchoata litteris vocalibus
[l] Aeolicus usus vertit, et digammon praeficit.
[m] Aeolica dialectos autem mista ferme est Italae.
Hesperum quem dico Graece, *VEsperum* [n] cognominat.
Ἑστία sic *VEsta* facta, *VEstis* ἐσθῆς dicitur.
Ἶνα quam Graece vocamus, *VIm* iubet me dicere.
[o] Εἶαρ est multis in usu, sed magis poëticum est,
Ἦρ enim nativa vox est: ille *VEr* hoc dictitat:
Quos Homerus dixit Ἑνέτους, ille *VEnetos* autumat.
[p] Et *VIola* flos nuncupatur, quem Graii vocant ἴον:
[q] Et *Iolaus* ille *VIolens*, crede Marco Tullio.
[r] Quamque ἴτυν dicunt Achaei, hanc [s] *VItym* gens Aeoli:
Plura Sappho comprobavit [t] Aeolis et caeteri.
V Latina sic obesa sordet, a vocalibus
[u] Prorsus ut segregandas sic utrasque existimem,

[f] *sequenti*] *a sequenti* Pet. Mic. *ex sequente* H.

[g] *Troiia Maiia*] Sic Br. Santen. *Troia Maia* M.V.

[h] *quiddam*] *quidam* V.

[i] *videmus*] *videmur* Lachman.

[k] *Aeolica*] *Aeolum* Vossius et Terhaerius. Mox *incohata* M.

[l] *Aeolicus usus reformat*] *Aeolicus usus vertit* M.V. Pet. Mic. *reformat* Brissaeo debetur. Asteriscum versui praefigit Micyllus. *Usus Aeolicus reformat* Dawes. *Aeolicus ususque vertit* Santenius. *Aeolicus usus ita vertit* Lachman.

[m] *Aeolica dialectos autem mista ferme est Italiae*] Sic M. Mic. Pet. *Aeolum dialectus autem est fere mista Italae* Dawes, p. 114. *enim mista fuit* I. H. *Aeolica zalectos* Lachman.

[n] *cognominat*] *cognominant* V. Mox *εστης* M.

[o] Ἔαρ] Εἶαρ—*sed magis* Santen. cum Micyllo in addendis. *et magis* M.

[p] *viola flos qui nuncupatur hunc Graii v. ἴ.*] Sic Br. *Et Viola flos nuncupatur quem Graii vocant ἴον* M.V. Pet. Mic.

[q] *Et IOLAVS ille VIOLENS*] Ita M.V.P. Mic. Pet. *Et Iolaus violeus fit* Brissaeus. *Et Iolaus ille Violas* Dawes.

[r] *Quanq̃* M. *Quanq,* Mic. *Quamque* Sanctius Minerv. IV. 16. et Dawes.

[s] *βίτυν gens Aeolis*] *VITYM gens Aeoli* M.V. Mic. Pet. ϝ*ITYN* conj. Santenius.

[t] *Aeoliis*] *Aeolis* M.V.P. Pet. *Aeoles* Mic. Sant. *Aeoliis* Briss.

[u] *Prorsus ut ego segregandas sic*

[x]Nomen I quod consonantis, V vicem solam gerat:
Hanc enim sensu per artem tradito dinoscimus,
Illius conversionem et vox et aures arguunt.
Haec erit lex his duabus I et V [y]quas rettuli, 2398 P.
Syllabam per semet ipsae quando nudam copulant,
Consonans nec ulla iunctis [z]quaelibet praeponitur.
Nam media post consonantem cum datur vocalis I,
V dein si consequatur, syllaba una non erit,
Vt *PIVs* cum dico, [a]*DIVs*, *oCIVs*, vel *CaeLIVs*.
Nulla diphthongos quod ante *lāra* [b]praemitti sinit,
Media porro si locetur V, fit una syllaba,
Ecce rursum discrepare litteras istas vides.
Nanque *cui* siquando dico, non erit dissyllabon:
Nec tamen diphthongos ista consonante praedita
Poterit esse, quae videri non potest cum libera est:
Hoc enim solum adsequetur quod [c]digammos non erit,
Anteposta cum sit ipsa, tum sequens vocalis I:
Nam nisi insequatur aliqua consonantum littera,
Cui brevis manebit, atque longa fiet addita:
[d]*Cui super non digna* dixit *hyemis et solis mala*,
Dixit et [e]*cui tu favos:* pes hinc mihi primus sat est.
Sic enim vel prima longa vel prior fit syllaba:
Dactylus nam *cui super*, *cui tu* sequens spondeus est:
Consonans quia post secuta tempus [f]adiuvit breve:
Hanc brevem sed ante nobis pervidendum est syllabam
Vna consonans secuta quatenus longam creet:
Ipsa nam vel secum habere consonantem debuit,
Vel duarum post sequentum sublevari tempore:
Ante quod nobis liquere non potest, si non prius,
Consonans quae prima in ista syllaba *cui* scribitur,
[g]C magis vel Q notari debeat, dispexeris:

utrasque existimem] Ita Mic. Pet. *Prorsus ut segregandas sic utrasque existimem* M.V.P. *Prorsus segregandas sic ut has utrasque existimem* Brissaeus. *Prorsus ut vi segregandas* Lachman.

[x] *Nomen*] *momen* Lachman.

[y] *quas*] *quam* H.

[z] *quaelibet* M. aliique. *quaedam* Br.

[a] *dives*] *dius* Micyllus, quem secuti sunt recentiores. tum *ocium* Mic.

[b] *permitti*] *praemitti* Pet.

[c] *digammon* M. Pet. Mic. *digammos* Briss.

[d] Geo. II. 373.

[e] Geo. I. 344.

[f] *adjuvit*] *adjuvat* H.

[g] *C magis vel Q*] *C magisne an Q* conj. Santenius ad v. 1062.

Saepius quia C locare plurimis jam moris est:
Sic enim constare poterit, e duabus quae magis
Nunc locum vocalis habeat, V prior vel I sequens.
Nanque [h]si Q praeferatur, syllabae fient duae,
Tertia his quod implicari nulla vocalis potest,
Sed duae fient seorsae syllabae per se breves.
[i]*Cui super* sic inveniri dactylus jam non potest,
Syllabas sed pes habebit quattuor [k]totas breves.
Principale sed videmus esse *quis*, quo nascitur
Cui, dativum quando casum ratio sermonis petet.
Casus et secundus ante, qui facit [l]*quius*, probat
Q duarum praeditam esse syllabae vocalium:
Quartus et casus priori non repugnat regulae.
Nec minus Q perseverat, cum loquor pluraliter,
Casibus cunctis iugamus quando vocales duas,
Q VI facit, *Q VOrum* deinde, mox *Q VIbus*, *Q VOs, a Q VIbus:*
Vsque Q nunquam revelli propalam est pronomini.
Dubius autem quia videri numerus et casus potest,
Cum dativo singulari prima Q praescribitur,
Et potest plurale *qui* lector aliquis [m]credere 2399 P.
Ac simul nutante casu tardius sensum sequi,
Vsus, ut solet, reliquit veritatis regulam,
Litteram et dedit propinquam, dum studet compendio.
Ergo per C iam videmus *cui* notandum literam:
Hanc enim V post insecuta praeditam docet sibi,
Et cohaerens I secundo quando connexa est loco.
Quippe Q non constat aliter quam duabus C et V:
B velut vel K, quod esse Q vides muti soni:
[n]Q velut sit C et V quoque, plenius quod postmodum
Sic in unam Q redactae congruerunt litteram,
Portio ut nunc consonantis V videri rectius

[h] *si cu*] Sic Brissaeus. *si C* M. V. P. Mic. Pet. Santen. *si q* vel *quu* Lachman.

[i] Rectius *quuï*. LACHMAN.

[k] *totas*] *totus* conj. Santenius.

[l] *QVIVS* M.V. Mic. *QVVIus* Pet. *quiius* Br. *quujus* Lachman. coll. 774.

[m] *credere facile*] *facile*, quod prioribus edd. deerat, supplevit Brissaeus. Malit Santenius, *lector hoc qui aliquis credere*. *qu i*, per diaeresin, Lachman.

[n] *Velut Q et C quoque et V plenius quod post modum* M.V.P. Pet. *velut Q et C quoque et V* Mic. qui in marg. *et Q velut*. *Q velut sit C et V quoque pl.* Br. Conjicit Santenius, *Q velut, ita C et V quoque,* Lachmannus conj. *q velut et u*, qui edidit *Velut q et, c quoque et uu p. q. p.*

Litterae vocalis habitum quam tenere debeat.
Nanque Q praemissa semper V simul iungit sibi
Syllabam non editura ni comes sit tertia
Quaelibet vocalis illis: hoc et exemplis proba.
[o]Nanque *eQVOs*, vel *aeQVOr*, aut *aQVAm* cum scribimus,
Et *QVEo* et *QVErela*, *QVErcus* et *QVAter*, [p]Q praedita est:
Et vides *qui* quoque similiter esse vocales duas:
Vnde si dematur I, et sola sit vocalis V,
Non erit jam Q necesse syllabae praeponere,
Sicut [q]illic, cum *QVErela*, [r]et *aeQVOr* aut *aQVAm* notas,
Sed magis C, sola nanque subditur vocalis V:
[s]*CVro* cum vel *CVpio* dicis, *CVrro* vel *CVstodio:*
Vnde nomen qui *seQVOndi* rectius scribi putant,
Si prius Q collocarint, V et O subiunxerint,
[t]Quia *seQVOr* et easdem habebat, unde nomen nascitur,
Non videntur obtinere veritatis regulam:
Quia *seQVOr* duas videmus esse vocales simul,
[u]Et merito tunc Q locamus exigente syllaba:
At *seCVndus* ut sit, una ponitur vocalis V,
C locari debet ergo, quando solam copulat:
Quippe origo prima verbi non manet iam nomini.
Caeterum vocalis illis si iugetur tertia,
Q necesse est prima detur, [x]et sit una syllaba:
Nomina ut supra relata iam satis nobis probant.
Non tamen prior V videri facta consonans potest,
Consonans quia de duabus effici prior solet,
Nuda sed [y]priorque quando nec subacta est consonae,

[o] *Nanque EQVOS vel AEQVOR an AQVAM cum scribimus* M.V.P. Pet. Mic. *aut aquam* Micylli margo. *Nāque equos vel aequor quaestus, aut aquam* Brissaeus. Legendum suspicatur Santenius *Nanque EQVES vel AEQVVS AEQVOR aut AQVAM c. s.* Lachman. dedit *Nanque equos vel aequor Aequos aut aquam c. s.*

[p] *Q praedita est*] Sic Br. *Q* om. M.V.P. *V praedita est* Pet. Mic.

[q] *illic*] *illi* M.V.P. Mic. Pet. *illic* Br. Santen. Lachman.

[r] *et aequor aut*] *et AEQVOR an* M.V.P. Pet. Mic. pro *an* Micyll. margo *aut*. *et aequor aut* Br.

[s] *CVRO cum vel CVPIDO dicis* M.V.P. *Curo cum vel cupio* Pet. Mic. *Curo cum dicis cupido* Br.

[t] Santenius malit, *Quia sequor et easdem habebat*. Sic ed. Lachman. Deest *et* M. et al.

[u] *Et merito tunc Q locamus* M. V.P. Pet. Mic. *Et locamus jure tunc Q* Br.

[x] *et*] *ut* H.

[y] *prior, quae*] Santenius conj. *priorque*, et sic ed. Lachman.

[z]Quando et . . . digammus sumit et formam et sonum,
[a]Nunc sonus vocalis illi, qui solet cum libera est,
Praedita est vel consonanti, tunc enim est [b]vocalis I.
[c]Et tamen videmus illam consonae vim sumere,
TenVIa ut dixit poëta *nubis ire vellera:*
Longa fit nam [d]prima *ten* nunc, cum sequatur V et I:
Nec minus, vocalis una si sequatur hanc, potest
Consonae praebere vires [e]et digammos effici,
GenVA cum *labant Daretis, aeger est anhelitus.* 2400 P.
Nec potest et hoc liquere, an I putemus consonam,
Longa *cui super* paretur ceu duabus consonis:
Alteram quia consequendo [f]semper I vocalis est:
Tertiam et casus sequentes esse vocalem docent,
Imo si nunc V putamus esse vocalis soni,
I magis vocalis esse iudicanda est subsequens.
[g]Nunquid hanc diphthongon ergo ex V et I [h]sic dicimus,
Non ut V [i]nunc sit Latina, sed magis Graecum sit *υι*,
Γ*υῖα* cum dicunt et *υἷας*, tale quid *cui* ut sonet,
Temporum et per se duorum non requirat consonam:
CVI Super [j]sed tale fiat quale dudum *TRANS Mare*,
Longa cum reddit vacantes quae simul sunt consonae?
An magis [k]*cuii* nos oportet [l]per duas I scribere?
Quia sequens casus videtur hoc sonare, qui facit
[m]*QVIus*, ut *TrOIa* atque *MAIa*, de tribus vocalibus;

[z] *Quando et digammus* (*digammos* Mic.) *sumit et formam et sonum* M. V.P. Mic. *Qn̄ et haec digammos sumit et formam vel sonum* Pet. *Quando non digammi sumit neque figuram neque sonum* Br. Dawes. *Quando non sumit digammi n. f. nec s.* Santenius conjicit, *Quando semper haec digammi sumit et formam et sonum.* Lachmannus dedit *Quando et hispidam digammus sumit et formam et sonum.*

[a] *Nunc*] Hic et v. seq. Brissaeus dedit *tunc*. *Tunc—nunc* Mic. *nunc —nunc* Pet.

[b] *vocalis V*] Sic Br. *vocalis I* M.V.P. Mic. Pet.

[c] *Sed*] *Et* M. V. P. Mic. Pet. *Sed* Brissaeus.

[d] *nam ten*] *nam prima ten* M.V. P. Pet. Mic.

[e] *et digammos*] *nec digammos* M. V.P. Mic. Pet. Mutavit Brissaeus.

[f] *semper I*] *semper u* Lachman.

763. Hunc v. post sequentem collocat Lachman.

[g] *Nunc quod*] *Nunc quid* M. Mic. *nunqd* Pet. *nunc quod* Brissaeus. *nunc quidem* Santenius. *nunquid* Lachman.

[h] *sit*] *sic* M.V.P. Pet. Mic. *sit* Br.

[i] *nunc sit*] *nunc* om. Pet. *sit* om. Mic.

[j] *sed tale*] *et tale* M.V.P. Pet. Mic. Correxit Brissaeus.

[k] Hodie scriberetur *cuij quujjus Trojja*. LACHMAN.

[l] *duas ii*] Sic Br. *duas i* V.P. Pet. Mic.

[m] *Quiius, Troiia, Maiia, cuii* per duplex *i* scribendum putat Santenius.

Cui super nil ut iuvetur a propinqua consona:
Quando *quius* longa prior est, facta cum sit consonans.
Haec putavi colligenda: tu sequere quod voles.
Nec minus natura varia est consonis in litteris.
Digerunt quidem magistri quando pueros imbuunt,
Sed rudes ne praegraventur parcius discriminant.
Nam novem mutas vocarunt, semivocales item
Esse septem tradiderunt; ordo uterque notus est.
De novem tres, ut vacantes, separandas convenit:
Vna nam spiramen addit omnibus vocalibus,
HAsta quando et *HEdera* dicis, *HIster*, *HOspes*, atque *HVmus*.
Quattuor solis adhaeret consonantum litteris,
Inserit si quando Graeca sermo noster nomina,
Cum *CHoros RHamnum* necesse est, [n] *PHyllida* aut *THymum* loqui:
Sola nec vocalis usum nec tuetur consonae,
Tempus aut ministrat ullum brevibus usquam syllabis:
Et tamen vim consonantis adimit, una in syllaba
Praedita est quotiens duabus V et I vocalibus.
[o] *HVIus* aut *HVIc* solemus nam frequenter dicere:
V digammon esse nunc iam non sinit nec consonam,
Esse [p] quia semper necesse est, cum carens spiramine
Ante vocalem [q] locatur, ut *VIgor*, *VAlens*, *VEtus*.
K similiter otiosa caeteris sermonibus,
Tunc in usu est cum *Kalendas* adnotamus [r] aut *Kaput;*
Saepe *Kaesones* notabant hac vetusti littera.
Q vacare prorsus omni diceremus syllaba,
C quod eius invenitur posse subdi pro sono,
Casus unus ni probaret rectius poni semel,
Syllabam iunctis duabus cum facit vocalibus,
Vt satis [s] sumus locuti iam priore pagina.
Nunc loquar natura [t] quae sit omnibus, quae et singulis.
Nulla nam mutis facultas ad sonum edendum data est:

[n] *Phyllida an Thymum* M. P. Pet. Mic. *Phillidan* V. *Phyllida aut thymum* Micylli margo. *Phillidē thimū* Br.

[o] *Huius aut*] Ita Micylli margo. *Huius an* M. aliique. *Huius aut huic sic* Lachman. v. seq. *h* pro *iam* conj. Lachman.

[p] *quia semper*] Nescio quis *quod semper*, Santenius *quam semper*, et sic ed. Lachman.

[q] *locatur*] *locetur* Pet.

[r] *aut Kaput*] *aut* om. M.

[s] *sumus*] *summus* M.

[t] *quae sit*] *sit* om. M.V.P. Pet. Mic. addidit Briss. necnon Mic. in Corr.

Labra fixa, vincta lingua est, exitus nullus patet, 2401 P.
Nexa si non adiuvetur cuilibet vocalium.
Nanque B vel C [u]sonare, porro D G et caeteras
[x]Quis queat, si non resignet labra vocalis comes,
Syllabam fingas ut ante, litteram [y]qui proferas?
Semivocales videmus oris exprimi sono
Posse vel [z]solas, adhaerens nulla vocalis licet
Exitum plenum ministret nuncupandae litterae.
Verum enim binae ligari non queunt mutae simul,
Syllabae si quando binas postulabunt consonas,
Nominis verbive [a]cuius quae tenent primordia:
[b]C modo aut P copulare subditam T sic solent
Non priore [c]sed secunda dum Latina in syllaba,
NaCTus ut dicas vel *aPTus*, *sanCTus* aut *NePTunius*:
Caeteris natura non est, ut duae iungi queant.
  Semivocales oportet segregare [d]attentius,
Quas quidem quia nominatim versus indi non sinit,
Ordinis signabo numero, quae sit haec quam disseram,
[e]Titulus ut praescribet iste discolor sinopide.

F. L. M. N. R. S. X.

F. Prima mutas nec sequetur nec potest praecedere,
Ipsa gemina nec locari simplici in verbo potest.
SuFFice et *suFFer* vel *oFFer* est quidem duplex sonus,
Partibus sed ex duabus verba coniungi vides:
Et prior non hac eadem terminatur littera,
Sed sonum confundit ipsa partium [f]conlisio.
Quattuor post hanc locatas Graecus [g]udas nominat,
Lubrica est natura in illis nanque et alternus vigor.
Nunc enim vocalis usum, nunc ministrant consonae,
Et pedum vel hinc vel inde sublevant discrimina.

[u] *sonat*] Sic Br. *sonare* M.V.P. Mic. Pet. Mox *porro D vel* H.

[x] *Quisque at*] *Quis queat* Mic. Pet.

[y] *qui proferas*] *quam proferas* Pet. Santen. *cui praeferas* conj. Lachman.

[z] *solas*] *sola* M.

[a] *cuius quae*] Sic Br. *cujusq;* M. V.P. *cujusq, ut* Mic. Pet.

[b] *E modo* M.

[c] *sed secunda*] *priores et secunda* M.V.P. Mic. *priore, sed secunda* Pet.

[d] *attentius*] *audentius* Putsch.

[e] *Titulus*] *Titulus et* malit Santenius, *titulus ut* Lachman. cum Dawesio.

[f] *conlisio*] *confusio* Pet.

[g] *udas*] ὑγρὰς Burmannus.

L Hinc sibi primam atque quartam semivocalis potest R.
Subdere [h]ista quam loquebar, quando *FLabra* et [i]*FLosculos*
[k]Atque item *FRugem* atque *FRondem* nominas et talia.
M. Non item potest secundam copulare et tertiam, N.
Quia secunda mugit intus abditum et caecum sonum,
N. Tertiam nec ullus [l]illi sermo Romanus ligat. L. R.
Nec sinas errare puerum, quando *Daphnin* scripserit,
Semivocalem locandam primam ut istam existimet:
[m]Quippe nos, si quando Graecum ϕ necesse est exprimi,
P et H simul solemus, non Latinam hanc, ponere, F.
Cuius a Graeca recedit lenis atque hebes [n]sonus:
*PHosPHoron PHrygas*que nam vel [o]*PamPHilum* sic scribimus.
Consonas autem per omnes, quae quibus iungi queant,
Quas vetet natura iunctas convenire in syllabam,
Ire iam nunc ideo nobis [p]visum est consultius,
In breve ut redacta sylva demeret caliginem;
Neu subesse praeter istos, quos loquar, [q]casus putes, 2402 P.
Qui pedum turbare normam, [r]laedere aut metrum queant.
Praeter udas ergo supra iam duas quas rettuli,
F. [s]Haec sibi nullam ligare semivocalis potest.
Quattuor [t]posthac loquemur ordine udas debito.
Quas priores ante nullam consonam praeponimus,
Vt caput verbi inchoare conditae simul queant,
Subdimus mutis earum plurimis tantum duas,
L. Primam atque quartam, [v]quod palam exemplis erit. R.

[h] *ista*] Sic Br. Pet. Mic. *istam* M.V.P.

[i] *flosculus*] *flosculos* Pet. Mic.

[k] *Atque item FRVGEM atque FRONDEM nomina sed talia* M. V.P. *Atq, itē frugē, atq, frūdē, noīas et talia* Pet. *Atque item frugem atque frondem nominas et talia* Mic. *Fratrem item, frugem, atque frondem fraudemque atque talia* Br.

[l] *illis*] *illi* correxit Santenius.

[m] Vid. Gataker. N. I. S. p. 5 G.

[n] *sonus*] *sono* H.

[o] *dysphilon*] Sic Br. *PHILVM* M.V.P. Mic. *nanque vel Philum* Luzac. *Pamphilum* Micylli margo, et sic ed. Lachman.

[p] *visum est*] Constabit tum versus si *m* pro consonante quae non elidatur acceperis, ut et in sequentibus quibusdam. MICYLL. *visum erit* Lachman. *tempus est* H.

[q] *casus alios*] *casus plures* M. V.P. Mic. *casus putes* Pet. quomodo emendavit Dawesius. *alios* a Brissaeo est.

[r] *laedere aut*] *laedere autem* M. Mic. *ledere āt* Pet.

[s] *Haec*] immo *prima*, Lachman.

[t] *posthac*] *post hanc* conj. Santenius. Mox *incohare* M.

[v] *quod palam exemplis erit* M. V.P. Pet. Mic. *Sive primam, sive quartam q. p. e. e.* H. *istis quod palam exemplis erit* conj. Santenius. *exemplis palam quod nunc erit* Brissaeus. *Scilicet primam a. q.* Lachman.

Nanque B, C, G, deinde P priores ponere
Singulas possis, ut uda prima sic subiecta sit, L.
BLandior cum dico, *CLudo*, *GLeba*, *PLebs*, aut *PLinius*.
D cum [u]hac nunquam coibit, Q magis nunquam potest:
T potest, si quando Graeca mista sunt vocabula:
TLepolemus ATLas [x]solemus invenire in versibus.
R. Vda quarta, praeter istas quattuor quas rettuli, B.C.G.P.
Amplius D T priores subsequetur, ut puta
BRutus et *CRassus* [y]fuere, *DRusus* et *GRacchus*, *PRocas*,
TRossulus: iam sex habemus ante mutas [z]redditas.
H.K.Q. Caeterae quia tres in usum syllabarum non cadunt:
F. Semivocalis quod una praefici possit, tenes:
R. Vda quarta praeter istas caeteris non subditur. B.C.G.D.P.T.
M. Et secunda paene solis convenit vocalibus,
Seu loco prior locetur, seu iugetur alteri:
MAne cum dicis, vel *VMbra*, *MEnsis*, *AMbo*, et talia.
N. Tertiam udam sibi videtur posse solam iungere,
[a]Sic tamen, non in priore sed sequenti syllaba
OMNis ut dicas, vel *aMNis:* uda quaeque cum sequi
Alteram non possit udam, dum sit una syllaba:
Omnis uda cum gemella rite coniungi queat,
GaLLus ut, vel *AMMianus*, *aNNus*, et [b]*TyRRhenius*.
Nec secus mutas videmus posse geminas currere,
OBBa et [c]*eCCe*, *reDDe*, et *aGGer*, *ATTius*que et *APPius*.
M. Hanc tamen Graecus secundam tertiae sic praeficit, N.
[d]Syllaba prima Latine quod nequire diximus,
Quando MNήμην atque MNᾶσθαι dictitatque MNεσθέα.
M. Interim [e]compellit illam δέλτα nunc, nunc ταῦ sequi:
ΔMῶας et TMῶλον videmus nanque Graeca nomina.
N. Tertia uda sic videtur posse G mutam sequi,

[u] *hac*] *ea* Lachman. *huic* H.
[x] *nam solemus*] *nam* delevit Santenius, quem sequitur Lachman.
[y] *fuere*] Sic Pet. *fuerunt* Mic. *fuer* M.
[z] *editas*] Sic V. *aeditas* Brissaeus. *redditas* M.P. Pet. Mic.
[a] *Sic tamen ut non in priore* M. P. Pet. Mic. *haud* pro *non* Micylli margo. *Sic tamen non ut in priore* V. *ut* ex versu seq. irrepsisse putat Santenius.
[b] *TyRRhenius*] *Tyrrhenicus* conj. Santenius. *Turranius* Lachman.
[c] *hicce* H.
[d] *Syllaba prima*] *Syllabam primam* collato v. 878. conj. Santenius. Ver. seq. *MNEMEN—MNASTHAE—MNESTHEA* M. et fere Mic. ubi *MNASTEA*. sed *Mnesthea* in Corr.
[e] *compellis* Br. *compellit* M.V. Pet. Mic.

Graia verba quando in usum sermo noster suscipit,
GNosios si dicere arcus, [f]insulam aut *GNidum* velis.
Scribimus praenomen unum, et C quidem praeponimus,
G tamen sonabit illic, quando [g]*GNaeum* enuntio:
Asperum quia vox sonorem [h]leviore interpolat,
Vel priores G Latini nondum ab apice [i]finxerant:
[k]*Gaïus* praenomen inde C notatur, G sonat.
Sic [l]*amurga*, quia vetuste saepe per C scribitur,
Esse per G proferenda crediderunt plurimi:
Quando ἀμοργὴ Graeca vox est, γάμμα origo [m]praeferat. 2403 P.
Ille contra [n]dicat, unde C sonare debeat.
G tamen mox tertia uda rarius componitur, N.
Quando *GNatum* nominare, dicere [o]aut *GNarum* voles:
Nanque *maGNus*, *diGNnus*, *aGNnus*, *siGNa*, *puGNa*, et talia,
Syllabae cum sint secundae, non ita impugnant pedes,
Quis jugatis impediri, cum caput verbi tenent, G. N.
Saepius pedes videmus, ut suo promam loco.
S. Ammonet nunc ordo sextam semivocalem loqui,
Quae sonum nobis ministrat, σῖγμα [p]quem Graecis solet.
Vivida est haec inter omnes atque densa littera:
'Αρκτικὸν Graeci vocarunt, adseruntque exordiis,
Et probant mutis eandem paene cunctis praefici,
Cum ΣΒέσον, ΣΘένοs que dicunt, ΣΚῆπτρον, et quando ΣΠάθας:
ΣΤέμμα dicunt, ΣΦίγγας [q]aeque, ΣΧήματα, atque udae quoque
M Posse praeponi secundae sic apud Graios vides,
ΣΜῆγμα siquando, [r]aut ΣΜάραγδον, ΣΜιλίον vel nominant:

[f] *insulam aut Cnidum*] *incolam aut Cnidi* Ruhnkenius.
[g] *Cneum*] *Gnaeum* M.V. Pet. Mic. Mox. *Cneum enunctio* Mic. in Corr.
[h] *laeviore*] Sic Br. *leviorem* M. V.P. Pet. Mic. *levior N* Mic. in Corr. Commelini var. lect.
[i] *finxerant*] *fixerant* dubitanter Santenius. Supra *nundum* M.
[k] *Gaius—inde* M.V.P. Pet. Mic. *Caius—proinde* Br. *Caius* Mic. in Corr.
[l] *amurga—quia* M.V.P. Pet. Mic. *amurca—quae* Br. *amurgam quae* et mox *proferendam* Lachman.
[m] *praeferat*] *ut praeferat* Lachman.
[n] *dicat—sonare*] *discat—notare* Brissaeus. Servium ad Virgil. Georg. I. 194. citat Santenius, cujus verba sunt, "*amurca per c* "*scribitur et per g pronuntiatur,* "*ut C. Gaius, Cn. Gneus.*"
[o] *aut*] Sic Briss. Pet. Mic. in marg. *an* M.
[p] *quod*] *quem* Dawes. probantibus Santenio et Lachmanno.
[q] *aeque*] sic M. Pet. Mic. *atque* Briss. v. seq. *proponi* Mic.
[r] *an σμαραγδονcμαιον* M. *an σμάραγδον, σμήνιον* Br. Pet. Mic. sed *aut* Mic. marg. *aut σμάραγδον* et *σμιλίον* Lachman.

N enim solum non videtur posse subdi, quia loco
Intimo fauces prope ipsas littera haec excluditur,
Dentibus σῖγμα atque labris proximam sedem tenet.
Σῖγμα quis possit negare quod det adiunctum sonum,
Cum sonis utrisque constet [t]ζῆτα quod Graecum duplex?
Nomen etsi non videbor tradere exempli loco.
Syllabis sedet secundis quando prosa oratio est,
Versus ut [v]quadre resistat, nec propaget terminum.
NeSToris si forte nomen dividendum incurrerit,
[u]N et E versus prioris obtinebunt extimum,
Σῖγμα versus insequentis atque ταῦ exordium.
Nos tribus mutis eandem possumus praeponere,
[x]Nulla cum sic possit ante semivocalis dari:
SCuta nanque *SPatia* dico, *STamina* [y]aliaque hoc genus,
Et duas simul ligare sola consonans potest,
SCRinium, *STRuem*ve quando, *SPLendidum*ve dicimus,
Tres tamen nunquam coibunt, uda [z]ni sit tertia.

[a]Semivocalis suprema duplicis restat soni. X.
Praefici [b]in verbis Latinis ista nec vocalibus
Poterit unquam, tantum abest ut [c]praelocetur consonis,
Ipsa cum constet duabus comparata consonis.
Syllaba quacunque sane subditur vocalibus,
Quando *rEX calIX*ve dicis, *pAX*, *latEX*, *apEX*, *senEX*.
Ante vocales locatur, [d]ut in sequenti syllaba,
FaXO si dicas, vel *aXIs*, *neXVs*, *uXOr*, *noXIa*.
Tantum apud Graecos videmus inchoantem nomina,
Qui ξένον ξανθὸν loquuntur, ξουθὸν et [e]ξεινήϊα.
Consonis praefertur autem, si dirempta syllaba est
Nominis verbive, cuius cum Latinis sermo sit,

[s] *M enim solum*] *N solum non* M.V. Pet. Mic. *M enim solum* Br. *N sed eodem non* conj. Santen. *N sed illi* Lennep. *γάμμα solum* Lachman. v. seq. *litteras* M.

[t] *ζῆτα quod Graecum*] Sic Pet. Mic. *ζ quod Graecum* M.V.P. *ζ quod est Graecum* Br. *ζῆτα quis Graecum duplex* conj. Santenius. *zaeta quot* Lachman.

[v] *quadrae* Lachman.

[u] *N et E*] *νῦ et e* Lachman.

[x] *Nulla*] Sic M.V.P. Pet. Mic. *Nulli* Br. typorum fortasse errore.

[y] *atque hoc*] *atque alia hoc* Pet. Mic. *aliaque hoc* Lachman.

[z] *nisi*] *nisi sit* Pet. Mic. *ni sit* Lachman. et sic H.

[a] *Semivocalis*] *Semivocales. Suprema* Briss.

[b] *in verbis*] Sic M.V.P. Pet. Mic. *in* om. Br.

[c] *praelocetur* om. M.V.P. Pet. Mic. addidit Briss.

[d] *ut*] *at* conj. Santenius. *ut* delevit Lachman. cum Mic. in Corr.

[e] *ξεινήϊα*] Sic Mic. *ξηνιηα* M. *ξενηια* Br.

EXPuli cum dico, et *eXTa*, seu quis *eXCussam* comam
Dicat, aut *eXLex*, et illud, *hoc sine eXQuiram prius*,
Adde et *eXSortem*, vel istis simile si quid finxeris. 2404 P.
Muto vel partem prioris, si fit hirtum, syllabae,
[f] *ECFer* ut dicam, vel illud, *hoc tibi eFFectum dabo.*
Verba contra separata quando sic connectimus,
Hanc ut ante desinentem subsequatur consonans,
E sat est solum locare: quia duplex est consona,
Tres videntur syllabam unam consonantes edere:
Hispidum quod porro ne sit, dico et *E Bello* viros,
Dico et *E Pago* reversos, dico et *E Foro* domum.
X. Ast enim Graius locabit quandocunque hanc ultimam,
Sive in uno comprehensam sive [g] verbo separi,
Consonam [h] nunquam iugabit, quia sono [i] levi studet,
Nam [k] nisi vocalis adsit, [l] vertit hanc in simplicem:
Κάππα enim solum sonabit, σῖγμα vero excluditur:
Sic et ἐΚΠλῆξαι loquuntur, sic et ἐΚΠέρσαι πόλιν,
Sic et illud, [m] εἰς τὸ κάλλος ἐΚΚεκώφηται ξίφη,
Sic et ἐΚ Πάντων solute, sic et ἐΚ Νήσου facit.
Litteras autem receptant saepe ternas syllabae,
Nec minus saepe et quaternas, porro quinas parcius,
Esse quia vocalis una debet una in syllaba,
Vel duae, diphthongos edit quando vocalem sonum,
Inde rarum est consonantes addere uni quattuor,
Quia vetat natura mutas jungere una in syllaba:
Semivocales iugari saepius deprendimus,
In [n] quibus iam scimus udas computari quattuor.
Syllaba ergo quando quinque litteris componitur,
Consonas duas necesse est et tot udas copulet,
Possit ut vocalis una syllabam talem dare.
Ergo *frons* et *glans* videmus esse quinas litteras:

[f] *ECfer* M. Mic. *effer* Pet. Briss. Mic. in Corr.

[g] *verbo pari*] Reponit Dawesius, *sive verborum pari*, h. e. sive in duobus verbis: *sive verbo separi* vel *dispari* conj. Micyllus: *sive verbo separi* ed. Lachman.

[h] *non x*] *nun qui* M.V.P. *nunquam* Pet. Mic. Lachman. *non x* Br. *non ξι* Dawes. Santen.

[i] *levi* M.V.P. Pet. *leni* Dawes.

[k] *nisi*] *nisi et* Lachman.

[l] *vertit*] *vertet* Dawes.

[m] *ἐκστόματος ἐκκε.*] Sic M. Correxit Dawesius ex Eurip. Orest. 1279. (ed. Pors.) *ἐκ στόματος et ἐκκ.* Pet. Mic.

[n] *quibus jam*] Sic M.V.P. Pet. Mic. *jam* delevit Brissaeus.

Consonans nam prima et uda, postmodo uda et consonans,
O tenent utrinque iunctam: sic et A, cum *glans* erit.
Est et uda quando sola, dantur et tres alterae,
Consonans cum sit bis una, sitve duplex tertia:
Stant enim cum dico verbum, T secunda [o]et ultima est:
*Strix*ve si dicam, supremam duplicem esse perspicis.
Porro cum diphthongos inerit, *fraus* [p]velut scribi solet,
E tribus videmus unam [q]quae sit uda consonis.
[r]Esse necnon litterarum syllaba una sex potest,
Graeca cum duplex duabus solvitur nostratibus,
Dixerit si forte quidam [s]*scrobs abunde fossa est*,
Stirps velut dixit disertus Gracchus alter Gaius:
Graecus hoc casu nequibit syllabam talem dare,
Nec dabit per se seorsam, [t]sed residuam nominis
[u]Eque diphthongo coactam promet et pluraliter:
Nanque declinare [x]Graeci saepe sic *αἰσχροὺς* solent.
Αι prior si separetur, sex erunt superstites:
Ἀρκτικὸν nam cernis esse *σῖγμα* primum et ultimum,
Alteram [y]diphthongos auxit copulando litteram,
Consonans et uda complent syllabam senariam. 2405 P.
Nunc per ipsas ire pergam syllabas, quae versibus
Scrupulum solent movere, ratio si non cernitur.

Sed quoniam exemplis heroi carminis uti
Res monet, ut pedibus sistat [z]sua regula iustis,
Seu vitium incessit, metri ratione probemus,
Aptius est nobis simili decurrere norma,
Discolor alternos referat ne pagina versus.
Spectandis pedibus quae sunt nimis obvia, mittam:

[o] *et ultima*] *T et ultima* M.V.P. Pet. *T* om. Mic. Br.

[p] *velut*] *ut* M.V.P. *velut* Pet. Mic. Br.

[q] *quae sit uda*] Sic Mic. Pet. *quae est* M. et Al.

[r] *Esse necnon litterarum syllaba una sex potest*] Sic Mic. Pet. *Nec monet esse litterarum syllaba una sex potest* M.V.P. *Nos monemur litterarum syllabam sex posse dari* Br. *Nempe et esse litterarum* Lachman.

[s] *Scrobs abunde fossus est*] Sic Mic. Pet. *Scrobs abunde fossa est* M.V.P. *Scrobis abundae quod fossa est* Br. *scrobs abunde fossa erit* Lachman.

[t] *et residuam*] *sed residuam* Mic. Pet.

[u] *Atque*] *Aeque* M.V.P. Mic. Pet. *Eque* Commelin. *Atque* Br.

[x] *Graecis* M. Mic.

[y] *diphthongus*] *diphthongos* M. V.P. Pet. Mic.

[z] *sua*] *seu* Pet. Santen.

Natura longas quid enim tractare necesse est,
Aut facili positu et plana ratione patentes?
Quae pueris etiam promptum est occurrere parvis.
Nec mihi Graecorum ratio est attingere κοινὰς,
Quarum rarus inest nostris in versibus usus,
Nec tanta in [a]pedibus venia conceditur uti.
E brevibus quotiens longae redduntur, oportet
Versificatorem quid littera quaeque ministret
Dispicere, atque aptas natura iungere secum,
Vel discordantes mutatis vincere verbis.
Consona [b]sed sane gemina est cum praedita verbo,
Seu medio in pede sunt, sive has pes proximus infert,
Quam dubias pedibus soleant adferre figuras,
Vt possum, paucis nitar [c]discernere verbis.
Syllaba prima [d]brevis quaecunque pedem generabit,
Longa fit a geminis quibus indita consona vis est,
Seu pariter iunctae, suberuntve in parte sequenti,
Seu sunt divisae finemque caputque tenentes.
Exemplis manifesta magis reddenda videntur:
POSTquam res, prior est iunctis adiuta duabus:
Subiectis aeque fiet, cum dicimus *A GRos:*
AT TV sume pedum, divisas cernis utrasque.
Dactylon haec eadem poterit totiens dare [e]forma,
Quando brevem mediam brevis aeque tertia claudet,
NuNC age, neSCio quis, necnon et *BeLGica collo.*
Vda etiam quocunque loco, seu subdita detur,
Libera seu, verbo quasi consona curret in uno,
ARMa virumque cano, duris aGRestibus arma.
Si sit longa prior, mox hanc correpta sequatur
Vocalis verbi pariter cum fine resistens,
[f]Syllabaque adiaceat geminis exorta sonoris,
Non semper videas [g]spondeon posse creari,
Quia mutas ita coniungi natura recusat,

[a] *pedibus*] *metris* Servius ad Æn. V. 467. v. seq. *longae quoties* Mic. in Corr.

[b] *sed*] *seu* Pet.

[c] *discernere* M.V.P. Mic. Pet. *decernere* Br.

[d] *brevis*] *brevi* Lachman. tum *quēcunque* M. *quaecūque* Pet. *quaecumque* al. *quencunque* Lachman.

[e] *forma*] *formam* M.V.P. Mic. Pet. *forma* Br.

[f] *Syllaba que*] Sic Briss. *Syllaba quae* M.V.P.

[g] *spondeon* sic M.V.P. Mic. Pet. *spondeum* Br.

Vt pariter poni possint in parte sequenti;
Vdas nec possis unquam praeponere mutis,
Nec tempus praestant udae, cum subiiciuntur
Nominis in capite aut verbi. superest igitur quid? 2406 P.
Vt sint divisae, subduntur quando trochaeo,
Vnam detineat sequitur [h]quae syllaba primam,
Atque ita vocalis superet non sola trochaeo,
Altera succedat, qua proximus exoritur pes.
Et quiS Cuique dolor victo, quae gloria palmae:
PostquaM Res Asiae, geminum hoc exemplar habebis.
  Ergo ut vocalis remanens in fine trochaei
Et verbi finem faciat, spondeon et edat,
Vnicus efficiet casus, si qui sequitur pes
Nascatur certis quas debet habere [i]sonoras,
Dum caput obtineat fortissima littera verbi.
Haec quae sit iam scire potes si prima tenebis,
Quae tibi, cum loquerer septem quoque semisonantes,
Discrevi titulo et numero signante notavi.
Haereat ergo animo sexta [k]hinc tibi vivida, [l]parque
Littera de numero, quam dixi, semisonantum:
Quae [m]sibi tres tantum poterit subiungere mutas,
Si quando *SCutum*, *SPumas*, vel *STamina* dico,
Haec sola efficiet nudo ut remanente trochaeo
Spondeum geminae possint firmare sonorae.
Exemplis, an prava sequar [n]vel recta, [o]probato.
QuisquE SCire cupit, vel quisqu*E SCribere* curat,
Ant*E STare* decet, cum dico [p]et separo verbum,
AntE STesichorum vatem natura creavit,
Vltima vocalis remanens [q]finisque trochaei
Excipitur geminis, quis proximus exoritur pes,
Quae quanquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant retro vires et tempus oportet,

[h] *quae*] *qua* M.V.P. Mic. *quae* Pet. Br.

[i] *sonoris*] Sic Briss. Pet. Santen. *sonoras* M.V.P. Lachman.

[k] *haec*] *hinc* M.V.P. Pet. Mic. *haec* Ald. Micylli margo, Br.

[l] *parque*] *parsque* Ald. Mic. Pet. *Par* tamen in comment. agnoscit Pet. *perquam* Lachman.

[m] *sibi*] *tibi* Pet.

[n] *vel recta*] *an recta* Pet. Coniicit Santenius, *an prava sequarne an recta, probabo.*

[o] *probabo*] *probato* M.V.P. Pet. Mic. *probabo* Br. et Micylli margo. Vid. inf. v. 1116.

[p] *et separo*] *et* om. V.

[q] *finis que*] *in fine* Dawes.

Consona quod debet geminata referre priori.
Nam cur spondeo credas non reddere tempus,
Quae tali positu, cum dactylus incidit, obstant?
Incipe si dicas, et *scire* aut *scribere* iungas,
Creticus efficitur. quis viribus ergo nocebit
Subdita praeteritae, cur [q]isdem viribus aeque
Tempora non praestet, cum sit subiecta priori?
Quin mirum magis invenias, ut tempore duplo
Semisonans isthaec pariterque et muta cohaerens
Correptam retro nequeant augere trochaei:
Nam nisi vocalis producta sequatur utrasque
Tertia, quas dixi nullum poterunt dare tempus.
SCIre etenim cum dico, et *STAre SPVmeus amnis*,
Tertia vocalis producta adiungitur illis,
Atque inde accipiunt vires prosuntque priori.
Si fuerit correpta, nihil praestare valebunt,
Cum *SCApulam*, *SPAtium*, *STImulum* subiungo trochaeo;
Quippe pedem primum nisi pes comitabitur alter,
Desinit esse caput versus, [r]est prosa loquela: 2407 P.
Pes etenim speciem metri nunquam facit unus,
[s]Quia et variis pedibus loquimur sermone soluto,
Nec metrum facimus, quia fungimur ordine nullo.
Adde quod hic primum cernis [t]nutare trochaeum,
Quem tantum in fini sumunt heroica metra.
Cui si dactylici generis subiungitur alter
A geminis ortus, cui sit quoque tertia longa,
Cum [u]fit dactylus ipse, simul quoque reddat oportet
Spondeum, pleno qui tempore solus egebat.
Cum correpta adeo vocalis tertia curret,
Si [x]positu longa efficitur, pedis efficit orsum,
Dactylicumque parat iam rite effingere metrum,
Suggerit et tempus quantum producta solebat:
Quod nos exemplis aeque firmare decebit.
VndE SCissa coma est, aut *undE SPissa corona*,

[q] *isdem*] *hisdem* M. Mic. *iisdem* Pet.

[r] *et p. loquela*] *et p. loquela est* Pet. Santen. *est prosa loquela* Lachman.

[s] *Quia*] *Quia et* M.V. Pet. Mic. *et* om. Br.

[t] *nutare*] Sic M. *mutare* Mic. Pet. conf. inf. 1180.

[u] *fit*] *sit* Pet.

[x] *positu*] Sic Mic. Pet. Br. *posito* M.V.

EccE STagna madent: triplici sic syllaba pacto
Temporis accessu non tantum est reddita longa,
Sed dedit et vires geminis augere trochaeum.
Dactylus in brevibus vocales quando supremas
Servabit, verbique simul cum fine resistet,
Si pedis alterius primordia consona et uda
Subnectent, pes incolumis vegetusque manebit:
Consona si gemina est, qua proximus incipiet pes,
Cuius principium sexta haec, quam dico, tenebit,
Dactylus ille prior, quamvis sermone peracto
Discretus liberque pedis compage secundi,
Sentiet accessum momenti et temporis auctum:
Exemplo versus unius utrunque probabis:
Ante supinatas Aquiloni ostenderE GLebas.
[y] *tendere* cum verbi finem simul et pedis explet,
Nil [z] obstant pedis alterius modo consona et uda;
Syllaba si contra veniat, qualem modo dixi,
Temporibus vitiatus erit pes, integer ante:
Ante supinatas Aquiloni ostenderE STrages.
Tertia [a] sic longa efficitur, pes Creticus exit.
Vel tu finge aliud, dum talis syllaba detur:
Sed nullam invenies, nisi littera sit prior ista
Quae sexto [b] praescripta loco est, atque ordine earum,
Dimidium vocis quas edere diximus ante.
Syllaba difficilis quotiens correpta secunda
Indiget auxilio, [c] quo tempora bina [d] ministrat,
Dactylus inde magis, spondeus rarior exit.
Nam cum finitur vocali sermo trochaeum
Destituens, iam pes in dactylon ire videtur,
Inque breves geminas longam laxare secundam:
Spondeus quo more solet dare dactylon ex se:
Quippe ubi sola manet verbi vocalis in imo,
Et brevis haec abscissa [e] aliam comitemque requirens,

[y] *Stendere*] Sic Br. *Tendere* M.V.P. Pet. Mic.
[z] *obstat*] *obstant* M.P. Pet. Mic.
[a] *sic*] Ita Br. Lachman. *si* M.V.P. Pet. Mic.
[b] *praescripta*] Sic Br. *proscripta* M.V. Mic. *pscripta* Pet.
[c] *quod*] *quo* M.V. Pet. Mic. Lachman.
[d] *ministrat*] *ministret* Lachman.
[e] *aliam*] *etiam* M.V.P. Pet. Mic. *aliam* Br. Micylli margo.

Nullaque consona iuncta parat dare temporis auctum,
Nil iam spondeo videas superesse relictum: 2408 P.
Vel tu ruricolae primum decurre Maronis:
Liber et almA Ceres, et *fertE simul Dryadesque*,
Munera vestrA cano, [f] *tuque o cui primA frementem*
[g] *IpsE nemus* tunc *diquE deaeque* atque *arvA tueri*
QuiquE novas et *quiquE satis* et [h] *tequE sibi.* mox
Nec tibi regnandi veniat tam dirA cupido.
AnnE novum [i] nunc *ipsE tibi plus parte relinquit:*
[k] *VerE novo gelidus canis* et *taurVS aratro.*
Et quid quaequE ferat regio, et quid quaequE recuset.
Bis decies, unumque supra, nisi fallimur, ecce
Dactylon efficiet talis, quem dico, trochaeus:
Spondeum [m] et nullum potuit dare versibus isdem.
  Nanque etiam duplex quae nobis una relicta est,
Principium verbi quoniam proferre Latini
Non valet et tantum [n] vocali subdita currit,
Cum Graecum inciderit nomen quo possumus uti,
Si post dactylon accedat, nil [o] tempore duplo
Officiet, gemini poterunt quod pandere versus:
Pontibus instratis coniunxit littorA Xerxes,
Sanguine turbatus miscebat littorA Xanthus.
Littora pes longa constat [p] brevibusque duabus,
Tempora nec laedit duplex, quin dactylus extet.
Pro duplici contra gemina est si consona, laedit:
Pontibus instratis coniunxit littorA SCiron.
In tantum vegeta est et vivida littera sexta,
Cum prior est, et muta loco subiecta secundo.
[q] *Arcticon* idcirco *stoechion* Graecia dixit.

[f] *tuque o*] Sic Br. *et studium* M.V.P. Pet. Mic. Tum in Mic. Pet. *Fudit equum magno tellus percussa tridenti.*

[g] *Ipse nemus*] Sic M.V.P. *Ipsĕ nemus tegeāeē favens oleāequĕ minerva: Dīquĕ deaeque omnes studium quibus ārvă tueri* Briss. Pet. Mic.

[h] *quaeque*] *teque* M.V.P. Pet. et sic Virg. Georg. I. 31.

[i] *nunc*] *tunc* Lachman. post Aldum et Santenium.

[k] *Vere novo gelidus canis: et taurus aratro* M.V.P. *v. n. g. c. cum montibus humor Liquitur, et zephyro putris se glēbă resolvit* Br. Pet. Mic.

[m] *et*] *at* Lachman.

[n] *vocali*] Sic Br. *vocalis* M.V.P. Pet. Mic.

[o] *tempora duplex*] Sic Br. *tempora duplo* M.V.P. Mic. *tempore duplo* Ald. Mic. marg. Pet. Mox *ostendere* Ald. pro *quod pandere.*

[p] *brevibus quae* M.

[q] *Arcticon—stoechion*] Graecis litteris haec scribenda esse suspicatur Santenius. Et sic Mic. in marg.

Sed non principium [r]nunc nominis inchoat ipsa,
Cum duplicem reddit, sequitur sed pone priorem,
Cum *Xanthum*, [s]*Xerxen*, aut *Xuthum*, et talia pono.
Nam ξ, quod Graecis commune videmur habere,
Κάππα et σῖγμα facit, non σῖγμα et κάππα secundo,
Nec sonus [t]ex illis idem, nec littera prima,
Quae cum mutatur, mutatur origo sonandi.
Sic Ξέρξης duplicem praestat, [v]ΣΚείρων aliquid plus,
Vt supra ostendi, cum *SCire* et *SCribere* [u]*curat*,
Vel *SCutum*, [x]*SPatium*, *SPumas*, aut *STamina* dixi.
Imo velim spectes quam multa occasio detur,
Cum remanet nutans etiam dubiusque trochaeus,
Dactylus ut crebro, spondeus rarior extet.
Syllaba vocali quando est finita secunda,
Tertia vocalem si subiicit, hiscere credas:
Est tamen exemplum vocalis consona si fit:
AntE Iovem nulli subigebant arva coloni. 2409 P.
Vocalem mediam si consona suscipit una,
Dactylus incolumi constabit lege sonoque:
AntE Tibi eoae Atlantides abscondantur.
Consona si mediam determinat, altera porro
Vocalem [y]adnectit, simili pes lege probatur;
VeniT Et upilio, tardi venere [z]*subulci.*
Si mediam vocalis habet, quam consona et uda
Excipiunt, nequeunt geminae vexare priorem:
VndE TRemor terris, aut hoc, *percussA TRidenti*,
Dactylus efficitur; nam longa est reddita prima,
Et mediam nil uda iuvat, quae subdita currit:
Sic manet *undE* brevis, sic et *percussA TRidenti.*
Syllaba si contra fortisque et vivida detur,
VndE SCire potes, percussA SPumat [a]*harena;*
Reddet spondeos iusta ratione locatos.
Nec modo quia verbo finem facit *unde*, putato

[r] *nunc*] *tunc* Mic. marg. Mox *incohat* M. Vid. Servium ad Virg. Geo. III. 223.
[s] *Xerxem*] *Xerxen* M.V.P. Mic.
[t] *ex*] *est* Lachman.
[v] Σκείρων] Ita Mic. σκηρων M. V.P. σκεῖρον Pet. σκῆρον Br.
[u] *curat*] Ita Br. in corr. *curas* M.V.P. Pet. Mic. vid. supra 1063.
[x] *sputum*] *spatium* M.V.P. Pet. Mic. *sputum* Br.
[y] *adnectit*] *adnectet* M.V.P. Pet. Mic. *adnectit* Br.
[z] *bubulci*] *subulci* M.V.P. Pet. Mic. *bubulci* Br.
[a] *arena*] *harena* M. Pet. Mic.

Sic cecidisse: magis sermone notabis in uno
Congruere, ut cassae pariter sint consona et uda:
[b]*Et solem geminum et dVPLices se ostendere Thebas:*
Et [c]*dVPLices* mediam non possit reddere longam.
Perspicis udarum [d]quam vis modo fiat inanis,
Subiectae quotiens et iuris sunt alieni.
Hoc et diversa melius ratione patebit.
Vocalis mediae nam quando residet in udam,
Tertiaque accedens similem geminaverit udam,
Spondeus [e]plenis reddetur temporibus pes;
AttOLLitque animos: Poenorum qualis in arvis.
Et TYRRhena pedum circumdat vincula plantis.
Nec non vocalis primae si quamlibet udam
Contineat, veniensque aliam subiecerit udam
Praepositam longae, spondeon cernimus edi:
PALLenen, hunc et nymphae veneramur, et [f]*ipse:*
TYRRhenas, i, sterne acies, tege pace Latinos.
Si fuerit correpta sequens, et tertia talis
Iungenda est, pes sic geminis fit dactylus udis,
Spondeum qualem geminae fecere priores:
PALLADIa gaudet sylva vivacis olivae:
PARRHASIo dictum Panos de more Lycaei.
Cur tantum valeant udae, modo reddita causa est,
Consona quia vis est illis: nunc libera nanque
L. R. Vtraque complexu alterius nec subdita currit:
Inter vocales positas nam cernimus ambas.
L. Quattuor udarum primam quartamque videmus R.
In pedibus varias effingere posse figuras:
M. Vda secunda sed his et tertia dissimiles sunt: N.
Consona nulla potest quoniam sociare secundam
Sermone in nostro, sicut positum ante tenemus:
Tertia non aliter mutae subiungitur uni, 2410 P.
Quam quotiens *GNaeum*, *GNarum*, *GNatum*que loquemur,
Syllaba dum primas habeat geminisque creetur.
Has etiam geminas pedibus similes dare formas

[b] *Et solem*] *Ut solem* Pet. Mic.
[c] *duplices—possint*] *duplicem—possit* M.V.P. v. seq. *respicis* Ald.
[d] *quam vis*] *quamius* Pet.
[e] *plenus*] *plenis* conj. H. et Santenius, ed. Lachman.
[f] *ipsae*] *ipse* Virgil. Georg. IV. 391.

Invenies, geminae [g]quot prima et quarta dedere:
Talia flAMMAto secum dea corde volutans.
Non ANNI domuere decem, non mille carinae.
[h]*QuAM MVlta in tectis: una cum gente tot ANNOs.*
Dactylus [i]hinc etiam reddetur talis, ut illic,
QuEM MEA carminibus meruisset fistula caprum?
ANNVVS exactis completur mensibus orbis.
Nec non et mutas geminas componere possis,
OBBa et *TuCCa* velut, muris velut *aDDitur aGGer,*
OPPius advenit, comes est quoque *TeTTius* illi.
Vda igitur nunquam praebebit subdita tempus?
Praebebit verbo deprensa aut nomine eodem;
RePLet cum dico, subiecta est uvida mutae,
ATLas ut Graeca, sic profero voce Latina.
M. Vda secunda utinam nostra sic voce sederet!
Exemplo sat erit qui dixit *membra PyraCMon.*
N. Tertia tum [k]*cyCNus:* sed quarta frequentior his est: R.
Nam mutis docui subiectam hanc omnibus esse. R.
FaBRicium, dixit, *saCRum* [l]*qui, limite quaDRet,*
AGRicola, et *vePRes,* dixit [m]*saluere per* [n]*uTRes:*
Tempora sic praebent udae, cum subiiciuntur.
Si pars sermonis perstat nec fine trochaei
Finitur, geminae praebebunt tempora mutae,
Quae secum iungi possunt, ut diximus ante,
[o]Si qua prior seu posterior correpta locatur.
Sermonis dixi, non hanc pedis esse priorem.
Cum prior est, duplici exemplo contentus abito.
Et genus invisum, et rAPTi: prior hic brevis est *ra,*
Longa fit a geminis, quas proxima syllaba praebet
Eiusdem verbi, nam P sequitur simul et T.
Quam facile accipiter sAXo sacer ales ab alto,
Pro geminis duplicem recte subiungere possis.

[g] *quod*] *quot* conj. Santenius, edidit Lachman. Alius quis, *quas.*

[h] *Tam*] *Quam* M.V.P. Pet. Mic. *Tam* Br.

[i] *hinc*] Luzacius *hic.* Mox pro *illic* Santenius *illinc.*

[k] *cygnus: sed*] Sic Br. *cycnus et* M.V.P. Pet. Mic.

[l] *qui limite*] Santenius *via limite* ex Virgil. Georg. II. 278. sed v. Aen. II. 230.

[m] *saliere*] *saluere* M.V.Pet. *saliere* Br. Mic. v. 1258 *par* M. Mic. et *praestat* Mic. Pet.

[n] *utres* M.V.P. Pet. Mic. *utreis* Br.

[o] *Si*] *Seu* conj. Santen.

Sic reddunt longas, quod dudum posse negavi,
[p] Finitur quoniam pleno tunc sermo trochaeo.
[q] Nunc sermo incolumis sibi vires ipse ministrat,
Vivida nec praesto est totiens tibi littera nota:
At quotiens correpta sequens est syllaba, posse
Spondeum fieri, si syllaba tertia tales
Substituat geminas, exempla tibi totidem do:
Efficit obiECTu laterum, quibus omnis ab alto:
[r] *Nunc illa excEPTum:* correptas cernimus ambas
Sermonum voces positas in parte sequenti:
[s] Sed tamen has etiam reddet tibi syllaba longas
Tertia, quae geminis constat subiecta sonoris,
Quia sermo ipse manet nulloque est fine recisus. 2411 P.
Forsitan hunc aliquis verbosum dicere librum
Non dubitet: forsan multo praestantior alter
Pauca reperta putet, cum plura invenerit ipse.
Deses et impatiens nimis haec obscura putabit:
Pro captu lectoris habent sua fata libelli.
Sed me iudicii non [t] poenitet: haec bene vobis
Commisi, quibus est amor et prudentia iuxta,
Et labor in studiis semper celebratus inhaeret:
Vos sequar, in vestro satis est examine cautum.
Haec ego [u] cum scripsi, bis quinis mensibus aeger
Pendebam ambiguum trutina sub iudice corpus;
[x] Alternum nutans, et neutro pondere sidens:
Nam neque mors [y] avide nigros pandebat hiatus,
Nec vitam forti retinebant stamine Parcae.
Sic varios tam longa dies [z] renovando dolores
Duxit ad hoc tempus, semper sine fine minando.
Cum potui tamen obrepens [a] incepta peregi,
Quo vitae dubius vel sic vixisse viderer.

[p] *Finitur*] *Finitus* conj. Santen.
[q] *Nunc*] *Tunc* Pet. Hunc v. post seq. collocat Lachman.
[r] *Nunc illa*] *Hunc illa* Virgil. Aen. XI. 684.
[s] *Sed tamen*] *Et tamen* malit Santenius collato v. 754.
[t] *paenitet* Lachman.
[u] *conscripsi*] *cum scripsi* M. Mic. Pet. *conscripsi* V. Br.
[x] *Alterutrum*] Sic Briss. *Alternum* M.P. Pet. Mic. *Alterum* V.
[y] *avidae*] *avide* M.V.P. Pet. Mic.
[z] *renovando*] Servius ad Virg. Aen. IV. 413. hoc exemplo docturus syllabam *do* in gerundiis naturaliter brevem esse, duos Terentiani versus sic in unum conflavit, *Ut vitae dubius varios renovando dolores*, animadvertente Burmanno ad Anthol. Lat. T. I. p. 298. SANTEN.
[a] *incoepta*] *incepta* M.V.

De voce.

Nulla vox humana constat absque septem litteris,
Rite vocales vocavit quas magistra Graecia:
Quicquid audis praeter istas, pars soni, non vox erit.
Quinque contenta est figuris Romuli Latinitas:
H et ω longas enim nos non habemus litteras,
Nec breves semper vocamus his duas contrarias.
Caeteras tres, quae supersunt, dichronas cognominant,
Corripi quod saepe eaedem, saepe produci valent.
Porro cunctas noster usus quinque vocales suas
Corripit quod nunc easdem, nunc easdem protrahit,
Vtitur longis, [b]sed isdem brevibus aeque [c]fungitur,
Nec brevem semper requirit, [d]semper aut quae longa sit,
Omnibus sed quinque semper utitur ceu dichronis:
In brevi sed tempus unum est, bina longae possident.

De syllaba.

Vna vocalis iugata consonanti aut pluribus
Syllabam reddat necesse est. Syllabam Graeci vocant,
Ore quod simul profectae copulant unum sonum:
Vinculum nam signat ista congregale dictio.
Et tamen vocalis una quando pars sermonis est,
Syllabam dici necesse est, cum sit una littera.

De positione et diphthongo longis.

Cum brevis duas habebit adiacentes consonas,
Sive secum, vel sequenti copulatas syllabae, 2412 P.
Singulae vel dividentur, longa fiet e brevi,
Non secus, producta quam si temporis dupli foret.
Nec minus longam probamus, una cum duplex erit,
Quia duarum consonantum vim suo praebet sono.
Vel gemellis [e]cum iugamus syllabam vocalibus,
Misceant sonum necesse est, iure [f]distent temporum.
[g]A et E simul iugatae, vel cum illa singulae,
[h]Quinta quae vocalis est, longam creabunt syllabam.

[b] *et isdem*] *sed isdem* M. *sed iisdem* Mic. V. P. Pet. *et iisdem* Mic. in Corr.

[c] *fungitur*] Sic Br. Pet. *fingitur* M. Mic.

[d] *saepe*] Sic Br. *semper* M. V. P. Pet. Mic.

[e] *cum iugamus*] *coniugamus* M. V. P. Mic. *cum iugamus* Br. Micylli margo, Pet.

[f] *distent* M. V. P. Pet. Mic. *distant* Br.

[g] *E et V simul iunctae*] *A et E simul iuncte* Pet. Pro *iunctae* Santenius conj. *iugatae* coll. v. 1334. Var. lect. apud Commelin. et Mic. in Corr. *A et E iunctae simul, vel utraeque cum illa singulae.* Lachman. *a et e simul iugatae sive cum illa singulae.* Seqq. ita dedit Brissaeus: *vel cum alterutra singulae Quae solent coire diphthongo creabunt longulam.*

[h] Santenius primo conjecit,

I et V non hoc valebunt, sive praesint alteri,
Vel sibi cum copulantur: quia prior fit consonans,
Illa quae remansit inde tempus unius tenet,
Sive duplum, [i]quale et omnis, quando producta est, habet.
[k]O cum E tantum iugatae longa semper syllaba est.
Cum duas sermonis usus comprehendit syllabas,

[l]Hoc ut exemplis probemus, resque ut omnis clara sit,
Ante [m]quae natura quaeque ratio sit dicam pedum.
Sed prius nitar docere simplices quos nominant,
Vna vis quod syllabarum est, quando binos scandimus.

De pedibus.

Ergo cum duas videbis esse vinctas syllabas,
Effici pedem necesse est, sint breves ambae licet.
Vna longa non valebit edere ex sese pedem,
Ictibus quia fit duobus, non gemello tempore.
Brevis utrinque sit licebit: bis feriri convenit:
Parte nam attollit sonorem, parte reliqua deprimit.

De arsi et thesi.

Ἄρσιν hanc Graeci vocarunt, alteram contra *θέσιν*.
Vna porro bis feriri quando poterit [n]syllaba?
Temporum momenta sane lege certa dividunt,
Seu duas pes quisque iunget, sive plures syllabas.
Aut enim quantum est in *ἄρσει* tantum erit tempus *θέσει*:
Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit,
[o]Sescuplo vel una vincet alterius singulum:
Quicquid istis discrepabit, absonum reddet [p]melum.
Latius tractant magistri rythmici, vel musici:
[q]Nos viam metri studemus parte ab aliqua pandere.
Ergo cum reddenda rursus haec erit distinctio,
[r]Qua pedum natura poscet, satis habebo attingere.
Nunc pedes accedo primos, quos vocant disyllabos.

Quinta quae vocalis audit, syllabam longam creant, deinde, *Quinta quae vocalis, ex se syllabam longam creant.*

[i] *quale*] Sic M.V.P. Pet. Mic. *quantum* Br.

[k] *O cum E*] *O sed E* Lachman.

[l] Deesse h. l. nonnulla suspicatur Lachmannus, spatio versuum circiter octo relicto vacuo.

[m] *quae*] *quam* H. v. 1339 *binos* om. Mic.

[n] *syllaba*] *syllaba?* sic interrogative exhibuit Santenius, quem secutus est Lachman.

[o] Citat Priscian. p. 695. Putsch.

[p] *melos*] *melum* M.V.P. Mic. Pet. *melos* Br.

[q] *Nos viam*] Sic Pet. Briss. *Non viam* Mic. cum *Nos* in marg. *Non v.* M.

[r] *Quae pedum*] *Qua pedum* M. V.P. Mic. Pet. *Quae pedum* Br. Mox *habeo* Putsch.

De pedibus disyllabis.

Primus ille est, iure primus, ἡγεμὼν qui dictus est,
Auctor et ductor melorum, qui duas breves habet:
Ante enim breve est creatum, redditum longum dein:
Sicut unum numerus ante quam secundum prodidit.
[s]Ergo natura repertus iure princeps dicitur,
Ante quem non est creatus, quem [t]secuntur caeteri. 2413 P.
Δίβραχυν dixere Graeci, quod sit ambabus brevis.
Πυρρίχιος idem vocatur, quippe et aptus pyrrhichae
Tam cito motu [v]recursat, quam breves hi sunt soni.
Tertium detrecto nomen, lege nam metri vetor,
[u]Παρίαμβον nanque dicunt, si [w]probatis ἔκτασιν,
Ars vetat primae negare spatia bina syllabae.
Reddere autem pedibus isdem plura cogor nomina,
Ne quis erret [x]quando nomen aliud alibi invenerit,
Ac putet pigrum vel artis usque ad ista nescium.
Huius exemplum videbis esse cum dices *honor*.
Est huic adversus ille qui duas longas habet,
Syllabis compar priori, temporis duplum merens:
Qui quod in templis canorus a sono vocis malae
Auribus libantis obstat et favet, spondeus est.
Hunc sonabis, sive *reges* sive *cives* dixeris.
Verum uterque quantum in arsi tantum [y]habebit in thesi:
Temporum mensura dispar, lex soni communis est.
Qui brevem primam tenebit, deinde longam syllabam,
Erit iambus, pes virilis, acer, et raptim citus.
Nec minus currit trochaeus, lege versa temporum,
Syllaba longus priore, parcior novissima.
[z]Χόριος idem nuncupatur a magistris plurimis.
Terna rite partientur ambo vicibus tempora:
Ἄρσις unum possidebit, quando iambum partior:
[a]Fiat alternum necesse est, cum trochaeum divides.
Vis iambum? dic *parens*. [b]Vis tu trochaeum? *Roma* dic.

[s] Mutavit Brissaeus sic: *Ergo princeps iure natura repertus dicitur*. Aldus in Gr. *Ergo natura repertus, princeps iure dicitur*.
[t] *sequuntur*] *secuntur* M.Pet.Mic.
[v] *recusat* et *brevis* Mic.
[u] Παρίαμβος] Παρίαμβον Mic. Pet.
[w] *probaris*] *probatis* M.V.P. Pet. Mic. *probaris* Br.
[x] *quando*] *si quando* Br.
[y] *habebit*] *habet* M.
[z] Χόριος] *Chorius* Latinis literis Santenius. Vid. infra 1874. Χορεῖος M.
[a] *Fiat*] *Feriet* H.
[b] *Vis tu*] *tu* om. M.V.P. sed habent Mic. Pet. Br. *si vis* Lachman. cum anonymo apud Santenium.

Hactenus vicissitudo vertitur [c]disyllabum,
Nam quater reciprocantur numerus et tempus duplex.

De octo pedibus trisyllabis.

Octo porro procreantur, quos vocant trisyllabos.
Τρίβραχυν primo loquemur, tunc sequentur caeteri,
Vt pedes sibi [d]recursant temporum adversi vice.
Nanque huic adversus ibit, qui tribus longis patet;
Hunc molossum nominarunt, hunc et [e]ἵππειον vocant.
Temporum tria ille habebit, iste duplo tenditur:
[f]Quae tamen cum partieris, simpla duplis reddito.
Forma talis est [g]minoris, *anima* quando dicimus,
Hic trilongus tunc sonabit, quando *Romanos* loquor.
Qui breves primas habebit atque longam tertiam,
Is erit *ἀνάπαιστος*. [h]vides quot iste pes sit temporum.
(Versus hic nusquam vacillat: hoc suo reddam loco.)
Huius exemplum tenebis, quando *populos* nominas.
Dactylum post hunc loquemur, nam priori adversus est,
Ordinis situ repugnans, temporum [i]consors modo.
Nam breves longam sequuntur, quando dico *Romulus*.
Horum [j]uterque tempus aequum librat arsin cum thesi. 2414 P.
Cum duas longas sequetur una brevior syllaba,
Pes erit *βακχεῖος*, [k]*ἀντίβακχος* autem tunc erit,
Cum brevem primam locabis et duas longas dein:
Nomina aut [l]vertes vicissim, cum priorem dixeris
[m]Antibacchum, nominato qui redit contrarius.
Temporum mensura par est, bina ternis appara,
Vt pedum natura poscet ante vel retro brevem,
Forma ut est *Romanus* [n]illi, sic *Catones* alteri.
Septimum pedem loquemur, quem vocant *ἀμφίβραχυν*,
Cum duae breves utrinque, media longa ponitur,

[c] *δισσυλλάβων*] Sic Br. *disyllabum* M.V.P. Pet. Mic.

[d] *recursent*] Sic Br. *recursant* M.V.P. Pet. Mic.

[e] *ἱππεῖον*] *Hippion* Santenius.

[f] *Quae tamen—simpla duplis reddito*] Supra 1351 *Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit.*

[g] *minoris*] *minori* M.V.P. *minoris* Br. Mic. Pet. Mox *Romanus* M.V.P.

[h] *satis vides quot sit iste temporum* M. V. P. *ἀνάπαιστος vides quot iste pes sit t.* Br. *ἀ. vides quot sit pes iste t.* Mic. Pet. *ἀνάπαιστος. sat audis quot sit iste t.* Lachman.

[i] *consors*] *concors* Ruhnkenius.

[j] *uterque*] Ita M.V.P..Pet. Mic. *utrunque* Br. Mox *arsim* M. *arsi* Lachman.

[k] *ἀντιβάκχος*] Sic Br. Pet. Mic. *αντιβακχειος* M.V.P.

[l] *vertes*] *vertens* Lachman.

[m] Αντίβακχον] Sic Br. *Antibacchum* Pet..Mic. *Antibacchium* M.

[n] *illi*] Sic Briss. Pet. *ille* M. Mic.

Quale si velis *amoenus*, aut *amicus* dicere.
Arsis hinc sumat necesse est tria priora tempora,
Et thesi relinquat unum: vel licet vertas retro,
Arsis uno sublevetur, deprimant thesin tria.
Par pari figura non est, pugnat unum cum tribus,
Nec modum dupli rependit, nec tenetur [o]sescuplo:
Exigunt idcirco talem qui sequuntur musicam.
Pes adest supremus [p]unus octo de trisyllabis,
'Αμφίμακρος. hunc priori perspicis contrarium:
Nam duae longae receptam continent intus brevem,
Romulos si nominemus, [q]*Apulos*, aut *Doricos*.
Sescuplo metimur istam, quinque nam sunt tempora.
Nunc duo ante tria sequuntur, nunc tribus reddes duo,
Italum si quando mutat Graius accentus sonum.
Apulos nam quando dico, tunc in arsi sunt duo,
Σωκράτην Graius loquendo reddet in thesi duo.
Creticum appellant eundem, forte [r]Curetum genus
[s]Quo modos ludo sub armis congruentes succinat.
Primus iste pes locatur his ubique in versibus,
Optimus pes et melodis et [t]pedestri gloriae:
Plurimum orantes decebit, quando paene in ultimo
[u]Obtinet sedem beatam, terminet si clausulam
Dactylus, spondeus, [x]imam, nec trochaeum respuo.
[y]Bacchicos utrosque fugito, [z]nec repellas tribrachyn.
[a]Plenius tractatur istud [b]arte prosa rhetorum.
Nam solet longam trochaeus solvere in duas breves:
Vnde et appellant trochaeum quem vocamus tribrachyn.
[c]Nec minus frequens iambus tribrachyn ex se [d]procreat:

[o] *sesquiplo*] Sic Br. *sescuplo* M.V.P. Mic. Pet. et infra 1431.
[p] *unus octo de trisyllabis*] *uno acto de tribus syllabis* M.V.P. vulg. habent Br. Mic. Pet.
[q] *Apulos* M.V.P. Pet. Mic. *Appulos* Br. Mox *Sexquiplo* Br.
[r] *Curetum* M.P. Mic. Pet. *Curretum* V. *Creticum* Br.
[s] *Quo modos ludo* M.P. Mic. Pet. *Quo modo ludos* Br.
[t] *pedestri*] *pedestris* Rufinus p. 2721.
[u] *Obtinet*] *optinet* M.
[x] *imam*] *ima*, i. e. clausula, Luzacius, *imum* Santenius, conferens v. 1467.
[y] *Bacchicos*] *Bacchios* Aldus.
[z] *nec repellas*] *ne repellas* conj. Santenius. *refellas* Rufinus.
[a] *Plenius tractatur*] Hunc versum post v. 1446. transposuit Brissaeus.
[b] *arte prosa*] *arte et prosa* Rufinus.
[c] *Nec*] *Haec* Mic. in Corrig.
[d] *procreat*] *creat* M. Pet. Mic. *procreat* Br. post Aldum. et sic Mic. in Corrig. *ex sese creat* Lachman.

Solvit et spondeus unam, cum propagat dactylum,
Cum prior solvetur, [e] edet dactylo contrarium.
Amphimacros saepe primam, saepe solvit tertiam:
Quin et ambas saepe solvens quinque componit breves,
Versus est ut ille noster, quem probare debeo:
Regulam reddemus omnem debito metri loco.
[f] Nulla enim [g] non longa solvi per duas breves potest:
Dum suo pedi reservet praestituta tempora,
Syllabarum [h] nil nocebit longior progressio.

De duplicibus pedibus.

Nunc incipiam bis geminos pedes referre, 2415 P.
Quasi si repetam, quos docui, disyllabos iam,
Vnum ut faciant duo pariter pedes iugati.
Προκελευσματικὸς primus erit: breves habebit
Hic quattuor omnes, duo quia sunt pariambi.
Hunc efficiet [i] *Minucius* ut quis vocitetur.
Versum dabo, quo regula nota fiat omnis:
Perit abit [k] *avipedis animula leporis.*
[l] Hunc nos pedibus scandere convenit iugatis:
[m] Tetrameter erit, tribrachys in fine resistet,
Pariambon habebit simul et semipedem imum,
[n] Detracta sit ut quarta pedi syllaba quarto.
Catalexis enim dicitur ea clausula versus,
Quam syllaba vel pes numeri datus minoris
Ita terminat, ut discrepet id quod inde [o] restat.
Adversus huic tempora bis quaterna sumet.
[p] Διισπόνδιος hic dicitur: ecce nomine ipso
Debent duplici tempora singuli quaterna.
Rhythmis magis hic iugiter invenitur aptus:
Anapaestica necnon variantur inde metra,

[e] *edet*] Sic Ald. *aedet* Br. *eo: et* M.V.P.

[f] Si is erit anapaestus vides quot sit pes iste temporum, ubi Creticus in quinque breves resolutus est. MIC. in marg.

[g] *non* om. M.V. habent Br. Pet. *nū* Mic.

[h] *nil*] Sic Br. Pet. *nihil* M. Mic.

[i] *Minucius* M.P.V. *Minutius* Br. Mic. Pet.

[k] *avipedis*] Ita Br. cum Martiano Capella s. 518. *alipedis* M. V.P. Mic. Pet.

[l] *Hunc*] Sic Briss. *Nunc* M.V.P.

[m] *trimeter erit* M.V.P. *tetrameter erit* Mic. Pet. *tetrametrus erit* Aldus. *Et trimeter* Br. Mox *unum* Lachman. pro *imum*.

[n] vv. 1468 et 1469 transposuit Lachman.

[o] *praestat*] *restat* Lachman.

[p] Διισπόνδιος] Ita Mic. Pet. *διισπόνδεος* Br. *δισπονδειος* M.

Quasi si [q] duo sint, tempora [r] qui quaterna reddunt.
Cum prima brevis, longa dein, tertia longa,
Post quarta brevis syllaba continebit omnes,
Hunc promit iambus, geminum facit trochaeus.
Pes nomen habebit, quod in hoc referre metro
Longae prohibent ordine tres simul locatae:
Ἀντίσπαστον enim mage lex heroica promet.
Est forma, *Tarentina* velut moenia dicas.
Claudunt medias quando breves utrinque longae,
Est ante trochaeus, sequitur dehinc iambus.
Idcirco gemellum vocitarunt χορίαμβον,
Nam qui chorios dicitur et trochaeus idem est.
Exemplar in isto facile est locare versu,
Si *Romulidas* dicere quis velit Quirites.
[s] Sin prima brevis, longa sequens, itemque rursus
Sibi consimiles ordine quo duas locavi,
Hunc rite vocant, quia geminatur, diiambon,
Duplicemque trochaeum vocitarunt διτρόχαιον.
Est forma prioris, quasi si *Corinthios* quis,
Itidemque sequentis, quasi *Gallicane* dicat. 2416 P.
Nunc reddo duos, nomine quos [v] Ἴωνας ambos
Discrimine signant, dedit ordo quod locorum.
Longas siquidem quando prius locamus ambas,
[t] Deinde breves subdimus, ut putes priorem
Spondeon oriri, comitem mox pariambum,
Ἀπὸ μείζονος illum memorant Ionicorum.
At qui brevibus praepositis deinde longas
Acceperit, ἀπ' ἐλάσσονος hunc iubent vocari.
Nomen tibi quid deligo, quo notes priorem,
Cum versibus istis totiens recurrat hic pes,
Longas geminat qui prius et iugat minores?
Lavinia cum dicimus, haec tamen figura est,
Metrumque facit Sotadicon quod vocitarunt,
Qui multa ferunt hoc pede Sotaden locutum.
Ἀπ' ἐλάσσονος autem cui nomen indiderunt,

[q] *duo sint*] Sic Br. *duos in* M. V. P.
[r] *qui*] *quia* Putsch.
[s] *Sin*] *Si* V.
[t] *Ac deinde*] Sic Br. *Ac* om. M. V. Mic. Pet. *exinde* Lachman.

In nomine sic est, Διομήδης: metron autem
Non versibus istud numero aut pedum [u]coartant,
Sed continuo carmine [x]quia pedes gemelli
Vrgent brevibus tot numero jugando longas,
Idcirco vocari voluerunt [y]*συνάφειαν*.
Anapaestica fiunt itidem per *συνάφειαν*:
Versus tamen et non minus inde comparatur,
Qui saepe pedes tres habeat vel ille plures,
Catalectica quos syllaba terminat, frequenter
Solet integer anapaestus et in fine locari.
Ἀπ' *ἐλάσσονος* unquam numero non cohibetur,
Sensum quotiens terminat aut carmina finit.
Longas ratio est ponere, non breves, in imo,
Pes ut [z]integer sit geminus, simulque in aure
Dulcem sonitum tempora longiora [a]linquant.
Ἀπὸ *μείζονος* autem brevior quod est secundis,
Versus male ne desinat, adhibentur in imo
Quas prima pedis portio longas habet ambas:
Ita versus erit de tribus et semipede uno:
Tres dico iugatos fieri, [b]semipedem unum.
[c]Et Paeonici nominis ambo [d]sunt quaterni.
Is primus erit, longa cui locata prima est,
Quam continuo tres aliae breves sequuntur:
Tu pone trochaeum prius, et mox pariambon,
Caecilius erit consimilis pedis [e]figurae.
Παιῶνα secundum faciet secunda longa:
Fiet [f]hinc iambus prior, et dibrachys alter,
Dicat quasi si quis magis hunc *Horatius* vult.
Hoc ordine fit tertius, ut sit pariambus
Prior, et socium post sibi copulet trochaeum:
Menelaus ei nomen erit simile locatum.

[u] *coartant* M.V. Mic. Pet. *coarctant* Br.

[x] *quia pedes*] *quia* om. M.V.P. habent Br. Mic. Pet.

[y] *συνάφειαν*] Schol. Cruq. ad Horat. Od. III. 12, 1. *Synapheia vocatur, quia non pedum, sed sensus fine concluditur.*

[z] *Pes ut integer* M.V.P. *Pes integer ut* Br. Mic. Pet.

[a] *linquant*] *liquant* M. Mox *secundus* Ald.

[b] *et semipedem*] *et* om. M.V.P. Pet. Mic. habet Br.

[c] *Et paeonici* M.V.P. Mic. *At paeonici* Pet. *Ut paeonici* Br.

[d] *sint*] *sunt* M.V.P. Pet. Mic.

[e] *figurae*] An *figura?* ut v. 1484. SANTEN.

[f] *Fiet hinc*] Sic M.V.P. Mic. Pet. *Hinc fiet* Br.

Quartum quoniam quarta facit syllaba longa,
[g]Subiungit iambum prior hic pes pariambus: 2417 P.
Apto similes nomine Πελοπίδαι sonabunt.
Et ἐπίτριτος aeque genus est Paeonicorum,
Totidem pedibus quia varius, tempore differt:
Septena etenim tempora singuli tenebunt,
Cum Paeonici possideant quina priores.
Cum prima brevis syllaba, longae veniunt tres,
[h]Is primus habetur: pedibusque post secutis
Ex ordine sunt nomina, quem breves tenebunt.
Spondeus iambum sequitur quando priorem,
[i]Prima si brevis, ἐπίτριτος hic primus habetur.
Migrante brevi consequitur pedem trochaeum:
Idcirco secundus vocitatur alter hic pes,
Vt tertius ille est, brevis ubi tertia currit:
Spondeos in hoc fit prior, est sequens iambus.
Idemque manet, cum faciet [k]quarta trochaeum;
Quartum quoniam perspicis hunc epitriton esse.
Versus similes non sinit hic dari figuras,
Vt quibo tamen disparili notabo metro.
Primus [l]*Agyllinos* pes efficit, alter Ἀρχιμήδην.
Δημοσθένης fit tertius: quarto loco
Qui currit, poterit quasi Δωδωναῖος haberi.
Ἄρσιν quotiens in geminis θέσιν ve quaeres,
Sex aequa pedes tempora dividant oportet,
Binas pariles qui sibi syllabas habebunt:
Προκελευσματικὸς bina dabit, sequens quaterna.
Qui sena tenent tempora, terna partientur.
At quando genus [m]finditur hoc Ionicorum,
Longis dare nos tempora convenit quaterna,
Et bina duabus brevibus dari necesse est:
Servare vices [n]ammonet ordo longiorum.

[g] *Subiungit*] *sibi iungit* conj. Lachman.

[h] *His primas* M.P.Mic. *His primis* V. *Is primus* Pet. cf. 1533. *Hic primus* Br.

[i] *Prima si brevis est* M.V. *Si prima brevis est* P. *Si prima brevis* Br. Mic. Pet.

[k] *quarto*] *quarta* Mic. Pet.

[l] *agillinos*] *Agyllinos* Mic. Pet.

[m] *finditur* M.V.P. Mic. Pet. *funditur* Br. *scanditur* Micylli margo.

[n] *admonet*] *ammonet* M.P.V. Pet. Mic.

Impar numerus Paeònicis utrisque coget
Aptare duobus tria vel quaterna ternis,
[o]Sesquata fere quod numeros pars secat istos.
Perspecta [p]pedum regula si satis videtur,
Iam possumus ipsis animum adplicare metris.

DE METRIS.

Hexametri duo.

HEXAMETROS tradit genitos duo prima vetustas:
[q]Herous ille est, hunc vocant iambicum; 2418 P.
Nam pedibus senis constare videmus utrunque,
Diversa quanquam lex sit ambobus pedum.
Additur haec gemino non [r]absona fabula metro,
Seu vera res est: spectet auctorem fides.
Cum puer infestis premeret Pythona sagittis
Apollo, Delphici feruntur [s]accolae
Hortantes acuisse animum bellantis, ut illos
[t]Metus [u]habebat aut propinqua [x]adoria.
Tendebat geminas pavida exclamatio voces,
[y]'Ιὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιάν.
Spondeis illum primo natum cernis sex.
Ex parte voces concitas laeti dabant,
'Ιὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιάν.
Et hinc pedum tot ortus est iambicus.
Haec [z]sibi quaeque prius distinguere metra paramus;
Heroa primo, mox adire iambica,
Alternae ne quem impediat confusio sylvae:
Quae lex sit ipsis, quae sit [a]his quae procreant,
Partibus adiectis detractis quae varientur,
Posthinc deinde quanta compages novos

[o] *Sesquata*] Sic M. Pet. Mic. *Sescupla* Br. quem vide in praefatione. *Selbualtera* M. in marg. *Sesquialtera* marg. P. "*Sesquarta* "legit Aldus," Mic. in marg.

[p] *pedum regula*] *regula pedum* M.V.P.

[q] *Herous*] *Heroicus* M. V. P. *Herous* Br. Pet. Mic.

[r] *absona*] *obsona* M.V.P. *absona* Br. Pet. Mic.

[s] *adcolae*] *accolae* M.V.P. Pet. Mic.

[t] *Metus*] Lego *Metus aut*. SANTEN.

[u] *habebat*] Bramius *agebat*. Hoc ipsum pro interpretatione dederat Brissaeus. *jubebat* Lachman.

[x] *adorea*] *adoria* M.V.P. Vid. Servius ad Virg. Aen. X. 677. *adorea* Br. Mic. Pet.

[y] *ιηῖε παῖαν* ter M. Correxit Aldus.

[z] *sibi*] Bramius et Santenius *tibi*.

[a] *his*] Sic Br. *iis* M.V.P. Pet. Mic.

Alternet varietque modos, mutatio quantum
  Commendet. etsi non valebo plurima
Attingam vel pauca tamen: nam pandere prima
  Prodest frequenter artium vestigia.

Vim propriam pedibus fida cito reddito mente,
  Ne, dum requiris, tarda sit [b]dispectio.
Spondeus, versum quo primum diximus ortum,
  [c]Vim suam tuetur hexametris heroum,
Nomine nunc proprio, nunc debita tempora reddens,
  Sub alterius consonat vocabulo.
Ex geminis longam solvet si quando sequentem,
  Fit dactylus [d]trisyllabis, tempus manet.
Si prior in geminas solvetur longa minores,
  Tum pes recurret dactylo contrarius:
Tempora sed quanquam totidem defendat uterque,
  Heroa fiunt pulchriora dactylo.
Haec contra [e]vitiant incurrentes anapaesti
  Post dactylum, ne quattuor iungas breves:
[f]Post autem spon*deum veniens* sic mutet oportet,
  Vt iste versus iam docet, legem metri.
Ergo spondeus plerunque in dactylon ibit,
  Nec interest vel quo loco vel quam frequens.
Nam saepe alterni gemini, nunc saepius alter,
  Species reformant plurimas in versibus,
Quas longum credo perscribere, cum sibi cunctas
  Legendo possit annotare quilibet.
Hoc sat erit monuisse, locis quod quinque frequenter
  Iugem videmus inveniri dactylum. 2419 P.
Sed non et sextum pes hic sibi [g]vindicat unquam,
  Nisi quando rythmum, non metrum, componimus.

[b] *dispectio* M.V.P. Pet. Br. *despectio* Mic. Com.

[c] *Vim suam tuetur hexametris heroum* M.V.P. et sic ed. Lachmannus, omisso *vim* in principio. Sed *suam* videtur esse monosyllabon. *Heroon hexametris tuetur vim suam* Briss. Pet. Mic. *Herŏum* mediam corripit inf. 1647.

[d] *trisyllabis*] *trisyllabae* videntur dici tres syllabae, quomodo *bigas* duos equos dicimus. SANTEN. *trisyllabus* Lachman.

[e] *vitiant*] Sic Br. *viciant* M. Mic. Pet.

[f] *Post autem spondeum veniens* M.V.P. *Post spondeum autem veniens* Br. Mic. Pet. *Post spondeum autem sic veniens* Dawesius.

[g] *vindicat* M.V. Pet. Mic. *vendicat* Br.

Nanque metrum certique pedes numerusque [h]coercent:
Dimensa rythmum continet lex temporum.
Spondeus partem semper sibi vindicat imam,
Dat et trochaeo qua dissyllabo locum.
Nec damnum importat, tria qui sua tempora subdit,
Quae quattuor spondeus [i]expleret magis.
Debita nam spatii recipit quasi tempora versus,
Dum iungit imis consequens exordium.
Omnibus in metris hoc iam retinere memento,
In fine non obesse pro longa brevem.
Praeterea pes nullus erit, [k]qui rite locetur,
Laudem mereri si voles poëticam.

Hexametron dicunt, sed non heroicon omnem:
Nam sex pedes inesse non erit satis.
Leges quippe datas heroica carmina poscunt,
[l]Quis acta Homerus heroum cum scriberet,
Versibus ostendit: quas aeque sermo Latinus
Custodit omnes, et pedes solos probat,
Quos supra posui: Graecis et Creticus aptus,
[m]Bacchius etiam ponitur pro dactylo.
Creticus in nostris, si [n]levia carmina pangas,
Raro invenitur, qualis hic Maronis est,
INSVLAE Ionio in magno quas dira Celaeno.
Creticus offendit pes primus et asperat aures.
Dabo et latentem sed notandum Creticum,
[o]*SOLVS HIC inflexit sensus:* nam primus et istic
Pes longiorem tertiam dat syllabam:
[p]C geminum, quoniam sermonis regula poscit
Vt fiat *hicce* plena vox, [q]excluditur
Vocalis, dabitur: nec consona pellitur ulla,
Nisi quae duabus obstat una vocibus,

[h] *coercent*] *coercet* Pet.
[i] *expleret*] Sic M.V.P. Pet. L. Mic. *impleret* Br.
[k] *qui rite* M.V.P.L. Mic. Pet. *quin rite* Br. cum Aldo.
[l] *Queis acta Homerus heroum*] Castalio Obs. Dec. IX. c. 8. *Heroum Homerus acta, quas.* Barthius Adv. XV. 2. *Heroum Homerus acta quis.*
[m] *Bacchius — Creticus*] Lege Schol. Hephaest. supra p. 189. Pompeium ed. Lind. p. 50.
[n] *laevia*] Sic Br. *levia* M.V. P. Pet. Mic.
[o] *Solus hic*] *Solus hicc* Br.
[p] *Cc*] *C* M.V.P.L. Alii *Cc.*
[q] *excluditur*] *si excluditur* Lachman.

Cum venit in medium, vocesque [r]oblimat adhaerens;
Bis senus istam litteram monstrat locus.
Aut geminum in tali pronomine si fugimus [s]C,
Spondeus ille non erit, qui talis est,
HOC ILLud germana fuit: sed et, *HOC* [t]*ERAT alma:*
Iambus ille fiet, iste tribrachus.

Tome quot modis fiat.

Has autem leges heroicus omnis habebit.
Cum post duos pedes relicta syllaba est,
Si plenum absolvet verbi vel nominis instar,
Orationis ista vel quae pars erit;
Hoc πενθημιμερὲς [u]medium de quinque vocatur:
Hanc et tomen dixere: forma talis est,
Tityre tu patulae: concludit syllaba nomen,
Duos pedes secuta, [x]quae fit semipes.
Talis in heroo laudatur regula versu, 2420 P.
Locumque primum possidet, quia prima fit.
Nec minus hanc laudant [y]quam dat mensura secundam,
Post tres pedes ut una nomen terminet.
Hanc [z]hepthemimerin numeri de parte vocarunt,
Quia tres pedes et una septem dividunt:
Inde toro pater Aeneas, exemplar habebis:
Post tres pedes reperta nomen integrat.
Horum si nihil est, specta ne forte trochaeus
Sit tertius, [a]finemque det vocabulo:
Infandum regina, datur locus esse trochaeo,
Quem post duos pedes videmus tertium.
Nec vitium medio in versu deprensus habebit,
Quem dactylum secuta faciet syllaba:
Nam sequitur *regina iubes:* prior inde trochaeum
I u brevis secuta reddit dactylum:
Bes, hinc quae remanet, connectit caetera versus
Membra: at trochaeus tantum erit novissimus.

[r] *oblimat*] *obliquat*, sed dubitanter, Santenius.
[s] *Cc*] vide ad 1659.
[t] *erat*] *erit* Pet. Mic.
[u] *medium*] *mediis* H.
[x] *quae sit*] *quae fit* Pet. Mic. Br. *fit* sine *quae* M. *fiet* Lachman.
[y] *quae dat* Br. *quam dat* Pet. Mic. *qui* M.V.P.L.
[z] *hephthemimerin* M.V.P. Mic. *hephthemimerem* Mic. marg. ἑφθημιμερῆ Br.
[a] *finemque*] Sic Pet. Briss. *finesque* M. Mic.

Et quartum tradunt simili ratione trochaeum,
  Exemplum [b]at eius vix [c]et ipsi conlocant:
Nanque ex praedictis paene est ut regula quaevis
  Inventa versum comprobet, [d]quam sic vacet
Quandoque ut quartum contingat habere trochaeum.
  Exemplar eius tale confici potest,
Quae pax longa remiserat, arma novare parabant:
  Quartus trochaeus *arma* fit, rarum est tamen.
Harum si nulla est species [e]deprensa, magistri
  Versum recusant, nec vocant heroicum.
Sed fortasse putes nullum contingere versum
  [f]Qui nullam earum [g]regulam non incidat.
Rarum concedam, fieri non posse negabo:
  Apud Maronem talis incurrit mihi,
Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile:
  Species in istum nulla praedicta incidit.
Magnanimi Iovis est etenim tantum geminus pes,
  Sequiturque nullus qui probatur semipes.
Inde duas longas pes tertius efficit *ingra,*
  Orationis plena nec pars editur.
Et quartus *t'ascen*, nec portio plena relicta est:
  Et [h]*de* sequens longam priorem perficit.
Quintum nulla iubet lex observare trochaeum:
  Nec est notandus unus in tot milibus.

Hae faciunt formae variari plurima metra:
  Quae potero, tangam: tu mihi leges tene.

De pentametro versu, qui et elegiacus dicitur.

Pentametrum dubitant quis primus finxerit auctor,
  Quidam non dubitant dicere Callinoum. 2421 P.
Hexametro cum quinque pedum subiungitur iste,
  Partes heroi dupliciter recipit,

[b] *at eius*] *et eius* M.P.V. Br. *at eius* Mic. Pet.
[c] *sed ipsi*] *et ipsi* M.V.P. Mic. Pet. *sed ipsi* Br.
[d] *quam sic vacet* M.V.P. Pet. Mic. In margine asteriscum habet Mic. *quem* (*si vacet*) Br. *Quis si vacet Quandoque* i. e. si versus careat praedictis regulis, Santenius.
[e] *deprensa*] *deprehensa* M. Mic.
[f] *Qui nullam* M.V.P.L. Pet. Mic. Barthius Adv. XV. 2. *Quin ullam* Br. *Quin nullam* Dawes. Veteres duabus negationibus non semper affirmare satis ostendit Santenius. *qui in ullam* Lachman.
[g] *in regulam*] *in* om. M.V.P.L. Pet. Mic. Santen. addidit Br. Vide infra 1710. Mox v. 1711. *n* pro *etenim* M.
[h] *De*] legendum videtur *D.* SANTEN.

Quas [i]penthemimeris possit disiungere forma:
  Has si quis geminet, pentametrum faciet.
Sed refert duo sint, an dactylus unus in illa:
  Cum duo sunt, eadem bis repeti poterit.
Subiungam exemplum quo fiat planius istud:
  Desine Maenalios, desine Maenalios.
Dactylus ut duplex, non bis sententia currat:
  Desine Maenalios, Musa, referre iocos.
Hoc nec [k]praepositum peccat, nec parte sequenti:
  Talis utrique loco convenit una tome.
Si primo spondeus erit, tum dactylus alter,
  Stabit comma prius, non poterit repeti.
Talis erit versus haec portio, quam modo tracto:
  Postquam res Asiae: claudicat, ut [l]repetas.
Vt stet comma sequens, bis dactylus adsit oportet:
  Postquam res Asiae, desine Maenalios.
Dactylus in primo positus, spondeus adhaerens
  Non oberit primis, officiet reliquis.
Exemplum ponam parti quod congruat isti:
  Musa mihi causas: discrepat hoc iterum.
Dactylus ergo duplex redeat mihi parte sequenti:
  Musa mihi causas, desine Maenalios.
Spondeum duplicem quae pars prior est bene sumet:
  Peccat enim tantum posteriore tome.
Spondeos ante ergo dabis, pars caetera curret:
  O fortunati, desine Maenalios.
Pars prior ergo pedum admittet quencunque duorum,
  Dactylus in reliqua bis repetundus erit.

Scandunt pentametrum, duo sint quasi commata, quidam,
  Vt pedibus binis semipedes superent:
Hos sibi coniunctos spondeum reddere quintum:
  [m]*Postquam res Asiae, desine Maenalios.*
At quidam in medio spondeum reddere malunt,
  Semipedem et primum cum capite alterius
Iungunt, dactylico quae fit de commate longa.
  Inde duas promptum est sic remanere breves:

[i]*penthemimeris*] *πενθημιμερὴς* Br.
[k]*praepositum*] *propositum* Mic. Pet.
[l]*repetas*] *repetis* Briss.
[m]Hic vs. bis legitur M.

His longam adnectunt, qua dactylus incipit alter:
Cernis et hinc alias tot remanere breves:
Has ad semipedem iungunt in fine relictum.
Vltima nec refert longa sit anne brevis.
Sic spondeus erit medius, duo post anapaesti:
Postquam res Asiae desine Maenalios.
Idcirco primo curabis commate semper,
Ne brevis incurrens syllaba semipedis
Spondeum mediis nequeat coniungere longis,
Et fiat ta*lis*, *incipe Maenalios:* 2422 P.
Nam *lis*, quae brevis est, iungat sibi sive supremam
Os, vel quae prima est, *in*, caput hoc etenim est,
Quia nec producta est, geminat nec consona vires,
Spondeus minime pes sed iambus erit.
Exemplum idcirco vocali a parte locavi,
Longa foret ne *lis*, [n]*desine Maenalios.*
Quidam, [o]quia gemino constat de commate versus,
Cludere comma prius non timuere brevi:
Vt sit pentameter talis qualem modo fingo,
Hoc mihi tam grandE munus habere datur:
Aut qualis supra versus peccare videtur,
Si [p]fiet ta*lis incipe Maenalios:*
[q]Nam referre nihil, sit [r]qualis syllaba fini,
Commataque hoc ipsum iuris habere volunt:
Idcirco et verbo nunquam uno cola ligari,
Vt constet parti finis utrique suus.
Nam vitiosus erit sic pentameter generatus,
Inter nostros gentilis oberrat [s]*equus:*
[t]Spondei duo sunt, quos dixi commate primo
Posse dari: verum syllaba quae sequitur
Nec [v]penthemimerin verbi cum fine relinquit:
Quae data pentametris regula prima sonis:
Nec post dactylico debet quae [u]commate iungi,
Esse caput versus dactylici patitur.

[n] *desine*] Sic M.V.P.L. Br. *incipe* Mic. Pet. Com. Sed *desine* Pet. in comment.
[o] *quia*] v. 52.
[p] *fiet*] *fiat* Ald.
[q] *Nanque* M.V.P.L. Br. *nam* Br. in corrig. cum Ald.
[r] *qualis*] *quali* Pet. qua *lis* Lachman.
[s] *equus*] *ecus* M. Mic. et infra 1796.
[t] *Spondei*] *Spondii* M.V.P.
[v] *penthemimerem* Mic. marg.
[u] *commate*] Sic Br. Pet. Mic. in Corr. *commata* M.V.L. Mic.

Hoc ipsum melius mutata parte coibit,
[x] *Gentilis nostros inter oberrat equus.*
Tantam nostra nequit mensura absolvere litem:
Malo tamen longa cludere comma prius.
Hos elegos dixere, solet quod clausula talis
Tristibus, ut tradunt, aptior esse modis.

De epodo, qui et semielegiacus.

Nec tantum hexametris geminam subiungere partem
Dactylicam mos est: saepe semel posita
Praemisso hexametro dulcem subnectit [y] epodum.
Talis epodus erit:
[z] *Tibia docta, precor, tandem mihi dicere versus*
Desine Maenalios.
Hoc doctum Archilochum tradunt genuisse magistri:
Tu mihi, Flacce, sat es,
Diffugere nives, redeunt iam gramina campis
Arboribusque comae.

De anapaestico versu catalectico ex secunda parte heroici.

Caetera pars superest, *Mea tibia dicere versus.*
Haec iuncta frequentius [a] edet 2423 P.
Anapaestica dulcia metra.
Cuicunque libebit, [b] ut istos,
Triplices dare sic anapaestos,
[c] Atque ille poëta [d] Phaliscus,
Cum ludicra carmina pangit:
Vva uva sum et uva [e] *Falerna:*
[f] *Et ter feror, et quater anno.*
Libro quoque dixit eodem
[g] *Vndae unde colonus* [h] *eoae*

[x] *gentiles—equus*] *Gentiles—equos* Augustin. Music. IV. p. 366.

[y] *epodon*] *epodum* M. Mic. Pet.

[z] *Tibia*] *Talia* Br.

[a] *edet*] *edent* M.V. Mic. Pet.

[b] *ut istos* M.V. Mic. Pet. Marius Victorinus p. 2579. *ita istos* Br.

[c] *atque*] Constructionem non assequor. An *Ut que?* nisi Maurus voluerit *ita, atque*, i. e. veluti, quemadmodum Jureconsuli nonnunquam loquuntur. SANTEN.

[d] *Phaliscus*] *Faliscus* mavult Santenius.

[e] *Phalerna*] *Falerna* M.

[f] *feror*] *Seror*, et *teror* dubitanter conj. Santenius.

[g] *unde unde*] *Undae unde* Lachman. cum Camerario ad Marium Victorinum p. 180. ed. Oxon. ubi notatur semel *unde* scriptum esse in MS. Par.

[h] *eoae*] *eoi* Pet. Mic. Santen.

A flumine venit [i] *Oronti.*
Erit ultima syllaba post tres,
Catalectica quae perhibetur:
Nec non alias quoque binas,
Et tres superare solere.
Pes sit licet integer ipse,
Si non hunc regula poscet:
Catalecticon hoc genus omne
Et semipedem vocitari
[k] Supra quoque iam meministi.
Mirum tibi nec videatur
Spondeon inesse anapaestis:
Rex et dominus prior ipse est,
Hic advena sumptus et hospes
De foedere temporis aequi,
Quotiens locus expetet, ultro
Reddet sua iura priori.

Anapaesticum iunctum ithyphallico.

Alias tamen haec eadem pars
Quotiens ithyphallicon addit
Metrum sibi, tale fit unum.
Mea tibia dicere versus destitit Latinos.
Iamdudum saucia cura deserit pudorem.
Priamique evertere gentem fata iam parabant.
Ithyphallica porro [l] dicarunt musici poëtae:
Qui ludicra carmina Baccho versibus petulcis,
Graio cum cortice [m] phello tres dabant trochaeos.
Vt nomine fit sonus ipso, *Bacche, Bacche, Bacche.*

Anapaesticum de hexametro.

Hexametrum quotiens ita totum dactylus explet,
Vt nusquam in medio, sed sit spondeus in imo,
Sive trochaeus erit, cum dempta est syllaba prima,
Quae demi poterit, reliqui [n] fient anapaesti,
Vltimaque ex illis catalectica quae remanebit.
Dactylico tali facile est hoc noscere versu,
At tuba terribilem sonitum procul aere recurvo.

[i] *Oronti*] *Orontae* Pet. Mic. Santen.

[k] *Supra*] v. 1468.

[l] *dicarunt*] *dictitarunt* M.V. Mic. *dicarunt* Mic. marg. *citarunt* Lachman.

[m] *phallo*] Sic Ald. Briss. Pet. Mic. *phello* M. *pello* V. "Corticis mentio modo facta requirit *phello*." SANTEN.

[n] *fient*] *fiunt* Mic.

At, coniunctio quae solida est, cum demitur inde,
Ea formula fiet ut est anapaesticus iste, 2424 P.
Tuba terribilem sonitum procul aere recurvo:
Vltima *vo* remanet, quia dempta est syllaba prima,
Dactylon in primo reddens, spondeon in imo.

Choriambicum Phalaecium ex pentametro.

Nec non, dactylico qui commate constat utroque,
Pentameter metrum quod erit choriambicon edet.
Exemplum ponam, tunc fiat quatenus, addam:
Nulla meo sedeat turba profana loco.
Dactylicon [o]colis esse vides geminis,
Primum [p]et semipedem post detur syllaba longa,
  Sive est natura, seu fit ab adpositis,
Et quae nunc brevis est, fiat penultima longa
  Tempore producto, caetera permaneant.
Insere *nulla meo IAM,* produc paene supremam,
  Qui *locus* ante fuit, *lucus* ut esse queat:
Efficies metrum nomen cui dant choriambo,
  Nulla meo iam sedeat turba profana luco.
[q]Praemonui chorion dici, quem saepe trochaeum
Dicimus; hic prior est, alter iambon habet.
Nulla meo pes efficitur geminatus utroque.
Iam sedeat choriambos item, mox *turba profa* pes
Tertius accedit similis, pars illa *na luco*
[r]Bacchio adversus fiet pes, nam brevis ante est,
Et geminae longae; fiet catalexis in istum,
Quia non eiusdem generis deprensus in imo est,
Vt docui, nec enim cludit choriambus honeste.
Hoc Cereri metro cantasse [s]Phalaecius hymnos
Dicitur: hinc metron dixere Phalaecion istud.
Nec non et memini pedibus quater his repetitis
Hymnum [t]Battiaden Phoebo cantasse Iovique,
Pastorem Branchum: [v]cum captus amore pudico

[o] *colis*] *ne locis* Br.
[p] *ut*] *et* corrigit Santenius, ed. Lachman.
[q] *Praemonui*] Sc. 1488.
[r] *Bacchio* M.V. Mic. *Bacchius* Br.
[s] *Phalaecius—Phalaecion*] *Philiscius—Philiscion* Santenius.
[t] *Battiaden*] Sic Pet. *Battiadem* M. et al. *Battiadae* schol. Statii Theb. III. 479.
[v] *cum*] *quem* emendavit R. Bentleius ad Callim. p. 427. edit. Ernest. *Pastori et Brancho, quem* Barthius ad Statii Theb. III. 478.

Fatidicas sortes docuit depromere Paean.
Qui multos legere, negant hoc corpore metri
Romanos aliquid veteres scripsisse poëtas.
Dulcia Septimius qui scripsit opuscula nuper,
Ancipitem tali cantavit carmine Ianum:

Choriambicum Phalaecium.

Iane pater, [x] *Iane tuens, dive biceps, biformis,*
O cate rerum sator, o principium deorum,
Stridula cui limina, cui cardinei tumultus, 2425 P.
Cui reserata mugiunt aurea claustra mundi.
Ecce vides *ta mugiunt* esse duos iambos:
Temporibus nanque pares saepe sibi vicissim
Cedere, vel tribrachyn admittere saepe possunt.
Tibi vetus ara caluit Aborigineo sacello:
Hic quoque succedere sic tribrachyn annotabis,
Longa quod est in geminas prima breves soluta
Tibi: similis nec minus [y] altera pede consequenti
ra ca; monui iam satis has saepe solere solvi:
Pro chorio tribrachys hic bis datus invenitur.
Nec minus hoc, *ra caluit Aborigineo sacello,*
Vt chorius solvitur, [z] et tribrachys est iambus.

Anapaesticum archebulicum.

Anapaestus item quater editus hexametro
Ita clauditur ut choriambicus antibaccho.
Faciet tibi perspicuum cito versus idem
[a] Dactylicus, modo qui potuit dare quinque anapaestos.
[b] *Tuba terribilem sonitum dedit aere* [c] *curvo.*
Anapaestus inest quater, ultimus antibacchos.
Similem dabo versiculum magis ut probetur:
Tibi nascitur omne pecus, tibi crescit haedus.
Prima reponatur, redeat quoque tertia fini:
Dactylicus tibi, qui fuerat modo, iam referetur:
Nam *tibi nascitur omne pecus, tibi crescit* et *haedus.*
Generi datur auctor huic vetus Archebulus.

De carmine miuro, hexametrum illibatum.

Dactylici finem versus si cludat iambus,
Hoc est, pro longa brevis ut paenultima fiat,

[x] *Iane*] *bina* H.
[y] *altera*] Ita Mic. Sant. *alter a* edd. al. *hoc in* H.
[z] *et tribrachys*] *ita tribrachys* Lachman.

[a] Post h. v. inserit Lachman. *At tuba terribilem sonitum dedit aere recurvo.*
[b] *At tuba*] *tuba* Pet. Mic.
[c] *recurvo*] *curvo* Pet. Mic. marg.

Auribus acciderit novitas inopina, [d]melIVs
Versus ut hic resonare potest, ita si ceciNEris:
Ite domum saturae, venit hesperus, ite saTVrae:
Nile pater propera, sitiunt sata, Nile proPEra,
Heus puer ut mea sint tibi vilia carmina, VIdes.
Si nusquam hoc aliquis lectum putat, ecce dabitur
Versus Homericus Ausonio resonans ita modo,
[e]Quemque miuron Achaica geus vocitare solita est:
Attoniti Troes viso serpente pavitant.
Livius ille vetus Graio cognomine suae
Inserit [f]Inoni versus, puto, tale docimen:
Praemisso heroo subiungit nanque [g]miuron, 2426 P.
Hymnum quando chorus festo canit ore Triviae;
Et iam purpureo suras include cothurno,
Balteus et revocet volucres in pectore sinus;
Pressaque iam gravida crepitent tibi terga pharetra:
[h]*Derige odorisequos ad certa cubilia canes.*
Dactylicum tamen hoc melius resonare poterit,
Si penthemimeris talis praemissa tome sit,
Quae primo spondeon habet, mox dactylon addit,
Tum post semipedem veniant duo fine revulsi
Incolumi sermone pedes, sine parte priorum:
Postquam res Asiae veluti; tunc *primus ab oris.*

De carmine Hendecasyllabo ex penthemimeri et dipodia dactylica.

Fiet hendecasyllabos, sed alter:
Nanque hic de genere est Phalaeciorum,
Cuius mox tibi regulam loquemur.
Nunc hic talis erit versus, ut hic est,
Postquam res Asiae, primus ab oris:
At regina gravi saucia cura:
Sic fatur lacrymans, mittit habenas.
Et tandem Euboicis labitur oris.

[d] *melius* M. Br. Mic. Pet. *meleos* Lachman. v. seq. *sic cecineris* Mic.

[e] *Quem μειοῦρον*] Sic Br. *quemque miuron* M.V. Pet. Mic.

[f] *Inonis versu*] Sic Mic. Briss. Pet. *in omni v.* M.V.P. Marius Victorinus p. 91. ed. Oxon. *At cum Livius Andronicus praemisso hexametro huiusmodi subnectat versus per ordinem iambo terminatos, novam potius hanc speciem, quam miurum aestimant versum et teliambon appellant. Nam in hymno Dianae apud eundem ita inveniuntur in fabula Inone, Sed iam p.* etc. *Inoni versus* Lachman.

[g] *μιοῦρον*] Sic Br. *miuron* M.V. Mic.

[h] *Dirige*] Sic Br. *Derige* M.V.P. Mic.

Istum semipedem prima sequentis
Spondeum medium reddit utrinque:
Quartus dibrachys est, quintus in imo
Spondeum faciet sive trochaeum.

De carmine ex dactylica hephthemimeri.

[i]Cum vero hephthemimeres fuerit divisio versus,
In tragicis plerumque choris deprenditur unus
Insertus multis non una lege creatis.
[k] Fabula sic Euripidis inclyta monstrat Orestes:
Nam tali versu, cunctis trepidantibus intus,
Argivum fugiens eunuchus [l]flagitat ensem.
Caetera non simili componit lege: sed aptos
[m]Continue trepido plures connectit iambos.
Inserit [n]haec aeque Pomponius in choricis sic,
Rhoeteis procul a terris: mox dispare versu
Subiecto, *Priamique aras damnare pias:* tunc
Obrue nos Danaosque simul parilem dedit illi.
Non equidem possum tot priscos nosse poëtas, 2427 P.
Vt veterum exemplis valeam quae tracto probare.
Maurus item [o]quantos potui cognoscere Graios?
Quorum praecipue studiis [p]ars musica constat.
Nemo tamen culpet, si sumo exempla novella,
[q]Nam et melius nostri servarunt metra minores.
Septimius, docuit quo ruris opuscula libro,
Hoc [r]genere adsidue cecinit.

Carmen ex dactylica hephthemimeri.

Ponere pauca mihi sat erit:
Inquit amicus ager domino,
Si bene mi facias, memini.
Pinea brachia [s] *cum trepidant,*
Audio canticulum zephyri.
Sic hephthemimeres servavit carmine utroque.

[i] *Cum vero* M.V. Mic. *At cum* Pet. Mic. marg. Santen. *Quum autem* Br. *Cum vero heptameres* Lachman.

[k] Alludit ad personam Phrygis Eurip. Or. 1363. ed. Porson. Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα, κ. τ. λ.

[l] *flagitat*] *clamitat* conj. Santenius.

[m] *Continue trepido* M.V.P. Pet. Mic. *Continuo trepidos* Br.

[n] *hoc*] Sic Br. *haec* M.V.Pet. Mic.

[o] *quantos*] i. e. *quot*. Vid. Scalig. ad Manil. Sphaer. Barb. p. 364. Duker. de Lat. Vet. Ict. p. 358. SANTEN.

[p] *pars*] *ars* Santenius, coll. 2245. ed. Lachman.

[q] *Nam et melius* M.V.P. Mic. Pet. *et* om. Br.

[r] *genere*] Sic Br. *gerere* M. Pet. Mic. *genere* Mic. in Corr.

[s] *cum*] *dum* Marius Victorinus.

Hexametros facies ipsos, si caetera reddas:
Inquit amicus ager domino, sere, plurima reddam,
Si bene mi facias, memini tibi solvere grates.
Pinea brachia cum trepidant stridentia flabris,
Audio canticulum zephyri modulante susurro.
Syllaba praeterea numero superadditur isti,
Non refert qualis, cum sit suprema futura:
Hoc refert sane, brevis ut paenultima fiat,
Vltima quae metro fuit hoc inventa Sereni.

Carmen phaliscum dactylicum tetrametrum.

Nam lyrici quotiens sua volunt
Carmina per varios dare sonos,
Pluribus illa modis ita novant.
Dactylicum hoc fieri magis amat:
Vel si ponitur unus alius
Pes, modo tertius hunc retineat.
Talia docta [t]Phalisca legimus:
Nam tibi notius hoc genus erit,
Carmine si quid [tt]ab hoc posuero:
Quando flagella iugas, ita iuga,
Vitis et ulmus uti simul eant.
Nam nisi sint paribus fruticibus,
Vmbra necat teneras Amineas.
Quod tamen ex isto remanebit commate, tale est:
Arma virumque cano Troiae Qui primus ab oris
Multa quoque et bello passus Dum conderet urbem:
Inde toro pater Aeneas Sic orsus ab alto.

Carmen Ionicum a majore qui fiat.

Comma ad posterius versus si do pariambum,
Ipsum et rursus comma loco, ac sic expleo versum,
Fiet Ionicon hoc ἀπὸ μείζονος, ut modo cernes.
[u]Sit pariambus *ego* aut *modo* vel *puto*, quem dabimus [x]sic, 2428 P.

[t] *Phalisca*] *Falisca* Santenius. ibid. Dicit M. Victorinus III. p. 2578 hoc genus metri ab Anniano inscriptum esse Faliscum carmen: quo in loco Fabricii correctio jure Wernsdorfio erat suspecta. Inepte D. Augustinus Music. IV. p. 83. scribit: *Si Paliscus nescio qui metrum ita composuit, ut haec sonant: Quando flagella ligas, ita liga,* &c. Verosimile fit, hoc metrum ab Anniano frequenter usurpatum esse: et inde non a poëta, sed a poëtae gente nomen *Falisci* accepisse. Nec mihi liquet quare haec carmina grammatici *docta* vocarint. SANTEN.

[tt] *ab hoc*] Sic Br. *ad hoc* M.V. Pet. Mic. Mox *fructicibus* M.

[u] *si*] praestaret *sit* ait Santenius. Edidit Lachman.

[x] *sic* M.V. Pet. Mic. *sit* Br.

Qui primus ab oris, ego qui primus ab oris:
Dum conderet urbem, modo dum conderet urbem:
Sic orsus ab alto, puto sic orsus ab alto.
Iam porro tenes, quod tibi dico bis locandum,
Non verba eadem dicere, sed pedes eosdem.
Tres ergo pedes perspicis in commate primo:
Spondeon enim subsequitur pes pariambus,
Spondeos item clausula fit commatis huius.
Haec si repetens talia cola copulabis,
Spondeus erit tertius, idem quoque quartus.
Dum conderet urbem, dum conderet urbem:
Cernis pariter quattuor [y]absonare longas:
Has si veniens in medium pes pariambus
Discriminet, ipsas [z]liget ex se tamen ambas,
Non hic erit extrinsecus intersitus illis,
Sed qui medius iam sedet in commate primo.
Dum conDERET urbem, medius fit pariambus:
Fiatque necesse est iterum commate iuncto.
Ergo in medium rite datus cola ligabit:
Nanque efficit ut quae modo [a]sola dissidebant,
Alterna simul tempora dent bina quaternis.
Nunc redde mihi quod volo te tenere semper,
Longam in geminas saepe breves solere solvi.
Nam saepe cadit dactylus hic, saepe anapaestus,
Vt posterior syllaba vel prior soluta est.
Cedit quoque vel longa brevi, [b]brevisque longae:
Nam quae vicibus tempora commodant, resumunt,
Miscentque trochaeos sine fraude saepe plures:
Spondeon enim duo faciunt et pariambum,
Versoque dabunt ordine et hi duos trochaeos.
Nec tres modo, sed quinque etiam videbis esse.
Dabo versiculos quo tibi res magis probetur:
Urbem tenuem fovent opum benignitate:
Hostem tegere est paratus, et stat ipse nudus:
Est unus Ion hic datus, et quinque trochaei:
Vel quattuor insunt, quoniam suprema semper

[y] *absonare* M.V. Pet. Mic. *adsonare* Br.
[z] *licet*] *liget* Lachman. v. 2031. SANTEN.
[a] *cola*] Sic Br. *sola* M.V.Pet.Mic.
[b] *brevisque*] Forte, *brevisve*.

Et longa [c]brevi sufficitur brevisque longae.
[d]Nil officiet temporibus vicissitudo:
Nec enim numero pendere metra syllabarum,
Sua sed pedibus tempora sufficit referre.
Sic tribrachus intervenit in locum trochaei:
Nam quo fuerint crebrius hi pedes minuti,
Vibrare sonum versiculos magis videmus.
[e]Ἀπ' ἐλάσσονος autem ratione qua regatur,
Cum de pedibus dissererem, satis probavi.

Ionicum a minore qui fiat.

Sed quale metrum continuet, nunc referemus. 2429 P.
[f]Dixi *Diomeden* pedis huius esse formam.
In carmine sic est: *Diomeden modo magnum*
Dea fecit dea belli dominatrix Phrygas omnis
Vt in armis superaret, patulis agmina campis
Iacuerunt data leto: pavidi tergaque dantes
Petierunt trepidae moenia Troiae.
Simili lege sonantes numeros et [g]Neobulae
Dedit uno modulatus lepide carmine Flaccus:
Miserarum est neque amori dare ludum,
Neque dulci mala vino lavere aut ex-
animari metuentes patruae verbera linguae.
Ita binae variantur, neque cedunt
Repetita vice longae brevibus per [h]synaphian.
[i]Spondeus autem [k]metron hoc locatus ante
Permutat, et ex hoc facit ἀπὸ μείζονος edi:
Duntaxat ut ipsum referat clausula versus,
Idemque caput praeditus occupet sequentis,
(Metrum pedibus nanque tribus semipedem aptat)
Ita si capiti demptus erit subinde solus,
Quem fecimus ex hoc ἀπὸ μείζονος videri,
[l]Ἀπ' ἐλάσσονος illam revocabit synaphian,

[c] *brevi*] Sic Br. Pet. Mic. in Corr. *brevis* M. Mic.
[d] *Nil autem*] *autem* om. Pet. Mic. Dawes.
[e] ἀπ' ἐλάσσονος] *apelassonos* M.
[f] *Dixi*] v. 1512. *Diomedem* et mox *letho* M.
[g] *et Neobulae*] *ad Neobulen* Pet. Mic. *et neobulas* M. *et Neobolae* Br.
[h] *synaphian*] *synaphiam* Br. hic et infra 2079.
[i] *Spondeus autem*] *aütem διαιρετικῶς* Br. *at autem* Dawesius. *spondeus at unus* tentabat Santenius, *spondeus ut autem* Lachman.
[k] *metron* Br. *metrum* M.V.P. Pet.
[l] *apelassonos* M.

Binis brevibus quae totidem iugare longas
Ex ordine semper solet et tenere legem,
Non versus ut ullo numero pedum regatur,
Sed carminis orsum peragat debita finis.
Exemplar utrunque ex facili sumere possis:
Sic additur, *o quam miserarum est neque amori.*
Cum demitur autem, *miserarum est neque amori,*
Ex hoc iterum [m]demere si breves volemus,
'Απὸ μείζονος idem, modo qui fuit, redibit.
rarum est neque amori dare ludum neque dulci.
Spondeus erit terminus huius tibi versus,
Spondeus et alter caput [n]occupet sequentis.
[o]'Απ' ἐλάσσονος immobilis omnis synaphia est.

Tetrametrus versus ex heroico qui fiat.

Hexametro duo quando pedes primi retrahuntur,
Vt sermo expletus partes non occupet ambas, 2430 P.
Tetrametrus remanet versus, [p]ceu subditus hic est:
Cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon.
Cantabunt mihi cum dempsi, pars caetera restat,
Damoetas et Lyctius Aegon.
Talis carminibus Flacci reperitur epodos:
Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Ephesum, bimarisve Corinthi
Moenia, vel Baccho Thebas, vel Apolline Delphos
Insignes, aut Thessala Tempe.
Nanque pedes primos versu si reddo secundo,
Integer hexametrus stabit, nec fiet epodus:
Laudabunt alii claram Rhodon aut Mitylenen,
Si proficisceris *aut Ephesum, bimarisve Corinthi*
Moenia, vel Baccho Thebas, vel Apolline Delphos
Aspicies magis *insignes, aut Thessala Tempe:*
Sic etiam ex versu partem cum demo Maronis,
Nosces unde tibi tales [q]generentur epodi:
Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Damoetas et Lyctius Aegon.

At si quando pedes fini duo [r]deminuentur,

[m] *demere*] Sic Mic. Pet. *dare* M.V.P. *nos dare* Br.
[n] *occupat*] Sic Br. *occupet* M. V.P. Mic. Pet.
[o] *apelassonos* M.
[p] *ceu*] *seu* Br.
[q] *geminentur*] *generentur* Lachman.
[r] *deminuentur*] *deminuerunt* V. *deminuetur* L.

Dum ne [s] discidium verbi quarto pede fiat,
Hic quoque tetrameter similis remanere videtur:
[t] Sed refert illo, versus quo portio prima est,
[u] Illa sequens, aliaque simul quod lege tenetur.
Nanque haec sola potest carmen componere plenum,
[v] Et subiecta aliis [x] dulces absolvit epodos,
Vt mox ostendam: prior apta videtur epodis,
Vt dixi modo, *Damoetas et Lyctius Aegon.*

Carmen bucolicum.

Pastorale [y] volet cum quis componere carmen,
Tetrametrum absolvat cui portio demitur ima,
Quae solido a verbo poterit connectere versum:
[z] Bucolicon siquidem talem voluere vocari.
Plurimus hoc pollet Siculae telluris alumnus.
Ne Graecum immittam versum, mutabo Latinum:
[a] *Dulce tibi pinus* [b] *summurmurat,* [c] *en tibi, pastor,*
Proxima fonticulis: et tu quoque dulcia pangis.
Iugiter hanc legem toto prope carmine [d] servat:
Noster rarus eo pastor Maro, [e] sed tamen inquit
Dic mihi, Damoeta, cuium pecus? an Meliboei?
Non, verum Aegonis, nuper mihi tradidit Aegon.
In tragicis iunxere choris hunc saepe diserti,
Annaeus Seneca, et Pomponius ante Secundus.

Tetrametrum ex bucolico.

Tale dedit nobis Pomponius:
Pendeat ex humeris dulcis chelys, 2431 P.
Et numeros edat varios, quibus
Adsonet omne virens [f] *late nemus,*
Et tortis errans qui [g] *flexibus.*
Reddo pedes binos, qui nunc desunt, tetrametro:

[s] *discidium*] *dissidium* Br. Pet.

[t] Corrigit Dawes.: *Sed differt illo, versus quod portio prima est, Ille sequens;* cui reponit Santenius, Terentianum *referre* pro *interesse, differre* usurpare tum hic, tum v. 165.

[u] *Ille*] Sic Br. *Illa* M.V. Pet.

[v] *Et subiecta*] *nec subiecta* conj. Santenius.

[x] *dulces*] *dulcis* M.V. Pet.

[y] *volet*] *velit* Meursius ad Theocr. I. 1.

[z] *Bucolicon*] *Bucolicum* Br.

[a] Theocritus I. 1. Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα | ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ | συρίσδες.

[b] *submurmurat*] *summurmurat* M. V. Pet. Mic.

[c] *en ubi* M.V. Mic. Pet. *en tibi* Br. *en ibi* Aldus.

[d] *servat*] *servant* var. lect. in C.

[e] *sed tamen*] *et tamen* M.V.L. Mutant Br. Mic. Pet.

[f] *late* male omissum ab Augustino de Mus. IV. p. 83. omittit etiam Aldus.

[g] *flexibus*] *udis* addit Augustinus.

Rursus de mutilo redit integer :
Pendeat ex humeris dulcis chelys apta choreis
Et numeros edat varios, quibus ecce propinquum
Adsonet omne virens late nemus, arvaque juxta,
Et tortis errans qui flexibus effugit amnis.

Aeolicum carmen Sapphicum pentametrum qui fiat.

Aeolicum ex isto genuit doctissima Sappho,
Quod sit quinque pedum, velut hos modo perspicis.
[h] Nam primum addidit illa disyllabon, ut libet :
Spondeum nec enim capiti locat omnium :
[i] Sed quia est mobilis hic locus, et chorion solet
Admiscere, dein quater addere dactylon :
Cordi quando fuisse sibi canit Atthida
Parvam, florea virginitas sua cum foret.
Ille tetrametro datur ante [k] disyllabus.
Caetera pars versus pedibus finita duobus
Tale solet colon subiungere, *primus ab oris.*
Continuasse pedes istos in carmine solos
Dicitur haec eadem praeclara poëtria Sappho.
Fingere nobis
Tale licebit :
Primus ab oris,
Troius heros,
Perdita flammis
Pergama linquens,
Exul in altum
Vela resolvit.
Saepe repulsus
Ausone terra
Moenia fessis
Sera locavit :
Vnde Latinum
Post genus ortum,
Altaque magnae
Moenia Romae.
Pluribus idcirco, parvis ut notius esset
Versiculis carmen condi potuisse, peractum.

[h] *Nam primum addidit* M. P. Mic. Pet. *Nam addit primum* Br.

[i] *Sed quia*] Sic Br. Pet. Mic. *Sed quia est* M.V.

[k] *disyllabus*] *bisyllabus* Br.

Caetera tetrametris reddemus, quando duobus
Conserta heroo pariterque loquemur iambo.

De carmine iambico.

Nunc [l]seorsa iambi, si qua possum, colligam. 2432
[m]Adesto, iambe praepes, et tui tenax
[n]Vigoris adde concitum celer pedem,
Nec alterius indigens opis veni,
Sed ipse verus integerque [o]sexiens,
[p]Adusta felle qualis ante carmina
Dabas amarus, [q]ultor impotens tui.
Vides ut icta verba raptet impetus,
Brevemque crebra consequendo longula
Citum subinde volvat [r]artius sonum:
Iambus ipse sex enim locis manet,
Et inde nomen inditum est senario:
Sed ter feritur, hinc trimetrus dicitur.
Scandendo binos quod pedes coniungimus,
Quae causa cogat non morabor edere.
Nam mox poëtae, ne nimis [s]secans brevis
Lex haec iambi verba pauca admitteret,
Dum parva longam semper alterno gradu
Vrget, nec aptis exprimi verbis sinit
Sensus, aperte dissidente regula,
Spondeon, et quos iste pes ex se creat,
Admiscuerunt, impari tamen loco,
Pedemque primum, tertium, quintum quoque
Iuvere [t]paulum syllabis maioribus.
At qui cothurnis regios actus levant,

[l] *seorsa iambi*] *orta iambo* H. *orsa iambis* Lachman. qui v. 2179. conj. *tetrametri.*

[m] *Adesto—tui*] Hos sex versus tanquam incerti auctoris epigramma citat Pithoeus in Epigram. et Poëm. Par. 1590. p. 151. Inde leguntur in Anthol. Vet. Lat. Burmanni II. 237. T. I. p. 420.

[n] *vigoris*] *tenoris* Pithoeus.

[o] *gestiens*] Sic primus, ut videtur, Aldus e conjectura. *exiens* M. V.L. *integerque sexiens* Lachman. i. e. ex sex puris iambis constans.

[p] *Adusta*] *adulta* Pithoeus.

[q] *impotens ultor*] Sic M.V. Mic. Pet. *ultor impotens* Aldus, Br. *ultor impetus tui* Pithoeus.

[r] *artius*] Sic M.V. *arctius* alii.

[s] *secans* Br. et sic Statius ad Horat. A.P. p. 50 b. teste Santenio. *secet* M.P.V. Pet. Mic. *cesset* Ald. *secent* var. lect. Com. Micyllus in Corrigendis: "Non "dubito vicium esse in verbo *se-* "*cent*, tametsi Aldus eandem lec- "tionem teneat." *secum* Lachman.

[t] *paulum* M.V. Pet. Mic. *paullo* Ald. *paulo* Br.

Vt sermo pompae regiae capax foret,
Magis magisque latioribus sonis
Pedes frequentant, lege servata tamen,
Dum pes secundus, quartus, et novissimus,
Semper dicatus uni iambo serviat:
Nam nullus alius ponitur, tantum solet
Temporibus aequus non repelli tribrachys.
Quid? non trochaeus temporum est aeque trium?
Est: sed trochaeo longa [u]prior est syllaba,
Brevis autem iambo, longa post, cui non potest
Longam trochaeus subdere et brevem [x]suam,
Brevi [y]sequentis [z]quia fit hoc ionicum:
[a]Et cur iambo nunc trochaeus serviat?
Qui metron ipse copulat trochaeicum,
Praebetque nomen, ut loquemur postmodum,
Habetque et ipse [b]subditivum tribrachyn,
Qui iure utrique servit et [c]subiunctus est,
[d]E quis creatur, quos creare non potest?
Nam non ita, [e]est ut longa dissolubilis,
Breves vicissim contrahi in longam valent:
Quia solida findi magnitudo non vetat, 2433 P.
Divisa iungi rursum in unum non queunt.
Culpatur autem versus in tragoediis,
Et rarus intrat ex iambis omnibus,
[f]Vt ille contra, qui secundo et talibus
Spondeon aut quem comparem receperit.
Sed qui pedestres fabulas socco premunt,
Vt quae loquuntur sumpta de vita putes,
Vitiant [g]iambum tractibus [h]spondaicis

[u] *prior est*] *est* addidit Dawesius. Supra *repellit* M.

[x] *suam*] *suas* Dawes. v. inf. 2286.

[y] *sequentis*] *sequente* Dawes.

[z] *qua*] *quia* Micylli margo, Dawes. Mox *iambicum* Br.

[a] *Et cur iambo nunc* Pet. Mic. *Et cur iambo nun* M.V. *En cur iambo non* Briss.

[b] *subditivum* M.V. Pet. Mic. *subdititium* Br.

[c] *subiunctus*] *subiectus* dubitanter Santénius.

[d] *E quis creatur quos* Pet. *Ec quis creatur quos* M.V. Mic. "*Ec quis pro Ex quis*" Micylli margo. unde Commelinus in var. lectt. "ut *Ec* loco *ex* positum sit ἀρχαϊκῶς." *Ec quis creatur, qui* Br.

[e] *est ut* Mic. Pet. Plerique *ut est*.

[f] *Ut*] *Et* Aldus. *At* malit Santenius.

[g] *iambum*] *iambon* Br.

[h] *spondaicis*] Ita omnes. *Spondiacis* Wasius in Senario p. 5. Adde Vossium Prosod. p. 153. et sic Rufini ms. Leid.

Et in secundo et caeteris aeque locis,
Fidemque fictis dum procurant fabulis,
In metra peccant arte, non inscitia,
Ne sint sonora verba consuetudinis,
Paulumque rursus a solutis differant.
[i]Magis ista nostri: nam fere Graecis tenax
Cura est iambi vel novellis comicis
Vel qui in vetusta praecluent comoedia.
Aristophanis ingens [k]micat sollertia,
Qui saepe metris multiformibus novis
Archilochon arte est aemulatus musica.
Sed [l]paulum abimus longius: nunc [m]hanc magis,
Heroicus quare pedes per singulos,
At iste binos scanditur, causam loquar.
Spondeon etenim quia recepit impari
Tantum loco, vel dactylum, aut contrarium,
Secundo iambum nos necesse est reddere,
Qui sedis hujus iura semper obtinet,
Scandendo et illic ponere adsuetam moram,
Quam pollicis sonore vel plausu pedis
Discriminare, qui docent artem, solent.
Si primus ergo pes eam sumet moram,
Vbi iam [n]receptum est subdere heroos pedes,
Versum videbor non tenere iambicum:
Sed quia secundo nunquam iambus pellitur,
Moram necesse est in secundo reddere,
Et caeteris qui sunt secundo compares:
Vbi non timebo nequis herous cadat.
Sic fit trimetrus qui fuit senarius.
Nunc ipsa metra, quae [o]redegi, prosequar.
Iugi trimetro Flaccus usus est semel,
Vt non epodum subderet, vel demeret,
Aut adderet, quo legem iambi [p]verteret:
Sed simplici carmen per omne evectus est,

[i] *magis*] *mage* Rufinus de Met. Com. p. 2711.
[k] *micat*] *emicat* Rufinus.
[l] *paulum*] Sic M.V. Pet. Mic. *paulo* Br.
[m] *hanc*] *hoc* Br.
[n] *receptum*] *praeceptum* M.V.L. Pet. Mic. *receptum* Br.
[o] *redegi*] *redigi* M.
[p] *verteret—evectus*] *everteret—vectus* H.

Quod esse notum versibus primis potest:
Iam iam efficaci do manus scientiae,
Supplex et oro regna per Proserpinae:
Vnumque carmen lege tali [q] pertulit.

Quadratus iambicus qui fiat.

Sed hic trimetrus quando duplicem pedem 2434 P.
A capite sumet, tunc quadratus dicitur,
Idemque dictus est et octonarius.
[r] Ante ergo versum collocabo iambicum:
Phaselus iste quem videtis hospites:
Quadratus iste talis effici potest,
Adest celer phaselus ille quem videtis hospites.

Trochaicus catalecticus qui fiat.

[s] Si dempta prima syllaba adiecto pedi est,
Quem de duobus esse iambis perspicis,
Quod hinc remansit Creticum reddit pedem:
Est celer phaselus ille quem videtis hospites.
Quia prima cum sit dempta iambo duplici,
Longam relinqui convenit, post alterum
Manere iambum, qui brevem et longam suas
Iungens priori perficit dictum pedem.
Sic Creticum si quis velit [t] diiungere,
Fiet trochaeus, longa et una syllaba.
Praecedet ergo quando Cres iambicum,
Habet trochaeum, longam et unam, quae sibi
Primam ex iambo dum sequenti copulat
Brevem, trochaeos esse iam duos vides
Et longam iambi: sic trochaei caeteri
Fient subinde, longa dum brevem sibi
[u] Trahit ex iambo, longa et alia linquitur,
Quae sibi vicissim copulans iungat brevem,
Volvendo totum [x] cogat ordinem pedum,
Donec trochaeis restet una in extimo,
Catalexis in quam fiet, ut iam diximus.
Nam Cretici tres syllabae primo loco,
Bis sex iambi, quindecim fiunt simul.

[q] *pertulit*] *protulit* Pet.
[r] *Ergo ante*] Sic Br. *Ante ergo* M.V. Pet. Mic. ultimam vocis *ergo* corripere solet Terentianus.
[s] *Si dempta*] *Si qui dempta* M.V. Mic. *qui* delet Mic. marg.
[t] *disiungere*] *diiungere* M.V. Pet. Mic. L.
[u] *Trahit*] Sic Br. Pet. Mic. *Traxit* M.V.P.L.
[x] *cogat*] *coget* Lachman.

Sic numerus impar post trochaeos [y]septiens
Habeat necesse est extimam superstitem.
Sed quia trochaeos tanquam iambos scandimus,
Vt sit trimetrum, tres erunt bini pedes:
Finem tenebit dactylus vel Creticus,
[z]Quia duplici trisyllabus minor pede est.
Trochaeicum autem permanebit liberum,
Dum erit trimetrus ex iambis omnibus.
Est celer phaselus ille quem videtis, hospites.
Spondeos autem si [a]sequetur Creticum,
Habere primum quem potest iambicus,
(Nam primus ipse est separato Cretico,)
Vel tertio locetur aut quinto pede,
Seriem trochaei iam labare perspicis:
[b]Quia post trochaeum longa superans Cretici,
[c]Dum ex sequenti copulat longam sibi, 2435 P.
Vetat trochaeos ire iunctos ordine.
Sed quia recepit lex iambi dactylum,
Spondeon, aut qui dactylo est contrarius,
Vt iam tenemus, impari tamen loco,
Nunc, versu iambi qui pedum primus fuit,
Erit secundus ante eunte Cretico,
Ex quo trochaeus [d]tertium quia separat,
[e]Ac de sequenti copulat longam alteram,
Spondeon esse [f]post trochaeum propalam est,
Qui sic [g]secundus pes trochaicis datur,
Iambicis ut impari solet loco.
Nec culpa metri est, si vel hoc vel talibus
Pes inseratur temporum est qui quattuor:
[h]Dum primus ipse, qui trochaicum facit,
Et tertio locetur et quinto pede.

[y] *septies*] Sic Br. Alii *septiens.*

[z] *Quia duplici*] Hunc v. delevit Brissaeus.

[a] *sequetur*] *sequatur* Santenius propter sequens *locetur* v. 2315.

[b] *Quia*] Sic Pet. Mic. Br. *Quid* M. *Qui* V.

[c] *Dum ex*] *Dum de* Mic. marg. Pet. vid. infra 2326. *dum ex insequenti* Lachman.

[d] *tertium*] *tertiam* Lachman.

[e] *Hic de*] Sic Br. *Ac de* Pet. Mic. marg. Sant. *Haec de* M.V. Mic. L. Lachman.

[f] *post*] *potest* M.

[g] *secundus*] *pes* addunt Pet. Mic. *secundus in* H. *secundus et* Lachman.

[h] *Dum prius ipse*] *Prior ipse dum sit* Mic. Pet. Santen. *Dum primus ipse* H. et sic Lachman.

Nam pes uterque, [i]quia sibi est contrarius,
Gaudet locorum dispari custodia.
Trochaeus ergo semper impari loco
Parique iambus rite collocabitur:
Nihil nocebit, quisque curret caeteris,
Vt quodque [k]metrum lege [l]condetur sua.
Ergo qui versus paratur integer trochaicus,
Cretico fiet remoto [m]rectus idem iambicus.
Porro SI TAlis locETUR, qualis HIC NOSter modo est,
Ter tibI [n]SPondeon HIC SEMper secVNDVM suggeret:
Cretico dabit remoto [o]ter tibi hunc, sed imparem,
TALIS loceTVR QVAlis hic NOSTER modo est,
Simulque iambos nunc suis reddet locis,
Quos in trochaeos retro vertit Creticus.
Verum a magistris versus iste dicitur
Acephalus, idem qui trochaicus quoque:
Archilochus auctor traditur talis metri.
Sed iam pedum cum regulam distinguerem,
Longam resolvi per duas dixi breves,
Ipsumque posse quinque totas Creticum
Breves habere, quando longas solveris.
Est ergo et ille versus integer [p]meus,
Quo quinque feci syllabarum Creticum:
Is erit anapaestus, quinque, post spondeus est.
Exempla ponam, quae locasse Caesium
Libro notavi, quem dedit metris super.
Beatus ille qui procul negotiis.
Est Creticus pes *Socrates*, et versus hic,
SOCRATES beatus ille qui procul negotiis:
Hinc solvo primam, tale fit, nec pes labat.
DIOgenes beatus ille qui procul negotiis.
Cum tertiam, ne tum quidem quicquam perit,
DemoPHILE, beatus ille qui procul negotiis. 2436 P.
Vtrasque quando [q]solveris, nil laeditur,
QVOD Agis, AGE, beatus ille qui procul negotiis.

[i] *quia*] *qui* V.
[k] *metron*] Sic Br. *metrum* V. Pet. Mic.
[l] *condatur*] Sic Br. *condetur* M. V. Pet. Mic.
[m] *rectius*] *rectus* Pet. Mic.
[n] *spondeon* Pet. Mic. *spondeum* Br. Tum *hicce per s.* H.
[o] *iam tibi*] Sic Br. *ter tibi* M. V. Pet. Mic.
[p] *meus*] v. supra 1403.
[q] *solverit* M. Mic. Pet.

Auctore tanto credo me tutum fore,
[q]Et pro trochaeo nemo culpet tribrachyn.
Archilochus autem Creticum sicut dedit,

Iambicus Hipponactius claudicans qui fiat.

[r]Aeque trimetro iunxit Hipponax pedem
Novissimum trisyllabum, ex prima brevi,
Longis duabus: [s]antibaccho nomen est.
Exemplar eius tale [t]possis fingere:
Phaselus ille, quem videtis, hospites, SABINVS:
Quadratus ut sit, parte ab ima claudicat:
Erit quadratus reddita novissima,
Phaselus ille quem videtis hospites SABINVS EST.
Phaselus [u]ergo *quem videtis, hospites, Sabinus,*
Aeque est et ipse syllabarum quindecim,
Vt ille, prima parte qui mulctatus est:
Sed iambicus manebit, unde et natus est:
[x]Illic enim, quia prima pars ex Cretico
Gignit trochaeum, transit in trochaicum:
Hic ex iambis natus ad finem quoque
Manebit idem. Veniat externus licet
Pes antibacchus, non erit dispar tamen:
Nanque est iambus tertiam longam trahens.
Sic ergo versus ex iambis prosatus
Suis iambis iungit inde septimum,
Et hunc [y]et illum terminabit semipes:
Vel [z]quia est trimetrus, antibaccho desinet.
[a]Frequens in usu est tale [b]metrum comicis vetustis,
Atella vel quis fabulis actus dedit petulcos,
Quia fine molli, labile, atque deserens vigorem,

[q] *Et pro iambo*] *Aeque pro iambo* Pet. Mic. marg. *et pro trochaeo* Dawesius, quem sequitur Lachman.

[r] *Aeque*] *Aeque et* Br.

[s] *antibacchio*] *antibaccho* Pet. *antibacchus* H.

[t] *possis*] *possit* M.V. Mic. L.

[u] *ergo*] *ille* Pet. Mic.

[x] *Ille enim*] *Illic enim* M.V. Pet. Mic. *ille attamen* H.

[y] *et illum*] *ut illum* Lachman.

[z] *quia est*] *est* om. Pet. L. *si* Mic. marg. Idem in corrigendis, "Deleto eo, quod in margine annotatum est, lege, *vel quia trimetrus est antibaccho desinet.*"

[a] *Frequens*] Marius Victorinus p. 172. ed. Oxon. *Frequens hoc comicis metrum et praecipue antiquae comoediae scriptoribus, nostri quoque Plautus et Caecilius et Turpilius non aspernati sunt, Atellanarum autem scriptores appetiverunt; est enim iocosis motibus emollitum gestibusque agentium satis accommodatum.* Vide Munk. *De fabulis Atellanis* Lips. 1840. p. 7.

[b] *metrum* M.V. Pet. *metron* Br.

Sonum ministrat congruentem motibus iocosis.

Alius iambicus Hipponacteus claudicans.

Claudum trimetrum fecit aliter Hipponax,
Ad hunc modum quo claudicant et hi versus:
Idcirco Graece nuncupatus est σκάζων.
Hic non iambum reddidit pedem sextum,
Paenultimam sed pro brevi trahit longam,
Novitate ductus, non ut inscius legis.
Sed, quia iugatos scandimus pedes istos,
[c]Paeona fieri perspicis pedem in fine:
Epitritos nam primus implet hanc partem,
Brevis locata cum sit ante tres longas.
[d]Quare cavendum est ne licentia sueta
Spondeon aut qui procreantur ex illo 2437 P.
Dari putemus posse nunc loco quinto:
Ne deprehensae quattuor simul longae
Parum sonoro fine destruant versum:
(Nam dactylum paremve quid tibi dicam?)
Cum tantum iambus hoc loco probe poni
Aliusque nullus rite possit admitti.
Hoc [e]mimiambos Mattius dedit [f]metro:
[ff]Nam vatem [g]eundem est Attico thymo tinctum
Pari [h]lepore consecutus et metro.

Iambicus trimetrus acephalus qui fiat.

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic potest
Acephalos esse, prima quando demitur,
Fierique primus pes et istic Creticus.
Nam sicut ille redditur trochaicus,
Sic versus ante qui videtur integer,
Adest celer phaselus ille quem vides,
Cum demo primam, quod relinquo tale fit,
Est celer phaselus ille quem vides:

[c] *Paeona &c.*] Supra dixit v. 1546. *Epitritus aeque genus est paeonicorum Totidem pedibus quia varius, tempore differt.* *Paeonia* Pet.

[d] *Quare*] *Qua* Br.

[e] *mimiiambos* M.V. Pet. Mic.

[f] *metro*] Sic Br. *metron* M. Pet. Mic. L. Santen.

[ff] Intelligit, inquam, Herodotum, cujus scazontas adducit Stobaeus. Sed apud eum perperam ἡμιάμβους legitur pro μιμιάμβους. Hic est ille qui apud Athenaeum dicitur λογόμιμος. Mattius vero saepe in mimiambis adducitur a Gellio [v. Noct. Att. XX. 9.] SCALIGER ad Varron. p. 70.

[g] *eundem est*] *eundem iste* Lachman.

[h] *lepore*] Sic Br. Pet. Mic. *lepore est* M.V.L.

Acephalus ergo, sed trimetrus, factus est.
Archilochus idem est usus et tali metro.

Iambicus trimetrus claudicans qui fiat.

Vicissim [i]et ille qui quadratus claudicat,
Et in trimetro claudicare sic potest:
Phaselus ille quem vides Sabinus est:
Phaselus ille quem vides Sabinus.
Similem locavit Flaccus [k]uno in carmine:
Sed quia videtur alius ante praeditus,
[l]Vt versus hic epodus illius foret,
Ratione quem iam competenti distuli,
Simul hos loquemur, quando devinctis metris
Et hinc et inde veniet aptior locus.

Iambicus dimeter qui fiat.

Necnon dimetrus ex trimetro redditur
Quacunque partem tertiam si detrahas:
Stabitque versus octo tantum syllabis,
Nisi quando sumet dactylum aut contrarium,
[m]Locove iambi qui probatur tribrachys:
Talisque versus hic erit,
Phaselus ille quem vides.
Plerunque nec carmen modo,
Sed et volumen explicat:
[n]Vt pridem Avitus Alphius
Libros poëta plusculos
Vsus dimetro perpeti
[o]Conscribit Excellentium.
Tales trimetris subdidit Flaccus suis,
Vt carmina ostendunt decem. 2438 P.
Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.
Archilochus isto saevit iratus metro
Contra [p]Lycambam et filias.

[i] *et ille*] forte *ut ille*. SANTEN.

[k] *uno* om. Br.

[l] *Ut versus*] Sic Mic. Pet. *versus ut* M.V. Br. L.

[m] *Loco vel*] *Locove* Mic. Pet.

[n] *Avitus Alphius*] Hujus meminit, versusque adducit hoc metro conscriptos Priscian. p. 823. it. 947. it. 1136. "De Avito Alphio "ejusque libris Rerum Excellentium diligenter egit Wernsdorfius "Poët. Lat. Min. T. III. præf. p. "xxxi. et T. IV. p. 826." SANTEN.

[o] *Conscripsit*] Sic Briss. *Conscribit* M.V.L. Pet. Mic. "forte "pro *cum scribit*" inquit Commelinus.

[p] *Lycamben*] *Lycambem* Mic. *Lycambam* Pet.

Iambicus dimetrus acephalus qui fiat.

Et hic dimetrus non minus
Vt ille acephalus esse vel claudus potest:
Adest celer phaselus est.
Cum prima dempta est, redditur
Est celer phaselus est:

Iambicus dimetrus claudus qui fiat.

At cum suprema claudicat,
Adest celer phaselus.
Flaccus priorem sic dedit,
[q]Esset ut versus prior
Est celer phaselus est,
Post hunc veniret talis hic epodus,
Phaselus ille quem vides Sabinus.
Sunt tales hoc uno in carmine,
[r]Ad usque finem permanent compares epodi.
Non ebur neque aureum
Mea renidet in domo lacunar.
Non ebur pes Creticus,
Longa nam fit tertia
Consonante ex altera.
Neque aureum prima ex trimetro portio est.
Mea renidet in domo dimetrus est:
[s]Quod ut *Sabinus* claudicat *lacunar.*
Pedem hinc iambum duplicem
Mea reni si dempseris, relinquitur
det in domo lacunar:
Adest celer phaselus.
Et condere inde carmen
Multi solent poëetae:
Horatium videmus
Versus tenoris hujus
Nusquam locasse iuges:

[q] *Esset*] *Esse* M.V.L.

[r] *Ad usque finem permanent*] *permanent* om. Mic. Pet. Micylli margo: "In veteri exemplo legebatur, *Ad usque finem permanent compares epodi.*" Si refingas, *Sunt in uno hoc carmine Ad usque finem compares epodi*, metrum vicinorum et odae Horatianae II.18. quam laudat, simile habebis. SANTEN. Fortasse: *sunt tales hoc uno in carmine compares epodi, ad usque finem permanente metro.* LACHMAN. *Sunt atque tales hoc in uno carmine Ad usque finem permanentque compares.* H.

[s] *Quod*] *et* Brissaeus.

At Arbiter disertus
Libris suis frequentat.
Agnoscere haec potestis
Cantare quae solemus,
Memphitides puellae
Sacris deum paratae.
Tinctus colore noctis
Manu puer loquaci.

De Saturnio carmine.

Aptum videtur esse 2439 P.
Nunc hoc loco monere
Quae sit figura versus,
Quem credidit vetustas,
Tanquam Italis repertum,
[t] Saturnium vocandum.
Sed est origo Graeca,
Illique metron istud
[u] Certo modo dederunt:
Nostrique mox poëtae
Rudem sonum secuti,
Vt [x] quemque res ferebat,
Sic disparis figurae
Versus vagos locabant:
Post rectius probatum est,
Vt tale colon esset
Iunctum tribus trochaeis:
[y] Vt si vocet Camoenas quis novem sorores,
Et Naevio poëtae sic ferunt Metellos,
Cum saepe laederentur, esse comminatos,
[z] *Dabunt malum Metelli Naevio poëtae.*
Dabunt malum Metelli clauda pars [a] dimetri:

[t] *Saturnium*] Vide libellum *De Versu quem vocant Saturnio* Dunsteri et Lerschii Bonnae 1838. 8°. p. 11.

[u] *certo modo*] i. e. *peculiari quodam modo*. SANTEN.

[x] *quemque*] Sic M.V. Pet. Mic. *quaeque* Br. et al.

[y] *Ut si vocet Camoenas*] Naevius apud Atilium Fortunatianum p. 2680. *Novem Jovis concordes filiae sorores.*

[z] *Dabunt malum Metelli*] Asconius ad Ciceron. Verr. Act. I. c. 10, 29. *Antiquum Naevii est*, Fato Metelli Romae fiunt consules. *Cui tunc Metellus consul iratus responderat senario hypercatalecto, qui et Saturnius dicitur*, Dabunt malum Metelli Naevio poëtae.

[a] *dimetri*] Sic Pet. Mic. Com. *trimetri* M. V. Br. L. vs. 2519 om. Mic.

Dabunt malum Metelli,
Adest celer phaselus,
Memphitides puellae,
Tinctus colore noctis.
Post *Naevio poëtae* tres vides trochaeos :
Nam [b]nil obest trochaeo longa quod suprema est.
[c]Et choriambus unus
Praeditus antibaccho
Claudicat, ut priores.
Videro si novelli
Versus erit poëtae :
Lex tamen una metri est.
Tinctus colore noctis.
Dabunt malum Metelli.
Inachiae puellae
Seu bovis ille custos.
Colon et hoc in usu
Carminis est Horati.
Tu genus hoc memento
Reddere, cum reposcam.

De confusione seu mistura heroici et iambici in aliis generibus.

Nunc, quia quae potui videor tractasse seorsa
Heroico profecta, quaeque iambico,
Caetera quae mistis variantur partibus horum,
Vt quibo, metro nitar hinc attingere.
Sed quoniam ex uno possunt adiuncta referri,
Amplectar ultro quod datur compendium.

De versu Phalaecio hendecasyllabo.

Quem nos hendecasyllabon solemus
Tanquam de numero vocare versum,
Tradunt Sapphicon esse nuncupandum :
Nanque et iugiter usa saepe Sappho,
Dispersosque dedit subinde plures
Inter carmina disparis figurae.
Sed primi pedis ante lex tenenda est :
Spondeon siquidem videmus istic
Tanquam legitimum solere poni,

[b] *nil obest*] Ita M. Pet. Mic. *nihil obstet* L. *nil obstet* V. *nihil obstat* Br.

[c] *At*] Sic Br. *Et* M. Pet. Mic. Commelin. in varr. lectt.

Post hunc dactylon, atque tres trochaeos,
[d]Qui nomen quoque [e]phallico dederunt.
Verum mobilis hic locus frequenter
Non solum recipit pedem, ut loquebar,
Spondeum, sed et aptus est trochaeo,
Nec peccat pede natus ex iambo.
Exemplis tribus hoc statim probabis,
Docti carmine quae legis Catulli,
Cui dono lepidum novum libellum,
Arido modo pumice expolitum?
Meas esse aliquid putare nugas.
Quos dixi modo iam pedes videmus
Diversos capiti trium [f]locatos:
[g] Spondeon *cui do,* trochaeon *ari,*
Meas quis neget hunc iambon esse?
Hic per commata septies feritur,
Quales hexametron tomas habere
Iamdudum tibi disserens probavi:
Ex quis nunc duo metra copulari
In unum solidum videbis [h]ortum,
Cum componitur ex utroque metro.

De prima tome hendecasyllabi, ex dactyl. et iamb. penth.

Pars heroica [i]tum prior duobus
Spondeo pede dactyloque constat,
Et quem semipedem est necesse linqui, ut
Sit [k]penthemimeris tome locata:
Exin caetera portio est iambi.
Quod non difficile est statim notare,
Cum talis fuerit figura versus:
Carmen Pierides struunt sorores.
Haec exordia versuum duorum,
Carmen Pierides, quod hexametri est,

[d] *Cui*] Sic Br. Lachm. cum Ald. *Qui* M.V.L. Mic. Pet. "Pro *cui* "ut alias quoque" Micylli margo. Rectius Santenius, "intelligit auctor tres trochaeos, quos ithyphallico metro nomen dedisse "docuit v. 1847, quo respicit v. "2594 et 2939."

[e] *Phallico*] Sic Pet. *Phaleco* vel *Phalaeco* edd. plures. *Phalico* Aldus.

[f] *locatos*] *locato* Aldus.

[g] *Spondeum—trochaeum*] *Spondeon—trochaeon* M.V. Pet. Mic.

[h] *ortum*] Schraderus *orbem*, Lachmannus, *videbis, ortu cum componitur*.

[i] *tum*] *cum* Lachman.

[k] *penthemimeris*] *penthemimeres* Com. *pentimemeris tomae* Br. *pentameris* Lachman.

Atque iambicon hoc, *struunt sorores.* 2441 P.
Compleri poterunt utroque metro,
Carmen Pierides pangunt memorabile Musae,
Struunt sorores Atticae dirum nefas.
Haec divisio prima computetur.

De secunda tome hendecasyllabi. Ex dactyl. syzyg. trochaic. ithyphallic.

[l] At quæ nunc pedibus duobus orta
Sermonem cohibet, nec exit ultra,
Sicut semipedem prior trahebat,
Coniungit sibi [m] phallicos trochaeos,
Vt dixi modo, *Bacche, Bacche, Bacche:*
Tum versum videas sonare talem,
Pangunt carmina iam novem sorores.
Nam si quattuor his pedes duobus
Addas, hexameter profecto fiet:
Pangunt carmina tergeminae memoranda sorores.
Post hoc phallica de tribus trochaeis
Pars est caetera, *iam novem sorores.*

De tertia tome hendecasyllabi. Ex choriamb. dim. antibacch.

Exin tertia [n] latius patescit:
Carmen Pierides dabunt sorores.
Nam cum dempsero versui *sorores,*
Carmen Pierides dabunt, manebit.
Carmen Pierides dabunt,
Hoc metrum Choriambicum est,
Quod pars Bacchiacum vocant.
Hinc primas capiti duas,
Nec non [o] et totidem ultimas,
[p] Excrementa magis putant,
Nec ducunt numero pedum.

[l] *At quae* M.V. Pet. Mic. *atque* Br. aliique.

[m] *Phalaecos*] *Phallicos* legendum videtur. Nam et ipsum metrum quod tribus trochaeis constat *Ithyphallicum* Servius vocat. Quo, ut arbitror, *ἰθύφαλλοι* et *φαλλοφόροι* in Dionysiis saltantes utebantur. Certe ut *phalecos* legas, quantitas repugnat. Itaque et supra, pro *Qui nomen quoque phaleco dederunt,* dubito an sit legendum *Quis nomen quoque phallicis dederunt,* aut simile quippiam. Quanquam priorem lectionem etiam Aldus secutus est. MICYLL.

[n] *melius*] *mollius* Barthius, *planius* vel *clarius* Dawesius. *Etenim tertia nunc tome patescit* conj. Santenius, *latius* Lachmannus, citato Mario Victorino p. 2597. *Tertia autem divisio latius patet.* Vid. infra 2640.

[o] *et totidem*] Sic Mic. Pet. C. *et* om. M.V. *totque itidem* Br.

[p] *Excrementa*] *Incrementa* conj. Santenius.

Sunt haec, *carmen,* [q]item *dabunt,*
Solum *Pierides* manet,
Quod reddit geminum pedem,
[r]Dicunt quem choriambicon:
Quia longam sequitur brevis,
Claudit longa brevem alteram:
Nam *des* longa fit, altera
Iuncta post sibi consona.
Sic ponunt medium pedem
Primas inter et ultimas,
Carmen PIERIDES dabunt.
Pars prima hic varie solet
Spondeum modo sumere:
Idem saepe et iambus est:
Hoc de Septimii potes
Iunctis noscere versibus:
[s]*GERITque intus in oppidum*
ANHELos [t]*Panopae greges.*
Alter consimiles dedit. 2442 P.
[u]*OPIma adposui senex*
AMOri arma [x]*feretrio.*
Trochaeum quoque sic locat:
PVRPVrae leguli senes,
INTVS hic ubi consitum est.
Vtque est mobilis hic locus,
Immotus manet ultimus:
Nanque hic semper iambus est.
Tendunt latius hoc genus,
Duos ut choriambicos
Includant medios pedes:
Et sit versus ad hunc modum,
Carmen PIERIDES DVLCISONVM dabunt:

[q] *item*] Sic M.V. Pet. Mic. *itidem* Br.

[r] *dicunt quem*] *dicuntq*, M.

[s] *Geritque*] *Agitque* conj. Schraderus. Vide Wernsdorf. Poët. Lat. Min. T. II. p. 284.

[t] *Panope*] *Panopae* M.V. quod unice probandum docet Lennepius: est enim sermo de homine pisces in oppidum gerente, quos poeta dixit *greges Panopae* marinae Nymphae.

[u] *Opima*] *Optima* Br.

[x] *feretrio*] *Pheretrio* M.V. Pet. Mic.

Duplex hic choriambus est,
[y]Primus *Pierides, dulcisonum* sequens:
Sic *carmen* prius est, finis item *dabunt,*
Vt [z]pes haec habuit prior.
Sunt qui tradiderint, ultima versui
Tanquam pentametro syllaba dempta sit:
Quam si restituas, pentametrum fore
Carmen Pierides dulcisonum dabunt,
Carmen Pierides dulcisonum dabitis,
Vt versus quoque sic constet Horatii,
Maecenas atavis edite regibns,
Maecenas atavis edite [a]*remigibus.*
[b]Vsque autem videas hoc procul a fide,
Vt metri genus hoc vatibus inclytis
Non uno aut gemino constiterit pede,
Verum in tres etiam consimiles eat
Clausos in medio partibus exteris,
Quod iam pentametri non patitur modus.
Nam sic tres videas esse pedes datos,
Carmen Pierides dulcisonum, si mereor, dabunt.
His est omnibus in suis
Libris usus Horatius:
Quo, dicam, et quotiens modo.
Nam primum minime suo
Solum carmine protulit,
Vt vates alii solent,
Exemplum [c]et Senecae dabo:
[d]*Thebis laeta dies adest.*
Aram tangite supplices:
Pingues caedite victimas:
Tales continuos legis.

[y] *Primus Pierides dulcisonum dabunt*] Ita M.V. *Primus Pierides dabunt, Alter dulcisonum dabunt* Mic. Pet. *Primus Pierides dulcisonum sequens* Br.

[z] *pes*] Lego *pars.* vide v. 2624. SANTEN.

[a] *remigibus*] Brissaeus *principibus*, indignum, puto, ratus dicere Mecaenatem remigibus editum. Sed et apud hunc Nostrum et apud Victorinum multa proponuntur παραδειγματικῶς, ubi ne sententiae quidem verborum ulla ratio habetur. COMMELIN.

[b] *Vsque*] i. e. *usque adeo,* ut puto, veluti v. 2788. SANTEN.

[c] *et Senecae*] Brissaeus delevit *et.*

[d] *Thebis*] Senecae Herc. F. 875.

Hunc praeponit Horatius,
Epodum ex geminis [n]subiicit alterum:
Exemplum sat erit semel
Nos hoc ponere: caeterum 2443 P.
[o]Bis sex carminibus suis,
Hunc servat stabilem modum,
Sic te diva potens Cypri,
Sic fratres Helenae, lucida sidera.
Sic te DIVA POTENS Cypri:
Hic unus choriambus est:
Sic fraTRES HELENAE LUCIDA SIdera:
Hic interpositi duo.
Talem quem geminis perspicis effici,
Servat carminibus perpetuum tribus:
Quorum exordia cum praedita videris,
Stabit continuum consimili modo,
Maecenas atavis edite regibus.
Exegi monumentum aere perennius.
Donarem pateras grataque commodus.
Nec non continuos tres pariles dedit
Versus, et cecinit post alium brevem
Ex uno simili pede:
Vsusque est genere hoc carminibus novem,
Quae sunt talia, quale est modo quod dabo.
Scriberis Vario fortis, et hostium
Victor Maeonii carminis alite,
Quam rem cunque ferox navibus aut equis
Miles te duce gesserit.
Tres binis pedibus cernimus editos:
Vnum quartus habet pedem.
Hanc docti tetracolon vocitant strophen:
Nam post quattuor hos altera vertitur
Ad legem similem consimilis strophe,
In qua sunt alii quattuor hoc genus
Versus, ex quibus hi sunt sibi tres pares

[n] *subicit* M. Mic. Pet.
[o] *Bis in*] *Bis ex* M.V. Pet. Mic. *Bis sex* Santenius, quia bis sex Glyconia subjecto Asclepiadeo apud Horatium inveniuntur.

[p] Praemissi, [q] biiugos qui capiant pedes,
Vnum quartus in omnibus.
Iam [r] quem perficiunt tres medii sic choriambicum,
Tales continuos carminibus [s] composuit tribus.
Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi.
Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.
O crudelis adhuc, et Veneris muneribus potens.
Binas hic capiti totque itidem deme novissimas:
Fient in medio perspicui tres choriambici.
At versus meus est, quem similem composui ex tribus,
Carmen PIERIDES DVLCISONVM, SI MEREOR, dabunt.
Et supra positi sic quoque sunt duo,
Carmen PIERIDES DVLCISONVM dabunt,
MaeceNAS ATAVIS EDITE REgibus.
Ex uno quoque sic fuit,
Carmen PIERIDES dabunt:
Sic te DIVA POTENS Cypri.
Forsan longula visa sit
Haec divisio tertia 2444 P.
Versus hendecasyllabi:
Sed tot nos docuit metra,
Et sunt quae [t] deceat magis
Nunc connectere, dum recens
Haec est regula, quae dedit
Ex se tam varios modos:
[u] Quae disiungere si velim,
Cogar, dum paro singulis
Certas reddere origines,
Iam tractata retexere.

Carmen hexametrum ex duabus tomis, seu Priapeum qui fiat.

Ergo hinc nascitur altera
Metri regula, ceu duas
Partes hexametri secans,
Quae ternos dirimit pedes;
Quos si reddideris sibi,

[p] *Praemisi*] *Praemissi* M. Mic. Pet.
[q] *binos*] *geminos* Mic. marg. Pet. *bis eos* conj. Santenius. *biiugos* Lachman.
[r] *quem*] *qui* Pet.
[s] *composui*] *composuit* Mic. Pet.
[t] *deceat*] *deceant* M.V. Pet. *decat* Mic.
[u] *Quam*] *Quae* Lachman.

Hexametrum pedibus cernes constare receptis,
Qui tamen [x]heroum factis indignus habetur.
Nanque tome media est versu non apta severo,
Fitque soluta magis, quotiens spondeus inest pes
Tertius et quartus: [y]non esse hunc incolumem ergo,
Sed de commatibus tradunt constare duobus.
Ipse [z]enim sonus indicat esse hoc lusibus aptum,
Et ferme modus hic datur a plerisque Priapo:
Inter quos cecinit quoque carmen tale Catullus.
Priapeum carmen. *Hunc lucum tibi dedico consecroque Priape,*
Qua domus tua [a]Lampsaci est, quaque . . . Priape:
Nam te praecipue in suis urbibus [b]colit ora
Hellespontia, caeteris [c]ostriosior oris.
Et similes plures sic conscripsisse Catullum
Scimus. Vsque adeo hoc genus lex heroica pellit,
Vt sit utraque portio coepta saepe trochaeis:
Nam discrimine nullo ponit hunc vel iambum,
Nec mirabere syllabae finem commate primo,
Tanquam de pede dactylo fiat tertia longa:
Nam te praecipue in suIS, talis versus et alter,
Hellespontia caeteRIS, aeque est ultima longa:
Nam quia commata bina sunt, sumunt ambo supremas.
Versus ergo magistri vocant hos Priapeos.
Et Maro dat tales: sed quia distinctio verba
Dissociat nectitve aliter, nec partibus aequis
Distingui [d]patitur pedes, [e]effugit sonus aurem:
Fronde super viriDI SUNT nobis mitia poma:
Castaneae molLES ET pressi copia lactis. 2445 P.
Turbabat caeLO, NUNC terras ordine longo
Aut capere aut captAS IAM despectare videntur.
Si distinctio separet *nobis mitia poma,*
Pressi copia lactis, terras ordine longo,

[x] *heroon*] *heroum* M.V. Pet. Mic.
[y] *non hunc incolumem*] Ita M.V. Mic. Pet. *non esse hunc incolumem* Lachman. *nolunt hunc incolumem* Br. *non hunc monocommaton* Schottus Obs. Phil. I. 6. p. 20.
[z] *etenim*] Sic Br. Pet. ñ M. *enim* Mic.
[a] *Lampsaci est*] *Lampsaci sita est* Br. *Lampsaci est, qua que sylva Priape* viri docti ad Catullum.
[b] *colit*] *haec colit* Br.
[c] *ostriosior*] *ostreosior* Br.
[d] *patitur pedes, sonus*] *patitur, pedis sonus* Mic. Santenius conjicit, *pedes, is sonus*.
[e] *sonus effugit*] *effugit sonus* Lachman.

Despectare videntur, fient sic resonantes,
Vt versus sonat alter, quem distinctio nudat:
Cui non dictus HylAS PVER et Latonia Delos.
Si quis sic quoque findat [f]prima commatis instar,
Ex uno choriambico,
De quo disserui modo,
Versus stare videbitur:
Cui non dictus Hylas puer:
Thebis laeta dies adest:
Carmen Pierides dabunt.
Vsque autem duo commata
Possis credere rectius,
Haec ipsa ut videas dari
Non hoc, quo modo sint, situ,
Versa sed vice pristina.
Nanque his commatibus Flaccus Horatius
Metrum composuit, sed choriambicos
Ex binis pedibus praeposuit duos:
Tunc hos iungit epodos, partes ut [g]modo do duas:
Ipso carmine iam tibi fiet regula plana.
Quis multa gracilis te puer in rosa
Perfusus liquidis urget odoribus
Grato Pyrrha sub antro,
Cui flavam religas comam?
Pergunt caetera post consimili strophe.
Versus hic igitur sunt pariles duo,
Quis multa gracilis te puer in rosa
Perfusus liquidis urget odoribus?
Post hos quae veniunt commata perspicis,
Grato Pyrrha sub antro,
Cui flavam religas comam?
Cui flavam religas comam prima parte locetur,
Fiat comma secundum *grato Pyrrha sub antro:*
Versum non dubium est fore quem dicunt Priapeum,
Cui flavam religas comam grato Pyrrha sub antro?

[f] *prima*] *primum* Br. *hic* pro *sic* conj. Lachman.

[g] *modo*] Lego, *modo do*. Ita supra, v. 2700. *Quae sunt talia, quale est, modo quod dabo*. SANTEN. Sic ed. Lachman.

Nec quod desinit in *comam*, si fit tertia longa,
Dum G consona iungitur, *grato Pyrrha sub antro*,
Peccat dactylus istic, cum, sicut modo dixi,
Primi commatis ultima fiat libera legis.
Sunt haec [h]talia Flacci vatis carmina quinque.

De quarta tome hendecasyllabi.

Iam divisio quarta non morosa
Qualem suggerimus tomen habebit.
Carmen suave dedistis, o Camoenae. 2446 P.
Nam cum sustulerimus *o Camoenae*
Pars heroica fiet haec relicta,
Quae post hos geminos pedes habebit
Clusum nomine tertium trochaeum;
Carmen suave dedistis.
Haec heroica iam tome probata est,
Infandum regina;
Nam versus sibi parte restituta
Inlaesum revocabit hexametrum:
Carmen suave dedistis Olympiades mihi Musae:
Infandnm regina iubes renovare dolorem.

De quinta tome hendecasyllabi.

Et quintam breviter tomen loquemur.
Spondeum siquidem inter, et secundum
Quem scis dactylon hic solere poni,
Si trudas [i]anapaeston inserasque,
[k]Iungas caetera, iam videbis ipsum
Consueto pede [l]Sotaden locutum:
Carmen Pierides dabunt sorores:
Si dicam *lepidae*, palam est profecto
Quod sit pes anapaestus; insero ergo
Spondeo medium atque consequenti
Hoc nomen *lepidae*, fit omne tale,
Carmen lepidae Pierides dabunt sorores.
Idcirco genus hoc Phalaeciorum
[m]Vir doctissimus undecunque Varro

[h] *alia*] *talia* conjecit Pet. ediderunt Santenius et Lachman.

[i] *anapaeston* M. V. Pet. Mic. *anapaestum* Br.

[k] Post h. v. excidit versus, ad hunc modum, *quo supra tibi diximus poëtam*. conf. v. 1510. LACHMAN.

[l] *Sotaden* M.V. Pet. Mic. *Sotadem* Br.

[m] Atilius Fortunatianus p. 2676. *Quinta divisio est hendecasyllabi hoc exemplo*, Castae Pierides novem sorores. *Nam secundum primum spondeum est insertus huic hendecasyllabo anapaestus, Ionicum*

Ad legem redigens Ionicorum,
Hinc natos ait esse, sed minores.

De sexta tome hendecasyllabi.

Nunc divisio, quam loquemur, edet
Metrum quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus,
[n]Musis cum lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse:
Et plures alii. Sed iste versus
Quali compositus tome sit, edam.
Iuverunt segetes meum laborem:
IVVERVNT caput [o]est id hexametri:
[p]Si cures reliquos pedes referre,
IVVERVNT animum versus ex carmine Flacci.
Quod restat, *segetes meum laborem,*
Tale est ceu, *triplici vides ut ortu*
Triviae rotetur ignis:
Volucrique Phoebus axe
Rapidum pererret orbem.
Nonnulli metron hoc magis putarunt 2447 P.
Quod sit postera pars Ionicorum,
Quos dicunt ἀπὸ μείζονος vocandos,
Vt versus reparetur inde plenus:
Segetes meum laborem,
O QVAM RELEVARVNT segetes meum laborem.
Triviae rotetur ignis,
CERNIS [pp]*QVOTIENS HIC Triviae rotetur ignis.*
Nec pars haec anapaeston atque iambos,
Necnon et catalecticam supremam,
Sed sumat pariambon et trochaeos,
Segetes meum laborem:
Quod [q]metron soleant pedes Iones,
[r]Nunc longas brevibus brevesque contra

Sotadeum facit, sic: Castae dociles *Pierides novem sorores. Ex quo non est mirandum quod Varro in Cynodidascalo (scenodidascalico* Lachman.) *Phalaecion metrum Ionicum trimetrum appellat: quidam Ionicum minorem.*

[n] *Musis cum*] Sic Dawesius. *Musicum* edd.

[o] *est id*] *id* om. M.V. Br. sed habent Mic. Pet.

[p] *Si cures*] Forte, *sic cures.* SANTEN.

[pp] *hic quotiens* M.

[q] *metron*] *metro* conj. Santenius. Tum *Iones* Lachman. cum Mic. marg.

[r] *Hunc*] *Nunc* Micylli margo, Pet.

Alterna vice commodando longis,
Versum claudere saepe [s]ditrochaeis.
Nec mirum puto, quando Varro versus
Hos, ut diximus, ex Ione natos
Distinguat numero pedum minores.

Galliambus versus qui fiat.

Hoc si sic repetamus, ut secundo
Supremam dare syllabam negemus,
Iuncto commate [t]galliambos exit:
Segetes meum laborem, Segetes meum [u]*labo.*
Sonat hoc subinde metro Cybeleïum nemus,
Nomenque galliambis memoratur hinc datum,
Tremulos quod esse Gallis habiles putant modos:
Adeo ut frequenter illum prope ab ultimo pedem,
Mage quo sonus vibretur, studeant dare tribrachyn.
Anapaestus esse primus, spondeus [x]aut solet:
Duo post erunt iambi, tribrachysve [y]subicitur:
Linquitque comma primum catalecticam brevem.
Pariambus et trochaei duo comma posterum
Tribrachysve continebunt, [z]superatque semipes,
[a]Servasse quae Catullum probat ipse tibi liber,
Super alta vectus [b]*Attis celeri rate maria.*

De septima tome hendecasyllabi.

At quae septima fit tome, videtur
Hipponactis habere claudicantem
Quem supra posui: quod ipsa iam nos
Versus formula [bb]posta perdocebit:
Carmen nemo facit meo Sabino:
Carmen nemo potest heroum reddere versum.
Carmen nemo dabit [c]*magno quod par sit Homero.*
Claudum est porro *facit meo Sabino:*
Nam [d]reddo partes, ut quadratus claudicet, priores,

[s] *de trochaeis*] Puto, *ditrochaeis.* SANTEN. Sic ed. Lachman.

[t] *Galliambos*] *Galliambus* Mic. Pet.

[u] *labo*] *laborem* M.V.

[x] *et solet*] *aut solet* Lachman. coll. Mario Victorino p. 2602.

[y] *subiicitur*] *subicitur* Pet. Mic. Com. *subiicitur* M. v. seq. *que* om. Mic.

[z] *superatque*] *super atque* Var. Lect. ap. Commelin. Muretus ad Catull.

[a] *Servasseque*] *Servasse quae* Pet. Mic.

[b] *Atys—rate*] *ATTIS—RATIS* M.

[bb] *postea* Mic.

[c] *magno*] *claro* Marius Victorinus p. 2602.

[d] *reddo*] *redde* Mic. Com. Mox *priores* om. M. sed habent Mic. Pet. Marius Victorinus p. 2603. *cui si primas sui generis partes adiicias, erit versus iambicus tetrametrus scazon talis.*

Partemque et istam: versus hic ad hunc modum sonabit,
Quis [e]*carmen aut versum novum FACIT MEO SABINO?*
Phaselus ille quem vides, FACIT MEO SABINO.

De compage et concinnatione quae versus alternet.

Hinc iam caetera metra [f]persequemur,
Quae Flaccus varie suis epodis
[g]Nunc unum recinens dato priori,
Nunc binos geminis, tribus vel unum,
Aut binos varie dedit sonantes,
Vt sit tertius atque quartus impar.
Quem tibi tetrametrum iam diximus, hunc tribus trochaeis,
Adiunctis pedibus talem dedit, ut dedi gemellos.
Solvitur acris hyems grata vice veris et Favoni.
[h]Hunc differre supra fuit utile, quod sequens epodus
Cum parte iambi tres habet trochaeos:
Et nondum species mistas simul ex utroque metro
Tractare adortus aptius putavi
Hunc differe, magis postquam tibi tota lex iambi
Distincta utrunque planius probaret.
Solvitur acris hyems grata vice veris et Favoni,
Trahuntque siccas machinae carinas.
Solvitur acris hyems grata vice, tetrametros hic est,
Et tres trochaei *veris et Favoni:*
Trahuntque siccas portio est iambi,
Cas hinc superfit, semipes habetur.
Similes trochaei, *machinae carinas.*
[i]Posset videri claudus hic trimetrus,
Duos ut esse duplices primos pedes
Trahuntque siccas machinae putemus,
Claudum antibacchum qui facit *carinas.*
Sed talem epodum dicitur dedisse
Callimachus ante de tribus trochaeis,
In fine versum [k]phallicis sonantem,

[e] *carmen* om. Br.
[f] *persequemur*] *prosequemur* Br.
[g] *Nunc unum*] *Nec unum* M. Pet. *Nec unum* Mic. cum *nunc* in marg. *nunc* Br.
[h] *Huc differre*] *Nunc differre* M. Mic. *Huc differre* Br. Pet. *Hunc* conj. Santenius, ed. Lachman.
[i] *Posset* M.V. Pet. Mic. *Possit* Br.
[k] *phallicis*] *phalaecis* M. v. supra v. 2555. *versus Sapphici* malit Lachman.

Quem [l] dico dudum Sapphicum vocandum:
Siccas ducite navitae carinas:
Nam tale cernis *navitae carinas,*
Vt finis ille est, *veris et Favoni:*
[m] Et quanquam iambum Flaccus antemisit,
Trahuntque siccas,
Magis putandum est tres datos trochaeos
Quam [n] post iambos ultimum antibacchum,
Vterque finis lege ut esset una,
Solvitur acris hyems grata vice veris et Favoni:
Trahuntque siccas machinae carinas:
Semelque metrum tale copulavit.

Heroo trimetrum semel idem subdidit unum,
Geminus ut iste versus ostendet tibi:
Mella cava manant ex ilice: montibus altis
Levis [o] *sonante lympha dissilit pede:* 2449 P.
Utrunque apertum est: immorari desinam.

Et dimetrum heroo talem subiunxit epodum,
Bis usus hoc nec amplius:
Mollis inertia cur tantam diffuderit imis
Oblivionem sensibus.
Nox erat, et caelo fulgebat luna sereno
Inter minora sidera.

Necnon trimetro talem epodum comparat.
Pentametri partem dactylicam subicit,
[p] Atque dimetron ad hoc, unumque versum reddidit:
[q] *Petti, nihil me sicut antea iuvat*
Scribere versiculos amore perculsum gravi.
Prior trimetrus [r] quaestionem non habet:
Pentametri pars est *scribere versiculos:*

[l] *dico dudum*] Puto v. 2547. SANTEN.

[m] *Quanquam*] *Et quanquam* Pet. Mic. marg. *Quanquam iambicum* Br.

[n] *post iambos* Mic. Pet. *poscit iambos* M.V. *petat iambus* Br.

[o] *sonante* M.V. Pet. *crepante* Br. ex Horat. Epod. XVI. 48.

[p] *Ad hos dimetron atque versum reddidit* H. *reddit* M.

[q] *Petti* M.V. *Pecti* Pet. Mic.

[r] *est, tomen qui* Br. *quem ionem* M.V. Mic. "fortasse legendum "*utrumque* vel *est qui ionem*" Mic. marg. *questionem* Pet. *quaestionem* Santen. Lachman.

[s]At hoc dimetrum perspicis,
Amore perculsum gravi.
Semelque et istud functus est.

[t]Itemque epodum non [u]trimetro reddidit,
Sed versum heroum voluit praemittere totum,
[x]Dein dimetrum collocat, commaque dactylicum,
Et hic, ut ante, versus unus ut foret:
Horrida tempestas coelum contraxit, et imbres
Nivesque deducunt Iovem: nunc mare nunc siliiae.

[s] *At hoc*] *Ad hoc* Br.

[t] *Itemque*] *Idemque* Mic. marg.

[u] *trimetros edidit* M.V. *trimetris addidit* Pet. Mic. *trimetrum aedidit* Br. *trimetro reddidit* Bentleius ad Horat. Epod. XI. p. 321. *trimetro subdidit* Santenius.

[x] *Dein dimetrum*] *Deinde metrum* M.V.

TRACTATUS DE METRIS

E COD. MS. HARLEIANO n. 5635. DESCRIPTUS.

Ἰστέον ὅτι πούς ἐστι μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν· ὠνομάσθησαν δὲ πόδες ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοῦ σώματος ποδῶν. Ὥσπερ γὰρ οἱ πόδες τοῦ σώματος ἀλλήλοις ἀντιπαρακείμενοι τὴν πορείαν ἀπεργάζονται, οὕτω καὶ οὗτοι ἀλλήλοις ἀντιπαρακείμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσιν· ἣν πάλιν τροπικώτερον βάσιν προσαγορεύομεν. Ὀνομάζονται δὲ πόδες διὰ τὸ τῆς κινήσεως εὔρυθμόν τε καὶ ἁρμόδιον. Τάττεται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπὶ πολλῶν· καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός, καὶ ἐπὶ ἱστίου, ὁμοίως καὶ ἐπὶ στιχῶν.

Πάντες δὲ οἱ πόδες εἰσὶν εἰκοσιοκτώ· τέσσαρες οἱ δισύλλαβοι· ὀκτὼ οἱ τρισύλλαβοι· δεκαὲξ οἱ τετρασύλλαβοι.

Ζητητέον πρῶτον περὶ τῶν δισυλλάβων. Πρῶτός ἐστιν ὁ ἐκ δύο μακρῶν, ὃς καλεῖται σπονδεῖος, οἷον πηγή. Δεύτερος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν, ὃς λέγεται πυρρίχιος, οἷον, λόγος· τρίτος ἴαμβος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἷον, λέων· τέταρτος ὁ τροχαῖος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἷον, δῆμος.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· μόλοττος, ὁ καὶ τρίμακρος, οἷον, Ἡρώδης· δάκτυλος, οἷον, ἥλιος· ἀνάπαιστος, οἷον, πολέμων· ἀμφίμακρος, οἷον, ἡγεμών· ἀμφίβραχυς, οἷον, βοηθός· Βακχεῖος, οἷον νοήμων· παλιμβάκχειος, οἷον, Ἥφαιστος· τρίβραχυς, οἷον, λόγιος· λέγεται δὲ οὗτος καὶ χορεῖος, διὰ τὸ ἐν χοροῖς χρᾶσθαι τοὺς παλαιοὺς τούτῳ τῷ μέτρῳ, ὥσπερ καὶ μολοττὸς λέγεται διὰ τὸ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ ᾄδειν ᾠδὰς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Μολόσσου Διός· ἔστι δὲ τρίμετρον· ὁ δὲ δάκτυλος ἀπὸ τῶν ἁρμονιῶν τῶν δακτύλων.

Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι δεκαέξ· δισπονδεῖος, οἷον Ἡρακλείδης· προκελευσματικὸς, οἷον, φιλόσοφος· παιὼν πρῶτος, οἷον, Στησίχορος· παιὼν δεύτερος, οἷον, Ὀνήσιμος· παιὼν τρίτος, οἷον, Κλεό-

βουλος· παιὼν τέταρτος, οἷον, Ἐπιγενής· ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, οἷον, Δημήτριος· ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος οἷον, Διομήδης· χορίαμβος, οἷον, Εὐφορίων· ἀντίσπαστος, οἷον, Ἀλέξανδρος· διίαμβος, οἷον, Ἀνακρέων· διτροχαῖος, οἷον, Ἀρχέδημος· ἐπίτριτος πρῶτος, οἷον, Ἀριστείδης· ἐπίτριτος δεύτερος, οἷον, Εὐρυμήδης· ἐπίτριτος τρίτος, οἷον, Δημοσθένης· ἐπίτριτος τέταρτος, οἷον, Καλλίξεινος.

Μέτρον δέ ἐστι ποδῶν ἢ βασέων σύνταξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανόμενον· παρέπεται δὲ τῷ μέτρῳ ἑπτά· γένος, εἶδος, σύνταξις, τομὴ, μέγεθος, σχέσις, καὶ ἀπόθεσις.

Γένος οὖν μέτρου φαμὲν τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν ἀντιπαθῶν ἐπιπλοκὴν, ὡς δακτυλικοῦ πρὸς τὸν ἀνάπαιστον. Ἐπιπλοκὴν γὰρ λέγομεν τὴν εἰς ἄλληλα συγγένειαν τῶν μέτρων, ἢ τῶν μετρικῶν εἰδῶν· εἴδη δὲ ἐπιπλοκῆς τρία· δυαδικὸν τρίσημον, ὡς τροχαϊκὸν καὶ ἰαμβικόν· δυαδικὸν τετράσημον, ὡς δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· τετραδικὸν ἑξάσημον, ὡς τὸ ἀντισπαστικὸν χοριαμβικόν.

Εἶδος δὲ μέτρου μετρικὴ ποιότης, καθ' ἣν εἰς τὸ αὐτὸ τυγχάνει, οἷον, τροχαϊκὸν ἀναπαιστικόν. Εἴδη μέτρου τροχαϊκὸν ἰαμβικὸν δακτυλικὸν ἀναπαιστικὸν χοριαμβικὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν ἀπὸ ἐλάσσονος παιωνικὸν ἀντισπαστικὸν καὶ ἀνακρεοντεῖον.

Σύνταξις δὲ μέτρου ἐστὶν σύνοδος ποδῶν, καθ' ἣν ἴσμεν πότερον ἁπλοῦν ἐστὶν ἢ σύνθετον. Ἁπλοῦν μὲν οὖν ἐστὶν, ὅταν ὁ στίχος τοὺς πόδας πάντας ὁμοίους ἔχῃ·

Ἀτρείδης· [a]τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρων γουναζέσθην (Il. λ'. 130.)

σύνθετον δὲ, ὅταν ἀνομοίους ἔχῃ,

Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.

Τομὴ δέ ἐστιν εὐπρεπὴς ἀπαρτισμὸς ἐν μέσῳ στιχῶν ἀνανεούμενος. Τομαὶ δέ εἰσι τέσσαρες· πενθημιμερὴς, ἑφθημιμερὴς, τροχαϊκὴ, καὶ βουκολική. Καὶ πενθημιμερὴς μὲν, ὅταν μετὰ δύο πόδας εὑρεθῇ συλλαβὴ ἀπαρτίζουσα εἰς μέρος λόγου, ὡς τὸ,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ

καὶ τὸ,

Ἀτρείδη ποῖον

[a] Ms. δ' ἄρα τούτω.

ἔχει γὰρ τῶν πέντε τὸ ἥμισυ. Ἑφθημιμερὴς δὲ, ὅταν μετὰ τρεῖς πόδας εὑρεθῇ συλλαβὴ ἀπαρτίζουσα εἰς μέρος λόγου, οἷον,

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη

καὶ τὸ

Ἀτρείδη ποῖόν σε ἔπος

ἔχει γὰρ τῶν ἑπτὰ τὸ ἥμισυ. Τροχαϊκὴ, ὅταν μετὰ δύο πόδας εἰς μέρος λόγου τροχαῖος ἀπαρτίζῃ, οἷον,

Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

τετάρτη, βουκολικὴ, ὅταν μετὰ τέσσαρας πόδας ἀπαρτίζηται ὁ στίχος εἰς μίαν συλλαβὴν, οἷον,

Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι

εἶσιν οἱ δὲ προστιθέασι καὶ ἑτέραν τροχαϊκὴν, ἔστι δὲ αὕτη ὅταν μετὰ τέσσαρας πόδας εὑρεθῇ τροχαῖος λήγων εἰς μέρος λόγου, οἷον,

Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν.

Μέγεθος δὲ, τὸ μηκύνειν τὰς συλλαβὰς καὶ τὰ πάθη ταῖς λέξεσι μείζονα δρᾶν· ὡς τὸ,

τριχθά τε καὶ τετραχθά

καὶ τὸ

ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενές.

Σχέσις δὲ τὸ τοὺς λόγους αὐτῶν σκοπεῖν, οὐ μόνον τῶν ποδῶν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τῶν λέξεων καὶ τῶν μέτρων.

Ἀπόθεσις δὲ, ἡ ὁποιαοῦν κατάληξις μὴ τοῦ παντός· εἴσι δὲ ἀποθέσεις τέσσαρες· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν, ἀκατάληκτον, καὶ ὑπερκατάληκτον. Καὶ βραχυκατάληκτον μέν ἐστιν, ὡς ἐν παραδείγματι ἐπὶ τοῦ μονομέτρου εἰπεῖν, ὅπερ ποδὸς ὅλου δεῖται πρὸς ἀπαρτισμὸν, οἷον τὸ φεῦ φεῦ, καὶ τὸ ἰὼ, ἢ τὸ εἶα. Ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστι βραχυκατάληκτα, διὰ τὸ ἔχειν μὲν τὸν ἕνα πόδα τοῦ ἑτέρου δὲ λείπεσθαι. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ δεόμενον συλλαβῆς πρὸς ἀπαρτισμὸν, οἷον τὸ ἰώ μοι, καὶ τὸ ἰὼ φεῦ. Ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστι καταληκτικὰ, διὰ τὸ ἔχειν ὅλον πόδα καὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι ἥμισυ ποδὸς, λείπεσθαι δὲ μιᾶς συλλαβῆς πρὸς ἀπαρτισμόν. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅπερ ἀπηρτισμένους ἔχει τοὺς πόδας, οἷον τὸ, ἰοὺ ἰοὺ, ἢ τὸ ἰὼ ἰὼ, ἢ τὸ φεῦ φεῦ ἰώ.

Ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστιν ἀκατάληκτα, διὰ τὸ ἀπηρτισμένους ἔχειν τοὺς πόδας, καὶ μὴ ἐλλειπεῖς ὡς τὰ εἰρημένα. Ὑπερκατάληκτον δὲ τὸ ἔχον μὲν ὅλους τοὺς πόδας ἀπηρτισμένους, ἔχον δὲ συλλαβὴν μίαν πλειόνα, ἢ καὶ πόδα.

Ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ μέτρα πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ κατὰ διποδίαν μετρεῖται, καὶ ἀνέρχεται μέχρι τοῦ πενταμέτρου. Ἔστι δὲ μονόμετρον μὲν τὸ ἔχον πόδας δύο, δίμετρον τὸ ἔχον πόδας τέσσαρας, τρίμετρον τὸ ἔχον ϛ′, τετράμετρον τὸ ἔχον η′, πεντάμετρον τὸ ἔχον ι′· περαιτέρω δὲ οὐ πρόεισιν. Εἴρηται δὲ πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο οὐ κατὰ διποδίαν μετρεῖται, διὰ τὸ εἶναι τοὺς πόδας τρισυλλάβους.

Συνίζησις δὲ πάθος τις (sic) οὖσα παρέπεται μέτρῳ παντί· καλεῖται δὲ καὶ συνεκφώνησις. Ἔστι δὲ καταλογισμὸς ἐν ποδισμῷ δύο συλλαβῶν εἰς μίαν, οὕτως δὲ ὥστε εἶναι αὐτὰς ἀμεσολαβήτους συμφώνῳ, ἵνα δύνωνται συνεκφωνηθῆναι· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἔστι δυνατόν· οἷον δὲ ψυχαγωγία τίς ἐστι τῆς στενοχωρίας τοῦ μέτρου. Γίνεται δὲ ἢ ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν λογιζομένων ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ, ἢ οὐχ ἅλις, τὸ γὰρ ἢ καὶ οὐ ἀντὶ μιᾶς λογίζονται ἐν τῷ ποδισμῷ, καὶ τὸ,

βούκολ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας

ἢ δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς βραχείας, ὡς τὸ,

ἀλλὰ τέον οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληιάδεω Ἀχιλῆος.

ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ,

ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νείκεων τ' ἀγόρεων τε.

Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἡ μακρὰ καὶ βραχεῖα καὶ βραχεῖα καὶ μακρὰ λογίζονται ἀντὶ μιᾶς βραχείας, πλὴν οὐ τῆς μακρᾶς μενούσης μακρᾶς, ἀλλὰ βραχείας λογιζομένης διὰ κοινὴν συλλαβὴν, ὡς εἶναι τὴν συνίζησιν ἐν τῷ καταλογισμῷ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ,

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

καὶ τὸ

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς

τὸ γὰρ δενδρέῳ τὸ ω καὶ τὸ χρυσέῳ τὸ ω κοιναὶ τυγχάνουσι συλλαβαὶ, καὶ ὡς βραχεῖαι λογίζονται, πλὴν τῷ φαινομένῳ μακραί εἰσι. Καὶ ἡ συνίζησις ἀπὸ τοῦ προφανοῦς λέγεται ἀπὸ μακροῦ καὶ βραχέος εἰς μίαν βραχεῖαν. Εἰ μὲν γὰρ τὸ ω προθήσεις καὶ δευτέραν λογίσῃ συλλαβὴν ἐν μὲν τῷ ἐφεζόμενοι τὸ ε´ ἐν δὲ τῷ ἀνὰ σκήπτρῳ τὸ α´, ἔσται ἡ συνίζησις ἀπὸ μακροῦ καὶ βραχέος εἰς μίαν βραχεῖαν· εἰ δὲ προτάξεις ἐν τῷ δενδρέῳ τὴν δρέ συλλαβὴν καὶ ἐν τῷ χρυσέῳ τὴν σέ, ἔσται ἀπὸ βραχέος καὶ μακροῦ εἰς μίαν βραχεῖαν.

Αἱ δὲ συλλαβαὶ, ἡ μὲν μακρὰ ἢ φύσει μακρά ἐστιν, ὡς τὸ Ἥρως καὶ τὸ Αἴας, ἢ θέσει, ὡς τὸ ὄπτω καὶ ἔξω· ἡ δὲ βραχεῖα ἢ φύσει βραχεῖα, ὡς τὸ λέγε καὶ λόγος, ἢ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ ὄντι κανόνι ἢ ἔθει, ὡς τὸ ἡδὺς καὶ τις καὶ λᾶας· ἡ δὲ κοινὴ, ἢ τὸ μακρὸν εἰς βραχὺ τρέπεται, καταπεραιούμενον εἰς λόγου μέρος, ἔχον δὲ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ φωνήεντος, ὡς τὸ,

δεῦτε δὴ ἐννέπετε

ἢ τὸ βραχὺ εἰς μακρὸν, διχῶς δὲ, ἢ γὰρ περαιοῦται μὲν εἰς μέρος λόγου, τὴν δὲ ἑξῆς ἀδιαφόρως ἔχει ἀρχομένην, οἷον,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή.

ἢ ἐπιφέρεται δύο σύμφωνα, τὸ μὲν ἡγούμενον ἄφωνον, τὸ δὲ ἑπόμενον ἀμετάβολον, οἷον,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ.

Σημεῖα δὲ τῆς μὲν μακρᾶς συλλαβῆς τόδε —, τῆς δὲ βραχείας τόδε, ◡, τῆς δὲ κοινῆς, εἰ μὲν ἀντὶ μακρᾶς λαμβάνεται, τόδε, ⌞—, εἰ δὲ ἀντὶ βραχείας, τόδε, —⌝

Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ θεοῦ, μέτρῳ τάτε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τις ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις· ἢ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει διεκεκόσμητο· καὶ τὰ ἐφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται· εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἁπάντων ὤν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἁρμονία τις, καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὔ. μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ, καὶ λέξεσι δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι'

ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς οἰκείους ἐποίουν λόγους ἢ πεζούς. Καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἁρμονία, ἡ δ' ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει. Τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον τὸ κλέος ἐστὶν οὐδεὶς ἀγνοεῖ. Ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἓν τῶν ἀρίστων ὑπὸ τὴν μουσικὴν ὂν, ἧς τὸ "κλέος" ὡς Ὅμηρος ἔφη "οἷον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν."

Καλοῦνται δὲ τὰ μέτρα τὰ μὲν ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων αὐτοῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ᾔδοντο, τὰ δὲ ἐκ τῶν εὑρόντων πρῶτον αὐτὰ, τὰ δὲ ἐκ τῶν ὑμνουμένων θεῶν, ὥσπερ δὴ καὶ οἱ πόδες. Πυρρίχιος μὲν γὰρ καλεῖται ἢ διὰ τὸ μεθ' ὅπλων χρῆσθαι μᾶλλον τοὺς χρωμένους αὐτῷ, ἢ διὰ τὸ τὸν Πύρρον πρῶτον νικήσαντα ὑμνηθῆναι τούτῳ τῷ μέτρῳ, ὅπερ ἐκ τοῦ πυρριχίου μᾶλλον σύγκειται. Τροχαῖος δὲ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ὕψους εἰς ταπεινὸν ἡκόντων λίθων, οἳ καὶ τρέχειν τὸν βαδίζοντα παρασκευάζουσιν, ἢ διὰ τὸ τοὺς περιτρέχοντας τοὺς βωμοὺς τούτῳ τῷ μέτρῳ ᾄδειν. Σπονδεῖος δὲ, ὅτι ἐπειδὴ σπένδοντες τοῖς θεοῖς καὶ ζητοῦντες ἀγαθόν τι παρ' αὐτῶν τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρῶντο. .... ἰαμβίζειν γάρ ἐστι τὸ ὑβρίζειν. Ἢ παρὰ Ἰάμβης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα τῷ μέτρῳ τούτῳ ἀγχονῇ τὸν βίον κατέλυσεν· ἢ ὅτι Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς κόρης παρεξενώθη γυναικὶ νίβῃ (sic) καλουμένῃ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἧς ἡ θεράπαινα Ἰάμβη καλουμένη παρεμυθήσατο τὴν Δήμητραν ὀρχουμένη τούτῳ τῷ μέτρῳ. Δάκτυλος δὲ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμονιῶν τῶν δακτύλων· ἀπὸ γὰρ τῆς μακρᾶς ἐπὶ τὰς βραχείας κατέρχεται. Ἀνάπαιστος δὲ, ὅτι ἀνάπαλιν τοῦ δακτύλου παίει, ἤτοι στρέφεται. Ἀμφίμακρος, ὅτι ἑκατέρωθεν δύο μακρὰς ἔχει. Ἀμφίβραχυς, ὅτι ἑκατέρωθεν δύο βραχείας ἔχει. Βακχεῖος, ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτων σύγκεινται τῶν ποδῶν. Παλιμβακχεῖος, ὅτι ἀνάπαλιν τοῦ βακχείου διάκειται. Χορεῖος, ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς μᾶλλον ἐχρῶντο τῷ τοιούτῳ μέτρῳ. Μολοττὸς, ὅτι ᾠδὰς λέγουσιν ἐμμέτρους συγκειμένους ἐκ τοιούτων ποδῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Δωδώνης, πρὸς μνήμην Μολοσσοῦ υἱοῦ τηρου (sic) καὶ Ἀνδρομάχης, ἥπερ ἑορτὴ ὕστερον Μολοσσεία ἐκλήθη.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον τρίμετρον μέν ἐστι, κέκτηται δὲ διαφορὰς δύο, τήν τε ἀρχαιοτέραν, καὶ τὴν μεταγενεστέραν. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν ἀρχαιότερον κωμικόν τε καὶ τραγικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλείους ἐχρήσαντο· τὸ δὲ νεώτερον καθαρόν τε καὶ τρίμετρον καλεῖται, διὰ τὸ τρεῖς πόδας δέχεσθαι καθ' ὑπαλλαγὴν, ἴαμβον καὶ πυρρίχιον καὶ σπονδεῖον· τοῦτο δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο. Δέχεται οὖν τὸ μὲν ἀρχαῖον ἐν μὲν τῇ α' καὶ τῇ γ' καὶ ε' χώρᾳ πόδας ε', δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ β' καὶ τῇ δ' τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους ἀνάπαιστον χορεῖον καὶ ἴαμβον· ἡ δὲ ἕκτη ἐστὶ μὲν ἀδιάφορος, ὡς ἐπὶ παντὸς μέτρου, δέχεται δὲ καθολικώτερον ἴαμβον ἢ πυρρίχιον· τὸ δὲ νεώτερον δέχεται ἐν μὲν τῇ α' καὶ γ' καὶ ε' ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ β' καὶ δ' ἀεί ποτε ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ ϛ' ἢ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον.

Τὸ οὖν παλαιὸν ἰαμβικὸν διαιρεῖται εἰς τὸ κωμικὸν, τὸ τραγικὸν, τὸ σατυρικὸν, τὸ Ἱππωνάκτειον, τὸ καὶ χωλὸν, τὸ τοῦ Ἀνανίου, τὸ καὶ [b] ἰσχιορρωγικόν. Τοῦ μὲν οὖν τραγικοῦ γνωρισμὸς τὸ δέχεσθαι ἕνα τῶν τρισυλλάβων· τοῦ δὲ κωμικοῦ τὸ τρεῖς καὶ πλείονας τρισυλλάβους προσλαμβάνειν· τοῦ δὲ σατυρικοῦ τὸ δύο τῶν τρισυλλάβων ἔχειν· τοῦ δὲ Ἱππωνακτείου τὸ δέχεσθαι ἐν τῇ ἕκτῃ χώρᾳ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον, διὸ καὶ χωλαίνειν δοκεῖ κατὰ τὴν βάσιν ὑπερκατάληκτον ταύτην ἔχον, τοῦ δὲ Ἀνανίου τὸ ἀπὸ τοῦ δ' ποδὸς μέχρι τέλος πεντὲ συλλαβὰς ἔχειν καὶ ταύτας μακράς· διὸ καὶ [b] ἰσχιορρωγικὸν ὁ στίχος οὗτος καλεῖται, διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸ τέλος πάσχειν τὴν χώλανσιν, ὡς ὁ τοῦ Ἱππώνακτος, ἀλλ' ἀνωτέρω ἀπὸ τῆς δ' χώρας.

Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι ἕκαστον μέτρον καλεῖται μὲν ἐκ τοῦ πλεονάζοντος ποδός· οὐ μὴν ἀπαραιτήτως καὶ ἐξ οὗ καλεῖται καὶ συναπαρτίζεται, ἀλλ' ἐπιδέχεται καὶ ἑτέρους πόδας· πλὴν χρήσιμον τὸ ἐξ οὗ καλεῖται συντελεσθῆναι καὶ ἄριστον, οἷον τὸ ἰαμβικὸν ἐξ ὅλων ἰάμβων, καὶ τὸ ἀναπαιστικὸν ἐξ ὅλων ἀναπαίστων, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Τὸ ἡρωϊκὸν δὲ μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν, ἓξ γὰρ χώρας ἔχει·

[b] ἰσχυορρωγικὸν ms. vide Tzetzem citatum ad Hephæst. p. 33. n.[x].

καλεῖται δὲ ἡρωϊκὸν διὰ τὸ τὸν Ὅμηρον τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιόντα τούτῳ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι. Λέγεται δὲ καὶ δακτυλικὸν, διὰ τὸ τὸν δάκτυλον οἰκειότατον εἶναι τούτῳ τῷ μέτρῳ, ὥσπερ καὶ τὸν ἴαμβον τῷ ἰαμβικῷ. Δέχεται δὲ τούσδε τοὺς πόδας, δάκτυλον σπονδεῖον καὶ τροχαῖον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον, πλὴν καθαρὰν ἔχοντας τὴν κατάληξιν, ὡς τὸ,

Οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσί·

καὶ τὸ,

πλάγχθη ἐπεὶ

οὕτω γὰρ κείμενοι ὁ ἀμφίμακρος καὶ ὁ παλιμβάκχειος ὡς δάκτυλοι λογίζονται διὰ τὸ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἶναι κοινὴν, καταπεραιουμένην μὲν εἰς μέρος λόγου, τὴν δ' ἑξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἔχουσαν.

Τούτων οὖν ὄντων τῶν ποδῶν ἐξ ὧν τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον συνίσταται, κάλλιστον μέν ἐστι συντεθῆναι δι' ὅλων δακτύλων, ὥσπερ καὶ τἄλλα μέτρα διὰ τῶν οἰκειοτάτων ποδῶν, καὶ ἔστιν εὑρεῖν οὕτως ἔχοντας στίχους. Δέχεται δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ὡς εἴπομεν οὕτως· ἐν μὲν ταῖς ε' χώραις δακτυλικὸν καὶ σπονδεῖον καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον, ἀδιαφόρως καὶ ὡς ἔτυχε· τὸν δὲ τροχαῖον ἐν τῇ ϛ', ἵνα βεβηκὼς εἴη ὁ στίχος· ἐν δὲ τοῖς μέσοις τόποις οὐκ ἐπιδέχεται τὸν τροχαῖον ἵνα μὴ χωλὸς γένηται ὁ στίχος· εἰ δέ ἐστι δυνατὸν θεραπευθῆναι διὰ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, τίθεται. Μία μὲν οὖν τοιαύτη κατάληξις τοῦ ἡρωϊκοῦ· ἑτέρα δὲ ἡ καλουμένη Αἰολικὴ, ἥ τις τὸν μὲν α' πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων, τοὺς δὲ ἑξῆς πλὴν τοῦ τελευταίου πάντας δακτύλους, τὸν δὲ τελευταῖον ἢ δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον· εἰ δέ ἐστι καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τροχαῖον, εἰ δὲ βραχυκατάληκτον μίαν συλλαβὴν μακρὰν, ἢ καὶ βραχεῖαν διὰ τὸ ἀδιάφορον τὸ τέλος παντὸς μέτρου· τρίτη δὲ ἡ λογα(οι)δικὴ, ἥτις τὸν μὲν α' πόδα ἢ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἢ δάκτυλον ἢ μολοττὸν ἔχει, τοὺς δὲ λοιποὺς ὥσπερ καὶ ἡ Αἰολική.

Ὑπὸ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἐλεγεῖον καὶ ἐλεγειακόν ἐστιν. Ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὸ τὰς γυναῖκας λιγυρᾷ τῇ φωνῇ κλαίειν· ἐχρῶντο γὰρ ἐν τοῖς τάφοις τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι ἔλεγος μὲν ὁ θρῆνος λέγεται διὰ τὸ ε ε' λέγειν· ἐν θρήνοις δὲ καὶ τάφοις ἐχρῶντο τῷ

μέτρῳ τούτῳ. Τοῦτο δὲ διπλοῦν ἐστί· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ πεντάμετρόν ἐστι· πεντὲ γὰρ δέχεται χώρας, τὰς μὲν τρεῖς, ἤγουν α′ β′ καὶ γ′ συγκειμένας ἐκ τοῦ δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ δέχεται ἡ πρώτη καὶ β′ μόνον καὶ ἀμφίμακρον, ἢ παλιμβάκχειον, καθαροὺς μέντοι ὥσπερ εἴρηται· ἡ δὲ γ′ σπονδεῖον μόνον, ἡ δὲ δ′ ἀνάπαιστον, ἡ δὲ ε′ ἀνάπαιστον καὶ χορεῖον. Τὸ δὲ ἐν μὲν τῇ α′ καὶ β′ χώρᾳ τοῦ πενθημιμεροῦς δέχεται σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἀδιαφόρως, πρόσετι δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον, θεραπευομένους μέντοι· μετὰ δὲ τούτους μακρὰ συλλαβὴ καταπεραιοῦσα μὲν εἰς μέρος λόγου· τὸ δὲ ἕτερον πενθημιμερὲς δέχεται δύο πόδας δακτύλους, εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἢ βραχεῖαν, ἀδιάφορος γάρ. Τούτοις συνάπτεται καὶ τὸ ἐπικὸν, κατ᾽ οὐδὲν μὲν διαφέρον τοῦ α′ ἐλεγείου, πλὴν ὅτι ἐπιδέχεται τοὺς πόδας ἐκείνου ἀδιαφόρως, καὶ πρόσετι ἐν τῷ τέλει καὶ τροχαῖον.

Τοῦ δὲ ἡρωϊκοῦ εἴδη εἰσὶ ταῦτα· ἰσόχρονον, τὸ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου τοὺς αὐτοὺς ἔχον·

τὼ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισι.

πάντες γὰρ οἱ πόδες παρὲξ τοῦ τελευταίου, ἀδιάφορος γὰρ οὗτος, ἴσοι τυγχάνουσιν τοῖς μεγέθεσι τῶν συλλαβῶν. Ἀπηρτισμένος, ὅταν πᾶσαν ἔννοιαν περιλαμβάνει εἰς ἑαυτὸν (ἐν ᾧ), καὶ μὴ περιορίζων τὴν τῶν ἄλλων στιχῶν ἔννοιαν ἐν τῷ ἰδίῳ μέτρῳ, ἢ ἐπιπλέκων τῇ τῆς ἐννοίας περιλήψει·

ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

ἀκέφαλος, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος,

ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

λαγαρὸς, ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ στίχου τὴν ὀφειλομένην σύνθεσιν μὴ σώζων,

Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης

μείουρος, ὁ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ τέλος μὴ σώζων, τὴν παρατελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων,

Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν

ὁ γὰρ ἐν τέλει ποὺς ἀπὸ βραχείας ἀρξάμενος μειοῦσθαι ποιεῖ τὸ

τέλος τοῦ στίχου. Τραχύς ἐστιν, ὁ τὴν φράσιν τραχύνων διὰ τῆς τῶν φωνηέντων συνθήκης·

τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

μαλακοειδὴς, ὁ λείως καὶ ὁμαλῶς ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς·

αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

κακόφωνος, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστι·

φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

λογοειδὴς, ὁ τῇ συνθέσει πεζότερος·

ἵππους δὲ ξανθὰς ἕκατον καὶ πεντήκοντα.

προκέφαλος, ὁ ἔχων πλέον τῆς τετραχρονίας·

ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

σφήκιος, ὁ ἐσφηκωμένος κατὰ τὸ μέσον·

ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ.

δολιχόουρος, ὁ δολιχὴν ὑπὲρ τὸ προσῆκον ἔχων τὴν οὐράν,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

προκοίλιος, ὁ περιττεύων συλλαβῇ·

Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητά τε καὶ μένος ἠΰ.

ἡ γὰρ δρο συλλαβὴ πλεονάζει τοῦ στίχου, καὶ ἐντίθησιν ὄγκον ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν προγάστρων.

μακροσκελὴς, ὁ περιττεύων συλλαβῇ κατὰ τὸν ἕκτον πόδα·

Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

Δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τοῦ λαγαροῦ καὶ τοῦ σφηκίου τὰ παραδείγματα δύνανται θεραπευθῆναι τῇ κοινῇ συλλαβῇ· τὸ γὰρ θεν καὶ δε κοιναὶ συλλαβαί εἰσι, καὶ λογίζονται ἀντὶ μακρᾶς· τοῦ δὲ δολιχοούρου καὶ μακροσκελοῦς καὶ τῶν ὁμοίων τῇ συνιζήσει θεραπεύονται. Τούτων δὲ τῶν κατὰ τὸ τέλος παθόντων ἐναντίος ἐστὶν ὁ μείουρος. Εὕρηνται δὲ καὶ ἑτέραι τινὲς διαφοραὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ· εἰσι δὲ αὗται·

κατενόπλιον, τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον·

ὣς φάτο δακρυχέων τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

περιοδικὸν, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον καὶ ἕνα σπονδεῖον·

οὐλομένην, ἡ μυρί' Ἀχαίοις ἄλγε' ἔθηκεν.

βουκολικὸν, τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέτρος λόγου·

ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο.

σαπφικὸν, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον·

ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

ὑπόρρυθμον, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου·

ὕβριος εἵνεκα τῆσδε φίλος (sic) σὺ δ' ἴσχεο ἡμῖν.

τέλειον, τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου·

πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον.

πολιτικὸν δὲ, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου·

ἵππους δὲ ξανθὰς ἕκατον καὶ πεντήκοντα.

ἡλιοειδὲς, τὸ καὶ προβάθμιον καὶ κλιμακωτὸν, ὅπερ ἄρχεται μὲν ἐκ μονοσυλλάβου λέξεως, προϊὸν δὲ αὔξει τὰς λέξεις μιᾷ συλλαβῇ θατέραν θατέρας·

ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον.

ἐμπερίβολον, τὸ ἔχον τινὰς τῶν δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν ἓξ περιστατικῶν,

ποσὸν ποῖον οὐσία που ποτέ
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε.

Τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον· σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Εἰσὶ δὲ αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν διαιρουμένου· ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἀκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ τὸ λογαδικὸν (sic) οὕτω κἀν τοῖς ἀναπαίστοις τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον, οὗ ἐστὶν ἐπισημότατον τὸ μετὰ τέσσαρα πόδας αὐτὸν ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος.

παροιμιακὸν	κτι μεγάνορος ἔξοχα πλούτου	δίμετρον
λογαδικὸν	ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμ	καταληκτικὸν
	ποθέω στρατιᾶς	μονόμετρον
	Ῥόδον εὐθυμάχαν	ἀκατάληκτον
εἰς δισύλλαβον	τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος	μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.
μονόμετρον	καὶ ἀγάνορος	καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.
τρίμετρον	ἀκλεὴς τίμα κατεφυλλορόησε ποδῶν	βραχυκατάληκτον
μονόμετρον	μάντιν τ' ἀγαθὸν	ἀκατάληκτον

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη λελόγισται (sic)

τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον·

δίμετρον	τότε γ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε	καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον
τρίμετρον	ἀγέτω θεὸς οὐ γὰρ ἐγὼ δίχα τῶνδ' ἀείδω.	

Τὸ δὲ προκελευσματικὸν ὑπὸ τὸ ἀναπαιστικόν ἐστιν. Τὸ γὰρ τοῦ ἀναπαίστου μακρὸν διαλυόμενον εἰς δύο βραχείας τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ. Ἔστι δὲ δίμετρον συγκείμενον ἐκ προκελευσματικῶν ποδῶν καὶ μόνων. Ἔστωσαν δὲ τούτου παραδείγματα ταῦτα·

ὅθεν ὁ πολύφατος   δίμε-
νόον ὑπὸ γλυκυτα
ὅποτ' ἐκάλεσε πα   τρα κα-
ὕδατος ὅτι τε πυ-
μετὰ τὸ ταχύποτμον   ταληκ-
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτα
Πέλοπος ἵνα ταχυ   τικά
θεὸς ἐπίτροπος.

Τὸ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, δάκτυλον, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τούτους τε καὶ σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον· καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἔστι δ' ὅτε καὶ τρίβραχυν· κἂν δὲ ᾖ βραχυκατάληκτον οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. Ταῦτα τούτου παραδείγματα·

Τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον·
χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ.

δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον·
μήκεθ' ἁλίου σκόπει.

μονόμετρον ὑπερκατάληκτον·
ἄλλο θαλπνότερον.

δίμετρον ἀκατάληκτον·
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα.

δίμετρον καταληκτικόν·
μηδ' ἀπείρατον καλῶν.

τρίμετρον καταληκτικόν·
τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί.

τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐν ἰάμβῳ τελευτῶν ἔθει Πινδαρικῷ·
νᾶες ἐν χέρσῳ δὲ λαιψηροὶ πόλεμοι.

δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον·
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω.

τρίμετρον ἀκατάληκτον·

καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι Ἰσθμοῖ τ' Ἐργότελες.

δίμετρον ἀκατάληκτον·

ων παρ' οἰκείαις τροφαῖς.

δίμετρον ὑπερκατάληκτον·

ἀνδράσι πλούτου χρύσεαι.

δίμετρον ὑπερκαταληκτικόν·

ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφαναν.

δίμετρον καταληκτικὸν·

σαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

ὁμοῖον,

συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ.

Τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ, ὅτε καταληκτικόν ἐστιν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιοῦται, τουτέστιν δὲ, ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον· περαιοῦται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον ἢ κρητικὸν, ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι ἀπρεπέστερά ἐστι. Ταῦτα τούτου παραδείγματα·

δίμετρον κ.

ἅτε διαπρέπει νυ-

δίμετρον κ.

ἐξαπατῶντι μῦθοι

δίμετρον ὑπ.

τοῦτό γε οἱ σαφῶς μαρτυρῇ

τρίμετρον βρ.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον παντὶ χρόνῳ

ὁμοῖον

καλλιρόοισι πνοιαῖς ματροπάτωρ

τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.

πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρᾳ τ' ἐγ.

δίμετρον ἀ.

δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.

Ῥόδον ἔμεν ποντίῳ

ὁμοῖον

καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις

ὁμοῖον. . . .

Τὸ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπόμενον κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, τὰς δὲ ἐν μέσῳ καθαρὰς ἀντισπαστικάς, τὴν δὲ τελευταίαν ὁπότέ ἐστιν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν, ἐὰν δὲ ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην. Ἔστι δ' ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος ποὺς εἰς τρίβραχυν. Ταῦτα παραδείγματα τούτου·

δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον·

ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.

ἐρήμας δι' αἰθέρος

δίμετρον ὑπ.

σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν

τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.

Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους

τρίμετρον βραχυ.

μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν

δίμετρον ὑπ.

Συρακούσιον ἱπποχάρμαν

τρίμετρον κ.

δέ οἱ κλέος ἀν' εὐάνορι Λυδοῦ

τρίμετρον ἀ.

ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε

τρίμετρον κ.

δεδαιδαλμένοι ψεύδεσσι ποικίλοις

μονόμετρον ὑπ.

δεδαιδαλμένος

δίμετρον βρ.

φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Τὸ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον. Ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι καθόλου σπανίως εἰς τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ τέλους οὖσαν Δέχεται δὲ ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις καὶ μολοττὸν, τῶν δύο βραχειῶν τῶν ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις τυγχανουσῶν τοῦ ἰωνικοῦ συμπτυσσομένων εἰς μίαν μακράν. Δέχεται ἔστιν ὅτε καὶ παιῶνα πρῶτον, τοῦ πρώτου τροχαίου αναλυομένου εἰς τρίβραχυν, ἀλλὰ καὶ β′ καὶ γ′ ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἐλάσσονος, οὗ παραδείγματα ταῦτα·

δίμετρον ὑπ.

Κλωθὼ ἐλέφαντι φαίδιμον

δίμετρον βρ.

ἣ θαύματα πολλὰ

δίμετρον ἀ.

ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον

τρίμετρον κ.

ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς

δίμετρον ἀ.

ἑλισσόμεναί μ᾽ ἔπεμψαν

ὁμοῖον

Πισάτιδι κῦδος ὄρσαι

τρίμετρον βρ.

ὑψηλοτάτων μάρτυρ᾽ ἀέθλων

δίμετρον βρ.

οὐλυμπιονίκαν

δίμετρον κ.

δε καὶ Χαρίτων ἕνεκα

δίμετρον α.

τίνα θεῶν τίν᾽ ἡρώων.

Τὸ ἀπ᾽ ἐλάσσονος Ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς διποδίας, οὕτως ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τουτέστι τρίτον παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς γίνεσθαι

ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον· ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.

δίμετρον ὑπ.

κεφάλα Τυφῶνος ὀμβρίμου.

δίμετρον ἀ.

στεφάνων ἄωτον γλυκὺν.

δίμετρον κ.

φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-

τρίμετρον β.

ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον.

τετράμετρον κ.

δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν φερέτω χάριν.

τετράμετρον ἀ.

ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

ὁμοῖον

ἔμε δειλὰν ἔμε πασᾶν κακοτήτων παῖδ' ἔχουσαν.

τετράμετρον βρ.

μεγάλῳ δ' ηὖτε μ' ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς

ὁμοῖον

πελέκει χειμερίῃ δ' ἔλισσεν (sic) ἐν χαράδρῃ.

Τὸ παιωνικὸν εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό τε κρητικὸν, τὸ βακχεῖον, καὶ τὸ παλιμβάκχειον, ὃ καὶ (ἀν)επιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιίαν· τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτήδειον πρὸς θρήνους. Δέχεται δὲ λύσεις τὰς καλουμένας παιόνας· καλεῖται δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν κρητικόν. Συντίθεται μὲν οὖν ἐξ παιόνων, δέχεται δέ ἐστιν ὅτε καὶ ἐπιτρίτους· οἰκεῖον γὰρ τοῖς παιόσιν οἱ ἐπίτριτοι. Τῶν πρώτων οὖν βραχέων τοῦ δ' παιόνος καὶ τῶν ἐσχάτων τοῦ α' συναιρουμένων εἰς μίαν μακρὰν ἀμφίμακρος γίνεται, καὶ κρητικὸν τὸ μέτρον καλεῖται· τῶν δ' ἐσχάτων τοῦ β' βραχειῶν συναιρουμένων εἰς μίαν μακρὰν ὁ βακχεῖος γίνεται, καὶ βακχειακὸν τὸ μέτρον καλεῖται.

Τῶν πρώτων δὲ τοῦ τρίτου ταυτὸ παθουσῶν ὁ παλιμβακχεῖος γίνεται, καὶ παλιμβακχειακὸν καλεῖται.

τρίμετρον κ.

ἐράσσατο γαιάοχος ποσειδᾶν

δίμετρον κ.

ἕνεκα νικαφόρου

τετράμετρον κ.

ὦ πόλι φίλη Κέκροπος αὐτοφυὲς Ἀττική
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

τρίμετρον κ.

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρὰ Κρόνου λόφῳ

δίμετρον ἀ.

θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν

τρίμετρον ἀ.

καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

Τὸ Ἀνακρεόντειόν ἐστι μὲν δίμετρον, ἐπιδέχεται δὲ ἐν τοῖς οἴκοις αὐτοῦ ἀνάπαιστον καὶ δύο ἰάμβους καὶ μιὰν περιττὴν συλλαβήν· οἱ δ' ὡς τριμέτρῳ χρησάμενοι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τιθέασι τροχαῖον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ γ' καὶ τῇ ε' πυρρίχιον, ἐν δὲ τῇ δ' σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ ϛ' ἀδιαφόρως.

δίμετρον ἐν τῇ ἀρχῇ συλλαβῇ περιττεῦον·

καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις.

δίμετρον κ.

τατε βάθρον πολίων.

δίμετρον συλλαβῇ περιττεῦον ἐν τῷ τέλει·

ὁ νόος θέλει γὰρ αἴρειν
ὁ λόγος θέλει καθυμνεῖν.

Τὰ δὲ ἀσυνάρτητα μέτρα εἰσὶν, ἅπερ ἐπὶ πάντων τῶν μέτρων θεωρεῖται· γίνεται δὲ ὅταν δύο κῶλα ἐξ ἄλλου καὶ ἄλλου μέτρου μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι ἀνθ' ἑνὸς παραλαμβάνηται στίχου· ἢ ἀπὸ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ, ἢ ἐξ ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, ἡμιόλιον δὲ

λέγεται ἡ μία καὶ ἡμίση συζυγία, ἢ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ, ἢ ἐκ δακτύλων καὶ ἡμιολίου τροχαϊκοῦ, ἢ ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ, ἢ ἐξ ἄλλων δύο κώλων ἀδιάφορον μέτρον ἐχόντων. Τούτων δὲ τῶν ἀσυναρτήτων καὶ ἀνακεκλιμένα τινα καλοῦνται, ἅπερ οὕτω λέγονται διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν μετρεῖσθαι, καὶ μὴ ἐν ἑτέρῳ μέτρῳ ἐμπίπτειν.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΦΩΤΙΟΥ ΕΚΛΟΓΑΙ.

EX PROCLI

CHRESTOMATHIA GRAMMATICA

PHOTII PATRIARCHÆ C. P.

EXCERPTA.

CUM NOTIS

A. SCHOTTI, P. J. NUNNESII, ET F. SYLBURGII.

ACCEDUNT

INTEGRIORIS OPERIS FRAGMENTA

EX

TYCHSENII BIBLIOTHECA LITT. VETT. ET NOV.

CUM ANIMADVERSIONIBUS

C. G. HEYNII.

ANDREÆ SCHOTTO

ANTIQUITATIS PROPAGATORI DILIGENTISSIMO

FRID. SYLBURGIUS

S. P. D.

QUAS ad Xiphilini et Herodiani editionem suppetias misisti, SCHOTTE præstantissime, serius quidem accepi; tum scilicet cum meas in auctores istos notationes absolvissem. Tamen ne beneficio tuo fraudaretur respublica, telam redorsus, effeci, ut quæ mecum communicasti, suis quæque locis digesta, cum ceteris in publicum prodirent; et quidem nonnusquam cum aliqua accessione. Cum ergo id esset reliquum, ut etiam Procli *χρηστομαθία*, quam Græce ac Latine in Hispania editam *ἐν προσθήκης μέρει* ad me cum ceteris mittebas, per has citeriores regiones diffunderetur, commodiorem ei locum non inveniri posse judicavi, quam si Apollonio, quem eodem tempore præ manibus habebam, annexa, una cum eodem in lucem exiret. Atque ut hoc ipsum plenius ac luculentius a me præstaretur, pervolutatis chartis meis, ejusdem *χρηστομαθίας* quæsivi exemplum, quod a me ante xx annos e magistri mei Henrici Stephani bibliotheca descriptum memineram. Quo reperto, et collatione instituta, deprehendi Stephani exemplum, quod ad duos codices vetustos collatum esset, tuo et plenius esse multo et emendatius. Itaque per istam exemplarium *ἀντεξέτασιν*, quæ in tua editione deerant, supplevi; uncis tamen, ut eo facilius discerni possint, inclusa; quæ vero *διττογραφίαι* occurrebant, eas in marginem Græci textus retuli; sicut tu ad Latini textus oram tua et Nunnesii apposueras scholia; idque ea religione feci, ut quædam etiam

mendi vel suspecta, vel plane rea, non prætermiserim; quippe quod talia vestigia veræ lectionis viam τοῖς εὐστόχοις sæpenumero patefaciant. Eam opellam ut publicæ studiosorum utilitati navandam esse duxi, ita tuæ imprimis censuræ subjicere volui, et qualecumque ad te ἀντίδωρον remittere. Tu pro tua humanitate id in meliorem partem interpretare, et ad alias etiam editiones, quas moliri me intelligis, pari promtitudine, quæ vel in tuis thesauris habes, vel ex amicorum bibliothecis impetrare potes, communicare perge. Vale. Francof. III Non. April. anno Christi MDXC.

SYLBURGII PRÆLOQUIUM AD SUAS IN PROCLUM NOTATIONES.

STEPHANI exemplar, e quo meum me descripsisse supra sum præfatus, cum duobus vett. codd. collatum erat; quorum alter cum Schotti editione consonat; alter ab ea non paucis in locis discrepat. Ad quas diversitates quod attinet, quæ Schotti editioni deerant, ea inde supplevi, uncis, ut discerni possent, inclusa: quæ vero diversam scripturam habebant, pleraque omnia in marginem retuli. Itaque hic ea tantum attingentur, quæ marginis angustia capere istic non poterat. Principio igitur, Stephani codicum alter hoc habet initium; Ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς. Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διηρημένον λόγους. λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν ἀρ. et quæ sequuntur. Et exordio huic præfixus numerus λδ'. XXXIIII. forsan Photianæ collectionis ordinem significans: hoc sensu, *Trigesima quarta collectio excerpta est ex eo Procli libro, qui* χρηστομαθία γραμματικὴ *inscribitur.* Nam Photii Bibliotheca (ea enim libri est inscriptio) ex CXC scriptoribus congesta est, ut e catalogo, quem ad me Schottus misit, numerando cognoscitur. Præterea in Stephanei exemplaris margine adnotatum, in indice Bibliothecæ Photianæ, pro Πρόκλου χρηστομαθίας γρ. legi Πρόκλου πολυμαθίας γρ. quæ lectio et ipsa ferri potest; quia verum grammaticum πολυΐστορα et fere πανίστορα esse oportet; eum videlicet qui cum laude veterum scriptorum enarrationem profiteri velit. Χρηστομαθίας autem vocabulum probat is

libellus, qui χρηστομάθειαι ἐκ τῶν Στράβωνος γεωγραφικῶν inscribitur, videnturque eo nomine significari *utiliores doctrinæ ex auctoribus excerptæ:* hoc est, *Notatu digniora cujusque scriptoris capita;* quæ alibi generalius ἐκλογαὶ nominantur.

DE PROCLO JUDICIUM HEN. VALESII *DE CRITICA* I. xx.

PROCLUS quoque Platonicus philosophus criticus fuit non ignobilis: docet id commentarius in Homeri Iliadem et Odysseam, cujus meminit Suidas, et commentarius in Hesiodi opera et dies, qui etiamnum exstat. Quod vero Suidas γραμματικῆς χρηστομαθείας libros eidem Proclo philosopho tribuit, in eo, mea quidem sententia, graviter labitur. Sunt enim hi libri alterius[a] Procli longe antiquioris, ut didici ex commentariis Alexandri Aphrodisiensis in Aristotelis Elenchos. Hic enim non procul ab initio illius commentarii utitur testimonio Athenæi grammatici et Procli in Chrestomathia. Cum igitur constet Alexandrum Aphrodisiensem diu ante Procli philosophi cognomento Diadochi ætatem vixisse, Proclum, qui Chrestomathiam scripsit, a Proclo philosopho differre necesse est. Suppetunt etiam alia argumenta, ut Proclum philosophum in criticis exercitatum fuisse credamus. Nam quicumque commentarios illius in Timæum et in Remp. Platonis attente perlegerit, eum criticum fuisse minime dubitabit. Solet enim primo quidem exponere, quod sit argumentum operis, deinde quis character, et quæ forma dicendi, quod critici munus esse nemo est qui ignorat. Præterea cum in

[a] Hoc primus, quod sciam, observavit Valesius. Erravit igitur Andreas Schottus, a quo hæc Procli Chrestomathia cum illius et Nunnesii notis edita legitur post ejus Observationes Humanas, qui p. 15. in notis, ubi ex Suida recenset Procli scripta, et hoc opus etiam ad Proclum philosophum retulit; in qua sententia etiam est Fabric. B. G. V. c. 26. p. 521. Casaubonus autem in notis ad Diogenem Laert. III. p. 37. testatur penes se exstare χρηστομαθείας ἐκ τῆς Φωτίου βιβλιοθήκης non adspernandas, quas lucem non vidisse putat. Sed forte eædem fuerint cum Procli aut Helladii Chrestomathiis ex Photii Bibliotheca excerptis. P. BURMANNUS SECUNDUS. Alexandrum citasse Proclum ἐν τῇ τῶν ἑορτῶν ἀπαριθμήσει non ἐν τῇ χρηστομαθίᾳ notat Clintonus Fast. Rom. T. II. p. 321. ideoque Valesium infirmo argumento usum esse. Vid. inf. p. 344. n. f.

libris theologicis et mysticis, cujusmodi sunt Platonis libri, duo fere sint sensus, alter simplicior et apertior, qui ex verbis elicitur, alter secretior et profundior, qui vulgo anagogicus et allegoricus vocatur: Proclus quidem hunc ubique sectari se profitetur, et Longinum philosophum, aliosque reprehendit interpretes, qui verbis Platonis nimium erant addicti, et res ipsas, sic enim loqui solet, id est arcana mysteria, negligebant. Idem tamen sensum illum verborum exponit diligentissime, tametsi illum spernere videatur, ac præ altero nihili ducere; et quoties aliqua vox occurrit obscurior, quæ lectorem antiquitatis ignarum possit morari, eam studiose explicat. Argumento sit quod de Bendidiis et de Apaturiis ac de solemnitate, quæ κουρεῶτις ab Atheniensibus dicebatur, observat in Timæum.

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑ.

[a]ΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ *ἐκ τῆς* Πρόκλου *χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί.*

Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς δ' διῃρημένον λόγους· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς [b]αἱ αὐταί εἰσιν ἀρεταὶ [c]τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μέν ἐστιν ἰσχνὸν, τὸ δὲ ἁδρὸν, τὸ δὲ μέσον· καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικὸν [d]ἐπιφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνὸν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει, ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον [e]συνήρτηται, ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστά πως [f]ἐφαρμόττει· τὸ δὲ μέσον καὶ τοὔνομα μὲν δηλοῖ ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν. Ἀνθηρὸν *δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ συνεκφέρεται [g]καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἁρμόζει δὲ τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων [h]ἢ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν.* Οἱ *δὲ τῶν*

[a] Incipit MS. H. *ἀνεγνώ ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς*, omisso *ἐκλογαί*. Deinde, *Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διῃρημένον λόγους. Λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν κ. τ. λ. τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'* al.

[b] *αἱ αὐταί*] *αὗται* B.C.

[c] *τοῦ* deest R.B.C.

[d] *ἐμφαῖνον*] *ἐπιφαῖνον* H. in textu.

[e] *συνῆρται* B.C.H. marg. Mox pro *γοεροῖς* Schottus conjicit *γεωργικοῖς*.

[f] *ἐφαρμόζει*] *ἐφαρμόττει* H. textu. A.

[g] *καὶ συμμέμικται*] Hæc verba addita sunt ex H. marg. qui delet *συνεκφέρεται*.

[h] *καὶ ἀ.*] *ἢ ἀλσῶν* H. textu. A.

εἰρημένων ἀποσφαλέντες [i]*εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἁδροῦ εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνοῦ, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον.*

2 *Διαλαμβάνει δὲ* [k]*καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος· ἐν ᾧ παραδίδωσιν* [l]*ἤθους καὶ πάθους διαφοράν.* Καὶ ὅτι ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ, ΤῸ ΜῈΝ ἘΣΤΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚῸΝ, ΤῸ ΔῈ ΜΙΜΗΤΙΚΌΝ· *καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται* ΔΙ' ἜΠΟΥΣ, ἸΆΜΒΟΥ *τε, καὶ* [m]ἘΛΕΓΕΊΟΥ *καὶ* ΜΈΛΟΥΣ· *τὸ δὲ μιμητικὸν,* ΔΙᾺ ΤΡΑΓῼΔΊΑΣ, ΣΑΤΎΡΩΝ *τε, καὶ* ΚΩΜῼΔΊΑΣ.

3 Καὶ ὅτι τὸ [n]ἜΠΟΣ *πρῶτον μὲν ἐφεῦρε* [o]*Φημονόη ἡ*

[i] *εἰδῶν*] *ἰδεῶν* H. marg. A.

[k] *καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος* B. C.H. in marg. om. R. Nunnesius conjicit *Διαλαμβάνει δὲ ἐν τῷ β, καὶ παραδίδωσιν.*

[l] *τις ἤθους—διαφορὰ* ed. Bekker. cum MS. A.

[m] *ἐλεγείας*] *ἐλεγείου* H. textu, R.

[n] *ἔπος*] Sic A.H. cum *μέλος* in marg. *μέλος* B.C. Mox *Φημονόη* repositum pro *Φιμονόη* Schotto auctore. Eustathius Prooem. ad Il. p. 3, 5 ab im.=3, 12. *ἰδίως ἔπος, ὁ ἔμμετρος λόγος. οὕτω καὶ ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ. ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψῳδούντων, κατά τι ἐξαίρετον, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος, καὶ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν συνθέτως ἐποποιοὺς, τοὺς ἐν ἁπλότητι λεγομένους καὶ ποιητάς, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ ἡρωΐζοντας. ὧν κατάρξαι λέγεταί τις Φημονόη γυνὴ προφῆτις Ἀπόλλωνος, ἐφευροῦσα, φασὶν, αὐτὴ πρώτη τὸ ἔπος, κληθὲν οὕτω κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον καθ' ὑπεροχὴν δι' ἣν τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἕπονταί φασι τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. εἰ δὲ ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορῆσαι καὶ τῇ ψιλώσει τούτου πιθανῶς εἴ τις βουληθείη. τίς δὲ ἡ ἐποποιΐα, καὶ ὅτι ποιήσεως εἶδος καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τραγῳδία καὶ ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τῶν κυκλίων ποιημάτων καὶ ἡ λυρικὴ καὶ ἕτεραι, ζητητέον ἐν ἄλλοις. καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ ποίησις· καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει, τὸ ποιητικῶς, ἤγουν ἐμμέτρως, ἀείδειν καὶ γράφειν. ὡς τὸ,* (Aristoph. Thesm. 200.) *ἐποίησάς ποτε, ὦ Εὐριπίδη, ἀντὶ τοῦ, ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. καὶ τοίνυν καὶ ποιητὴς, ὁ οὕτω γράφων, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη εἴτε κωμικὸς, εἴτε ὁστισοῦν ἕτερος, ἐξόχως δὲ, Ὅμηρος. ὡς γὰρ εἴ τις εἴπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη, κἂν τὸν λυρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διὰ τί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως, καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς τοῦ εἶναι*

Ἀπόλλωνος προφῆτις, ἑξαμέτροις χρησμοῖς [p] χρησαμένη· καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἵπετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἔπος τὸ ἐκ [q] τῶν μέτρων κληθῆναι. Οἱ δέ φασιν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν, τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην, τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς [r] τοῦ λόγου τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο, [s] καὶ ἐκλήθη ἔπος· καθάπερ καὶ ὁ [t] Ὅμηρος [u] τὸν ποιητὴν, καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν ῥήτορα [x] ᾠκειώσατο· ἐπεὶ καὶ [y] τὰ τρίμετρα ἔπη [z] προσηγόρευον. (A.) *Γεγόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταὶ, [a] κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, [b] Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. Διέρχεται δὲ τούτων, ὡς οἷόν τε, [c] καὶ γένος [d] καὶ πατρίδας, καί τινας [e] ἐπὶ μέρους πράξεις.*

ὅπερ λέγονται. Nonnumquam vero voce *ἔπος* ad alia carminum genera denotanda utebantur grammatici. Schol. Aristoph. Thesm. 419. *τοὔπος τοδί] ἀντὶ τοῦ τὸν ἴαμβον τοῦτον. πᾶν γὰρ μέτρον οἱ παλαιοὶ ἔπος ἐκάλουν.* Galenus T. V. p. 457. ed. Basil. *τὸ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν Ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν, Μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.* Legi merentur Diomedes p. 480. Marius Victorinus p. 2493. Plura Santenius ad Terent. Maur. p. 224.

[o] De Phœmonoe vid. Fabricius Bibl. Gr. Lib. I. 25, 4. necnon Santen. ad Terent. Maur. p. 139.

[p] *χρησαμένη* om. Etymol. p. 327, 53. qui pergit, *οἷς ἐπεὶ τὰ πράγματα εἵπετο, ἔπος τὸ ἐκ μέτρων ἐκαλεῖτο. ἢ διὰ τὴν κ.*

[q] Forte leg. *τὸ ἐκ τῶν ἑξαμέτρων*, quod hexametris constat. SYLBURG. *ἐξ μέτρων* conj. Santenius ad Terent. Maur. p. 222.

[r] *τοῦ* om. Etym.

[s] *καὶ ἐκλήθη ἔπος* om. Etym.

[t] *ὁ Ὅμηρος*] *Ὅμηρον* Etym. et mox *Δημοσθένην*. Tum *ᾠκειώσατο* om.

[u] *τὸν ποιητὴν*] *ὁ ποιητὴς* B C.

[x] *ᾠκειώσατο* om. A.H. in textu.

[y] *τὰ* om. B.C. H. marg. R.

[z] *προσηγόρευον*] *προσηγόρευσαν* Etym.

(A.) Vide Excerpta ex Procli opere dum adhuc integrum esset a nobis recusa ad calcem hujus libri.

[a] *κράτιστος*] *κράτιστοι* A.H. in textu.

[b] *Πίσανδρος* deest B.C. H. marg. et R. De Pisandro vide Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 590. IV. p. 265. VIII. p. 63. De Panyasi ibid. I. p. 734. De Antimacho ibid. II. p. 104. Plura dabunt Scaliger ad Catullum p. 99. Pierson. ad Herodian. p. 439.

[c] *ἐστι γένος τε*] *καὶ γένος* A. apud Bekker.

[d] *καὶ πατρίδας* om. B. C. H. marg. et R.

[e] *ἐπιμέτρους* R. edd. Sylburg. et Schott.

4 Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου [f] ΕΠΙΚΟΥ
ΚΥΚΛΟΥ, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθο-
λογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς [g] αὐτῷ καὶ τρεῖς [h] παῖδας
ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς [i] γεννῶσι Κύκλωπας. [k] Δια-
πορεύεται δὲ τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθο- 341
λογούμενα, καὶ εἴ που τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθί-
ζεται. [l] Καὶ περατοῦται [m] ὁ ἐπικὸς κύκλος, ἐκ διαφόρων
ποιητῶν συμπληρούμενος, [n] μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσ-
σέως τῆς εἰς Ἰθάκην· ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [o] Τηλε-
γόνου, ἀγνοοῦντος [p] ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. Λέγει δὲ
ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ
σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς, οὐχ οὕτω διὰ [q] τὴν ἀρετὴν, ὡς
διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. [r] Λέγει
καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσα-
μένων τὸν ἐπικὸν κύκλον.

[f] Vide Fabricii Bibl. Gr. II. 2, 24. T. I. p. 378. ed. Harles. Basilius in Schol. ad Gregor. Naz. MS. Paris 573. fol. 18. Ἐγκύκλιον παίδευσίν φασι καὶ τὴν καθόλου, οἷον γραμματικὴν καὶ ποιητικὴν καὶ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν καὶ μαθηματικὴν, καὶ πᾶσαν ὡς ἔπος εἰπεῖν τέχνην τε καὶ ἐπιστήμην, καθ' ἃς ὥσπερ διά τινος κύκλου δεῖ τὸν σοφὸν περιϊέναι. Φασὶ δὲ καὶ ἰδικῶς ἐγκύκλιον τὴν ποιητικὴν, περὶ ἧς καὶ Πρόκλος ὁ Πλατωνικὸς ἐν μονοβιβλίῳ περὶ κύκλου ἐπικοῦ γράψας, καὶ ποιητῶν διέξεισι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἴδια, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ λογικῇ τί φη τὰ ἔπη κύκλους.

[g] αὐτῷ] αὐτοὶ Heynius post Salmasium ad Solin. p. 595 A.

[h] παῖδας] παῖδας γινώσκουσιν (vel γινόσκουσιν) B.C. H. marg. edd. vett. γεννίσκουσιν Salmas.

[i] γεννῶσι K.] Sic A.H. τρεῖς ἑτέρους ἀποτίκτουσι B.C. edd. vett. Etymol. M. p. 327, 38. Ἐκ τοῦ περὶ χρηστομαθίας Πρόκλου· ὁ μέντοι ἐπικὸς κύκλος ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς μυθολογουμένης Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μίξεως, ἀφ' ἧς Ἑκατοντάχειρες γίνονται.

[k] Διαπορεύεται δὲ τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕ.] διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τά τε ἄλλα τ. Ἕ. B. C. H. marg. edd.

[l] Καὶ περατοῦται] περατοῦται δὲ Etym. ubi om. ὁ ἐπικὸς κύκλος, et mox om. ib. τῆς ἀποβάσεως et τῆς εἰς Ἰθάκην. Pergit deinde, ὧν καὶ ὀνόματα καὶ πατρίδας φησὶν ὁ αὐτός. Σπουδάζεσθαι δὲ τὰ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα, οὐχ οὕτω κ.τ.λ.

[m] Sic A.H. in textu. ὁ ἐπικὸς λόγος σ. ἐ. δ. π. B.C. et al.

[n] Sic A.H. in textu. μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσέως B. C. et al.

[o] Sic H. textu. Τηλέγονος ἀγνοούμενος B.C. et al.

[p] ὡς πατὴρ εἴη om. Bekker. cum A.

[q] τὴν ἀρετὴν] τὴν om. B.C.

[r] Λέγει καὶ τὰ—ποιημάτων. Desunt H. marg. R.B.C. δὲ post λέγει add. Bekker. e MS. Par.

5 (B.) *Λέγει δὲ καὶ περί τινων* [s]ΚΥΠΡΙΩΝ *ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ* [t]*Ἡγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον, δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνῳ, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα* [u]*Κυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ* [x]*τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ·* [y]*μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.*

6 *Τὴν δὲ* ἐλεγείαν *συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ* [z]*πενταμέτρου στίχου· ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις·* [a]*ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. Τὸ γὰρ* θρῆνος [b]ἔλεγον *ἐκάλουν οἱ παλαιοί· καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μέντοι* [c]*γε μεταγενέστεροι* [d]*τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς* [e]*διαφόρους ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι* [f]*τῷ μέτρῳ* [g]*Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον, καὶ* [h]*Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον· ἀλλὰ καὶ τὸν Τηλέφου*

[s] ΚΥΠΡΙ'ΩΝ] Fabricii Bibl. Gr. II. 2. 16. T. I. p. 382. ed. Harles. Schol. ms. in Clementis Al. Protrept. p. 26. *Κύπρια ποιήματα εἰσιν τὰ τοῦ κύκλου, περιέχει δὲ ἁρπαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδηλος, εἷς γάρ ἐστι τῶν κυκλικῶν. Κυκλικοὶ δὲ καλοῦνται ποιηταὶ οἱ τὰ κύκλῳ τῆς Ἰλιάδος ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ μεταγενέστερα ἐξ αὐτῶν τῶν Ὁμηρικῶν συγγράψαντες.*

[t] *Ἡγησίαν* Schott. ex Athen. *Ἡγησῖνον* A.H. *Ἡγήσιον* alii.

[u] Margo H. sic: "In alt. *κύ*-"*πρία* legitur utrobique." *κύπρία* A.

In altero Stephani codice *Κύπρία* scriptum, accentu gemino, in prima pariter et secunda, qua duplicatione alibi quoque notari solent ambigua; et accentus variationem hic probant quæ mox sequuntur. SYLBURG.

[x] *τίθεσθαι* pro *assentiri*, frequens est etiam apud Zosimum. SYLBURG. Tum *ὁ συγγραφεὺς* om. A.

[y] *μηδὲ γὰρ*] *γὰρ* om. C.

[z] *πενταμέτρου στίχου*] *πενταστίχου* Etymol. MS. Dorv.

[a] *ὅθεν—εὐλόγουν*] *καὶ εὐλογεῖσθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ τούτους* Etymol.

[b] *ἔλεγος* H. in marg.

[c] *γε* add. A.

[d] *τοῖς ἐλεγείοις* B.C. *ἐλεγεῖα* A. H. marg.

ib. *τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις*] *ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν αὐτῷ* Etymol.

[e] *διαφόρους*] An *ἀδιαφόρους*? Santen. ad Terent. Maur. p. 318.

[f] *τῷ μέτρῳ*] *τῷ μέτρῳ Ἐλεγείῳ* Bentleius Callim. Fr. LXVI. p. 439. ed. Ernest.

[g] Vide Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 726. IV. p. 468. ed. Harles.

[h] Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 733. ed. Harles.

[i]Φιλητᾶν τὸν Κῷον, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

7 Ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ἴαμβον τάττεσθαι μὲν ἐπὶ λοιδο-
ρίας τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἰαμβίζειν κατά τινα 342
γλῶσσαν λοιδορεῖν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπό τινος Ἰάμβης θεραπαινίδος, Θρᾴττης τὸ γένος. Ταύτην φασὶ, τῆς Δήμητρος ἀνιωμένης ἐπὶ τῇ [k]τῆς θυγατρὸς ἁρπαγῇ, προσελθεῖν [l]περὶ τὸν Ἐλευσῖνα ἐπὶ τῇ νῦν Ἀγελάστῳ καλουμένῃ πέτρᾳ [m]καθημένην, καὶ διὰ τινῶν χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι [n]τὴν θεόν. Ἔοικε δὲ ὁ ἴαμβος τὸ μὲν παλαιὸν ἐπὶ τῶν εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον γραφομένων ὁμοίως λέγεσθαι· ἐπεὶ [o]δέ τινες ἐπλεόνασαν ἐν ταῖς κακολογίαις τὸ μέτρον, ἐκεῖθεν τὸ ἰαμβίζειν εἰς τὸ ὑβρίζειν ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐκπεσεῖν, ὥσπερ ἀπὸ τῶν κωμικῶν τὸ κωμῳδεῖσθαι. Ἰάμβων δὲ ποιηταὶ, [p]Ἀρχίλοχός τε ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ [q]Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Σάμιος· καὶ Ἱππῶναξ ὁ Ἐφέσιος· ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ Γύγου, ὁ δὲ ἐπ' [r]Ἀνανίου τοῦ Μακεδόνος, [s]ὁ δὲ Ἱππῶναξ κατὰ Δαρεῖον ἤκμαζεν.

8 [t]Περὶ δὲ μελικῆς ποιήσεως [u]φησὶν ὡς πολυμερεστάτη τε καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς μεμέρισται θεοῖς, ἃ δὲ ἀνθρώποις, ἃ δὲ εἰς τὰς [x]προσπι-

[i] φίλητα H. marg. et edd. φιλῆτα B.C. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 874. IV. p. 490. ed. Harles.
[k] τῆς θυγατρὸς τῇ ἁρπαγῇ B.C.
[l] ἐπὶ] περὶ A. H. in textu.
[m] καθημένην] καθημένῃ Bekker.
[n] τὴν] τὸν B.C.
[o] δέ] δὴ B.C.
[p] Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 16. T. II. p. 107. ed. Harles.
[q] Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 55. T. II. p. 142. ed. Harles.
[r] Leg. Ἀμύντου ex Eusebii Chronico. SYLBURG. Ἀργαίου Clinton. Fast. Hellen. T. I. p. 179. Adde Brink. in Schneidewini Philol. VI. p. 80.
[s] Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 32. T. II. p. 122. ed. Harles. Ἱππῶναξ δὲ A.H. in textu.
[t] Περὶ δὲ] Leg. Salmasius in Julium Capit. p. 70.
[u] φησὶν] φασὶν B.C.
[x] προσπιπτούσας] προπιπτούσας B.C.

πτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ὝΜΝΟΝ, [y]ΠΡΟΣΌΔΙΟΝ, ΠΑΙᾺΝΑ, ΔΙΘΎΡΑΜΒΟΝ, ΝΌΜΟΝ, ἈΔΩΝΊΔΙΑ, ἸΌΒΑΚΧΟΝ, [z]ὙΠΌΡΧΗΜΑΤΑ· εἰς δὲ ἀνθρώπους, ἘΓΚΏΜΙΑ, [a]ἘΠΙΝΊΚΙΑ, ΣΚΟΛΙᾺ, ἘΡΩΤΙΚᾺ, ἘΠΙΘΑΛΆΜΙΑ, ὙΜΕΝΑΊΟΥΣ, 343 ΣΊΛΛΟΥΣ, ΘΡΉΝΟΥΣ, ἘΠΙΚΉΔΕΙΑ· εἰς θεοὺς δὲ καὶ ἀνθρώπους [b]ΠΑΡΘΕΝΕῖΑ, ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚᾺ, ὈΣΧΟΦΟΡΙΚᾺ, ΕὐΚΤΙΚΆ· ταῦτα γὰρ εἰς θεοὺς γραφόμενα καὶ ἀνθρώπων περιείληφεν ἐπαινούς. Τὰ δὲ εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις, οὐκ ἔστι μὲν εἴδη τῆς μελικῆς, ὑπ' αὐτῶν δὲ τῶν ποιητῶν ἐπικεχείρηται. Τούτων δέ ἐστι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚᾺ, ἘΜΠΟΡΙΚᾺ, ἈΠΟΣΤΟΛΙΚᾺ, ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚᾺ, ΓΕΩΡΓΙΚᾺ, ἘΠΙΣΤΑΛΤΙΚΆ.

9 Καί φησι τὸν ὝΜΝΟΝ μὲν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ [c]ὑπόμνησίν τινα εἶναι, καὶ οἱονεὶ εἰς μνήμην τινὰ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδειν αὐτὰς, ὅπερ ἐστὶ λέγειν. Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς [d]ὑπηρέτας γραφόμενα ὕμνους· διὸ καὶ τὸ [e]προσόδιον καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἴδη πρὸς γένος· καὶ γάρ ἐστιν [f]αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνος προσοδίου, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια.

[y] ΠΡΟΣΩ'ΙΔΙΟΝ] προσόδιον Bekker.

[z] 'ΥΠΟΡΧΗ'ΜΑΤΑ] ὑπεροχήματα B.C.

[a] 'ΕΠΙΝΙ'ΚΙΟΙ. Congruentius ἐπινίκια, vel potius ἐπινίκιον sc. ὕμνον, ut infra. SYLBURG. ἐπίνικοι A. Sylb. marg. Edidi ἐπινίκια. Bekker. legerit ἐπινίκους.

[b] ΠΑΡΗΕ'ΝΙΑ] Dedi παρθενεῖα. Vid. Suid. in v.

[c] H. sic: *ὑπὸ μῶμον τινα εἶναι καὶ τοῦτον εἰς μνήμην ^ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν. *γρ. ὑπόμνησιν τινα ^ οἱονεὶ τινα. Sylburgius in margine sic: "ὑπόμονόν τινα εἶναι, καὶ οἷον εἰς "μν." Et in notis: "In marginali lectione, alter Stephani "codex habet ὑπόμωμον τινα, quæ "scriptura, quoniam contrarium "quendam sensum habet, ego ex "Etymologo ὑπόμονον reposui; "quamquam aptius fortassis ὑπόμνημον." ὑπὸ μῶμον A. Orion Theb. p. 155. Ὕμνος οἷον ὑπόμονός τις ὢν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις.

[d] f. ἐναρέτους, Sylburg. ὑπὲρ ἡμᾶς Bekkerus. Orion Theb. p. 155, 26. πάντα εἰς τοὺς ὑπερέχοντας γραφόμενα ὕμνους ἀπεφαινόμεθα.

[e] προσῴδιον] προσόδιον Bekker. Eumeli προσόδιον ἐς Δῆλον memorat Pausanias IV. 33. Vid. Boeck. Fragm. Pind. T. III. p. 586.

[f] ὕμνους προσῳδίους καὶ ὕμνους ἐγκωμίους καὶ ὕμνους παιᾶνας] Alter

10 Ἐλέγετο δὲ τὸ ΠΡΟΣΟ͂ΔΙΟΝ, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσιέναι ᾔδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος πρὸς κιθάραν ᾔδετο [g]ἑστώτων.

11 Ὁ δὲ ΠΑΙΆΝ ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ [h]προσόδια τινὲς παιᾶνας λέγουσιν.

12 Ὁ δὲ ΔΙΘΎΡΑΜΒΟΣ γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσ- 344
αγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ, ἤτοι διὰ τὸ κατὰ [i]τὴν Νύσαν ἐπ' ἄντρῳ [k]διθύρῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον· ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὑρεθῆναι αὐτόν· ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι, [l]ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ μηροῦ. Εὑρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει· τὸν δὲ ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς Ἀριστοτέλης [m]Ἀρίονά [n]φησιν εἶναι, ὃς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν.

13 Ὁ μέντοι ΝΌΜΟΣ γράφεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ· [o]νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη· ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων, καὶ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾀδόντων τὸν νόμον, Χρυσόθεμις

Stephani codex habet, αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, Ὕμνος προσῳδίου, Ὕμνος ἐγκωμίου, Ὕμνος παιᾶνος, absolute scilicet positis titulis. Προσῴδιον autem etsi unanimi consensu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσόδιον per omicron scripsisse innuit etymologia quæ mox sequitur. SYLBURG. Orion habet ὕμνος προσῳδιῶν, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος.

[g] ἑστῶσαν A.H. in textu.

[h] προσῴδια] Vid. G. Cuperi Obs. I. 1. p. 5.

[i] τὴν Νύσαν] τὴν om. B.C.

[k] διθυράμβῳ] διθύρῳ Etymol. M. p. 274, 45.

[l] ἅπαξ—καὶ δεύτερον] ἅπαξ μὲν—δεύτερον δὲ A.H.

[m] Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 16. β. T. II. p. 110. ed. Harles.
ib. Ἀρίωνα] Ἀρίονα Bekker.

[n] λέγει] φησὶν εἶναι A. Sylb. marg.

[o] A.B.C. H. in textu, νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· νόμιμος δὲ ἐκλήθη.
Pro νόμιμος alibi legitur νόμιος, cujus vocabuli varias rationes e Græcis pariter et Latinis auctoribus affert Giraldus in Deorum historia. SYLBURG.

[p]ὁ Κρης πρῶτος [q]στολῇ χρησάμενος ἐκπρεπεῖ, καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν εἰς μίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, μόνος ᾖσε νόμον, [r]καὶ εὐδοκιμήσαντος αὐτοῦ διαμένει ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίσματος. Δοκεῖ δὲ [s]Τέρπανδρος μὲν [t]πρῶτος τελειῶσαι τόν νόμον, [u]ἡρώῳ μέτρῳ χρησάμενος· ἔπειτα Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος οὐκ ὀλίγα συναυξῆσαι, αὐτὸς καὶ ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς γενόμενος. [x]Φρύνις δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἐκαινοτόμησεν αὐτόν· τό τε γὰρ ἑξάμετρον τῷ λελυμένῳ συνῆψε, καὶ χορδαῖς [y]τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο. [z]Τιμόθεος δὲ ὕστερον εἰς τὴν νῦν [a]αὐτὸν ἤγαγε τάξιν.

14 [b]Ἔστιν οὖν ὁ μὲν διθύραμβος κεκινημένος, καὶ πολὺ 345 τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἐμφαίνων, εἰς πάθη κατασκευαζόμενος τὰ μάλιστα οἰκεῖα [c]τῷ θεῷ, καὶ σεσόβηται μὲν καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, καὶ [d]ἁπλουστέραις κέχρηται ταῖς λέξεσιν· ὁ δὲ νόμος τοὐναντίον διὰ τῶν [e]θεῶν ἀνεῖται τεταγμένως καὶ μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ἀνεῖται, καὶ [f]διπλασίαις ταῖς λέξεσι κέχρηται. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκείαις ἑκάτερος χρῆται· ὁ [g]μὲν γὰρ [h]τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται, ὁ

[p] ὁ Κρής] ὁ om. Bekker.

[q] στολῇ] στολὴν B.

[r] εὐδοκιμήσαντος δὲ] καὶ εὐδοκιμήσαντος A.H.

[s] Fabric. B. G. T. I. p. 292. II. p. 158. ed. Harles.

[t] πρῶτος om. B.

[u] ἡρώῳ μέτρῳ] ἡρώων μέτρων B.C.

[x] Fabric. B. G. T. II. p. 134. ed. Harles. Φρύνης B.

[y] πλείοσιν τῶν ἕπτα B.C.

[z] Vide Fabric. B. G. T. II. p. 158. ed. Harles. Tyrwhittum, Twiningium, et Hermannum ad Aristot. Poet. cap. 2.

[a] αὐτὸν add. A.H.

[b] ἔστι δὲ] ἔστιν οὖν A. H. in textu.

[c] τῷ θεῷ A.H. textu. τοῦ θεοῦ marg.

[d] ἁπλουστέρως omisso statim δὲ A.H.

[e] θεῶν deest H. marg. θεῶν alter Stephani codex agnoscit, alter pro eo vacuum habet spatium, [sic B.C.] ut et Schotti editio: Schottus ipse legit ἠθῶν, ut supra. SYLBURG.

[f] διπλασίοις A.H.

[g] μὲν γὰρ] γὰρ om. B.C.

[h] Etsi cum masc. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον subaudiri potest ῥυθμόν: fortassis tamen rectius

νόμος δὲ, τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν Λυδίῳ. Ἔοικε δὲ [i]ὁ μὲν διθύραμβος ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς ἀγροὺς παιδιᾶς καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὑρεθῆναι, ὁ δὲ νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ παιᾶνος ῥυῆναι· ὁ μὲν γάρ ἐστι κοινότερος, εἰς κακῶν παραίτησιν γεγραμμένος, ὁ δὲ ἰδίως εἰς [k]Ἀπόλλωνα· ὅθεν τὸ μὲν ἐνθουσιῶδες οὐκ ἔχει, ὡς ὁ διθύραμβος. Ἐκεῖ μὲν γὰρ [l]μέθαι καὶ παιδιαὶ, ἐνταῦθα δὲ ἱκετεῖαι καὶ πολλὴ τάξις· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ [m]θεὸς ἐν τάξει καὶ [n]συστήματι κατεσταλμένῃ περιέρχεται τὸν κρουσμόν.

15 [o]Ἀδωνίδια δὲ λέγεται, τὰ εἰς Ἄδωνιν ἀναφερόμενα.

16 Ἤιδετο δὲ ὁ ἰόβακχος ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι.

17 [p]Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Εὑρετὰς δὲ τούτων [q]λέγουσιν οἱ μὲν Κουρῆτας, οἱ δὲ Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως· ὅθεν καὶ Πυρρίχην [r]εἶδός τι ὀρχήσεως λέγουσιν.

18 Ὁ δὲ [s]ἐπίνικος ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς 346 [t]προτεροῦσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο.

19 Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο [u]παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Σκο-

fœm. gen. legemus τὴν Φ. subaudito e præcedentibus ἁρμονίας vocabulo. SYLBURG.

[i] ὁ μὲν] μὲν om. B.C.

[k] Ἀπόλλω] Ἀπόλλωνα A. H. textu.

[l] μέθη κ. παιδιὰ] μέθαι καὶ παιδιαὶ A,H. textu.

[m] ὁ θεὸς deest B.C.H. marg.

[n] Hermannus ad Aristot. Poet. p. 90. legit σχήματι κατεσταλμένῳ *modesto ornatu.*

[o] ἈΔΩΝΙ'ΔΕΙΑ Bentleius ad Horatii Serm. I. iii. 7.

[p] ὙΠΟ'ΡΧΗΜΑ] De h. l. vide Salmas. ad Flav. Vopisc. p. 498.

[q] λέγουσιν A.H. φασὶν al.

[r] τι εἶδος] εἶδός τι A.H.

[s] ἘΠΙΝΙ'ΚΙΟΣ] ἐπίνικος A. H. textu.

[t] πρωτεύουσιν] προτεροῦσιν H. textu.

[u] παρὰ] Sic A.H. Alii περί.

λιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ, ὡς ἐνίοις [x] ἔδοξε, κατὰ ἀντίφρασιν· [y] τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ἐπίπαν, τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν [z] μεταβάλλει τὸ εὔφημον· [a] ἀλλὰ διὰ τὸ προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων καὶ παρειμένων οἴνῳ τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς [b] συγκόπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς. Ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον.

20 *Τὰ δὲ* ἐρωτικὰ *δῆλον ὅτι γυναικῶν καὶ παίδων καὶ παρθένων ἐρωτικὰς ᾄδει περιστάσεις.*

21 *Καὶ τὰ* ἐπιθαλάμια *δὲ τοῖς ἄρτι θαλαμευομένοις ἅμα οἱ ἠΐθεοι καὶ αἱ παρθένοι ἐπὶ τῶν θαλάμων ᾖδον.*

22 Ὑμέναιον *δὲ ἐν γάμοις ᾄδεσθαί [c] φησι, κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρας, ὅν φασι γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ, κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ Ὑμεναίου· τοῦτον γάρ φησι [d] ποτὲ διώξαντα ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικὰς λῃστῶν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι βίου [e] τινὰ εὐτυχοῦς προαναφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεύ-* 347 *χεσθαι τοῖς [f] συνιοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτῳ, οἷον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους, ἀεὶ ὁμόσε [g] ναίοντας.*

23 *Ὁ δὲ* Σίλλος *λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς [h] πεφεισμένως ἀνθρώπων ἔχει.*

[x] *ἤρεσε*] *ἔδοξε* A.B.C.H.
[y] *τὰ κ. ἀντίφρασιν* delet H. marg. et om. B.C.
[z] *μεταλαμβάνει*] *μεταβάλλει* A.H.
[a] *ἀλλὰ* om. B.C. Mox *ἤδη* A. pro *οἴνῳ*.
[b] *συγκόπτεσθαι*] *συγκύπτεσθαι* Schottus in marg.
[c] *φασι* Bekker.
[d] *ποτὲ* om. B.C.
[e] *τινὸς*] *τινὰ* A.H.
[f] *συνοῦσι*] *συνιοῦσι* A.H.
[g] *μένοντας*] *ναίοντας* A.H. textu.
[h] *πεφασμένως*] *πεφεισμένως* A.B.C.H. cum Etymolog. M. p. 713, 13.

24 Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρῆνος· ὅτι τὸ μὲν ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος [i]προκειμένου, λέγεται· ὁ δὲ ΘΡΗΝΟΣ οὐ περιγράφεται χρόνῳ.

25 Τὰ δὲ λεγόμενα ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο· οἷς καὶ τὰ ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ὡς εἰς γένος, πίπτει· δάφνας γὰρ [k]ἐν Βοιωτίᾳ δι' [l]ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνουν αὐτὸν [m]διὰ χοροῦ παρθένων. Καὶ ἡ αἰτία· τῶν [n]Αἰολέων ὅσοι κατῴκουν Ἄρνην καὶ τὰ [o]ταύτῃ χωρία, κατὰ χρησμὸν ἀναστάντες ἐκεῖθεν καὶ προσκαθεζόμενοι Θήβας ἐπόρθουν [p]προκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν. [q]Κοινῆς ἀμφοῖν ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης ἀνοχὰς ἔθεντο, καὶ δάφνας [r]τεμόντες, οἱ μὲν ἐξ Ἑλικῶνος, οἱ δὲ ἐγγὺς τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ, ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος, ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινὰ πανοπλίαν αὐτῷ διδόναι, καὶ εὐχὰς ποιεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι δαφνηφοροῦντας διὰ ἐνναετηρίδος [s]προστάττειν· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπιθέμενος κρατεῖ τῶν πολεμίων· καὶ αὐτός τε τὴν δαφνηφορίαν ἐτέλει, καὶ τὸ 348 ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. Ἡ δὲ δαφνηφορία· ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις [t]καὶ ποικίλοις ἄνθεσι, καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῆ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου, περιθέντες [u]ἐλάσσονα τῆς ἐπ' [x]ἄκρου σφαίρας,

[i] προκειμένου A. H. in textu. κειμένου B.C. H. in marg.

[k] ἐν Βοιωτίᾳ desunt H. marg. ut mox διὰ χοροῦ παρθένων. Paullo supra edendum curavi παρθενεῖα. Conf. Arist. Av. 920.

[l] ἐννεαετηρίδος A. et infra. ἐνναεταιρίδος B.C.

[m] διὰ χοροῦ παρθένων om. B.C.

[n] Sic A.H. ἐῴων B.C. H. in marg.

[o] ταύτῃ] Sic A. et H. cum ταύτης suprascripto. ταύτης B.C.

[p] προκατεχομένας A. H. textu. προσκαθεζομένας B.C. H. in marg.

[q] Κοινῶς] κοινῆς B.C.

[r] τεμόντες B.C. H. marg. τέμνοντες A.

[s] προστάττειν post ἐνναετηρίδος A. H. post ποιεῖσθαι al.

[t] καὶ om. B.C.

[u] Sic A. H. in textu. ἐλάσσονας τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου B.C. H. in marg.

[x] ἄκρου] ἄκρῳ A.

καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα· τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῷ. Βούλεται δ' αὐτοῖς ἡ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν· ἡ δὲ ὑποκειμένη, τὴν σελήνην· τὰ δὲ προσηρτημένα τῶν σφαιρίων ἄστρα τε καὶ ἀστέρας· τὰ δέ γε στέμματα, τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξε´ ποιοῦσιν αὐτά. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής· καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ [y] κωπὼ καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἑπόμενος τῆς δάφνης ἐφάπτεται, τὰς μὲν κόμας [yy] καθειμένος χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδήρη ἐστολισμένος, [z] ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων· παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος [a] Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου.

26 *Τὸ δὲ* ΤΡΙΠΟΔΗΦΟΡΙΚῸΝ *μέλος τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο. Ἔσχε δὲ καὶ τοῦτο αἰτίαν τοιαύτην. Πελασγῶν τινὲς Πάνακτον τῆς Βοιωτίας ἐπόρθουν· Θηβαῖοι δὲ ἤμυνον, καὶ πέμψαντες εἰς Δω-* 349
δώνην περὶ τῆς τοῦ πολέμου νίκης ἐχρῶντο· χρησμὸς δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν, ὡς, εἰ μέγιστον ἀσέβημα

[y] *κοπὼ* H. *κόπω* [sic A. pr.] non satis clare legebatur in altero Stephani codice; nec *κωπὼ*, quod in altero est, evidentem habet nominis rationem. SYLBURG.

[yy] *καθειμένος* A. *καθειμένας* edd.

[z] *ἐπικρατίδας* A.H. textu.

[a] *ἰσυνίου καὶ χαλαζίου* H. *ἰσμινίου καὶ γαλεξίου* B.C. Ismenii Apollinis meminit etiam Giraldus in Deorum historia: sed *γαλαξίου*, sive *χαλαζίου* [sic A.] nulla ibi mentio; quamquam illud, a lacteo candore: hoc a grandinis immissione tribui ei potuit. Nam ut lacteum candorem, ita et grandines interdum spargit: et *ἑκηβόλος* atque *ἑκατηβελέτης* cum aliis, tum hac ipsa de causa dictus videri potest. SYLBURG. Hesychius, *Γαλάξια, ἑορτὴ ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν. ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐν γάλακτι.* Hoc festum Apollinis *τοῦ γαλαξίου* fuisse opinatur Meursius Gr. Feriat. p. 68. Sed frustra; ut ex MS. Rhet. apud Ruhnken. in Auctar. ad Hesych. abunde liquet. *Γαλάξια· ἑορτὴ Ἀθήνησι* ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ *ἀγομένη.*

ἀσεβήσουσι, νικήσουσιν. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀσεβημάτων εἶναι μέγιστον [b]τὸ τὴν χρησμῳδήσασαν αὐτοῖς τὸν χρησμὸν ἀνελεῖν· καὶ ἀνεῖλον. Αἱ δὲ περὶ τὸ τέμενος συνιέρειαι δίκην λαβεῖν ἀπήτουν τοῦ φόνου τοὺς Θηβαίους. Θηβαῖοι δὲ οὐκ ἐπιτρέπουσι γυναιξὶ μόναις τὴν περὶ αὐτῶν [c]δίκην· κοινῆς δὲ κρίσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γεγενημένης, καὶ τῶν ἀνδρῶν λευκὰς αὐτοῖς ἐπενεγκόντων ψήφους, ἀπέφυγον οἱ Θηβαῖοι· ὕστερον [d]δὲ ἐπιγνόντες αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ προστασσόμενον, βαστάσαντες τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἱερῶν [e]τριπόδων ἕνα, καὶ κατακαλύψαντες, ὡς ἱερόσυλοι, ἀνέπεμψαν εἰς Δωδώνην· εὐπραγήσαντες δὲ ἐξ ἐκείνου, τοῦ λοιποῦ τὴν πρᾶξιν ἑορτὴν ἐποίουν.

27 [f]Ὠσχοφορικὰ δὲ μέλη παρὰ Ἀθηναίοις ᾔδετο· τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, [g]κλῆμα ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων, (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὦσχην, ἀφ᾽ οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία,) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασὶ πρῶτον τοῦ ἔργου· ἐπεὶ γὰρ ἑκούσιος ὑποστὰς [h]τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν ἀπήλλαξε τὴν πατρίδα τῆς κατὰ τὸν δασμὸν συμφορᾶς, χαριστήρια ἀποδιδοὺς Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἳ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὴν Δίαν 350 ἐπεφάνησαν, ἔπραττε τοῦτο δυσὶ νεανίαις ἐσκιατραφημένοις χρησάμενος πρὸς τὴν ἱερουργίαν ὑπηρέταις. Ἦν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ παραπομπὴ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἱεροῦ εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς [i]Σκιράδος τέμενος. Εἵπετο δὲ τοῖς νεανίαις ὁ χορὸς, καὶ ᾖδε τὰ μέλη· ἐξ ἑκάστης

[b] τὸ τὴν χ. α. om. B.C. H. marg.
[c] δίκην ἀξιοῦν A.H. sed deest H. marg.
[d] δὲ om. B.
[e] τριπόδων] Sic A.H. al. τρίποδα.
[f] ’ΩΣΧΟΦΟΡΙΚΑ’ A.H. et mox ὤσχην.
[g] κλῆμα] κλήματα B.C. κλῆμά τε —μεστὸν Meursius Gr. Fer. p. 220.
[h] τὸν] τῶν C.
[i] κειριάδος H. in textu. κειράδος A. Ἀθηνᾶν Σκιράδα Harpocrat. v. Σκίρον.

δὲ φυλῆς ἔφηβοι διημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους δρόμῳ· καὶ τούτων ὁ πρότερος ἐγεύετο ἐκ τῆς πενταπλῆς λεγομένης φιάλης, ἣ συνεκιρνᾶτο ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ, καὶ μέλιτι, καὶ τυρῷ, καὶ ἀλφίτοις.

28 Εὐκτικὰ δὲ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι.

29 Πραγματικὰ δὲ, ἃ τινῶν περιεῖχε πράξεις.

30 Ἐμπορικὰ δὲ, ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ [k]ἐμπορείας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη.

31 [l]Ἀποστολικὰ δὲ, ὅσα [m]διαπεμπόμενοι πρός τινας ἐποίουν.

32 Τὰ δὲ γνωμολογικὰ δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει.

33 Καὶ τὰ γεωργικὰ δὲ, χώρας καὶ φυτῶν καιροὺς καὶ [n]ἐπιμελείας.

34 Καὶ τὰ ἐπισταλτικὰ δὲ, ὅσα κατ' ἐντολὰς πρός τινας ποιοῦντες [o]διέπεμπον.

[p]Οἱ δὲ δύο λόγοι τῆς Πρόκλου γραμματικῆς χρηστομαθίας ἐν [q]τούτοις.

[k] ἐμπορίας] ἐμπορείας A.H.

[l] καὶ ἀποστ. B.C.

[m] διαπεμπόμενα H. marg. B.C.

[n] Post ἐπιμελείας subaudiendum ἔχει, aut aliud hujusmodi verbum. SYLBURG. ἐπιμελεία B.C.

[o] Sic H. textu. ἐξέπεμπον marg. B.C.

[p] οἱ δὲ] οἱ μὲν B.C.

[q] Post clausulam hujus ἐκλογῆς in altero Stephani codice nihil vacabat; in altero vacabat pagina integra; deinde sequebatur, Ἀνεγνώσθη τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου. Imperfectam sane hanc ἐκλογὴν esse id declarat, quod cum Procli χρηστομαθία γραμματικὴ in quatuor λόγους divisa dicatur initio, hic duorum dumtaxat summa exposita esse perhibetur. Nisi forte pro δύο Photius scripsit δὴ, *ergo*. SYLBURG.

IN PROCLUM
ANNOTATIONES.

P. 341, 3. Ἀνεγνώσθη *lectum est*, vel ἀνεγνώσθησαν *lecta sunt*. Sic de singulis a se cum judicio lectis Photius Constantinop. ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν ἀνεγνωσμένων αὐτῷ βιβλίων loquitur, ut oculato testi fides habeatur. Nec enim ex aliorum sermone, vel obiter, et tanquam per transennam inspecto opere, de toto opere judicium sibi ferendum existimabat, sed a capite ad calcem perlecto, libere judicat censor et criticus gravissimus, summi et ingenii et judicii de scriptoribus ducentis amplius et septuaginta *Philologis*, *Poëtis*, *Historicis*, *Oratoribus*, *Philosophis*, et *Theologis*, qui maximam partem, temporumne injuria an majorum incuria, perierunt: et quidem de styli charactere, scriptorum numero, et titulis: quæ γνήσια, quæ ψευδεπίγραφα: quid laude, et imitatione, quid contra vituperatione dignum in singulis deprehendisset, sine fuco et odio, more majorum enumerat: denique qua quisque tempestate floruerit, cæteraque (longum esset enim ire per singula) audacter dijudicat. *Bibliothecam* autem inscripsisse putant exemplo Diodori Siculi, de quo in Præf. Plinius major, et Agellius in extremo Noctium Attic. Tertullianus in Apologet. et Eusebius de Præp. Evang. Apollodori item Atheniensis exemplo, cujus extat *Deorum Bibliotheca*. SCHOTT.

Ibid. Χρηστομαθίας] *Electa* verti: nam et *Electorum* commentarios 160 reliquit Plinius major Plinio sororis F. ut ipse ait Lib. iii. Ep. 5. et *Laudabilia* potius reddidi, quam *Epitomen* vel *utilem doctrinam*: ne erres. Χρηστὰ enim et χρήσιμα erant in scriptoribus loca non oscitanter legenda, quod utilia essent, quæ et X figura, decussatim scripta, notabantur. Latini *Lau-*

dabilia vocabant, et his singulis LL. hoc est *Locus Laudabilis,* ut Valer. Probus ait, designabant. Contra, quæ culpanda, damnandave videbantur, Græci ferali litera Θ, et utrinque obelo fodiebant, quod ὀβελίζειν erat; ut monuit vir doctissimus Pet. Pithoeus Lib. ii. Adversariorum subsecivorum c. 3. et in M. Varronem de Re Rustica Pet. Victorius, se L literam, vel τὸ *laudabilia* in vett. libris persæpe reperisse; quæ et Jos. Scaliger argute explanavit (ad Varron. p. 210. ed. H. Steph. 1581.) et ad Laertium (III. 66.) Is. Casaubonus, ac denique in Polymathia Joannes a Wouwere, Belga. SCHOTT.

Ibid. Φωτίου] Nomen hoc semel iterumque ex nominis affinitate apud sæculum prius in Photini hæretici degenerarat, librariorum vitio, cum Photii reponendum sit, in Gratiano c. 1. et 2. 63. distinct. SCHOTT.

Ibid. Χρηστομαθία] Ut Epitoma Strabonis est Χρηστομαθία ἐκ τοῦ Στράβωνος, id est, *Loci laudabiles ex Strabonis Geographicis collecti;* sic quatuor hi libri Procli inscribuntur Χρηστομαθία Γραμματικῆς Πρόκλου, hoc est, *Selecta aurea a Proclo ex Grammaticis.* Nam quod Grammaticorum fuerit illa disputatio de generibus poëmatum, unus Diomedes testis erit ἀξιόπιστος, qui tertium librum suarum Institutionum Grammaticarum magna ex parte ex eo consumpsit. His accessit opera Photii, qui ex illis Grammaticorum selectis a Proclo hæc ipse quoque seposuit. Fuerat autem Proclus studiosissimus τῶν Ἐπιτομῶν, ut ejus auditor, et in professione Platonicæ scholæ successor, Marinus Neapolitanus in ejus vita observavit. Nec mirum: didicerat enim a puero studiosissime Mathematicas apud Heronem, quæ contentæ suo pulvere erudito τὰ περιττὰ repudiant: et Hero ipse, ut ex ejus monumentis apparet, brevitatis fuit amantissimus. Hinc illa Procli στοιχείωσις admirabilis Theologiæ Platonicæ, qua nihil brevius, nihil in eo genere perfectius. Simillima huic et illa ejusdem, quæ vulgo circumfertur, et a Themistio primo de Anima (p. 68, 14. ed. Ald.) videtur citari, σύνοψις τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει, μαθηματικωτέρα tamen: qua nil aptius ad librum VI. Physicorum Aristotelis, et alia ejusdem de motu theoremata plane percipienda, et memoriter retinenda: quin et ad omnes scientias certo cognoscendas et firmiter memoria conservandas nulla epitomæ ratio accuratior, nec sensibus Aristotelis intimis congruentior. Sed hæc alibi copiosius. De generibus

poëmatum Aristoteles et Horatius vulgo noti, præter *Diomedem cujus supra meminimus. Nam illa Tulliana initio præfationis, quam adhibuit orationibus Demosthenis et Æschinis a se conversis, exilia sunt, neque satis integra: plura Fabius Quinctilianus libro X. multo plura Donatus aut quicunque ille interpres Terentio prælucet. Ex Græcis posterioribus aliqua ἐν τοῖς προλεγομένοις Scholiorum ad poëtas; omnium tamen copiosissime Tzetzes in Lycophronem. Hephæstio alia genera poëmatum persecutus est, quæ ad metricam spectant. Satis præfati pergamus ad Proclum. NUNNES.

* [Operæ pretium existimavi locum Diomedis integrum, etsi in nonnullis aperte mendosum, oculis lectorum subjicere.

De poëmatibus.

Poëmatis genera sunt tria. Aut enim activum est vel imitativum, quod Græci δραματικὸν *vel* μιμητικόν: *aut enarrativum vel enunciativum, quod Græci* ἐξηγητικὸν *vel* [a] ἀπαγγελτικὸν *dicunt: aut commune vel mixtum, quod Græci* κοινὸν *vel* μικτὸν *appellant.* Δραματικὸν *vel activum est, in quo personæ agunt solæ, sine* [b] *ullius poëtæ interlocutione, ut se habent tragicæ* [c] *et comicæ fabulæ; quo genere* [d] *scripta est prima Bucolicon, et ea cujus initium est,*

Quo te Mœri pedes?

'Εξηγητικὸν *est vel enarrativum, in quo poëta ipse loquitur, sine personæ ullius interlocutione, ut se habent tres Georgici, et prima pars quarti: item* [e] *Lucretiana carmina, et cætera his similia.* Κοινὸν *vel* [f] μικτὸν *est, in quo poëta ipse loquitur, et personæ loquentes introducuntur, ut est scripta Ilias* [c] *et Odyssea tota Homeri,* [g] *et Æneis Virgilii, et cætera his similia.*

De generibus poëmatos dramatici vel activi.

Poëmatos [h] *dramatici vel activi genera sunt quatuor: apud Græcos, tragica, comica, satyrica, mimica: apud Romanos, prætextata, tabernaria, Atellana, planipes.*

Exegetici vel enarrativi species sunt tres, angeltice, historice, didascalice. Angeltice est, qua sententiæ scribuntur, ut est The-

[a] ἀπολογητικὸν Med.
[b] *ulla* Med. *ullius* Putsch.
[c] *vel* Med.
[d] *scripta est Bucolicon ea* Med.
[e] *Lucretica* Med.
[f] *Commune* Med.
[g] *Vel activi et exegetici vel enarrativi.* Med. pro Putschianis *et Æneis—similia.*
[h] *Grammatici* Med.

ognidis liber: item [i]*chriæ. Historice est, qua narrationes et genealogiæ componuntur, ut est* [k]*Hesiodi* Γυναικῶν κατάλογος, *et similia. Didascalice est, qua comprehenditur philosophia,* [l]*ut libri Varronis Empedoclis et Lucretii, item astrologia, ut* Φαινόμενα *Arati et Ciceronis, et Georgica Virgilii, et his similia.*

De specie poëmatos communis.

Κοινοῦ *vel communis poëmatos species prima est heroica, ut est Iliados et Æneidos: secunda lyrica, ut est Archilochi et* [m]*Horatii.*

Epos dicitur Græce [n]*carmine hexametro divinarum rerum et heroicarum humanarumque comprehensio; quod a Græcis ita definitum est:* [o]ἔπος ἐστὶν ἐμπεριοχὴ θείων καὶ ἡρωικῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· *Latine paulo* [p]*communius Carmen auditur. Epos* [q]*Latinum primus digne scripsit* [r]*is, qui* [s]*res Romanorum decem et octo complexus est libris, qui et Annales* [t]*inscribuntur, quod singulorum fere annorum actus contineant, sicut* [u]*publici annales, quos pontifices scribæque conficiunt de Romanis,* [x]*quod Romanorum res gestas declarant. Epos autem appellatur, ut Græcis placet,* παρὰ τὸ ἕπεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ἑξῆς [y]μέρη τοῖς πρώτοις. *Præcipue vero hexameter versus Epos dicitur, quoniam quidem hoc versu verba responsi in mutuam, ut sic dixerim, consequentiam primus Deus vates comprehendit, unde postea abusive verbum, et solutæ orationis ipsa scriptura consequens, ab aliis Epos dictum.*

Ῥαψῳδία *dicitur Græce* ποιήσεως [z]μέρος, *aliqua particula discreta atque divulsa; dicta* παρὰ τὸ ῥάπτειν, *quod versus in unum volumen velut* [a]*consuantur et comprehendantur, vel quod olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum ba-*

[i] deest Med.
[k] *Theogonia* Med.
[l] Voces *ut libri Varronis* ex Med.
[m] h. l. addit Med. *poematos characteres sunt quatuor.*
[n] *carmen oxametron* Med.
[o] Corrupte Med. νεπριοχηθειωη κοι ηρωικωη.
[p] *communis* Med.
[q] *Latine* Med.
[r] scil. *Ennius.*
[s] *Romanorum gesta* Med.
[t] *scribuntur* Med.
[u] *puta* Med.
[x] *quidem* Med.
[y] Ita Scaliger. Putsch. μέτροις. Totus locus in Med. sic: παρα το επω το λεγω. *Proprie enim* επος *est* εμμετρος λογος *vel* ακλουεω. *Præcipue vero hexameter versus epos dicitur, quoniam hoc versu verba respondent mutuo, ut sic dixerim.* Deinde exhibet *Poematos characteres —fluminis alveo—*quæ exhibemus paullo infra ex Putschio.
[z] om. Med.
[a] *consumantur* Med.

culo, id est virga, pronunciabant, qui ab eodem Homero dicti sunt Homeristæ.

Poëmatos characteres sunt hi, μακρὸς, βραχὺς, μέσος, ἀνθηρός. Μακρὸς [b]*est,* [c]*ut apud Virgilium cum* [d]*narratione character, ut in* [e]*undecimo ubi de Camilla facit narrationem sic:*

Pulsus ob invidiam regno viresque superbas.

Aut ut se habent secundi et tertii libri. Βραχὺς *est ut in quinto, ubi de Ganymede strictim narrat sic:*

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit,
Intextusque puer frondosa regius Ida
Veloces jaculo cervos cursuque fatigat.

Μέσος *est, ut in primo,*

Huic conjunx Sichæus erat ditissimus agri
Phœnicum, et magno miseræ dilectus amore.

Est enim castigata narratio, sic tamen ut omnia complexa sit.

Ἀνθηρὸς, *ut in septimo, ubi amœnitatem luci ac fluminis describendo facit narrationem sic:*

Hunc inter fluvio Tyberinus amœno
Vorticibus rapidis et multa flavus arena
In mare prorumpit, variæ circumque supraque
Assuetæ ripis volucres et fluminis alveo
Æthera mulcebant cantu, lucoque sonabant.

De poëmatis generibus.

Elegia est carmen compositum, hexametro versu pentametroque [f]*ad invicem positis: ut,*

Divitias alius fulvo sibi congerat auro,
Et teneat culti jugera [g]multa soli.

Quod genus carminis præcipue scripserunt apud Romanos Propertius et Tibullus et Gallus, imitati Græcos Callimachum et Euphorionem. Elegia autem dicta, sive παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνειῶτας (*fere enim defunctorum laudes hoc carmine* [h]*comprehendebantur*) *sive* ἀπὸ τοῦ ἐλέους, *id est, miseratione, quod* [i]θρήνους *Græci seu* ἐλεγεῖα *isto metro scriptitaverunt. Cui opinioni consentire videtur Horatius, qui ad Albium Tibullum elegiarum*

[b] om. Med.
[c] *cum* Med.
[d] tres voces om. Med.
[e] *decimo de Camilla* Med.
[f] Sic Med. *alternis vicem* Putsch.
[g] *magna* Med.
[h] *comprehendebant* Med.
[i] *tyrenus Græcique* ἐλεγείας Med. θρήνους *Græci aea eia* Putsch.

auctorem scribens, ab ea, quam diximus, miseratione, elegos miserabiles *dicit, hoc modo:*

Neu miserabiles
Decantes elegos.

Apud Romanos autem id carmen, quod cum lamentatione extremum atque ultimum mortuo accinitur, Nenia dicitur, [k]παρὰ τὸ νείατον, *id est* ἔσχατον: [l]*unde et in chordis* [m]*extremus nervus appellatus est* νήτη. [n]*Nam et elegia extrema mortuo accinebatur, sicuti nenia, ideoque ab eodem elegia videtur tractum cognominari, quod mortuis vel morituris adscribitur novissimum.*

Iambicum est carmen maledicum, plerunque trimetro versu et epodo sequente compositum: ut,

Mala soluta navis exit alite,
Ferens olentem Mævium.

Appellatum est autem παρὰ τὸ ἰαμβίζειν, *quod est maledicere. Cujus carminis præcipui scriptores apud Græcos Archilochus et Hipponax, apud Romanos Lucilius, et Catullus, et Horatius, et Bibaculus.*

[o]*Epodi dicuntur versus quolibet modo scripti, et sequenteis clausulas habentes particularum, quales sunt* [o]*epodi Horatii, in quibus singulis versibus singulæ clausulæ adjiciuntur, ut,*

Nox erat, et cælo fulgebat luna sereno

deinde,

Inter minora sidera.

et,

Altera jam teritur bellis civilibus ætas

deinde,

Suis et ipsa Roma viribus ruit.

et quicunque sunt similes. Dicti autem [o]*epodi* συνεκδοχικῶς *a partibus versuum, quæ legitimis et integris versibus* ἐπᾴδονται, *id est, accinuntur.*

[p]*Satyra dicitur carmen apud Romanos, nunc quidem maledicum, et ad carpenda hominum vitia archææ comœdiæ charactere compositum, quale scripserunt Lucilius et Horatius et Persius. Et olim carmen, quod ex variis poëmatibus constabat, satyra vocabatur, quale scripserunt Pacuvius et Ennius. Satyra*

[k] παρατονητον τοεσχατον Med.
[l] om. Med.
[m] *extremis* Med.
[n] desunt Med. *Nam et—eodem.*

[o] *Epodos* Med. in eodem mox desunt *Deinde—ætas.*
[p] *Satyra est carmen apud Romanos, nunc quidem apud Græcos* Med.

autem dicta, sive a Satyris, quod similiter in hoc carmine ridiculæ res pudendæque dicuntur, quæ velut a Satyris proferuntur et fiunt: sive a satyra lance, quæ referta variis multisque primitiis [q]*in sacro apud priscos diis inferebatur, et a copia ac saturitate rei satura vocabatur; cujus generis lancium et Virgilius in Georgicis meminit, cum hoc modo dicit,*

Lancibus et pandis fumantia reddimus exta.

et,

Lancesque et liba feremus

sive a quodam genere farciminis, quod multis rebus refertum [r]*satyram dicit Varro vocitatum. Est autem hoc positum in II. libro Plautinarum quæstionum:* Satyra est [s]uva passa et polenta et nuclei pinei ex mulso consparsi. *Ad hæc alii addunt et de malo punico grana. Alii autem dictam putant a lege satyra, quæ uno rogatu multa simul comprehendat, quod scilicet et satyra carmina multa simul et poëmata comprehenduntur, cujus satyræ legis Lucilius meminit in primo,*

Per satyram ædilem factum, qui legibu' solvat.

et Sallustius in Jugurtha, Deinde quasi per satyram sententiis exquisitis in deditionem accipitur.

Bucolica dicuntur poëmata [t]*secundum carmen pastorale composita. Instituta autem sunt, sicut quidam putant, in Laconia, vel, ut alii, in Sicilia. Nam inter Lacedæmonios et Siculos diversa fuit conditio. Sed* [u]*quod ad Laconas pertinet, hæc eorum fuit origo. Quo tempore adventante Xerxe in Græciam, omnes, deserta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diversas partes fugisse creduntur, et cum virgines timore laterent, ex hoc evenisse, ut eo die, quo solitus erat chorus virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, nemo ad solenne sacrificium inveniretur. Tunc itaque pastores ex rure in urbem convenerunt, et ne ritus sacrorum interrumperetur, pastorali carmine composito deæ honorem celebraverunt, unde est* βουκολισμὸς *dictus. A Siculis autem origo quæ trahitur, hæc est. Antequam Hiero rex Syracusas expugnaret, morbo Sicilia laborabat. Variis et assiduis ceremoniis Dianam placantes, finem malis invenerunt, eamque Lyen cognominaverunt, quasi solutricem malorum. Inde res*

[q] *in sacris discordis inferebatur* Med.
[r] *satyram Varro vocitat* Med.
[s] *ubi* Med.
[t] *carmine pastorali* Med.
[u] *quid hoc* Med.

in consuetudinem tracta est, ut greges rusticorum theatrum ingrederentur, et [x] *de victoria canerent. Habitus vero hujusmodi videbatur. Erat panis magnus omnium ferarum imagine* [y] *completus, et* [z] *uter cum vino, et* [a] *follis cum omnium leguminum genere: inerat* [z] *et corona in capite, et in manu pedum clavatum; atque ita victorum omnium fores multitudo* [b] *circumibat, carmen in victoriam, quam adepti fuerant, canebant, et de eo folle limina frugibus spargebant. Nonnulli et in Italiam, et in Lydiam et in Ægyptum transisse creduntur, quos Lydiastas et Bucolistas appellaverunt. Quanquam est et alia opinio, circum pagos et oppida solitos fuisse pastores composito cantu precari* [c] *pecorum ac frugum omniumque* [d] *rerum proventum, atque inde in hunc diem manere nomen et ritum Bucolicorum. Putant autem quidam hoc genus carminis primum Daphnim composuisse, deinde alios complures, inter quos Theocritum Syracusanum, quem noster imitatur.*

Tragœdia est heroicæ fortunæ in adversis comprehensio. A Theophrasto ita definita est: Tragœdia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. *Tragœdia, ut quidam, a* τράγος *et* ᾠδὴ *dicta est, quoniam olim auctoribus tragicis* τράγος, *id est, hircus, præmium cantus proponebatur, qui Liberalibus, die festo Libero patri, ob hoc ipsum immolabatur, quia, ut Varro ait, depascunt vitem: et Horatius in Arte poëtica,*

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum
Mox etiam agrestes Satyros nudavit.

et Virgilius in Georgicorum secundo, cum et sacri genus monstrat, et [e] *causam talis hostiæ reddit his versibus,*

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur.

Alii autem putant a fæce, quam Græcorum quidam τρύγα *appellant, tragœdiam nominatam, per mutationem litterarum v in a versam, quoniam olim nondum personis a Thespide repertis tales fabulas peruncti ora fæcibus agitabant, ut rursum est Horatius testis, sic,*

[x] *victoriam* Med.
[y] *complexus* Med.
[z] om. Med.
[a] *foliis omnium* Med.
[b] *carmen circuibat, victoriam.* Med.
[c] *corporum* Med.
[d] om. Med. Mox Putschius *Tragœdia, ut quidam, dicitur a* τράγῳ *et* ᾠδῇ.
[e] *carmen* Med. Mox idem, *permutatione literarum in adversum.*

Ignotum tragicæ genus invenisse Camenæ
Dicitur, et plaustris vexisse poëmata Thespis,
Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora.

Alii a vino arbitrantur, propterea quod olim vinum dictitabatur τρὺξ, *a quo* τρύγητος *hodieque vindemia est, quia Liberalibus apud Atticos, die festo Liberi patris, vinum cantoribus pro corollario dabatur, cujus rei testis est Lucilius in XII.*

Comœdia est privatæ civilisque fortunæ, sine periculo vitæ, comprehensio, apud Græcos ita definita: κωμῳδία ἐστὶν ἰδιωτικῶν [f]πραγμάτων ἀκίνδυνος περιοχή. *Comœdia dicta* ἀπὸ τῶν κωμῶν. Κῶμαι *enim appellantur pagi, id est, conventicula rusticorum. Itaque juventus Attica, ut ait Varro, circum vicos ire solita fuerat, et quæstus sui causa hoc genus carminis pronunciabat. Aut certe a* [g]*ludis vicinalibus. Nam posteaquam ex agris Athenas commigratum est, et hi ludi* [h]*instituti sunt, sicut Romæ Compitalitii, ad canendum prodibant, et ab urbana* [i]κώμῃ καὶ ᾠδῇ *comœdia dicta est,* [k]*vel quod in ea viculorum, id est humilium domuum, fortunæ comprehendantur, non ut in tragœdia publicarum regiarumque. Vel* ἀπὸ τοῦ κώμου, *id est, comessatione,* [l]*quod olim in ejusmodi fabulis amantium juvenum* κῶμοι *canebantur.*

Comœdia a tragœdia differt, quod in tragœdia introducuntur duces, heroes, duces, reges: in comœdia humiles atque privatæ personæ. In illa luctus, exilia, cædes: in hac amores, virginum raptus. Deinde quod in illa frequenter et pene semper lætis rebus exitus tristes, et liberorum fortunarumque priorum in [m]*pejus agnitio:* [n]*in hac tristibus lætiora succedunt. Quare varia definitione discretæ sunt. Altera enim* [o]ἀκίνδυνος περιοχὴ, *altera* τύχης περίστασις *dictæ sunt. Tristitia namque tragœdiæ proprium. Ideoque Euripides, petente Archelao rege ut de se tragœdiam scriberet, abnuit, ac precatus est, ne accideret Archelao aliquid tragœdiæ, ostendens nihil aliud esse tragœdiam quam miseriarum comprehensionem.*

Poëtæ primi comici fuerunt, Susarion, [p]*Mullus, et Magnes.*

[f] Med. post ἰδιωτικῶν addit καὶ πολιτικῶν.
[g] *vicibus* Med.
[h] *constituti* Med.
[i] *come et odo* Med.
[k] *vel απο των viculorum* Med.
[l] *quæ* Med.
[m] *pœnis* Med.
[n] *in hac—succedunt* desunt Med.
[o] δεινων περιοχη Med.
[p] *Nullus* Med.

Hi veteris disciplinæ joculatoria quædam minus scite et venuste pronunciabant,[*] in quibus hi versus fuerunt:

[q] Σουσαρίων λέγει τάδε·
Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

Secunda ætate fuerunt Aristophanes, Eupolis, et Cratinus: qui et principum vitia sectati, acerbissimas comœdias composuerunt.

Tertia ætas fuit Menandri, Diphili, et Philemonis, qui omnem acerbitatem comœdiæ mitigaverunt, atque multiplicia argumenta Græcis erroribus secuti sunt. Ab his Romani fabulas transtulerunt, et constat apud illos primo Latino sermone comœdiam Livium Andronicum scripsisse. Sunt qui velint Epicharmum in [r] Co insula exulantem primum hoc carmen frequentasse, et sic a [r] Co comœdiam dici.

Antea itaque galeris non personis utebantur, ut qualitas coloris indicium faceret ætatis, cum essent aut albi, aut nigri, aut rufi. Personis vero uti primus cœpit Roscius Gallus præcipuus histrio, [s] quod oculis perversis erat, nec satis decorus in personis nisi parasitus pronunciabat.

Initio togatæ comœdiæ dicebantur, quod omnia in publico honore confusa cernebantur, quæ togatæ postea in prætextatas et tabernarias dividebantur. Togatæ fabulæ dicuntur, quæ scriptæ sunt secundum ritus et habitus hominum togatorum, id est, Romanorum, toga namque Romana est, sicut Græcas fabulas ab habitu æque palliatas Varro ait nominari. Togatas autem, cum sit generale nomen, specialiter tamen pro tabernariis, non modo communis error usurpat, quia [t] Fauni togatas appellant, sed et poëtæ, ut Horatius, qui ait,

Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas.

Togatarum fabularum species tot fere sunt, quot et palliatarum. Nam prima species est togatarum, quæ prætextatæ dicuntur, in quibus imperatorum negotia agebantur, et publica, et reges Romani vel duces inducuntur, personarum dignitate et [u] argumentorum sublimitate tragœdiis similes. Prætextatæ autem dicuntur,

[q] Ita exhibet Med. *Sussarion cantalogica enigine cecalimoso odemate ut esti euratimiana neutatu.* Mox *ycian* pro οἰκίαν MSS.

[r] *Ceo* Med.

[s] *qui* Med. Mox *oculis eversis* MSS.

[t] *Fannius t. appellat* Med. *qui Afranii t. appellat* Reuvens. Vide paullo infra.

[u] *personarum* Med.

quia fere regum vel magistratuum, qui prætexta utuntur, in ejusmodi fabulis acta comprehenduntur.

Secunda species togatarum, quæ tabernariæ dicuntur, et humilitate personarum et argumentorum similitudine comœdiis pares, in quibus non magistratus regesve, sed humiles homines et privatæ domus inducuntur; quæ, quod olim tabulis tegerentur, communiter tabernariæ vocabantur.

Tertia species est fabularum Latinarum, quæ a civitate Oscorum Atella, in qua primum cœptæ, appellatæ sunt Atellanæ, argumentis dictisque jocularibus similes satyricis fabulis Græcis.

Quarta species est planipedis, qui Græce dicitur Μῖμος. *Ideo autem Latine* [x] *planipes dictus, quod actores planis pedibus, id est nudis, proscenium introirent, non ut tragici actores cum cothurnis, neque ut comici cum* [y] *soccis, sive quod olim, non in suggestu scenæ, sed in plano orchestræ positis instrumentis mimicis* [z] *actitabant. Cujus planipedis* [a] *Atta togatarum scriptor ita in Ædilitia fabula meminit:*

[b] Daturin' estis aurum, exultat planipes.

Si quas tamen ex soccis fabulas fecerant, palliati pronunciabant.

A prætextata tragœdia differt, [c] *quod in tragœdia heroes* [d] *inducuntur, ut Pacuvius tragœdias nominibus heroicis scripsit,* [e] *Duloresten, Chrysen, et his similia: item Accius: in prætextata autem quæ inscribitur Brutus, vel Decius, item Marcellus. Togata tabernaria a comœdia differt, quod in comœdia Græci ritus inducuntur, personæque Græcæ, Laches, Sostrata: in illa vero Latinæ. Togatas tabernarias in scenam* [f] *dictaverunt præcipue duo, Afranius et* [g] *G. Quintius. Nam Terentius et Cæcilius comœdias scripserunt.*

Latina Atellana a Græca Satyrica differt, quod in Satyrica fere Satyrorum personæ inducuntur, aut si quæ sunt ridiculæ

[x] *planipedes*, Med.
[y] *socios olim* Med.
[z] *agitabant* Med.
[a] *Actius* Med.
[b] *datum inest aurum* Med. Mox *exoticas* Reuvens pro *ex soccis.*
[c] tres voces om. Med.
[d] *introducuntur ut* Med.
[e] *Horestem. Chysoem* Med.
[f] *ductaverunt*] *dictaverunt* Med. Sic Appuleius Florid. III. p. 62. ed. Oudend.—*Philemon fabulas cum Menandro in scenam dictavit.*
[g] *Quintus Ennius* Med. f. l. *T. Quintius* [*Atta*]. Vid. Orell. ad Horat. Ep. II. 1. 79.

similes Satyris, Autolycus, Busiris: in Atellana, [h] *Oscæ personæ, ut Maccus.*

Dramata autem dicuntur tragica aut comica παρὰ τὸ δρᾶν, *id est, agere. Latine fabulæ appellantur, sive fatibulæ. In Latinis enim fabulis plura sunt cantica, quæ canuntur. Vel a faciendo, nam et* agi *fabula, non* referri ab actoribus *dicitur. Ideoque Horatius utraque significatione interpretatur, cum ita de fabula dicit,*

Aut agitur res in scenis, aut acta refertur,

[i] *sicut in choro. In Græco dramate fere tres personæ solæ agunt, ideoque Horatius ait,*

Nec quarta loqui persona laboret.

quia quarta semper muta. At Latini scriptores complures personas in fabulas introduxerunt, ut speciosiores frequentia facerent.

Satyrica est apud Græcos fabula, in qua item tragici [k] *poëtæ non heroas aut reges sed satyros induxerunt ludendi causa jocandique, simul ut spectator inter res tragicas seriasque satyrorum quoque jocis et lusibus delectaretur, ut Horatius sentit his versibus:*

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestes satyros nudavit, et asper
Incolumi gravitate jocum tentavit, eo quod
Illecebris erat et grata novitate morandus
Spectator.

Mimus est sermonis cujuslibet motus sine reverentia, vel factorum [l] *et turpium cum lascivia imitatio.* [m] *A Græcis ita definitus:* Μῖμός ἐστιν μίμησις βίου, τάτε συγκεχωρημένα καὶ ἀσυγχώρητα περιέχων. *Mimus dictus* παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, *quasi solus imitetur, cum et alia poëmata idem faciant; sed solus, quasi privilegio quodam quod fuit commune possedit: similiter atque is, qui versum facit, dictus* ποιητής; *cum* [n] *et artifices,* [o] *qui æque quid faciunt, non dicantur poëtæ.*

Membra comœdiarum tria sunt, diverbium, canticum, chorus.

[h] *obscenæ* Med.

[i] *Sicut Græco in choro. Dramate vero tres personæ solum a.* Med.

[k] *potest* Med. et mox *Satyros ornavit* et *Illecebris spectator erat et novitate movendus.*

[l] *et turpium* desunt Med.

[m] *A Græcis*—περιέχων. et mox παρὰ τὸ μιμεῖσθαι om. Med.

[n] *tamen*] *et* Med.

[o] *cum* Med.

Membra comœdiæ diversa sunt, definito tamen numero continentur, a quinque usque ad decem. Diverbia sunt partes comœdiarum, in quibus diversorum personæ versantur. Personæ autem diverbiorum, aut duæ, aut tres, [p] *aut raro quatuor esse debent, ultra augere numerum non licet. In canticis autem una tantum debet esse persona: aut si duæ fuerint, ita esse debent, ut ex occulto una audiat, nec* [q] *conloquatur, sed* [r] *secum, si opus fuerit, verba faciat. In choris vero numerus personarum definitus non est, quippe junctim omnes loqui debent, quasi voce confusa, et concentum in unam personam reformantes. Latinæ* [s] *igitur comœdiæ chorum non habent, sed duobus tantum membris constant, diverbio et cantico. Primis autem temporibus, ut asserit Tranquillus, omnia quæ in scena versantur in comœdia agebantur. Nam pantomimus* [t] *et pithaules et choraules in comœdia canebant.* [u] *Sed quia non poterant omnia simul apud omnes artifices pariter excellere, si qui erant inter actores comœdiarum pro facultate et arte potiores, principatum sibi* [x] *artificii vendicabant. Sic factum est, ut, nolentibus cedere mimis* [y] *in artificio suo ceteris, separatio fieret reliquorum. Nam dum potiores inferioribus, qui in omni* [z] *ergasterio erant, servire dedignabantur, seipsos a comœdia separaverunt: ac sic factum est, ut exemplo semel sumpto, unusquisque artis suæ rem exequi cœperit, neque in comœdiam venire: cujus rei indicia produnt nobis antiquæ comœdiæ, in quibus invenimus,* acta tibiis paribus, aut imparibus, aut Sarranis. *Quando enim chorus canebat, choricis tibiis, id est, choraulicis, artifex concinebat, in cantico autem pithaulicis responsabat. Sed quod* paribus tibiis, *vel* imparibus *invenimus scriptum, hoc significat, quod si quando monodio agebat unam tibiam inflabat, si quando synodio* [a] *utramque.*]

P. 341, 5. διαιρεῖται εἰς δ′.] Εἰς δύω legendum reor, itaque scripsisse Photium arbitror; nam ex duobus tantum Procli libris hoc fragmentum concinnatum est: et Suidas tres duntaxat libros χρηστομαθίας agnoscit: et vero in numerorum notis singulis facilis errandi ansa librariis objici solet, ut β in

[p] *raro autem*] *aut raro* Med.
[q] *loquatur* Med.
[r] ita Med. *secus* Putsch.
[s] *vero*] *igitur* Med.
[t] *et pithaules* om. Med.
[u] *Sed quia—qui erant* om. Med.
[x] *artificia* Med.
[y] *cum* Med.
[z] *magisterio* Med. et mox *Seranis*. Vid. Servius ad Æn. IX. 618.
[a] Sic Med. *utriusque* Putsch.

δ commutarit, vel primam in δύω literam oscitans scriba reliquisse contentus, properarit. Sexcenta id genus σφάλματα in ipso Suida, et Laërtio, ut reliquos taceam, deprehendas. Non procul abiero: in eo ipso Suida, Μουνυχιὼν, δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις: reponendum enim δέκατος. Natum mendum suspicor, ex compendio δεκ quod in δευ migravit. Munichion enim mensis, quem Martio respondere putant, decimus a Junio, qui primus erat Atticorum mensium, in quem solstitium æstivum caderet, ut Theod. Gaza observavit. Sed quoniam in manibus Suidæ liber est, non pigebit de [a]Procli scriptis reliqua describere, sed Latine: *Proclus Lycius Syriani discipulus, auditor item et Plutarchi Nestorii F. philosophi, philosophus et ipse Platonicus. Hic scholæ Athenis præfuit: ipsius discipulus et successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plurima tam philosophica, quam grammatica. Commentarium in integrum Homerum, in Opera item et Dies Hesiodi. Laudabilium locorum Libros γ'. De educatione lib. duos. In Platonem de Rep. lib.* IV. *in Orphei Theologiam, et de consensu Orphei, Pythagoræ, et Platonis. De Oraculis libros* 10. *De Diis apud Homerum, aliaque.* Hæc Suidas. Exstant et in Euclidem, et Ptolomæum comment. ut mathematicum summum agnoscas: in Peripatetica vero disciplina, libellus de motu, quo Aristotelem a libro 3. Physic. et deinceps in compendium redegit. Platonicæ vero doctrinæ, Platonis Theologica elementa, et Physica nuper edita. In Italicis vero Bibliothecis, in Timæum, in primum Alcibiadem, in Cratylum, in Parmenidem dialogos commentarii adhuc latent. SCHOTT.

341, 6. *ὡς αὗταί εἰσιν ἀρεταὶ λόγου καὶ ποιήματος*] Quænam? Non sunt hæc genera τοῦ πλάσματος, quæ, Procle, proxime subjungis? neque enim diceres καὶ ὅτι &c. Suspicor locum mutilum et decurtatum a Photio de quatuor virtutibus παντὸς λόγου καὶ ποιήματος: de quibus Tzetzes Chil. XII. c. 428. et alibi, et ἀνώνυμος Græcus in extrema συνόψει Rhetoricæ, et alii. Anonymus addit auctoribus quos laudat Tzetzes hujus sententiæ Iamblichum, nisi locus depravatus, et sapientiores ex recentioribus. Iamblicho autem magistro in philosophia quidem usum Proclum legimus apud Ammo-

[a] Plura de Proclo dabit Fabricius Bibl. Gr. lib. v. cap. 26.

nium: quin et idem Proclus in Euclidem hoc ipsum profitetur, quamvis apud Marinum nulla ejus mentio. Leonam audiverat quidem in Rhetoricis, sed publica illa erat opinio de quatuor virtutibus orationis; quæ sunt *συντομία, σαφήνεια, μεγαλοπρέπεια, καὶ πιθανότης*: cum quibus fortasse consentiunt illæ Peripateticorum, quas ex Theophrasto commemorat M. Tullius: *Ἑλληνισμὸς* scilicet, *σαφήνεια, κόσμος, καὶ τὸ οἰκεῖον*. Nam *τὴν συντομίαν* accommodabo *τῷ Ἑλληνισμῷ*, quia, ut docet Aristoteles Rhetor. III. 5. *μὴ τοῖς περιέχουσι* (quod pugnat *τῇ συντομίᾳ*) *ἀλλὰ τοῖς ἰδίοις δεῖ γίγνεσθαι τὸ ἑλληνίζειν*. *Ὁ κόσμος* respondebit *τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῷ πιθανῷ τὸ οἰκεῖον*. Aliter recensent quatuor virtutes *τοῦ διηγήματος*, aut certe *τοῦ μυθικοῦ διηγήματος* Hermogenes et Apthonius in Progymnasmatis; illi tamen non de omni oratione, sed de narratione tantum loquuntur. NUNNES.

341, 8. *καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος*] Plutarchus in Homeri vita (cap. LXXII. T. V. p. 751 B. ed. Wyttenbach. 4to.) *Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρές εἰσι τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται*. Vides hic aperte, *τοῦ πλάσματος* nomen pro *χαρακτῆρος* positum, quod est insigne. Nam quod *χαρακτῆρες* et ideæ vocentur, plena testium antiquitas, et de tribus illis etiam generibus: quamquam ab ea sententia dissentiunt Demetrius Phalereus, aut quicumque auctor libelli *περὶ ἑρμηνείας*, et Dionysius Halicarnasseus *ἐν τῷ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων*, et Macrobius Saturn. V. 1. Sed de his alii viderint: nos ad Proclum. NUNNES.

Ibid. 10. *καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα*] Quam belle his respondent illa Plutarchi, quamque illustriora! *Ἁδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις*. Nam *τὸ κάλλος* non accipio hoc loco pro una idea orationis, quam separatim docuit Hermogenes, sed de ea venustate, quæ toti poëmati adspersa est: quam *τῷ μεγέθει καὶ τῷ γλυκύτητι* voluit idem Hermogenes temperari. NUNNES.

Ibid. 11. *ἰσχνὸν*] De tribus dicendi formis, humili, mediocri, et sublimi, Cornificius lib. IV. Rhetoricorum ad Herennium, M. Tullius de Oratore, et Agellius Noct. Attic. VII. 14. qui cum tribus Atheniensum legatis comparat, Carneade Academico, Critolao Peripatetico, et Diogene Stoico (de quibus

legatis idem XVII. 21. Plinius VII. 30.) De Græcis vero Hermogenes Libro *De Ideis:* et Περὶ Ὕψους Dionysius Longinus, valde ab Eunapio Sardiano laudatus, libro singulari; omnis denique Rhetorum Schola. *Is enim eloquens est,* inquit Cicero, *qui poterit parva submisse, modica temperate, magna graviter dicere.* Cumque omnis oratio vel ad docendum, vel delectandum, vel denique ad incitandum sit comparata, attenuato generi propositum docere, mediocri delectare, sublimi vero animos impellere, rapere, et inflammare. Eadem vero in poëtica, tamquam numeris vincta oratione, ratio, quod illi ἀντίστροφος esse videatur. Nam, *Aut prodesse volunt, aut delectare poëtæ, Aut simul et jucunda et idonea dicere vitæ.*

Est igitur omnis oratio, vel	*Humilis*, tenuis, seu attenuata,	Contrarium et propinquum vitium, Cornificio,	Exile, humi serpens, aridum, et exsangue,
	Mediocris, media seu æqualis,		Fluctuans et dissolutum,
	Sublimis, gravis, seu grandis.		Turgidum, inflatum, et horridum.

Dionysius Halicarnasseus lib. ἐσχηματισμένων Harmoniam orationis sic dividit, et auctores singulis attribuit:

Harmoniæ communis.	*Floridæ.*	*Duræ.*
Homerum Epic.	Hesiodus Epicus.	Antimachus Colophonius } Epici.
Stesichorus } Melici.	Sappho Melica.	Empedocles Physicus } Epici.
Alcæus } Melici.	Anacreon } Melici.	Pindarus Melicus.
Sophocles Trag.	Simonides } Melici.	Æschylus Trag.
Herodotus Hist.	Euripides Trag.	Thucydides Hist.
Demosthenes Orat.	Ephorus } Historici.	Antiphon Politicus.
Democritus } Philosophi.	Theopompus } Historici.	
Plato } Philosophi.	Isocrates Orator.	
Aristoteles } Philosophi.		

Sed hic minuenda opinio est minutorum rhetorum, qui, dum grave paucisque cognitum dicendi et dijudicandi munus suscipiunt, nimium quantum onus sustinent, et in quot se errorum laqueos induunt. De quo genere toto recte dividendi quanta inter Platonem et Aristotelem concertatio? quanta a Theophrasto, ut illud perficiat, contentio adhibetur? ut ante nos diligenter Galenus, medicorum princeps, admonuit. Sic enim vulgares illi:

Humilis oratio, ut philosophorum, et comicorum,

Mediocris, ut historicorum,

Sublimis, ut tragœdiarum, et invectivarum.

At Platonis, philosophorum prope Dei, oratio, ita assurgit, ut M. Tullio, et Halicarnasseo poëma potius, quam oratio soluta videatur. Sic enim Dionysius, criticorum maximus, eleganti illa Epistola ad Cn. Pompeium, (T. VI. p. 764. ed. Reiske.) qui de reprehenso Platonis stylo questus erat, censet, exemplis ex Phædro allatis, a dithyrambicis minime Platonem abhorrere: *ἐν τούτοις γὰρ τῆς λέξεώς τι μόριον τὸ περὶ τὴν τροπικήν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπίπτον· ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου κ. τ. λ.* quia et apud Laërtium in Platone Aristoteles orationis ejus ideam inter poëticam et solutam collocat. Phrynichus vero apud Photium nostrum: *Εἰλικρινοῦς τε καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ σταθμὰς καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην.* De comicis autem nemini dubium, quin Terentio, ut refert Agellius, tribuerit *τὸν μέσον χαρακτῆρα* M. Varro, cui et Julius Cæsar gravitatem adscripserat, ut legimus *ἐν προλεγομένοις* Donati. In historicis vero, de Thucydide *ἐπισκεπτέον*, legendusque Suidas in *χαρακτῆρες.* Nam *τὸ ἀξίωμα* in illo elucet, ut observant critici; quod unum genus est idearum magnitudinis Hermogeni rhetorum acutissimo. SCHOTT.

341, 11. *ἰσχνόν.*] Τὸ *ἰσχνὸν* video Diomedem *βραχὺ* appellare, ut *τὸ ἁδρὸν, μακρόν.* Hoc autem intelligendum videtur de tropis, quos et plebeios agnoscunt rhetores, non de illis qui plus justo efferuntur. Notum etiam in bucolicis, quæ hujus generis sunt, multa esse allegorica. NUNNES.

Ibid. 12. *φιλοκατάσκευον σύνθεσιν.*] Videtur appellare *τὴν φιλικὴν*, quæ necessario *ἁπλῆ* esse debet, ut in epistolis fieri oportere Demetrius præter alios docuit. Huic repugnat *τὸ μεγάλας ἔχειν ἐμφάσεις.* NUNNES.

Ibid. 13. *τοῖς γοεροῖς.*] Luctus enim non patitur *κατασκευὴν* illam accuratam Isocratis, nec granditatem illam Pindari. NUNNES.

Ibid, *τοῖς γοεροῖς.*] Non video hoc qui verum sit, nisi fortasse quia luctus curam minuit. Sed *γοεραὶ* multæ elegiæ, et tamen graves, ut et *τὰ παραμυθητικά.* Equidem epistolas M. Tullii consolatorias et *γοερὰς* esse agnosco, nec tamen *ἰσχνῷ* genere, sed grandi plerasque scriptas. Censeo itaquo hoc in loco

legendum potius inversis literis γεωργικοῖς, aut certe γεωργοῖς, quibus, ut pastoriciis et piscatorum poëmatis, nihil aptius tenui genere. Quapropter Virgilius, cum assurgendum illi contra consuetudinem ejus carminis esset, præfatus est, *Sicelides Musæ, paullo majora canamus.* SCHOTT.

341, 15. Ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι.] Hoc in Plutarchum apposite dicetur, qui in Homeri vita hoc genus ἀνθηρὸν a ceteris separavit. In eadem hæresi sunt Macrobius et Diomedes. Quin et Demetrius ille auctor περὶ ἑρμηνείας hoc et τὸ δεινὸν a duobus contrariis sejunxit; affirmat tamen, cum utroque τὸ γλαφυρὸν et χαρίεν, quod idem est atque ἀνθηρὸν, posse copulari. M. certe Tullius libro *De optimo genere dicendi* videtur medium illud, quod ipse *modicum* nominat, ἀνθηρὸν intellexisse; nam illi tribuit multa ornamenta et lumina orationis; in quo Demetrium Phalereum floruisse scribit, atque illud expers utriusque contrarii facit. NUNNES.

Ibid. 17. τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν] Floridum etiam inter poëmatis characteres (sic enim vocat Plutarchus in vita Homeri) numerat Diomedes lib. iii. Instit. Gramm. p. 481. *Poëmatis,* inquit, *characteres,* βραχὺς, μέσος, καὶ ἀνθηρός. Sed hic auctor magno alioqui subsidio futurus, monstrose nimis, in Græcis præsertim, depravatus est. Ceterum et hæc poëtarum fuisse argumenta, his auctoribus discere licet: Virgil. Eclog. IV. 3. Horat. A. P. 14. sqq. Persius Sat. I. 68. seqq. Juvenal. Sat. I. 7. sq. SCHOTT.

342, 1. ἀποσφαλέντες.] Auctor ad Herennium lib. iv, Rhetoricorum: *Erit et attenuata verborum constructio quædam, et item alia in gravitate, alia posita in mediocritate. Est autem cavendum ne, dum hæc genera consectamur, in finitima et propinqua vitia veniamus &c.* SCHOTT.

Ibid. εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον.] Demetrius hoc vitium ψυχρὸν nominat. Auctor ad Herenn. *turgentem et inflatam orationem* hanc dicit, et verbis duriter aliunde translatis eam fieri voluit. Dionysius Longinus et alii his finitima afferunt. NUNNES.

Ibid. 3. εἰς τὸ ταπεινόν.] Demetrius ξηρὸν vocat. Auctor ad Herennium, *Aridum* et *exangue,* quod et *exile* nominari non esse alienum ait. NUNNES.

342, 3. ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον.] Sic auctor ad Herennium, *Fluctuans et dissolutum.* NUNNES.

Ibid. 5. διαλαμβάνειν δ' ἐν ᾧ] Corruptus locus. Quid si διαλαμβάνει δ' ἐν τῷ β. quasi superiora sint ex lib. i. Procli: quæ sequuntur ex secundo excerpta; nam ex tertio et quarto nihil repetitum. NUNNES.

Ibid. 6. Καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς, τὸ μέν ἐστι διηγηματικὸν, τὸ δὲ μιμητικὸν] At Plato de Repub. III. p. 394 B. ed. H. St. cujus tu, Procle, sectam sequeris, tria facit genera poëseos. Unum, διὰ μιμήσεως, qualis comœdia et tragœdia: alterum, δι' ἐπαγγελίας μόνης τοῦ ποιητοῦ, tale dithyrambicum: tertium, ex utroque genere conflatum, cujusmodi epicum. Aristoteles etiam in Poëticis tres differentias facit poëseos, ex modo vario quo fit imitatio: unam, ἀπαγγελτικήν: alteram, in qua omnes qui imitantur πράττοντες καὶ ἐνεργοῦντες inducuntur, quæ recte a grammaticis Græcis et Latinis δραματικὴ nominatur: tertiam, ex utraque concretam. Mitto gregem grammaticorum, qui eandem sententiam sequuntur; quamquam in eo videntur ab Aristotele multum dissentire, quod suo dramatico, aut exegetico subjiciunt παραγγελτικὴν ποίησιν (sic enim apud Diomedem reponendum puto) historicam, et didascalicam, quas diserte negat Aristoteles poëmata esse, quia non imitantur, quod proprium est poëtæ, sed monent tantum, aut narrant, aut docent. Ex his perspicuum fit, frustra torqueri explanatores Poëticorum Aristotelis, quasi a magistro Platone in his discesserit; cum Plato genus ἀπαγγελτικὸν, ut dithyrambum, videatur imitatione privasse, Aristoteli autem non sit poëta, nisi is qui imitatur. Non enim vident μίμησιν a Platone vocari κατ' ἐξοχὴν eam tantum quæ fit παρὰ τῶν δρώντων: apud Aristotelem vero latius patere: cui imitatio etiam est ea quæ fit rhythmo tantum, ut ψιλὴ ὄρχησις, et quæ fit rhythmo et harmonia: cujusmodi erant chori dithyrambici, quamquam non inducerentur πράττοντες. Hæc genera characteres vocantur in prolegomenis Theocriti. Quanto prudentius Aristoteles, qui nec genera quidem illa nominavit, sed differentias. Sed o miseros ἀμεθόδους, quam multis laqueis irretiti tenentur, quibus nullo se consilio explicare possunt! quam vere dignum immortalitate ingenium Aristotelis! qui vidit, τὰ γένη καὶ εἴδη

κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πολλῶν sumi oportere, tum differentiis distinguenda esse. Sic ille in animalium disputatione piscem, avem, hominem, et cetera proposuit; quorum differentias post persequitur. Sic et Theophrastus in stirpibus quatuor illa sumit, *δένδρα, θάμνους, φρύγανα, πόας*. Ita Aristoteles in Poëticis *πρῶτα καὶ μέγιστα* tantum illa tria adfert vulgo nota, epopœiam, tragœdiam, et comœdiam. Reliqua namque verius horum *μέρη, ἢ ἀποσπασμάτια*, aut certe ex his concreta: sed de his alibi. Dixerit aliquis, quorsum hæc disputatio? Quorsum? Primo, ne quis sibi falso persuadeat hæc genera esse poëticæ, ut videtur Proclus significare, qui in multos errores eum induceret: deinde, quod permagni hoc loco intersit, aliter *τὸ διηγηματικὸν* a Proclo atque a reliquis accipi. Proclo etenim diegematicum est *κατ' ἀπόφασιν*, quod non est mimeticum, sive dramaticum: ceteris quod nec dramaticum est, neque mistum aut commune. Quam recte Aristoteles irridet in Platonicis studium illud *τῆς διχοτομίας* lib. I. de partibus Animalium. Ut illuderet, si revivisceret, idem *τοῖς πανσόφοις* hujus seculi, qui omnium artium explicationem *ταῖς ἀλληλουχίαις τῶν διαιρέσεών τε καὶ ὑποδιαίρεσεων*, tamquam *σκελετὸν* quoddam a medicis conglutinatum oculis subjiciunt. Sed quid *σκελετὸν* dico? immo ut monstrum illud Horatianum, aut si quid deformius potest excogitari. Sed ne longius a Proclo abeamus. NUNNES.

342, 7. *τὸ μέν ἐστι διηγηματικὸν*] Eadem fere apud Diomedem lib. III. Gramm. divisio poëticæ. Aristoteles vero diserte, ex differentiis modorum, quibus imitantur poëtæ, elicit hæc tria genera: *ἀπαγγελματικὸν, μιμητικὸν*, atque tertium illud ex utroque concretum. SCHOTT.

Ibid. 8. *τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται*] Species diegematicæ quatuor facit, epicam, iambicam, elegiacam, et melicam; quam recte aliorum esto judicium. Diomedes has subjicit generi communi, seu misto, et præterea Satyram Latinorum, et Bucolica. In scholiis Theocriti Bucolica ad tria genera referuntur, quod etiam Servius sequi videtur. Quam discrepantes hominum sententiæ! Tzetzes uterque cautius, qui innumerabilia genera poëmatum fecerunt. NUNNES.

Ibid. 10. *διὰ τραγῳδίας, σατύρων τε, καὶ κωμῳδίας*] De tragœdia atque comœdia, qua conveniunt, qua discrepant inter se,

et a Satyris, multa apud Aristotelem, (quamquam magna ejus pars intercidit,) in Poëticis legas, et nonnulla in prolegom. Is. Tzetzæ in Lycophronis Alexandram, et interprete Terentii. Ceterum de Satyra, nemo, quem viderim, legerim, audierim, satis accurate. Errant enim, et vehementer errant, qui nuperam illam Latinorum Satyram, quæ in manibus est puerorum, ex prisca comœdia natam, cum veteri Satyra, de qua hic sermo, et Sicinnis olim etiam vocabatur, temere confundunt. Disces de veteri Satyra ex Julio Polluce Onomast. IV. 14. 18. 19. ex Athenæo I. c. 16. XIV. c. 12. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. III. extr. Plutarch. v. Caton. Arrian. de rebus Indicis p. 523. ed. Blanc. Laërtio in Platon. III. 56. Menedem. II. 133. de Achæo. Eustath. Od. σ΄. p. 1850, 35= 673, 17. Inter Latinos vero, ut et hi symbolam conferant, ex Livio VII. init. Valerio Max. II. 4. Vitruvio V. 8. Diomede lib. III. Gramm. p. 482. et priscis Horatii interpretibus in Artem poëticam.

Qui vero Satyram fabulam docuerint, hos fere Athenæus suggessit: Achæus Eretriensis, Anaxandrides, Astydamas, Chamæleon Heracleotes Ponticus, Ecphantides, Lycophron Chalcidicus, (de quo Gul. Canterus Nov. Lect. VI. 17.) Phrynichus, Sophocles, Sophron, Sulla Rom. Imperator, Timocles, et Alexander Rex (XIII. p. 586 D.) Unum Pratinam nominat Satyricum Isacius Tzetza in Prolegom. ad Cassandram Lycophronis. Ælianus V. H. II. 8 de Euripidis satyris (cujus et Cyclops extare in hoc genere creditur) et Xenoclis: idem et de Satyris, Tityris, et Silenis V. H. III. 40. Cum hoc pridem adnotassem, comperi post Is. Casaubonum præclare multa de Satyra Græca et Latina observasse. SCHOTT.

[Ibid. De Tragœdia quædam protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 178. ex Diomedis MS. Commentario in Dionysium Thracem. Nos ipsi nonnulla dabimus de Comœdia ad fidem MS. Barocciani 116, fol. 29 b.[c] *Κωμῳδία λέγεται τὰ τῶν κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου, καὶ τῶν ὁμοίων·* [d]*εὑρέθη δὲ ἡ κωμῳδία, ὥς φασιν, ἔκ τινος τοιαύτης αἰτίας. Βλαπτόμενοί τινες γεωργοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἐν Ἀθήνῃσι, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κατῄεσαν ἐν τῇ*

[c] Eadem edidit Bekkerus Anecd. p. 747. cujus varr. lectt. subjeci litera B. notatas.

[d] *ἐφευρέθη* B.

πόλει, καὶ [e] *περὶ τὸν καιρὸν τοῦ καθεύδειν περιϊόντες περὶ τὰς ἀγυιὰς ἔλεγον* [f] *ἀνωνύμως τὰς βλάβας* [g] *αὐτῶν. Ἵνα δὲ σαφέστερον εἴπωμεν, τοιαῦτά τινα ἐβόων· ἐνταῦθα μένει τις, τάδε καὶ τάδε καὶ τάδε* [h] *ποιῶν τισὶ τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ* [i] *μικρὰς τινὰς βλάβας ἐπιφέρων αὐτοῖς, ὥστε τοὺς γειτνιῶντας ἀκούοντας, ἡμέρας* [k] *γενομένης, πρὸς ἀλλήλους λέγειν* [l] *ἃ νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. Ἐπονείδιστον δὲ ἦν τῷ* [m] *ἀδικοῦντι· τὸν δὲ ἐμφανιζόμενον τοῖς* [n] *ἐπὶ τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι, καὶ παύεσθαι τῆς τοιαύτης ἀδικίας. Τούτοις πολλάκις παρακολουθήσαντες* [o] *πολλοὶ τῶν ἀδικούντων ἀνέστειλαν. Ὅθεν τοῖς τῆς πόλεως ἔδοξεν ἐπ' ἀγαθῷ γεγονέναι τὸ ἐγχείρημα τῶν κωμικῶν, καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς ἠνάγκασαν καὶ ἐπὶ θεάτρου τοῦτο ποιεῖν. Οἱ δὲ αἰδούμενοι, μᾶλλον δὲ φοβούμενοι,* [p] *τρυγὶ περιχρίοντες αὐτῶν τὰς ὄψεις, οὕτως* [q] *εἰσίεσαν. Καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλεγχομένων τῶν ἀδικούντων ἐπὶ* [r] *θεάτρῳ, ἀνοχὴ τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο, τῆς αἰδοῦς ἔτι συνοικούσης τοῖς ἀνδράσιν. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, τῆς πόλεως τὸ ἐγχείρημα* [s] *καλῶς ὑπάρχειν, καὶ λογίους ἄνδρας αὐτὸ μετιέναι. Πρῶτον οὖν* [t] *Σουσαρίων τὶς τῆς ἐμμέτρου κωμῳδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο, οὗ τὰ μὲν δράματα λήθῃ* [u] *κατανεμήθησαν, δύο δὲ ἢ τρεῖς ἴαμβοι τοῦ δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι·*

ἀκούετε [x] *λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει*

[e] *παρὰ* B.
[f] *ἀνωνυμεὶ* B.
[g] *ἃς ἔπασχον ὑπ' αὐτῶν* B.
[h] *τισὶ ποιῶν* B.
[i] *μετρίας* B. om. *τινας*.
[k] *γινομένης* B.
[l] *ἅτινα* B.
[m] *ἀδικοῦντι τόδε, ἐμφ.* B.
[n] *ἐπὶ* om. B. et mox *ὥστε αἰδεῖσθαι*, qui ex alio ms. enotavit, *ἐπονείδιστον ποιεῖν τὸν ἀδικοῦντα· τὸν δὲ ἐμφανῆ γενόμενον τοῖς τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι.*
[o] *ἄλλοι πολλοὺς* B.
[p] *τρυγίᾳ* B.
[q] *εἰσῄεσαν* B.
[r] *θεάτρου* B.
[s] *καλὸν* B.
[t] *Σουδαρίων* hic et inf. B.
ib. Bentleius Dissert. Phalarid. p. 202. sive p. 109. versionis Lennepianæ: "Sunt, fateor, quinque versus iambici, qui Susarioni adscribantur, et forte re vera sunt ejus:
ἀκούετε λεώς· Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.
"Exstant quatuor versus antecedentes in commentario Diomedis Scholastici in Dionysium Thracem MS. qui nunc est in bibl. Regia; ultimus, cum tribus aliis apud Stobæum tit. LXVII. primus, tertius, et quartus, apud Diomedem, III. p. 486. ac tertius et quartus apud Suidam v. *οὔτε σύν*. Secundum v. emendavit Pearsonus, Vind. Ignat. ii. 11. nam valde corruptus est in MS. Sed in primo versu, ut edidit ille,
Ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει,
"duo vitia sunt, contra numerum versus iambici. Quod mendum ut elueretur, pro *λέξεως* in Diomede repositum est *λέξιν*. Sed verum est, *Ἀκούετε λεὼς*, ut est apud Stobæum, i. e. *Audite, populus, &c. &c.*"
[u] *κατενεμήθη* B.
[x] *λεὼς* B. et mox *λέγει τάδε*.

υἱὸς Φιλίνου [y]Γεγαρόθου τριποδίσκος.
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

Ἀρχὴν οὖν δεξαμένου τοῦ πράγματος πολλοὶ γεγόνασι κωμῳδοί, ἐλέγχοντες τοὺς κακῶς βιοῦντας, καὶ τοὺς ταῖς ἀδικίαις χαίροντας, ἀναστέλλοντες τὰς ἀκαίρους καὶ ἀδίκους αὐτῶν πράξεις, καὶ [z]ὠφέλουν κοίνῃ τὴν [a]πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν παράνομον ἐπὶ τὰ χερείονα νικᾷ, τὸ δὲ καλὸν τάχεως ἀφίπταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας, οὐ μετὰ πόλυν χρόνον οἱ ἄρχοντες Ἀθήνῃσιν ἤρξαντο κωλύειν τοὺς κωμικοὺς [b]τοὺς φανερῶς οὕτως καὶ ὀνομαστὶ ἐλέγχειν τοὺς ἀδικοῦντας· αὐτοὶ γὰρ θέλοντες ἀδικεῖν καὶ μὴ ἐλέγχεσθαι τούτου χάριν ἐπετίμων αὐτοῖς. Ὅθεν ὥσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ φανερῶς [c]ἠλέγχοντο ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον προϊούσης καὶ [d]κρατούσης τῆς κακίας, ἐκωλύθησαν τοῦ [e]καὶ αἰνιγματωδῶς ἐλέγχειν καὶ ὑβρίζειν [f]τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως. Διὸ καὶ τρεῖς διαφορὰς ἔχειν ἔδοξεν ἡ κωμῳδία. Καὶ ἡ μὲν καλεῖται παλαιά, ἡ ἐξ ἀρχῆς φανερῶς ἐλέγχουσα, ἡ δὲ μέση [ff]τὶς καὶ αἰνιγματώδης, ἡ δὲ νέα μηδόλως τοῦτο ποιοῦσα πλὴν ἐπὶ δούλων ἢ ξένων. Καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γεγόνασι, ἐπίσημος δὲ Κρατῖνος, ὁ καὶ πραττόμενος· μετέσχον δέ τινος [g]χρόνου τῆς δὲ παλαιᾶς κωμῳδίας Εὔπολις τε καὶ Ἀριστοφάνης. Τῆς δὲ μέσης καὶ [h]αὐτοὶ μὲν πολλοὶ γεγόνασιν, ἐπίσημος δέ τις [i]Πλάτων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ἕτερός τις. Ὁμοίως κἀκείνου τὰ δράματα οὐ φαίνεται. Τῆς δὲ νέας ὁμοίως πολλοὶ γεγόνασιν· ἐπίσημος δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμῳδίας, ὡς μεμαθήκαμεν. Εἴρηται δὲ κωμῳδία οἱονεὶ ἐπὶ τῷ κώματι ᾠδή, καὶ γὰρ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου [ii]ἐφευρέθη· ἢ ἡ τῶν κωμητῶν ᾠδή· κῶμαι γὰρ λέγονται οἱ μείζονες ἀγροί. Ταύτην οὖν τὴν κωμῳδίαν δεῖ βιωτικῶς ἀναγινώσκειν, τουτέστιν ὡς ἐν τῷ βίῳ, μιμουμένους τὸ [j]παρεισαγόμενον πρόσωπον, καὶ τὴν ἐκείνου σχέσιν ἀναματτομένους. Δεῖ δὴ οὖν τῷ τὴν κωμῳδίαν ὑποκρινομένῳ μετὰ γέλως καὶ πολλῆς ἀστειότητος καὶ πολλοῦ τοῦ προσώπου φέρεσθαι· ἢ βιωτικῶς, κατὰ μίμησιν τοῦ βίου, ἵνα, ἐὰν μὲν ὑπόκειται γέρων, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ἡ (l. εἰ) δὲ γυνή, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τῆς γυναῖκος. Διαφέρει δὲ κωμῳδία τραγῳδίας ὅτι ἡ

[y] Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος B.
[z] ὠφελοῦντες B.
[a] πολίτειαν B.
[b] τοῦ μὴ B.
[c] ἐλέγχονται B.
[d] ἐπικρατούσης B.
[e] καὶ om. B.
[f] τοὺς κρατοῦντας καὶ ἀρχ. B.
[ff] τις om. B.
[g] χρόνου τῆς π. B.
[h] αὐτῆς B.
[i] Πλάτων τις B.
[ii] ἐφ. κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος B.
[j] παρεισάγον] παρεισαγόμενον B.

μὲν τραγῳδία ἱστορίαν καὶ ἐπαγγελίαν ἔχει πράξεων γενομένων· ἡ δὲ κωμῳδία πλάσματα περιέχει βιωτικῶν πραγμάτων.]

342, 10. Recte Proclus, sed Aristot. rectius, qui κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ὡς μέγιστα μέρη καὶ πρῶτα seposuit. De satyro vero, qui tragœdia παίζουσα est, ut de concreto ex utraque in extremo fortasse libro secundo disputavit: sed, quod dolendum vehementer est, et illa Aristotelica de comœdia et satyro, atque hæc Procli de eodem argumento perierunt; quæ si extarent, minuti isti philologi satyram Romanam non confunderent turpiter cum satyro Græcorum. Nam primo satyra apud Romanos fuit carmen ex variis poëmatibus, ut ait Diomedes: quale scripserunt Pacuvius, Ennius; simile fortasse Chæremonis Hippocentauro. Deinde carmen illud maledicum, imago parva antiquæ comœdiæ, sed quæ pulpita non conscendit, et ornatu incedit graviori, heroico scil.: satyrus autem Græcorum plane est Cyclops Euripidis: licet multæ ejusmodi fabulæ a Græcis tragicis editæ legantur, quorum tantum nomina apud grammaticos legimus. De hoc satyri genere Græco Horatius, et ex Horatio Diomedes. NUNNES.

Ibid. 11. καὶ ὅτι τὸ μέλος πρῶτον μὲν] Hic disputat de quatuor generibus diegematici, eo ordine quem proposuerat. Ordo quidem legitimus, si originem metricam spectemus. Nam cum duo capita sint et quasi fontes omnium metrorum, heroicum et iambicum, ut metrici disputant, ex heroica penthemimeri iterata nata est elegia, ex epodis autem iambicis lyricorum carminum varietas profecta videtur. Eundem ordinem et causam illius præfert auctor illius fragmenti, quod Censorini de die Natali libello adhæret, tibi, mi Schotte, a Lud. Carrione I. C. inscriptum, et a nobis etiam illustratum. Sed quid de Diomede? qui primam item facit epicam, secundam tamen lyricam, (etsi totus ille locus depravatus et mutilus plerisque locis videtur,) tertiam elegiacam, quartam iambicam. Metrici alii alium ordinem secuti. Sed quid metris cum poëmate? Poëmatis enim vis et natura non in metro, sed in imitatione consistit, ut docet Aristot. qui propterea prudentius de tragœdia prius disseruit: e qua detractis duabus partibus, intelligitur, ut fiat epopœia: tum de comœdia, quæ numero partium simillima tragœdiæ. Ad extremum de ceteris, ut suspicor: quia ex illis tribus, qualia sint facillime

percipitur, cum aut illorum ἀποσπασμάτια sint, aut certe ex illis fiant et proficiscantur. Ac de ordine satis. NUNNES.

342, 11. τὸ μέλος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φημονόη] Libenter reponerem ἔπος: nisi quis dicat, τὸ μέλος ἀντὶ τοῦ ἔπους γενικῶς positum: quod vix mihi umquam probabitur, quia prisci τοὺς ἐποποιοὺς maxime opponebant lyricis, ut refert Eustathius. Phemonoës nescio quod κυνοσόφιον olim legi circumferri: numquam in illud incidi, nec in aliquem qui illud carmen laudaret. Cetera nota ex philologis et aliis scriptoribus. NUNNES.

Ibid. 11. Φιμονόη ἡ Ἀπόλλωνος] Sic erat in veteri cod. Plurima enim, licet exiguum sit ἀποσπασμάτιον, κακ' ἀράχνια ἔχειν deprehendi. Restituo tamen Φημονόη per η in prima, etymon et Pausaniæ fidem secutus, qui de hac in Phocicis: X. 5. p. 809. μεγίστη καὶ παρὰ πλείστων ἐς Φημονόην δόξα ἐστὶν, ὡς πρόμαντις γένοιτο ἡ Φημονόη τοῦ θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὰ ἑξάμετρα ᾖσε. Mox ejusdem oraculum hoc consulentibus datum senariis longioribus apponit, ἀγχοῦ δὴ βαρὺν ἰὸν ἐπ' ἀνέρι Φοῖβος ἐφήσει Σίντῃ Παρνησσοῖο· φόνου δὲ Κρήσιοι ἄνδρες Χεῖρας ἁγιστεύουσι, τὸ δὲ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται. Donatianus vero sic in re metrica: *Hexametrum carmen, quod Ennius longum vocat, Græci Deliacon; quia hoc genere Phemonoë, Apollinis vates, vaticinata est.* De Ennio vero idem refert M. Tullius Legg. II. 27. Heroicos versus *longos* appellasse, et Ovid. Eleg. III. *et longis versibus adde breves.* Servius in Virgil. Æn. III. 46. et ex eo Isidorus Etymol. VIII. 8, inter Sibyllas hanc numerat, et Horatii interpres vetus in illud Artis Poëticæ, *Dictæ per carmina sortes.* Quo refero et illud Tibulli II. 5. *Te duce, Romanos numquam frustrata Sibylla est, Addita quæ senis fata canit pedibus.* Plinius vero Apollinis non fatidicam tantum vatem, sed et filiam facit X. 3 et 8, quæ primum hexametrum carmen commenta sit: idemque Pythio oraculo heroicum carmen acceptum referri debere VII. 56. auctor est: in cujus codd. male quoque *Phæmonoë* cum *æ* diphthongo in prima legitur. Eusebius in Chronicis, annis xxv ante Linum, et Orpheum, Acrisio oracula cecinisse refert. Huic certe Pythii illud quidam attribuunt, γνῶθι σεαυτόν: quod e cœlo descendisse satyricus (Juvenal. XI. 27.) ait, laudatque M. Tullius Legg. I. 22. Tuscul. I. 22. Meminit et Phemonoës Strabo IX. p. 642=608. in Pythii oraculo his verbis: πρώτην Φημονόην φασὶ γενέσθαι

Πυθίαν, κεκλῆσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι. Synesius item, et Tatianus adversus gentes. Latinorum quoque poëtæ, Lucanus V. 126. et Statius Papinius Silv. II. ii. 39. sed non pigebit Hieron. Vidæ elegantes versus huc transferre, Poët. I. *Sed nullum e numero carmen præstantius omni Quam quo post divos heroum facta recensent: Versibus unde etiam nomen fecere minores, Munere concessum Phœbi venerabile donum, Phemonoes, quæ prima dedit, si vera vetustas Ex adyto haud aliis numeris responsa per orbem.* SCHOTT. v. Santen. ad Terent. Maur. p. 139. Porphyr. ap. Stob. 21,26.

343, 1. ἑξαμέτροις χρήσμοις] *Hexametris* reddidi, retenta voce Græca, potius quam *senariis*, quibus fere iambica designantur: et Cicero ab illa voce non abhorret. Sic enim De Oratore III. 50. *Antipater ille Sidonius solitus est versus hexametros aliosque variis modis numerisque fundere ex tempore.* SCHOTT.

Ibid. 3. ἔπος κληθῆναι] Ab εἰπεῖν, ἔπος, ut et Latini a *dicere*, *dictionem* derivant. Propria quidem oratorum *dictio*, est enim bene dicendi facultas; sed et jurisconsultorum est, *jus dicere:* geographorum pro *describere.* Pomponius Mela sic orditur: *Orbis situm dicere aggredior, impeditum opus, et facundiæ minime capax.* Tum et poëtarum est: Horat. Carm. I. *Diceris Vario fortis, &c.* Idem alibi, *Prima dicte mihi, summa dicende Camœna.* Homerus Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, et Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, *Dic mihi Musa virum.* Et apud Agellium XVIII. 9. Ennius: *Inseque Musa manu Romanorum induperator*, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Maro: *cui non dictus Hylas. Diductum dicere carmen.* Dictio ergo quod τὸ ῥητὸν aut ῥῆσις Græce: cui accidit, aut, quod Græce melius dicitur, κατὰ συμβεβηκὸς ὑπάρχει, esse oraculum, ut, species generi συμβαίνει, ut animali hominem esse. Horat. *Dictæ per carmina sortes.* Et poëta vetus in Armorum judicio, apud auctorem ad Herennium II. 26. *Aperte fatur dictio, si intelligas: Tali dari arma, qualis, qui gessit, fuit, Jubet, potiri si studeamus Pergamo.* Lege, si vacat, J. C. Scaliger. Poët. I. 41. Turnebi Adversar. XXX. 1. SCHOTT.

Ibid. 7. ὁ Ὅμηρος ποιητὴν] Nimirum κατ' ἐξοχήν. Seneca Ep. 58. Theophilus antecessor lib. I. Institut. tit. de Jure nat. gentium, et civili: ἡνίκα ποιητὴν εἰπόντες, καὶ μὴ προσ-

θέντες τὸ κύριον ὄνομα, παρ' Ἕλλησι μὲν δηλοῦμεν τὸν Ὅμηρον, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸν Βιργίλλιον. Eadem fere de epicis poëtis Isacius in Alexandram Lycophronis. SCHOTT.

343, 8. *ἐπεὶ καὶ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον*] Quin et omne genus carminis hoc nomine olim appellatum observat interpres Aristophanis *ἐν Ἱππεῦσι* v. 39. et Eustathius quosvis poëtas vulgo *ἐποποιοὺς* nominatos: ab elegantioribus autem solos heroicos eo nomine comprehendi. Idem tamen Scholiastes Aristophanis *ἐν βατράχοις* observat, cum de Euripide loquitur, *ἐπῶν* nomen positum *ἀντὶ τῶν ἰαμβείων*, quod hoc nomine iambi etiam appellarentur. Ex his illustrari posse videtur locus ille Aristotelis in Poëticis, cum disputat de nominibus poëtarum, quæ vulgus Græcum *ἐκ τοῦ ποιεῖν καὶ τοῦ μέτρου* componens, quosdam *ἐλεγειοποιοὺς*, alios *ἐποποιοὺς* vocabat, cum proxime *τῶν τριμέτρων* etiam meminisset, qui *κατ' ἐξοχὴν* iambici sunt. NUNNES.

Ibid. 10. *Πίσανδρος*] Sic amplius est in schedis F. Sylburgii. Quinque autem, non quatuor, heroici carminis principes numerat uterque Tzetzes, Scholiastæ diligentissimi. Joannes quidem proleg. Hesiodi, Isacius vero in Cassandram Lycophronis; Homerum, puta, Hesiodum, Antimachum Colophonium, Panysim (lego Panyasim) et *Πείσανδρον Καμιρέα*, cujus etiam meminit Stephanus in *Κάμιρος*. De Antimacho et M. Tullius in Bruto, ubi *Clarium* emendavit Lambinus pro *Clarum*, nam Claros in insula Colophone urbs est. Ovid. Trist. I. vi. 1. *Nec tantum Clario Lyde est dilecta poëtæ: Nec tantum Coo Battis amata viro.* SCHOTT.

Ibid. 12. *τινὰς ἐπιμέτρους πράξεις*] Quale illud certamen vulgo notum Homeri et Hesiodi. NUNNES.

344, 1. *ἐπικοῦ κύκλου*] *Τὸ κύκλου* nomen ambigue dici *ἐπὶ τῶν ἐπῶν* Aristoteles testis Anal. Poster. I. 9. [p. 215. ed. Sylb.] et alibi. Philoponus lib. I. Poster. [p. 34 b.] multa colligit de significatione hujus nominis in carminibus, sed quod ad hunc locum pertinet illud est: [p. 35, 3.] *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον ὃ ποίημα τινὲς μὲν εἰς ἑτέρους, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσι.* *Κύκλια* apud Aristophanem plerumque pro dithyrambicis tantum, propter genus chori quo utebantur; unde et *κυκλιοδιδάσκαλοι* Cinesias, Philoxenus, et alii dithyrambici ab illo appellati. Sed hæc significatio nil ad hunc

locum, licet illam ad omnia lyrica producat Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quæ idem docet ex Porphyrio de Vitis philosophorum, nomine isto contineri ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *Liberales* appellat septem artes, et præterea philosophiam. De hac ἐγκυκλοπαιδείᾳ edidit libellum elegantissimum flos patriæ et ornamentum Octavianus Ferrarius, de quo quid sentiam, alibi exponam. Ita interpres Aristoph. Nub. 638. κυκλικὰ μαθήματα vocat metricam, et rhythmicam, et alias. Sed videndum, an apud eundem ἐν ταῖς Ὄρνισι 919. intelligi possit hoc genus poëmatis, de quo nunc loquitur Proclus, cum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἐστὶ δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poëmatis, ut hic ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellet, sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Alia item erant ἐγκύκλια φιλοσοφήματα, de quibus Aristoteles de Cœlo I. [9. p. 25.] et Simplicius. Domum redeamus. Utinam extaret hoc genus poëmatis epici. Videtur Ovidius illud adumbrasse ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι: progreditur tamen ultra reditum Ulyssis, et multa intermittit. Possent hæc expleri a viris doctis ex Apollodori et Diodori Bibliothecis, et aliis. Hoc optare est, non notas adscribere. NUNNES.

344, 4. ἑκατοντάχειρας] Æolicῶs, ut annotat incertus Homeri Scholiastes. Familiare namque Æolibus ἐπένθεσιν adhibere, ut docent qui de Dialectis scripserunt. Ἑκατόγχειρον vocat Briareum Homerus, unum ex tribus Gigantibus, Cœli Terræque filiis, de quo Virgil. Æn. VI. *Et centumgeminus Briareus.* Hesiodus Theog. 149. Apollodorus init. Horatius Od. II. 17. Ovid. Trist. IV. vii. 18. *Centimanumque Gyen, semibovemque virum.* De quo Nasonis carmine, similibusque, nuper disserui notis uberioribus in Suasorias Senecæ Patris. Illud ἐν παρόδῳ admonebo, in libris, qui in vulgus editi circumferuntur, depravate fere legi in his locis *Gyges* pro *Gyes*, ut Lambinus et Muretus admonent. Κοῖος item pro Κόττος, et Γύης leg. ex Apollodori Bibliothecæ principio apparet. Torrentius vero noster *Gigas* etiam suo in Horatium commentario tuetur. SCHOTT.

344, 4. *καὶ τρεῖς ἑτέρους Κύκλωπας*] Quorum nomina ibidem recenset Hesiodus. Virgil. Æn. VIII. 425. SCHOTT.

Ibid. 5. *τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα*] Græcia enim fabulosos deos primum superstitiose coluit, et quidem quos ex hominibus natos vitiisque diffluere non ignoraret. Hinc Juvenal. Sat. 10. *Et quicquid Græcia mendax Audet in historia.* Hinc et Cretenses mendaces habiti, vel Epimenide Cretensi teste, quod Jovem apud se natum jactarent, sepulchrumque ostenderent. De horum fide, vanitate, Cicero ad Q. Fratrem: *Totque proverbia in mundo sunt. Sed in Diis fingendis poëtis usa est, tamquam figulis peritissimis:* qua de re qui adversus Gentes pro Christianorum fide decertarunt, multi multa: Tertullian. Apologet. c. 14. B. Cyprianus, Arnobius libris septem, totidemque Lactantius, ejus discipulus, stylo tamen præstantior, Minutius Felix in Octavio, octavus Arnobii liber falso olim habitus, et alii. De Græcis vero, Clemens Alexandrinus, quem studiose imitatur Arnobius: Justinus, philosophus et martyr, Gregor. Naz. in *στηλιτευτικοῖς* contra Julianum imperatorem *παραβάτην*: Tatianus, Eusebius Pamphili, Theodoretus, Theophilus, ceterique. Plutarchus item in Erotico, deorum architectos fuisse poëtas, philosophos, et legislatores diserte docet. Apud illos vero scriptores Græcos hodie passim peccatur, dum *τοὺς Ἕλληνας* *Græcos* potius vertunt, quam *Gentes*, vel *Gentiles*, quibuscum digladiantur ipsi Græci; quod propter imperitiores moneo. In hoc genere fictorum deorum opus conscripsit, ut suo ipsi gladio confodiantur, (Lucianum enim, ut impium, prudens prætereo,) [k] Palæphatus Parius, vel ut quidam malunt, Prieneus, *περὶ ἀπίστων*, hoc est, incredibilium historiarum: de quo Virgil. in Ciri, 87. *Infamem tali meritorum more fuisse Docta Palæphatia testatur voce papyrus.* Priorem versum emendat Paullus Leopardus Belga X. 24. *Infamem tali merito rumore fuisse.* In altero vero Fabricius et Jos. Scaliger *Pachynus* reponunt, pro poëmate aliquo Palæphati; ego vero editam lectionem retineo restituta in possessionem suam, ex edicto *unde vi*, vera et prisca scriptura, *papyrus*. Palæphatum enim poëtam fuisse, superstitibus præsentibus, non facile evincent: sed grammaticum unum, histo-

[k] Vide Fabricii Bibl. Gr. I. 21.

ricum alterum, et nescio utrum *χρησμολόγον*, hoc est, *μάντιν*, vatem: tertium denique philosophum Peripateticum, vel, si Isacio Tzetzæ in Lycophronem fidem habebimus, Stoicum: ut idem huic accidisse videatur, quod Phormioni, quem M. Tullius de Oratore II. 18. in Peripateticam familiam refert, Stobæus in Stoicam. Τὰ *μυθολογικὰ* sunt *ἄπιστα*, de quibus ille scripsit; atque in fragmento quod exstat illius, Scyllæ fabula legitur. Citant, ut idoneum auctorem, Athenæus, Suidas, et Eustathius in Od. T. p. 1859=688. Theon item in Progymnasm. c. 6. Παλαιφάτῳ *τῷ* Περιπατητικῷ *ἐστὶν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται.* SCHOTT.

344, 9. *ὑπὸ τοῦ παιδὸς* Τηλέγονος] Male erat in veteri Τελέγονος, qui imprudens patrem Ulyssem interemit, pastinacæ piscis telo, a Circe matre venefica accepto. Qua autem ratione, variæ sunt et repugnantes Græcorum sententiæ; quas hic colligam: Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. 16. (adv. Grammat. I. 12. p. 273. ed. Fabric.) *εἰ συστατικὸν τὸ ἱστορικὸν*, inquit: *τινὸς μὲν λέγοντος ὅτι* Ὀδυσσεὺς *ὑπὸ* Τηλεγόνου *παιδὸς κατὰ ἄγνοιαν ἀνῄρηται· τινὸς δὲ ὅτι λάρου κέντρον θαλασσίας τρυγόνος ἀφέντος αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ διεφώνησεν· ἄλλοι δὲ ὅτι εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφὴν, θέλειν ἐν οὕτως ἀπερρωγόσι πράγμασιν εὑρεῖν τἀληθές.* Homeri quoque Scholiastes, seu Didymus, seu quisquis est, ut Eustathium omittam, in illud Odyss. Λ. 133. *θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ*, hæc notat: Οἱ *νεώτεροι τὰ περὶ* Τηλέγονον *ἀνέπλασαν τὸν* Κίρκης *καὶ* Ὀδυσσέως, *ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς* Ἰθάκην *ἐλθὼν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχρήσασθαι τρυγόνος κέντρῳ.* Αἰσχύλος *δὲ ἐν* Ψυχαγώγοις *ἰδίως λέγει·* Ἐρρωδιὸς *γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος*[1] Ὄνθῳ *σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν·* Ἐκ *τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος* Σήψει *παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές.* Aristoteles quoque in Poëtica tragœdiam citat Ulyssis vulnerati, in qua Telegonus inducitur, ubi doctissimus P. Victorius notat, citari ab antiquis grammaticis Sophoclis tragœdiam, quæ inscribitur Ὀδυσσεὺς *ἀκανθοπλήξ*, quod spina ictus materiem dederit poëtis scribendæ tragœdiæ. Habes et in Euripidis Rheso, meminitque Parthenius Erot. III. p. 349. Schol. Aristoph. Plut. 303.

[1] Sic edidi ad Valckenærii mentem in Diatrib. Euripid. p. 286.

Denique Oppianus Halieut. II. 497. sic canit de trygonis piscis venenoso osse, quo cæsus sit Ulysses: Κεῖνό ποτ' αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπηέσσῃ Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ, Αἰχμάζειν δῄοις ἅλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ Αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων Πατρὸς ἑοῦ, γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα. Ἔνθα τὸν αἰολομήτιν Ὀδυσσέα μυρία πόντου Ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις, Τρυγὼν ἀλγινόεσσα θοῇ κατενήρατο ῥιπῇ. Hunc et Tusculum, oppidum in Latio, condidisse ferunt Propertius II. 32. 4. Ovid. Fast. [III. 92.] IV. 71. Pont. III. i. 123. Hor. Carm. III. 29. *Et Telegoni juga parricidæ.* Ubi vetus interpres, quisquis is est, *Tusculum* interpretatur. Plutarchus vero Præneste ab illo conditum ait in Parallelis, (T. II. p. 316 A.) cujus tamen originem Maro ad *Cæculum* refert Æn. VII, 681. unde Cæciliorum gentile nomen manavit. Sic *Formiæ* a *Lamo* quodam conditæ, ut Hom. Od. K. 81. idemque Horat. Carm. III. xvii. ad Ælium Lamiam. Tusculanus autem Octavus Mamilius fuit, qui Tarquinium Superbum socerum urbe exactum restituere tentavit, de quo T. Livius I. 49. *Qui, si famæ credimus, ab Ulysse deaque Circe oriundus.* Clarius vero Dionys. Halicarn. Antiq. IV. 45. p. 753. ed. Reiskii. Ὀκτάϊος Μαμίλιος ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον, τὸν ἐξ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, κατῴκει δὲ ἐν πόλει Τύσκλῳ. Sed in utroque *Octavus* trisyllabum prænomen, ut *Tullus, Marcus*, non *Octavius* quatuor syllabis legendum est; nam *Octavius* gentis nomen, ut *Mamilius*. Festus Pompeius: *Mamiliorum familia a Mamilia Telegoni filia, quam Tusculi procreaverat, quando id oppidum ipse condidisset.* In nummis apud Ant. Augustinum Archiep. Tarrac. omnis eruditionis promum condum, scriptum vidi C. MAMILIUS. LIMETANUS. Quo nomine quidam apud Sallustium Tr. Pleb. in Jugurthino. In aversa parte Ulysses cum scipione et pileo (de quo Plinius XXX. x.) cum cane qui eum solus agnovit, cum domum ab Ilio cessim, ut Varronianis utar, revertisset. SCHOTT.

344, 11. τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα] Quæsitum a nonnullis observavi, quænam apud Proclum nostrum ἐν χρηστομαθείᾳ, quæ in Photii C. P. legitur Bibliotheca, τὰ ἐπικοῦ κύκλου ποιήματα vocentur. Κύκλια *carmina*, quasi trivialia, quæ in triviis canebantur. Isidorus lib. VI. Originum c. XVII. An

forte quia orbem efficiunt, et in corona hominum accinebantur? Unde et artes *Cyclicæ* dictæ Græce κύκλια quidem semper apud Aristophanem pro dithyrambicis sumuntur tantum, propter genus chori, quo utebantur. Unde et κυκλιοδιδάσκαλοι Cinesias et Philoxenus et alii dithyrambici ab eo appellati: et *pueri Cyclici* Plutarcho in Aristide fortasse pro choro, qui dithyrambos canebat; sed hæc significatio nihil ad Procli locum, licet illam ad omnia lyrica traducat Jo. Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quibus idem docet ex Porphyrio *de vitis philosophorum*, isto nomine contineri τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *liberales* appellat *septem artes*, et præterea philosophiam. Ita interpres Aristophanis in Nebulis, κύκλια μαθήματα vocat metricam et rhythmicam, et alias: sed videndum an apud eundem ἐν ταῖς Ὄρνισι intelligi possit hoc genus poëmatis, de quo loquitur Proclus, dum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἔστι δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poëmatis, ut ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis, perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellat; sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Veriorem tamen sententiam existimo Joannis Philoponi, in lib. I. Analyt. Poster. Aristotelis, [p. 34 b.] cujus verba, non Græce, (sunt enim plurima) neque ut vulgo inepte versa circumferuntur, sed ut ipse reddenda censeo, apponam: Κύκλον *ait Aristoteles* τὰ ἔπη, *carmina, hoc est epigrammata sic conscripta, non ut ultima primi versus voce inchoet sequens, et tertius, sicque deinceps, sed ut liceat idem carmen, nunc initio, nunc in fine, collocare. Quale est illud:*

Χαλκῆ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
ἀγγελέω παριοῦσι Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

Vides enim tanquam in circulo licere a quolibet versu initium ducere, hoc modo:

αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ.

Deinde χαλκῆ παρθένος, *et deinceps. Vel sic,* χαλκῆ παρθένος, *deinde* αὐτοῦ τῇδε μένουσα, *mox* ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, *et quod inde*

excurrit. Refert autem in Homeri vita Herodotus, Homeri esse hoc carmen in Midam Phrygiæ Regem conscriptum. Unde nunc talia epigrammata κύκλον *appellant. Est et aliud* κύκλος, *poëma proprie dictum, quod alii aliis tribuunt, nonnemo Homero &c.* Hæc Philoponus, e quorum extremis verum sensum Procli eruo, de quodam certo poëmate et opere sic dicto. Themistius item, eruditus Aristotelis explanator, in eundem librum: εἰ δὲ λέγεται καὶ ἔπη τινα κύκλος, ἀλλ' οὐκ ἐᾷ ταῦτα κύκλον ὑπολαβεῖν τὸν γεωμέτρην ὁ τοῦ κύκλου λόγος. *In Ethicis Nicom.* idem philosophus *Encycliorum* a se scriptorum meminit, lib. I. 5. ibidemque, et in *Analyticis* Homero *Cyclica* tribuit; in ποιητικοῖς vero ἀνωνύμου esse ait. Et in libro *de Cœlo*, ubi Simplicius, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα laudat. Hoc etiam nomine *artes liberales* comprehenduntur; ut in Oppiani vita incerti auctoris; καὶ ἐγκύκλιον ἅπασαν παίδευσιν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας. Idcirco fortasse, quod universim totum artium κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, hoc est, a grammatica et logicis, quas in scholis vocant, disciplinis, et deinceps mathematicas complecterentur. Has simul connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Plutarchus περὶ παιδῶν ἀγωγῆς p. 7 C. ἐγκύκλια παιδεύματα appellat. M. Fabius I. 10, 1. orbem *disciplinarum* vertit. Seneca Epist. LXXXVIII. ἐλευθερίας *artes* nominat. Reponit vero ibidem M. A. Muretus, haud scio an de veteri libro, ἐγκυκλίους. Προβλήματα item *Encycliorum* citat Agellius lib. XX. c. 3. quæ hodieque reperiuntur ad verbum in Aristotele Probl. IX. sect. xxx. qui et Politic. c. IV. ἐγκύκλια διακονήματα et mox διακονίας ἐγκυκλίους dicit, *Encyclia ministeria.* Item in Ethicis Nicomachiis, hærente ibi aqua Dion. Lambino, cætera accurato. Hinc etiam planius intelligi queat, quod est a grege interpretum Horatii diligenter quæsitum, a paucissimis tamen hactenus intellectum, quem in Arte Poëtica *patulum orbem* nominet, cum ait,

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

Nam per *orbem patulum* poëma κύκλος dictum intelligit; quod cyclicus ille scriptor τὰ ἰλιακὰ κύκλῳ scripserit, quasi a gemino ovo belli Trojani reliqua καθολικῶς *universe* complectens. *Vilem* vocat, quia projecti est animi κατὰ πλάτος, καὶ παχυλῶς docere; quomodo interpretatur Ausonium Jos. Scaliger,

Epist. ad Cl. Puteanum, Opusculis posthumis, et Is. Casaubonus ad Athenæum, Animadv. lib. VII. c. 3. Pet. Victorius in Aristotelis Politica: Fr. Patricius lib. VI. Discussionum Peripateticarum, et singulari, ut audio, libello, Octavianus Ferrarius Mediolan. SCHOTT. Obs. Hum. II. 1.

345, 2. εἰς Στασῖνον] Sæpe in auctoribus corruptum hoc poëtæ nomen, forte quod infrequens esset et insolens. *Stasimum* per *M* hic scriptum erat depravate, ut et in Athenæo VIII. p. 334 B. XV. 682 E. *Stasimius* quatuor syllabis, et in Homeri Schol. [v. Barnes. Schol. min. Il. α'. 5.] Tarasinus, cum sit trisyllabum, et scribendum *Stasinus.* Hunc vero Cyclicum scriptorem reprehendere Flaccus putatur in A. P. ubi κύκλον *orbem* vertit: *Nec circa patulum vilemque moraberis orbem.* Sic Jos. Scaliger in Catull. p. 100. Turnebus vero *orbem* pro circumstantium corona interpretatur Advers. XIX. 9. Verum enimvero Proclus noster *Stasinum* Cypriorum poëtam diserte a Cyclicis distinguit. Non ergo *Cyclicus* Horatio erit *Stasinus*, sed alius quispiam ex Cyclicis, ut optime in Athenæum VII. 3. Casaubonus animadvertit. Acroni itaque potius assentiar, qui in Antimachum dictum notat, cujus Thebais κυκλικὴ citatur a Grammaticis: *Qui reditum Diomedis ab interitu Meleagri* libris quatuor et viginti continua serie deduxit; cujusque operis hoc initium fuisse Græci produnt: Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θυγάτρες. Quo de et Catullus, XCIII. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho.* Talis et ille [m] μικρῆς Ἰλιάδος auctor ἄδηλος: *Qui gemino bellum Trojanum orditur ab ovo.* Quem citat incerto nomine Pausanias Phoc. p. 862. Lac. p. 278. ut et Is. Tzetzes, non semel allatis ex ea versibus in Lycophronis Cassandram; semel vero Leschen auctorem illius laudat: alii Homero tribuunt, sed, ut mox apparebit, falso. Adeo verum illud, *Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est.* Quæ Ilias minor, et Κυπριακὰ inscribebatur; cujus initium; Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην ἐρατεινήν. De qua et in Poëtica Aristoteles. Eam Iliadem parvam, Lævius vetustissimus poëta Latinis versibus reddiderat; cujus Cypriæ Iliados nomine citatur a Charisio Sosipatro grammat. I. p. 118. in quo tamen vulgo sic legitur, *C. Nævius lib. I. Cypriæ Iliados:* pro *Lævius. Cælum marmoreum torques au-*

[m] Vide Tyrwhittum ad Aristot. Poët. sect. xxxviii. et in indice.

rata coronat. Priscianus item Gramm. X. p. 881. ex lib. II. *Fecundo penetrat penitus, thalamoque potitur.* Ceterum ex Cypriacis Stasini poëtæ, quo de hic agitur, versus de Dioscuris laudat idem Tzetzes in Lycophronem v. 511. præter Androclis et Philostephani historiam Cypriam. Versus autem hi sunt: —— *αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθὼς, Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταντάλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.* Similiter ex parva Iliade Leschæ undecim hos versus ab interitu vindicavit, ad v. 1263. *Αὐταρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας· Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης, Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη. Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες παναχαιῶν Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ, Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν, Ἐκ πάντων Δαναῶν ἄγεμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.* Verum operæ pretium fore confido, et in his bellorum civilium tempestatibus alloquium consolationemque allaturum spero, cum *toto sævit Mars impius orbe,* referre Stasini elegans carmen, de Terra communi omnium parente, quæ tot inutilia improborum pondera sustineat, ut ingratissimorum hominum impietatem detestans cum elementis omnibus, mortalium scelera exosa esse videatur. Hinc officium suum detrectare, et fame, peste, bellorumque calamitatibus sublevari: bonos vero constantesque ut in fornace aurum ostendi declarat apologus ille nimis verus: atque utinam, quod precibus assiduis obtestandum, Deus O. M. nostri aliquando misertus, scelera condonando, hæc mala ab Europæ finibus longe averruncet, in hostesque fidei convertat. Nostris enim meritis atque peccatis (quod et T. Attico sua tempestate questus est Cicero) in has ærumnas incidimus. Poëtæ versus, ad verbum ediscendos, appendere libet ex collectis in Homeri Iliadem commentariis, lib. I. geminamque Euripidis sententiam, quæ Oreste extremo legitur: [a] *Πόλεμον*

[a] Hic locus est ex Euripid. Helen. 38. Stasini versus, quos præ nimia festinatione omisit Schottus, ex Schol. ad Il. α'. 5. suppleantur, *Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμενα — βαθυστέρνου πλάτος αἴης. Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε, καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο, Ὄφρα*

γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ, Καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν Πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα, Γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος. Sic Stasinus. Apud tragicum vero Apollo ad Menelaum, ne de Helena in deos translata sit sollicitus, tamquam ex tripode oraculum fatur; Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον, Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς Ὕβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος. SCHOTT.

345, 2. Ex his emendo Scholia antiqua illa et erudita Il. α'. 5. ubi cum aliquot carmina ex his Cycliis citantur, male legitur ἡ δ' ἱστορία παρὰ Ταρασίνῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι. Στασίνῳ plane reponendum et Κυπρία παροξυτόνως, nisi nos fallit Proclus. Hunc locum expressit Philoponus loco supra citato. NUNNES.

Ibid. 3. Οἱ δὲ Ἡγήσιον] Ἡγησίαν leg. haud dubie ex Athenæo XV. p. 682 D. Hegesias quoque Maronites Georgiκῶν poëta laudatur a Varrone I. de R. R. quamquam mendose illic ° *Ægesias* legitur. Alterius item *Hegesiæ Magnesii* dictum frigidum in Alexandri natalem refert Plutarchus in Alexandro p. 665 E. et Dionys. Halic. περὶ Συνθ. ὀν. p. 126. SCHOTT.

Ibid. Quid si Ἡγησίαν legamus? quod nomen magis receptum. NUNNES.

Ibid. 4. οἱ δὲ Ὅμηρον] Cypria, seu Cypriaca, et Cyclica, pro iisdem habita hinc apparet. Homero autem attributa fuisse a quibusdam e Philopono jam docui: ut et illud in Midam auctore Herodoto in ejus vita. Idem tamen Homero Cypria abjudicat in Euterpe, 116, 117. Versibus enim ex Iliad. ζ'. 289. et Od. δ'. 227. Paridem probat, cum Helenam abduceret, in Ægyptum delatum tempestate. Itaque ait, hi versus, tum vero locus non minimum, immo vero maxime probant Cyprios versus, non Homeri sed cujuspiam alterius esse: in quibus dicitur Alexander ex Sparta Helenam ducens triduo Ilium pervenisse secundo vento usus et tranquillo mari, cum in Iliade dicat, cum Helenam abduceret, errasse. Sed suavissimi scriptoris Ionici verba Græca apponam: ταῦτα τὰ ἔπεα,

κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ Ἡρῶες κτείνοντο, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

° *Hegesias* diserte edit. Scalig. 1619. p. 4.

καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κυπρία ἐπεά ἐστι, ἀλλ' ἄλλου τινός· ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Aristoteles in Poëticis Dicæogenis *Κυπρία* citat: post tamen, tamquam nomen ignoretur, *ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα·* nisi, ut nomine, ita et re diversi auctoris fuerint poëmata. Pausanias quoque in Laconicis p. 246. de Hilaira et Phœbe, dubitans et ipse de auctore, *ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι.* Et Athenæus VIII. p. 334 B. eosdem quos Proclus Cypriorum auctores nominat, hærens interim cui attribui ea vindicarique jure Quiritium debeant: *ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη εἴτε Κύπριός τις ἐστιν, ἢ Στασῖνος, ἢ ὅστις δή ποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διός, καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην.* Quem locum explicat erudite H. Junius Animadv. I. xv. Rursum vero Athenæus XV. p. 682 D. in magno illo fragmento, quod Gul. Canterus, amicus, dum vixit noster, primus protulit, Nov. Lect. III. 31. *Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται μὲν ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας, ἢ Στασῖνος. Δημοδάμας γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, Κύπρια· Ἁλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα, λέγει δ' οὖν, ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ια' οὑτωσί. κ. τ. λ.* Ceterum Lilius Gyraldus ab Eucloo Cyprio *Cypria* primum carmina condita tradit, nescio quem auctorem secutus. SCHOTT.

345, 4. *ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς*] Homerus, inquit Proclus, duxit uxorem, Stasini poëtæ filiam, cui *Κύπρια* poëma donavit; auxitque munus inscriptione, qua nomen patriæ Stasini, qui Cypro oriundus erat, præferret. Non igitur gloriæ perinde studiosus Homerus atque Aristoteles, qui cum Rhetorica sua Theodectæ pro suis edenda obtulisset, post pro suis laudando repetiisse visus est; auctor Valerius Max. VIII. 15. Sed, ne erres, ab hac narratione Procli dissensit Ælianus; Homerum cum propter rei familiaris inopiam elocare dotatam satis filiam suam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse; quod et Pindarum memoriæ prodidisse sic narrat Varr. H. IX. 15. *λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ*

τοῦτο Πίνδαρος. Cui adstipulatur Joan. Tzetzes Chil. XIII. 496. v. 638. qui et *Ἀρσιφόνην* Homeri filiam nominat. Suidas item Homeri filiam Stasino Cyprio nupsisse auctor est, in Homero: et Cypria, Cyclum, parvamque Iliadem inter opera enumerat, quæ attribui illi solent; ut hinc non idem opus fuisse utrumque intelligas: incertumque relinquatur generne an socer Stasinus Homeri fuerit; sed, ut ille dicebat, *non in eo positæ sunt fortunæ Græciæ.* Veritatem alius, cui majus otium suppeditat, ex Democriti puteo eruet; cujus est, eritque semper, investigatio præstantissima. SCHOTT.

345, 6. *οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς*] Pro *συντίθεται*, id est, Proclus non assentitur huic sententiæ. Sed cur *Κυπρία παροξυτόνως* inscribendum deest, quod *ἐπισκεπτέον.* Sed antequam a Cyclicis abeamus, videndum an Horatius Cyclicum Antimachum vocet, non quod cyclica scripserit, sed quod episodia episodiis addens, ut in cyclo epico viginti quatuor libros implevisset, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret, quod refert Porphyrio, aut quicunque ille interpres. Mihi hoc *πιθανώτατον.* De epicorum autem digressionibus, et cyclo, Philostratus in Epist. XIII. ad Juliam ita scribit: *αἱ δ' ἀποστάσεις εἴτε προσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δ' ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ.* NUNNES.

Ibid. 9. *τὴν δὲ* P*ἐλεγείαν συγκεῖσθαι*] Ovidius ad Cupidinem

P *Ἐλεγείαν*] Sequentia ex Scholiis in Dionysium Thracem excerpta legi merentur. MS. Barocc. 116. fol. 30. Eadem habet Bekker. Anecd. p. 749.

ΤΑ ΔΕ ΕΛΕΓΕΙΑ ΛΙΓΥΡΩΣ] *Ἐλεγεῖον ἔμμετρός ἐστι στίχος ἐλλείπων ἑνὶ ποδὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ στίχου, εἰς δύο* [1]*πενθημιμερῶς* (l. *ρῆ*) *τεμνόμενος. οἷον, νηΐδες οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι. οὗ τὸ μὲν πρῶτον τμῆμα* (*ἀ*) *διαφόρως καὶ σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἐπιδέχεται· τῆς δὲ μετὰ τοὺς δύο πόδας περιττευούσης συλλαβῆς καὶ τὴν πενθημιμερίδα τομὴν ἀποτερματιζούσης πάντως μακρᾶς οὔσης φύσει ἢ θέσει, τὸ δεύτερον τμῆμα τοὺς μὲν δύο πόδας πάντως δακτύλους θέλει ἔχειν, τὴν δὲ τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον τῷ λόγῳ τῶν* [2]*μέτρων ὡς μεμαθήκαμεν. πάντος γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. τούτῳ οὖν τῷ μέτρῳ πολλοὶ ποιηταὶ τινὰ γεγραφήκασιν, ἅ τινα καλεῖται ἐπικήδεια· πρὸς γὰρ* [3]*παραμυθίαν τοῦ τετελευτηκότος τῶν καλῶν μνημονεύοντες τῶν συγγενῶν τοῦ* (τ') *καὶ φίλων τῇ παραινέσει τὴν λύπην ἀνέστελλον. διὸ* [4]*καλεῖται καὶ ἐλεγεῖα, παρὰ τὸ εὖ*

1 *πενθημιμερεῖς* B. 2 *μετρικῶν μ.* B. 3 *παραμυθίαν τῶν συγγενῶν τοῦ τετελευτηκότος τῶν καλῶν τούτου μνημονεύοντες, καὶ τῶν συγγενῶν τούτου καὶ τῶν φ.* B. 4 *καὶ καλεῖται ἐλεγεῖα οἱονεὶ ἐλέεια, τοῦ* $\overline{γ}$ *ἐκθλιβομένου, παρὰ τὸ ἐλεεῖν τὸν τετελευτηκότα· ἢ εὐλεγεῖα παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα. Ταῦτα οὖν τὰ ἐλεγεῖα πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν; λιγυρῶς· τουτέστιν ὀξυφώνως· ἡ γὰρ λύπη τῇ παρατροπῇ τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ ὀξυτέρα παρεισάγει—Ἐλεγεῖόν ἐστιν*

De Ponto III. iii. 29. *Tu mihi dictasti juvenilia carmina primum, Apposui senis, te duce, quinque pedes.* Sidonius Apollinaris de laudibus Narbonis XXIII. 22. *Ibant hexametri superbientes, Et vestigia juncta sed minora Per quinos elegi pedes ferebant.* SCHOTT.

345, 10. τοῖς κατοιχομένοις] Κατ' εὐφημίαν, pro mortuis. Sic Latini, *ad plures abiisse*, vel *fuisse*, *vixisseque* aliquem dicere solebant. [q]Terent. *Pene fuit Phronesium.* Et Virgil. Æn. II. 325. *Fuimus Troës, fuit Ilium et ingens gloria Teucrorum.* et M. Tullius sumpto de conjuratis Catilinariis, more majorum, supplicio in carcere, egressus, *vixerunt*, inquit: auctor Plutarchus. Idemque Cicero in Pisoniana, c. 25. *argentum οἴχεται*, dixit: de quo rixantur multi. Vide M. A. Muretum Var. Lect. IV. 19. Sed in sacris literis *dormire*, et *quiescere* mortui dicuntur; et vero *mors somni consanguinea* Homero et Virgilio: ut jam ad Lycophrona σκοτεινὸν neoterici annotarunt, et κοιμητήριον pro quiescentium sede, ut notat Victorius Var. Lect. VIII. 11. SCHOTT.

Ibid. 11. Τὸ γὰρ θρῆνος] Hinc Ovidius Art. III. El. 1. *Flebilis indignos elegëia solve capillos, Heu nimis ex vero nunc tibi nomen erit.* Et Epist. Sapph. *Flendus amor meus est, elegëia flebile carmen.* Et ad A. Tibullum elegiacum poëtam Hor. Carm. I. 33. *Albi ne doleas plus nimio, memor Immitis Glyceræ,*

λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα, ἢ παρὰ τὸ ἔλεγος, ὃ δηλοῖ τὸν θρῆνον. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐλεγεῖν, ὥσπερ ἐλεοῦντες γὰρ τοὺς ἀποιχομένους, τοῦτο ἐφεῦρον τὸ μέτρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει. ἐλεγεῖον γάρ ἐστι ὅταν [5]εἰς στίχους ὑπάρχει καὶ πεντάμετρος· ἐλέγεια δὲ ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἀμοιβαῖα [6]ἔχει τὰ μέτρα.

Λιγυρῶς δὲ, οἷον ὀξέως ἀναγινώσκειν ἡμᾶς δεῖ τὰ ἐλεγεῖα, ὡς ἂν [7]συμπνιγμένους καὶ ἐκπεπληγμένους τῷ πλήθει τῶν κακῶν. ἢ λιγυρῶς δὲ [8]ἢ γλυκερῶς, λιγὺς γὰρ ὁ γλυκύς. τῇ γὰρ λύπῃ ἡ παρατροπὴ τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ παρακλαυθμοῦ ὀξυτερά τινα παρεισάγει. Ἔπος λέγεται πᾶς στίχος ἰαμβικός τε καὶ τροχαικὸς καὶ ἀναπαιστικὸς καὶ δακτυλικὸς, καὶ οἵῳ δήποτε ποδὶ μετρούμενος· κατ' ἐξοχὴν δὲ, τουτέστι κατὰ τιμὴν καὶ ὑπεροχὴν τὸ ἡρωικὸν μέτρον ἔπος ἐκάλεσεν, [9]ὅσπερ διδάσκει ἡμᾶς εὐτόνως ἀναγινώσκειν, τουτέστι συντόνῳ [10]φωνῇ καὶ μὴ ἐκλελυμένῃ, [11]ὡς ἡρώων ἀνδρῶν περιέχον ἱστορίας. v. Santen. ad Terent. Maur. p. 304.

[q] Immò Plautus Truculento I. ii. 94.

εἶδος μέτρου ἐκ δύο πενθημιμερῶν τεμνόμενον, παρὰ τὸ ἔλεγος, ὃ δηλοῖ τὸν θρῆνον. τοῦτο πάλιν παρὰ τὸ ἒ λέγειν, ὥσπερ ἐλεοῦντες τοὺς ἀποιχομένους τοῦτο ἐφεῦρον τὸ μέτρον. ἢ ἐλεγεῖόν ἐστι θρῆνος ἐπιτάφιος οἱονεὶ ἐλεεῖόν τι ὂν, τοῦ γ̅ ἐκθλιβομένου, παρὰ τὸ ἐλεεῖν τὸν τετελευτηκότα, ἢ εὐλογεῖον, παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα. Ἐπειδὴ οἱ τεθνηκότες ἔλλειψίν τινα ἔχουσιν ἤγουν τοῦ ζῆν, τούτου χάριν καὶ τὰ ἐλεγεῖα, ὡς ἐπὶ τοῖς τεθνηκόσι λεγόμενα, ἐλλείπουσι ποδὶ πρὸς τὸν δακτυλικὸν στίχον. B. [5] εἷς στίχος ὑπάρχῃ B. [6] ἔχῃ τὰ μέτρα, ἑξάμετρον καὶ πεντάμετρον B. [7] συμπεπληγμένους B. [8] ἤγουν B. et mox om. γάρ, et τῇ γὰρ —παρεισάγει. [9] ὅπερ B. [10] τῇ φ. B. [11] ὡς καὶ B. et mox ἱστορίαν.

neu miserabiles Decantes elegos. Ubi Porphyrio ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ derivat; Diomedes vero lib. III. p. 482. aliique παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνειῶτας, vel παρὰ τὸ ἔλεος. Boethius Severinus in erudita illa satyrica miscella consolationis philosophicæ, sic auspicatur: *Carmina qui quondam studio florente peregi, Flebilis heu! mœstos cogor inire modos. Ecce mihi lacero dictant scribenda camœnæ, Et veris elegi fletibus ora rigant.* SCHOTT.

345, 14. πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις] Idem Ovidius et amores conscribi elegis ait: *Inter quos vultu petulans elegia vocatur.* Quem versum per parodiam imitatus est Statius Silv. I. ii. 7. *Quas inter vultu petulans elegia propinquat.* SCHOTT.

Ibid. 15. Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον] Hunc elegiaci carminis inventorem facit Terentianus Maurus: sed metri, ut equidem interpretor, necessitate, *Callinoüm*, quatuor syllabis, vocat. Alii vero Theoclem, Naxium seu Eretriensem; alii Midam, nonnulli Terpandrum. In Pausania Bœot. IX. p. 729. ΚΑΛΑΙΝΟΝ scriptum repperi, dubitare itaque cœpi, Calanumne, ex Indiæ Brachmanis sophistam intelligat (de quo Arrianus Exped. VII. 3. Ælianus V. H. II. 41. V. 6. Diodorus Siculus XVII. 107. Plutarchus Alexandr. p. 668, 703. Cicero de Divin. I. 23. Tusc. Disp. II. 21. Valerius Max. I. 8. et Strabo XV. p. 1045=1017. aliique) an Καλλῖνον, quo magis inclinat animus; nam et in antiquis inscriptionibus, litteratisque marmoribus Græce inscriptis, Λ pro Α, et retro sæpenumero commutari solent ob magnam figurarum similitudinem; et ita Terentianus idem docuit. Male quoque in Nicandri explanatore Græco χαλῖνος vocatur pro Καλλῖνος. Hujus Cimmeria, et Sminthii Apollinis fabula laudatur a Strabone XIII. p. 901=870. et semel iterumque XIV. p. 930=899. p. 984=953. SCHOTT. Vid. Santen. ad Terent. Maur. v. 1722. Toup. supra p. 142.

Ibid. De his in notis dixi ad Fragmentum ἀδέσποτον Censorino additum, et hactenus, ante Lud. Carrionem, adscriptum. NUNNES.

Ibid. Μίμνερμον Κολοφώνιον] Ligyrtiadæ Colophonii F. fuit, et tibicen, auctore Strabone XIV. p. 952=921. Ἄνδρες δ' ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων, Μίμνερμος αὐλητὴς ἅμα καὶ ποιητὴς ἐλεγεῖος. Nam sunt qui Smyrnæum faciant, a quibus stare Pausanias videtur, cujus hæc in Bœoticis sunt,

Smyrnæorum bellum conscripsisse (quod et Strabo ibidem significat) elegiaco carmine, IX. 29. p. 766. Μίμνερμος δὲ ἐλεγεῖα ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδὸν, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ, θυγατέρας Οὐρανοῦ, τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Astypaliensem quidam faciunt. Vocatus etiam Λιγυαστάδης paullum deflexo nomine paterno Λιγυρτιάδου, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγὺ, ob singularem ejus industriam et suavitatem, auctore Suida. Laudat plenas amoris elegias Horatius, Propertius, Solinus, et Stobæus, sermone De Vitæ brevitate. SCHOTT.

345, 16. Τὸν Τηλέφου Φίλητα, τὸν Κῷον] Coüm facit et [r]Ælianus, qui adeo exili corpusculo fuisse refert, ut plumbum calceis insutum gestarit, ne ventorum turbine raperetur. V. H. IX. 14. X. 6. at quomodo plumbeos gestaret calceos homo tam imbecillis? Fides sit itaque penes auctores. [s]Theocriti scholia Rhodium, non Coüm faciunt. *Telephi*, patris sui nomine poëma inscripsit, ut ex erudito Apollonii Rhodii Argonaut. interprete IV. 1141. didici. Huic secundas tribui auctor est Fabius, censor gravissimus, Inst. Or. X. i. 58. Laudat Ovidius, et Propertius amatoria illius; Claudianus vero hanc γνώμην Epist. IV. 9. *Fors juvat audentes*, [t]*Coi sententia vatis:* quam alii sic extulere, *Audaces fortuna juvat, timidosque repellit*. SCHOTT.

346, 1. Καλλίμαχον τὸν Βάττου] Hinc *Battiades* dictus a poëtis, a patre: aliis a Batto rege, Cyrenes conditore. Ovid. I. Eleg. extr. *Battiades toto semper cantabitur orbe.* Ceterum de *Cyrene* Sallustius in Jugurth. (19) 22. *Ad Catabathmon*, inquit, *qui locus Ægyptum ab Africa dividit, secundo mari primum Cyrene est*, *colonia Thereön*, *ac deinceps duæ Syrtes.* Sed de patria sua ipse Callimachus Epig. 27. Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη, Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ὑμετέρης. Floruit Olymp. cxxvii regnante Ptolemæo Philadelpho, auctor Suidas. Imitatur Callimachum studiose Propertius, unde et *Callimachus Umber* dictus: qui et hos fere poëtas simul nominat. II. xxxiv. 31. *Tu satius memorem* (fort. *mollem*) *Musis*

[r] Athenæi scrinia, ut solet, compilavit Ælianus. Vide lib. XII. p. 552 B.

[s] Philetam bis citat Scholiastes Theocriti II. 118. VII. 6. sed neutro in loco Rhodium appellat.

[t] N.B. Libri habent *Cei*, vel *Chii*, vel *prisci:* nullus, quod sciam, *Coi*. Sic tamen conjecit Heinsius.

imitere Philetam, Et non inflati somnia Callimachi. III. 1. *Callimachi manes, et Coi sacra Philetæ, In vestrum, quæso, me sinite ire nemus.* Et III. 3. ult. *Ora Philetæis nostra rigavit aquis.* Rursum, III. 9. 13. *Inter Callimachi sat erit placuisse libellos, Et cecinisse modis, Coë poëta, tuis.* Et IV. 6. 3. *Cera Philetæis certet Romana corymbis, Et Cyrenæas urna ministret aquas.* Et Statius Silv. I. 252. *hunc ipse choro plaudente Philetas, Callimachusque senex, Umbroque Propertius antro.* Exstant hodieque *hymni*, et de *coma Berenices*, cum scholiis Græcorum, doctorumque hominum, quibus hoc seculum abundat. Quæ in hunc poëtam ceterosque lusit Ang. Politianus in *Silvis*, non vacat describere. SCHOTT.

346, 4. ἰαμβίζειν] Alii παρὰ τὸ ἰάπτω: quidam a θριάμβῳ, hoc est, *Baccho triumphante*, alii aliunde. Vide Schol. Hephæstionis p. 168. Nos *maledicere* dicimus Latine. Vide Aristotelem ex quo Strabo desumsit. Inde et nostrum *jacere* παρὰ τὸ ἱεῖν ἄχος, inde *jacere maledicta* apud Livium: *jacere contumeliam*, atque etiam *injuriam* apud Ciceronem; ex quo ad eandem notionem *objicio* compositum putat Jul. Scaliger. Poët. I. 12. SCHOTT.

Ibid. 5. ἀπό τινος Ἰάμβης] Hanc vetulam Meganiræ et Celei ancillam fuisse annotat Caper in Virgilium; vel ut apud Nicandr. in Alexipharm. [Schol. v. 130.] Hippothoontis serva, quæ Cererem, de raptu filiæ Proserpinæ sollicitam, contumeliose acceperit, conviciis, contumeliis, atque injuriis. Aliter paullo Ovidius Met. V. anum quandam fessæ de via Cereri deæ, dum a Plutone raptam filiam, accensis in Ætna facibus, dies noctesque anquirit, polentam bibendam dedisse; puerumque qui tum propter astans arrisisset, eo liquore aspersum, in stellionem transformatum; quod et Diomedes narrat lib. III. Hanc anum *Baubonem* ab Arnobio V. contra gentes, ex Clement. Alexand. Protrept. T. I. p. 17. unde pleraque transcripsit, vocatam existimo. Uterque Orphei hos versus ponit, ut etiam Eusebius ex Clemente Præp. Evang. II. 3. p. 66. *Ὣς εἰποῦσα, πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα Σώματος, οὐδὲ πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἴακχος, χειρί τέ μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις. Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε, θεὰ μείδησ' ἐνὶ θυμῷ, Δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.* De his Apollodorus Atheniensis Bibl. I. 5. Δήμητρα μετὰ λαμπάδων

νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῄει. Pausanias Attic. puteum illum *floridum* vocat I. xxxix. p. 94. *Φρέαρ ἐστὶν ἄνθινον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τούτῳ τῷ φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς παιδὸς, γραῒ εἰκασμένην. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν ἅτε γυναῖκα Ἀργείαν ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ κομισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα, καί οἱ τὴν Μεγάνειραν οὕτω πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροφήν.* SCHOTT.

Ibid. 8. *Ἀγελάστῳ πέτρᾳ*] *Παροιμίαν* esse admonet Zenobius (ut Suidas collectaneorum illum auctorem vocat, sive Zenodotus is est, ut in Nebulas Aristophanis interpres nominat) *ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο· μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον.* Sic ille Prov. Cent. I. Ad. 7. quem et lege Prov. Cent. IV. Ad. 20. Apollodorus et ipse aliter paullo. SCHOTT.

Ibid. 11. *εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον*] Vide Scholiasten Hephæst. p. 30. SCHOTT.

Ibid. 15. *Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος*] Archilochum iambici carminis inventorem quidam faciunt. Velleius Paterculus [I. 5. ubi omnino conferendus Ruhnkenius] *Neque quenquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, præter Homerum et Archilochum reperiemus.* Alii ad Simmiam Rhodium, (cujus esse putantur Ovum, Alæ, et Securis, poëmata falso Theocrito attributa) referunt: quidam Simonidem, nonnulli Arium vel Ananiam auctorem faciunt. *Parius* autem a patria dictus etiam a Theocrito, seu potius Moscho in Epitaphio Bionis: in quo et de aliis elegeiographis. Hinc Horatius, qui se primum iambica Latine scripsisse gloriatur, *Parios numeros* dixit pro Archilochiis Epist. I. xix. 23. *Parios ego primus iambos Ostendi Latio, numeros animosque secutus Archilochi, non res, et agentia verba Lycamben.* Et in A. P. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo.* Lycamben enim socerum et sponsam ad laqueum adegit, ut in eadem Epist. Horatius, et Epod. VI. Itemque Hephæstionis enarrator

p. 182. et Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. xiii. 197. οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες, προσεκκαίονται· οἱ δὲ ὀργίλοι, Ἱππώνακτα καὶ Ἀρχίλοχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Julianus quoque παραβάτης ἐν Μισοπωγ. init. Anacreontis versuum vetustatem et leporem laudans: Ἀλκαίῳ δ' οὐκέτι οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μοῦσαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου τῇ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορίᾳ. Ceterum tam acerbo, moroso, et amarulento fuisse ingenio Archilochum ferunt, ut, quod atra bile laborantium est, seipsum non ferret, seque ipse odisset, suaque probra palam accusaret: quæ refert Ælianus V. H. X. 13. Vide et Eusebium Præp. Evang. V. 12. Antholog. Gr. I. 67. III. 25. ubi et in Hipponacta ludit. SCHOTT.

Ibid. 16. [u]Σιμωνίδης ὁ Ἄμορκος] Vitiosum id: Ἀμόργιος scripserat Proclus, aut Ἀμοργῖνος, ut ex Stephano didici: Ἄμοργος, inquit, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη, καὶ Ψυχία. Ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιός, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐρυκῖνος. Λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὥς φησι Χάραξ. SCHOTT.

Ibid. 17. καὶ Ἱππῶναξ ὁ Ἐφέσιος] Qui amaritudinem carminum distrinxit in Bupalum et Anthemum sculptores;

[u] Notabit diligens lector ἰάμβων nomine sæpissime scazontas designari; e. g. Etymolog. M. p. 270, 46. Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. Loca quædam congessit Bentleius fragm. Callimachi p. 455. ed. Ernesti. Ejusdem conjecturam fr. xcvi. in Etymologo χωλίαμβος firmat Cod. MS. D'Orvillianus. Sed vox ἴαμβος aliquando videtur latius patere. Trochaïcum Archilochi, quod ex Stobæo clarum est p. 580, 21. Gesn. p. 461. Grot. sic describit Aristoteles Rhet. III. 17. καὶ ὡς ὁ Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ,

χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδέν ἐστιν,
οὐδ' ἀπώμοτον.

Vide Tyrwhittum ad Poëtic. Sect. xxxvii. Explicatu difficilior est Athenæus VIII. p. 355 A. μελλόντων ἤδη δειπνεῖν ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν ὁ Δάφνος, ἐπειπὼν τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον,

ὥσπερ ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε
πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Iambographis, quorum nomina recenset Proclus, adjiciendi Solon (v. Brunck. Gnom. p. 83. Anal. I. p. 73.) Æschrio Samius, Phœnix Colophonius, Cercidas, Hermeas, Archelaus, Hermippus, Parmeno, Callimachus, Scythinus, Timon, Samus, Diphilus (Schol. Pind. Ol. x. 83.)

propterea quod vultus notabilem deformitatem ridentium oculis proposuissent, inquit Plinius H. N. XXXVI. v. T. V. p. 271. leguntur que lepida Epigrammata Antholog. Gr. III. p. 271. ed. Steph. Julianus item ad Alypium, et Horatius Epod. VI. *Qualis Lycambæ spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalo.* Hipponactis versum in Hephæst. p. 33. hunc repperi: Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. In scholiis vero illud Archilochi, ut puto; Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; Τίς σὰς παρήειρε φρένας; Hunc non exiguo solum et deformi, sed et gracili admodum corpore fuisse, ut et de Phileta heroico poëta supra retuli, auctor est Ælianus V. H. I. 6. Mox *sub Amynta* non *sub Anania*, ut in nostro cod. scriptum offendi, castigandum vidit doctissimus Sylburgius ex Eusebii Chronicis. Est et *Ananias* unus de tribus iambographis apud Isacium Tzetzen Prolegom. Lycophr. nec, ut suspicor, mendosus locus est. Nam et Hephæst. p. 33. ejus meminit. Plura de Archilocho Joan. Goropius Becanus in Chronic. SCHOTT.

Ibid. 20. περὶ δὲ μελικῆς[x]] De *melicis*, et *epodis* versibus, præter ea quæ a multis collecta sunt (ne me aliorum scrinia compilasse putes:) Galenus extremo lib. XVII. de usu partium, Turnebus Advers. I. 4. ut et variis *odarum* 22. generibus Athenæus XIV. p. 618. et Pollux IV. 7. SCHOTT.

Ibid. 21. Ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς τοῖς θεοῖς, ἃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις] Videtur hic deesse tertium membrum, ex his quæ paullo post subjungit, τὰ δὲ εἰς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Illud autem extremum ἃ δ' εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις non satis considerate additum: quod et infra agnoscens idem negat illa poëmata formas esse melicæ. Quanta inconstantia in hac φιλοτιμίᾳ τῶν διαιρέσεων Platonica, ut supra monui. Sed quam multa harum formarum in indicibus illis Odarum Horatii, qui nunc editi a Jac. Cruquio Brugensi: quam multa etiam horum apud Menandrum Laodicensem in disputatione de genere Epidictico. NUNNES.

347, 2. προσῴδιον] Hesychius, Suidas, et [y]Etymol. M. a

[x] Ad h. l. conferendus Vossius Instit. Poët. L. III. c. xiii.

[y] Locus Etymologi p. 690, 41. integer debet excerpi. Προσῴδιον λιτανεία μετὰ ὕμνων· παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον

προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς derivant, qua ratione per *o* scribendum esset: quo ordine idem Suidas in lexico collocat, et ita in Athenæo scribitur VI. p. 253 C. *Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως.* Sed de prosodiaca et apostolica saltatione plura Is. Casaubonus ad Athenæum XIV. 7. SCHOTT.

Ibid. 12. *τὸν ὕμνον ὠνομᾶσθαι*] Hymnos scripsisse fertur et Aristoteles, (Orphei enim, Homeri, et Callimachi sunt in manibus,) nam de virtute exstat elegans apud Stobæum Serm. I. Elegiam ejusdem ad Eudemum adfert Olympiodorus minor, Platonicus, comment. in Platonis Gorgiam, (praxi 41.) nondum typis, quod sciam, edito: legiturque, sed mutila, apud Franc. Patricium, Peripateticarum discussionum lib. VII. Quæ lacuna sic expleri potest ex Aristotelis vita, quæ præmittitur Comment. Ammonii in Categorias: *Βωμὸν Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, Ἀνδρὸς, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις. Ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς, Οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων, Ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ· Οὐ νῦν δ' ἐστὶ λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.* SCHOTT.

Ibid. 16. *τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας*] Accipio *τὸ ὑπηρέτας παθητικῶς*, h. e. *τοὺς ὑπηρετουμένους*, i. e. in eos qui a poëtis colerentur, et observarentur, sive numina sive homines essent. NUNNES.

Ibid. *γραφόμενα ὕμνους*] Menander dum accurate partitur et a capite arcessit genera *τῶν ἐπαίνων, ὕμνους* censet vocari proprie *τοὺς ἐπαίνους τῶν θεῶν γενικῷ λόγῳ*: quamquam videtur innuere *ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς εἰς τὸν Δία* sic appellatos: ceteros aliis propriis nominibus, ut in Apollinem Pæa-

ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν καλεῖται προσῴδια· τὰ δὲ ὑπορχήματα· τὰ δὲ στάσιμα. Καὶ προσῴδια μὲν, τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. Ὑπορχήματα δὲ, ἅ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δὲ, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Ὅτε δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπῄεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστέρου μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ᾔεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. De differentia vv. *προσῴδια προσόδια* v. Burettum H. A. T. T. x. p. 225.

nas et Hyporchemata; in Bacchum Dithyrambos et Iobacchos; in Venerem Ἐρωτικούς. NUNNES.

347, 19. *ὕμνους προσῳδίους*] In epitoma anonymi, quæ accessit Hephæstioni [p. 172, 6.], docetur palimbacchium vocatum *προσῳδιακὸν*, quod in *προσῳδίοις ὕμνοις* adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi non explicatur. NUNNES.

348, 1. *ἐλέγετο καὶ προσῴδιον*] Julius Pollux IV. 64. *τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς ἀρέσκει Κριτίᾳ* ΠΡΟΣΩΙΔΙΑΣ *καλεῖν*: sed melius Etymolog. M. ex Didymo de poëtis lyricis, *Προσῳδίαι παρὰ τὸ προσίοντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδειν. Διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσι.* Qui locus germanissimus hujus: sed ille videtur sic restituendus, *ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων.* Quod hic planius *ὁ δὲ κυρίως ὕμνος* &c. Quanto melius tamen apud eundem Etymol. nescio ex quo auctore illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, *Προσῴδια, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα.* Ut *Προσῴδια* essent *τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. Ὑπορχήματα* autem *ἅ τινα ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα* vero, *ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ*; quæ tria deinceps accommodat strophis, antistrophis, et epodis, de quibus metrici multa, et interpretes poëtarum. De genere etiam carminis prosodiaci quale esset, in scholiis Aristophanis, et apud metricos, multa legere licet. NUNNES.

Ibid. 4. [1]*εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεοὺς*] Latini etiam de quovis carmine *pæan διὰ κατάχρησιν* usurpant. Virgil. Æn. VI. 657. *Vescentes, lætumque choro pæana canentes.* Et Abronius Silo apud Senecam Rhetorem Suasor. 2. p. 23. *Ite agite, o Danai, magnum pæana canentes, Ite triumphantes: belli mora concidit Hector.* De diis inferis pæan apud Xenophontem usurpatur Helen. IV. 7, 4. *ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παι-*

[1] *Παιάν.* Schol. Venet. ad Hom. Il. α'. 473. *Παιήων καὶ παιὰν ὕμνοι εἰσὶν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾀδόμενοι, πολλάκι καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. Πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί· σωφρονιστικὸν, ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας· ἐγκωμιαστικὸν, οἷον Ἀχιλλεὺς εὕρηται ᾄδων· παιανικὸν, ὡς νῦν· θρηνητικὸν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει· καὶ ὑπορχηματικόν.* Cum his conferas Valckenærium ad Schol. Euripid. Phœn. 1109. Plura de hisce carminibus quærenti dabit Burettus H. A. I. T. x. p. 301.

ἆνα: sæpe etiam Marti, et quidem ante bellum, ut post bellum Apollini, apud eundem Xenoph. Hellen. II. 4, 17. VII. 4, 36. et Plutarchum in Romulo et Lycurgo quem vide, et in T. Quinctio Flaminino, quæque infra ex Erotico ejusdem adscripsi. Ceterum de pæane, vel pæone pede, videndus est Fr. Salinas De Musica V. 9. SCHOTT.

348, 5. ἰδίως—τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι] Juvenalis Sat. VI. 171. *Parce, precor, pæan, et tu depone sagittas &c.* His Jovis et Latonæ filiis *carmen* etiam *seculare* Romæ decantabatur; semel a Catullo, bis ab Horatio Carm. IV. 6. et in fine Epodῶν. Sic itaque Flaccus: *Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem Pestemque a populo, et principe Cæsare, in Persas atque Britannos Vestra motus aget prece.* Apollo vero pestis auctor depulsorque sub imagine solis credebatur: ut ex Homeri Il. α′. cognoscitur; idemque ἀλεξίκακος, et *averruncus* priscis Latinis; καὶ λοίμιος. Παιὰν autem ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τοῦ παίειν. Unde ὦναξ παιὰν, pro ὦ ἄναξ dictus Apollo. Orpheus apud Hesych. ὦναξ παιὰν, ὦ βασιλεῦ, ὦ κακὰ παύων Ἄπολλον. Elegans ἀκρόστιχις ἀδήλου, ordine alphabetico exstat apud Girald. Syntag. 7. cujus hoc initium: Ὑμνείω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα, quem hymnum explanandum duxit homo eruditiss. Jo. A. Brassicanus. Lege Macrob. Saturn. I. 17. Ἄρτεμιν vero lunam, quasi ἀερότεμιν vocant Græci, quod aëra secet. Idem Macrobius VII. extr. ex Plutarcho, et Plato in Cratylo p. 266 E. Dianæ etiam hymnus sacer *hypœpus* vocabatur, auctore Theodoreto [Ther. p. 68, 2. ed. Sylb.] *Pæanis* et *minuritionis* mentio in Cicerone de Oratore I. c. 59. quem locum illustrat H. Turnebus Advers. I. 12. ex Alexandro Aphrod. qui παιανίζειν dixit quod *pæanem citare* M. Tullius. De minuritione vero, et Plutarchus ὑγιεινοῖς, et Seneca Philosophus Ep. XIII. Pæana etiam Aristoteles lusit in Hermiam, tamquam Apollinem alterum: ut Laërtius refert, emendante ibidem εὐστόχως Casaubono, et de Hermia eunucho Suidas: cujus sive filiam sive neptem uxorem duxit, et sacra illi, ut Cereri Eleusinæ Athenienses solent, fecit: quod merito reprehendit Eusebius P. E. XV. c. 2. in Græco quidem Rob. Steph. exemplari, ut nos in vitis Aristotelis et Demosthenis admonuimus Ol. CVIII. an. 1. Ex Bacchylide quoque ἐν παιᾶσιν hanc παροιμίαν attulit Zenobius Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει. Refert et Laërtius [VIII. 57.]

Aristotelis de Empedoclis versibus hoc judicium Homerico stylo conscriptos videri, et in Apollinem scripsisse προοίμιον, forte παιᾶνα melius legeretur, si veteres libri faverent; nihil tamen demuto. Scio enim prooemia cantuum esse. SCHOTT.

348, 12. Διθύραμβος [a]εἰς Διόνυσον] In Bacchi laudem dithyrambus a lyricis decantabatur, furore quodam Bacchico concitatis, et quasi temulentis; idque a Græcis potissimum: *minus enim est hoc genus poëmatis tractatum a Latinis* inquit Tullius, De Perfect. Or. (sic enim legendum vidit Romulus Amasæus, contra atque Turnebus emendat Advers. I. 4.) *Poëmatis*, inquit, *tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici, quod minus est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis.* Equidem tertius in M. Tullio minore vi reponere audeam, *melici*, ac dehinc *iambici*. Meminit et lib. III. de Oratore ad Q. Fratrem, *ab anapæstis licentior ille, et divitior fluxit dithyrambus.* Legend. Cœl. Rhodig. Ant. Lect. VII. 5. *Dithyramborum* autem scriptores hi fere ab Athenæo nominantur: *Licymnius Chius, Amphis Comicus, Anaxandrides, Cleomenes Rheginensis, Lamprocles, Melanippides Milesius, Philoxenus Cytherius, et Telestes.* Aristoteles in [b]Poët. c. 4. Dionys. item Halicarn. περὶ Συνθ. ὀν. (p. 132. ed. Reisk.) insignem in hoc genere fuisse aiunt *Philoxenum Cytherium*, atque *Timotheum.* His adjecit Is. Tzetzes in Lycophronem Chalcidium, Rasemum(?) poëtam, *Ariona Methymnæum;* his posteriores extitere [c]*Labines, Lasus* (cujus et meminit Ælianus H. A. VII. 47.) *Hermioneus, Melanippides Milesius* dithyramborum libros reliquisse, quos et Xenophon sit admiratus, dicitur: et *Pericletes Lesbius* primus concinuisse. *Pindarus* quoque in his excelluit, ut auctor est scholiastes et Flaccus; sed interciderunt omnia. *Diagoram* etiam *Melium* primum dithyrambicum fuisse Sextus Empiricus πρὸς μαθηματικοὺς refert. Sic enim elegans scriptor IX. 53. p. 561. Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος διθυραμβοποιὸς, ὥς φασι, γενόμενος, ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· "κατὰ

[a] Vide Burettum H. A. I. T. x. p. 306. Vossium Instit. Poët. III. xvi.

[b] Vide Hermanni Comment. p. 99.

[c] Perperam hæc; legendum enim cum Menagio ad Diog. Laërt. I. 42. Λάσος, Χαβρίνου, Ἑρμιονεύς. Inter dithyrambicos *Polyidum* recenset Diodorus Siculus XIV. 46. T. I. p. 679. cf. Athenæum VIII. p. 352 A.

"δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται·" ἀδικηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος, μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεόν. Quem eo libentius Græce, hoc est, sua, quam aliena, lingua loquentem induxi, ut videant, quanto eruditionis fructu careant, qui Græcarum literarum inscientia non contenti ab hac etiam et abhorreant vehementer, et alios improbe deterreant. Ceterum *Philoxeni* illius, cujus et *Cyclopa* poëma adnotat Zenobius, Prov. οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν, et Telestæ dithyrambos ab Harpalo missos Alexandro regi una cum tragicis Æschylo, Sophocle, et Euripide, magni muneris loco, in ejus vita narrat Plutarch. p. 668 D. De quibus etiam tragœdiæ principibus, ut obiter admoneam, Ptolemæo Ægypti regi Alexandriam dono missis, legant poëticæ studiosi Galenum in Hippocrat. Epidem. III. (T. V. p. 412. ed. Basil.) ut quo in pretio haberi debeant, hic discant. Tantum de dithyramborum scriptoribus; nunc reliqua videamus. SCHOTT.

348, 10. κατὰ τὴν Νύσσαν] Νύσαν unico σ scriptum vidi in Stephano, qui decem urbes cognomines collegit: inter quas Euboica una eademque die vitem florentem fert, et racemos maturos producit. Pomponius Mela III. 7. de India: *Urbium, quas incolunt, sunt autem plurimæ, Nyssa est clarissima et maxima; montium Meros, Jovi sacer. Famam hinc præcipuam habent, quod in illa genitum, in hujus specu Liberum arbitrentur esse nutritum; unde Græcis auctoribus ut femori Jovis insutum dicerent, aut materia ingessit, aut error.* Ad quem locum olim plura annotata memini, quæ non repeto: Herodoti tantum in Euterpe c. 146. geminum locum adscribam, ut Græca cum Latinis conjungendo lector fructum referat: Διόνυσον λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς αὐτίκα γενόμενον ἐς τὸν μηρὸν ἐνερράψατο Ζεὺς, καὶ ἤνεγκε ἐς Νύσσαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτους ἐοῦσαν ἐν τῇ Αἰθιοπίῃ. Theocritus Id. XXVI. 33. quod Bacchæ inscribitur: Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας. SCHOTT.

Ibid. 11. ἐπ' ἄντρῳ διθυράμβῳ] *In antro bifori*, reddidi: δίθυρον enim *bivallem*, seu *bipostem portam* significat. Vide Phornutum et Lexicographos Græcos. Δίθυρα, hoc est, *bivalvia*, in foliis dixit Aristoteles lib. De Juventute et Senectute c. 1. p. 62, 16. ed. Sylburg. In antro autem nutritum Bac-

chum Pausanias in Laconicis c. 24. p. 272. auctor est, campumque ipsum, *Διονύσου κῆπον*, hoc est, *Bacchi hortum* appellatum. *Διθύραμβος* igitur, vel quod bis natus, duabus januis egressus in lucem Bacchus, semel ex utero materno, Semeles fulgure ictæ, iterum ex Jovis femore, ut ex ejusdem cerebro Pallas; *ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθόντος*, inquit interpres Pindari, dithyrambici summi, et Isacius in Lycophronis Proleg., vel quod ex Jove et Cerere natus discerptus a Titanibus sit, a matreque recoctus et in vitam revocatus; ut Diodorus Sic. III. 62. Origenes contra Celsum p. 171. ed. Spencer. et Eusebius narrant. Hinc et Βιμάτωρ est Orpheo; ab Ovidio vero *bimater* redditur Metamorph. IV. 11. *Turaque dant Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.* Phornutus vero a Rhea deum matre secundo compositum ait: qui et *διθύραμβον* dictum putat, quod *arcanum demens detegat ebrietas:* ebrius enim et temulentus, vas est rimarum plenum, hac illac perfluens. Ridet hæc deliramenta, et quidem merito, Arnobius Adv. Gentes I. et V. Tu vide et Macrobium in Somnium Scipionis I. 12. SCHOTT.

348, 12. *λυθέντων τῶν ῥαμμάτων*] Esset itaque *διθύραμβος*, quasi *λυθίραμβος*, per *ι* scribendum; quod dum Bacchum parturiret femori assutum, acclamarent nymphæ, *λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, solve ligaturam.* Sed in his compositionibus ludentes nimium quantum sibi indulgent acuti, (tum vero præcipue Stoici,) originationum interpretes, et sæpe etiam *φλυαρώδεις*. Sed hic lege Etymologum Magnum. [*Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. Ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη. Καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. Ἢ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τήν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός· ἵν' ᾖ ὁ δὶς θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμβον.* (T. III. p. 66.) *καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα·—ἵν' ᾖ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.*] SCHOTT.

Ibid. 13. *Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει*] Locus Pindari est Olymp. XIII. 26. et *βοηλάτην* eum nominat, vel quod cum clamore accinebatur, vel quia victoribus bos erat præmium, ut interpreti placet[d]. *Tripodem* autem præmio dari solitum

[d] Vide Bentleii Dissert. Phalarid. p. 302. cf. eundem p. 295.

in Prolegom. Tzetzæ in Lycophronem lectum est; qui et primum dithyrambum Corinthi a Philoxeno Cytherio institutum ait; ab Arione Aristoteles, ut hic Proclus refert. Locum enim adhuc requiro, nisi forte in iis, quæ extremo lib. III. Poëticæ interciderunt. Nunc Dircæi vatis lyram jucundam audiamus: ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον. Διονύσου πόθεν ἐξέφαναν Σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ. Ubi scholiastes, quisquis is est, primum in Naxo, deinde Thebis, post Corinthi, repertum primum dithyrambum, ejusque sententiæ auctorem facit Pindarum ipsum dithyrambopœum, optimum eorum qui temporis injuria perierunt. Quid est, si hoc non est, pugnantia dicere? SCHOTT.

348, 16. Ἀριστοτέλης Ἀρίωνα λέγει] Philoxenus primus hoc reperit, si credimus Tzetzæ in Lycophronem. Nusquam autem in his quæ exstant, quod sciam, Aristotelis libris de Arione legitur. Scripserat fortasse tribus illis libris de poëtis, qui citantur a Plutarcho in Homeri vita; aut in Poëticis quæ perierunt; nam tantum habemus primum eorum librorum; aut certe ἐν ταῖς διδασκαλίαις, ubi et dithyrambici commemorabantur. Vide Harpocrationem in Διδάσκαλος. Multa autem legitur de eo argumento scripsisse apud auctorem optimum ejus vitæ anonymum, qui per me lucem aspexit: ex quo decurtato vita illa descripta, quæ præponitur Comment. Ammonii in Categorias. Sed quid propero? Arionem auctorem fuisse hujus chori prodiderat antea Hellanicus in Cranaicis, et post Aristotelem Dicæarchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων. Antipater tamen et Euphronius ad Lasum Hermioneum referunt. Scholiastes Aristoph. ἐν Ὄρνισι v. 1403. NUNNES.

Ibid. τὸν [e]κύκλιον χορὸν] Tzetzes in Lycophr. Cyclios in choris conficere circulum constantem viris quinquaginta, totidemque et in dithyrambicis, commune enim id esse utrisque, sed de choris Suidas legendus, et quæ de Cyclicis supra observanda docui. SCHOTT.

Ibid. 18. [f]Νόμος] *Nomus*, modus, seu modulatio quædam

[e] V. Lennep. Phalar. Epist. XCVI. p. 270. Schol. Æschin. p. 99, 12.

[f] De Nomis consulendi J. C. Bulengerus De Theatro lib. II. c. xxviii. Thesaur. Antiq. Grævii T. IX. p. 1036. c. xlii. p. 1054. Salmasius ad Jul. Capit. p. 70. et Spanhemius ad Callimachi H. Del. 304. Adde Burettum in *Mémoires de Littérature* Hist. de l'Acad. des Inscript. T. X. p. 218. 232.

carminis. J. Pollux IV. 9. περὶ ἁρμονικῶν αὐλητικῶν, Aristoteles in Poëtica, et Problem. XIX. 28. (cf. 15.) ubi nomos exponunt *odas*. Plutarchus Sympos. VII. quem et lege De Musica p. 1132. et Athenæum XIV. Apud Suidam alia significatio in νόμοι κιθαρῳδικοὶ ex eodem Aristotele, alia item notione Aristophanis interpres doctissimus Equit. init. in hunc versum συναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον. Athenæus XIV. p. 619 C. tradit *cantionem nomiam* ab Eriphanide Menalcæ venatoris amore capta vocari. SCHOTT.

348, 19. νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων] Νόμιος vocatur, una dempta litera, apud Macrobium et Phornutum; sed et hi sententiis variant. A pastorali cura παρὰ τὸ νέμω, Νόμιος, Phornutus; nam et Admeti regis pecora pavisse fabulantur poëtæ; ille vero, *quia sol, qui Phœbus est, pascit omnia quæ terra profert, unde non unius generis pecorum, sed omnium pastor canitur*. Sic enim Macrobii verba leniter immutanda putavi Saturn. I. 17. Theocritus Id. XXV. 21. Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο. Callimachus H. Apoll. 47. Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. Et Maro, quem nihil Græcorum arcanorum fugit, Georg. III. init. *Pastor ab Amphryso*. Et Lucanus Phars. VI. 367. *et flumine puro Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi*. Proclus noster et Pindari scholia a νόμῳ Νόμιον derivant, a musico nimirum modulo; M. vero Tullius a legum severitate cum Arcadibus Apollo imperaret *Nomionem* appellat Nat. Deor. III. 23. Probus Grammat. in Virgil. Georg. I. ad illud *et cultor nemorum cui pinguia Ceæ*, Aristæum in deorum numerum relatum ait, appellatumque *Nomium* et *Ægoros*, quod et agresti studio et cura pecorum armentorumque non mediocriter hominibus profuisset, idque ex Varronis Attacini Argonauticis. Verum ex Apollonii Rhodii Ἀργοναυτικοῖς, quando Varronis interierunt, emendandum esse ἀγρεὺς pro *Ægoros*, quod depravatum est, primus vidit Lilius Giraldus, Syntagm. 1. in *Aristæo*, et 2. in *Jove Icmæo*. Reliqua suggerent scholiastæ Apollonii, qui appellationis causam reddunt, ut et Pindari interpretes; qui vates in Pythiis IX. 115. Jovem et Apollinem, singulos Aristæos nominatos ait, ut et ἀγρέα καὶ νόμιον. Sed plura G. Lilius Syntagm. 7. et alibi, quæ non

describo. Νόμιμος autem recipio præ illo Νόμιος. Quamvis enim Νόμιος dictus Apollo ἀπὸ τῆς νομῆς, aut ἀπὸ τοῦ νομεύς; hoc tamen loco ἀπὸ τοῦ νόμου usicæ ducitur etymon indicio, ut dixi, Procli et Pindari scholiastæ, quod ad Apollinis templum solus Chrysothemis absque choro nomon primus cecinisset. At a nomine νόμος nullo modo νόμιος sine altero μ oriri potest, sed omnino paronymon ejus est τὸ νόμιμος, ut νόμιμα βαρβαρικὰ liber Aristotelis a M. Varrone L. L. VI. p. 76. citatus, et ab Athenæo ejusdem Τυρρηνῶν νόμιμοι I. p. 23 D. Quare νόμιμος retinendum puto. SCHOTT.

348, 19. Quod Apollo quidem Νόμιος, et pastor Admeti, sexcenti testes. Sed quod Νόμιμος ἀπὸ τῶν νόμων diceretur, singulare prope est, nec alibi, quod sciam, lectum. In Schol. Aristoph. ἐν Ὄρνισι 746. cum chorus ait, Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω, sic legitur, Ἐπεὶ νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος, καὶ τῶν ὀρνέων δ' ἐν ὄρεσιν αἱ διατριβαί. Retineo tamen scripti libri lectionem. NUNNES.

Ibid. 20. ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων] Aristot. Problem. XIX. 15. docet nomorum poëma ἀγωνιστικὸν factum, ob eamque causam carere antistrophis. Dithyrambicum item prius tantum choricum fuisse, post in ὑπόκρισιν mutatum; quod hoc loco nomis contigisse diserte refert Proclus. NUNNES.

Ibid. 21. Χρυσόθεμις ὁ Κρὴς] De hoc in notis ad illud ἀποσπασμάτιον falso adscriptum Censorino. NUNNES.

349, 1. πρῶτος στολῇ χρησάμενος] Quam belle hæc illustrantur illa descriptione citharœdi Lib. IV. ad Herennium c. 47. *Uti citharœdus cum prodierit optime vestitus, palla inaurata indutus, cum clamyde purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata, citharam tenens exornatissimam, auro et ebore distinctam: ipse præterea forma et specie sit et statura apposita ad dignitatem &c.* NUNNES.

Ibid. 4. Τέρπανδρος μὲν πρῶτος] Huic nomi inventionem plerique acceptam referunt; nonnulli Philammoni, alii Clonæ. Plutarchi verba comment. de Musica audiamus p. 1132 C. ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ τὰ προσόδια, ἐλεγείων τε καὶ ἐπῶν ποιητὴν γεγονέναι· καὶ Πολύμνηστον τὸν Κολοφώνιον τὸν μετὰ τοῦτον γενόμενον, τοῖς αὐτοῖς χρήσασθαι ποιήμασιν. Et Plinii VII. 56.

Citharam Amphion, ut alii, Orpheus, invenit. Septem chordis tribus ad quatuor additis Terpander: octavam Simonides addidit; nonam Timotheus. SCHOTT. v. Santen. ad Ter. Maur. p. 150.

349, 4. Fortasse ex his quæ sequuntur de Phryne certo conjicere licet, ut Chrysothemis solutis numeris nomos canere cœpisset: ita solent initia rudia et impolita esse: deinde Terpander perfecit illud carmen numero heroico: post Phrynes ἐκαινοτόμησε addens soluto τὸ ἡρῷον. Hæc si Pet. Victorius vidisset, οὐχ ἁπλῶς pronunciasset dithyrambicos heroico usos. De modis quos adjunxit Chrysothemis citharæ non satis exploratum ex illo ἀποσπασματίῳ quod Censorino falso inscriptum: tamen si quis acute consideret, percipi ex eodem posse videtur, ab Apolline τρίχορδον tantum instrumentum repertum, qualis noster *Rabiquete*, pastoricium: huic additam paramesen chordam a Lino Apollinis F. (nam *nymphæ* in illo loco plane suspectum) factamque citharam tetrachordon, quam nostri flexo inde nomine *Gitarram* vocant. Illi a Chrysothemide additum alterum tetrachordon τῶν συνημμένων, factamque citharam ἑπτάχορδον, quæ nostris *Vibuela, o laud de siette cuerdas.* Post a Terpandro alterum huic tetrachordon τῶν διεζευγμένων adjunctum, quam nostri *Tumbam undecim chordarum* appellant. NUNNES.

Ibid. 6. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος] Nota in vulgus historia, sive fabula ea est, de Arione delphino vecto; qui Tarento Corinthum trajicere cum vellet, a nautis in mare præcipitatus, tergoque delphini exceptus, in Tænarum delatus est, ex Herodoto in Clione, Plinio IX. 8. et ibi notata Dalechampio, Plutarch. Conviv. p. 161 B. Ælian. H. A. VI. 15. XII. 45. Fabii dicterio Inst. Or. VI. 4. Agellio XVI. 19. Hygino Astron. II. 18. Ovid. Fast. II. 83. Bianor in Antholog. I. p. 62. ed. H. St. Anal. Brunck. II. p. 156. IV. p. 348 = 154. Herodoti verba, ob singularem scriptoris amœnitatem, non pigebit exscribere. Is enim in Κλείῳ primum Corinthi dithyrambum docuisse refert (quod hic ad Aristotelem Proclus retulit) Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενεχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ οὐνομάσαντα, καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Huncque a nautis improbis in mare desilire coactum ait, στάντα ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι διεξελθεῖν νόμον

τὸν ὄρθιον· τελευτῶντος δὲ τοῦ νόμου, ῥίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτόν. Quæ sic Agellius Latine reddidit XVI. 19. *Stansque in summæ puppis foro carmen quod orthium dicitur voce sublatissima cantavit. Is loco et oppido Methymnæus, terra atque insula omni Lesbius fuit.* Sic ille: in quo suspecta mihi de mendo vox illa *sublatissima* dure ferit aures: tentabam *sublata et ima:* est enim dithyrambus numeris innumeris solutus, ut Flaccus canit; sed nihil absque librorum veterum auctoritate temere mutandum censeo. Porro et illud observa; Θούριον λογοποιὸν (ut Herodotum appellat Julianus Imp. in Epist.) non distinxisse videri alba, quod aiunt, linea *nomon* et *dithyrambum:* cum tamen νόμος in Apollinis, διθύραμβος vero in Bacchi honorem caneretur, sitque ille canendi modulus cum certo intensæ remissæque vocis flexu, dithyrambus vero numeris solutus feratur. *Orthius* autem modus Palladis est, argumentum bellicum habens; ut Timotheus Alexandro regi ostendit, inquit Plutarchus in Musica[g], et Eustathius Il. λ'. p. 827=758, 8. τοιοῦτος γὰρ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ᾄσας τοσούτου τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. *Orthrium* alii vocant et Dianæ attribuunt: de quo ejus cognomento L. Giraldus Syntagm. 12. et 1. de Historia poëtarum. Ὄρθριος vero quid ab illo differat Phrynichus lexicogr. in Atticismis docet; etsi Glareanus *orthrium* tuetur. *Orthium* vero rescribendum putat J. Hartungus Dec. III. c. x. SCHOTT. v. Santen. ad Ter. Maur. p. 148.

349, 9. καὶ χορδαῖς τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο] Non Phryno, sed Timotheo uno ore omnes attribuunt. Pausanias in Laconicis, III. xii. p. 237. ἐνταῦθα ἐκρέμασαν Λακεδαιμόνιοι τὴν Τιμοθέου τοῦ Μιλησίου κιθάραν, καταγνόντες ὅτι χορδαῖς ἑπτὰ ταῖς ἀρχαίαις ἐφεῦρεν ἐν τῇ κιθαρῳδίᾳ τέσσαρας χορδάς. Ceterum ψήφισμα a Lacedæmoniis contra Timotheum latum, etiamnum in Boëthii Severini de Musica Comm. legitur, dialecto Dorica, hoc est, veteri Spartanorum lingua, ρ literam loco σ substituente, scriptum, quod communi dialecto editum a G. Lilio in Historia poëtarum; castigatius vero a Paullo Leopardo

[g] Hanc historiam narrant Dio Chrysostomus *De regno* Or. 1. init. et Basilius *De leg. Græc. Libris* p. 99. ante Stobæum Grotii. Eandem Antigenidæ ἁρμάτειον νόμον canenti tribuit Plutarchus de Alex. Fort. p. 335 A.

Miscell. VIII. 14. quod et nos ex Boëthii codice perveteri Bibliothecæ Toletanæ olim contulimus[h]: Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τὴν παλαιὰν μολπὴν ἠτίμαξε, καὶ τὴν διὰ τῶν ἑπτὰ χορδῶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος πολυφωνίαν εἰσάγων λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νεῶν διὰ τῆς πολυχορδίας· καὶ γὰρ καινότητα τοῦ μέλους ἤνεγκε, καὶ ποικίλην ἀντὶ ἁπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μολπὴν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους δίεσιν ἀντὶ τῆς ἐναρμονίου ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβήν· παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διεσκεδάσατο τὴν τοῦ μύθου διδαχήν· τὴν γὰρ Σεμέλης ὠδῖνα οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους διδάσκει (aliter ἐδίδασκε·) δεδόχθαι φαμὲν περὶ τούτων τοὺς βασιλέας καὶ τοὺς ἐφόρους μέμψασθαι τὸν Τιμόθεον, ἐπανακτᾶσθαι δὲ καὶ τῶν ἕνδεκα χορδῶν ἐκταμόντας τὰς περιττὰς ὑπολειπομένας τὰς ἑπτὰ, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἐθῶν, μή ποτε ταράττηται κλέος ἀγώνων. Athenæus quoque XIV. p. 636 E. accusatum ait Timotheum, quod veterem musicam labefactaret atque corrumperet; quemadmodum Plato et ex illo M. Tullius Legg. II. 15. III. 14. musicam mutari vetabat, quod hæc fere mutationem reip. adferret: (ut hodie religionis immutatio: unde tot tragœdiæ, cædes, rerump. interitus &c.) Sic enim divinus ille philosophus De Repub. IV. p. 447 A. εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. Οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησί τε Δάμων, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Cumque chordas supervacuas præcidere quidam paratus esset, ostendisse Timotheum, stantem apud ipsos, exiguam Apollinis imaginem, in cujus lyra tot essent fides et eodem situ et ordine porrectæ, ideoque absolutum. Rursum Athenæus VIII. p. 352 A. Polyidæ glorianti quod discipulus ejus Philetas Timotheum canendo vicisset: *Miror*, inquit, *si ignoras Timotheum νόμον condere, Philetam vero ψηφίσματα*, ludens in ambiguo, ut ego quidem accipio. *Lex* enim et *νόμος* Græcis et musicis modulus est: *decretum* vero respexit quo damnatus Timotheus est. Ibidemque dithyrambum de Semele Bacchum parturiente docuisse refert Timotheum. SCHOTT.

[h] Confer omnino ed. Oxon. 1777.

349, 10. Τιμόθεος ὕστερον εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν] De Timotheo Suidas scribit, molliorem factam ab illo musicam; de quo etiam legimus in eodem illo Fragmento Censorini auctam ab illo citharam fuisse duobus τῷ παραμέσῳ καὶ τῷ ὑπερβολαίῳ, ut esset quatuor tetrachordorum; quibus terminis in commune vocis humanæ remissionem et intentionem prisci circumscribi notarunt. Legimus tamen apud Suidam a Terpandro primum heptachordum inventum, et a Timotheo additam decimam et undecimam chordas; etsi in fragmento quod adjunctum legitur Nicomachi Harmonicis dicitur nona chorda addita a Theophrasto quodam Pierita, decima autem ab Histiæo Colophonio, at undecima a Timotheo Milesio. Apud Bryennium cap. de Tono, [p. 382. ed. Wallis.] hic locus exstat de his ex Ione, et Terpandro: ἐπὶ μὲν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. Ὁ μὲν γάρ φησιν, Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν, Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους. Ὁ δ' ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ, τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα, Τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους, Πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες Ἕλληνες, σπανίαν μοῦσα ἀειράμενοι. Sed de his omnium optime Franc. Salinas Salmanticæ Professor, musicorum Homerus, in suis de Musica libris. Ex hoc loco illustremus illum Pasicratis ἐν τῷ α' τῶν μετὰ τὰ φυσικά. [Aristot. p. 28, 22. ed. Sylburg.] Εἰ δὲ μὴ Φρύνις, Τιμόθεος οὐκ ἂν ἐγένετο. NUNNES.

349, 12. διθύραμβος—πολὺ ἐνθουσιῶδες] *Dithyrambus* enim in Bacchi, *nomos* in Apollinis, ut dixi, honorem decantabatur. Ille in furorem agebat, cornuaque, ut poëtæ loquuntur, addere solet; hic vero Musis cum præsit, unde et *Musagetes;* et poëticæ artis auctor sit, quietus est: ille solutus, hic numerosus; ille audax, hic concinnum poëma postulat. Bacchatur in orgiis dithyrambus, hinc proverbia, διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχειν ἐλάττονα. *Dithyrambus non est, si bibat aquam,* aliaque id genus. Vide Suidam, et Zenobium in proverb. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, et Strabonem VIII. p. 584=552. Heliodor. Æthiop. II. p. 102, 6. ἐπεισόδιον δὴ τοῦτο οὐδέν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκυκλήσας. Character itaque diversus. *Nomos* enim, ut et vox sonat, legibus vinctus et adstrictus, solutus contra *dithyrambus* et liber; unde et *lyæus, liberque* dictus, et

audax. Observavi tamen commutari hæc nomina interdum solere, et, nisi quid judicans fallor, confundi nonnunquam, ut et supra monui, et ex Aristotele clarum est. Quærit enim Problem. XIX. 15. quamobrem *nomi* sine conversionibus a poëtis scriberentur, cum alia cantica chororum per conversiones strophorum et antistrophorum, et epodi scriberentur a lyricis. Subdit, *οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, πρότερον δ' εἶχον*. SCHOTT.

Ibid. 15. *καὶ ἁπλουστέραις δὲ κέχρηται λέξεσιν*] Atqui *dithyrambi* verba sunt nodosa, composita, tumentia, et ut Flaccus alibi, *sesquipedalia*: vel, ut Græci literatores vocant, *πολύπλοκοι λόγοι*. Sic enim in Poëtica Aristoteles, *τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρμόττει τοῖς διθυράμβοις*. Et Rhet. III. 9. *τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἱρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί*. Hinc et *dithyrambica oratio* pro obscura, Platoni in Phædro p. 341 D. *Ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι*. De quibus et criticus Dionys. Halic. Epist. ad Cn. Pompeium; cujus verba initio retuli. Plutarchus [Philostratus] quoque in vitis Sophistarum sæpe *διθυραμβῶδες* dixit pro *tumentia et grandia dicere*. Certe talia mihi Nonni Panopolitani *Διονυσιακὰ*, et forte Dionys. *Βασσαρικὰ* a Stephano lib. de urbibus aliisque laudata, et Lycophronis Cassandra esse videntur, licet epico non melico carmine conscripta: adeo dithyrambicorum, hoc est, compositorum verborum plena sunt omnia, ut ægre reddi Latine queant: cum Græci Romanis compositorum in vocibus felicitate longe antecellant. Talia et illa fortasse apud Latinos in elegantissimo illo Catulli Galliambo in Cybelen, a Cæsare Scaligero valde probata, *hederigeræ, hederifugæ*: et *ubi cerva sylvicultrix, ubi aper nemorivagus*. Quodque ejusdem, ex Vere, citat Fl. Sosipater IV. p. 241. *Concitum tetuli gradum*; pro *tuli*, aliaque sexcenta. Nec compositis tantum vocibus, sed et audacter traductis utebantur dithyrambici. Hoc adeo verum esse didici ex Eustathio in illam Il. B. auream *γνώμην*. *Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα* *Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν*. Sic enim doctissimus ille interpres. *Ἰστέον δ' ὅτι πάντως εὐρυκρείων ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται, καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς*

ὁ Λυκόφρων λαλεῖ· Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. Εἰ δὴ ταυτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων.

Libet nunc et Horatium Flaccum in partes vocare, quo nemo clarius de dithyrambis inter Latinos scripsit (Græcos enim semper excipio, in omni re diligentiores accuratioresque,) idque eo libentius, quod hanc Odam IV. 2. quæ de Pindari est dithyramborum principis laudibus, nemo satis diligenter, quam quidem viderim, explanarit. Venusinus vero Pindarus sic de Dircæo vate, Thebis nato, quod et Bacchi natale solum poëtæ fingunt: *Fervet, immensusque ruit profundo Pindarus ore, Laurea donandus Apollinari, Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit, numerisque fertur Lege solutis.* Quo loco perinde sudant interpretes hodie, ut qui Olympia certabant, vel ad Eurotam fluvium Laconum exercebantur; quasi hic crucem posteris fixisse poëta videatur. Hugolinus Martellius, Etruscus, singulari edito libro, τὸ *audaces* ad διανοίας, quæ materia sit: *nova verba,* ad λέξεως quæ instrumentum; *numeros lege solutos,* ad ῥύθμον καὶ μέτρον methodum refert: quæ tria fere in omni scriptionis genere considerari solent; nam et idem Horatius in A. P. *Verbaque prævisam rem non invita sequentur.* Sed non sequor; neque enim *audaces verba* et *numeri* ita opponuntur, ut tua illa διάνοια, λέξεις, καὶ μέτρον, quod postulat illa ἑρμηνεία. Non me fugit J. Scaligerum, P. Victorium, et F. Robortellum, bone Deus, quos et quantos viros, audaciam dithyramborum aliter interpretari. Illi ad numerorum incertum modulum libertatemque carminis referunt: hic vero ad verborum novationem traduxit; quæ duo a Flacco mox subjici quis non videt? Acro vetus interpres τὸ *audaces* dupliciter videtur explicasse, aut quia vehementiores ceteris rhythmis, aut propter verborum innovationem. Posteriorem explanationem secutum video Robortellum. Porphyrio ad scriptum Pindari refert, quo raptus multum sibi permisit, et ausus hoc genere metri novas historias canere; de qua Porphyrionis explicatione nihil possum existimare, quando Pindarici dithyrambi perierunt. Acronis utraque et illa Scaligeri et Victorii consentiunt naturæ dithyramborum, quam quidem ex veterum scriptis

noscere datum est. Sequor itaque aut priorem Acronis, aut posteriorem copulatam cum illa Scaligeri; ut *audaces* quidem dicantur, et quod sint *καινοτόμοι*, et quod exleges et *ἀθέμιστοι*. Utrumque enim magnæ audaciæ argumentum. Ita non erunt tria *ἀντίθετα*, ut voluit Martellius; quod nec verba Horatii præ se ferunt; sed duo posteriora, quod est apud omnes Græcos Latinosque scriptores frequentissimum, erunt *ἐπεξηγήσεις* prioris. Atque utinam non in reliqua odæ parte explananda eum fugisset ratio. Subjicit enim, quoniam *lyricæ*, inquit, *poëseos finis est laudatio;* quatuor laudationum formæ totidem versibus proponuntur a Flacco. Sed o felicem illum, qui potuerit *τὰ πολλὰ εἰς ἓν συναθροίζειν*. Fortunatos enim eos judicat apud Platonem Socrates, qui hac facultate valerent. Censetne tot tamque varios Odarum Horatii judices *καὶ ἐπιγραφὰς*, *πρὸς μίαν φύσιν* pertinere? Quid autem commune *τοῖς παραινετικοῖς* cum encomiasticis? Illis monemus, ut plerumque Anacreon et Horatius *τὰ Ἐπικούρεια*: his laudamus. At commune utriusque *τὸ πείθειν* esse dicit. Ἀλλὰ *τὸ πείθειν* est finis, non poëticæ, sed rhetoricæ; quem cum adhibet poëta, rhetoris personam induit. Ἡ *διάνοια γὰρ τῆς ποιητικῆς* ex rhetorum fontibus petenda, ut in Poëticis docuit Aristoteles, philosophorum prope deus. Quid præterea commune his duobus generibus cum aliis odis? ut cum quinta et 13. lib. I. ut ceteras mittam, quæ longissime ab utroque genere abhorrent. Assentior itaque iis, qui hunc lyricæ finem proponunt, animos hominum, qui hæc legerint audierintve, exhilarare, et levare gravitate illa heroica, asperitate iambica, et comica, et acerbitate sensus tragica, atque elegiaca; ut ad musicæ finem, cum qua arctissimum illi vinclum intercedit, quam proxime accedat. Nam in *epicediis* et *threnis*, quos canit: *dum vires, animumque moresque Aureos educit in astra, nigroque Invidet Orco.* Qui necessitudine aliqua defunctos attingunt, immensum quantum in ea etiam doloris acerbitate non solum mitigantur, verum etiam quodammodo gestiunt et exsiliunt. Sed de fine satis superque. Ad formas lyricæ veniamus, quas quatuor esse ex Horatii locis elicere conabor. Vel enim dithyrambicis versibus homines in Dionysiacis et Orgiis divino numine pleni, quasi *ἐνθουσιασμῷ* rapiebantur; vel dii, deorum filii reges, laudabantur, ut ad imitationem

alii raperentur; vel res præclare gestæ virtutesque hoc carmine celebrabantur, vel denique ut fidus amor ab oblivionis injuria vindicetur, studiose dant operam. In his fere omnis lyricorum opera consumitur. Sic itaque poëta: *Seu deos, regesque canit deorum Sanguinem &c.* Quot etiam lyricorum argumenta 4. idem in Epistola ad Pisones complexus est. *Musa dedit fidibus divos, puerosque deorum, Et pugilem victorem, et equum certamine primum, Et juvenum curas, et libera vina referre.* Non enim evincit Martellius, nec mihi persuadet; fortasse nec aliis eruditioribus. Neque enim duo illi loci, quos inter se componit, quasi gemini sint, eadem volunt. Horatius certe in Odis, ut mihi quidem videtur, non est τεχνικός: nec ab illo exspectandum, ut ἀκριβέστατα genera lyricorum (quæ poësis πολυμερεστάτη est, et διαφόρους ἔχει τομάς, ut vere noster ait Proclus,) distinguat et partiatur. Satis est illi in ea Oda aliquot genera recensere eorum, quæ Pindarus suis hymnis prosecuturus erat. Hæc si spectasset Hugolinus, non in eos se errorum laqueos induisset, dum nimis methodicus esse vult. Facit enim tertium genus lyricæ, *res præclare gestas canere.* An excidit illi vetus illud rhetorum præceptum, in incunabulis etiam artis bene dicendi decantatum, αἱ πράξεις κυριώτατον κεφάλαιον τῶν ἐγκωμίων; qui igitur hoc genus audet a primo et secundo sejungere? partem κυριωτάτην toti detrahere? Abi: exime cor aut cerebrum homini, quæ spes reliqua erit? Illud autem ex Ep. ad Pisones — *et libera vina referre,* quod est plane Anacreontium, ubi legitur in oda illa de Pindaro? Sed reprimam me; nec enim illi Procli Chrestomathiam legere contigit; cujus divisionem qui legerit, næ ille ἀκριβεστέραν non admodum requiret. Omnis enim poësis lyrica *aut ad deos, aut ad homines, aut ad utrosque denique pertinet;* nam quartum idem rejicit. Horum generum formæ sunt multæ, quarum aliquot ab Horatio, plures a Proclo nostro recensentur. SCHOTT.

349, 15. ἁπλουστέραις κέχρηται ταῖς λέξεσι] At Aristoteles in Poëticis τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 3. χρησιμώτατον ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς, et addita ratione. Idem Schol. Aristoph. Nub. 334. et Pac. 829. et alii. Hanc ego difficultatem sic explico ex loco illo Aristotelis Rhet. III. 3. ut sesquipedalia illa nomina, quibus

utebantur dithyrambici, dicantur *ἁπλούστερα*, quia minus *εὐσύνθετα* nec tam facilis et proclivis eorum compositio atque *εὔφωνος*, quam vulgarium. In nomis vero *διπλασίαι λέξεις*, sed *εὐσύνθετοι*. Si exstarent dithyrambi et nomi, illustrius ista cernerentur. In dithyrambo illo Pindari (T. III. p. 67.), qui legitur apud Dionys. Halicarn. *ἐν τῷ περὶ συνθέσεως* (p. 180. ed. Upton.), duo illa nomina juncta *ἐαριδρέπτων*, et *ἑλικάμπυκα*. Sed illis duriora etiam et horridiora deprehenduntur, ut illud *στρεπταίγλαν* Philoxeni. NUNNES.

349, 16. *ὁ δὲ νόμος τοὐναντίον διὰ τῶν... ἀνεῖται*] Quid desit affirmare non possum, fortasse *ἠθῶν*. Sunt enim *τὰ ἤθη ἀντίθετα τοῖς πάθεσι*: et de dithyrambo, quem comparat cum hymno nomico, dixerat *εἰς τὰ πάθη κατασκευαζόμενος*. NUNNES.

Ibid. 17. *καὶ τοῖς ῥυθμοῖς*] Dionys. Halicarn. *περὶ συνθ. ὀνομ.* ed. Upt. p. 156. *Οἱ δὲ διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλλον, Δωρίους τε καὶ Φρυγίους καὶ Λυδίους ἐν τῷ ᾄσματι ποιοῦντες, καὶ τὰς μελῳδίας ἐξήλλαττον, τότε μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τότε δὲ χρωματικὰς, τότε καὶ διατόνους, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν.* Aristoteles vero Polit. VIII. 7. *Phrygia*, non *Dorica* indigere harmonia dithyrambos ait; Phrygius enim modus vehemens appellatur et violentus a Luciano, hominem concitat, et in furorem accendit. Hinc et materia petita a declamatoribus apud Fabium Quinctilianum I. 10. Lege et de Pythagora cum modis musicis mutante simul etiam animi perturbationes, quæ *πάθη* Græci vocant, apud Plutarchum, Boëthium, et Martianum Capellam; ut et ischiadicis mederi tibiarum cantum apud Agellium N. A. IV. 13. SCHOTT.

349, 20. *τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται*] Malim *τῷ Φρυγίῳ καὶ Ὑποφρυγίῳ*. De his modis Lucianus in Harmonide T. I. p. 851. *τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν.* Ex quo, ut pleraque fabulæ Milesiæ, est mutuatus Appuleius Madaurensis, Florid. p. 342. ed. Elmenhorst. *Tibicen quidam fuit Antigenidas omnis voculæ melleus modulator, et idem omnis modi peritus modificator, seu tu velles Æolion simplex, seu Iasium varium, seu Lydium querulum, seu Phrygium religiosum, seu Doricum bellicosum.* De

quo tibicine etiam Cicero in Bruto, Plinius XVI. 36. Valerius Max. VII. 7. Agellius XV. 17. Plura Plutarchus Comment. de Musica, et Boëthius, musicæ item theoreticæ princeps, Franc. Salinas Burgensis, cæcus ab octavo ætatis anno, IV. 11. et 13. de Musicâ Latine et eleganter conscripta; post Aristoxeni, Ptolemæi, et in ejus Harmonica Porphyrii comm. Manuelis Bryennii, et Aristidis Quinctiliani libros ἁρμονικῶν; quos ego auctores Græce in Bibliothecis Italiæ et Hispaniæ adhuc latentes videre memini. SCHOTT.

349, 20. τὸν Φρύγιον] Libet, priusquam manum de tabula tollam, Æliani loco obscuro lucem, qua possum, adferre ex conjectura. Interpretes enim, Venetum et Germanum, rem acu non tetigisse video: adscribam autem eo libentius Græce, ut prudens lector, quantum sit fidei adhibendum alienis versionibus, intelligat, dum possit sine cortice, quod aiunt, nare, et suis, non alienis, ut cæci, oculis cernere verum. Sic enim ille V. H. XIII. 21. Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἡ δορὰ κινεῖται, ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ. Vulteius, Germanus, sic reddidit; *Si Apollini, vel ad Apollinem, quieta, mutaque videtur pellis.* Jac. Laureus, Venetus: *quasi qui ad Apollinis simulachrum concinit Phrygium modum, immobilis sit et muta.* Reperit autem Marsyas Phryx Phrygios modos musicæ geminasque tibias, ut Lydios Amphion, et Doricos Thamyras Thrax: auctor Plinius VII. 56. Respexit vero Ælianus, nisi fallor, ad Marsyæ Phrygis pellem, qua illum Apollo cantando victor excoriavit: Ovid. Met. VI. et Appuleius init. Floridorum. Ille itaque Apollinis *delubrum*, hic *simulachrum* animo concepit; ego vero, pace illorum, musicos modos comparari existimo; *Phrygium* nimirum, et quo Pæana Apollini accinebant; estque de ἀντιπαθίᾳ sermo, qua et aquilarum plumæ avulsæ ceterarum avium pennas consumunt: et tympana ex pelle ovina ad corii lupini conticescunt. Variis autem modis *pæana* et *dithyrambum* accini solere, unus Plutarchus docebit περὶ τοῦ ΕΙ τοῦ ἐν Δελφοῖς, p. 389.[i] ᾄδουσι τῷ μὲν διθυραμβικὰ μέλη παθῶν μεστὰ καὶ μεταβολῆς, πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης, Μιξοβόαν γάρ, Αἰσχύλος φησί, πρέπει διθύραμβον ὁμαρ-

[i] N. B. Latina tantum dederat Schottus.

τεῖν Σύγκοινον Διονύσῳ· τῷ δὲ παιᾶνα τεταγμένην καὶ σώφρονα μοῦσαν, ἀγήρω τε τοῦτον ἀεὶ καὶ νέον, ἐκεῖνον δε πολυειδῆ καὶ πολύμορφον ἐν γραφαῖς καὶ πλάσμασι δημιουργοῦσι· καὶ ὅλως τῷ μὲν ὁμοιότητα καὶ τάξιν καὶ σπουδὴν ἄκρατον, τῷ δὲ μεμιγμένην τινὰ παιδίᾳ καὶ ὕβρει, καὶ σπουδῇ, καὶ μανίᾳ προσφέροντες ἀνωμαλίαν, Εὔιον ὀρσιγυναῖκα Διόνυσον μαινομέναις συνθέοντα τιθῆναις ἀνακαλοῦσιν, οὐ φαύλως ἑκατέρας μεταβολῆς τὸ οἰκεῖον λαμβάνοντες, κ.τ.λ. Sed emersimus jam tandem ex hoc pelago dithyrambico, et scopulos enatavimus; in quo hic fortasse consecuti, secuti saltem sumus, ut rem a nemine tractatam explicaremus in Proclo: (quæ nemo de hac ipsa re, aut copiosius, aut apertius) vel suppeditaremus ea, quæ alii majori otio et librorum copia abundantes augere facile queant, et quasi calamistris inurere. SCHOTT.

349, 20. In dithyrambo modis Phrygio et Hypophrygio canebatur, quos vulgo musici tonum tertium et quartum vocant. Aristoteles Problem. XIX. 49. ἦθος δ' ἔχει ἡ μὲν ὑποφρυγιστὶ πρακτικόν. Διὸ καὶ ἐν τῷ Γηρυόνῃ ἡ ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποίηται. Ex his percipitur quam aptus esset modus Hypophrygius dithyrambo, cum et dithyrambus ut ἐνόπλισις illa quæ in fabula inducebatur, πρακτικὸς esset. Nam de Phrygio diserte idem Aristoteles Polit. VIII. extr. ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον, quod et testimonio doctorum ejus artis confirmatur et Philoxeni dithyrambici, qui cum tentasset dithyrambos modo Dorio, postea, re ipsa doctus, in Phrygium dithyrambo maxime congruentem mutavit: quin et Phrygium modum ὀργιαστικὸν καὶ παθητικὸν esse docet Aristoteles eodem libro. Hic locus me admonet obiter, quam turpiter peccatum sit in Poëticis Aristotelis ab ejus explanatoribus, quo loco docet hoc differre nomos a dithyrambis, quod illis personas graves, his leves imitarentur; citatque testes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Persis. Recte vero, ne otio abutar aliorum erratis commemorandis. Nam Timotheus, ut auctor nomorum, aperte hic et alibi citatur. Persas autem illius nominatim laudat Plutarchus in Philopœmene p. 362 C. et Suidas, qui eum nomon ait inscriptum fuisse Πέρσαι ἢ Ναύπλιον. Quod autem argumentum Persarum grave esset declarant tragœdiæ a Phrynicho, Æschylo, et aliis tragicis eo nomine inscriptæ. Nam de Phi-

loxeno quod dithyrambicus fuerit lippis notum. Induxerat autem ille in fabula Galatea Cyclopem ut pastorem bardum et stupidum, qui suo gregi præcineret. Videndus Aristophanis interpres in Pluto; quin et Zenobius in Parœmiis adagio οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν fabulam nomine Cyclopis attribuit Philoxeno, atque locum illius laudat. Ludovicus Castelvetrius, Italicus Aristotelis interpres, nescio qua confidentia locum totum immutavit, quo invexit Ἀργᾶν quendam, μοχθηρῶν ᾀσμάτων poëtam ut ait Athenæus, contra fidem omnium codicum. Ceteri modestiores, licet hæreat illis aqua. Hæc ego, et alia multa lucrifeci hoc ἀποσπασματίῳ τοῦ Πρόκλου. Revertamur ad modos, quibus hæ fabulæ fiebant. NUNNES.

349, 20. ὁ νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν Λυδίῳ] Donatus erudite in Prologo ad Adelphos: *Modulata est tibiis dextris, id est Lydiis, ob seriam gravitatem qua fere in omnibus comœdiis utitur hic poëta: sæpe tamen mutatis per scenam modis &c.* Nihil ergo aptius nomis, id est, gravi poëmati modo Lydio; quamvis hic modus, si intentionem soni spectes, acutior est Phrygio et Dorio, ut musici docent, ac propterea fortasse visus quibusdam levior. Sed de his musici disceptent. Illud tamen molestum Aristot. Probl. XIX. 48. τὴν ὑποδωριστὶ ἁρμονίαν ait convenientissimam esse citharis; de quo viderint et musici. In Politicis certe Dorium et Lydium modos eidem usui accommodat, scilicet, τῇ παιδείᾳ τῶν νεωτέρων, cum Dorius στασιμώτατος sit, et mediocritatem quandam obtineat, atque ad mores viriles sit vehementer aptus, Lydius vero κόσμον τε καὶ παιδείαν ἔχῃ. Octavus autem hymnus Nemeorum Pindari dicitur ab interprete editus modo Lydio. Nunc ad reliqua. NUNNES.

350, 1. καὶ συστήματι] Retinui vocem Græcam, quamvis non ignorem Boëthium *constitutionem* reddidisse; est enim artis vocabulum, a Latinis, ut pleraque alia, retentum. Atque utinam id genus plurima, ut in geographicis, vocabula reliquissent Græce, potius quam inepte conversa venditassent. Sed venit in mentem, et Photio eidem opem ferre, qui interpretis vitio, quantum conjicio, male acceptus est, in synopsi septem conciliorum generalium, ubi legitur initio *Hosius Cordubæ episcopus:* Nicænæ enim primæ synodo interfuit. Vulgo male

legitur, *Pius Cordumbres episcopus.* Innumera id genus in mundo sunt; sed Photio debui hanc operam. SCHOTT.

350, 3. καὶ ἐν τοῖς τόποις] Omnino legendum ἐν τοῖς πότοις, inverso ordine literarum; qui error etiam manavit in ea quæ infra leguntur, ἥδετο περὶ τοὺς τόπους. Restituendum πότους, ut ex omnibus scriptoribus hujus argumenti liquet. NUNNES.

Ibid. ὁ δὲ νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ Παιᾶνος ῥυῆναι] Quid mirum, cum uterque Apollini potissimum fuerit consecratus; quamquam et Pani nomos attributos, et Dianæ pæanas legimus. Sed Pan pastor item et magister Apollinis; Diana vero soror. NUNNES.

Ibid. 11. Ἀδωνίδια] De *Adonide* Veneris amasio Eidyllium est Theocriti XV. quod inscribitur Ἀδωνιάζουσαι. Rursum legitur ex xxx. Eid. in mortem ejusdem, Anacreontico carmine. Meminit et xix. Eid. in epitaphio Bionis, quod Moscho verius attribuitur, quam Theocrito: item xxiv. Hanc et inter lactucas collocasse Adonim refert Athenæus II. p. 69 D. quod de Phaone tamen Lesbio Ælianus prodidit V. H. XII. 18. qua de re et Andr. Alciati I. C. doctiss. emblema elegans circumfertur. Fulgentius Mythol. III. *Suem quoque ob cædem aversari poëtæ fabulantur, sive Martem zelotypum.* Sic enim Nonnus Panopolita Dionysiac. XLI. 206. canit: Πᾶσι μὲν ἀμφελέλιξε γεγηθότα κύκλον ὀπωπαῖς, Πᾶσιν ὁμοῦ, μούνην δὲ συῶν οὐκ ἤθελε λεύσσειν Τερπωλήν, ἅτε μάντις, ἐπεὶ συὸς εἰκόνι μορφῆς Ἄρης καρχαρόδων θανατηφόρον ἰὸν ἰάλλων Ζηλομανὴς ἤμελλεν Ἀδώνιδι πότμον ὑφαίνειν. Quibus etiam lucem attulit doctissimus Politianus Miscell. cap. xi. Exstat Romæ marmorea inspectio in ædibus Cl. V. Tiberii Cevali, in qua sculptus Adonis, recens ab apro vulneratus: et minister prope astans cum spongia, qua admota vel sanguinem sistat vel femur detergeat, ut et Tom. I. Annal. Eccles. Baron. Card. adnotavit, et nos pluribus de Adonidiis apud Ezechiel. Observationum sacrarum libris. SCHOTT.

Ibid. Lugubrem hunc hymnum fuisse ex priscis conjicimus. De Adonidio autem carmine metrici multa, quod constat dactylo, et spondeo, et concurrit cum choriambico monometro hypercatalecto. NUNNES.

Ibid. 12. Ἥιδετο δ' ὁ Ἰόβακχος[k]] Libero Patri multa genera

[k] Vide Bentleium ad Horatii Serm. I. iii. 7.

carminum attributa a metricis, ut comma ex tribus trochæis, choriambicum ex bacchiis, item ex palimbacchiis. NUNNES.

Ibid. 13. πολλῷ φριάγματι] Leg. omnino φρυάγματι. Natum mendum, ut innumera alia in Græcis Latinisque auctoribus, ex depravata pronunciandi consuetudine, qua η et ι et υ eodem sono male efferuntur. Erat autem hic gestus Bacchantium in Dionysiacis, et Orgiis, anhelitu quodam rapi, caput jactare, et comam rotare, *Io*, *Io*, ingeminando; quod vel ipsa bacchantis voce significari notum est, plenaque omnis antiquitas. SCHOTT.

Ibid. 14. ὑπόρχημα δὲ] Saltationis varia genera Lucianus περὶ ὀρχήσεως enumerat, et Pollux. In his *Castorion* numerat Pindarus, [Pyth. II. 127. ubi v. Schol.] carminis genus ὑπορχηματικὸν, rhythmo Æolico conditum; a Castore et Polluce sic appellatum, qui et ipsi saltarunt, ut et pugiles fuerunt. Minervæ attribuit Epicharmus, quæ armata præcinuerit, Castoriumque cecinerit; unde et Lacones in bello tibiis usi putabantur. Pindari autem aliquot id genus carmina, quæ saltando in choreis canerentur, citant ejus interpretes simul et Aristophanis, item Erotianus. Legendus J. C. Scaliger Poët. I. 47. post Athenæum XIV. p. 629. sq. SCHOTT.

Ibid. De his Lucianus ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεων. Ex Ionicis a majori hyporchematicum (sic enim lego apud Marium Victorinum in Didascalicis p. 2539. non ὑπερχρωματικὸν) et quartus pæon hyporchematicus appellatus a metricis. NUNNES.

Ibid. 17. Κουρῆτας] De Curetibus, seu Corybantibus, et Cretensibus, a quibus Jupiter nutritus dicitur in fabulis poëtarum, multa Strabo lib. X. p. 713=678. seqq. pyrrhichiam saltationem ἐνοπλίην, hoc est armatam, reperisse: ἐνθουσιασμὸν quoque, et ritus ceremoniarum. De his et Diodorus Siculus V. 65. T. I. p. 382. et Plinius VII. 56. ἐνοπλίην a pyrrhica distinguere videtur; *Saltationem,* inquit, *armatam Curetes docuere; pyrrhichen Pyrrhus;* ut et doctissimus Budæus in Pandect. annotavit. Lege et J. Dalechampii in Plinium annot. VII. 56. et Pindari interpretem Pyth. II. 127. Oppianus Cyneg. III. init. in leones conversos a Saturno Curetas, Jovis altores, fabulatur, repugnantibus reliquis poëtis. Eleganter

vero Dionysius Halic. VII. extr.[l] σκευαὶ δὲ τῶν ὀρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωστῆρσι χαλκέοις ἐσφιγμένοι, καὶ λογχαὶ βραχύτεραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. Ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἡ καλουμένη πυρρίχη, εἴτ' Ἀθηνᾶς πρώτης ἐπὶ Τιτάνων ἀφανισμῷ χορεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι σὺν ὅπλοις τἀπινίκια ὑπὸ χαρᾶς ἀρξαμένης, εἴτε παλαίτερον ἔτι Κουρήτων αὐτὴν καταστησαμένων, ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενοι θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων, καὶ κινήσει μελῶν, καὶ ῥυθμῷ, καθάπερ ὁ μῦθος ἔχει. Δηλοῖ δὲ καὶ τούτου τὴν ἀρχαιότητα, ὡς ἐπιχωρίου τοῖς Ἕλλησιν, Ὅμηρος πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δ' ἐν ἀσπίδος κατασκευῇ, ἣν Ἀχιλλεῖ δωρήσασθαί φησιν Ἥφαιστον. SCHOTT.

350, 17. Nota hæc ex aliis. Ab his pæon tertius Curetici nomen reperit apud metricos. Quare et hic aptus esset huic generi hymnorum, ut et secundus qui et Creticus vocatus, et Creticus ipse his par, cum et ὑπορχήματα ipsa Κρητικὰ dicta fuerint, ut observaverat Sosibius [apud Schol. Pindari Pyth. II. 127.] et ὑπορχήματα canebantur Cretico, ait Marius Victorinus. NUNNES.

Ibid. 18. Πυρριχὴν[m]] De saltationibus pyrrhichis Eustathius ad Homerum non semel, et Athenæus XIV. ad Cretenses refert. Κρητικὰ vocat Homerus et ad Merionem refert, qui Cretensis erat. Meminit et Herodianus H. Aug. IV. c. 3. ubi de imperatorum ἀποθεώσει. Callimachus H. in Jovem, 52. et ibi Germanus interpres, Lucret. II. 629. de Curetibus. Strabo X. p. 680=716. Solinus cap. XVII. Appuleius Metam. X. p. 253. ed. Elmenhorst. Tacitus Annal. XI. 31. et German. 24. Suetonius Cæs. 39. Xiphilinus. Polydor. Virgil. de Invent. II. 13. Leonicus V. H. I. 87. Erasmus Adag. Hieron. Mercurialis de Arte Gymnast. Phrynichus poëta Πυρριχισταῖς edita tragœdia adeo placuisse legitur, ut ab Atheniensibus

[l] N. B. Schottus exhibuerat versionem Latinam Gelenii. Mihi visum est melius Dionysii ipsius verba proferre.

[m] Vide supra ad Schol. Hephæst. p. 168. Largam exemplorum messem dedit Meursius in *Orchestra* p. 63.

belli dux, ut et Tyrtæus vates alius sit delectus; auctor Ælianus V. H. III. 8. Idem tamen XIII. 17. in exsilium ab iisdem Atheniensibus actum poëtam refert, dum Mileti obsidionis fabulam ageret. Sed locus est depravatus,'Αριθμὸν σφηκῶν πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλεκτρύων. Emendandum primus vidit P. Leopardus, Belgarum ingens in literis decus,'Αριστοφάνης Σφηξίν. Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ Emend. II. 12. Consule Aristoph. Vesp. 1481. ejusque scholiasten. De *pyrrhichio* Marius Plotius de Metris editus sic scribit p. 2624. *Pyrrhichius pes ex duabus brevibus constat, temporum duûm, ut* herus; *qui a pyrrhicha, lusus genere, nomen accepit: quia hoc sono milites usi sub armis per ludum, ut ait ille,* ciebant simulacra pugnarum. *Ipsa tamen pyrrhicha dicta est a Pyrrhicho Cydonio, qui primus Cretenses sub armis saltare ad hujus pedis sonum instituit. Alii dicunt a Pyrrho Achillis filio, quem primum ad tumulum patris sui armatum honoris gratia saltavisse [ferunt.] Aristoteles autem Achillem ait hujus lusus inventorem fuisse. Quibusdam placet ab ardore, id est, a velocitate sui soni nomen accepisse hunc pedem,* ἀπὸ τοῦ πυρὸς, *id est, a flamma. Cognatus enim sensus ardoris ac velocitatis est; unde,* Instant ardentes Tyrii, *id est festinantes, et,* Ardet abire fuga, *id est festinat.* Hactenus ille. SCHOTT.

Ibid. De his præter alios Diomedes in Pyrrhichio, sed omnium copiosissime Pindari interpres Pyth. II. 127, ubi et initium cujusdam ὑπορχήματος Pindarici legitur ejusmodi: Σύνες ὅ τι λέγω ζαθέων ἱέρων ἐπώνυμε. Sed apud Diomedem p. 472. omnia fere depravata, in quibus illud conabar obiter: *Et Cinesias esset cognominatus. Fidem hujus enarrationis facit Aristophanes comicus, nomen ejus dictans characterem* Πυρρίχην τὴν Κινησίου. ἐκ τῶν βατράχων Aristophanis; ubi antea pro his Græcis *achenchineam* legebatur. Vide et Suidam in Πυρρίχαις. NUNNES.

Ibid. 19. ὁ ἐπινίκιος] Tale mihi illud carmen fuisse videtur 1 Reg. XVIII. quod egressæ mulieres ex urbibus Israel Davidi victori, cæso Goliath, immani gigante, cecinerunt, choros ducentes in tympanis lætitiæ et sistris, dicentes, *Percussit Saul mille, et David decem millia.* Legiturque mox c. 21 et 29. et Eccles. 47. SCHOTT.

Ibid. 21. Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος] Σκολιὸν carmen, seu obli-

quum, in conviviis canebatur in laudem præstantium virorum qui pro republ. cecidissent; vel virtutis aliquam saltem prædicationem continebat; idque ad citharam, quam ex Catonis Originibus Cicero Tuscul. I. 2. et Quinctilianus I. 10. in Græcorum conviviis obambulare solitam aiunt: nec ἐφεξῆς, hoc est, *ordine* per triclinia accumbentium, sed ἐναλλὰξ, id est *per saltum* arbitratu ejus qui proxime cecinisset. Canebant autem vel Simonidis plerumque, vel Stesichori odas. Et myrteum ramum manu tenentes, cum Æschyli versus, vel laureum termitem, dum Homericos accinerent. Ab hoc ordine implexo σκολιὰ dicta, διὰ τὰ πολυκαμπὲς τῆς περιόδου. Hæc fere ex eruditis Aristophanis enarrationibus simul et Plutarchi Sympos. [p. 615 B.] convertimus; quorum et hic lib. de Musica, Pindari auctoritate, scolii inventionem Terpandro tribuit. Exstarent qui de scolio olim conscripsere, magnam nobis in his tenebris lucem attulissent. Tyrannionis enim, C.Cæsaris jussu, liber conscriptus olim exstitisse fertur. Didymus quoque, χαλκέντερος ille, συμποσιακὰ conscripserat, quorum tertius liber varia de scolii etymo continebat, ut refert Etymologici auctor. Scripsit et Ion Chius τὰ σκολιά: Origines [v.Bentl.Ep.ad Mill.p.65.] item, in quæ obscura et perplexa conjecerat. Scolion de Admeto Thessalo, cujus Alcestis, notæ et fortitudinis et pietatis in conjugem, uxor fuit, exstat hodieque apud Eustathium in Il. β'. p. 326=247. et Aristophanem Vesp. 1231. ejusque interpretes. Item de Harmodii scolio, qui cum Aristogitone, interfecto Hipparcho, Pisistratidarum tyrannidem convellit idem meminit in Acharn. 977. et in Athenæum XV. 14. 15. explicat Casaubonus. Omitto nunc scolia quæ apud Platonem in Gorgia leguntur, de tribus vitæ bonis, valetudine, fortitudine, et divitiis; et Timocreontis Rhodii in opulentiæ detestationem, apud Suidam: aliaque apud Eustathium Il. δ'. p. 461=351. quæ olim sunt accurate collecta ab H. Junio Animadv. III. 7. Sed nondum viderat ille fragmentum illud ingens Athenæi XV. p. 693. seqq. quod primum est ex Italicis bibliothecis editum nostra memoria a Gul. Cantero, familiari olim nostro, Nov. Lect. IX. in quo multa et præclara de scolio; legiturque nunc Latine etiam in Athenæo Jac. Dalechampii integro. De scolio lege et Suidam, et Euthymium prolegom. in Psalm. Davidis: Chiliastem autem Batavum non uno in loco. Ceterum scolio

ὄρθιος νόμος [n]opponi videatur, si nomina tantum spectes; at si vim et notionem nomini subjectam, non item. Nam *ὄρθιος νόμος*, ut scribit J. Pollux IV. c. 9. a genere rhythmi nomen duxit, ut *ὁ τροχαῖος*. Erat autem *rhythmus orthius* ex tetrasema arsi et octasema thesi compositus, ut docet Aristides Quinctilianus in Musicis; at *νόμον σκολιὸν* non legi, *μέλος σκολιὸν* legimus. Sed etymon illius ex genere rhythmi nullus, quod sciam, tradidit. Quamquam memoria teneo amphibrachyn pedem apud Diomeden *scolion* nominari, a genere quodam citharæ *scolio* nominato, ut idem prodidit, cui habiliter componebatur. Potest autem fieri, ut *citharam* pro melo, quod fit cithara, usurpaverit. Et videtur sane amphibrachys sæpe interpositus in illis scoliis quæ leguntur apud Eustathium *ἐν τῷ η' Ὀδυσσείας* p. 1574=276. Si quis appendat, hac ratione fieri potest, ut *orthius rhythmus* repugnat *scolio*. Orthius enim nominatus, ut voluit idem Aristides, *διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑποκρίσεώς τε καὶ βάσεως*, ut in orthio sit gravis gestus et incessus, in scolio vero levis, qualis ab onustis vino potest expectari. SCHOTT.

350, 21. Didymus in tertio *τῶν συμποσιακῶν* commemorat diversas etymologias hujus nominis *σκολίου*, ut in Etymologico legitur: de quibus etymologiis, et hoc genere hymni multa scholiastes Aristophanis Ran. 1338. Acharn. et Vesp. atque eadem apud Suidam ex illis scoliis. Eustathius Od. *η'*. observat *σκόλια* pronuntiari *προπαροξυτόνως, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου*, et tria illorum genera fuisse: *σκωπτικὰ*, quale illud in Plutum ex Timocreonte Rhodio, cujus fit mentio in scholiis Aristoph. Acharn. 531. Ran. 1337. alia *πρὸς ἔρωτα*, ut illud Pindari apud Athenæum X. p. 427 E. *Χάριτάς τε ἀφροδισίων ἐρώτων*, et alia *σπουδαῖα*, qualia illa *θρηνητικὰ* in Admetum, de quibus Aristophanes Vesp. 1231. et ejus interpres, atque Parœmiograph. NUNNES.

351, 1. *οὐχ, ὡς ἐνίοις ἤρεσε κατ' ἀντίφρασιν*] Idem refellunt Schol. Aristoph. Vesp. 1231. et Suidas, atque pæne ut hoc loco his verbis: *ἔνιοι δέ φασιν ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. Ἁπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὔκολα ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα. Οὐκ εὖ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσφημα*

[n] opponi] Aliter sentit Santenius ad Terent. Maur. p. 93.

ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν τοὔμπαλιν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἑξῆς ἡ λύρα τοῖς συμπόταις ἐδίδοτο, ἀλλ' ἐναλλὰξ, διὰ τὴν σκολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν, σκολιὰ ἐλέγετο. In scholiis tamen Ran. 1337. quasi non sint ejusdem, aut non sequantur eundem auctorem, σκολιὸν τὸ ῥᾳδιον κατ' ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Eustathius item refellit hanc etymologiam. Unde constat locum hunc τοῦ ἀποσπασματίου mutilum esse, reponendumque, dum melius exemplar non contingat, post τὸ κατ' ἀντίφρασιν, τὸ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν: aut τοῦτο γὰρ, et post τὸ εὐφημισμοῦ inserendum ἀλλά. NUNNES.

351, 4. διὰ τὸ προκατειλημμένων] Quid si legas, ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι προκατειλημμένων: et mox v. 20. ἕκαστον αὐτῶν ἀκροσφαλῶς συγκύπτεσθαι. Et supra paullo, locus quoque mutilus, ὡς ἐπίπαν, addendumque fortasse τὸ, vel τοῦτο γὰρ κατ' ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται. De antiphrasi autem Servius, Fabius, Priscianus, Diomedes, Donatus, Augustinus, Dathus, et Franciscus Sanctius in Paradox. SCHOTT.

Ibid. 4. Aliam rationem adferebat Dicæarchus Messenius, Aristotelis auditor, ἐν τῷ περὶ ἀγώνων μουσικῶν, aliam item Aristoxenus et Phyllis musici attulerunt, ut in iisdem scholiis legimus. Ille ex ordine canentium, hi ex situ lectorum ad carmen nomen transtulerunt, Proclus et gestu canentium. Diomedes amphibrachyn pedem scribit scolium vocatum, quia habiliter componebatur scolio, quæ erat citharæ species. Nusquam alibi hoc legi. Fortasse citharæ speciem pro meli specie, quæ cithara fieret, posuit. Nam in conviviis cithara circumferebatur σκολιῶς, ad quam et scolia μέλη canebantur. In exemplis autem eorum scoliorum quæ leguntur apud Eustathium ad Od. η'. loc. cit. apparent multi amphibrachi. In hoc genere scoliorum floruisse Praxillam, Alcæum, et Anacreontem prodit Athenæus XV. NUNNES.

Ibid. 11. τὰ δ' Ἐρωτικά] Hujusmodi apud Anacreontem et Horatium multa. Epithalamii item et Hymenæi exstant aliquot veterum. Tzetzes Epithalamiorum poëtas recenset Agamestorem Pharsalium, et Hesiodum in Epithalamio Pelei et Thetidis, a quo fortasse Catullus est mutuatus. De methodo autem Epithalamiorum Dionysius Hal. in Arte p. 247. ed. Reisk. et ibidem περὶ τῶν ὑμεναίων in Methodo τῶν γαμηλίων, p. 233. quibus subjiciuntur Hymenæi. NUNNES.

351, 13. Καὶ τὰ Ἐπιθαλάμια] Hesiodus Epithalamium scripserat in Peleum et Thetim, ex quo Is. Tzetzes prolegom. in Cassandram Lycophronis hos versus protulit: Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ, Ὅς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Idem alibi [ad Lycophr. v. 178.] laudat et hæc Agamestoris (sive *Agametoris* legendum est) Pharsalii ex Pelei et Thetidis Epithalamio de Achille: quod argumentum æmulatus sit et Catullus: Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσον, ἀλλ' Ἀχιλῆα Πηλεὺς κίκλησκεν χείλεος εἵνεκά μιν. Hos, vel alterutrum, imitatum credo, vicisse fortasse Catullum inter Latinos, eleganti illo Epithalamio *De nuptiis Pelei et Thetidis.* Scripsit et Lucianus lepido dialogo T. I. p. 300. Inter Eidyll. Theocriti XVIII. est *Epithalamium Helenæ*, quod et Stesichorum antea scripsisse scholiastes ibi admonuit. Sunt et Latinorum hodie in manibus Statii Papinii in Silvis, et Claudiani *Epithalamia:* legesque, ut aliorum poëtarum, Dionys. Halicarn. tradidit. SCHOTT.

Ibid. 15. Ὑμέναιον δ' ἐν γάμοις] Hæc ratio etymi legitur et in Etymologico M. sed depravata, quæ ex hoc loco restitui poterit: ab Eustathio tamen aliter refertur in Iliad. Σ. p. 1157 = 1214, 1. περικαλλῆ τινὰ νεανίαν Ὑμέναιον πρὸ ὥρας θανόντα, καὶ εἶναί τινα λόγον αὐτοῦ ἐν τοῖς γάμοις ὃν καλεῖσθαι Ὑμέναιον. NUNNES.

Ibid. 16. Ὑμεναίον τοῦ Τερψιχόρης] Quidam Musis, γενικῶς, natum Hymenæum canunt. Claudianus Epithalam. 31. *Hunc Musa genitum legit Cytherea, ducemque Præfecit thalamis.* Et Martianus Capella: *Tu, quem psallentem thalamis, quem matre Camœna Progenitum perhibent copula sacra deûm. Clius* filium alii, *Uraniæ* Catullus, Asclepiades vero *Calliopes*, et *Apollinis. Bacchi* vero Seneca tragicus in Medea; sed non est tanti, nec in eo positæ sunt fortunæ Græciæ, ut ille ait. SCHOTT.

Ibid. 17. οἱ δὲ κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ] Argivum facit Eustathius, qui sic commemorat hoc etymon p. 1157=1213, 32. ἀπὸ Ὑμεναίου νεανίου τινὸς Ἀργείου, ὃς παραπλέων Ἀθήνας ἔπαυσε βίαν, ἣν λησταὶ Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις Ἀττικαῖς, αἳ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι ᾠδὴν ᾖσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον. NUNNES.

Ibid. ἀφανῆ γενέσθαι] Sunt qui nuptiarum die ruina domus oppressum interiisse narrent; et expiationis causa in nuptiis

nomen frequentari cœptum. De hoc mortis genere exempla aliquot H. Magium collegisse memini Miscell. III. 4. SCHOTT.

351, 18. ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικάς] Refert hanc historiam Luctatius Grammaticus, sive is Lactantius est appellandus, in Statii Theb. III. 283. Atticas virgines, dum sacris Cereris Eleusinæ operarentur, a piratis captas: in his et Hymenæum, qui et inter illas muliebri habitu, amori ut indulgeret, versabatur. Post a persequentibus somno captos piratas interemptos: Hymenæum vero, qui nuncium Athenas attulisset, quam adamasset, præmii loco petitam, accepisse. Quæ nuptiæ, quia feliciter cesserunt, placuit Atheniensibus nomen illud, boni ominis gratia, in nuptiis invocari: ut apud Romanos ex non dissimili eventu, *Thalassionis*. Servius vero Honoratus in Æneid. I. 651. et Donatus in Terent. Adelph. V. vii. 7. et J. Tzetzes Chil. XIII. v. 589. sqq. aliter paullo; Hymenæum ipsum raptores piratas, somno oppressos, interfecisse referunt. SCHOTT.

Ibid. 19. Ἐγὼ δὲ οἶμαι] In his verbis pro συνέχεσθαι reponendum συνεύχεσθαι. Consentanea huic illa originatio in Etymologico, ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν τοὺς νυμφίους ὁμόσε ναίοντας, τροπῇ Αἰολικῇ. Nam Æoles, quod vulgo notum, *o* in *v* commutant. Idem alias etymi rationes adfert, et Eustathius, quarum nulla plane id exprimit, quod Proclus hoc loco. NUNNES.

Ibid. 23. οἷον ὑμεναίειν] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν, a conjunctissima viri et uxoris habitatione. Alii ἀπὸ τοῦ ὑμὴν, quæ membrana solvitur,—*audet Dum sponsus zonam solvere virgineam.* Illud memorabile apud Ælianum Hist. An. XII. 44. ex [o] Euripide pastores Hymenæos ad tibiam canentes, equas ad Venerem incitare, atque etiam equos ad ineundas feminas incendere. SCHOTT.

Ibid. 25. Σίλλος πεφασμένως] Sic lego, quasi *aperte* dicas; legitur tametsi in Etymologico, ubi eadem reperias, πεφεισμένως. *Sillus* autem specie comicæ poëseos ab aliis vocatur. Carmen erat maledicentiæ plenum et conviciorum, mordax nimis et amarulentum, quale Timon σιλλόγραφος (nam alius hic a μισανθρώπῳ est, Laërtio, Luciano, et Suida) et Xenophanes conscripserunt, quæ citantur non raro ab eodem

[o] Vide Musgravium ad Alcest. 588.

Diogene Laërtio, Sexto Empirico, Suida, et aliis. Mnaseas quoque apud Athenæum; tu vide Eustathium in Il. β'. p. 204 = 154. ubi de Thersite, a quo primum hoc carminis genus deridendo natum putant. Ammianus Marcellinus XXII. extr. Didymum, sillographos imitatum, in Ciceronem libros sex conscripsisse ait. Nomen autem derivat Pollux, Suidas, et Eustathius, ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν τοὺς ἴλλους, *oculos irridendo movere*. Alii παρὰ τὸ τίλλω, quod est *irrideo*, *cavillor*. SCHOTT.

351, 25. Totidem verbis leguntur hæc in Etymologico, ubi recte πεφεισμένως est, quamvis posset reponi πεφασμένως quasi aperte hoc facerent; sed et illud potest retineri, quia τὸ σιλοῦν, ut ait Dionysius Ælius, est ἠρέμα παρατρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ διασύρειν. Mihi certe πεφασμένως magis arridet. Horum poëmatum Homerum fuisse auctorem et sæpe eo usum docet Eustathius ad Il. β'. loc. cit. Xenophanes in eo excelluit, sed Timo Phliasius Pyrrhonius omnium maxime; cujus sillorum maximam partem Diogeni Laërtio debemus. NUNNES.

Ibid. καὶ διασυρμούς] Græci etiam μυκτῆρας appellant, ut Latini poëtæ *nasum* pro *irrisione*. Sed de hac voce nos agere memini in notis ad Senecæ rhetoris Suasoriam primam, qui locus haud dubie desumtus ex Ciceronis Epist. ad Famil. XV. 19. Addam alterum ex Eunapio Sardiano: sic enim Libanii vita p. 133. Καὶ ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἁλισμὸν αὐτὸ καλοῦσιν. SCHOTT.

352, 1. Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου[p]] Eadem hic quæ leguntur ad verbum in Etymologico de epicedio et threno; ex quo reponendum et hic ἔτι pro ἐστὶ, ubi et προκειμένου legitur, quod hic κειμένου. Sensus constabit utrovis modo. Dionysius H. in Methodo τῶν ἐπιταφίων p. 259. docet τοὺς ἐπικηδείους et θρήνους genera esse poëmatum. Eustathius in Od. λ'. p. 1673, 48. hanc differentiam exponit τοῦ ἐπικηδείου καὶ θρήνου. Καθότι θρῆνος μέν φασιν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας,

[p] Vide Ammonium *de differentiis* in voce. p. 54. ed. Valckenærii.

ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς· ὁ δὲ ἐπικήδειος ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ· ὥστε συγγενῶς ἔχει ὁ ἐπικήδειος λόγος τῷ μνηματίτῃ καὶ ἐπιταφίῳ· οἱ μέντοι θρῆνοι διεκπίπτουσιν εἰς ἀλλόφυλον, προσήκοντες αὐτοὶ τοῖς παρ' Ὁμήρῳ ἀοιδοῖς θρήνων ἐξάρχοις οἷς ἐοίκασι καὶ οἱ τοὺς ἐλεγείους ᾄδοντες. NUNNES.

352, 1. *τοῦ ἐπικηδείου*] Ἐπιτάφιον iidem Græci vocant: cujus et præcepta Dionysius Hal. in Rhetoricis tradidit; et pro funere viros fortes beneque de rep. meritos laudari solitos, etiam matronas illustres laudatas, auctor est Plutarchus Poplicola et Cæsare, ac Tranquillus. Causam vero reddit T. Livius V. 50. qui et his laudationibus factam esse historiam Romanam mendosiorem extremo lib. VIII. ait, ex Ciceronis Bruto c. 16. quos hic legendos censeo. *Epicedion* autem Bionis exstat in Theocriti Idylliis, quod ad Moschum potius auctorem refertur: meminit enim ibi Theocriti. Alterum item Adonidis Id. XXIII. quod et ipsum Bioni poëtæ Bucolico, ademptum Theocrito, adjudicandum critici consent: meminit enim *τοῦ Ἀδώνιδος φιλήματος ἐν τούτῳ Ἐπιταφίῳ, τοῦ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς Βίωνα.* Est et *ἐπιτάφιος λόγος* Demosthenis, quam licet agnoscat Plutarchus, abjudicat tamen Halicarnasseus, *De gravi dicendi genere Demosthenis.* Et M. Tullius Philipp. XIV. extr. in funere veteranorum legionis Martiæ peroravit. Et Philipp. IX. de statua Ser. Sulpicio in legatione mortuo collocanda. Grylli item epitaphium, et encomium scripsisse plurimos, ut patri gratificarentur, Aristoteles ait in Xenophontis vita apud Laërtium. Hinc *siti* dicuntur mortui: et *siticines* in Agellio ex M. Catone XX. 2. unde et illud: *Hic est ille situs*, apud Ciceron. Legg. II. 22. et in Republ. l. III. Seneca Ep. CVIII. de Scipione Africano: *Hic est ille situs, cui nemo civi' nec hostis Quivit pro factis reddere opræ pretium.* Ad quem locum Hieronymus Columna nobilis juxta ac doctus plura adnotavit in Ennianis fragmentis. SCHOTT.

Ibid. *ὁ Θρῆνος*] *Threnos*, et *nænias* scripsit Simonides; sed longe illo prior Hieremias, vates divinus; quos ecclesia catholica mater nostra anniversario ritu eo tempore lugubri voce decantat, quo Salvatoris nostri mortem cum lacrymis pie religioseque colimus, *Priores duo ordines Sapphico metro decurrunt, reliqui Alphabeti Hebraici literis* ἀκροστιχῶς *dispositi*

sunt, ait D. Hieronymus Præf. Comment. in Lament. Hieremiæ, item Epist. 103. ad Paullinum. Eadem in Job præfatur, qui et ipse *threnos* scribit, et numeris poëticis decurrit. Gregorius quoque cognomento Theologus *threnos* carmine elegiaco dedit, pios juxta et elegantes. De *threnis* vero, et *nænia* et *hymenæo* Julius Scaliger Poët. I. 50. ejusque filius Josephus in Sextum Pompeium Festum v. *nænia* et Catullum. SCHOTT.

352, 4. Τὰ δὲ λεγόμενα Παρθενεῖα] De his Schol. Aristoph. Av. 912. in illud, *κύκλιά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθενεῖα. Παρθενεῖα δὲ, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον.* Non memini me plura de his legisse, sed quia sub idem genus atque *τὰ δαφνηφορικὰ* cadunt, non magnopere laborandum, quando *τῶν δαφνηφορικῶν* tam accurata afferatur a Proclo explicatio, ut nihil fere necesse sit aliis illustrari, pauca igitur et strictim attingam. NUNNES.

Ibid. 9. *κατῴκουν Ἄρνην*] Pausanias Bœot. c. 40. p. 793. Lebadensibus proximi sunt Chæronenses. Eorum urbs olim *Arne* est appellata. Filiam Æoli *Arnem* fuisse dicunt, a qua urbs altera etiam in Thessalia *Arne* fuerit nuncupata. Idem in Arcadicis c. 8. p. 613. fontem nominat, ab agnis, (*ἄρνας* Græci vocant) ducta appellatione. Porro pro *ἐῴων* leg. videtur *τῶν Κόων*. Ait enim Is. Tzetzes in Lycophr. [q]*Arnem* Bœotiæ urbem *Coon* dictam. Addit igitur hoc ut *Arnem* Bœotiæ distinguat ab *Arne* Arcadiæ fonte. SCHOTT.

Ibid. 13. *τοῦ Μέλανος ποταμοῦ*] Idem Pausanias in eadem Bœotia c. 38. p. 787. ab Orchomeno stadia septem Herculis templum ostendi, ubi *Melanis* fontes ostendantur, scriptum reliquit; qui fons et ipse in Cephisidem influit. Rursum et in Arcadia, c. 28. p. 659. frigidæ aquæ *Melas fluvius*, qui præter Sidam Pamphyliæ decurrat. SCHOTT.

353, 5. ἄστρα τε καὶ ἀστέρας] Notatum ex grammaticis et astronomis *ἀστέρας* singulas stellas appellari *κυρίως*, *ἄστρα* vero quæ ex multis constant, ut *τὰ ζώδια*. NUNNES.

Ibid. 7. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς] De hoc puero Pausanias in Bœoticis c. 10. p. 730. quem describit diligenter NUNNES.

[q] Parum accurate hic, ut sæpe, Schottus. Tzetzæ verba sunt, ad v. 644. Κράτων δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν, καὶ τὴν Κῶν ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι παρὰ τῶν οἰκούντων αὐτὴν Καρῶν· κῶν γὰρ τὸ πρόβατον οἱ Κᾶρές φασιν.

Ibid. 9. ὃ κωπῶ καλοῦσι] Nusquam alibi incidi in hoc nomen. Κώπα aut κώπεα περιτραχήλιος κόσμος est Suidæ, unde fortasse natum nomen. NUNNES.

Ibid. 12. ἰφικρατίδας δέ] *Iphicratidarum*, quod est Atticum calceamenti genus, ab Iphicrate sutore patre nato (nam et Harmodius illi generis ignobilitatem objecit in Rhetoricis Aristot. II. 24.) meminit præter Pollucem VII. 89. et Suidam ex Damascii Historia Philosophica ap. Photium p. 1045. Diodorus Siculus XV. 44. Ἰφικράτης τὰς ὑποδέσεις τοῖς στρατιώταις εὐλύτους καὶ κούφας ἐποίησε, τὰς μέχρι τοῦ νῦν Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας. SCHOTT.

Loca Suidæ et Pollucis citat enim Nunnesius.

Ibid. 14. κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν] Εἰρεσιώνη[r] Græcis dicta, de qua non exscribo quæ in Theseo Plutarchus p. 10. Clemens Alexandrinus Strom. IV. c. 2. p. 566. Strabo I. p. 31 = 25. Suidas in v. Eustathius Il. X. p. 1283 = 1389, 36. Schol. Aristoph. Plut. 1055. Herodotus in Homeri vita. Ut autem palma victorum erat, sic oleæ rami supplicum. Virgil. Æn. VIII. 116. *ramos prætendit olivæ*, et aliis pluribus locis. Mos hic Palæstinorum, ut Christo Hierosolymam invecto occurrerent acclamantes, cum ramis palmarum, ut victori, et olivarum, ut supplices, sic enim explicat Dorotheus Serm. XVI, fuit et Græcorum. Livius lib. XXIX. 16. *Decem legati Locrensium obsiti squalore et sordibus, in comitio sedentibus coss. velamenta supplicum, ramos oleæ, ut Græcis mos est, porrigentes, ante tribunal cum flebili vociferatione humi procubuerunt.* D. Hieronymus adversus Luciferianos, *tu pacem cum scuto petis, et nos olivæ ramum gladio inserimus*, proverbii specie dixisse videtur. De palma victoriæ signo in prodigiis pugnæ Pharsalicæ in Trallibus e pavimento prodeunte refert Cæsar Bell. Civ. III. 105. SCHOTT.

Ibid. 15. Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου] Hujus dei sacerdos κυρίως, δαφνηφόρος, hoc est, *laurifer*, cognominabatur; quem forma et genere insignem quotannis sacrabant; qui a colle *Ismeno* ad dexteram Thebarum portam sic dictus est. Pausanias in Bœot. X. p. 730. Stephanus vero lib. de Urbibus ab Ismenio flumine et Hesychius appellatum tradunt. SCHOTT.

[r] Vide Meursii Græc. Fer. lib. V. in voce ΠΥΑΝΕΨΙΑ.

Pausaniam citat Nunnesius.

353, 16. Γαλαξίου] *Galaxius* Apollo, a Galaxo Bœotiæ loco; de quo Plutarch. in lib. *Cur Pythia oracula reddere desierit* p. 409 A. Sic Ismenius hic ante dicitur ab Ismenio colle, vel Ismenio flumine Bœotiæ. SCHOTT.

Ibid. 17. Τὸ δὲ τριποδηφορικὸν μέλος] Sup. cum proponebat hymnorum formas, non proposuit hoc genus τριποδηφορικὸν, nec alibi, quod sciam, fit ejus mentio: præterquam quod Pausanias eodem loco, cum daphnophorum puerum descripsit, addit ab illis daphnophoris tripodem æneam dedicari solitum Apollini, qualis unus cerneretur Amphitryonis propter Herculem, qui δαφνηφόρος fuerat, Apollini consecratus: incertum tamen esse an ab omnibus, an a filiis tantum, locupletior dedicaretur. Ad eam dedicationem hoc genus hymni factum credibile est, et quia τῆς δαφνηφορίας extremus actus erat ἡ τριποδιφορία, recte Proclus sup. non expressit nominatim hoc genus hymni, de quo multa hic eaque elegantissima leguntur. NUNNES.

Ibid. 19. Πάνακτον τῆς Βοιωτίας] Stephano ex Androtione castellum est Atticæ, ut Pausan. I. c. 25. p. 60. non procul Salamine. SCHOTT.

354, 7. λευκὰς—ψήφους] Candida enim creta fausta signabant veteres, atro colore infausta. Persius II. 1. *Hunc, Macrine, diem numera meliore lapillo.* Et Athenienses reum morti adjudicaturi calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον: ut Romani C litera condemnabant, teste Asconio Pediano ad Ciceron. Div. in Verrem c. 7. Hinc proverbii specie Lucianus in Apolog. (T. I. p. 723. λευκὴν—ἐνεχθῆναι.) λευκὴν ψῆφον προσθεῖναι, apud Chiliasten Erasm. I. 5, 53. vide et Ovid. Metam. XV. 41. Persius Sat. IV. 12. *Et potis es vitio nigrum præfigere theta.* Martialis VII. 36. *Nosti mortiferum quæstoris, Castrice, signum? Est operæ pretium discere theta novum.* Et Ausonius Ep. 120. *Tuumque nomen theta sectilis notet.* SCHOTT.

Ibid. 14. ὀσχοφορικὰ μέλη] De horum oschophoricorum institutione Plutarchus in Theseo p. 10. et alii. Vocata [s]ὀσχοφορία, ἀπὸ τῆς ὄσχης, id est, palmite onusto uvis, ut Harpo-

[s] Vide Meursii Græc. Feriat. lib. V. in voce.

oratio, et ex illo Suidas, Hesychius, et alii. Sed an ἡ ὄσχη Hippocratis, et ὀσχέα Aristotelis, aut ὀσχεὸς, ut Pollux Onom. II. 172. observat, hoc est, sinus ille quo τὰ αἰδοῖα continentur, ἀπὸ τῶν βοτρύων nomen duxerit, an contra, incertum; utrumque alteri simile. Si ἀπὸ τοῦ ὀσχεύειν deducas, ut Etymologici auctor, et alii, ab animalibus ad stirpes translatum erit; de quo tamen non magnopere laborandum. NUNNES.

354, 15. ἐστολισμένοι] Stola indui solere in his ludis, etiam Etymologus, qui pleraque id genus ex Proclo transcripsit, auctor est. SCHOTT.

Ibid. 18. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασὶ] Plutarchus in Thesei vita id confirmat de hac apud Athenienses celebritate oschophoriorum, scribitque ὠσχοφόρια per ω in prima syllaba, ut et varie lexicographi Græci, Julius Pollux, Hesychius, et ex Philochoro et Hyperide Harpocration. Nonnullis etiam, nisi librariorum, ut fit plerumque, vitium id est, ὀσχοφορία, paroxyt. Plerisque enim proparoxytonum est, ὀσχοφόρια. Theophilus, ut et Proclus noster, παρὰ τοῦ ὄσχου, hoc est, *uva et pampinis* derivat. *Oschophorion* item locus Athenis; in quo Dianæ fanum; non procul a Phalero, ubi Minervæ Sciriadis templum fuit, auctore Hesychio, Nicandri interprete in Alexiph. v. 109. et Etymologici auctore; qui et stola indui solere festis illis diebus operatos ait; nam quod ἰσχοφορία in eo vulgo legitur, apertum mendum est. Callimachi versus, qui in extremo in Delum hymno leguntur, huc transtuli: Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει. Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ Λαβυρίνθου, Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς. Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης. SCHOTT.

Plutarchum et Harpocrat. citat Nunnesius.

Ibid. 22. τὴν Δίαν] Diam Stephanus insulam et urbem Peloponnesi agnoscit, et quatuor cognomines; unam, quæ et Naxos, alteram juxta Miletum, tertiam juxta Sarmossum, quartam ad Cnossum Cretæ. Vide Glossar. vetus. SCHOTT.

Ibid. 23. δυσὶ νεανίαις ἐσκιατραφημένοις] Quos adolescentes elegerit Theseus, qua forma, ut illos educaverit, nemo melius

nec copiosius Plutarcho. Addit Harpocratio, quod et repetit Suidas, lectos illos ἐκ τῶν γένει τε καὶ πλούτῳ προεχόντων. NUNNES.

354, 25. ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ] Athenæus XI. p. 495. ex Aristodemo lib. III. περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίρροις, φησὶν, Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμῳ, τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. Τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μέχρι τοῦ τῆς Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ. De festo Scirrhorum et Minervæ cognomine Σκιρράδος Harpocratio, et Schol. Aristophanis Eccles. init. Nicandri quoque scholiis in Alexipharmaca hæc illustrantur. Ὀσχοφόροι, inquit, λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλάς· οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. NUNNES.

Ibid. 26. τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σκιριάδος] Minerva cognominata *Sciriaa* aut *Sciras*; idque a Sciro, vate Dodoneo, qui vetustissimum ejus deæ templum condidit; unde et Atticæ loco nomen datum, ut refert in Atticis Pausanias c. 36. p. 88. Σκιρράδος duplici ρ est in Athenæo XI. p. 495. Σκιράδος singulari canina litera in Schol. Alexiph. Nicandri, et Hesychius Σκειρὰς, inquit, ἡ Ἀθηνᾶ. Harpocration vero Ἀθηνᾶν Σκιρράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι. Strabo quoque IX. p. 603=571. Eadem fere Stephanus de Urbibus. SCHOTT.

355, 2. ἐκ τῆς πενταπλῆς] Hic *cinnus* erat ex oleo, vino, melle, caseo, et hordeacea farina; quæ singula mystice designabant aliud: de hoc versus leges super Eiresiona, hoc est, oleæ ramo lana coronato, in Theseo Plutarchi, qui et initio quarti Stromatum apud Clementem leguntur. Lege et Homeri carmen apud Herodotum in vita ejus, Aristophanem, ejusque interpretem doctissimum locis aliquot, Suidam, Eustathium, Favorinum, et alios. SCHOTT.

Ibid. Athenæus l. c. addit hæc ex illo loco Aristodemi: Καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πεντάπλοον, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ· πενταπλόα δ' ἡ κύλιξ καλεῖται καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρὸν, καὶ ἄλφιτον, καὶ ἐλαίου βραχύ. NUNNES.

Ibid. 5. Εὐκτικὰ δὲ] *Hymnorum* species sunt Menandro Rhetori Laodicensi εὐκτικοί, [p. 30. ed. Heeren.] hoc est *precatorii* seu *votivi*, qui tenuem quandam deprecationem continent,

sine aliis orationis partibus; et ἀπευκτικοὶ contra, quibus contraria precamur. Vide Lud. Cœlium Antiq. Lect. VII. 5. SCHOTT.

Menandrum citat etiam Nunnesius.

Ibid. 7. Πραγματικὰ] Ejusmodi hymni sunt aliquot apud Horatium, non omnes tamen Odæ, quæ inscribuntur Πραγματικαί. NUNNES.

Ibid. 8. 'Εμπορικὰ] Περὶ ἀποπεμπτικῶν accurate idem Menander, qui ἐπελέγοντο ταῖς ἀποδημίαις θεῶν νομιζομέναις ἢ γινομέναις. Hujusmodi refert editos a Bacchylide. Illud tamen τῶν ἐμποριῶν ad homines videtur potius pertinere. NUNNES.

Ibid. 10. 'Αποστολικὰ] Cum de aliquo ad alium scribimus. Hujusmodi multæ exstant hodieque epistolæ versibus dictatæ Antholog. VII. Tale putatur Pindari Isthm. II. Sic enim nos monet scholiastes: Οὗτος ὁ ἐπινίκιος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην 'Ακραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διά τινος Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. Tales, sed prosa oratione non vincta, et veterum Christianorum præsulum, jam inde ab initio nascentis ecclesiæ seseque propagantis, *Epistolæ* commendatitiæ pauperum iterque facientium; de quibus diserte Gregorius Naz. cognomento Theologus στηλιτευτικῇ α' adversus Julianum imp. καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόσην καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρῄζοντας παραπέμπομεν. Harum epistolarum mittendarum ratio in Nicæna prima synodo instituta est bono publico ecclesiæ, de quibus Burchardus Wormaciensis II. de Eccles. Ord. c. 227. et Gratianus 73. distinct. et Ivopar. VI. de caussis clericorum c. 434. et seq. De his erudite disseruit singulari libello amicus noster Gerardus Rodolphus, Graviensis: manum itaque de tabula. SCHOTT.

Ibid. 10. ἀποστολικὰ] Hi videntur hymni προπεμπτικοὶ, de quibus idem Menander Rhetor. NUNNES.

Ibid. 12. γνωμολογικὰ] Ut Theognidis, Phocylidis, Pythagoræ, Solonis, Tyrtæi, aliorumque ἀποσπασμάτια sæpius jam in vulgus data; collecta ex Plutarcho, Athenæo, Clemente Alexandrino, Stobæo, ceteris. SCHOTT.

Ibid. Videntur Odæ parænetícæ, quales Horatii multæ; nisi velis τὰς παραινέσεις Theognidis et Phocylidis accipere;

quæ hymni non erunt; quod malim, quum Proclus supra negaverit hæc melica esse. Sic et georgica, quorum deinceps meminit, non sunt melica, neque etiam *τὰ ἐπισταλτικά*: quales Epistolæ fortasse Ovidii, et aliorum. Plura Odarum genera legantur in indicibus illis Horatianis, et apud Menandrum, e quibus aliqua possunt ad hæc revocari: ut *οἱ κλητικοὶ* (p. 33.) *πρὸς τὰ εὐκτικά*. NUNNES.

Ibid. 13. *τὰ γεωργικὰ*] Præter innumeros Rei Rusticæ scriptores a M. T. Varrone, Columella, Plinio enumeratos, Orphei *γεωργικὰ* nominat Is. Tzetzes. Talia Hesiodi *ἔργα καὶ ἡμέραι*, quod opus expressit vel vicit potius divinus Maro libris quatuor Georg. Sic enim de se: *Ascræumque cano Romana per oppida carmen*. Pithoclis Samii *ἐν τρίτῳ γεωργικῶν* meminit Plutarchus. Chrysippus vero, Pamphili, et Paxami *ἐν γεωργικοῖς* Laërtius et Suidas. Antiphontem, Dorionem, et Æschylidem Athenæus citat III. 78 A. XIV. 650 D. E. Omitto eos qui *μελισσουργικὰ* scripserunt, Philistum, Neoptolemum, et Aristomachum a Plinio sæpe laudatos; et Nicandri Colophonii *τῶν μελισσουργικῶν* secundum advocat Athenæus III. p. 68 C. et Menecrates Ephesius poëta *de apibus*, laudatus a Varrone R. R. III. p. 5. cujus et Nicandri scholia meminerant. Plura collegit Camerarius junior. SCHOTT.

Ibid. *χώρας καὶ φυτῶν*] Primum hoc præceptum dat Maro (G. I. 52.) agricolæ, ut situm habitumque locorum diligenter contempletur; et ante illum Hippocrates, et Theophrastus sæpius *περὶ φυτῶν αἰτιῶν*. *Διαφέρει γὰρ πρὸς τὴν τελείωσιν χώρα τε χωρῶν, καὶ ἀὴρ ἀέρος*. Ex quo M. Varro R. R. I. est mutuatus, quæ non exscribo; et de his Œconomicis Xenophon, dux idem bonus et philosophus. *Περὶ φυτῶν*, de stirpibus vero, præter Theophrastum et Dioscoridem principes, varii scripsere; Phanias Eresius ab Athenæo laudatus, et Dionysius *περὶ φυτῶν* a Varrone, sive ut P. Victorius emendat, *εὐφυτῶν*, Oppius de silvestribus arboribus, a Macrobio Saturn. III. 19. citatus. Macer quoque carmine Latino, et alii. Nec enim nomenclaturam institui; tantum, quantum sit facta in ipsa etiam poëtica scriptorum jactura, recenseam. SCHOTT.

PRÆMONENDA TYCHSENII.

QUÆ hic in lucem emittimus, anecdota talia sunt, ut non valde ambitiosi esse videamur, si grata fore lectoribus nostris confidamus, et ipsa expectatione majora. Sunt ea omnia Procli Lycii Platonici, de cujus vita et reliquis scriptis hic nihil attinet dicere: sufficit de his, quæ jam prodire jussimus, reliquiis, pauca monere, et, unde quodque petitum sit, indicare. *Vitam Homeri* et de *Cypriis Carminibus* libellum descripsi e codice Iliados Homeri præstantissimo et valde antiquo, qui asservatur in Bibl. S. Laurentii Escurialensi, in quo hæc duo, e Chrestomathia Procli excerpta, præfixa leguntur Iliadi uberrimis scholiis instructæ, de quibus alias plura fortasse dicentur. Sed Homeri vitam sub Procli nomine jam olim edidit Leo Allatius *De patria Homeri* Lugd. 1640. 8. p.30. nulla tamen mentione facta unde ducta sit, hoc solum addito: *Proclum meæ mihi qualescunque schedæ.* Nos jam e codice auctiorem sistimus, collato insuper alio apographo e codice Veneto, cujus descriptionem dedimus supra, ut cum simul reliquis Chrestomathiæ fragmentis, ad quæ pertinuit olim, legeretur.

Quæ sequuntur plane sunt inedita, et, si quid judico, haud vulgaris pretii habenda, quippe quæ plurimorum veterum carminum ex cyclo epico argumenta exhibent, et insignem Chrestomathiæ Proclianæ partem restituunt, et in vitam quasi revocant, de quibus omnibus post renatas literas, præter conjecturas et exilia Procli excerpta, vix quidquam legebatur. Sed de his graviorem audient lectores judicem, ill. Heynium, qui, qua est humanitate et in bonas literas studio, curis suis exornare et expolire has reliquias non dedignatus est. Hoc tantum moneo, deberi illas omnes eidem codici Homeri Veneto, ex quo descripsit et mecum communicavit J. P. Siebenkees, cujus humanitati atque doctrinæ cum multa me debere gratus profitear, tum imprimis elegantem istius codicis descriptionem, quam hoc volumen exhibet, debet bibliotheca nostra et plura adhuc debebit.

HEYNII PRÆFATIO.

PROCLI LYCII Sec. V. philosophi, etsi nonnulla ad nos pervenere admodum utilia, aliis tamen æquo animo careremus, modo servati essent χρηστομαθίας γραμματικῆς libri duo, quibus ille multa de orationis cum pedestris tum poëticæ virtutibus e grammaticis congesserat, tum vero imprimis de diversis carminum generibus ita egerat, ut simul excellentes in unoquoque genere poëtas, eorumque vitas et carmina carminumque argumenta exponeret. Supersunt ex eo excerpta, parum quidem diligenter curata, præclara tamen, in Photii Bibliotheca Cod. CCXXXIX [a]. Præmittam ex eo contextum ver-

[a] Ut verba leguntur, non ipsum librum sed Eclogas Photius legisse dicendus erat: ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί: quod non animadversum a viris doctis miror. Sed vitio forte inscriptio laborat. Et scriptum sane erat: ἀνεγνώσθη ἐκ τῆς Π. χρ. γραμματικῆς. Firmes hoc ex lectionibus, quas Sylburgius subjecit libello ad Apollonii Grammatici calcem edito. Quæ etsi ita se habent, vel sic tamen Photius non ipsum Proclum, sed Excerptum aliquod seu Eclogas ex eo, in IV. libros diremtas, habuisse videtur. Hoc idem de grammatico statuendum arbitror, e quo mox fragmenta apposituri sumus. Videtur adeo satis mature ipsa Procli Chrestomathia interiisse: superstites mansisse Eclogarum libri IV.

Ceterum adjungere placet his pauca litteraria, quæ ad Procli Chrestomathiam spectant. Editionem ejus habemus sigillatim factam 1590. *Francofurti apud Andreæ Wecheli hæredes Claudium Marnium et Joannem Aubrium*, et alteram 1615. *typis Wechelianis, apud heredes Joannis Aubrii:* adeoque utramque ex eadem officina: est tamen prior multo emendatior Fr. Sylburgii opera, quam altera hæc ignorat, And. Schotti præfatiuncula præmissa. Cum tamen satis constet, ab Andr. Schotto *primo* Procli Chrestomathiam editam esse, cumque Sylburgii editio ipsi Schotto inscripta sit, mirari licet, quomodo in nova editione ab ipso Schotto parata et XXV annis post iterum in lucem emissa, subjecta quoque Schotti *Observationum humanarum* libris quinque *Hanoviæ typis Wechelianis apud heredes Jo. Aubrii*, deteriora iterum lectoribus obtrudi potuerint. Suspicabar habendum hoc inter librariarum tabernarum fraudes, quibus illi nos haud raro ludificant. Verum repetenda res est a Schotti malevolentia. Itaque de toto hoc genere ita erit statuendum: And. Schottus *primo* in Hispania exscriptum fragmentum hoc ex codice (qui tamen Photii non fuit, ut ex Schotti præfatione ad Photium assequi licet) bibliothecæ Antonini Augustini Archiepiscopi Tarraconensis, cum Latina versione vulgaverat. Missum id ad se *iterum* edidit in Germania et Apollonio de Syntaxi subjecit Fr. Sylburgius 1590. sed adhibito alio exemplo, quod olim ex Henr. Stephani bibliotheca descriptum, et ad duo codd. collatum ille habebat, multo plenius et emendatius: adjectæ quoque ab eo Notationes p. 385. 6. 7. Non neglecta est

borum ad quem illa, quæ e codd. nunc primum edita sunt, pertinuere. Itaque, ubi de epica poësi ex Proclo Photius agere incipit: γεγόνασι δὲ, inquit, τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. (Sunt hi quos grammatici Alexandrini epicorum poëtarum principes pronuntiarunt.) Διέρχεται δὲ (Proclus) τούτων, ὡς οἷόν τέ ἐστι, γένος τε καὶ πατρίδας, καί τινας ἐπὶ μέρους πράξεις (unde intelligitur vitam Homeri hoc loco insertam fuisse) Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως· ἐξ ἧς αὐτῷ (l. αὐτοὶ) καὶ τρεῖς παῖδας γεννῶσιν (ita leg. pro γινώσκουσι) Ἑκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους (ἀποτίκτουσι) Κύκλωπας. Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τά τε ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. (Hactenus *Cyclus epicus* ipsi est Cyclus ipsarum rerum quæ argumentum poëtis suppeditabant, adeoque is quem melius dicimus *Cyclum mythicum*, h. e. complexus mythorum, quos antiquiores poëtæ suis carminibus exposuerant: ducit is exordium inde a deorum genealogia et cosmogonia et procedit usque ad extrema Ulyssis fata.) καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος συμπληρούμενος ἐκ διαφόρων ποιητῶν μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδύσσεως· ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. (Nunc *Cyclus epicus* paullo aliter accipitur de *ipso poëtarum numero*, qui mythos Cyclo paullo ante dicto comprehensos *carminibus epicis* exposuerant. Horum carmina secundum argumenta mythorum, quos pertractabant, ita constitui potuere, ut, dum aliud ex alio se excipiebat, contextum fabularum inde a prima rerum origine usque ad Ulyssis exitum haberes. Hæc *altera est notio Cycli epici*, cum illa priore plerumque confusa.) Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. (Si vera hæc sunt, quod cur dubites causam non video, *Procli ætate cyclici poëtæ adhuc legebantur:* et Proclus ex iis argumenta ipse conficere potuit quæ in Crestomathia

Sylburgii opera in Photio ab D. Hœschelio paullo post 1601. edito. Sed ignorare eam videri voluit Schottus primo in vertendo e cod. Rom. Photio 1606. (in quo bonorum ille obtrectator Hœschelii nomen studiose silentio præterit) tum in nova editione Procli ad calcem Observationum humanarum, in qua ne nomine quidem Sylburgium meminit, attexuit tamen Petri Jo. Nunnesii, Hispani Valentini, notas.

perscripserat.) Λέγει καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευομένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. (Proclus in sua Chrestomathia non modo argumenta carminum, quæ Cyclum epicum constituebant, verum etiam poëtarum, qui ea contexuerant aut contexuisse ferebantur, nomina et patriam adscripserat: adeoque etiam v. c. Leschei, Arctini, Stasini etc. quæ omnia ab excerptore Photio omissa sunt, qui ne carminum quidem cyclicorum mentionem fecit nisi *Cypriorum* in loco qui hinc sequitur: Λέγει δὲ καὶ περὶ τῶν Κυπρίων ποιημάτων etc. Locum apponemus paullo post, ubi ad illa carmina perventum erit. Nunc igitur sic erit statuendum: Proclus enarraverat carmina, carminumque argumenta et auctores, ex ordine, qui mythos antiquiores inde ab Urano carmine epico persequuti erant; et quidem partim veterum grammaticorum ductu (erat enim liber χρηστομαθία γραμματική) partim lectione istorum carminum. Hæc quidem interiere omnia. Debuere autem esse in eorum numero Genealogiæ deorum, Titanomachia, Argonautica, Thèbais, Heracleis, Theseis et alia. Verum ubi in his mythis, adeoque in ipsis enarrandis carminibus, perventum erat ad *belli Trojani* tempora, ecce fuit grammaticus, qui ex Proclo particulam aliquam excerptam suo codici adscriberet: atque ex hoc servata sunt nonnulla, quæ hic apponimus: primo loco Vita Homeri jam ab Allatio vulgata, sed truncata: altero loco Cypriorum reliquorumque Cyclicorum carminum argumenta, antea prorsus ignota. Debentur illa sollertiæ et doctrinæ TYCHSENII nostri V. C. qui cum codicem Iliadis Matritensem evolvebat, Procli nonnulla scripta animadvertit ac descripsit. Excitavit idem studium viri doctissimi SIEBENKEES, Venetiis degentis, ut e cod. bibliothecæ S. Marci alia fragmenta describeret, de quibus sigillatim monebitur.

Quæ igitur nunc primo loco hic apposita est Vita Homeri ab Allatio olim edita, emendatior ac plenior nunc exhibetur partim e codice Matritensi V. C. TYCHSENII opera, partim e cod. Veneto a viro doctissimo SIEBENKEES exscripta. Si tamen eam modo interpolatam et aliena opera auctam, modo sub finem truncatam dixeris, non habeo quod reponam. Sunt nonnulla ex his, quæ ex aliis grammaticorum vitis Homeri apud Allatium, Barnesium, et nuper apud Wassenbergium

V. C. illustrari forte possunt: nolo tamen in his hærere, quæ satis nota sunt aut esse possunt.

Quæ de stirpe et nomine Homeri narrantur, sunt fere petita ex poëtarum, qui Homeri mentionem fecerant, ornamentis ac figmentis poëticis, alia ex grammaticorum acumine super etymo ludentium, quod et cæcum et obsidem denotat, ducta, nec pro historica veritate erant illa venditanda. Si tamen priora illa sequuti sunt scriptores Hellanicus, Damastes Sigeensis, et Pherecydes, qui ad Orpheum genus Homeri retulerunt, reputandum est eos scripto mandasse mythos, seu ea quæ mythice tradita erant: est autem hoc mythicum, si a Musis, ab Orpheo, Lino, Musæo, vates genus ducere dictus est. Antiquior ceteris fama fuisse videtur illa, quæ ad Meletem fl. natales ejus retulit.

(A) ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Δ̄ ΔΙΗΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟ Ᾱ. ΟΜΗΡΟΥ ΧΡΟΝΟΙ, ΒΙΟΣ, ΧΑΡΑΚΤΗΡ, ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ἘΠΩΝ ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δέ εἰσι κράτιστοι, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασσις, Ἀντίμαχος. [a]Ὅμηρος μὲν οὖν τίνων γονέων, ἢ ποίας [b]ἐγένετο πατρίδος, οὐ [c]ῥᾴδιον ἀποφήνασθαι· οὔτε γὰρ αὐτός τι λελάληκεν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ περὶ αὐτοῦ εἰπόντες συμπεφωνήκασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ μηδὲν ῥητῶς ἐμφαίνειν περὶ τούτων τὴν ποίησιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀδείας ἕκαστος οἷς ἐβούλετο ἐχαρίσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Κολοφώνιον αὐτὸν [d]ἀνηγόρευσαν, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, οἱ δὲ Ἰήτην, ἄλλοι [e]δὲ Κυμαῖον· καὶ καθόλου πᾶσα πόλις ἀντιποιεῖται τοῦ ἀνδρὸς, ὅθεν εἰκότως ἂν κοσμοπολίτης λέγοιτο. Οἱ μὲν οὖν Σμυρναῖον αὐτὸν [f]ἀποφαινόμενοι Μαίονος μὲν πατρὸς λέγουσιν εἶναι, γεννηθῆναι δὲ ἐπὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ Μελησιγενῆ ὀνομασθῆναι, δοθέντα δὲ Χίοις εἰς ὁμη-

[a] Hic demum incipit Allatius, Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τίνων μὲν γον.

[b] ἐγένετο addit Allatius et MS. Ven.

[c] ῥᾴδιον Allat. et MS. Ven. in MS. Esc. ῥᾳδίως.

[d] ἀνηγόρευσαν Allat. et MS. Ven. sed Allat. omisso αὐτόν. Escur. ἠγόρευσαν.

[e] οἱ δὲ Κ. Allat.

[f] ἀποφαινόμενοι Allat. Ven. At MS. Esc. καταφαινόμενοι. Mox Μαίονος melius MS. Ven. Allat. et Esc. Μαίωνος.

ρείαν Ὅμηρον κληθῆναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς [g] τῶν ὀμμάτων πηρώσεως τούτου τυχεῖν αὐτόν φασι τοῦ ὀνόματος· τοὺς γὰρ τυφλοὺς ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὁμήρους καλεῖσθαι. [h] Ἑλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ. Μαίονα γάρ φασι τὸν Ὁμήρου πατέρα, καὶ Δῖον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, τοῦ Ἐπιφραδέος, τοῦ Χαριφήμου, τοῦ [i] Φιλοτερπέος, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐκλέους, τοῦ Δωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δὲ ὁ Λεοντῖνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν ἀνάγει. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ λόγος τις φέρεται τοιοῦτος. Ἀνελεῖν φασὶν αὐτῷ τὸν θεὸν, χρωμένῳ περὶ ἀσφαλείας, τάδε,

Ἔστιν Ἴος νῆσος, μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
Δέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύσαντα διατρίψαι μὲν παρὰ [k] Κρεωφύλῳ, γράψαντα δὲ Οἰχαλίας ἅλωσιν τούτῳ χαρίσασθαι, ἥτις νῦν ὡς [k] Κρεωφύλου περιφέρεται. Καθεζόμενον δὲ ἐπί τινος ἀκτῆς, θεασάμενον ἁλιεῖς, προσειπεῖν αὐτοὺς, καὶ ἀνακρῖναι τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, [l] ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

[m] ὑποτυχόντα δὲ αὐτῷ ἕνα εἰπεῖν·

Οὓς ἕλομεν, λιπόμεσθ'· οὓς δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα, ὅτι ἐπ' ἰχθυΐαν καταβάντες ἀφήμαρτον, φθειρισάμενοι δὲ, ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν ἀποκτείναντες ἀπολεί-

[g] τῶν ὀμμάτων Allat. et MS. Ven. τοῦ ὄμματος Esc.

[h] Hæc omnia usque ad ἀνάγει, l. 10, desunt apud Allat. Mox τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ melius MS. Ven. etiam Μαίονα et τὸν Ἡσίοδον. τοῦ Ἡ. Escur. Porro Ἀπελλίδος dedimus, quod res postulabat, et MS. Ven. firmat: in Escur. erat ἀπὸ Ἑλλίδος.

[i] Φιλοτέρπεως] Φιλοτερπέος Bekker.

[k] Κρεοφύλῳ Bekker.

[l] ἦ ῥ'] ἄρ' Bekker.

[m] Codex Escur. ὑποτυχόντες, male. Ven. αὐτῶν.

πουσιν, ὅσοι δὲ [n] αὐτοὺς διέφυγον, τούτους ἀποκομίζουσιν, οὕτω δὲ ἐκεῖνον ἀθυμήσαντα, σύννουν [o] ἀπιέναι, τοῦ χρησμοῦ ἔννοιαν λαμβάνοντα· καὶ οὕτως ὀλισθέντα περιπταῖσαι λίθῳ καὶ τριταῖον τελευτῆσαι. [p] Ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν πολλῆς ἔχεται ζητήσεως· ἵνα δὲ [q] μηδὲ τούτων ἄπειρος ὑπάρχῃς, διὰ τοῦτο εἰς ταῦτα [r] κατεχώρησα. Τυφλὸν δὲ ὅσοι τοῦτον ἀπεφήναντο, αὐτοί μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι· τοσαῦτα γὰρ [s] κατεῖδεν ὁ [t] ἄνθρωπος [u] ὅσα οὐδεὶς πώποτε.

Εἰσὶ δὲ [x] οἵτινες ἀνεψιὸν αὐτὸν Ἡσιόδου παρέδοσαν, ἀτριβεῖς ὄντες ποιήσεως· τοσοῦτον γὰρ ἀπέχουσι [y] τῷ γένει προσήκειν, ὅσον [z] ἡ ποίησις διέστηκεν αὐτῶν. Ἄλλως δὲ οὐδὲ τοῖς χρόνοις [a] συνεπέβαλον ἀλλήλοις. [b] Ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες τοῦτο·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι [c] δῖον Ὅμηρον.

Ἀλλὰ γὰρ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν Ἡσιοδείων ἡμερῶν· ἕτερον γάρ τι σημαίνει. Τοῖς δὲ χρόνοις αὐτὸν οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχόν φασι γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰωνίας ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς [d] τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, τὸ δὲ περὶ τοὺς Ἡρακλείδας λείπεται τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν ὀγδοήκοντα· οἱ δὲ περὶ Κράτητα ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους.

[n] αὐτοὺς Allat. et MS. Ven. recte. Escur. αὐτῶν.
[o] ἐπιέναι Allat.
[p] Totum hoc quod sequitur comma deest apud Allatium. Pro κεχώρηκα MS. Ven. κατεχώρησα.
[q] μήτε] μηδὲ Bekker.
[r] κατεχώρησα Bekker.
[s] ὁ ἄνθρωπος addit Allat. et MS. Ven.
[t] Hic ἄνθρωπος omittit Allat. et MS. Ven.
[u] ὅσον Allat.
[x] Allat. τινὲς, οἵ.
[y] τοῦ Bekker.
[z] ἡ addidi ex Allat. et MS. Ven.
[a] συνέβαλον Bekker.
[b] Quæ sequuntur usque ad Τρωϊκοὺς χρόνους, l. 23, desunt apud Allat.
[c] θεῖον Bekker.
[d] τῶν om. Bekker.

Φαίνεται δὲ [e]γηραιὸς ἐκλελοιπὼς τὸν βίον· ἡ γὰρ ἀνυπέρβλητος ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων [f]προβεβηκυῖαν ἡλικίαν παρίστησι. Πολλὰ δὲ ἐπεληλυθὼς μέρη τῆς οἰκουμένης ἐκ τῆς πολυπειρίας τῶν τόπων εὑρίσκεται. [g]Τούτῳ δὲ προσυπονοητέον καὶ πλούτου πολλὴν περιουσίαν γενέσθαι· αἱ γὰρ μακραὶ ἀποδημίαι πολλῶν [h]ἀναλωμάτων δέονται, καὶ ταῦτα κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους, οὔτε πάντων πλεομένων ἀκινδύνως, οὔτε ἐπιμισγομένων ἀλλήλοις πω τῶν ἀνθρώπων ῥᾳδίως. [i]Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν, ἣν [k]Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦνται αὐτοῦ, οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν Κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν· προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην καὶ [l]Βατραχομυομαχίαν· [m]ἔντε πακτίον αἶγα Κέρκωπας κενούς.

[e] γήρᾳ Allat.

[f] προβεβηκυῖαν Allat. et MS. Ven. et Escur. τελείαν.

[g] Τοῦτο δὲ πρ. Allat. et MS. Escur. Quod emendaveram firmat MS. Ven.

[h] ἀναλ. δέονται Allat. In MS. Ven. exciderant αἱ γὰρ—ad ἀναλωμάτων.

[i] Γέγραφε Allat. et MS. Ven. γεγράφθαι MS. Escur. nisi exciderat in hoc φέρεται, λέγεται. Paullo ante ex Ven. dedi οὔτε ἐ. ἀ. πω pro πῶς,

[k] Quæ sequuntur desunt ap. Allat. qui solummodo habet: προστιθέασι δέ τινες αὐτῷ cet. Pro ξένων MS. Ven. ηὐξένων.

[l] Ita et Allat. βατραχομυομαχίαν. In Cod. Esc. βατραχομαχίαν ἢ μυομαχίαν. Ex Ven. eadem laudantur, nisi quod κυομαχίαν exaratum. Βατραχομαχίαν ἢ μυομαχίαν Bekker.

[m] ἐντεπάκτιον MS. Ven. Corruptam hanc vocem similiter exhibet Allatius, qui conjicit ἑπταπέκτιον, villosam. Hesych. ἑπταπέκτιος. ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα: scilicet est a πέκω, *tondeo*. Videtur hoc spectare ad Capram Amaltheam.

IN PROCLUM
DE HOMERO ANNOTATIONES.

P. 445, 16. ΜΑΙΩΝΟΣ] Melius Μαίονος. Corruptum in altera Homeri vita in Μάρωνος. v. Wassenb. In Certam. H. et H. alia corruptela Βίωνα pro Μαίονα.

446, 4. Ἑλλάνικος] Eadem ex Charace repetita apud Suidam in Ὅμηρος. Charax illa seu in historiarum Græcarum libb. XL. seu in Chronicis tradiderat. Qui hic Ἀπελλὶς est, apud Suidam legitur Ἀπελλῆς, quod idem nomen avi materni ex Ephoro proditur in Vita Homeri Plutarcho adscripta, et in altera quæ sub Herodoti nomine fertur. Χαρίφημος ibidem Εὔφημος, et Δορίων, Δρῆς, Orphei f. Alia varietas est in Certam. H. et H. p. xxii. ed. Barnes. De Gorgia alibi lectum hoc, quod hic editur, non memini.

Ibid. 10. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς] Unde absurda hæc, per omnem tamen antiquitatem propagata, narratio ortum habuerit, non exputare licet. Valde antiquam esse necesse est, ortam forte ab aliquo, qui inventi a se vel ab alio ænigmatis graviorem auctorem subjicere volebat. Carmen Ἔστιν Ἴος νῆσος etiam in Plutarchi V. Homeri legitur. Quod in altero carmine θηρήτορες est, etiam in Plut. et in Cert. H. et H. occurrit; at ceteri legunt ἁλιήτορες accommodatiore verbo. Pro οὓς ἕλομεν—οὓς δ' (ad quod accommodari posset lectio apud Plutarch. loc. cit. et in Certam. H. et H. ἦ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς) iidem ὅσσ'—ὅσα δ', et Herodot. ἅσσ' melius. In Plut. τὰ δ' οὐχ ἑ. In οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα nihil variant libri. Expectabam οὐ συμβάλλοντος, etsi nec hoc satis convenit. Ceterum ἰχθυΐαν dixit, quam alii τὴν ἁλείαν. Pro ἀπολείπουσι debet esse καταλείπουσι. Sed non tam ac-

curate loquitur auctor. Quod illiso pede lapsus mortem contraxit Homerus, occurrit quoque in Certam. H. et H. sub finem.

447, 7. Τυφλὸν δὲ ὅσοι] Cum acumine hoc dictum, cæcutire quicumque Homerum cæcum fuisse prodiderint. Homerum patruelem Hesiodi fuisse Ephorus tradiderat: v. Vita Homeri Plutarcho tributa. Quod noster id negat, feramus: sed ratio adjecta est jejuna, quod ex poëmatum diversitate rem manifestam esse vult, haud patrueles eos esse potuisse. Ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες. Cur αἴνιγμα dixerit, quod ἐπίγραμμα erat, non dixerim. Respuendum hoc tanquam serius fictum nemo dubitaverit. Egere de hoc passim viri docti, etiam in Hesiodi vita; vide vel Robinsoni Diss. Potuit tamen tripus in Helicone positus esse, qui ad Hesiodum referebatur, τόνδ' ἀνέθηκεν in Anthol. Steph. est τῇ δ' ἀνέθηκα. Locus in Hesiodi Ἔργ. est 654—658. Quæ paullo post de rerum copia Homero ex peregrinatione affluente subjiciuntur, aut Procli aut alterius judicium haud admodum acutum produnt, qui res non ex Homerica, sed ex sua ætate æstimare et dijudicare maluit. Non minus e pravo ad sua tempora facto judicio alii Homerum ἀλήτην aliquem et erronem stipe collecta se sustentantem exhibuerant: prorsus immemores priscæ vitæ, qua ἀοιδοὶ adire solebant urbes et cœtus hominum, et ab iis hospitio excepti invitari ut carmina sua recitarent.

447, 22. Οἱ δὲ περὶ Κράτητα] Conveniunt Tatiani verba: Οἱ περὶ Κράτητα πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶν αὐτὸν ἠκμακέναι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐνδοτέρω ὀγδοήκοντα ἐτῶν. Eadem cum Dionysio (Barnes. p. xxx.) alter grammaticus ap. Wassenberg. p. 2. Recte vero ille: τοῦτο δὲ ἀπίθανον ὑπάρχει· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὑστεροῦντα πολλοῖς χρόνοις ἑαυτὸν ἀποδείκνυται λέγων· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

448, 9. γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο] In hoc sane acutiores consentiunt: recte et alter grammaticus ap. Allat. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας etc. Confer Wassenb. not. p. 11.

Ibid. 11. *Xenon* sane vel *Xenion* inter historicos memoratur; sed ad h. l. vix spectare videtur. Puto *Zenon* (Ζήνων) *Citiensis*, quem in Iliadem Odysseam et Margiten scripsisse satis constat vel ex Dione Chrys. et Laërtio. Nec tamen

satis bene ille cum Hellanico jungitur. Post Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ videntur excidisse nomina; etsi retrahi ad illa verba potest e seqq. τὸν κύκλον. Illud in his animo tenendum: antiquiores multo plura tribuisse Homero quam grammaticos Alexandrinos, quia Hellanici ævo nulla adhuc critices subtilitas aut fuit aut esse potuit

448, 14. ἔν τε πάκτιον αἶγα] Bentleius Diss. ad Malelam p. 63. ingeniose, sed perperam, τὸν Ἑπταεπάκτιον emendarat, respectu ad prædones ἐπ' ἀκτῆς in Herodot. Vit. Hom. 19, 20. et Certam. H. et H. At Allatii emendationem ἑπτάπεκτον αἶγα, *villosam, hirsutam, ita ut vel septies tonderi possit*, satis firmavit Toupius Ep. Crit. p. 142. (T. II. p. 578.) Κέρκωπας κενούς. Ultima vox nata videtur ex καὶ Νόστους, quos Homero cum Cyclo tributos esse constat. Toupius eodem loco Κέρκωπας ἐκείνους legit, quod vix probes.

(B)

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

'ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ *τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἕνδεκα· ὧν* [a] *περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον*

[De Carminibus Cypriis Commentationem scripsit R.J.F. Henrichsen eamque edidit Hauniæ 1828. in 8°. Vide Fr. Thiersch. in Act. Monac. T. II. p. 572 sqq. Bekker. ante Tzetzæ Antehomeric. etc. 1816. Pauca quæ supersunt fragmenta cum cæteris Cycli Epici reliquiis edidit post Homerum Didotius Paris. 1838.]

Hunc præclarum locum de *Cyprio carmine* unice codici Escurialensi debemus. Argumento hoc eorum semel cognito lux affunditur multis antiquiorum poëtarum et scriptorum locis, qui de fabulis Trojanis agunt, quarum primus auctor adhuc ignorabatur. Nolo hic repetere ea, quæ ad Virgilii Æn. II. Exc. I. (secundis curis in nova paratur editione) exposita sunt cum de reliquis, tum de Cypriis: multo minus de fabulis ipsis hic recensitis. Sufficit Cypria XI. libris complexa esse res inde a Thetidis et Pelei nuptiis usque ad Iliadis initia.

[a] *ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν*] Fuit *συγγραφῆς, quisnam ejus carminis auctor fuit:* quippe de quo parum liquido constitit, cum alii ipsum Homerum, alii Stasinum vel Hegesiam, alii alios traderent. Sed probabilior auctoritas ea est, quæ de Stasino Cyprio habetur, a cujus patria quoque nomen ductum. Ceterum illa, quæ Proclus de auctore post hæc adjecerat, suppleri ex parte possunt ex Photio: *Λέγει δὲ καὶ περί τινων Κυπρίων ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἡγήσιον τὸν Σαλαμίνιον* (Hegesias est Athen. XV. p. 682 D.) *αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνῳ* (Homerum ea dedisse pro dote, filia ei elocata) *καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα..* Obscura hæc ultima sunt et perplexa: putes carmen fuisse inscriptum *ἡ Κυπρία* sc. *ποίησις*, non *τὰ Κύπρια ἔπη*. Hoc tamen nomine cum alii tum ipse utitur: ut forte inversa ratione scriben-

ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἑξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ [b] περιέχοντά ἐστι ταῦτα.

Ζεὺς βουλεύεται [c] μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· [d] παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾷ, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ· αἳ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἔπειτα δὲ, Ἀφροδίτης ὑποθεμένης, ναυπηγεῖται· καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ· ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένῃ παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλαγῶσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσι· χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα· καὶ προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος

dum sit: *καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι.* Cui rationi scriptor (Proclus) non accedit, *μηδὲ γὰρ Κυπρία παροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα*: scilicet, si a Cypro dicta esset poësis, *ἡ Κυπρία* sc. *ποίησις* inscripta esse deberet. Sed vel sic argutiæ sunt.

[b] *περιεχόμενα* Bekker.

[c] *μετὰ τῆς Θέτιδος* scriptum erat: verum *μετὰ τῆς Θέμιδος* legendum: cum illa enim consilia miscet Jupiter; eadem super eventu nuptialium fatali monuit, nasciturum esse filium patre potentiorem. v. Pind. Isthm. VIII. 58. sq. 68. Apollon. IV. 800. Apollodor. III. 15, 5.

[d] Fabulæ notæ sunt omnes, quæ hic sequuntur. Breviorem earum texturam, cum ipsa Iliade, videbis in Vita Plutarcho tributa p. 148. Ern. Judicii dearum fundus fuit Il. Ω. 19. 30. Nonnulla alia ex antiquis petita, sed recentioribus figmentis interpolata dabit Coluthus. Mox *αὐτοῖς* leg. *αὐτῷ*.

αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ [e] Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἶρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' [f] Ἰλίου στρατείας βουλεύεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, [g] ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα, ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν, καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδνην. Ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν, ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου, τὸν υἱὸν [h] Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαν-

[e] De Castoris et Pollucis pugna cum Ida et Lynceo præclarus locus est Pindari Nem. X. Alia v. ad Apollod. III. 11, 2. p. 730. Pro Λυγκέως scriptum erat Λυγέως et Λυγεὺς, porro αἶρει, et ὑφαιρόμενοι. Reliqui mox ἀναγγέλλει. usitatius ἀπαγγέλλει.

[f] Ἴλιον MS. Monac.

[g] ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα ἐξεπορθήθη] Obscurior fabula, cujus tamen vestigia reperire mihi videor apud Apollodorum III. 5, 5. Sed vitium inesse arbitror nomini *Lycurgi:* Λύκου legendum est. Lycus, Nyctei frater, regnum Thebanum tenebat. Nyctei filia erat Antiope, quæ a Jove compressa, ut patris minas effugeret, Sicyonem ad Epopeum regem fugit, eique nupsit. Nycteus pater, dolore victus, sibi manus infert, fratri tamen Lyco injungit, ut filiam et Epopeum ulciscatur. Ducit Lycus copias adversus Sicyonem, eaque capta et Epopeo cæso Antiopen captam abducit, e qua nascuntur Zethus et Amphion. Hæc est illa narratio, cujus fundum in Cypriis fuisse nunc discimus. De Jovis amoribus nihil hic narratum esse videtur: cum Epopeus vitiasse filiam Lyci dicatur, non a Jove compressam in matrimonium duxisse.

[h] τὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες] Vulgaris narratio est de puero Telemacho arantis Ulyssis aratro subjecto: v. Hygin. f. 95. et ibi laudata. Primus auctor in Cypriis rem ita narrare debuit,

τες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς· [i] ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι, καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τήλεφος δὲ [k] ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται· ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα [l] Δηϊδάμειαν· ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεύς, ὡς ἡγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ' Ἴλιον πλοῦ. Καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι, Ἀγαμέμνων [m] ἐπὶ [n] θήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοὺς τοῦ πλοῦ, χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμε-

ut Achivi se iratos Ulyssi puerum Telemachum vi protractum necare velle simularent.

[i] ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι] Habemus hic duplicem ad Trojam navigationem. Priore, qua ad Mysiæ littus escensione facta, res cum Telepho gestæ sunt: de quibus copiose exposuit Dictys Cretensis II. 1. sq. καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν: mirus error, si pro Ilio habuere? Leg. ὡς Ἰλιέων. quippe Mysi societate cum Trojanis juncti. *Teuthrania*, Mysiæ regio. v. Pausan. VI. 4. c. Strab. et Steph. Byz. [Recte habere codicum lectionem docent verba Schol. Villois. ad Il. α'. 59. ἐν Τροίᾳ πλέοντες οἱ Ἕλληνες Μυσίᾳ προσίσχουσιν, καὶ ἀγνοοῦντες αὐτὴν ἐπόρθουν Τροίαν εἶναι νομίζοντες. HENRICHSEN.]

[k] ἐκ βοηθείας, *ut vim propulsaret*, dum opitulatur, nec necesse ἐκβοηθήσας scribere. *Thersandrum* Telephus occidit Polynicis filium. Sic et Pausan. IX. 5. p. 722. Dictys II. 2. Mox διασκεδάννυνται scripsimus pro διασκεδάννυται.

[l] De Achillis cum Deidamia nuptiis aliter hic traditum, quam quod ab aliis narratur ad Lycomedem, Scyri regem, puellari habitu deductus esse; quod forte tragicis debetur. Mox leg. παραγενόμενον. [sic Mona. pro παραγενόμενος.] Ibid. τοῦτ' ἐπ' Ἴλιον πλοῦ in codice erat.

[m] ἐπὶ θήραν βαλὼν f. excidit ἐπὶ θήραν ἐξιὼν, vel ἐξαγαγὼν, καὶ β. Paullo post ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι, in cod. erat. αὐτῇ.

[n] θήρας Bekker.

νοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν [o]ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει, καὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ. Ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης, ὑφ' ὕδρου πληγεὶς, διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ [p]κατελείφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα· ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἴργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται, ἀνελὼν [q]Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται· καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσιν. Ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. Εἶτα ἀπονοστεῖν ὡρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· κἄπειτα ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Λύρνησον καὶ Πήδασον πορθεῖ, καὶ συχνὰς τῶν περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρώϊλον φονεύει· [r]Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἄγων ἀπεμπολᾷ· καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηΐδα γέρας λαμβάνει, Χρυσηΐδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἔπειτά ἐστι Παλαμήδους θάνατος· καὶ Διὸς βουλὴ, ὅπως ἐπικουφίσῃ τοὺς Τρῶας, Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων.

[o] *ἐξαρπάξασα* Bekker.

[p] *κατελήφθη*] *κατελείφθη* Bekker.

[q] De Cycno hoc inter plures hoc nomine memoratos v. ad Apollod. p. 415.

[r] *Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἀγαγὼν ἀπεμπολᾷ.* Ductum hoc ex Il. φ'. 35. sq. quemadmodum multarum aliarum a Stasino et aliis Cyclicis narratarum rerum prima stamina ex loco aliquo Homerico ducta sunt: quæ res facile exemplis pluribus doceri potest.

[a]ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟ Β΄.[b]

ʼΕΠΙΒΑΛΛΕΙ δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης

[a] Quæ hinc sequuntur, exscripta sunt e *Cod. Veneto D. Marci* a viro doctissimo Jo. Pet. Siebenkees, Norimbergensi. Codex ille est præstantissimus Iliadis (num. 454.) scholiis instructus, quorum editionem avide expectamus a V. C. Villoison. In ejus primis foliis, partim margine, partim in foliis singulis, Procli hæc excerpta sunt adscripta. Præcedebat vita Homeri titulo præfixo: Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τῶν εἰς δ̄ διῃρημένων τὸ ᾱ. ʻΟμήρου χρόνοι. βίος. χαρακτήρ. ἀναγραφὴ ποιημάτων. Subjecta a Proclo esse debuit superioribus brevis expositio argumenti *Iliadis:* hancque excipere *Arctini Æthiopis:* etsi in codice Νόστων argumentum præmittitur, omninoque ordo diversus est, sed haud dubie perturbatus.

Est in Bibliotheca D. Marci codex 531. qui complectitur 1. ʼΕξηγήσεις τινὰς μετʼ ἀλληγοριῶν καὶ ἱστοριῶν τινῶν εἰς τὸν ʻΟμηρον. 2. ʼΕπιτομὴν νέαν γραμματικῆς ἐν βιβλίοις β̄. 3. ʼΕπιτομὴν τῶν ἐννέα μέτρων. 4. Φουρνούτου ἐπιτομὴν περὶ τῶν παραδεδομένων περὶ θεῶν κ. τ. λ. 5. Αἰνίγματα καὶ ζητήματα. 6. ʼΕξήγησιν εἰς τὸν Διονύσιον τὸν περιηγητήν. 7. Πλουτάρχου περὶ τῆς ʻΟμήρου ποιήσεως. 8. ʻΗφαιστίωνος περὶ μέτρων. 9. ʼΕκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογάς. Codex est in folio minore, quod vocatur, papyraceus, fuitque olim inter Bessarionis copias: inscriptum enim est primo folio ab ejus manu: τοῦτο τὸ βιβλίον πολλὰ καὶ καλὰ καὶ δυσεύρετα περιέχον ἐστὶν ἐμοῦ Βεσσαρίωνος Καρδινάλεως τοῦ τῶν Τούσκλων. Procli nomine allectus humanissimus vir, Siebenkees, libro inspecto nihil aliud quam Excerptum Photianæ Bibliothecæ reperit. ʼΕξηγήσεις vero primo loco adscriptas scholia haud contemnenda continere vidit, quorum specimen ad nos misit. Idem Photii codicem præclarum in eadem bibliotheca manu versaverat N. 450.

[b] Quomodo hæc expediri possint, non reperio, nisi secundum ea, quæ supra exposui, mecum statuas, e binis Chrestomathiæ Procli libris factam esse Epitomen quatuor libris comprehensam: ex qua Excerpta aliquis codici suo adscripserat plura: e quibus derivata sunt, quæ Escurialensis et Venetus nobis servarunt. Itaque cum ex Epitomes seu *Eclogarum libro primo Excerptum* appositum esset *primum* de Homero, et argumentum *Cyprii carminis*, prætermissis iis,

βίβλῳ [c]Ἰλιάδα Ὁμήρου, μεθ' ἥν ἐστιν Αἰθιοπίδος βιβλία έ Ἀρκτίνου[d] Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ἀμαζὼν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾷσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεὺς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. Καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίγνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσέως. Μέμνων δὲ, ὁ Ἠοῦς υἱὸς, ἔχων [e]ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει· καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται. Ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἠὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι.

Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ [f]εἰς τὴν [g]πόλιν συνεισπεσὼν, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ [h]περὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως

quæ altero Eclogarum libro de Iliadis argumento apposita erant, nunc *ex tertio Eclogarum libro* Τμῆμα τὸ δεύτερον, *Excerptum alterum* apponitur. Itaque *ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ* Eclogarum intellige. Pro Ἰλιάδα in MS. erat Ἰλιὰς, cum tamen præcessisset *ἐπιβάλλει*.

[c] Ἰλιὰς Bekker.

[d] De *Arctino* v. ad Virgil. Æn. II. Exc. 1. add. ad lib. I. Exc. 19. In iis, quæ sequuntur, comparanda sunt Paralipomena Quinti Smyrnæi: quorum novam recensionem dabit Tychsen noster V. C. Complexa autem est *Æthiopis* non modo Memnonis ex Æthiopia res gestas, verum omnia, quæ inde ab Iliadis argumento, Hectore cæso, ad Trojam contigerunt. Vitia scripturæ codicis manifesta statim sustuli. Ita pro Θρᾷσσα erat *θρασα* (sic).

[e] *ἡφαιστότευκτον*] Dictum de hac voce ad Apollodorum p. 52.

[f] *εἰς τὴν* f. *πόλιν*. l. *πύλην*.

[g] *πόλιν συν*. Bekker.

[h] *μέχρι*] *περὶ* Bekker.

ib. *μέχρι τοῦ πτώματος*] Puto *περὶ τοῦ πτ.* nisi fuit: *μέχρι του* [*τινὸς*] *περὶ τοῦ πτ.* *per aliquod tempus*. Mox in Cod. *ἀνελόμενον*.

ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. Ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς [i] ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι· καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

---

[k] ἙΞΗ͂Σ δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μυτιληναίου, περιέχοντα τάδε· Ἡ τῶν ὅπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενόμενος τήν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λάμβανει, καὶ, χρήσαντος περὶ τῆς ἁλωσέως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος, καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηΐφοβος Ἑλένην γαμεῖ· καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύ-

[i] ἀδελφὰς Nereidas esse puta. Hic ille *threnus* est, de quo præclare Pindar. Isthm. VIII. 124. præter Quintum III. et Odyss. ω'. 58. *Leuce* insula Borysthenis ostio objecta, vel ex Mela et Plinio nota.

[k] Egimus de *Iliade parva* in Exc. I. ad Æn. II. Ex argumento hoc e Proclo servato intelligitur exordium illud carmen habuisse ab Achillis morte et armorum judicio et productum fuisse usque ab urbis excidium. [Conferendus Hermannus ad Aristot. Poët. XXIII. 7.] In Cod. lectum erat ἐξ ἧς, et Μιτυληναίου solita varietate. Et pro Ὀδυσσεὺς (sc. αὐτὰ) λαμβάνει, scriptum erat Ὀδυσσέα: et τὴν τέλειαν et sic al.

πυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν Δούρειον Ἵππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται· κτείνας τε τινὰς τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται· καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.

Ἔπειτα εἰς τὸν Δούρειον Ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες, τάς τε σκηνὰς καταφλέξαντες, οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες, τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι, τόν τε Δούρειον Ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται, ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

---

[a]ἝΠΕΤΑΙ δὲ τούτοις Ἰλίου Πέρσιδος βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλεύονται ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. Τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται, ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου.

Ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες [b]τὸν Λαοκό-

[a] Vide de Arctino eundem Excursum ad Æn. II. Complexum est carmen hoc novissima Trojæ, inde ab urbe capta ad discessum Achivorum. Pleraque ex his nota vel ex Virgilii Æn. II. ad quem multa illustrata dedimus. cf. Pausanias X. 26. [Hujus operis egregium exstat fragmentum in scholiis ad Homerum Victorianis apud Heynium T. VI. p. 631.]

[b] τόν τε Bekker.

ωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποίητος[c]*· οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες, καὶ οἱ ἐκ Δουρείου Ἵππου, ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ, πολλοὺς ἀνελόντες, τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.*

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα· Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Δηΐφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ᾽ ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι [d]*βούλονται τὸν Αἴαντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει, καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται.*[e] . . . [f]* * * * *καὶ Ὀδυσσέως Ἀστυάνακτα ἀνελόντος, Νεοπτόλεμος Ἀν-*

[c] *προποίητος* e cod. notatum. *προσποίητος*, etsi paullo duriore verborum positu, hominem fictum et simulatorem designat. Forte fuit *προσποιήτως*, *simulate per fraudem*.

[d] *βούλονται*] *βουλεύονται* MS. Ven.

[e] In apographo hæc ita scripta erant, ut desiderari nonnulla significaretur. Videtur tamen carminis argumentum in hoc substitisse.

[f] De hoc fragmento vero non habeo quod satis tuto statuam. Superioris argumenti particula esse non potuit. Sed narrationis alterius est particula. Siebenkees V. C. hæc monuit: "tertium folium desiderari, in quarto hæc legi." Etsi non assequor, quomodo ea, quæ præcesserunt, folii spatium explere potuerint, suspicor tamen hanc esse particulam alterius *Excidii Ilii*, a *Lescheo perscripti*. Ejus enim *Ἰλίου πέρσις* apud Pausaniam memoratur X. 25. 26. et ib. nonnulla ex his ipsis, de quibus hic agitur. Suspicabar aliquando fuisse illam forte eandem cum ea, quæ Arctino ab aliis esset tributa: nunc probabilius videtur diversam eam ab illa fuisse: adeoque Proclum nunc subjecisse argumentum illius. Dicerem etiam tertiam Stesichori *Ἰλίου πέρσιδα* partem folii occupasse, si satis esse putarem apponere meras conjectationes.

δρομάχην γέρας λαμβάνει· καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Αἴθραν εὑρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. Ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.

ΣΥΝΑΠΤΕΙ δὲ τούτοις τὰ τῶν [g] Νόστων βιβλία ε' [h] Αὐγίου Τροιζηνίου, περιέχοντα τάδε·

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου[i]. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν [j] οἰκείαν διασώζονται. Μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει. [k] Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι[l].

[g] Νόστοι fuere plures a diversis auctoribus profecti: conf. Suid. et ibi Kuster. et ad Apollodorum p. 990. fuere in his *cyclici* h. e. qui ad *Cyclum epicum* referebantur. Horum auctorem nunquam alias legere memini *Augiam Træzenium*, nomen prorsus ignotum.

[[h] Αὐγίου] Veram hujus nominis formam Ἀγίας esse, Ionice Ἡγίας, statuit vir doctus *Hist. of Litterature of Greece*, p. 69. Ἀγίου ed. Bekker. Hagiæ Trœzenii meminit Pausanias I. 2, 1.]

[i] Fundus fabulæ in Od. Γ. 132. sq. sic et reliquorum, quæ hic sequuntur eod. et quarto libro.

[j] *οἰκίαν*] *οἰκείαν* Bekker.

[[k] Vid. Meineke Euphor. p. 103.]

[l] Si hæc recte se habent, *Tiresias* Colophonem fuit abductus; id quod alii de filia ejus *Manto* narrant, quæ Thebis captis ab Epigonis Delphos pro manubiis missa (Apollod. III. 7, 4. Diod. IV. 66.) inde in Asiam ducta templum Clarium ad Colophonem constituit (vid. Schol. Apollon. I. 308. Pausan. VII. 3.) Sane jam ap. Apollod. III. 7, 3. et ap. Pausan. IX. 33. fama inter Græcos memoratur, Tiresiam ipsum Delphos abductum ad fontem Tilphussam animam efflasse: potuit nunc idem aliter ornatum esse ab aliis. Jam in Tiresiam, seu Manto, incidunt Achivi, qui eo perrexerant, *Calchas, Leonteus*, et *Polypœtes*. Calchantis quidem

Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων, Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν, προλέγον τὰ συμβησόμενα. Εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμὼν, καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ.

[m] Νεοπτόλεμος δὲ, Θέτιδος ὑποθεμένης, πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θρᾴκην Ὀδυσσέα καταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ· καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεῖ. [[n] ἔπει]τα Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναιρεθέντος, ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκείαν ἀνακομιδή.

---

[a] ΜΕΤΑ ταῦτά ἐστιν Ὁμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε·

in hæc loca adventus nobilis est congressu cum Mopso vate, Mantus f. facto: videndi de his laudd. Not. ad Apollod. p. 655. Incoluit idem Pamphyliam: Pausan. VII. 3. p. 529. Strabo XIV. p. 984 A. Leonteus et Polypœtes, ex Gyrtone aliisque Thessaliæ urbibus copias ad Trojam duxerant: Il. β'. 138. iidem Aspendum in Pamphylia condiderunt. cf. Eustath. ad l. c.

m Plura ad hæc monita ad Virgil. Æn. III. Exc. X. et XII.

n Ex Cod. notatum Πηλει . . . τα αγαμ. Potuit esse ἔπειτα τὰ Α. —καὶ τούτων ὑπ' Ο.

a De *Eugammonis* nomine vix satis adhuc constabat. Meminerat Hieronymus in Chron. Euseb. ad Ol. LIII. *Eugamon Cyrenæus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur:* et Syncell. p. 239 (191). Εὐγάμων Κυρηναῖος, ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας, ἐγνωρίζετο. Eugammonem Cyrenæum integrum librum de Thesprotiis ex Musæo transcripsisse narrat Clemens Alex. VI. Strom. pr. et ex eo Eusebius Præp. Ev. X. 2. etsi in hoc Eugrammon editur. Fabulam de Telegono ad mentem Eugammonis expressam videbis apud Hygin. f. 127. Ad Odysseæ ductum, uti res ipsa ferre debuit, pleraque fuere comparata, *summa* vero *carminis ad Od.* λ'. 118—136. Alia aliunde. Ita *Musis sacrificat* Ulysses, secundum Od. ν'. 347 sq.

Οἱ μνήστορες ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται· καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἦλιν ἀποπλεῖ, ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ, δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα. Καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. Ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας, τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείσας τελεῖ θυσίας. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται, καὶ γαμεῖ Καλλιδίκην βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. Ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους, Ὀδυσσέως ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα τρέπεται, καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηνᾶ καθίσταται. Τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει· μετὰ δὲ τὴν Καλλιδίκης τελευτὴν, τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης, Ὀδυσσέως υἱὸς, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κἀν τούτῳ Τηλέγονος [b]ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθακὴν, τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δὲ ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν, τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα [c]καθίστησιν· ἡ δὲ

355 sq. ξ. 435. *De armentis in Elide* subnata res ex Od. γ. 635. *Polyxenus* autem ex Il. β. 623. Episodium de *Trophonio* et *Agamede*, Ergini Minyæ filiis, fundum habere potuit in Hymno ad Apoll. 295 sq. Quæ enim de thesauro Hyriei ab ipsis exstructo clamque expilato narrata sunt v. c. ap. Pausan. IX. 37. ea transtulere alii ad Augeæ domum, qui rex Elidis fuit: diversus utique ab illo antiquiore ab Hercule cæso. *Sacra a Tiresia monstrata* sunt in Νεκυίᾳ Od. λ'. 128 sq. *Ad Thesprotos* in continente accessit sec. v. 120 sq. *Brygi* Thraces ex Herod. VI. 45. noti esse possunt. *Telegonus* ignarus patrem occidit, sec. λ'. 132, ubi v. interpretes. Telum autem pastinacæ marinæ (τρυγόνος, marinam turturem Dictys VI. extr. dixit) aculeo erat munitum: unde Sophoclis fabula, Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ inscripta: qua de re plures egere. Andr. Schottus ad Proclum p. 22. (385 h. ed.) Salvagnius ad Ovidii Ibin et al. ad Homeri l. c.

[b] εἰς Bekker.

[c] μεθίστησιν Bekker.

αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ [d]συνοικεῖ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ δὲ Τηλέμαχος.

[d] συνοικειοῖ scripsi: cum e cod. notatum esset συνοικεῖ, ipsa ratione grammatica postulante: *sibi matrimonio conjungit, adsciscit.* Hyginus loc. cit. *Ejusdem Minervæ monitu Telegonus Penelopen, Telemachus Circen duxerunt*, sc. nunc deas factas.

Secundum has particulas, magno cum literarum beneficio e Proclo servatas, de poëtis cyclicis longe aliter, quam vulgo factum, statuendum erit. Egimus ea de re ad Virgilii Æn. II. Exc. I. Ut, ad Procli ductum, rem paucis complectar: *Cyclus epicus* variis modis dictus est: primo, ut sit *cyclus mythorum* inde ab Urano usque ad Ulyssis reditum in Ithacam et mortem: hic proprie est *Cyclus mythicus*, dictus tamen *epicus*, quoniam plura erant carmina epica, quibus illæ fabulæ expositæ erant: secundo *Cyclus epicus* dictus est *ipsorum horum carminum epicorum*, quæ ita digesta et ordinata a grammaticis fuerant, ut contextus fabularum inde a Theogonia ad Ulyssis novissima haberetur. *Carmina* hæc dicta *cyclica* et *poëtæ cyclici*. Jam in hoc Cyclo extremum, nec ignobilem tamen, locum tenebant res Trojanæ, adeoque carmina, quibus illæ expositæ erant. Hujus partis posterioris notionem nunc habemus pleniorem ex Procli fragmentis hic in lucem prolatis. Scilicet secundum historiarum ordinem comprehensa in hoc Cyclo, parte quidem extrema, fuere hæc: *Cyprium carmen. Homeri Ilias. Arctini Æthiopis. Leschis* sive *Leschei Ilias parva. Arctini Excidium Ilii*, forte et *alterum Leschei. Nosti. Odyssea. Telegonia.* Carmina hæc fundum fecerunt fabularum quæ hinc a tragicis variis modis tractatæ, ab aliis poëtis pro suo cujusque ingenio fuere ornatæ, inter hæc etiam a rerum Græcarum scriptoribus pro antiquissima rerum memoria in fronte historiarum præfixæ sunt. Fuit quoque *Dionysius Milesius*, qui in historiarum suarum corpore *Cyclum mythicum* et *historicum* constituit. Ad quæ melius discernenda, dijudicanda, et ordinanda patefactam nunc esse viam arbitror.

ib. σ. τὴν μὲν Πηνελόπην—Κίρκην] συνοικεῖ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τ. Κίρκῃ δὲ Bekker.

INDICES QUATUOR.

I. SCRIPTORUM AB HEPHÆSTIONE ET SCHOLIASTIS LAUDATORUM.

II. VOCABULORUM, QUÆ IN LOCIS AB HEPHÆSTIONE LAUDATIS REPERIUNTUR.

III. RERUM ET VERSUUM.

IV. RERUM IN PROCLI CHRESTOMATHIA MEMORABILIUM.

INDEX SCRIPTORUM

AB

HEPHÆSTIONE ET SCHOLIASTIS

LAUDATORUM.

Numerus prior paginam, alter versum designat.

INDEX VOCABULORUM

QUÆ IN

LOCIS AB HEPHÆSTIONE LAUDATIS

REPERIUNTUR.

NB. * *Stellula verbo præfixa indicat restitutam esse, aut restituendam lectionem.* † *Obelus pravam lectionem designat, notatu tamen non indignam.*

E.

INDEX

RERUM ET VERSUUM.

INDEX RERUM

IN PROCLI CHRESTOMATHIA

MEMORABILIUM.

